

श्रीसोमसेनकृत
त्रैवर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र.

मराठी भाषांतरासह.

प्रसिद्ध करणार

राजूबाई श्रतार वीरचंद, धाराशीव.
आवलबाई श्रतार अमीचंद, धाराशीव.

कोल्हापूर जैनोद्भूत छापखाना सन १९१०.

किंमत ३ रुपये.

त्रैवर्णिकाचार

अथवा

धर्मरसिकशास्त्र.

वाचकहो! ह्या जगांत सर्वलोक सुखप्राप्तीकरितां नेहमीं खटपट करीत आहेत, ही गोष्ट आम्हीं नव्यानें सांगितली पाहिजे असें नाही. सुख हा विषय आगांवालांगत सुविद्धित आहे. लहान मुलें सुद्धां “वाजा तुं हें काय करतोस?” असें विचारिलें असतां “गम्यत करतो” असें ह्मणतात. गम्यत ह्मणजे सुखप्राप्तीचा प्रयत्न होय. तेव्हां लहान मुलांपासून तों वृद्धांपर्यंत सर्वांना सुख हा विषय निःशेषपणे प्रिय आहे ह्मणून त्याची प्राप्ती व्हावी ह्याकरितां आत्मा सर्वांची खटपट चाललेली आहे. ह्या आमच्या खटपटी अनेक प्रकारच्या आहेत. कित्येक लोक द्रव्य मिळविण्याची खटपट करीत आहेत, कित्येक लोक स्त्री मिळावी ह्मणून उद्योग करीत आहेत, कित्येक पुत्र होण्याकरितां प्रयत्न करीत आहेत, कित्येक विद्याप्राप्तीकरितां

तैवर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र. पान २.

रात्रंदिवस मेहनत करीत आहेत, कित्येक राज्य मिळविण्याच्या धांदलीत गुंतले आहेत, कित्येक निराळेच दुर्व्यापार करण्यांत गुंतले आहेत, असे नेहमी आपल्या दृष्टी पडते. त्यावरून सुखाचे साधन एकच नसून ती अनेक आहेत, सुखप्राप्तीकरिता असे ह्मणजे भाग पडते. परंतु आमच्या पूर्वाचार्यांनी आपल्या विशाल बुद्धीने विचार करून सर्व सुखाचे एकच साधन शोधून काढले आहे. वर सांगितलेली साधने चिरस्थायी नसून स्वल्पकालांत नाश पावणारी आहेत, परंतु हे साधन चिरस्थायी असून अविनाशी आहे. वरील साधनांत अनेकांचे पारतंत्र्य असते, परंतु पूर्वाचार्यांनी शोधून काढलेल्या साधनांत मनुष्य स्वतंत्र होऊन सुखानुभव करतो. वरील द्रव्यपुत्रादिक साधने ही एखादेवेळी दुःखाला कारणीभूत होतात; परंतु ह्या साधनापासून दुःखतर मुळीच होत नसून, उलट कोणत्याही कारणाने दुःख प्राप्त झाले असल्यास त्याचे निवारणच होते. असे हे सर्व सुखसाधनापेक्षा अत्यंत महत्वाचे साधन आहे. आतां इतक्या ह्या वर्णनावरून 'हे साधन कोणते असावे' अशी जिज्ञासा वाचकांना होणे अगदी साहजिक आहे. त्याचे उत्तर आचार्यांनी फार थोड्या शब्दांत दिले आहे. ते ह्मणतात — भव्यहो! 'सुखं च न विना धर्मात्' ह्मणजे सुख हे धर्मावांचून होत नाही. तेव्हा धर्म हेच सुखाचे मुख्य साधन आहे.

तैवर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र. पान ३.

आमच्या शास्त्रकारांनीं सुखाचे विनाशी आणि अविनाशी असे दोन भेद केले आहेत, आणि त्यांना ते क्रमाने अभ्युदय आणि निःश्रेयस अशीं नावे देतात. जीवाला संसारांत स्त्रीपुत्रादिकांपासून जें सुख होतें, व स्वर्गांत जें सुख होतें त्याला अभ्युदय असें म्हणतात, आणि जीव ह्या जन्ममरणात्मक संसारापासून मुक्त होऊन जें सुख भोगतो त्याला निःश्रेयस म्हणतात. हीं दोनही प्रकारचीं सुखे धर्माच्या योगाने जीवाला प्राप्त होतात असा आपल्यांतील सर्वज्ञ तीर्थंकर भगवंतांनीं सिद्धांत बांधून ठेविला आहे. आणि ह्या सिद्धांतावर येणाऱ्या शंकांचा सर्वथा निरास करण्याकरितां आपल्यांतील प्राचीन पंडितांनीं आपली कुशाग्रबुद्धि खर्च करून मोठमोठे ग्रंथ लिहून ठेऊन आमच्यावर अनंत उपकार केले आहेत. ते ग्रंथ समग्र वाचून पाहिले असतां धर्म हें सुखसाधन आहे किंवा नाहीं ह्या शंकेचा सहज निरास होण्यासारखा आहे.

ह्या धर्माचे क्रियाकांड आणि ज्ञानकांड असे दोन भाग कल्पितां येण्यासारखे आहेत. त्यांतील क्रियाकांडांत आपण ज्यांना 'धार्मिकक्रिया', असें समजतां त्या क्रियांचा समावेश होतो. ह्या

वैश्वर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र. पान ४.

क्रिया कशा करावयाच्या हातबंद अकलंकदेव वगैरे मोठमोठ्या पंडितांनी अकलंकसंहिता वगैरे मोठमोठे ग्रंथ केले आहेत. ते ग्रंथ फार मोठे असल्याने अल्पशुद्धि अशा जिज्ञासु लोकांची जिज्ञासा तृप्त होत नाही; हे मनांत आणून भट्टारक श्रीसोमसेन मुनींनी “वैश्वर्णिकाचार” छपाण लहानसा ग्रंथ लिहून ठेविला आहे. हा ग्रंथांत बऱ्याच नित्यनैमित्तिक क्रियांचा त्यांनी समावेश केला असून त्या त्या क्रियेला लागणाऱ्या संज्ञांचाही उल्लेख केला आहे. हा ग्रंथ प्रत्येक जैन छपाविणाऱ्या श्रद्धालु श्रावकाने अवश्य संग्रही ठेविला पाहिजे. कारण, अलीकडे आमच्या लोकांत जैन धर्मातील क्रियांचे ज्ञान लुप्तप्राय झाले असल्याने कोणालाच आपल्या नित्यनैमित्तिक क्रिया करता येत नाहीत. इतकेच नसून आपल्यामध्ये अमूक अमूक क्रिया आहेत किंवा नाहीत याचे सुद्धा ज्ञान नाहीसे झाले आहे. ही आमच्या समाजातील न्यूनता जाही आणि अंशतः तरी आपल्या सधर्मीयांना धर्मज्ञान व्हावे याकरिता आम्ही हा श्रीसोमसेन मुनींनी केलेला ग्रंथ आमच्या संस्कृतानभिज्ञ वाचकाकरिता फार परिश्रमाने माहिती मिळवून मराठीत भाषांतर करून छापिला आहे. आमच्या धर्मवेधूंना आमची सविनय प्रार्थना आहे की, हा ग्रंथ प्रत्येकाने आपल्या संग्रही ठेवून

त्रैवर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र. पान ९.

ह्यांत सांगितल्याप्रमाणे धार्मिक क्रिया करावयास प्रवृत्त झाल्यावाचून आमच्या श्रमाचे साफल्य होणे शक्य नाही, ही गोष्ट त्यांनी लक्षांत ठेवावी.

श्रीसोमसेन भट्टारकांचे जीवनचरित्र आज्ञांस कोठेच उपलब्ध झाले नाही ह्याबद्दल आज्ञांस फार खेद होतो. आमच्या सधर्मीय वाचकांपैकी कोणास काही विदित असल्यास अथवा इतउत्तर विदित झाल्यास त्यांनी कृपा करून ते आज्ञांस कळवावे. छत्रपते आज्ञांनी कृतज्ञापूर्वक ते आमच्या जैनबोधक मासिकांत अवश्य देऊ. ह्यांनी पहिल्या अध्यायातील नवव्या श्लोकांत आपण हा जो त्रैवर्णिकाचार ग्रंथ केला त्यांत कोणकोणत्या ग्रंथकारांचे ग्रंथ प्रमाण मानले आहेत ते समजण्याकरिता त्या ग्रंथकारांची नावे घातली आहेत. त्यांत श्रीजिनसेनाचार्यांचेही नांव आहे. परंतु श्रीजिनसेनाचार्यांनी महापुराणांत जे सांगितले आहे, त्यांत आणि ह्या श्रीसोमसेनमुनीश्वरांच्या सांगण्यांत आज्ञाला कोठे कोठे थोडा फरक वाटतो. तो आज्ञा भाषांतरांत एक दोन ठिकाणी दाखविला आहे. आतां तो फरक नुसत्या श्रीजिनसेनाचार्यांच्या ग्रंथाशीच आहे किंवा त्यांनी त्या श्लोकांत सांगितलेल्या बाकीच्या ग्रंथाशी देखील आहे; किंवा त्या बाकीच्या ग्रंथकारांच्या मताप्रमाणे हे ह्यांचे लिहीणेंच योग्य आहे, ह्याचा विचार आज आज्ञांस

त्रैवर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र. पान ६.

करावयाची सोय नाही. कारण, बाकीचे ग्रंथ आज आम्हांस पहावयास मिळाले नाहीत. ते जेव्हां पहावयास मिळतील त्यावेळीं आम्ही ह्याचा योग्य विचार करूं. आज आम्हांस ह्या फरकाबद्दल इतकेंच वाटतें कीं, श्रीसोमसेन मुनीश्वरांनीं ज्यापेक्षां श्रीजिनसेनाचार्यांचें नांव लिहून त्यांच्याबद्दल आपली असलेली पूज्यबुद्धि व्यक्त करून (अध्याय १ श्लोक ६ पहा) देखील त्यांनीं लिहील्याच्या विरुद्ध कोठें कोठें लिहिलें आहे; त्यापेक्षां बाकीच्या ग्रंथकारांशीं ह्यांचें ऐकमत्य असावें. असो.

हा ग्रंथ श्रीसोमसेन भट्टारकांनीं फारच थोडक्यांत केला असून व्यवहारांत ज्या गोष्टींची नेहमीं आवश्यकता असते त्या सर्व गोष्टींचा त्यांनीं ह्या आदल्या ग्रंथांत बराच समावेश केलेला आहे. ह्यांत त्रैवर्णिक स्मरणे ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य ह्यांचा नित्यनैमित्तिकक्रियेसंबंधी बहुतेक सर्व आचार सांगितला असल्याने धार्मिक लोकांनीं हे एक पुस्तक सध्या संग्रहों देवले असतां व त्यांत सांगितल्याप्रमाणें क्रिया करण्याचा संप्रदाय ठेवला असतां धर्माभिमानाला मूर्तस्वरूप आल्यासारखें होणार आहे. या ग्रंथाचें मराठी भाषांतर करितांना सिद्धांतशास्त्रसंपन्न श्रीयुत पंडित आप्पणा उपाध्याय उद्गांवकर यांनीं बरीच माहिती देऊन आम्हांस मदत केली; याबद्दल आम्ही त्यांचें अभिनंदन करितों.

तैवर्णिकाचार अथवा धर्मरसिकशास्त्र. पान ७.

हा ग्रंथ आमच्या सर्व जैन वंधूना संग्रही ठेवतां येणे शक्य नाही. कारण, आमच्या समाजांत गरीब लोक फार आहेत. हांकरितां आमच्या धनवान् व वदान्य अशा सधर्मीयांना आमची अशी विनंति आहे की, त्यांनीं आपल्या स्वताच्या द्रव्यव्ययानें आपल्या सक्तीप्रमाणें कांहीं पुस्तकें घेऊन गरीब सधर्मीयांना दिला असतां त्या पुस्तकांचा अभ्यास करून जितके लोक यथास्थित धर्मक्रिया करतील तितक्यांना धार्मिक वनविल्याचें श्रेय आमच्या ह्या धनिकांना प्राप्त होणार आहे.

आपला,
कल्याणा भरमाणा नित्ये.
कोल्हापूर.

॥ श्रीवीतरागाय नमः ॥

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका.

अध्याय पहिला.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
मंगलाचरण.	१	उपोद्धात.	१७
ग्रंथकाराची प्रतिज्ञा.	६	आर्तध्यानाचे भेद.	१८
सज्जनदुर्जनवर्णन.	७	रौद्रध्यानाचे भेद.	१९
वक्त्याचें लक्षण.	११	धर्मध्यानाचे भेद.	२०
ग्रंथाचें लक्षण.	१२	शुक्लध्यानाचे भेद.	२१
श्रोत्याचें लक्षण.	१३	प्रातःकालचा विधि.	२४
श्रोत्याचे प्रकार.	”	सामायिक.	३०
		मंत्रांचे भेद.	३४

वैवाचिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
हिंसा वगैरेचे १०८ भेद.	३८	मलमूत्रोत्सर्गस्थान.	५६
दुसऱ्या तऱ्हेने हिंसेचे भेद.	३९	शौचास निषिद्ध स्थान.	५७
वशीकरण वगैरे कर्मभेदाने कालादिकांचा भेद.	४०	मलमूत्रोत्सर्गास अयोग्य अवस्था.	५८
कर्मभेदाने जपाचे प्रकार.	४४	मलमूत्रोत्सर्गादिकांच्या वेळीं यज्ञोपवीताची व्यवस्था.	५९
माळेचे प्रकार.	४५	शौचास बसण्याचा प्रकार.	५९
मंत्र.	४६	मौनधरण्याचे प्रसंग.	६०
मंत्रजप करण्याचीं स्थाने.	४७	क्षेत्रपालाची प्रार्थना.	"
जिनविंबदर्शनस्तुति.	४९	शौचाच्या वेळीं मुख कोणीकडे असावे वगैरे.	"
अध्याय २ रा.		गुदप्रक्षालन.	६१
शौचाची आवश्यकता.	५१	बाह्याभ्यंतरशुद्धि.	६२
बाह्यशुद्धि.	५३	त्रुळा भरणे वगैरे.	६३
कार्यविचार.	५४	ब्राम्हणादिकांनीं ग्राह्य मृत्तिका.	"
बहिर्दिशेस गमन.	५५	अग्राह्य मृत्तिका.	"

तैयार्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
ग्राह्य मृत्तिका.	६४	दंतधावनाचा काळ.	"
मृत्तिकेचें प्रमाण.	"	दंतधावनास काष्ठ न मिळाल्यास.	७१
मृत्तिकेचा शुद्धतेस उपयोग.	६५	त्यावेळीं ढोळे बगैरे धुणें.	"
निरनिराळ्या अवस्थेत शुद्धीचें परिमाण.	"	जलाशयांत न धुंकोणें.	"
स्त्रियादिकांच्या शुद्धीचा प्रकार.	"	तैलमर्दन.	७३
दंतधावन.	६७	वारभेदानें तैलमर्दनाचें फळ.	७४
चुळा भरण्याचें प्रमाण.	६८	अवश्य तैलमर्दनाचे प्रसंग.	"
तोंडांतली पाणी टाकण्याचें स्थळ.	"	ग्राह्य तैल.	७५
दंतधावनास योग्य काष्ठ.	६९	अंगास तेल लावण्याच्या वेळीं तैलबलि.	"
त्याचें प्रमाण.	"	आग्राह्य तैल.	"
निषिद्ध काष्ठें.	"	स्नानविधि.	७६
निषिद्ध दिवस.	७०	स्नानाला योग्य उदक.	"
निषिद्धदिवशीं दंतधावन.	"	मिश्रादृष्टींनीं मानलेल्या तीर्थांत स्नान न करणें.	७७

तैर्वाणिकाचारांतीळ विषयांची अनुक्रमणिका, पान ४.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
त्यांत स्नान करण्याचा प्रसंग आल्यास.	”	गौतमादिक्लृषितर्पण.	”
ब्रम्हचारी आणि यति ह्यांनी तेल अंगास	”	ऋषमादिपितृतर्पण.	”
न लावण्याविषयी.		अन्यतर्पण.	९०
प्रातःस्नानाची आवश्यकता.	७८	वस्त्रनिष्पीडन (वस्त्र पिळणें.)	९१
प्रातःस्नान होणें अशक्य असल्यास.	”	शुद्धवस्त्रधारण.	”
स्नान करण्याच्या वेळची क्रिया.	७९	वस्त्रधारणानंतर अंग पुसण्याचा निषेध.	”
स्नान करतांना तोंड कोणाकडे असावें.	८०	असा निषेध करण्याचें कारण.	९२
स्नानाचे विशेष प्रसंग.	”	शेंडीतून पाणी न गळू देणें.	”
स्नानाचे मंत्र व विधि.	८३	दहाप्रकारचे नम्र.	९३
स्नानांग तर्पण.	८५	पांघरण्यास अयोग्य वस्त्र.	९४
		काल्या वस्त्राचा निषेध.	९५
अध्याय ३ रा.		स्त्रियांचें वस्त्र पुरुषांनें न नेसणें.	”
अर्हत्स्नान.	८८	परवस्त्र नेसल्याचें फल.	९६
जयादिदेवतातर्पण.	८९		

वैद्यर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ६.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
न धुतलेले वगैरे वस्त्र न नेसणें.	„	उष्णोदकाची प्रशंसा.	„
वस्त्र न पिळण्याचे विशेष प्रसंग.	९७	शीतोदकानें स्नान न करण्याचे प्रसंग.	१०२
एकवस्त्र धारण करण्याचा निषेध.	„	शीतोदक आणि उष्णोदक ह्यांचें मिश्रण न करणें.	„
वस्त्रधारणाचा क्रम.	९८	पांच क्रियांचा गृहांत निषेध.	१०३
वस्त्राचें लक्षण, परिमाण.	९९	अंत्यजांनीं सणलेल्या विहीरीचें पाणी न घेणें.	„
मःक्षयस्त्र	„	जलनिर्गमनमंत्र.	१०४
निषिद्ध वस्त्र.	„	वस्त्रप्रोक्षण मंत्र.	„
वस्त्रधारणाचा प्रकार.	„	वस्त्रधारण मंत्र.	„
नेसावयाचें वस्त्र पांघरणें, आणि पांघरण्याचें		आचमनाची आवश्यकता.	„
वस्त्र नेसणें ह्याचा निषेध.	१००	आचमनांग कर्म.	१०५
दुसरे वस्त्र घेण्याची शक्ति नसल्यास.	१०१	उभे राहून वगैरे आचमन न करणें.	„
ज्ञानाचे प्रकार.	१०१	आचमनाची मुद्रा व जलाचें परिमाण.	„
प्रातःस्नान करण्याची शक्ति नसल्यास.	१०२	आचमनोदक प्राशन केल्यानंतरची क्रिया.	१०६

तैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ६.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
आचमनोत्तर स्पर्श करण्याची वारा अंगे.	१०७	कुश आणि दूर्वा ह्यांचे सर्वदा प्रादुर्भाव.	„
ह्या अंगाना स्पर्श करण्याचे कारण.	„	वर्ज्य दर्भ.	„
प्राणायामविधि.	१०८	दर्भ काढण्यास वर्ज्य तिथि.	„
प्राणायामांतील प्रणवमुद्रा.	१०९.	अप्राज्ञ दर्भ.	११३
प्राणायामांतील ओंकारमुद्रा.	„	पवित्रकाचे लक्षण.	„
प्राणायामादिक्रिया करण्याची योग्य स्थाने.	„	निरनिराळ्या कर्मात पवित्रकाच्या दर्भांची संख्या.	११४
रजस्वला आणि शुद्ध नद्या.	„	पवित्रकाचे प्रमाण.	„
नद्यांचा रजोदोष न मानण्याचे प्रसंग.	११०	पवित्रकाधारणाचे प्रसंग.	११५
नद्यांचे लक्षण.	„	पवित्राचे उच्छिष्टत्व.	११५
दहा प्रकारचे दर्भ.	„	पवित्राचे प्रकार.	११६
दर्भ काढण्याचा काल.	१११	कोणत्या वाटांत कोणते पवित्र धारण करावयाचे	
दर्भ काढण्याचा विधि.	„	ह्याविषयी.	„
दहा प्रकारच्या दर्भांच्या ग्रहणाचे प्रसंग.	११२	कर्माच्या वेळी अंगावर काय काय असावे ह्याविषयी.	„

त्रैयर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ७.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
पवित्रधारणाचा निषेध.	११७	मानसजपाचें लक्षण.	१२५
संध्याविधिसंकल्प.	"	कामनाभेदानें तीन प्रकारच्या जपाची योजना.	"
आचमनमंत्र, मुखमार्जनमंत्र, मुखस्पर्शनमंत्र.	११८	मानसजपाचें महत्त्व.	"
आचमनोत्तरक्रियाविधि व मंत्र.	११९.	जपाची संख्या.	१२६
प्राणायामविधि आणि मंत्र.	१२०	स्थानभेदानें जपाचीं फळे.	"
अर्धोपासनविधि.	"	जपत्यागाचीं कारणें.	१२७
अर्धदानाचें प्रमाण.	१२१	तीं थडलीं असतां शुद्धि.	"
आसनाचे प्रकार आणि त्यांचीं फळे.	"	संध्यावंदनविधि.	१२८
जपविधि.	१२२	तपेणविधि.	"
जपसंख्या, विरामस्थान, जपफल.	१२३	आचमन करण्याचे प्रसंग.	"
जपाचे तीन प्रकार.	१२४	संध्येचा काल.	१३०
वाचिकजपाचें लक्षण.	"	कालातिक्रम न होऊं देणें.	१३१
उपांशुजपाचें लक्षण.	"	साथंकाळच्या संध्येचा काल.	"

वैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ८.

विषय.	पृष्ठ.	विषय	पृष्ठ.
मध्यान्हसंध्याचा काल.	१३२	परमात्मनमस्कारमंत्र.	१३३
योग्यकाली संध्या न केल्यास फल.	१३२	पूर्वदिशेस जलांजलिदानाचा मंत्र.	१३३
संध्याकालाचा अतिक्रम झाला असतां.	१३३	दिक्पालप्रार्थना मंत्र.	१३३
संध्याकर्म न केलें असतां दोष नसण्याचे प्रसंग.	१३३	ऋषितर्पणविधि आणि मंत्र.	१३४
वसण्याची भूमि शुद्ध करण्याचा मंत्र.	१३३	पितृतर्पणमंत्र.	१३४
मार्जनमंत्र.	१३४	देवतातर्पणमंत्र.	१३४
चुलकांत उदकग्रहणाचा मंत्र.	१३४	अध्याय ४ था.	
त्या उदकाचे प्राशन करण्याचा मंत्र	१३४		
उदकाभिमंत्रण.	१३५	स्नानानंतर गृहागमन.	१३५
पुनर्मार्जनमंत्र.	१३५	अस्पृश्य वस्तु व मनुष्ये.	१३५
षडर्धदानाचे मंत्र.	१३५	गृहाला अयोग्य स्थाने.	१३५
तीन अर्धदानाचे मंत्र.	१३५	पाया खणण्याचे प्रमाण.	१३५
जपमंत्र.	१३६	पाकगृह वगैरेची रचना.	१३५
		होमशाला.	१३५

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ९.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
चैत्यालयप्रवेश.	१५४	अक्षतधारण.	१७०
दर्शनस्तव.	"	गंधलेपनाचा महिमा.	१७०
पूजाक्रम.	१९९	गंध लावण्याच्या बोटांचीं फळे.	"
वास्तु, नागकुमार वगैरेंचें पूजन.	१६२	तिलकावांचून न करावयाचीं कृत्ये.	१७१
भूमिपूजन.	१६३	पवित्रधारण.	१७२
श्रुतादिपूजन.	"	श्रीपीठस्थापन.	"
अलंकारधारण.	१६४	प्रतिमास्थापन.	१७३
तिलकाचे प्रकार.	१६५	प्रक्षालनादिपूजाक्रम.	"
तिलकांचीं स्थाने.	१६६	कुंभस्थापन, पूजन.	१७४
तिलकांच्या आकृति.	१६७	पंचामृताभिषेक.	१७५
चतुर्वर्णांचे तिलक.	१६८	कोणस्थकलशाभिषेक.	"
त्रैवर्णिकांचे तिलकाचे पदार्थ.	१६९	जिनरादोदकप्रदण.	१७६
शूद्राच्या तिलकाचे पदार्थ.	"	अष्टद्रव्यार्चन.	"

लैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १०.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
सिद्धयंत्रपूजन.	१७७	त्यांचा संस्कार.	१८७
शेषधारण.	"	अग्निज्वाला फारच मोठी झाल्यास.	१८८
होमाचा विधि.	"	होमांगतर्पण.	"
होमकुंडस्थान.	१७८	समिधा आणि वटिका.	१८९
छत्रत्रयादिस्थापन.	१७९	होमाकरितां अन्न.	१९०
होमकुंडांच्या आकृति.	"	अन्न नसल्यास.	"
तीन कुंडांतील अग्नीचीं तीन नांवे.	१८१	होम करण्याची पद्धति.	१९१
होमशालेची रचना.	"	दिक्पालांस कोरान्नाहुति.	"
त्या ठिकाणीं पूजेचा देवताक्रम.	१८२	नवग्रहहोम.	"
कुंडांत अग्निस्थापन.	१८४	नवग्रहांच्या समिधा.	१९२
अग्निप्रज्वालनाचा क्रम.	१८५	त्यांचीं फलें.	"
मेखलेवरील देवतांचें पूजन.	"	तीन कुंडें असल्यास आणि एकच कुंड असल्यास.	१९३
सुक् आणि सुवा.	१८६	होमाचा क्रम व दुसरा विधि.	१९४

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ११.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
समिधाविषयीचे विशेष नियम.	१९५	होमाचा काल.	२०२
वैश्वदेवकर्मांत वर्ज्य पदार्थ.	१९६	अग्निहोत्र्याची प्रतिष्ठा.	२०३
होमकर्माचा विस्तार आणि संकोच कोठें करावा ह्याविषयी.,		अग्निहोत्र्याचें फल.	"
होमाचे तीन भेद.	"	श्रीजिनविंशपूजेचा प्रकार.	२०५
जलहोमाचा उद्देश	१९७	गृहबलि.	२०६
जलहोमाकरितां कुंड.	"	बलिबंधो नियम.	२०७
जलहोमाची द्रव्ये.	१९८	चांडालादिकांना बलिदान.	"
जलहोमांत करावयाच्या क्रिया.	"	स्त्रियांची कृत्ये.	२०८
दिक्पालप्रार्थना.	"	चार प्रकारच्या देवता.	"
बालुकाहोमविधि.	१९९	क्रियादेवता, कुलदेवता, गृहदेवता.	२०९
होमाचे प्रसंग.	२००	सत्यदेवता.	२१०
होमाचें फल.	२०१	देवतापूजनाचें फल.	"
यजमान.	"		

लैवर्गिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १२.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
अध्याय ५ वा.		नागसंतर्पण.	२२०
कपाटोद्घाटनमंत्र.	२१६	क्षेत्रपालार्चन.	"
द्वारपालानुज्ञापन.	"	भूम्यर्चन.	२२१
इर्यापथशोधन.	"	यंत्रोद्धार.	"
मुखवस्त्रोद्घाटनमंत्र.	२१७	दर्भासन.	२२२
श्रीमुखावलोकनमंत्र.	२१८	मौनधारण.	"
यागभूमिप्रवेशमंत्र.	"	अंगशोधन.	"
पुष्पांजलिमंत्र.	"	हस्तप्रक्षालन.	२२३
वाद्यघोषणमंत्र.	२१९	पृजापात्रशुद्धि.	"
वास्तुदेवतार्घ्यदान.	"	पूजाद्रव्यशुद्धि.	"
भूमिशोधन व वायुकुमाराला अर्घ्यदान.	"	विद्यागुरुपूजन.	२२४
मेघकुमाराला अर्घ्यदान व भूमिसेचन.	२२०	सकलीकरण.	"
भूमिज्वालन.	"	कर्मेधनशोषण.	"

वैचारिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १३.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
कर्मेधनदहन.	२२५	पंचगुरुमुद्राधारण.	२३४
भस्मविधूनन.	"	पाद्य.	"
पुष्पधन.	"	जिनाचामनमंत्र.	"
करन्यास.	२२६	नीराजनार्चनमंत्र.	"
स्वांगन्यास.	२२७	दिक्पालार्चनमंत्र.	२३५
अंगन्यासाचा आणखी एक प्रकार.	२२८	कलशोद्धारणमंत्र.	"
दिग्बधन.	२२९	जलस्नपनमंत्र.	"
शिखाबंध.	२३०	अभिषेकमंत्र.	"
परमात्मध्यानमंत्र.	"	उद्धर्तनमंत्र.	२३६
खा सकलीकरणविधींचे फल.	"	कोणकुंभजलस्नपनमंत्र.	"
जिनश्रुतमूर्तिपूजामंत्र.	२३१	गंधोदकस्नपन.	"
कलशस्थापन, श्रीपीठस्थापन आणि श्रीयंत्रार्चन.	२३२	अष्टद्रव्यार्चन व त्याचा मंत्र.	२३७
जिनप्रतिमास्थापनादिमंत्र.	२३३	जयादिदेवतार्चनमंत्र.	२३८

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १४.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
विद्यादेवतार्चनमंत्र.	२३८	विद्वेषकर्म.	२४५
शासनदेवतार्चनमंत्र.	२३९	अभिचारकर्म.	२४६
इंद्रार्चनमंत्र.	"	होमाविधि.	२४७
यक्षार्चनमंत्र.	२४०	क्षेत्रपालवालि.	"
दिक्पाल व नवग्रह पूजामंत्र.	२४१	भूमिमांजन.	२४८
अनावृतपूजा.	"	भूमिसेचन.	"
मूलमंत्र.	"	दर्भाग्निप्रज्वालन.	"
शांतिकर्म.	२४२	नागतर्पण	"
पौष्टिककर्म व मंत्र.	"	भूम्यर्चन.	"
वर्षाकरणमंत्र.	२४३	पीठस्थापन.	"
आकर्षणविधि व मंत्र.	"	श्रीपीठार्चन.	२४९
स्तंभन.	२४४	प्रतिमास्थापन.	"
अतिवृष्टिस्तंभनांतील विशेष.	२४५	प्रतिमार्चन.	"

तैर्वाणिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १९.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
चक्रतयार्चन.	२४२	परमात्मध्यान.	"
छत्रत्रयपूजा.	२५०	परमपुरुषाला अर्घ्यप्रदान.	"
सरस्वतीपूजा.	"	होमकुंडार्चन.	"
गुरुपातुकापूजा.	"	अग्निस्थापन.	२५४
यक्षार्चन.	"	अग्निप्रज्वालन.	"
शासनदेवतार्चन.	२५१	आचमन, प्राणायाम, परिधिबंधन.	"
उपवेशनमृशुद्धि.	२५१	अग्निपूजन, तिथिदेवतापूजन, ग्रहपूजन.	२५५
उपवेशन.	"	द्वात्रिंशदिन्द्रार्चन, दिक्पालपूजा.	२५६
कलशस्थापन.	"	स्थालीपाकग्रहण, होमद्रव्याधान, आज्यपात्रस्थापन.	२५६
जलपवित्रीकरण.	२५२	सुचिसंस्कार.	२५७
कलशार्चन.	"	सुवास्थापन.	"
कुंडाच्या दक्षिणभागी कलशस्थापन.	"	आज्यावेक्षण.	"
कुंडाच्या वामभागी कलशस्थापन.	२५३	होमद्रव्यमोक्षण.	"

त्रैवर्णिकाचारंतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १६.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
होमद्रव्यस्पर्शन.	"	वास्तुदेवतार्चन.	"
पवित्रधारण.	२५८	तिथिदेवतार्चन.	२६६
यज्ञोपवीतधारण.	"	वारदेवतार्चन.	२६७
अग्निपर्युक्षण.	"	गृहदेवतार्चन.	२६८
आउयाहुतिमंत्र.	"	देवार्चनफल.	"
तर्पणमंत्र.	२५९	अध्याय ६ चा.	
अग्निपर्युक्षण.	"	कर्णपिशाचिनीयंत्र, मंत्र, होमविधि.	२७१
समिधाहुतिमंत्र.	२६०	जिनमंदिराच्या मूर्तीची शुभाशुभ लक्षणें.	२७३
लवंगाद्याहुतिमंत्र.	"	अस्त्रमंत्र, अनादिमंत्र.	२७४
पीठिकामंत्र.	२६२	पातालवास्तुपूजन.	२७५
पूर्णाहुतिमंत्र.	२६३	पाया भरण्याचा विधि.	२७६
प्रार्थनादि कर्म.	२६४	मंदिररचना, शिलानयन.	"
क्षेत्रपालार्चन.	२६५	जिनविंशलक्षण.	२७८

वैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १७.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
विवाच्या दृष्टी वगैरेचे फल.	२८२	श्रुतपूजावर्णन.	२९६
गृहांतील विवाचे प्रमाण.	२८३	गुरूपास्तिवर्णन.	"
जिनमंदिरगमनविधि.	"	पूजेचे भेद.	२९७
चैत्यालयस्तुति.	२८३	नित्यमहलक्षण.	"
मंदिरप्रवेश.	२८७	अष्टाद्विक आणि इंद्रध्वज महाचे लक्षण.	२९८
श्रीजिनस्तुति.	२८८	चतुर्मुखमहलक्षण.	"
द्वारपालानुज्ञामंत्र.	२९२	फलपट्टमहलक्षण.	२९९
चैत्यालयप्रवेशमंत्र.	"	जलधारादिकांची फळे.	"
गंधोदक्रमेचनमंत्र.	"	पूजाक्रम.	३००
नमस्कारविधि.	"	नित्यव्रतग्रहण.	३०१
अष्टांगनमस्कार.	२९३	व्रतग्रहणमाहात्म्य.	"
पंचांग व पश्चार्ध नमस्कार.	"	गुरु वगैरेंना वंदन करण्याचा प्रकार.	३०२
अष्टांगनमस्कारविधि.	२९५	वंदन करणाऱ्यास द्यावयाचे आशीर्वाद वगैरे.	"

सैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १८.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
व्यवहारांत वागण्याची पद्धति.	३३०	चतुर्विधदानें व त्यांचीं फलें.	३१४
शास्त्रश्रवण आणि कथन.	३०४	कुदानें.	३१५
माध्यान्हविधि, पात्रदान, पात्रांचे भेद.	३०७	तीं देखील करावीं असें वाटल्यास विचार.	"
धर्मपात्राचे भेद.	३०८	निषिद्धदानें.	३२०
जबन्यपात्राचें लक्षण.	"	कुपात्र.	३२१
मध्यम व उत्तम पात्राचें लक्षण.	३०९	दानाचे प्रसंग, दानप्रशंसा.	३२२
धर्मपात्रदानाचें फल.	३१०	भोजनविधि.	३२३
भोगपात्रलक्षण.	"	पंक्तिभेद.	"
भोगपात्राला दान न केल्याचें फल.	"	भोजनाला अयोग्य स्थान.	३२४
यशस्पालक्षण.	३११	पंक्तीला घेण्याला योग्य मनुष्य.	३२५
यशस्वात्राला न दिल्याचें फल.	"	पंक्तीला घेण्याला अयोग्य मनुष्य.	३२६
सेवापात्राचें लक्षण.	"	पूर्वादिदिशांकडे तोंड करून भोजन करण्याचें फल.	३२८
दयादान. दानांचीं फलें.	३१२	मंडलकरणें.	"

त्रिवाणिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान १९.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
भोजनपात्रमेद.	३२९.	शीत उष्ण अन्नाचे गुण.	३३६
कांस्यपात्रभोजनफल.	"	विशेष नियम.	"
पात्राचे प्रमाण.	३३०	अन्नभक्षणाचा क्रम.	"
भोजनकालीं पंचार्द्रता.	"	भोजनांतराय.	३३७
भोजनपात्रांतील अंतर.	"	त्याउय अन्न.	३३९
पर्णपात्रांत भोजनाचा विधि.	३३१	फलभक्षणनिषेध.	"
ग्राह्यपर्ण निषिद्धपर्ण.	"	मद्यपाननिषेध.	३४०
निषिद्ध पात्रे.	३३२	मांसनिषेधाचे प्रयोजन.	३४१
अन्न वाढणे.	"	मधुनिषेध.	३४२
भोजनस वसण्याचा विधि.	३३३	नवनीतनिषेध.	"
अन्नलक्षण.	३३४	रालिभोजन व जलपाननिषेध.	३४३
अन्नभक्षण आणि पात्रस्पर्श.	३३५	प्रातःकाली व सायंकाली भोजननिषेध.	"
जलपान.	"	रात्रिभोजननिषेध.	"

सैवर्णिकाचारांतोळ विषयांची अनुक्रमणिका. पान २०.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
रात्रिभोजननिषेधाचें कारण.	३४४	पंक्तिदोषनिरास.	"
जल गाळणें.	"	एकमेकांस स्पर्श झाला असतां.	३५१
मद्यव्रताचें अतीचार.	३४५	मित्रादिकांकरितां अन्नत्याग.	"
मांसव्रताचें अतीचार.	"	भोजनपात्र रिक्त न ठेवणें.	"
मधुव्रताचें अतीचार.	३४६	चूळ भरतांना जलपान.	३५२
पंचोदुंबरव्रताचें अतीचार.	"	भाजनाच्या शेवटीं आचमनकेल्यावांचून उठलें असतां.,	"
आणखी वर्ज्य पदार्थ.	"	भोजनोत्तर वस्त्रत्याग व तांबूलग्रहण,	"
भोजनकाली मौनदिशि.	३४७	तांबूलविधि.	३५३
भोजनप्रमाण.	३४८	तांबूलावांचून पूगफलाचा निषेध.	३५४
भोजनोत्तरक्रिया.	"	तांबूलाचे परिणाम.	"
निषिद्धभोजन.	३४९	तांबूलरससेवन.	"
भोजनत्यागप्रसंग.	३५०	निषिद्धतांबूल.	"
अगोदर न उठणें.	"	तांबूलाचे त्रयोदशगुण.	"

देवर्णिकावारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २१.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
तांबूलनिषेध.	३५६	गोधस्या लावणे.	३६४
तांबूलांतील पदार्थ.	३५७	मांडी घांसणे.	"
तांबूलमक्षणोत्तरक्रिया.	"	पाणी अणणे.	"
दिवा अधिकनिद्रानिषेध.	"	जलगालनवस्त्र.	३६५
अधिकनिद्रादिकांचे फल.	३५८	त्याज्य वस्त्र.	"
वामकुक्षीवर शयनाची आवश्यकता.	"	जलगालनविधि.	"
धार्मिकाची प्रशंसा.	३५९	शेषजलत्याग.	३६६
अध्याय ७ वा.		जलसंस्कार.	३६७
द्रव्यसंपादनविधि.	३६२	जलविंदूतील जीवांचे परिमाण.	"
स्नानकर्म.	"	जलगालनाची आवश्यकता.	३६८
मार्जनपद्धति.	३६३	तुच्छवस्त्रनिंदा.	"
धूलिक्षेप.	"	पेपण (दळणे)	"
भूमी सारविणे.	"	त्याज्य धान्ये.	३६९

तैत्तिरीयब्राह्मणांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २२.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
किडे झालेले धान्य उन्हांत वगैरे न टाकणे.	॥	कौशलक्षण.	॥
धान्य पुष्कळ दिवस ठेवण्याचा निषेध.	॥	दुर्गलक्षण.	॥
पापकर्म,	३७०	राष्ट्रलक्षण.	३८०
स्त्रियांचा भोजनकाल.	३७१	ग्रामादिकांचे लक्षण.	॥
ब्राह्मणांचा उद्योग.	३७२	चतुरंगसैन्य.	३८१
ब्राह्मणांचे लक्षण.	३७३	राजगुण.	॥
क्षत्रियांचा उद्योग.	३७४	तीन शक्ति आणि तीन सिद्धि.	३८२
राजाचे आचार.	३७६	सहा गुण.	॥
राजाचे लक्षण.	३७७	चार उपाय व मंत्राचे भेद.	३८३
सांत अंगे.	॥	मुकुटबध्द राजांचे लक्षण.	॥
आठ भीति.	३७८	सैन्याचे आठ भेद.	३८४
अमात्यलक्षण.	॥	पत्नीचे लक्षण.	॥
मित्रलक्षण.	३७९	सेना वगैरे भेदांची लक्षणे.	॥

सैवार्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २३.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
मुकुटवधूराजाचे दुसरे लक्षण.	३८५	व्यापाराकरितां घेण्याच्या वस्तु.	"
श्रेणीचीं नांवे.	३८६	दुसऱ्याला न फसविणे.	३९६
अधिराजा वगैरेचीं लक्षणे.	"	अग्रहद्वय.	"
चक्रवर्तीचे लक्षण आणि त्याची सम्पत्ति.	३८७	वजनांचे स्वरेपणाबद्दल.	३९७
राजधर्म.	३८९	व्यापारास अयोग्य वस्तु.	३९८
वैश्याचा आचार.	३९१	व्यापार करण्याला अयोग्य मनुष्ये.	३९९
कृषिकर्म.	३९३	स्पर्श करण्यास योग्य शूद्र.	४००
वैश्याने स्वतः कृषि करण्याचा निषेध.	"	दुसऱ्या देशांत व्यापारास जाणे.	४०१
पशुपालन.	"	नौकागमन.	४०२
वाणिज्याचे तीन प्रकार.	३९४	शूद्रधर्म.	"
मोजमाप व ताज्या ह्यांत कमीज्यास्त नसणे.	"	व्यापारांतील वर्तन.	४०३
वर्षाकालांतील व्यवहार.	३९५	श्रीजिनस्मरणाचे विशेष प्रसंग.	४०४
विकत न घेण्याच्या वस्तु.	"	व्यवहारांत वागण्याची पद्धति.	"

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २४.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
लोकांशी वागण्याचा प्रकार.	४०६	ऐहिकपारलौकिकदृष्टि.	"
वस्त्रांने सुखाच्छादन करण्याचे प्रसंग.	४०७	दीप आणि त्याचे मुख्य करण्याची दिशा.	४१४
निद्रेला अयोग्य स्थले.	"	अध्याय ८ वा.	
दातृसेवा आणि शास्त्रार्चितन.	४०८	त्रयस्तिशक्तिक्या.	४१८
इतरव्यवहार.	४०९	गर्भाधान.	४१९
जनावर वगैरेवर देखरेख.	४१०	प्रथम दिवशीचे कृत्य.	४२०
न ओलांडण्याच्या वस्तु.	"	चवथ्या दिवशीचे कृत्य आणि गर्भाधानविधि.	४२१
याचकाशी व अपकार करणाऱ्याशी वर्तन.	४११	स्त्रीसंभोग.	४२३
सार्थकाली वडय करण्याचे व्यवहार.	"	शयनास योग्य स्थले.	४२४
भोजन न करण्याची गृहे.	"	स्त्रीसमागमाचा काल.	४२५
विश्वास न ठेवण्याच्या वस्तु.	४१२	स्त्रीसमागमविधि.	"
इतर व्यवहार करून बाहेरून घरांत येणे.	"	मंगलवस्तु.	४२७
कोणत्याही कृत्याच्या आरंभाचे मंगल.	४१३	स्त्रीसमागमकाली पठन करण्याचा मंत्र.	४२९

त्रैविर्णिकाचारांतोळ विषयांची अनुक्रमणिका. पान २९.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
ऋतुकालीं स्त्रीसमागमाचें फल.	४३१	शाब्दांची शुद्धि.	४५०
ऋतुकालीं स्त्रीसमागम न केल्याचें फल.	"	जातधर्म.	४५१
ऋतुकालीं स्त्रीनें पुरुषसमागम न केल्यास त्याचें फल	४३२	नामकर्मविधि.	"
गोदक्रिया.	४३३	नामकर्ममंत्र.	४५५
पुंसवनक्रिया.	४३६	कर्णवेद्यमंत्र.	"
सीमंतविधि.	४३९	आंदोलारोपण.	"
बरोल विधीसंबंधानें विशेष शास्त्रार्थ.	४४२	निष्क्रमणविधि व मंत्र.	४५६
गर्भिणीचे धर्म.	४४३	उपवेशनविधि.	४५७
गर्भिणीच्या पतीचे धर्म.	"	अन्नप्राशनविधि.	४५८
प्रीति, सुप्रीति, प्रियोद्भव.	४४५	गमनविधि.	४६०
पुस्तजन्मप्रयुक्तक्रिया व नालच्छेदनविधि.	४४६	व्युष्टिक्रिया.	४६१
पुत्रजन्मापासून दहा दिवसांतील विधि.	४४८	चोलकर्म (मुंडनविचार)	४६२
जननाशौचाची भर्यादा.	४४९	गर्भाधानादिक्रियालोपाचें प्रायश्चित्त.	४६३

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २६.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
अक्षराभ्यासविधि.	४६९	उपनयनांगभूत दंडधारण वगैरे विधि.	४८७
पुस्तकग्रहणविधि.	४७४	भिक्षाटनाचा विधि.	४८९
अध्याय ९ वा.		बोधिपूजन.	४९१
उपनयनाचा काल.	४७८	उपनयनोत्तर क्रिया.	४९३
त्याची शेवटची मर्यादा.	”	यज्ञोपवीतसंख्या.	”
आचार्यांचे लक्षण.	४७९	यज्ञोपवीत तुटले असतां.	४९५
पुलांचे सात प्रकार.	४८०	उत्तरीयवस्त्रधारण.	४९६
यज्ञोपवीत.	”	वर्णभेदाने यज्ञोपवीतभेद.	”
उपनयनादिप्रतिबंध.	४८१	कटिलिङ्ग.	४९७
उपनयनकाल व विधि.	४८२	अहलिङ्ग.	४९८
मौंजीधारण.	४८४	उरोलिङ्ग.	”
यज्ञोपवीतधारण.	४८४	शिरोलिङ्ग.	”
पुष्पनालादिधारण.	४८५	ब्रह्मचान्याला निषिद्ध आचार.	४९९

तैत्तिरीयसंहितायां विधीनां अनुक्रमणिका. पृष्ठ २७

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
प्रतावतरण.	५००	अस्थिस्पर्शप्रायश्चित्त.	५०७
दुसरा पक्ष.	"	गर्भपातनप्रायश्चित्त.	"
प्रतावतरणविधीचा मुख्य काल आणि		द्विनिद्रादिपातप्रायश्चित्त.	"
तदुत्तर व्यवहार.	५०१	तृणमलकपशुवधप्रायश्चित्त.	५०८
दोष आणि प्रायश्चित्त.	५०२	जलचरस्थलचरस्युकमाजारादिवधप्रायश्चित्त.	"
म्लेच्छादिकांचे घरी भोजनाचें प्रायश्चित्त.	"	गवादिवधप्रायश्चित्त.	५०९
विजातीयगृहभोजनप्रायश्चित्त.	५०३	मनुष्यवधप्रायश्चित्त.	"
अग्नीत देह-यागाचें प्रायश्चित्त.	"	आपल्याकरितां मनुष्यवध झाला असतां प्रायश्चित्त.	५१०
गिरिपतनादि प्रायश्चित्त.	५०४	आपल्या पात्रांना दुसऱ्यांनीं स्पर्श केला असतां	
चांडालादिसंसर्गप्रायश्चित्त.	५०५	प्रायश्चित्त.	५११
पृथ्वीशूद्रसंसर्गप्रायश्चित्त.	५०६	भांड्यांत मद्यादि पदार्थ पडले असतां प्रायश्चित्त.	"
अशुचिसंसर्गप्रायश्चित्त.	"	सूप वगैरेस अन्यस्पर्श झाला असतां.	५१२
अस्थि मुखांत गेले असतां प्रायश्चित्त.	"	स्वप्नभक्षितवरतुःत्याग.	"

वैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान २८.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
ब्रह्मचर्यभंगप्रायश्चित्त.	५१३	अध्ययन करण्यास योग्य असें शास्त्र.	५२१
स्वप्नंत जनन्यादिकांचा समागम झाला असता.	"	तपस्वाचें लक्षण.	"
रात्रिमोक्षनादिप्रायश्चित्त.	"	सम्यग्दृष्टीचें लक्षण.	५२२
अध्याय १० चा.		निःशक्तितांग.	"
व्रतग्रहणविधि.	५१५	निष्कांक्षितांग.	"
गुरुच्या सन्निध येणे.	५१६	निर्विचिक्रितांग.	५२३
गुरुपार्थना.	५१७	अमूढदृष्टित्व.	"
धर्मकथन.	"	उपगृह्न.	५२४
मिथ्यात्वत्यागाची आवश्यकता.	"	स्थितीकरण.	"
मिथ्यात्वाचे पांच प्रकार.	५१९	वात्सल्य.	"
सम्यक्त्वोपपत्तीची कारणे.	"	प्रभावना.	५२५
मिथ्याशास्त्राविषयी अश्रद्धान.	५२०	ह्या सम्यक्त्वांगांची आवश्यकता.	"
देव कोणता?	"	लोकमूढता.	५२६

लैवर्णिकाचारंतीं विषयांची अनुक्रमणिका, पान २९.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
देवतामूढ.	५२६	द्रव्यानुयोगांतील विषय.	५३७
पातंडमूढ.	५२७	सम्यक्चारित्र.	५३८
आठ मद.	„	चारित्र्याचे दोन विभाग.	„
सहा अनाद्यतने.	„	सागराचे लक्षण.	५३९.
शंकादि आठ दोष.	५२८	सम्यग्दृष्टिजीवांचे लक्षण.	५४०
तीनप्रकारचे सम्यक्त्व.	„	गृहस्थाचे मूलगुणष्टक.	„
तीनप्रकारचे मिश्रपांथ.	५२९	दुसरी मते.	„
सम्यक्त्वाचे आठ गुण.	„	गृहस्थाच्या चारित्र्याचे तीन भेद.	५४१
सम्यक्त्वाची योग्यता.	५३३	अणुव्रतांचे लक्षण.	„
सम्यक्त्वाची प्रशंसा.	„	हिंसात्यागाचे प्रयोजन.	५४२
सम्यग्दर्शनाचा महिमा.	५३४	स्थूलहिंसात्यागाचे स्वरूप.	„
सम्यग्ज्ञानाचे लक्षण.	५३६	अहिंसाणुव्रताचे अतीचार.	५४३
सम्यग्ज्ञानाचे कार्य.	„	सत्याणुव्रताचे स्वरूप.	„

त्रैवर्णिकाचारंतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३०.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
सत्याणुव्रताचे अतीचार.	५४३	अनर्थदंडव्रताचे स्वरूप.	५४९
अचौर्याणुव्रताचे स्वरूप.	५४४	त्याचे अतीचार.	५५०
अचौर्याणुव्रताचे अतीचार.	५४५	पापोपदेश.	५५०
परदारनिवृत्ति अणुव्रताचे स्वरूप.	५४५	हिंसादान.	५५१
त्याचे अतीचार.	५४६	अपच्यान.	५५१
परिग्रहपरिमाणानुव्रताचे स्वरूप.	५४६	दुःश्रुति.	५५१
त्याचे अतीचार.	५४६	प्रमादचर्या.	५५२
सहा अणुव्रते.	५४७	अनर्थदंडबिरतीचे अतीचार.	५५२
रात्रिभोजनस्वाग करणाऱ्याचा भोजनकाल.	५४७	भोगोपभोगपरिमाणव्रत.	५५२
अणुव्रत पाळत्याचे फल.	५४८	भोग आणि उपभोग ह्यांचे लक्षण.	५५३
गुणव्रते.	५४८	मधुमांसमद्यवर्जन.	५५३
दिग्व्रताचे स्वरूप.	५४८	व्रतिकांनी त्याज्य पदार्थ.	५५३
दिग्व्रताचे अतीचार.	५४८	उद्वेगव्रत्यागाचे कारण.	५५३

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३१ .

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
फलभक्षणत्याग.	५५४	प्रातुकांचें लक्षण.	५६०
गालितजल वेगेंत जंतु होण्याचा काल.	,,	रात्रिभुक्तविरति.	,,
जल निर्जंतुक होण्यास उपाय.	५५५	रात्रिभुक्तविरताची प्रशंसा.	५६१
शिक्षाव्रताचे भेद.	५५६	रात्रिभुक्तव्रताचें दुसरें स्वरूप.	,,
सामयिकव्रत.	,,	व्रतचर्याचें स्वरूप.	५६२
शोषघोषवास.	५५७	ब्रह्मचान्याचे भेद.	,,
धैर्यावृत्त्य.	,,	उपनयनव्रतचान्याचें लक्षण.	,,
दानविधि.	५५८	अचलंघनव्रतचान्याचें लक्षण.	५६३
नऊ पुण्यकर्म.	,,	अदीक्षाव्रतचान्याचें लक्षण.	,,
दत्त्याचे सात गुण.	,,	गूढव्रतचान्याचें लक्षण.	५६४
श्रावकाच्या एकादश प्रतिमा.	५५९	नैष्ठिकव्रतचान्याचें लक्षण.	,,
सचित्तविरतिव्रत.	,,	गृहस्थाचें लक्षण.	,,
सचित्तविरतिव्रतिकाची प्रशंसा.	५६०	वानप्रस्थलक्षण.	५६५

द्वैतार्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३२.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
भिक्षुलक्षण.	५६५	वराचें लक्षण.	५७४
आरंभानुवृत्ति.	"	वराचें गुण.	५७५
नवर्था प्रतिमा.	५६६	तुल्यलक्षणकन्येचें फल.	५७६
वाह्यपरिग्रहाचे प्रकार.	"	कन्यापराक्षेचे अवयव.	"
अंतरंगपरिग्रहाचे प्रकार.	"	कन्येची शुभाशुभ लक्षणे.	५७७
द्वितीया प्रतिमा.	५६७	विवाह करण्यास योग्य कन्या.	५८२
अकराव्या प्रतिमेचे दोन प्रकार.	"	विवाहकरीतोळ पांच अंगे.	५८५
अकरावी प्रतिमा धारण करणाऱ्याचा आचार.	५६८	वाग्दान.	५८६
देशविरताना न करण्याची कर्मे.	५७०	प्रदानविधि.	५८८
अकरा प्रतिमांतील उत्तम, मध्यम, अधम विभाग.	"	वरणविधि.	५८९
गुरुपदेशश्रवणानंतरचें कृत्य.	"	पाणिपीडनविधि.	५९०
अध्याय ११ वा.		सप्तपदीविधि.	"
विवाह करण्याला योग्य कन्या.	५७४	विशेषविधि, अंकुरारोपण.	५९१

त्रैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३३.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
त्या दिवशीचें वराचें कृत्य.	५९२	कन्यादान करणारा कोणी नसल्यास.	५९८
वराचें वधूगृही गमन.	५९३	विवाहविधि.	५९९
विवाहाचें आठ प्रकार,	५९४	वरपूजन.	"
ब्राह्मविवाह.	"	वधूपूजन.	६००
दैवविवाह.	"	अर्घ्यदान.	"
आर्षविवाह.	५९५	आचमन.	"
प्राजापत्यविवाह.	"	मधुपर्क.	६०१
आसुरविवाह.	"	वराटा वस्त्रालंकारदान.	६०२
गांधर्वविवाह.	५९६	वधूला वस्त्रालंकारदान.	"
राक्षसविवाह.	"	यज्ञोपवीतग्रहण.	६०३
पैशाचविवाह.	"	दस्रदानाचा मंत्र.	"
पहिल्या चार प्रकारच्या विवाहांतील विशेष विधि.	५९७	बहुल्याचें लक्षण.	६०४
दुसरें मत.	"	उपनयनांतील वेदीचें लक्षण.	६०५
कन्येचे बांधव.	५९८	पीठाचें (पाटाचें) प्रमाण.	६०६

वैवाहिकचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३४.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
विवाहांत सप्तपदीची आवश्यकता.	६०६	पुण्याहवाचनाचा संकल्प.	६१९
विवाहहोमाच्या वेळीं कन्या ऋतुमती झाली असतां.	६०७	सप्तपदीमंत्र.	६२०
विवाहदिवसापामून चार दिवसांत कन्या ऋतुमती झाली असतां.	"	भस्मग्रहणमंत्र.	६२१
अंतःपट धरल्यावर वधूवरांनीं उभें राहणें वगैरे.	६०८	आशीर्वादमंत्र.	६२२
कन्यावरण व कन्यादानविधि.	६१०	पुढील चार दिवसांचें व्रत्य.	"
कन्यावरणमंत्र.	६११	गंधाक्षता देण्याचा मंत्र.	६२७
कन्यादानमंत्र.	६१२	तालीबंधविधि.	"
वर्धापनविधि.	६१३	आशीर्वादमंत्र.	६२८
वर्धापनविधीतील कर्म.	"	मालाबंधनमंत्र.	६२९
कंकणबंध.	६१५	सुवर्णप्रदानमंत्र.	६३१
कंकणबंधनमंत्र.	६१६	विशेषविधि.	६३३
विवाहहोमविधि.	"	गृहप्रवेश.	६३५
पुढील विधीचा क्रम.	६१७	अथ देवोत्थापन.	६३६
		विवाहाच्या अटवणी.	६३७

तैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३५.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
विवाहानंतर वंज्य कृत्ये.	६३८	प्रशान्ति.	६४९
वर्णल निषेधाचा अपवाद.	६३९	गृहस्थाग.	६५०
विवाहाच्या पूर्वी कन्या ऋतुमती झाली असतां.	६४०	दीक्षाविधि.	६५२
दुसऱ्या विवाहाबद्दल.	६४१	दीक्षा घेतल्यानंतरची कर्तव्ये.	"
दुसरे मत.	"	गुप्ति आणि तप ह्यांचे प्रकार.	६५४
भार्या मृत झाल्यास विवाहाचा काल.	६४२	यतीचे मूलगुण.	६५५
दुसरे मत.	"	पडावश्यकें.	६५६
तृतीयविवाह.	६४३	यतीचा व्यवहार.	"
अर्कविवाहविधि.	६४४	यतीचा दहा प्रकारचा धर्म.	६५७
अध्याय १२ वा.		पांच आचार आणि आचार्यांचे छतीस गुण.	६५८
वर्णलाम.	६४५	यतीचे भोजनांतराय.	६५९
वर्णलाराशेचे स्वरूप.	६४६	ह्याविषयी दुसरे मत.	६६१
कुलचर्या.	६४८	तिसरे मत.	६६२
गृहेक्षिता.	"	चवदा मल.	६६४

वैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३६.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
भोजनांतरायांची उपेक्षा करणाऱ्यांची निर्दा.	६६५	परिवर्तनदोष.	७७३
यतींचे भोजन.	६६६	निपिद्धदोष.	६७४
भिक्षावृत्ति.	६६७	अभिहितदोष.	"
भिक्षादानविधि.	"	उद्भिन्नदोष.	६७५
अन्नाचे दोष.	६६८	आच्छाद्यदोष.	"
उद्देशदोष व साधिकदोष.	६७०	मालारोहणदोष.	"
पूतिदोष.	"	धात्रीदोष.	६७६
मिश्रदोष.	६७१	मत्स्यदोष.	"
प्राभृतिकदोष.	"	निमित्तदोष.	"
बलिदोष.	"	वनीपकदोष.	६७७
न्यस्तदोष.	६७२	जीवनकदोष.	"
प्राहुणिकदोष.	"	क्रोधदोष व लोभदोष.	"
क्रीतदोष.	"	स्तुतिदोष व स्तुतिपश्चाद्दोष.	६७८
प्राप्तित्यदोष.	६७३	वैद्यदोष, गानदोष व मायादोष.	"

तैत्तिरीयसंहितायां विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३७.

विषय.	पृष्ठ.	अध्याय १३ वा.	पृष्ठ.
विद्यादोष व मंत्रदोष.	६७९	आशौचाचे प्रकार.	६८७
चूर्णदोष व वस्त्रीकरणदोष.	"	ऋतूचे प्रकार.	"
शंकादोष व पिहितदोष.	"	अकाली ऋतुत्वाव.	६८८
संक्षिप्तदोष.	६८०	आशौच धरण्याचा प्रकार.	"
निक्षिप्तदोष.	"	योग्य कालावांचून मध्येच स्त्री ऋतुमती झाल्यास.	६८९
सावितदोष.	"	ऋतुमती स्त्रीचा आचार.	६९१
अपरिणतदोष.	६८१	रजस्वलेची शुद्धि.	६९३
साधारणदोष.	"	दोघी ऋतुमतींनी एकमेकींशी भाषण वगैरे केल्यास	
दायकदोष.	"	प्रायश्चित्त.	"
ल्लिप्तदोष.	६८२	आशौचांत प्रथम ऋतुदर्शन झाल्यास.	६९६
मिश्रदोष.	"	ऋतुमतीने अज्ञानाने कोठे स्पर्श केल्यास.	"
अंगारदोष.	६८३	ऋतुमतीने स्पर्श केलेले अन्न अज्ञानाने भक्षिल्यास.	६९७
धूमदोष व संयोज्यदोष.	"	ऋतुमतीच्या सान्निध्याचा दोष.	"
अप्रमाणकदोष.	"		

वैवाहिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३८.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
ऋतुमती वसत असलेल्या स्थलाची शुद्धि.	६९८	नामकरणाच्या पूर्वी मूल मृत झाले असतां आशौचविधि.,	
तिला स्पर्श करणाऱ्या मुलाची शुद्धि.	"	दंतोत्पत्ति झाल्यावर मूल मृत झाले असतां आशौच	
तिनें भोजन केलेल्या पात्रांत शुद्ध केल्यावांचून		व विधि.	७०४
भोजन केल्यास.	६९९	चौलसंस्कार झालेल्या मुलाचे आशौच.	७०६
अन्ननाशौच आणि मृनाशौच ह्यांचा शास्त्रार्थ.	७००	उपनयन झाल्यावर कुमार मृत झाला असतां	"
संव, पत आणि प्रसव ह्यांचा काल.	"	जननाशौचांत पित्याने दान करण्याचा विधि.	७०७
गर्भसंवाचे आशौच.	७०१	मातेला जननाशौच.	७०८
गर्भपाताचे आशौच.	"	वाळंतिणीशीं सहवासचे आशौच.	"
जन्मनाशौच.	"	कोणते आशौच कोणत्या आशौचांत जातें त्याविषयी. ७०९	
नालच्छेदनाच्या पूर्वी मूल मृत झाले असतां.	७०२	देशांतराचे लक्षण.	"
उदरांत मृत झालेले मूल जन्मले असतां.	"	देशांतरी असलेल्या पुत्राला देशांतरी मृत झालेल्या	
दहा दिवसांच आंत मूल मेलें असतां.	७०३	मातापितरांचे आशौच.	७१०
दहाव्या दिवशी किंवा अकराव्या दिवशी मूल मृत		पत्नी व पति ह्यांच्याविषयी विशेष.	"
झाले असतां.	"	पित्याच्या दशाहाशौचांत माता मृत झाल्यास.	७११

सैवर्णिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ३९.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
मातेच्या दशाहासौचांत पिता मृत झाल्यास.	७१२	कन्येला मातापितरांचे आशौच.	७२२
दोषेही एकाच दिवशी मृत झाल्यास	"	आत्याला भगिनीचे व भगिनीला आत्याचे आशौच.	७२३
दूरदेशी गेलेल्या मनुष्याचे वर्तमान न कळल्यास व		मातामहादिकांचे आशौच.	७२४
तो पुनः आल्यास	७१३	प्यांचे आशौच धरण्याचे कारण नाही ते.	७२४
आतुरस्नानविधि	७१४	व्रत करणारे वगैरेनी आशौच न धरण्याविषयी.	७२५
ऋतुमती स्त्री मरण पावल्यास	७१५	श्रोत्रियादिकांचे आशौच.	"
वाळंतीम मृत झाली असता	७१६	यज्ञादिकर्म आरंभ केले असता.	७२६
दुसरे मृत	"	प्रेताच्या संस्काराचा अग्नि.	"
गभिणी स्त्री मृत झाल्यास.	७१७	संतापअग्नि वगैरे अग्नीच्या ग्रहणाचे प्रसंग.	७२७
पतीच्या दशाहासौचांत पत्नी प्रसूत झाल्यास.	७१८	लौकिकाग्नीचे ग्रहण व लौकिकाग्निचे लक्षण.	७२८
वाईट मृत्यु.	७१९	अपामनाग्निचे लक्षण	"
आत्मघात केल्यास.	"	संतापाग्निचे लक्षण	"
कन्येचे आशौच.	७२०	अन्वग्निचे लक्षण.	७२९
पक्षिणी वगैरेचे लक्षण.	७२१	प्रेतवहनादिकाविषयी.	"

द्वैवर्गिकाचारांतील विषयांची अनुक्रमणिका. पान ४०.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
अर्धमागीलील क्रिया.	७३०	दुसऱ्या दिवसापासून करण्याची क्रिया.	७४०
चितेवरील प्रेतसंस्कार.	७३१	पिंडदानादि कर्त्याचें वर्ज्य आचार किंवा प्रेतदीक्षा	७४२
चिता रक्षणे वगैरेचे मंत्र व विधि.	७३४	आचार्य आणि कर्ता ह्यांच्या प्रेतदीक्षेची मर्यादा.	७४३
दुर्योगावर मरण झाले असतां प्रेतसंस्कार करणाऱ्याला		कर्तृनिर्णय व इतर शास्त्रार्थ	७४४
प्रायश्चित्त.	७३५	अस्थिसंचय.	७४५
दुष्काल वगैरे संबंधाने मरण झाले असतां.	७३६	एकादशाहकृत्य.	७४६
प्रायश्चित्त कोणी सांगथें?	७३७	द्वादशाहकृत्य.	"
क्षौरविधि.	"	मृताची विवस्थापना.	७४७
वपनानंतर स्नानविधि	७३८	वैधव्यदीक्षा	"
शिलास्थापन व ग्रामप्रवेशविधि.	७३९	ग्रंथकाराची प्रार्थना.	७५३

समाप्त.

॥ श्रीवितरागाय नमः ॥

(अथ भट्टारकसोमसेनाविरचितः)

। त्रैवर्णिकाचारः ।

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

मङ्गलचरणम् ॥

श्रीचन्द्रप्रभदेवदेवचरणौ नत्वा सदा पावनौ ।

संसारार्णवतारकौ शिवकरौ धर्मार्थकामप्रदौ ॥

वर्णाचारविकासकं वसुकरं वक्ष्ये सुशास्त्रं परं ।

यत् श्रुत्वा सुचरन्ति भव्यमनुजाः स्वर्गादिसौख्यार्थिनः ॥ १ ॥

अर्थ-- धर्म, अर्थ आणि काम ह्या तीन पुरुषार्थांची सिद्धि करून देणारे, भव्यजीवांना संसारसमुद्रांतून तारून नेणारे आणि त्यांचे कल्याण करणारे-ह्मणजे त्यांना मोक्ष प्राप्ति करून देणारे, असे-आणि पवित्र

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान २.

असे जे श्रीचंद्रमभजिनाचे चरण त्यांना सर्वदा नमस्कार करून; मी, ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य ह्या वर्णांचा नित्यनैमित्तिक आचारांचा स्पष्टपणे बोध करून देणारं, व सर्व प्रकारच्या संपत्तीला देणारं असं शास्त्र सांगतों. जें शास्त्र श्रवण करून स्वर्गादिमुखांची इच्छा करणारे भव्य जीव सर्वदा सदाचारानें वागतील.

यः श्रीमद्हरिवंशवंशजलजालहादैकसूर्योपभो ।

ये के धर्मपरायणा गुणयुतास्तेषां सदा स्वाश्रयः ॥

ज्ञानध्यानविकासको मुनिजनैः सेव्यो मुदा धार्मिकैः ।

स श्रीमान्मुनिसुव्रतो जिनपतिर्दद्यान्मनोवाञ्छितम् ॥ २ ॥

अर्थ— जो हरिवंशरूपी कमलाला आनंद देणारा सूर्यच की काय! असा, आणि जो धार्मिक आणि सुदुगुणी अशा लोकांचें सर्वदा रक्षण करणारा आहे, आणि जो केवलज्ञान आणि शुद्धध्यान ह्यांची वृद्धि करणारा असल्यामुळे धर्मतत्पर असा मुनिसमूह ज्याची सेवा करीत आहे, तो सर्व ऐश्वर्यानीं युक्त असलेला मुनिश्रेष्ठ श्रीजिनपति, आमचे मनोरथ पूर्ण करो!

वन्दे तं पार्श्वनाथं कमठमदहरं विश्वतस्वप्रदीपं ।

कर्मारिघ्नं दयालुं मुदितशतमखैः सेव्यपादारविन्दम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ३.

शेषेशो यस्य पादौ शिरसि विधृतवानातपत्रं च मूर्ध्नि ।

मुक्तिश्रीर्यस्य बाञ्छां प्रतिदिनमतुलां बाञ्छन्ति प्रीतियुक्ता ॥ ३ ॥

अर्थ— कमठाच्या गर्वाचा नाश करणारा, संपूर्ण तत्त्वे जगाला स्पष्टपणे समजावून देणारा, घाति व अधाति कर्मरूपी शत्रूचा विध्वंस करणारा, असा, आणि देवेंद्र आनंदाने ज्याच्या पदकमलांची सेवा करीत आहेत असा, आणि धरणींद्रही ज्याचे चरण अपल्या मस्तकावर धारण करीत आहे व ज्याच्या मस्तकावर छत्र धारण करीत आहे असा, आणि ज्याची सर्वजगाच्या कल्याणाची इच्छा-मुक्ति लक्ष्मीलाही-आपल्याला असावी असे वाटत आहे [ह्यणजे पार्श्वनाथाला ज्याप्रमाणे सर्वांच्या कल्याणाची इच्छा आहे, त्याप्रमाणे आपल्याला सर्वांच्या कल्याणाची इच्छा असावी असे ज्याच्याकडे पाहून मुक्तिलक्ष्मीलाही वाटत आहे] असा परम दयालु जो श्रीपार्वनाथस्वामी, त्याला मी नमस्कार करतो. नौमि श्रीवर्धमानं मुनिगणसाहितं सप्तभङ्गप्रयोनै- ।

निर्दिष्टं येन तत्त्वं नवपदसाहितं सप्तधाऽऽचारयुक्त्या ॥

सुज्ञानश्माजबीजं नवनयकलितं मोक्षलक्ष्मप्रदायं ।

सुप्रामाण्यं परैकान्तमतविरहितं पश्चिमं तं जिनेन्द्रम् ॥ ४ ॥

अर्थ— केवलज्ञानरूपी वृक्षाचे बीजच की काय! असे असल्यामुळे जीवाला जे मोक्षाच्या चिन्हांनी

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ४.

युक्त करीत आहे असें, नऊ प्रकारच्या नयांनीं व्यापिलेलें व परमतांतील एकातवाद ज्यांत नसल्यानें प्रमाणभूत असलेलें असें जें नऊ प्रकारचें तत्त्व, तें ज्यानें सात प्रकारच्या व सप्तभंगीच्या प्रयोगानें सर्व लोकांस स्पष्ट दाखविलें तो शेवटचा जिनपति जो वर्धमानस्वामी त्याला मी नमस्कार करतो.

श्रीभारतीमखिललोकसुखावधारिणी- ।

मानन्दकन्दजननीं जनजाड्यनाशिनीम् ॥

तत्त्वावकाशकरिणीं वरबुद्धिदायिनीं ।

वन्दे हितार्थसुखसाधनकार्यकारिणीम् ॥ ५ ॥

अर्थ— संपूर्ण जीवांना सुख कोणतें हें दाखउन देणारी, त्यांच्या अंतःकरणांत आनंदाचें बीज उत्पन्न करणारी, त्यांचें अज्ञान घालवून त्यांना तत्त्वज्ञान करून देणारी, आणि सर्व जीवांच्या कल्याणाकारितां सुखप्राप्तिरूपी कार्य करणारी, अशी जी बुद्धि देणारी वाग्देवता तिला मी नमस्कार करतो.

चारित्र्योद्भवलग्नधवासितजनं शिष्येषु कल्पदुमं ।

वन्देऽहं परलोकसारसुखदं सिद्धान्तपारप्रदम् ॥

आचार्यं जिनसेनमात्मन्निदुर्भन्यौघसस्यं घनं ।

संसेव्यं प्रशुणैर्गारिष्ठपददं रत्नत्रयालङ्कृतम् ॥ ६ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय पहिला. पान ६.

अर्थ— ज्याने आपल्या सदाचाराच्या सुगंधाने सर्वांना सुगंधयुक्त केले आहे, जो शिष्यांचे मनोरथ पूर्ण करण्याच्या कामांत कल्पवृक्षच की काय! असा आहे, आपल्या आत्म्याच्या चिच्छक्तिरूपी उदकाच्या योगाने जो भव्यजीवरूपी धान्याला मेवाप्रमाणे आहे, गुणवान् लोक ज्याची सेवा करितात, जो आपल्या भजकांना शुक्तिपद देतो असा, रत्नत्रयाच्या योगाने भूषित झालेला, परलोकांतील उत्तम गुत्वाला देणारा आणि शिष्यांना सिद्धांतशास्त्रांत पारंगत करणारा असा जो श्रीजिनसेनाचार्य, त्याला मी नमस्कार करतो.

कलियुगकालिहन्ता कुन्दकुन्दो यतीन्द्रो ।

भवजलानिधिपोतः पूज्यपादो मुनीन्द्रः ॥

गुणनिधिगुणभद्रो योगिनां यो गरिष्ठो ।

जयानि नियमयुक्तः सिद्धसेनो विशुद्धः ॥ ७ ॥

अर्थ— कलियुगांत उत्पन्न झालेला जो अनेक वाद्यांचा कलह, त्याचा नाश करणारा, सर्वयतींमध्ये श्रेष्ठ असा श्रीकुंदकुन्दाचार्य उत्कर्ष पावत आहे. भवसमुद्रांतून तरून जाण्याची नौकाच की काय! असा मुनींद्र श्रीपूज्यपादयाति सर्वांत महत्त्व पावला आहे. संपूर्ण योगिलोकांत श्रेष्ठ व सद्गुणांचा समुद्र असा गुणभद्रमुनि, उन्नतीला प्राप्त झाला आहे. आणि सर्वदा नियमाने वागत असल्याने पवित्र असा

सोमरोनकुत वैदर्भिकाचार, अध्याय पहिला. पान ६.

सिद्धसेनमुनीही उत्कर्ष पावत आहे. तात्पर्य, हे बरील चारही मुनी पूज्यतेला प्राप्त झाले आहेत.

२. हेन्द्रकीर्तेश्वरणाद्यं मे । स्वान्ते सदा निष्ठतु सौख्यकारि ॥

सिद्धान्तपाथोनिविपारगस्य । शिष्यादिङ्गेषु दयान्वितस्य ॥ ८ ॥

अर्थ— सिद्धांत शास्त्ररूपी सद्गुरूच्या परतीरीं गेलेला, शिष्यवर्गांवर सर्वदा दया करणारा असा जो महेंद्रकीर्तिमुनि, त्याचें सुखद असें चरणयुग्म पाह्या अंतःकरणांत सर्वदा राहो!

प्रतिज्ञा,

यत्प्रोक्तं जिनसेनयोग्यगणिभिः सामन्तभद्रैस्तथा ।

सिद्धान्ते गुणभद्रनाममुनिभिर्महाकलङ्कैः परैः ॥

श्रीसूरिद्विजनामधेयविबुधैराशाधरैर्वाग्वरैः ।

स्तद्वत्वा रचयामि धर्मरसिकं शास्त्रं त्रिवर्णात्मकम् ॥ ९ ॥

अर्थ— श्रीजिनसेनाचार्य, श्रीसमंतभद्राचार्य, गुणभद्राचार्य, भट्ट अकलंकदेव, श्रीसूरिद्विज, आशाधर पंडित वगैरे विद्वानांनीं सिद्धांतशास्त्रांत ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य ह्या तीन वर्णांचा आचार जो सांगितला आहे, तो पाहून, मी त्या त्रैवर्णिकांच्या धार्मिक क्रियांचा बोध करून देणाऱ्या शास्त्राची रचना करितों.

सोमसेनद्वृत वैदर्भिकाचार, अध्याय पहिला, पान ७.

ब्रह्मज्ञानविकासका व्रततपोयुक्ताश्च ते ब्राह्मणाः ।

स्त्रायते शरणच्युतास्तपि नरास्ते क्षत्रियाः सम्भवाः ॥

धर्माधर्मविवेकचारचतुरा वैश्याः स्मृता भूतले ।

ज्ञानाचारमहं पृथक्पृथग्गतो वक्ष्यामि तेषां परम् ॥ १० ॥

अर्थ— जे आत्म्याच्या शुद्धपरिणामांची वृद्धि करणारे व व्रतें आणि तप हांनी युक्त असे असतात ते ब्राह्मण होत. शरण न आलेल्या लोकांचें देखील जे रक्षण करितात ते क्षत्रिय होत. धर्म कोणता आणि अधर्म कोणता ह्याचा विचार करून त्याला अनुसरून वागणारे असे जे असतात ते वैश्य समजावेत. ह्याप्रमाणें ह्या जगांत ह्या तीन वर्णांचे जे लोक आहेत, त्यांचें ज्ञान व आचार कसे असावेत? हें मी निरनिराळें सांगणार आहे.

सज्जनवुर्जनवर्णन.

सन्तो जना न गणयन्ति सदा स्वभावात् । क्षुद्रैः प्रकल्पितमुपद्रवमल्पवत्कौ ॥

दाह्यं तृणाग्निशिखया भ्रुवि तूलमेकं । तापोऽपि नैव किल यत्पुरतोदकानाम् ॥ ११ ॥

अर्थ— ह्या जगांत नीच लोक सज्जनांना जो त्रास देतात, त्याला सज्जन पुढींच जुमानित नार्हता. तो त्रास दुर्जेनांनाच दुःसह होतो. कारण, गवताची काडी पेटून जी ज्वाला उत्पन्न होते तिच्या योगानें

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ८.

कापूस जळतो. परंतु पाण्याला तुसती ऊब देखील लागत नाही. तात्पर्य, ग्रंथकारांचे ह्या श्लोकांत असें झणणें आहे कीं, मी आरंभिलेल्या ह्या ग्रंथरचनेबद्दल दुष्ट लोक जरी मला दोष देत असले तथापि त्यापामून माझ्या मनाला मुळीच उरझ होत नाही. कारण, क्षुद्र लोकांनीं दिलेला उपद्रव तशा लोकांनाच दुःसह होतो; मोठ्याला त्याचें कांहींच वाटत नाही.

गुणानुपादाय सदा परेषां । गुणैर्युतानां गुणिनो भवन्तु ॥

सन्तोऽथ दोषानपि दुर्जनाश्च । सर्वे स्वदोषाः परिकल्पनीयाः ॥ १२ ॥

अर्थ— गुणवान् लोकांच्या गुणांचें ग्रहण करून सज्जन हे सर्वदा गुणी असेच असोत. आणि गुणवानांच्या दोषांचें ग्रहण करून दुर्जनही दुर्जन असेच राहोत. गुणवानामध्यें दुर्जनांनीं ग्रहण करण्यासारखे दोष असतात काय? अशी जर शंका येईल, तर, तिचें उत्तर इतकेंच कीं, सज्जनामध्यें दोष नसतात. तथापि दुर्जन आपल्या दोषांचीच त्यांचे ठिकाणीं कल्पना करितात.

गृह्णातु दोषं स्वयमेव दुर्जनो । धनं स्वकीयं न निषिध्यते मया ॥

गुणान्मदोषानपि याचिंतो मुहुः । सर्वत्र नाङ्गीकुरुनादृष्टेन सः ॥ १३ ॥

अर्थ— दुर्जन हा माझे दोष आपण हौऊनच घेऊं दे! तें त्याचेंच द्रव्य असल्यानें मी त्याला मुळीच नको झणत नाही. आणि मी जरी वारंवार त्याची प्रार्थना केली तथापि तो माझे गुण मुद्दाम घेणार नाही.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ९.

हणजे माझ्यामध्ये गुण आहेत असे तो मुद्दामच पानणार नाही.

कविर्वीर्यं काव्यश्रमं सत्कवेर्हि । स्फुटं नाकविः काव्यकर्तृत्वहीनः ॥

यथा बालकोत्पत्तिपीडां प्रसूतौ । न बन्ध्या विजानाति जानानि सूता ॥ १४ ॥

अर्थ— ज्याप्रमाणे गर्भातून मूल शहेर येतांना किति क्लेश होतात, हे जी स्त्री प्रसूत झाली असेल तिलाच कळते, बंध्येला कळत नाही; त्याप्रमाणे, चांगल्या कवीला काव्य करण्याला किति क्लेश भोगावे लागतात हे जो कवि असेल त्यालाच कळते. ज्याला कविता करता येत नाही त्याला मुर्खीच कळत नाही. हणून दुर्जनानीं आह्मांला दोष दिल्यास त्यांत आश्चर्य नाही.

गुणेषु दोषेषु न यस्य चातुरी । निन्दा स्तुतिर्वा न हि तेन कीर्त्यते ॥

जात्यन्धकस्येव हि धृष्टकस्य वै । रूपेऽत्र हासाय परं विचारणा ॥ १५ ॥

अर्थ— गुण कोणते व दोष कोणते, हे समजण्याचे चातुर्य ज्याच्यामध्ये नाही, तो जर त्यासंबंधाने कांहीं बोलला, तर त्याने निंदा केली असेही होत नाही, व स्तुति केली असेही होत नाही. तर, ज्याप्रमाणे जन्मांधाने रूपाच्या बऱ्यावाईटपणाबद्दल विचार करणे हास्यास्पद होते; त्याप्रमाणे त्या मूर्खाचे गुणदोषाविषयीचे विचार हास्यास्पद होतात.

काव्यं सूते कविरिह कलौ तद्वृणं सन्त एव । तन्बन्ध्याराहुणगणतया स्वं गुणं ख्यापयन्तः ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचारः, अध्यायः पहिला, पान १०.

अम्भःसूते कमलवनकं सौरभं वायुरेव । देशं देशं गमयति यथा द्रव्यजोऽयं स्वभावः ॥ १६ ॥
 अर्थ— ज्याप्रमाणें पाणी कमलवनाला उत्पन्न करतें आणि वायु कमलांचा सुगंध निरनिराळ्या प्रदेशांत नेतो, त्याप्रमाणें ह्या कलियुगांत अशी स्थिति आहे कीं, कवि काव्य करतो, आणि सज्जन हे त्या कवीच्या सद्गुणांची प्रसिद्धि करितात. ह्यामुळे त्या सज्जनांचेही सद्गुण व्यक्त होतात. आतां सज्जनांनीं दुसऱ्याच्या गुण्याची प्रसिद्धि कां करावी? असें जर कोणीं विचारील, तर, त्याला एवढेंच उत्तर सांगतां येईल कीं, कमलांचा सुगंध चोहीकडे पसरणें हा जसा त्या द्रव्याचा (वायूचा) स्वभाव आहे त्याप्रमाणें तो सज्जनांचा स्वभाव आहे. दुसरें कांहीं नाही.
 शुद्धरूपये भव्यजना वदन्ते । जिनेश्वरैरुक्तमुपाश्रिताय ॥
 शब्दास्तदर्थः सकलाः पुराणा । निन्दा न कार्या कविभिस्तु तेषाम् ॥ १७ ॥
 अर्थ— श्रीजिनेद्रांनीं आपल्या जवळ वास करणाऱ्या गणधरमुनीला जें धर्मस्वरूप सांगितलें, तेंच पुढें भक्तिमान् अशा श्रावकांना आचार्यांनीं सांगितलें आहे. ह्यांत श्रीजिनेद्रांनीं ज्या अर्थाकरितां ज्या शब्दांचा प्रयोग केला त्याच अर्थाकरितां आचार्यही त्याच शब्दांचा प्रयोग करूं लागले. असें असल्यामुळे मस्तुतच्या धर्मकथनांतील शब्द व अर्थ प्राचीन संकेतानें ठरल्याप्रमाणें जसेच्या तसेच ठेविले आहेत. ह्मणून आधुनिक विद्वानांनीं ‘अमक्या अर्थाकरितां अमक्या शब्दाची योजना केली आहे ही चूक आहे’ अशी निंदा करूं नये.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय पहिला. पान ११.

छन्दोविरुद्धं यदलक्षणं वा । काव्यं भवेच्चेत्रिविडं प्रमादात् ॥

तदेव दूरीकुरुतात्र भव्यं । साध्वेव हि स्वीकुरुतात्र सन्तः ॥ १८ ॥

अर्थ— ह्या ग्रंथांत जर एखादी कविता दुर्लक्षामुल्लेखेंदःशास्त्रांतील नियमांस सोडून झाली असेल, किंवा एखादी कविता जर चाललेल्या विषयाला अगदीच सोडून भलत्याच विषयाबद्दल झाली असेल, तर सज्जनानीं ती तेवढी काढून टाकून, ज्या कविता चांगल्या असतील त्याच घ्याव्यात !

परिहर्तव्यो दुर्जन इह लोके भूषितोऽपि गुणजालैः ॥

मणिना भूषितमूर्ध्ना कृष्णी न किं भयङ्करो नृणाम् ॥ १९ ॥

अर्थ— दुष्ट मनुष्य अनेक गुणांनीं युक्त जरी असला तथापि ह्या जगांत सर्वांनीं त्याचा त्याग करावा, ह्मणजे त्याचा कोणीही सहवास करूं नये. कारण, सर्पाच्या मस्तकावर जरी रत्न असतें तथापि तो ज्याप्रमाणें लोकांना भीतीच उत्पन्न करीत असतो, त्याप्रमाणें दुष्ट मनुष्य केव्हांही त्रासच देणार आहे.

वक्त्याचें लक्षण.

सर्वेषां दर्शनानां मनसि परिगतज्ञानवेत्ता भवेद्धि ।

वक्ता शास्त्रस्य धीमान्विमलशिवसुखार्थी सुतत्त्वावभासी ॥

निलोभः शुद्धवाग्मी सकलजनहितं चिन्तकः क्रोधमुक्तो ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान १२.

गर्वांन्मुक्तो यमाख्यो भवभयचकितो लौकिकाचारयुक्तः ॥ २० ॥

अर्थ— लोकांना शास्त्राचा उपदेश करणारा जो मनुष्य त्याला वक्ता असें ह्मणतात. तो सर्वशास्त्रे जाणणारा, बुद्धिमान व मोक्षसुखाची इच्छा करणारा असा अमून, चांगलीं तत्त्वे लोकांना स्पष्टपणे समजाऊन देणारा, निर्लोभ, स्पष्ट बोलणारा, सर्व लोकांच्या कल्याणाची काळजी बाळगणारा, असा असावा. त्याला क्रोध असूं नये, व गर्व असूं नये. तो स्वतः संयमी असावा. त्याला संसाराची भीती वाटत असावी, आणि तो लोकांत चाललेल्या सदाचारांचें स्वतः आचरण करणारा, असा असावा.

ग्रंथाचें लक्षण.

यस्मिन् ग्रन्थे पदार्था नव दशविधको धर्म एकोऽप्यनेको ।

जीवाजीवादिनृत्त्वानि सुशुभविनयो दर्शनज्ञानचर्याः ॥

ध्यानं वैराग्यवृद्धिः सुजिनपतिकथा चक्रिनारायणी वा ।

सोऽयं ग्रन्थस्ततोऽन्या जनमुखजनिता वैकथाऽहो भवेत्सा ॥ २१ ॥

अर्थ— नऊ पदार्थ, दहा प्रकारचा धर्म, जीवाजीवादितत्त्वे, विनय, दर्शन, ज्ञान, चारित्र्य, ध्यान, वैराग्य, जिनशक्ति चक्री व नारायण ह्यांची कथा, इतक्या गोष्टी ज्यांत सांगितल्या असतील तोच ग्रंथ होय. ह्या गोष्टी ज्यांत सांगितल्या नाहीत ते ग्रंथ नमून, त्या सामान्य लोकांनीं सांगिलेल्या विकथा आहेत असें समजावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान १३.

श्रोत्यांचे लक्षण.

धर्मी ध्यानी दयाळ्यो व्रतगुणमणिभिर्भूषितोऽहो भवेत्सः ।

श्रोता त्यागी च भोगी जिनवचनरतो ज्ञानविज्ञानयुक्तः ॥

निन्दादोषादिमुक्तो गुरूपदकमले पद्मपदः श्रीसमर्थः ।

सच्छास्त्रार्थाविधारी शिवमुखमतिमान् पण्डितः सद्विवेकी ॥ २२ ॥

अर्थ— श्रोता हा धर्माचरण करणारा, ध्यान करणारा, दयाळू, व्रतें व सद्गुण ह्यांनी युक्त असलेला, उदार अमून संपत्तिचा योग्यप्रकारें उपभोग घेणारा, श्री जिनांच्या वचनावर प्रेम करणारा, ज्ञान (सामान्यज्ञान ह्मणजे दर्शन) आणि विज्ञान (विशेष ज्ञान) ह्यांनी युक्त असलेला, कोणाची निन्दा वगैरे न करणारा, सहुरुच्या चरणकमलांवर भ्रमराप्रमाणें गढून राहणारा, संपत्तिमान्, गुरूनें सांगितलेला सदुपदेश मनांत ठेवणारा, मोक्षप्राप्तीची इच्छा करणारा, बुद्धिमान्, शहाणा आणि चांगला विचार करणारा असा असावा.

श्रोत्यांचे प्रकार.

चतुर्दशात्र वै सन्ति श्रोतारः शास्त्रहेतवः ॥ उत्तमा मध्यमा नीचास्त्रिविधा लोकवर्तिनः ॥ २३ ॥

अर्थ— ह्या जगांत शास्त्रश्रवण करणारे (श्रोते) चवदा प्रकारचे आहेत. त्या चवदा प्रकारच्या

सोमसेनकृत वैवर्णिकान्वार, अध्याय पहिला. पान १४.

श्रोत्यांत उत्तम, मध्यम आणि नीच असे तीन प्रकार आहेत. ह्मणजे त्यांतील कित्येक उत्तम आहेत, कित्येक मध्यम आहेत आणि कित्येक नीच आहेत.

गोहंसमृच्छुकाजाहिमहिषाश्चालिनी शिला ॥ कङ्कचिद्वधटौ दंशमार्जारसजलौकसः ॥ २४ ॥

अर्थ— गाय, हंस, मृत्तिका, राघु, शेळी, सर्प, रेडा, चाळण, पाषाण, कंगवा (फणी) छिद्र असलेली घागर, डांस, मांजर आणि जळवा हे श्रोत्याचे चवदा प्रकार होत.

गोहंसमृच्छुकाः श्रेष्ठा मध्याश्चाजाशिलाघटाः ॥ शेषा नीचाः परिप्रोक्ता धर्मशास्त्रविवर्जिताः ॥ २५ ॥

अर्थ— त्या चवदांपैकी गाय, हंस, मृत्तिका आणि राघु ह्यांच्यासारखे जे श्रोते असतात, ते उत्तम समजावेत. कारण, गाईसारखे जे श्रोते असतात त्यांनीं ऐकलेल्याचा दुसऱ्यास चांगला उपयोग होतो. हंसासारखे जे असतात ते चांगल्यावाइटांची निवड करतात. मृत्तिकेसारखे जे श्रोते असतात ते मृत्तिका जशी पाणी आपल्यांत ग्रहण करते (जिरविते) त्याप्रमाणें— ऐकलेलें तितकें सर्व आपल्या बुद्धीनें ग्रहण करणारे असतात. आणि राघूसारखे जे श्रोते असतात, ते एकच गोष्ट पुष्कवेळां ऐकावयास मिळाली असतां चांगली लक्षांत देवतात. ह्मणून हे चार प्रकारचेही श्रोते उत्तमांतच गणले आहेत. अशा प्रकारच्या श्रोत्यांची गणना उत्तम श्रोत्यांत करण्याचें दुसरेंही एक कारण असें आहे कीं, गाय, हंस, मृत्तिका आणि शुक्र (राघू) ह्या वस्तूंत स्वतःचे दोष नसतात. उदाहरणार्थ गाय ही गरीब स्वभावासंबंधानें सर्वत्र प्रसिद्ध

सोमसेनद्वय वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान १५.

आहे. ह्याचें तात्पर्य असें आहे कीं, गाय गरीव असल्यामुळे, ती-दुष्टपणा न करता-त्या मानानें दुसऱ्याचा उपयोग करते. हंसाचा, पाणी आणि दूध हीं निरनिराळीं करण्याचा गुण स्वाभाविक असल्याचें सर्वास माहीत आहे. मृत्तिकेचा, पाणी आपल्यांत जिरविण्याचा गुण स्वाभाविक आहे. आणि राघूचा शिकविलेलें तेवढें ध्यानांत ठेवण्याचा गुणही स्वाभाविक आहे. ह्मणून ह्या चारी वस्तूंत वास्तविक पाहिले असतां स्वाभाविक गुणच सांपडतात. ह्याच्या उलट जर ह्या वस्तूंत दोष दृष्टी पडत असले, तर ते स्वाभाविक नसून, औपाधिक आहेत हें स्पष्ट आहे. तेव्हां ज्या श्रोत्यांमध्ये अशाप्रकारचे (स्वाभाविक) गुणच असतात, दोष असत नाहीत, त्या श्रोत्यांची गणना उत्तम श्रोत्यांत केली हें योग्य आहे. शेळी, शिला आणि छिद्र पडलेली वागर ह्यांच्यासारखे जे श्रोते असतात, ते मध्यम श्रोते समजावेत, ह्याचें विवेचन असें कीं, ज्याप्रमाणें मागें गायीपामून दुसऱ्याचा उपयोग होत असल्याचें सांगितलें आहे, त्याप्रमाणें ह्या ठिकाणींही समजावयाचें आहे. फरक इतकाच कीं, गायीपामून अधिक उपयोग होतो आणि शेळीपामून दुसऱ्याचा थोडासा उपयोग होतो. ह्मणून शेळीसारखे दुसऱ्याचा थोडासा उपयोग करणारे जे श्रोते असतात ते मध्यमश्रोते होत. तसेंच शिलेप्रमाणें असणारे श्रोतेही मध्यम समजावेत. ह्यांत शिलेप्रमाणें असणारे श्रोते ह्मणजे आपल्याला न समजलें तरी, कोणत्याही प्रकारचा दुष्टपणा न करतां स्वस्थपणें वसून ऐकणारे श्रोते असा अर्थ घ्यावयाचा आहे. तेव्हां समजून किंवा न समजून उगींच चित्तंढवाद किंवा

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान १३.

दुसरा एखादा दुष्टपणा करणाऱ्या श्रोत्यापेक्षां न समजलें तरी उगीच स्वस्थ वसून वक्त्यानें सांगितलेलें ऐकणारा श्रोता बरा, हें स्पष्ट आहे. झणून पापाणासारखे जे श्रोते त्यांचीही गणना मध्यम श्रोत्यांतच केली आहे. छिद्रपडलेल्या घागरीसारखे श्रोते झणण्याचें तात्पर्य असें आहे की, छिद्र पडलेल्या घागरींतील पाणी जसें निघून जातें त्याप्रमाणें वक्त्यानें सांगितलेलें शास्त्र ज्यांच्याजवळ फार वेळ टिकत नाही तसले श्रोते. ह्या तीन प्रकारच्या श्रोत्यांमध्येही स्वाभाविक असे काहीं दोष असल्यानें ह्यांची मध्यमश्रोत्यांत गणना केली आहे. ह्याप्रमाणें उत्तम आणि मध्यम अशा दोन प्रकारच्या श्रोत्यांचीं लक्षणे सांगितलीं. ह्याहून बाकी राहिलेले जे श्रोते ते कनिष्ठप्रतीचे श्रोते होत, असें समजावें. ह्यांत सर्प, रेडा, चाळण, डांस, मांजर, कंगवा (केस विंचरण्याची फणी) आणि जळवा ह्या सातांचा समावेश होतो. हे सात पदार्थ स्वभावतः दुष्ट असल्यानें ह्यांच्यासारखें जे श्रोते ते कनिष्ठ प्रतीचे श्रोते समजावेत. ह्याचें विवेचन असें—सर्प हा दूध पितो, परंतु त्याचें विष करतो, त्याप्रमाणें चांगलें ऐकून त्याचा वाईट परिणाम करणारा जो श्रोता तो नीच श्रोता होय. रेडा हा आपल्याला पोषण करणाऱ्यास देखील मारावयास धांवतो, त्याप्रमाणें वक्त्याचा मूर्खपणानें अपमान करणारा श्रोता नीच होय. चाळण ही पीठ टाकून खडे वर आणिते, त्याप्रमाणें ग्राह्यांश टाकून त्याज्यांशाचा स्वीकार करणारा श्रोता नीच होय. कंगवा हा केस विंचरतांना त्यांतील कसपटें बाहेर काढतो, त्याप्रमाणें वक्त्याचे गुण टाकून दोष नेवढे उकरून काढणारा श्रोता नीच समजावा. डांस

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याख्य पहिला, पान १७.

घाणीच्या जाग्यांत रमतो, त्याप्रमाणे वक्त्याची सहज जरी चुकी दिसली तथापि ज्याला आनंद होतो तो श्रोता नीच मानावा. मांजर आपल्या सजातीयांचा द्वेष करिते, त्याप्रमाणे इतर श्रोत्यांशी द्वेष करणारा श्रोता नीच होय. आणि नासलेले रक्तच जसे प्रिय होते त्याप्रमाणे ज्याला वाईट तेवढेच प्रिय होते तो श्रोता नीच होय असें समजावे. ह्या तीनप्रकारच्या श्रोत्यांपैकी कनिष्ठ प्रतीच्या श्रोत्याला धर्मशास्त्र सांगू नये.

उपोद्घात.

श्रीसामायिकशौचसान्ध्यविधिसत्पूजासुमन्लाशनं ।

द्रव्योपार्जनगर्भधाप्रभृतयस्त्रिशक्तियाः सत्रिकाः ॥

मौञ्जीबन्धनसद्ब्रतोपदिशनं पाणिग्रहर्षित्रते ।

ग्रन्थे सूतककं त्रयोदशतयाध्यायान् विधास्याम्यहम् ॥ २६ ॥

अर्थ— सामायिक, शौच, संध्याकालचा विधि, पूजा, मंत्र, भोजन, द्रव्यसंपादन, गर्भाधान यगैरे तेहेत्तीस क्रिया, मौंजीबंधन, सद्ब्रतोपदेश, विवाह, मुनिव्रत आणि आशौच हे तेरा विषय तेरा अध्यायांत मी (ग्रंथकार) सांगणार आहे.

गुणान् ग्रन्थस्य वक्तुश्च श्रोतृणां क्रमशः स्फुटम् ॥

विधायध्यायकानेव कथयामोऽधुनाऽत्र तान् ॥ २७ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय पहिला, पान १८.

अर्थ— ग्रंथ, वक्ता आणि श्रोता ह्यांचे गुण क्रमाने स्पष्टपणे सांगून आतां मागील श्लोकांत सांगितलेले अध्याय येथून पुढें मी सांगण्यास आरंभ करणार आहे.

ध्यामं तावदाहं वदामि विदुषां ज्ञानार्णवे यन्मत- ।

मार्तं रौद्रसधर्म्यशुक्लचरमं दुःखादिसौख्यप्रदम् ॥

पिण्डस्थं च पदस्वरूपरहितं रूपस्थनामापरं ।

तेषां भिन्नचतुश्चतुर्विषयजा भेदाः परे सन्ति वै ॥ २८ ॥

अर्थ— सर्व पंडितांना मान्य असलेलें ध्यान (चिंतन) मी प्रथम सांगितों. तें आर्तध्यान, रौद्रध्यान, धर्म्यध्यान आणि शुक्लध्यान असें चार प्रकाराचें आहे. तें दुःख सुख ह्या दोहोंसही देणारें असें आहे. तसेंच पिंडस्थ, पदस्थ, रूपस्थ आणि रूपरहित अशीं दुसरीं ध्यानें आहेत. ह्या आर्त वगैरे चार प्रकारच्या ध्यानांपैकीं प्रत्येकाचे निरनिराळे चार चार भेद आहेत; ते पुढें दाखविल्याप्रमाणें समजावेत.

आर्तध्यानाचे भेद.

आर्तध्यानं चतुर्भेदमिष्टवस्तुवियोगजम् ।

अनिष्टवस्तुयोगोत्थं किञ्चिददृष्ट्वा निदानजम् ॥ २९ ॥

किञ्चित्पीडादिके जाते चिन्तां कुर्वन्नि चेज्जडाः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान १९.

तस्मात्त्याज्यं तु पापस्य मूलमार्तं सुदूरतः ॥ ३० ॥

अर्थ— आपल्याला मित्र असलेली वस्तु प्राप्त नाहीशी झाल्याकारणानें उत्पन्न होणारें, नको असलेली वस्तु प्राप्त झाल्यामुळें उत्पन्न होणारें, दुसऱ्याचें चांगलें पाहिल्यामुळें उत्पन्न होणारें आणि आपल्याला पीडा झाल्यामुळें उत्पन्न होणारें असें चार प्रकारचें आर्तध्यान आहे. हें अज्ञानी लोकांचे ठिकाणीं दृष्टी पडतें. हें ध्यान पापाचें बीज असल्यामुळें दूर टाकून द्यावें.

रौद्रध्यानाचे भेद.

प्राणिनां रोदनाद्रौद्रः क्रूरः सत्त्वेषु निर्दृष्टः ॥

पुमांस्तत्र भवं रौद्रं विद्धि ध्यानं चतुर्विधम् ॥ ३१ ॥

हिंसानन्दान्मृषानन्दात्स्तेयानन्दात्प्रजायते ॥

परिग्रहाणामानन्दात्त्याज्यं रौद्रं च दूरतः ॥ ३२ ॥

अर्थ— अन्यजीवांस रडावयास लावणारा, क्रूर आणि जीवावर दया न करणारा असा जो पुरुष, त्याचें जें ध्यान (चिंतन) त्यास रौद्रध्यान असें झणतात. हें हिंसा केल्यानें होणाऱ्या आनंदांमुळें उत्पन्न होणारें, खोटें बोलल्यामुळें होणाऱ्या आनंदांपामून उत्पन्न होणारें, चोरी केल्यानें होणाऱ्या आनंदांपामून उत्पन्न होणारें आणि परिग्रह वाढविल्यामुळें होणाऱ्या आनंदांपामून उत्पन्न होणारें असें चार प्रकारचें आहे.

सोमसेनकृत दैवार्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान २०.

हैं देखील पापाचें बीज असल्यानें ह्याचाही सर्वथा त्याग करावा.

धर्मध्यानाचे भेद.

आज्ञापायविपाकसंस्थानादिविचयान्तकाः ॥ धर्मध्यानस्य भेदाः स्युश्च-
त्वारः शुभदायकाः ॥ ३३ ॥ यत्प्रोक्तं जिनदेवेन सत्यं तदिति निश्चयः ॥
मिथ्यामतपरित्यक्तं तदाज्ञाविचयं मतम् ॥ ३४ ॥ येन केन प्रकारेण
जैनो धर्मः प्रवर्धते ॥ तदेव क्रियते पुम्भिरपायविचयं मतम् ॥ ३५ ॥
शुभाशुभं च यत्कार्यं क्रियते कर्मशत्रुभिः ॥ तदेव भुज्यते जीवैर्वि-
पाकविचयं मतम् ॥ ३६ ॥ श्वप्ने दुःखं सुखं स्वर्गं मध्यलोकेऽपि तद्वयम् ॥
लोकोऽयं त्रिविधो ज्ञेयः संस्थानविचयं परम् ॥ ३७ ॥

अर्थ— आज्ञाविचय, अपायविचय, विपाकविचय आणि संस्थानविचय हे धर्मध्यानाचे चार भेद आहेत. ह्यांचें विवरण पुढें लिहिल्याप्रमाणें समजावें. ज्या चिंतनांत किंवा ध्यानांत— “श्रीजिनेंद्रांनीं जें सांगितलें आहे तेंच खरें आहे” असा निश्चय असतो आणि ज्यांत मिथ्यामत मुळांच नसतें तें आज्ञाविचय नांवाचें धर्मध्यान होय. ज्या चिंतनांत जिनेंद्रांनीं सांगितलेला धर्म कशांनं दृढिमत होईल ह्याचा विचार मनुष्यांनीं केला जातो तें अपायविचय नांवाचे धर्मध्यान होय. कर्मरूपी शत्रु जें शुभ किंवा अशुभ फल देतात, तेंच

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचारः, अध्याय पहिला, पान २१.

फल जीव उपभोगतात असैं जें चिंतन, तें विपाकाविचय नांवाचें धर्मध्यान होय. आणि नरकांत दुःख आहे, स्वर्गांत फक्त सुखच आहे आणि द्वा मध्यलोकांत ह्मणजे पृथ्वीवर सुख व दुःख हीं दोन्हीं आहेत; ह्मणून हें त्रैलोक्य तीन प्रकारचें आहे असैं जें चिंतन तें संस्थानविचय नांवाचें धर्मध्यान होय. द्वा ध्यानाचे हे चारही प्रकार कल्याण करणारे असल्यानें हें ध्यान जीवांनीं अवश्य करावें.

शुद्धध्यानाचे भेद.

शुद्धध्यानं चतुर्भेदं साक्षान्मोक्षपदप्रदम् ॥ एकत्वादिवितर्काख्यवी-
चारं प्रथमं मतम् ॥ ३८ ॥ एकत्वादिवितर्काख्यवीचारं च द्वितीयकम् ॥
सूक्ष्मक्रियाप्रतीपाति तृतीयं शुद्धमुत्तमम् ॥ ३९ ॥ व्युपरतक्रियानि-
वृत्तिं तुर्यं शुद्धमुच्यते ॥ एतेषां नामतोऽर्थश्च ज्ञायते गुणवत्तया ॥ ४० ॥

अर्थ — शुद्धध्यान चार प्रकारचें आहे. तें साक्षात् मोक्षपदाची प्राप्ति करून देणारें आहे. त्याचे भेद — एकत्ववितर्कवीचार, एकत्ववितर्कवीचार, सूक्ष्मक्रियाप्रतीपाति आणि व्युपरतक्रियानिवृत्ति—ह्या नांवांचे आहेत. त्यांचीं हीं नांवां त्यांच्या गुणावरून ठेविलेलीं असल्यामुळे त्यांचें (त्या भेदांचें) स्वरूप त्यांच्या नांवांवरून सहज समजण्यासारखें आहे. तथापि वाचकांस स्पष्ट समजण्याकरितां पुढें त्यांचें विवेचन ग्रंथकार करतात.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय पहिला, पान २२.

पृथक्त्वेन वितर्कस्य वीचारो यत्र तद्विदुः ॥ सवितर्कं सर्वोच्चारं पृथक्त्वादिपदान्वयम् ॥ ४१ ॥

अर्थ— जीवाजीवादि सर्व पदार्थ एकमेकापासून अगदीं भिन्न आहेत असा जो विचार किंवा जें चिंतन, त्यास पृथक्त्ववितर्कवीचार नांवाचें शुद्धध्यान म्हणतात.

एकत्वेन वितर्कस्य स्याद्यत्राविचरिष्णुना ॥ सवितर्कमवीचारमेवत्वादिपदाभिधम् ॥ ४२ ॥

अर्थ— सर्व वस्तु एकरूप आहेत असा विचार ज्यांत नसतो तें एकत्ववितर्कावीचार नांवाचें शुद्धध्यान होय.

मनोवचनकायाँश्च सूक्ष्मीकृत्य च सूक्ष्मकाम् ॥

क्रियां ध्यायेत्परं ध्यानं प्रतिपातपराङ्मुखम् ॥ ४३ ॥

अर्थ— मन, वाणी आणि शरीर ह्यांस सूक्ष्म करून, न विग्रह देतां एकाग्रतेनें जें सूक्ष्मक्रियेचें ध्यान कोणीही करील, तें सूक्ष्मक्रियाप्रतिपाति नांवाचें शुद्धध्यान समजावें. हें ध्यान सयोगकेवली मुनि करितात.

ततो विरुद्धयोगः सन्नयोगी विगतास्रवः ॥

समुच्छिन्नक्रियाध्यानमनिवृत्ति तदा भवेत् ॥ ४४ ॥

अर्थ— मग (सूक्ष्मक्रियाप्रतिपाति नांवाचें शुद्धध्यान केल्यानंतर) मनोयोग, काययोग आणि वचनयोग ह्या तिन्ही योगांचा निरोध करून, ज्याचे आस्रव बंद झाले आहेत असा अयोगकेवली सर्वक्रियेच्या उपरमाचें जें ध्यान करतो तें व्युपरताक्रियानिवृत्ति नांवाचें शुद्धध्यान समजावें. [ह्या श्लोकांत अनिवृत्ति

सोमसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अध्याय पहिला, पान २३.

तदा भवेत् ह्य ठिकाणीं अनिष्टांचि तु तद्वेत् अभा पाठ चांगला]

आर्तारौद्रसुधर्माख्यशुद्धध्यानानि चागमे ॥ जेगांवि विस्तरेणैव कारणं सुखदुःखयोः ॥ ४५ ॥

अर्थ— आर्तध्यान आणि रौद्रध्यान हीं दोन ध्यानें दुःख देणारीं आहेत. आणि सुधर्माध्यान व शुद्धध्यान हीं दोन ध्यानें सुख देणारीं आहेत. ह्या ध्यानांचें स्वल्पा जैनागमांत विस्तारानें सांगितलें आहे. तें जिज्ञासु श्रावकांनीं त्यावरूनच समजून घ्यावें.

यत्किञ्चिद्विद्यते लोके तत्सर्वं देहमध्यगम् ॥ इति चिन्तयते यः पिण्डस्थं ध्यानमुच्यते ॥ ४६ ॥

अर्थ— जें कांहीं ह्या लोकांत आहे तें सगळें देहांत भरलेलें आहे असें चिंतन, त्याला पिंडस्थध्यान म्हणतात.

एकद्वित्रिचतुःपञ्चषडष्टौ षोडशादिकाः ॥ अक्षरात्म्यपरा मन्वाः शराग्निसंख्यकास्तथा ॥ ४७ ॥

एवं मन्वात्मकं ध्यानं पदस्थं परमं कलौ ॥ शरीरजीवयोर्भेदो यत्र रूपस्थमस्तु तत् ॥ ४८ ॥

अर्थ— एक, दोन, तीन, चार, पांच, सहा, आठ, सोळा, पसतीस अशा अक्षरांचे जे मंत्र असतात, त्यांचें जें चिंतन त्याला पदस्थध्यान असें म्हणतात. हें ध्यान कलियुगांत मोठें उत्कृष्ट मानिलेलें आहे. शरीर व जीव ह्यांचा भेद ज्यांत विषय असतो असें जें चिंतन त्यास रूपस्थाचिंतन किंवा रूपस्थध्यान असें म्हणतात.

अष्टकर्मचिनिर्मुक्तमष्टभिर्भूषितं गुणैः ॥ यत्र चिन्तयते जीवो रूपातीतं तदुच्यते ॥ ४९ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान २४.

अर्थ— ज्या ध्यानांत—आठ प्रकारच्या कर्मांपामून मुक्त झालेलें व आठ गुणांनीं युक्त असलेलें असें जें आपलें स्वरूप,— त्याचें जीव चिंतन करतो तें रूपातीत ध्यान होय.

प्रातःकालाचा विधि.

प्रातश्चोत्थाय पुष्पिभर्जिनचरणयुगे धार्यते चित्तवृत्ति- ।

रार्ते रौद्रं विहाय प्रतिसमयमियं चिन्त्यते सप्ततत्त्वी ॥

ध्यानं धर्म्यं च शुक्लं विगतकलिमलं शुद्धसामायिकं च ।

कुञ्चत्योऽयं मदात्मा विविधगुणमयः कर्मभारः कुतो मे ॥ ५० ॥

अर्थ— मनुष्यांनीं प्रातःकालीं शयनावरून उठून श्रीजिनेंद्रांचे चरण मनांत आणावेत. आर्त व रौद्र असें दोन प्रकारचें ध्यान टाकून द्यावें; आणि जीव अजीव वर्गरे सांत तत्त्वांचा प्रतिक्षणीं विचार करावा. धर्म्य आणि शुक्ल असें दोन प्रकारचें ध्यान करावें. ज्यानें कलियुगांत होणाऱ्या सर्व पातकांचा नाश होत आहे असें सामायिक करावें. आणि अनेकगुणांनीं युक्त असा हा माझा आत्मा कोठून आला आहे? मला हें कर्मांचें ओझें कोठून प्राप्त झालें आहे? हा विचार करावा.

संसारे बहुदुःखभारजटिले दुष्कर्मयोगात्परं ।

जीवोऽयं नरजन्म पुण्यवशातः प्राप्तः कदाचित्कचित् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान २९.

दुष्प्रापं जिनधर्मसूजितगुणं सम्प्राप्य सन्धीयते ।

नानादुष्कृतनाशनं सुखकरं ध्येयं परं योगिभिः ॥ ५१ ॥

अर्थ— दुष्कर्मांच्या संवंधामुळे अनेक प्रकारच्या दुःखांनीं भरलेल्या ह्या संसारांत हा जीव पुण्यकर्मांच्या उदयानें मनुष्यजन्माला प्राप्त झाला आहे. ह्या नरजन्मांत ह्या जीवानें—ज्याचा महिमा फार मोठा आहे आणि ज्याची प्राप्ति होणें फार कठिण अशा—जिनधर्माची प्राप्ति करून घेऊन सुखकर असा पापक्षय करावा. असा विचार प्रातःकालीं मनुष्यांनीं करावा.

आहारसाध्वसपरिग्रहमैथुनाख्याः । सञ्ज्ञाश्चतस्र इति ताभिरुपवृत्तोऽङ्गी ॥

कुत्रापि नो स लभते भुवनत्रयेऽस्मिन् । सौख्यस्य लेशमपि चिन्त्यमिति प्रभाने ॥ ५२ ॥

अर्थ— आहार, भय, परिग्रह आणि मैथुन ह्या चार संज्ञा आहेत (ह्या चारीला संज्ञा असें नांव आहे.) ह्या चारी संज्ञांच्या योगानें पीडित झालेल्या ह्या जीवाला, ह्या त्रिभुवनांत कोठेही थोडेसेही सुख प्राप्त होत नाही ! असें चिंतन प्रातःकालीं करावें.

दुःखं श्वभ्रेषु शीतं यदुलमतितरामुष्णमेव क्षुदादि- ।

च्छेदो भेदश्च घर्षः क्रकचविधितया पीलनं यन्त्रमध्ये ॥

शारीरं चान्त्रनिष्कासनमपि बहुधा ताडनं मुद्गराद्यै- ।

सोमसैनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान २६.

रग्निज्वालानुषङ्गः प्रचुरदुरिततो वर्तते श्रूयमाणम् ॥ ५३ ॥

अर्थ— नरकांत फार दुःख आहे. तेथे कोठे थंडी अतिशय असते, कोठे उष्ण असते, तेथे धुरेपामून फार त्रास होतो. तसेंच नरकांत कोठे शरीर तोडतात, कोठे त्याला भोंकें पडतात, कोठे करवताने कापतात, कोठे यंत्रांत घालून पिळून टाकतात, कोठे तर शरीरांतील आंतडींही काढतात, तसेंच मोठमोठ्या सोऱ्यांनीं पुष्कळ मार देतात, पेटलेल्या अग्नींतही टाकतात. ह्याप्रमाणें पुष्कळ पातक केल्यानें अनेक दुःखें भोगावीं लागतात! असें आह्मी ऐकलें आहे. असें मातःकालीं चिंतन करावें.

तिर्यक्ष्वातपशूनिधर्वजनितां दुःखं भयं कानने ।

सिंहादेरतिभारकर्मवहनं सन्ताडनं छेदनम् ॥

शुचृष्णादि च कीटनामजशकैर्दशस्तथा माक्षिकैः ।

स्वाधीनत्वपराङ्मुखं विधिवशाद्वन्धादिकं वर्तते ॥ ५४ ॥

अर्थ— तिर्यच योनींतही फार दुःख असतें. उष्ण, थंडी आणि पर्जन्य ह्यांच्यापामून दुःख होतें. अरण्यांत सिंहादि पशूपामून भय उत्पन्न होतें. मनुष्यें पाठीवर अतिशय ओझें लादतात, मारतात, एखादा अवयव देखील कापतात. धुधा आणि तृषा ह्यांच्यापामून पीडा होते. किडे व डांस वगैरे प्राणी पीडा देतात. हुदेंवायुळें स्वतंत्रपणा नसल्याकारणानें लोक बांधून घालतात. ह्याप्रमाणें अनेक दुःखें

सोपसेनकृत त्रैवीर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान २७.

भोगावीं लागतात. असें प्रातःकाली चिंतन करावें.

मर्त्येष्टिष्ठविद्योगजं दुरिततो दुःखं तथा मानसं ।

शारीरं सहजं चतुर्विधमिव चागन्तुकं श्रूयते ॥

दारिद्र्यानुभवः प्रतापहरणं कीर्तिक्षयः सर्वथा ।

रौद्रार्तिप्रभवं तथा व्यसतजं धन्यादिकं चापरम् ॥ ५५ ॥

अर्थ— मनुष्यांनींत पाहिलें असतां, मनुष्यांना पूर्वजन्माच्या पातक्षामुळे इष्ट वस्तूचा जो वियोग होतो त्यामुळे दुःख होतें. शिवाय मनास होणाऱ्या पीडा, शरीरास होणाऱ्या पीडा, सहज हाणजे जन्माबरोबर आलेली पीडा आणि आगंतुक हाणजे अकस्मात् प्राप्त झालेल्या पीडा हीं चार दुःखे प्रत्येक मनुष्याच्या पाठीस लागलेलीं असतात. आणखी मनुष्याला दारिद्र्य भोगावें लागतें, त्यामुळे दुःख होतें. शक्तीचा न्हास होतो, त्यामुळे दुःख होतें. अकीर्ति झाल्यामुळे दुःख होतें. रौद्रध्यानापामून दुःख होतें. अनेक व्यसनें जडतात त्यामुळे दुःख होतें. एखादे वेळीं राजदंड होऊन बंदिस्तान्यांत पडावें लागल्यामुळे दुःख होतें. अशीं अनेक प्रकारांनीं दुःखें होतात. असेंही चिंतन प्रातःकाली करावें.

देवेष्टेव च मानसं बहुतरं दुःखं सुखच्छेदकं ।

देवीनां विरहात्प्रजापत इति प्रायः स्वपुण्यच्युतेः

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान २८.

इन्द्रस्यैव सुवाहनादिभवनं दासत्वमङ्गीकृतं ।

नानैश्वर्यपराद्मुखं मरणतो भीतिस्तस्या दुस्तरा ॥ ५६ ॥

अर्थ— देवांविषयीं विचार केला असतां त्यांना देवींच्या वियोगामुळे सुखाचा नाश होऊन दुःख होतें. आणि आपल्या पुण्यकर्मापासून भ्रंश झाला ह्मणजे इंद्राचेंच वाहन वगैरे व्हावें लागतें; किंवा ज्यांत संपत्तीचें सुख विलकूल नाहीं असा इंद्राचा सेवकपणा करावा लागतो. बरें, इतकें होऊनही मरणाची भयंकर भीतितर आहेच. तेव्हां देवांनाही अनेक दुःखें भोगावीं लागतात!

लोकोऽयं नाट्यशाला रचितसुरचना प्रेक्षको विश्वनाथो ।

जीवोऽयं नृत्यकारी विविधतनुधरो नाटकाचार्यकर्म ॥

तस्माद्रक्तं च पीतं हरितसुधवलं कृष्णमेवात्र वर्णं ।

धृत्वा स्थूलं च सूक्ष्मं नदति सुनदवत् नीचकोचैः कुलेषु ॥ ५७ ॥

अर्थ — हें जगत् ही एक चांगली तयार केलेली नाट्यशाला आहे; जगत्पति जो सिद्ध परमेष्ठी तो प्रेक्षक आणि अनेक प्रकारचे देह धारण करणारा असा जीव नृत्य करणारा आहे. तो नाटकाचार्याचेंही काम आपणच करतो. ह्मणून जीव हा; तांबडा, पिवळा, हिरवा, पांढरा, काळा वगैरे वर्ण धारण करून चांगल्या नटप्रमाणें मोठें किंवा लहान असें अनेक प्रकारचें स्वरूप धारण करून नीच उच्च कुलांत

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार, अध्याय पहिला. पान ३२.

सोंग घेतो. (ह्मणजे जन्म घेतो.)

क्वचित्कान्ताश्लेषात्सुखमनुभवत्येष मनुजः । क्वचिद्गीतं आच्यं विविधवररामैश्च शृणुयात् ॥

क्वचिन्नुत्थं पश्यन्नखिलतनुयष्टीविलसितं । रतिं मन्येताहो उचितविषयो धर्मविमुखः ॥ ५८ ॥

अर्थ— हा मनुष्य एखादे ठिकाणीं मिययुवतीच्या गाढालिंगनापासून होणाऱ्या सुखाचा अनुभव घेतो. एखादे ठिकाणीं उत्कृष्ट अशा अनेक रागांनीं मिश्र झालेलें सुश्राव्य गायन श्रवण करतो. एखाद्या ठिकाणीं ज्यांत सर्वांग हलत आहे असें सुंदर नृत्य पाहून संतोष मानतो. ह्याप्रमाणें विषयसेवनांत गहून गेल्यानें धर्माचरणाकडे मुळींच पहात नाही. हे मोठे आश्चर्य आहे!

क्वचित्कान्ता कमलवदना हावभावं करोति । क्वचित् दुःखं नरककुहरे पंचधाप्राणघातात् ॥

क्वचिच्छूलं चमरसहितं दासपुम्भिः प्रयुक्तं । क्वचित्कीटो मृतभक्षितनौ प्राणिनां कर्मयोगात् ॥ ५९ ॥

अर्थ— हा जीव आपल्या कर्मयोगामुळे, एखाद्या ठिकाणीं जिवें मुख कमलाप्रमाणें आहे अशा स्त्रीचें स्वरूप घेऊन अनेक प्रकारचे हावभाव करतो. एखाद्या वेळीं पंचप्राणांच्या नाशामुळे नरकांत दुःख भोगतो. एखादे वेळीं दासजनांकडून आपल्यावर छत्रचापरें धरवितो. आणि एखादे वेळीं एखाद्या प्रेताच्या शरीरांतला किडा होतो! ह्याप्रमाणें प्रातःकालीं मनुष्यानें वर सांगितलेला सर्व विचार करावा. हा प्रातःकालचा विधि झाला.

सोमसेनकृत त्रैशक्तिचरित्र, अध्याय पहिला, पान २०.

सामायिक.

महाव्रतं दुर्धरमेव लोके । धर्तुं न शक्तोऽहमपि क्षणं वा ॥
संसारपाथोनिधिमत्र केनो- । पायेन चापीह तरामि दीनः ॥ ६० ॥
इत्यादिकं चेनसि धार्यमाणः । पल्पङ्कदेशात्सुमुनीन्द्रबुद्ध्या ॥
पवित्रवस्त्रः सुपवित्रदेशे । सामायिकं मौनयुतश्च कुर्यात् ॥ ६१ ॥

अर्थ— ह्या लोकांत महाव्रत धारण करणें फार कठिन आहे; ह्मणून तें धारण करणास मी देखील समर्थ नाहीं. ह्या जगांत दीन असलेला मी, कोणत्यातरी उपायानें हा संसारसमुद्र तरून जाईन. ह्याप्रमाणें मनांत विचार करून, आपण एक मुनींद्र आहोंत अशा बुद्धीनें शय्येवरून उठून, श्रावकानें शुद्धवस्त्र धारण करून शुद्ध देशावर गौन धारण करून सामायिक करावें.

समन्ता सर्वभूतेषु संयमे शुभभावना ॥ आर्तरीद्रपरित्यागस्तद्धि सामायिकं मनम् ॥ ६२ ॥

अर्थ— सर्वप्राण्यांचे ठिकाणीं समबुद्धि धारण करणें, संयमाधिपयीं सदबुद्धि ठेवणें आणि आर्त व रौद्र ह्या दोन प्रकारच्या ध्यानांचा त्याग करणें ह्यास सामायिक असें ह्मणतात.

योग्यकालासनस्थानमुद्राऽऽवर्तशिरोनतिः ॥ विनयेन यथाजातकृतिकर्मात्मलं भजेत् ॥ ६३ ॥

अर्थ— योग्य काल, योग्य आसन, योग्य स्थान, योग्य मुद्रा, योग्य आवर्त आणि यत्नेन अशी

सोमसेनकृत त्रैलोक्याचार, अध्याय पहिला, पान ३१.

मस्तकांची नम्रता करून विनयानें मुनीप्रमाणें कृतिकर्माचें (आवश्यकक्रियांचें) सेवन करावें.

जीविते मरणे लाभेऽलाभे योगे विपर्यये ॥ बन्धावरो सुखे दुःखे सर्वदा समता मम ॥ ६४ ॥

अर्थ— जगणें आणि मरणें, लाभ आणि हानि, संयोग आणि वियोग, बंधु आणि शत्रु, सुख आणि दुःख ह्यांच्याविषयी माझी सर्वदा समबुद्धि आहे. अशी भावना सामायिकाचे वेळीं करावी.

पापिष्टेन दुरात्मना जडधिया मायाविना लोभिना ।

रागद्वेषमलीमसेन मनसा दुष्कर्म यन्निर्मितम् ॥

त्रैलोक्याधिपते जिनेन्द्र भवतः श्रीपादमूलेऽधुना ।

निन्दापूर्वमहं जहामि सनतं वर्षर्तिषुः सत्पथे ॥ ६५ ॥

अर्थ— हे त्रैलोक्यनाथा श्रीजिनेन्द्रा! अत्यंत पातकी दुष्ट अज्ञान कपटी लोभी आणि रागद्वेषांच्या योगानें मलिन झालेला असा जो मी, त्या माझ्या हातून मनानें आतांपर्यंत जें पापकर्म झालें असेल; तें पापकर्म ह्या वेळीं तुझ्या चरणाजवळ—त्याची निंदा करून—सोडून देतों. मी आतां सर्वदा सन्मार्गानें वागण्याची इच्छा करीत आहे.

षडावश्यकसत्कर्म कुर्याद्विधिवदञ्जसा ॥ तदभावे जपः शुद्धः कर्त्तव्यः स्वात्मशुद्धये ॥ ६६ ॥

अर्थ— श्रावकानें आपल्या शुद्धीकरितां षडावश्यकक्रिया यथाविधि तत्काल कराव्यात. त्या जर

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ३२.

होत नसतील तर मंत्रांचा जप करावा.

सिद्धचक्रप्रसादेन मन्त्राः सिद्ध्यन्ति साधवः ॥

तस्मात्तदग्रतो मन्त्रान्समाराध्य ततोऽर्चयेत् ॥ ६७ ॥

अर्थ— सिद्धचक्राच्या प्रसादाने सर्व मंत्र सिद्ध होतात. म्हणून प्रथम सिद्धचक्राच्या अग्रभागी मंत्रांची उपासना करून नंतर पूजादि कर्मांत त्यांचा उपयोग करावा.

ऊर्ध्वाधो रयुतं सविन्दुसपरं ब्रह्मस्वरावेष्टितं ।

वर्गापूरितदिग्गताम्बुजदलं तत्सन्धितत्त्वान्वितम् ॥

अन्तः पत्रतटेष्वाहृतयुतं न्हीकारसंवेष्टितं ।

देवं ध्यायति यः स मुक्तिसुभगो वैरीभकण्ठीरवः ॥ ६८ ॥

अर्थ— खाली आणि वर रेफाने युक्त असलेल्या इकाराला (ह्रँ ह्या बीजाक्षराला) ओंकाराने वेष्टित करावे, आणि त्याच्या भोवती स्वराक्षरांचे वलय करावे. त्या वलयाला सभोवती कमलपत्राकार आठ दळे करावीत. त्या प्रत्येक दलांत क्रमाने स्वर व कवर्ग, चवर्ग, टवर्ग, तवर्ग, पवर्ग, यवर्ग आणि शवर्ग हे आठ वर्ग एकएक अशा क्रमाने लिहावेत. त्या प्रत्येक दोन दलांच्या सांध्यांत तत्त्वाक्षर लिहावे. (ह्रँ ह्या एका बीजालाच तत्त्व असें कर्नाटकीयांचे मत आहे, आणि ' णमो अरहंताणं '

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय पहिला, पान २३.

ह्या पदाला तच्च ह्मणार्थे असे औत्तरात्यांचे (उत्तरेकडील लोकांचे) मत आहे. आत्मांस कनीदकीयांचे मत मान्य आहे. पुढील श्लोक पहा) प्रत्येक दलाच्या शेवटाला अनाहत मंत्र लिहावा. आणि अशा ह्या अष्टदल कमलाच्या भोंवती ' नैऋती ' ह्या मंत्राचे वेष्टन करावे. ह्याला मंत्रराज ह्मणतात. अशा ह्या मंत्राच्या आकृतीचे जे ध्यान करतो, तो मुक्तीच्या मार्गीमुखे भाग्यवान् होतो. आणि शत्रुरूपी गजांचा नाश करणारा सिंहच कीं काय? असा होतो.

उर्ध्वाधो रेफसंयुक्तं सपरं बिन्दुलाञ्छितम् ॥

अनाहनयुतं तत्त्वं मन्त्ररामं प्रचक्षते ॥ ६९ ॥ नैऋती ॥

अर्थ— वर आणि खाली रेफाने ह्मणजे रकाराने युक्त असे जे हकारयुक्त तच्च ह्मणजे (हूँ हा जो वीज मंत्र) त्याला मंत्रराज असे ह्मणतात.

ॐकारं बिन्दुसंयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः ॥

कामदं मोक्षदं चैव ॐकाराय नमो नमः ॥ ७० ॥

अर्थ— अनुस्वाराने युक्त अशा ॐकाराचे (ॐ) ह्या अक्षराचे योगी (मुनि) ध्यान करतात. तो ॐकार इच्छित विषयाची प्राप्ति करून देणारा अमून मोक्षप्राप्ति करून देणारा असा आहे. त्याला आपचा नमस्कार असो.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान १४.

अवर्णस्य सहस्रार्धं जपन्नानन्दसम्भृतः ॥

प्राप्नोत्येकोपवासस्य निर्जरां निर्जितास्रवः ॥ ७१ ॥

अर्थ— जो आनंदानें युक्त असलेला मनुष्य अवर्णाचा पांचशेहे जप करतो त्याला एका उपवासाचें फळ मिळून त्याच्या कर्माची निर्जरा होते, आणि तितका वेळ नवीन कर्माचा आस्रव होत नाही.

हवर्णान्तः पाद्वर्जिनोऽधो रेफस्तलगतः स धरेन्द्रः ॥

तुर्यस्वरः सविन्दुः स भवेत्पद्मावतीसञ्ज्ञः ॥ ७२ ॥

अर्थ— ऱ्ही ह्या मंत्रातील हकार हा पार्श्वजिनस्वरूपी आहे, खाली असलेला रेफ हा धरणेंद्रस्वरूपी आहे, आणि बिंदुसहित तुर्यस्वर ह्रणजे ईकार हा पद्मावतीस्वरूप आहे, ह्रणजे ऱ्ही हें धरणेंद्रपद्मावती सहित पार्श्वजिनाचें स्वरूप आहे, असें समजावें.

मंत्राचे भेद.

त्रिभुवनजनमोहकरी विद्येयं प्रणवपूर्वनमनान्ता ॥

एकाक्षरीति सञ्ज्ञा जपतः फलदायिनी नित्यम् ॥ ७३ ॥

अर्थ— जिच्या आरंभीं प्रणव (ॐकार) आहे आणि जिच्या शेवटीं नमः हा शब्द आहे अशी एकाक्षरी नांवाची त्रैलोक्याला मोह करणारी विद्या (ॐ ऱ्हां नमः हा मंत्र) जप करणाऱ्याला नेहमी चांगलें

सोमधेनकृत तैषर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ३५.

फल देणारी आहे.

अर्हमित्यक्षरं ब्रह्म वाचकं परमेष्ठिनः ॥ सिद्धचक्रस्य सङ्कीर्णं सर्वतः प्रणमाम्यहम् ॥ ७४ ॥

अर्थ— ‘ अर्ह ’ हीं दोन अक्षरें ब्रह्मस्वरूप आहेत आणि परमेष्ठीची वाचक (अर्ह ह्या शब्दाचा परमेष्ठी असा अर्थ आहे) असून, तीं अक्षरें सिद्धचक्राचें मुख्यबीजभूत आहेत ह्मणून त्यांना मी सर्वप्रकारें नमस्कार करतां.

चतुर्वर्णमयं मन्त्रं चतुर्वर्णफलप्रदम् ॥ चतुराश्रं जपेद्योगी चतुर्थस्य फलं भवेत् ॥ ७५ ॥

अर्थ— अरिहंत ह्या चार अक्षरांचा जो हा (अरिहंत हा) मंत्र आहे, तो धर्म, अर्थ, काम आणि मोक्ष ह्या चार पुरुषार्थांची सिद्धि करून देणारा आहे. ह्या मंत्राचा जप चार दिवस जो योगी करील त्याला मोक्षमाप्ति होते.

विद्यां षड्वर्णसम्भूतामजस्यां पुण्यशालिनीम् ॥

जपन् प्रागुक्तमभ्येति फलं ध्यानी शतत्रयम् ॥ ७६ ॥

अर्थ— सहा अक्षरांनीं बनलेला ‘ अरिहंत सिद्ध ’ हा मंत्र अजिंक्य असून पुण्यप्रद आहे. जो कोणी एकाग्रचित्तानें ह्याचा तीनशेहे जप करतो, त्याला पूर्वीचें फल (मोक्ष) प्राप्त होईल.

चतुर्दशाक्षरं मन्त्रं चतुर्दशसहस्रकम् ॥ यो जपेदेकचित्तेन स रागी रागवर्जितः ॥ ७७ ॥

अर्थ— “ श्रीमद्दृष्टमादिवर्धमानान्तेभ्यो नमः ” ह्या चवदा अक्षरांच्या मंत्राचा जो कोणी एकाग्रतेनें

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ३६.

चवदा हजार जप करतो, तो विषयासक्त जरी असला तथापि वीतराग होतो.
 पञ्चत्रिंशद्दिरेवात्र वर्णश्च परमेष्ठिनाम् ॥ मन्त्रैः प्राकृतरूपैश्च न कस्यापि कृतो व्ययः ॥ ७८ ॥
 स्मर्तव्यः सानुरागेण विषयेष्वपरागिणा ॥ वीरनाथप्रसादेन धर्मं विदधता परम् ॥ ७९ ॥
 अपराजितमंत्रोऽयं सर्वविघ्नविनाशनम् ॥ मङ्गलेषु च सर्वेषु प्रथमं मङ्गलं मतः ॥ ८० ॥
 अर्थ— “ नमो अरिहंताणं । नमो सिद्धाणं । नमो आइरियाणं । नमो उवज्झायाणं । नमो लोए सव्व-
 साहूणं । ” हा पंक्तीस अक्षरांनीं युक्त असलेला परमेष्ठीचा मंत्र आहे. हा प्राकृतभाषेतील मंत्र आहे. त्याच्या
 योगाने कोणाचाही नाश झालेला नाही. ह्मणजे त्या मंत्राचा जप करणारा कोणताही जीव अधोगतीस
 गेलेला नाही. ह्मणून सरागांनीं व वीतरागांनीं दोघांनींही त्या मंत्राचे चिंतन अवश्य करावे; आणि श्रीवीर-
 नाथाच्या कृपेने धर्मसंघट्ट करावा. त्या मंत्रास ‘अपराजितमंत्र’ असे नांव आहे. हा मंत्र सर्वविघ्नांचा
 नाश करणारा असल्यामुळे मंगलकृत्यांत प्रथम मंगल समजून त्याचा उपयोग करावा.
 स्मर सन्त्रपदोद्भूतां महाविद्यां जगत्सुताम् ॥ गुरुपञ्चकनामोत्थां षोडशाक्षरराजिताम् ॥ ८१ ॥
 अर्थ— पंचगुरुंच्या नांवापामून उत्पन्न झालेली व मंत्ररूप असलेल्या अशा शब्दापामून तयार झालेली
 “ अर्हत्सिद्धाचार्योपाध्यायसर्वसाधुभ्यो नमः ” ही सोळा अक्षरांनीं सुशोभित दिसणारी जी महाविद्या (महा-
 मंत्र) त्याचे तूं स्मरण कर !

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ३७.

ॐ नमः सिद्धमित्येतन्मन्त्रं सर्वसुखप्रदम् ॥ जपतां फलतीहेष्टं स्वयं स्वगुणजृम्भितम् ॥८२॥

अर्थ— ‘ओं नमः सिद्धं’ हा मंत्र सर्वप्रकारचें सुख देणारा आहे. ह्याचा जप करणारांचे सर्व मनोरथ सिद्ध होतात. आणि आत्म्याचे जे स्वाभाविक गुण आहेत ते आपोआप प्रकाशमान होतात. ह्याला पंचाक्षरी मंत्र ह्मणतात. “णमो अरिहंताणं” हा सप्ताक्षरी मंत्र होय. “अरिहंतसिद्धं नमः” ह्यास अष्टाक्षरी मंत्र ह्मणतात. “अरिहंतसिद्धसाधुभ्यो नमः” ह्याला एकादशाक्षरी मंत्र ह्मणतात. “अरिहंतसिद्धसर्वसाधुभ्यो नमः” ह्याला त्रयोदशाक्षरी मंत्र ह्मणतात. आणि “ओं न्हाँ न्ही न्हूँ न्हे न्है न्हो न्हौ न्हः अ सि आ उ सा सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्येभ्यो नमः” ह्याला सप्तविंशत्यक्षरी मंत्र ह्मणतात.

इत्थं मन्त्रं स्मरति सुगुणं यो नरः सर्वकाले ।

पापारिधनं सुगतिमुखदं सर्वकल्याणबीजम् ॥

मार्गे दुर्गे जलगिरिगह्वने सङ्कटे दुर्घटे वा ।

सिंहव्याघ्रादिजाते भवभयकदते रक्षकं प्राणभाजाम् ॥८३॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें हा वर सांगितलेला मंत्र पापरूपी शत्रूचा नाश करणारा आहे. सद्गति आणि सुख ह्यांना देणारा व सर्वकल्याणाची माप्ति करून देणारा आहे. ह्या मंत्राचें जो कोणी मनुष्य सर्वदा स्मरण करतो, त्याचें—भयंकर मार्गांत, पाण्यांत, पर्वतावर, अरण्यांत, संकटांत, विघडलेल्या कामांत, तो मंत्र रक्षण

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ३८.

करितो. आणि सिंह, व्याघ्र, वगैरेपासून उत्पन्न झालेल्या व संसारापासून उत्पन्न झालेल्या भीतीचा नाश करतो. अयं मन्त्रो महामन्त्रः सर्वपापविनाशकः ॥ अष्टोत्तरशतं जप्तो धर्ते कार्यणि सर्वशः ॥८४॥
अर्थ— ह्या मंत्राच्या पठानंतर क्षणतात. ह्या सर्वपापकांचा नाश करणारा आहे. ह्याचा एकशे आठ वेळां जप केला असतां सर्व कार्ये सिध्द होतात.
हिंसानृत्तान्यदोरेच्छाचुराश्चातिपरिग्रहः ॥ अमूनि पञ्च पापानि दुःखदायीनि संसृजौ ॥ ८५ ॥
अष्टोत्तरशतं भेदास्तेषां पृथगुदाहृताः ॥ हिंसा तत्र कृता पूर्वं करोति च करिष्यति ॥ ८६ ॥
मनोवचनकायैश्च ते तु त्रिगुणिता नव ॥ पुनः स्वयं कृतकारिणानुमोदैर्गुणाहृतिः ॥ ८७ ॥
सप्तविंशतिस्ते भेदाः कषायैर्गुणयेच नान् ॥ अष्टोत्तरशतं ज्ञेयमसत्यादिषु तादृशम् ॥ ८८ ॥
अर्थ— हिंसा, खोटें भाषण, परस्त्रीची इच्छा, चोरी आणि पुष्कळ परिग्रह हीं पांच पातकें ह्या संसारांत फार दुःख देणारी आहेत. ह्या प्रत्येकाचे एकशेहे आठ प्रकार होतात. त्यांत उदाहरणाकरितां हिंसेचे प्रकार सांगतां. प्रथम हिंसेचे भूतकालची-क्षणजे पूर्वी केलेली-हिंसा, वर्तमानकालची-क्षणजे आतां होत असलेली-हिंसा आणि भविष्यकालची-क्षणजे पुढें होणारी- हिंसा असे तीन प्रकार होतात; त्या तीन प्रकारांतील प्रत्येक प्रकाराचे मनानें केलेली हिंसा, वाणीने केलेली हिंसा आणि शरीरानें केलेली हिंसा असे तीन प्रकार होतात. क्षणजे हिंसा नऊ प्रकारची झाली. ह्या नऊ प्रकारांपैकी प्रत्येक प्रकाराचे

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अव्याय पहिला, पान ३९.

कृत (स्यतः केलेली हिंसा) कारित (दुसऱ्याकडून कराविलेली हिंसा) आणि अनुमोदित (दुसऱ्याने केलेली असता मान्य केलेली हिंसा) असे तीन भेद आहेत. ह्यामुळे हिंसेचे एकंदर सत्तावीस भेद झाले. आतां ह्या सत्तावीस प्रकारांपैकी प्रत्येकप्रकार जो घडतो त्याला कारण-क्रोध, मान, माया आणि लोभ ह्या चार कपायांपैकी कोणतातरी एक-कपाय असतोच. ह्मणून क्रोभामुळे होणारी हिंसा, मानामुळे होणारी हिंसा, मायेमुळे होणारी हिंसा आणि लोभामुळे होणारी हिंसा असे हिंसेचे चार प्रकार झाले. वर दाखविलेल्या सत्तावीस भेदांपैकी किंवा प्रकारांपैकी प्रत्येक प्रकार किंवा भेद चार प्रकारचा झाल्याने हिंसेचे एकंदर एकशेहे आठ प्रकार होतात. ह्याप्रमाणेच खोटे बोलणे, वर्गरेचेही प्रत्येकाचे एकशेहे आठ प्रकार होतात. ते वाचकांनी थोडीशी सूक्ष्म बुद्धि करून विचार केला ह्मणजे सहज समजण्यासारखे आहेत. हे भेद तत्त्वार्थसूत्रांच्या सहाव्या अध्यायातील आठव्या सूत्रांत सविस्तर सांगितले आहेत.

आतां हिंसेचे जे एकशेहे आठ प्रकार वर सांगितले; त्यांचीच दुसरी एक तऱ्हा सांगताना—

पृथ्वीपानीयतेजःपवनसुतरवः स्थावराः पञ्चकायाः ॥

नित्यानित्यौ निगोदौ युगलशिखिचतुः सञ्ख्यसञ्ज्ञितसाः स्युः ।

एते प्रोक्ता जिनेर्द्वादश परिगुणिता बाह्यनःकायभेदै- ।

स्ते चान्यैः कारिताद्यैस्त्रिभिरपि गुणिताश्चाष्टशून्यैकसंख्याः ॥ ८९ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ४०.

अर्थ— पृथ्वीकायिक, जलकायिक, तेजःकायिक, वायुकायिक, आणि वनस्पतिकायिक असे पांच त्रस जीव; नित्यनिगोद आणि अनित्यगोद हे दोन जीव, आणि द्वीन्द्रिय, त्रीन्द्रिय, चतुरिन्द्रिय, संक्षिपंचेन्द्रिय आणि असंक्षिपंचेन्द्रिय असे जीवांचे एकंदर बारा भेद शास्त्रांत सांगितले आहेत. ह्यांतील प्रत्येक जीवाची हिंसा-मनाई, वाणीने आणि शरीराने—अशी तीन प्रकारची असल्यामुळे हिंसेचे छत्तीस प्रकार झाले. आणि त्या छत्तीस प्रकारांपैकी प्रत्येक प्रकार कृत, कारित आणि अनुमोदित असा तीन तीन प्रकारचा असल्याने एकंदर हिंसेचे एकशेहे आठ प्रकार झाले.

वश्यकर्मणि पूर्वाह्नः कालश्च स्वस्तिकासनम् ॥

उत्तरा दिक् सरोजाख्या मुद्रा विद्रुममालिका ॥ ९० ॥

जपाकुसुमवर्णा च वषट् पण्डव एव च ॥

अर्थ— कोणा एखाद्याच्या वर्षीकरणाकरिता जर संवत्सप करावयाचा असेल, तर तो पूर्वाह्नांत (सूर्योदयापासून पंधरा घटका कालास पूर्वाह्न क्षणतात.) करावा. जप करण्याच्या वेळी स्वस्तिकासन असावे, उत्तरेकडे तोंड करावे, कमलमुद्रा असावी, पोवळ्यांची माळ असावी, तांबडा रंग असावा, आणि मंत्राच्या शेवटी “ वषट् ” असें झणावे. झाला ‘ पण्डव ’ असें नांव आहे.

आकृष्टिकर्मणि ज्ञेयं दण्डासनमतः परम् ॥ ९१ ॥

सोमसेनकृत त्रैषार्थिकचार, अध्याय पहिला. पान ४१.

अङ्कुशाख्या सदा मुद्रा पूर्वाह्णः काल एव च ॥

दक्षिणा दिक् प्रवालानां माला बौषद् च पल्लवः ॥ ९२ ॥

उदयार्कनिभो वर्णः स्फुटमेतन्मतान्तरम् ॥

अथ— कोणाचेंही आकर्षण करावयाचें असल्यास दंडासन असावें. अङ्कुशमुद्रा असावी. जप पूर्वाह्ण करवा. दक्षिणदिशेकडे तोंड करून बसावें. मंत्राच्या शेवटीं बौषद् हा पल्लव असावा. पोवळ्यांची माल असावी. सूर्योदयाच्या वेळीं रंग असतो तसा रंग असावा.

स्तम्भकर्मणि पूर्वा दिक् पूर्वाह्णः काल उच्यते ॥ ९३ ॥

शुभमुद्रा च पीताभो वर्णो वज्रासनं मतम् ॥

ठठेति पल्लवो नाम माला स्वर्णमणिश्रिता ॥ ९४ ॥

अथ— स्तंभन करावयाचें असल्यास पूर्वदिशेकडे तोंड करून बसावें. मंत्रजप पूर्वाह्ण करवा. शुभमुद्रा असावी. पिवळा रंग असावा. वज्रासन असावें. 'ठठ' हा पल्लव असावा आणि सुवर्णाच्या मण्यांची माल असावी.

निषेधकर्मणीशानदिक् सन्ध्या समयोऽपि च ॥

भद्रपीठासनं प्रोक्तं वज्रमुद्रा विशेषतः ॥ ९५ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ४९.

कृष्णो वर्णश्च वै घे घे इति पल्लव उच्यते ॥

पुत्रजीवकृता माला विज्ञेया विविधैर्गुणैः ॥ ९६ ॥

अर्थ— कोणाचा तिरस्कार करावयाचा असल्यास उत्तरेकडे तोंड करून संध्याकाली जप करावा. भद्रपीठ नांवाचें आसन असावें. वज्रमुद्रा, काळा रंग, 'घे घे' हा मंत्राच्या शेवटीं पल्लव, पुत्रजीवमण्यांची (१) माला इतकीं साधनें असावीत.

विद्वेषकर्मणि प्रायो मध्याह्नः काल इष्यते ॥

अग्निदिक्चापि धूम्रभो वर्णो हूमिति पल्लवः ॥ ९७ ॥

प्रवालाख्या मता मुद्रा कुंकुटासनमुत्तमम् ॥

पुत्रजीवकृता माला जपने तत्र शस्यते ॥ ९८ ॥

अर्थ— द्वेष उत्पन्न करण्याकरितां करावयाच्या जपास मध्याह्नकाल इष्ट मानलेला आहे. द्या जपास आग्नेयी दिशेकडे तोंड करून वसावें. धूम्रवर्ण असा रंग असावा. मंत्राच्या शेवटीं "हूँ" हा पल्लव लावावा. प्रवालमुद्रा असावी. कुंकुटासन असावें. जपाला पुत्रजीवाची माला फार उत्तम असें शास्त्रांत सांगितलें आहे.

उच्चाटकर्मणि प्रोक्तमासनं कुंकुटाभिधम् ॥

सोमसेनकृत दैवार्णिकाचार, अद्याय पहिला, पान ४३.

वायव्यदिक्चापराद्धः कालो मुद्रा प्रवालजा ॥ १९ ॥

धूम्रवर्णो मतो वर्णो फडिल्येव हि पल्लवः ॥

अर्थ— उच्चाटनकर्मांत कुक्कुटासन असावे. वायव्य दिशेकडे तोंड करून वसावे. मध्यान्हानंतरचा काल असावा. प्रवालमुद्रा असावी. धूम्रवर्णाचा रंग असावा. आणि मंत्राच्या शेवटी 'फट्' असा पल्लव लावावा.

शान्तिकर्मणि विज्ञेयं पङ्कजासनमुत्तमम् ॥ १०० ॥

समयश्चार्धरात्रश्च वारुणी दिक्प्रशस्यते ॥

ज्ञानमुद्रा मौक्तिकानां माला स्वाहेति पल्लवः ॥ १०१ ॥

चन्द्रकान्तसमो वर्णः श्वेतवासोऽपि पुष्पकम् ॥

अर्थ— शान्तिकर्मांत कमलासन उत्तम समजावे. मध्यरात्रीचा काल आणि पश्चिमदिशा फार चांगली मानली आहे. ज्ञानमुद्रा असावी. मोत्यांची माला, मंत्राच्या शेवटी "स्वाहा" असा पल्लव, चंद्रकांतमण्यासारखा पांढरा रंग, पांढरें वस्त्र आणि पांढरें पुष्प ही फार चांगली मानली आहेत.

पोष्टिके कर्मणि प्रातःकालो नैर्ऋत्यदिद्यता ॥ २ ॥

पङ्कजासनमेतद्धि ज्ञानमुद्रा विधानतः ॥

स्वधेति पल्लवो वर्णश्चन्द्रकान्तसमो मतः ॥ ३ ॥

सोमसेमकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ४४.

भौक्तिकी नाममालेति पुष्पं श्वेतं च जीवरम् ॥

द्वादशाङ्गुलपर्वणि दक्षिणावर्ततो जपेत् ॥ ४ ॥

नववारान्यतो नाशः पापस्य प्रविजायते ॥

अर्थ— पौष्टिककर्माच्या नैर्ऋत्यदिशा आणि भाःतकाल शास्त्रकारांनी योग्य मानले आहेत. ह्या कर्माला कमलासन असावे. ज्ञानमुद्रा असावी. मंत्राच्या शेवटी “स्वधा” असा पल्लव असावा. चंद्रकांत-पण्यासारखा रंग असावा. मोत्याची माला, पांढरें वस्त्र असावे. कोणत्याही मंत्राचा जप आपल्या हाताच्या बोटांच्या बारा पेण्यांनीं मोजून केला असतां चालतो. हीं पेंसीं दक्षिणावर्त (दक्षिणेकडे फेरा येईल अशा रीतीनें) मोजार्वीत. अशा प्रकारें नऊ वेळां (एकशेहे आठ वेळां) जप केला असतां सर्वपातकांचा नाश होतो.

तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन विद्वेषोच्चाटने जपः ॥ ५ ॥

कनिष्ठाङ्गुष्ठकाभ्यां तु कर्म शत्रुविनाशने ॥

अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां तु जपेदुत्तमकर्मणि ॥ ६ ॥

अर्थ— तर्जनी (आंगठ्याजवळचे बोट) आणि आंगठा ह्या दोन बोटांनीं मालेंतील मणि ओढून जो जप करावयाचा, तो, शत्रूच्या उच्चाटनाचा जप करावा. कानजे शत्रूच्या उच्चाटनावरिनां जेव्हां जप करावयाचा असेल तेव्हां तर्जनी आणि आंगठा ह्या दोन बोटांनीं मालेंतील मणि ओढून जप करावा.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ४९.

शेवटचें बोट आणि आंगठा ह्या दोन बोटानीं शत्रूच्या नाशाबद्दलचा जप करावा. अनामिका (शेवट-
च्या बोट्याच्या जवळचें बोट) आणि आंगठा ह्या दोन बोटानीं सर्वप्रकारच्या शुभकर्मांत जप करावा.
आणि आकर्षण करावयाच्या कर्मांत आंगठा आणि मधलें बोट ह्या दोन बोटानीं जप करावा,

आतां माळेचे प्रकार सांगतात.

माला सुपश्चवर्णानां रत्नानां सर्वकार्यदा ॥

स्तम्भने दुष्टसत्ताशे जपेत् प्रस्तरकर्करान् ॥ ७ ॥

शत्रूचाटे च रुद्राक्षा विद्वेषेऽरिष्टबीजजा ॥

स्फाटिकी सूत्रजा माला मोक्षार्थिनां तु निर्मला ॥ ८ ॥

अर्थ— काळा, निळा, पिवळा, पांढरा आणि तांबडा ह्या पांच रंगांच्या रत्नांची माला, सर्व-
कार्यांची सिद्धि करणारी समजावी. स्तम्भन करावयाचें असल्यास, किंवा दुष्टाला त्रास द्यावयाचा अस-
ल्यास दगडांच्या खड्यांच्या योगानें जप करावा. शत्रूचें उच्चाटन करावयाचें असल्यास रुद्राक्षांची
माला असावी. द्वेष उत्पन्न करावयाचा असल्यास अरिष्टबीजांची (रिठ्याची किंवा बाळंतलिंबाच्या
वियांची) माला करावी. मोक्षाची इच्छा करणाऱ्यांनीं स्फटिकाची आणि मुतांत ओंबलेली माला करावी.
धर्मार्थकाममोक्षार्थी जपेद्वै पुत्रजीवजाम् ॥ शान्तये पुत्रलाभाय जपेदुत्पलमालिकाम् ॥ ९ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ४६.

अर्थ— धर्म, अर्थ, काम आणि मोक्ष ह्या चारी पुरुषार्थांची इच्छा करणारानें पुत्रजीवाच्या मालेंने जप करावा. आणि शान्तीकरितां आणि पुत्रप्राप्तीकरितां कमलाक्षाच्या मालेंने जप करावा.

जातां मंत्र संगतात.

ॐ न्हां अर्हद्भ्यो नमः । ॐ न्हीँ सिध्देभ्यो नमः । ॐ न्हुँ आचार्येभ्यो नमः । ॐ न्हें पाठकेभ्यो नमः । ॐ न्हः सर्वसाधुभ्यो नमः ॥ इति मुक्त्यर्थिनामाराधनमन्त्रः ॥

हा मोक्षाची इच्छा करणाऱ्यांनीं उपासना करण्याचा मंत्र समजावा.

ॐ न्हां अर्हद्भ्यः स्वाहा । ॐ न्हीँ सिध्देभ्यः स्वाहा ॐ न्हुँ आचार्येभ्यः स्वाहा । इत्यादिर्होममंतः ॥

हा होमाचा मंत्र समजावा.

ॐ न्हां अर्हद्भ्यः स्वधा । ओं न्हीँ सिध्देभ्यः स्वधा । इत्यादिः शान्तिकर्माष्टिकमन्त्रः ॥

हा शान्तिकर्माष्टिक कर्माचा मंत्र समजावा.

ॐ न्हां अर्हद्भ्यो हुँ फट् । ॐ न्हीँ सिध्देभ्यो हुँ फट् । इत्यादिर्विक्षेपमन्त्रः ॥

हा शत्रूचा मंत्र समजावा.

ॐ न्हां अर्हद्भ्यो हुँ वषट् । ओं न्हीँ सिध्देभ्यो हुँ वषट् । इत्याद्याकर्षणमन्त्रः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकान्तर, अध्याय पहिला, पान ४७.

हा आकर्षणाचा मंत्र समजावा.

ॐ न्हाँ अर्हद्भ्यो वषट् । ॐ न्हींँ सिद्धेभ्यो वषट् । इत्यादिर्वशीकरणमंत्रः ॥

हा मंत्र वशीकरणाचा होय असे समजावे.

ॐ न्हाँ अर्हद्भ्यः ठ ठ । इत्यादिः स्तम्भनमन्त्रः ॥

हा स्तम्भनाचा मंत्र समजावा.

ॐ न्हाँ अर्हद्भ्यो घे घे । इति मारणमन्त्रः ॥

हा मारणाचा मंत्र समजावा. (ह्या मंत्रांत व वरील मंत्रांत आरंभीचीं तेवढीं वाक्यें दिलेलीं आहेत. पहिला जो मुक्तीचा मंत्र सांगितला आहे, त्यांत जितकीं वाक्यें आहेत, तितकीं वाक्यें प्रत्येक मंत्रांत अवश्य असलीं पाहिजेत. त्याकरितां प्रत्येक मंत्रांत जीं वाक्यें कमी असतील तीं पहिल्या मंत्रावरून जुळवून घेऊन, त्या पुढें त्या त्या कामनेच्या उद्देशानें जे पळव सांगितले आहेत ते लावावेत. म्हणजे पूर्णमंत्र होईल.)

मंत्रजप करण्याचीं स्थानें सांगतात.

एकान्तस्थानके मन्त्रं मुक्त्वर्थं तु जपेच्छुचौ ॥

स्वस्थाने दुष्टकार्यार्थं शान्त्याद्यर्थी जिनालये ॥ १० ॥

अर्थ — मोक्षप्राप्तीकरतां जो जप करावयाचा तो शुद्ध अशा एकान्तस्थलीं करावा. दुष्ट कार्योकरितां जो

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला, पान ४८.

जप करावयाचा तो स्मशानांत करावा. आणि शांतीकरितां जप करणाऱ्या मनुष्यानें तो जिनालयांत करावा. श्रीसद्गुरुपदेशेन मंत्रोऽयं सत्फलप्रदः ॥ तस्मात्सामायिकं कार्यं नोचेन्मन्त्रमिमं जपेत् ॥ ११॥
अर्थ— ह्या मंत्राचा सद्गुरूनें उपदेश केल्यानें तो चांगलें फल देतो. ह्मणून ज्यांना सामायिक होत नसेल त्यांनीं ह्या (पंचनमस्कारमंत्राचा) जप करावा.

आकृष्टिं सुरसम्पदां विदधती मुक्तिश्रियो वश्यता- ।

मुच्चाटं विपदां चतुर्गतिभुवां बिद्वेषमात्मनसाम् ॥

स्तम्भं दुर्गमनं प्रति प्रतिदिनं मोहस्य संमोहनं ।

पायात्पञ्चनमस्क्रियाऽक्षरमयी साऽऽराधनाद्वेता ॥ १२ ॥

अर्थ— देवांच्या संपत्तीचें आकर्षण करणारी, मुक्तिश्रीला वश करून देणारी, नरकादि चार गर्तींमध्ये उत्पन्न होणाऱ्या दुःखांचें उच्चाटण करणारी, आत्म्याच्या पापांचा द्वेष करणारी, प्रतिदिवशी दुराचाराचें स्तंभन करणारी, मोहाचा संमोहन करणारी अशी अक्षरात्मक पंचनमस्काररूपी ती उपास्य देवता आपचें रक्षण करो. असें ह्मणाचें.

ततः समुत्थाय जिनेन्द्रबिम्बं । पश्येत्परं मङ्गलदानदक्षम् ॥

पापप्रणाशं परपुण्यहेतुं । सुरासुरैः सेवितपादपद्मम् ॥ १३ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ४९.

अर्थ—नंतर उठून—सर्व पातकांचा नाश करणारे, पुण्यप्राप्तीला साधनीभूत असलेले, देवदानव ह्यांनी ज्याच्या पादकमलांची सेवा केली आहे असें व मंगलप्रद असें जे—जिनविंव, त्यांचे दर्शन करावे. आणि पुढे लिहिल्याप्रमाणे प्रार्थना करावी.

प्रातःकालीं जिनर्थाचाचें दर्शन करण्याची स्तुति.

सुसोत्थितेन सुमुग्धेन सुमङ्गलाय । द्रष्टव्यमस्ति यदि मङ्गलमेव वस्तु ॥

अन्येन किं तदिह नाथ तत्रैव वक्तुं । त्रैलोक्यमङ्गलनिकेतनमीक्षणीयम् ॥ १४ ॥

अर्थ—प्रातःकालीं निजून उठलेल्या मनुष्यानें मंगलकारक वस्तूच जर पहावयाची असेल, तर, हे भगवन्! सर्व जगांच्या मंगलाचें स्थान असें तुझे मुखच पहाणें योग्य आहे. दुसऱ्या वस्तु पाहून काय उपयोग आहे? कांहीं नाही.

श्रीलीलायननं महीकुलगृहं कीर्तिप्रमोदास्पदं ।

वाग्देवीरतिकेतनं जयरमाङ्गीडानिधानं महत् ॥

स स्यात्सर्वमहोत्सवैकभवनं यः प्रार्थितार्थप्रदं ।

प्रातः पश्यति कल्पपादपदलच्छायं जिनांघ्रिद्वयम् ॥ १५ ॥

अर्थ—जो मनुष्य प्रातःकालीं—कल्पवृक्षाच्या कोमल पल्लवाप्रमाणें रक्तवर्ण अशा व इच्छितफलाची प्राप्ति

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पहिला. पान ६०.

करून देणाऱ्या अशा श्रीजिनेंद्राच्या चरणद्वंद्वीय दर्शन करील, तो लक्ष्मीचे क्रीडास्थान होईल, संपूर्ण पृथ्वीचे वंशपरंपरेने रहाण्याचे घरच असा (ज्याच्या वंशपरंपरेने पृथ्वीपतित्वाचा अधिकार चालेल असा) होईल. कीर्तीच्या आनंदाची जागा होईल. वाग्देवतेचे क्रीडामंदिर होईल. जयलक्ष्मीच्या करमणुकीचे चांगले साधनच कीं काय असा होईल. आणि सर्व महोत्सवांचे घरच कीं काय? असा होईल.

धन्यः स एव पुरुषः समन्तायुतो यः । प्रातः प्रपद्यति जिनेन्द्रमुखारविन्दम् ॥

पूजासुदाननपसि स्पृहणीयचित्त- । स्तेव्यः सदस्सु नृसुरैर्मुनिसोमसेनैः ॥ ११६ ॥

अर्थ— सर्वत्र समबुद्धीने युक्त असलेला असा जो मनुष्य, प्रातःकाली श्रीजिनेंद्राच्या मुखकमलाचे दर्शन करतो, तो, पूजा, दान आणि तप ह्यांविषयी ज्याच्या मनाचे सर्वांना अनुकरण करावेसे वाटत आहे असा तोच पुरुष धन्य होय. आणि तो मनुष्यांतील देव असे जे सोमसेन मुनि, त्यांनी सेवा करण्यास योग्य आहे. तात्पर्य, त्याची सोमसेनमुनि सेवा करतील.

इति श्रीधर्मरसिकशाले त्रिवर्णाचारनिरूपणे महारकश्रीसोमसेनविरचिते सामायिकाध्यायः प्रथमः ॥

पहिला अध्याय समाप्त.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ११.

॥ श्रीवीतरगाय नमः ॥

॥ द्वितीयाध्यायप्रारम्भः ॥

शान्तिनार्थं जिनं नत्वा पापशान्तिविधायकम् ॥

वक्ष्येऽधुना त्रिवर्णानां शौचाचारक्रियाक्रमम् ॥ १ ॥

अर्थ— सर्वपातकांचा नाश करणाऱ्या श्रीशान्तिनाथाला नमस्कार करून, त्रैवर्णिकांच्या शुद्धतेच्या क्रियेचा क्रम आता सांगतो.

शौचेन संस्कृतो देहः संयमार्थं भवेत्परम् ॥

विना शौचं तपो नास्ति विशिष्टान्वयजे नरि ॥ २ ॥

अर्थ— शुद्धतेने संस्कार केलेला (शुद्ध केलेला देह) संयमाला चांगला साधनीभूत होतो. हाणून, ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य ह्या तीन वंशांत जन्मलेल्या पुरुषास शुद्धतेवांचून तपाची प्राप्ति होत नाही.

संस्कृता शोभना भूमिर्वीजानां सत्फलप्रदा ॥

कारणे सति कार्यं स्यात्कारणस्थानुसारतः ॥ ३ ॥

अर्थ— नांगरणे वगैरे क्रियांच्या योगाने संस्कार केलेली चांगली जमीन, चांगले पीक देते.

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान १२.

ह्मणून, जर कारण असेल तर त्याच्या योग्यतेप्रमाणे कार्य उत्पन्न होते. कारण नसल्यास कार्य उत्पन्न होणे शक्य नाही, हे अर्थातच सिद्ध आहे.

उसं बीजं शुभं भूमौ सहस्रगुणितं फलम् ॥

ऊषरेऽसंस्कृते देशे बीजमुसं विनश्यति ॥ ४ ॥

अर्थ— कोणतेही चांगले बीं, चांगल्या जमिनीत पेरले असता, ते सहस्रपटीने फल देते. आणि तेच बीं जर न कसलेल्या जमिनीत अथवा एखाद्या उकिरळ्यात पेरले, तर त्या बियाचाच नाश होतो.

गुरूपदेशतो लोके निर्ग्रन्थपदधारणम् ॥

संयमः कथ्यते साङ्गिः शरीरे संस्कृतेऽस्ति सः ॥ ५ ॥

अर्थ— गुरूच्या उपदेशाने निर्ग्रन्थपदाचे जे धारण करणे त्याला ह्या जगात चांगले लोक संयम असे ह्मणतात. तो संयम, जर शरीर संस्कृत ह्मणजे शुद्ध असेल तरच असतो.

पापवृक्षस्य मूलं संसारार्णवशोषणम् ॥

शिवसौख्यकरं धर्म्यं साधकः साधयेत्तपः ॥ ६ ॥

अर्थ— पापरूपी वृक्षाच्या मूलाचा नाश करणारे, संसाररूपी समुद्राला अटवून टाकणारे आणि कल्याण व सुख ह्यांस (किंवा मोक्षसुखास) देणारे धार्मिकतप, साधक श्रावकाने अवश्य करावे.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ५३.

सुखं वाञ्छन्ति सर्वेऽपि जीवा दुःखं न जातुचित् ॥

तस्मात्सुखैषिणो जीवाः संस्कारायाभिसम्मताः ॥ ७ ॥

अर्थ— सर्वजीव सुखाची इच्छा करतात. दुःखाची इच्छा केव्हाच करीत नाहीत. झणून सुखाची इच्छा करणारे जीवच संस्काराला (शुद्धतेला) योग्य आहेत.

कालादिलब्धितः पुंस्तमन्नःशुद्धिः प्रजायते ॥

मुख्याऽपेक्ष्या तु संस्कारो बाह्यशुद्धिमपेक्षते ॥ ८ ॥

अर्थ— कालादिलब्धीमुळे मनुष्यांची अंतःशुद्धि होते. सर्व कर्मांत ही शुद्धि मुख्य असल्याने ती अवश्य असली पाहिजे. देहाचा संस्कार हा बाह्यशुद्धीला करणारा असल्याने त्याची देखील मनुष्याला गरज आहे.

अङ्कुरशक्तिर्वीजस्य विद्यमाना तथापि च ॥

वृष्टिः सुभूमिर्वातादिर्बाह्यकारणमिष्यते ॥ ९ ॥

अर्थ— वीजाची अंकुर उत्पन्न करण्याची शक्ति जरी आहे, तथापि, पर्जन्य, चांगली जमीन, अनुकूल वारा इत्यादिक बाह्य साधनें देखील अवश्य असली पाहिजेत.

बाह्यशुद्धि.

स्नानाचभनवस्त्राणि देहशुद्धिकराणि वै ॥

मोमसेनकृत धैर्यार्णवाचार, अथवा दुसरा, पान ५४.

सूतकायवशुद्धिश्च बाह्यशुद्धिरिति स्मृता ॥ १० ॥

अर्थ— स्नान, आचमन आणि धुतलेले वस्त्र हीं शरीराची शुद्धता (बाह्यशुद्धि) करणारी आहेत. सूतकादिपापापामून जी शुद्धि-क्षणजे सूतकादिपातकांची जी निवृत्ति-ती बाह्यशुद्धि असं समजावें.

आचारः प्रथमो धर्मः सर्वेषां धर्मिणां मते ॥

गर्भाधानादिभेदैश्च बहुधा स समुच्यते ॥ ११ ॥

अर्थ— सर्व धार्मिकांच्या मतांत आचार हाच मुख्य धर्म मानिला आहे. तो आचार गर्भाधान वगैरे अनेक भेदांनीं धर्मग्रंथांत सांगितला आहे.

कार्यविचार.

पूर्वोक्तविधिना कृत्वा सामायिकादिसत्क्रियाम् ॥

गृहकार्यं तथा चित्ते चिन्तनीयं गृहस्थकैः ॥ १२ ॥

अर्थ— पूर्वी सांगितलेल्या विधीनें सामायिक वगैरे क्रिया करून गृहस्थश्रावकांनीं आपल्या घरांतील कृत्यांचा (आज काय करावयाचें याचा) विचार करावा.

कालं देहं स्थितं देशं शत्रुं मित्रं परिग्रहम् ॥

आयं व्ययं धनं वृत्तिं धर्मं दानादिकं स्मरेत् ॥ १३ ॥

भौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ५५.

अर्थ— त्यांत आपला काळ, आपलें शरीर, आपला रहाण्याचा देश, आपला शत्रु, आपला मित्र, आपला परिवार, आपली प्राप्ति, आपला स्वर्ग, आपलें द्रव्य, आपली जीविका, आपला धर्म आणि आपण करावयाचें दान वगैरे गोष्टींचा विचार करावा.

तथाऽपराहपर्यन्तं प्राह्लादारभ्य तद्दिने ॥

यत्कर्तव्यं विशेषेण तद्वधीत हृदि स्फुटम् ॥ १४ ॥

अर्थ— तसेंच त्या दिवशीं सकाळपासून दोनप्रहरपर्यंत करावयाचें जें आपलें मुख्य कर्तव्य असेल तेंही मनांत आणावें.

बहिर्दिशागमन.

समतास्थानकं त्यक्त्वा गृहीत्वा पूर्ववस्त्रकम् ॥

सर्ववस्त्रं विना वस्त्रे धानव्ये चाधरोत्तरे ॥ १५ ॥

अर्थ— मग सामायिक ज्या ठिकाणीं केलें ती जागा सोडावी, आणि पूर्वीचीं वस्त्रें धारण करावी. त्यांत अंगरखा, रुमाल, वगैरे न घेतां फक्त नेसावयाचें व पांघरावयाचें अशीं दोनच वस्त्रें घ्यावीं.

नमः सिद्धेभ्य इत्युक्त्वा नासास्वरानुसारतः ॥

अग्रपादं पुरो दत्वा शनैर्गच्छेज्जिनं स्मरन् ॥ १६ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ५६.

अर्थ—नंतर 'नमः सिध्देभ्यः' असं झणून नाकांतील ज्या वाजूने श्वास वहात असेल तो पाय प्रथम पुढे टाकून जिनेद्रांचे स्मरण करीत हळू हळू गमन करावे.

ग्राहयित्वा गृहीत्वा वा कर्पूरं कुङ्कुमं तथा ॥

उशीरं चन्दनं दूर्वादर्भाक्षतं निलौस्तथा ॥ १७ ॥

पद्मस्त्रीर्यापथं मार्गे व्रजेदेवाप्रमत्तकः ॥

चाण्डालसूतकादीनां स्पर्शने परितर्जयेत् ॥ १८ ॥

अर्थ— कापूर, केशर, वाळा, चंदन, दूर्वा, दर्भ अक्षता आणि तिल हे पदार्थ दुसऱ्याजवळ देऊन अथवा आपण घेऊन, जावयाच्या मार्गाकडे नीट लक्षपूर्वक पहात गमन करावे. जातांना चांडाल, सूतकी वर्गरेचा स्पर्श आपल्यास होऊं देऊं नये.

मलमूत्रोत्सर्गस्थान.

दूरदेशे महागूढे जीवकीटविवर्जिते ॥

प्रासुके चापि विस्तीर्णे लोकदर्शनदूरगे ॥ १९ ॥

भूतप्रेतपिशाचादियक्षलौकिकदेवता- ।

पूजास्थानं परित्यज्य तृप्तमृजेन्मलमूतकम् ॥ २० ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय दुसरा. पान ६७.

अर्थ ह्याप्रमाणे गांवापामून लांव जाऊन, गुप्त ठिकाणीं जेथे जीवजंतु किडे वगैरे नाहीत अशा कोरड्या व विस्तीर्ण जागां लोकांना आपण दिसणार नाही अशा ठिकाणीं—भूतें, प्रेतें, पिशाच, यक्ष, ग्राम-देवता वगैरेच्या पूजनाचें स्थळ सोडून—मलमूत्रांचें विसर्जन करावें.

दशहस्तं परित्यज्य मूलं कुर्याज्जलाशये ॥

शतहस्तं पुरीषं तु नदीतीरे चतुर्गुणम् ॥ २१ ॥

अर्थ—एखाद्या तळ्याजवळ जर मूत्रोत्सर्गास बसण्याचा प्रसंग येईल, तर, त्या तळ्यापामून दहा हात जागा टाकून पलीकडे वसावें. आणि शौचास बसण्याचा प्रसंग आल्यास शंभर हात जागा टाकून वसावें. हाच प्रकार नदीच्या तीरावर करण्याचा प्रसंग आल्यास चौपट (मूत्रास चाळीस हात व शौचास चारशेहे हात) जागा टाकून वसावें.

शौचनिषिद्धस्थान.

हलकृष्टे जले चित्यां वल्मीके गिरिमस्तके ॥

देवालये नदीतीरे दर्भपुष्पेषु शाकले ॥ २२ ॥

कूलच्छायासु वृक्षेषु भार्गे गोष्ठाम्बुभस्मसु ॥

अग्नौ च गच्छन् तिष्ठैश्च विष्टां मूत्रं च नोत्सृजेत् ॥ २३ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ५८.

अर्थ— नांगरलेली जमीन, पाण्याची जागा, वारुळ, डोंगराचा माथा, देवालय, नदीचे तीर, दर्भाची व फुलांची जागा, गवत उगवलेली जागा, नदीतीरावरील सांवलीची जागा, वृक्षांच्या खालची जागा, जनावरांचा गोठा, पाणी, भस्माचे ठिकाण आणि अग्नि इतक्या ठिकाणां मूत्र व मल ह्यांचे विसर्जन करू नये. तसेच चालतां चालतां, किंवा उभ्यानें करू नये.

अनुदके घौतवस्त्रे अक्षरलिपिसन्निधौ ॥

स्नात्वा कच्छान्वितो भुक्त्वा मलमूत्रे च नोत्सृजेत् ॥ २४ ॥

अर्थ— पाणी नसतांना, धुतलेले वस्त्र नेसले असतां, पुस्तक किंवा दुसरे काही लिहिलेले अवळ असतां, मलमूत्रांचे विसर्जन करू नये. तसेच स्नान केल्यावर करू नये. कासोटा घालून करू नये आणि भोजन झाल्यावर करू नये.

अग्न्यर्कविधुगोसूर्यदीपसन्ध्याम्बुयोगिनः ॥

पश्यन्नभिमुखश्चैतान् विष्टां मूत्रं च नोत्सृजेत् ॥ २५ ॥

अर्थ— अग्नि, सूर्य, चंद्र, गाय, दीप, पाणी आणि योगी ह्यांच्याकडे तोंड करून मलमूत्रांचे विसर्जन करू नये. आणि संध्याकाळी पश्चिमेकडे तोंड करून करू नये.

अरण्येऽनुदके रात्रौ चोरन्याघ्राकुले पथि ॥ सकृच्छ्रमूत्रपुरीवे ब्रव्यहस्तो न दुष्यति ॥ २६ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६९.

अर्थ— ज्या अरण्यांत पाणी नाही तेथे, रात्री आणि ज्या रस्त्यांत चोरांचा व वाघ वर्गरे कूर पशूंचा उपद्रव असेल तेथे मलमूत्रांचे विसर्जन करूं नये. मलमूत्रांचा वेग अनावर झाला असता उदक नसल्यास (द्रव्यहस्तो न दुष्यति (?)) काहीतिरी घातुमय पदार्थ हातांत घेऊन मलमूत्रोत्सर्ग केला असता दोष नाही. कृत्वा यज्ञोपवीतं च पृष्ठतः कण्ठलम्बितम् ॥ विण्मूत्रे तु गृही कुर्याद्भ्रामकर्णे व्रतान्वितः ॥ २७ ॥

अर्थ— गृहस्थ श्रावकाने मूत्राच्या व श्रौचाच्या वेळीं यज्ञोपवीत गळ्यांतून पाठीवर लोंबत सोडावे. आणि व्रती श्रावकाने डाव्या कानावर ठेवावे. दोघांनींही गळ्यांतून काढूं नये.

मूत्रे तु दक्षिणे कर्णे पुरीषे वामकर्णके ॥ धारयेद्ब्रह्मसूत्रं तु मैथुने मस्तके तथा ॥ २८ ॥

अर्थ— किंवा गृहस्थ श्रावकाने मूत्राच्या वेळीं यज्ञोपवीत उजव्या कानावर ठेवावे, आणि शौचाच्या वेळीं डाव्या कानावर ठेवावे. तसेंच मैथुनाच्या वेळीं डोक्यावर ठेवावे.

अन्तर्धाय तृणैर्भूमिं शिरः प्रावृत्त्य वाससा ॥ धाचं निधम्य यत्नेन छीवनोच्छ्वासवर्जितः ॥ २९ ॥

कृत्वा समौ पादपृष्ठौ मलमूत्रे समुत्सृजेत् ॥ अन्यथा कुरुते यस्तु यमं पश्यति न गृही ॥ ३० ॥

अर्थ— मलमूत्रांच्या विसर्जनाच्या वेळीं, ज्या जागी मलमूत्रांचे विसर्जन करावयाचे असेल ती जागा गवताने आच्छादित करून, मस्तकाला वस्त्र गुंडाळावे. आणि न बोलता, श्वासोच्छ्वास न करता न थुंकता मलमूत्र विसर्जन करावे. तसेंच त्यावेळीं दोनीं पावले सारखीं असावीत; मार्गे पुढे असूं नयेत.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६०.

असें जो न करील तो संयम जाणत नाहीं असें समजावें.

प्रभाते मैथुने चैव प्रस्नावे दन्तधावने ॥ स्नाने च भोजने वान्त्यां सप्त मौनं विधीयते ॥३१॥

अर्थ— प्रातःकालीं, मैथुनाच्या वेळीं, मूत्र व शौच करीत असतां, दांत घांसत असतां, स्नानाच्या वेळीं, भोजनाच्या प्रसंगीं आणि वांति होत असतां ह्या सात प्रसंगांत मौन धारण करावें.

काष्ठादिनाऽप्यपानस्थममेध्यं निर्मृजीत च ॥ कन्दमूलफलाङ्गारैर्नामेध्यं निर्मृजीत च ॥ ३२ ॥

अर्थ— गुदद्वाराला लागलेली घाण बाळलेल्या लांकडानें किंवा दुसऱ्या कडानें तरी काढावी. कंद, मुळें व फळें ह्यांच्या योगानें ती घाण काढूं नये.

शौचास बसावयाच्या आधीं क्षेत्रपालाची प्रार्थना करावी लागते. त्याचा मंत्र सांगतात—

ॐ ँही अत्र क्षेत्रपाल क्षमस्व, मां मनुजं जानीहि, स्थानादस्मात्प्रयाहि, अहं पुरीषोत्सर्गं करोमीति स्वाहा ॥

अर्थ— ह्या ठिकाणीं असलेल्या क्षेत्रपाला! मला क्षमा कर! मला तूं मनुष्य आहे असें समज आणि ह्या स्थलापासून तूं निघून जा. मी मलाचा त्याग करतो.

क्षेत्रपालाज्ञया क्षेत्रे पूर्वास्याो वोत्तरामुखः ॥ शिरःप्रदेशे कर्णे वा धृतयज्ञोपवीतकः ॥ ३३ ॥

पूर्वादिदिक्षु निक्षिप्तदृष्टिरुर्ध्वमधोऽपि वा ॥ मन्दतालोभतृष्णासु चित्संस्मरन्मलं सृजेत् ॥३४॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६१.

मन्दतामतिराभस्यमन्यचित्तत्वमुत्तुजेत् ॥ इति पाठः सार्थीयान् ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें क्षेत्रपालाची प्रार्थना करून त्याच्या आज्ञेनें-पूर्वेकडे किंवा उत्तरेकडे तोंड करून, मस्तकावर किंवा कानावर यज्ञोपवीत ठेवून, वर, खाली आणि चोहीकडे पाहून शौचास बसावें. शौचाच्या वेळीं वेग आबरून धरून कमी करूं नये. व वेग अधिकही करूं नये. तसेंच मनांत भलत्याच विषयाचें चिंतन करूं नये. ह्या रीतीनें मलोत्सर्ग करावा.

ततो वामकराङ्गुष्ठान्नङ्गुलिद्वितयेन वै ॥ शिश्रस्याग्रं गृहीत्वैवं किञ्चिद्दूरं ब्रजेद्गृही ॥ ३५ ॥

अर्थ -- नंतर डाव्या हाताचा अंगठा व त्याच्या जवळचें बोटा ह्या दोन बोटांनीं जननेंद्रियाचें अग्र धरून शौचास बसलेल्या जाग्यापासून थोडे अंतरावर जावें.

प्राप्तुकं जलमादाय चोपविश्य यथोचितम् । जानुद्वयस्य मध्ये तु करौ न्यस्याचरेच्छुचिम् ॥ ३६ ॥

अर्थ— नंतर ज्यांत जंतु नाहीत असे पाणी घेऊन, खाली बसून आणि दोन्ही गुडघ्यांच्या आंत दोनी हात घेऊन योग्य प्रकारें गुदप्रक्षालन करावें.

तीर्थे शौचं न कर्तव्यं कुर्वीतोद्भृतवारिणा ॥ गालितेन पवित्रेण कुर्याच्छौचमनुद्धतः ॥ ३७ ॥

अर्थ— तीर्थांत गुदप्रक्षालन करूं नये. पाणी भांड्यानें काढून तें गाळून त्या पवित्र जलानें गुदप्रक्षालन करावें.

सोमरेतकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६२.

जलपात्रं ज्येष्ठहस्ते वामहस्तेन शौचकम् ॥

पुनः प्रक्षाल्य हस्तं न पुनः शौचं विधीयते ॥ ३८ ॥

अर्थ— उजव्या हातांत पाण्याचें भांडें घेऊन डाव्या हातानें गुदद्वार धुवावें. असें एकवार झालें ह्मणजे पुनः तो हात धुवून टाकून पुनः गुदद्वार धुवावें.

शौचं च द्विनिधं प्रोक्तं बाह्यमाभ्यंतरं तथा ॥

शृङ्खलाभ्यां स्नानं बाह्यं भावशुद्ध्या तथाऽन्तरम् ॥ ३९ ॥

अर्थ— बाह्य शुद्धि आणि अभ्यंतरशुद्धि अशी शुद्धि दोन प्रकारची आहे. त्यांपैकी माती आणि पाणी झांच्या योगानें बाह्यशुद्धि होते. आणि आत्म्याच्या परिणामांच्या शुद्धीनें अंतःशुद्धि होते.

अपवित्रः पवित्रो वा मुस्थितो दुस्थितोऽपि वा ॥ ध्यायेत्पञ्चनमस्कारं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥४०॥

अर्थ - मनुष्य अपवित्र असो अथवा पवित्र असो, चांगल्या स्थितीत असो अथवा वाईट स्थितीत असो, पंचनमस्कार मंत्राचें चिंतन केल्यानें तो सर्वपातकापासून मुक्त होतो.

अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थां गतोऽपि वा ॥ यः स्मरेत्परमात्मानं स बाह्याभ्यन्तरं शुचिः ॥४१॥

अर्थ— तसेंच मनुष्य पवित्र, अपवित्र किंदा कोणत्याही स्थितीतील जरी असला तथापि परात्म्याचें चिंतन केलें असतां, तो बाह्यशुद्धि आणि अंतःशुद्धि ह्या दोन्हीस प्राप्त होतो.

सोमसेनकृत त्रैयर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६३.

अर्था वाद्यशुद्धि सांगतात.

चुलकं वारिणा पूर्णं मृत्स्नांशकैः सप्तभिः ॥ हस्तेनैकेन हस्तस्यैकस्य शौचं पुनःपुनः ॥ ४२ ॥

अर्थ— पाण्याने चुळा भरून टाकाव्या. आणि मातीचे सात गोळे घेऊन ते एका हाताने दुसऱ्या हातास लावावे. ह्याप्रमाणे पुनःपुनः करावे.

त्रिवारमेवमशौच्यं द्वौ करौ क्षालयेत्ततः ॥ कटिस्नानं जलैः कृत्वा पादौ प्रक्षालयेत्ततः ॥ ४३ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे तीन वेळ हातांची शुद्धि करून मग हात धुवून टाकावेत. मग पाण्याने कंवरेपर्यंत स्नान करून नंतर पाय धुवावेत.

मृच्छुभ्रवर्णा विप्रस्य क्षत्रिये रक्तमृत्तिका ॥ वैश्यस्य पीतवर्णा तु शूद्रस्य कृष्णमृत्तिका ॥ ४४ ॥

अर्थ— ब्राह्मणाने पांढरी माती घ्यावी, क्षत्रियाने तांबडी माती घ्यावी, वैश्याने पिवळी आणि शूद्राने काळी माती घ्यावी.

निधिद्रुमृत्तिका.

अन्तर्गृहे देवगृहे वल्मीके मूषकस्थले ॥ कृतशौचाविशेषे च न ग्राह्याः पञ्चमृत्तिकाः ॥ ४५ ॥

अर्थ— मध्यगृह, देवगृह, वारुळ, उंदराचे वीळ आणि शौचाची जागा ह्या पांच ठिकाणची माती घेऊं नये.

मलमूत्रसमीपे च वृक्षमूलस्थिता च या ॥ वापीकूपतडागस्था न ग्राह्याः पञ्च मृत्तिकाः ॥ ४६ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय दुसरा. पान ६४.

अर्थ— मलमूत्रांच्या विसर्जनाची जागा, वृक्षांचे मूळ, विहीर, आड आणि तळे ह्या पांच ठिकाणां-
तील माती घेऊं नये.

मार्गोषरस्मशानस्थां पांसुलां मतिमाँस्त्यजेत् ॥

कीटाङ्गारास्थिसंयुक्ता नाहरेत्कर्करान्विताः ॥ ४७ ॥

अर्थ— जाण्यायेण्याचा रस्ता व स्मशान ह्यांतील माती घेऊं नये. धुरळ्याची माती घेऊं नये. किडे,
अग्नि आणि हाडे ह्यांनी युक्त असलेली माती व खडे असलेली माती घेऊं नये.

ग्राह्यमृत्तिका.

आहरेन्मृत्तिकां गेही स्थलीसरित्कूलयोः ॥ शुध्दक्षेत्रस्य मध्यस्थां तथा प्रासुकखानिजाम् ॥ ४८ ॥

अर्थ— गृहस्थ श्रावकानें, चोपून साफ न केलेल्या जाग्यांतील माती घ्यावी. किंवा नदीचे तीर,
स्वच्छ असलेले शेत, किंवा जीत जीवजंतु नाही अशी खाण ह्यांतील माती घ्यावी.

अलाभे मृदस्तृक्ताया यस्मिन्देशे तु या भवेत् ॥ तथा शौचं प्रकुर्वीत गृही मृत्तिकयाऽपि च ॥ ४९ ॥

अर्थ— वर सांगितलेल्या तऱ्हेची माती जर न मिळेल तर, ज्या देशांत जसली माती मिळेल तसल्या
मातीने गृहस्थ श्रावकानें आपली शुद्धि करावी.

मृत्तिकेचे प्रमाण.

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६५.

अर्धविल्वफलमात्रा प्रथमा मृत्तिका स्मृता ॥

द्वितीया तु तृतीया तु तदर्धार्धा प्रकीर्तिता ॥ ५० ॥

अर्थ— वर जे मातीचे सात गोळे सांगितले आहेत त्यांपैकी पहिला गोळा अर्ध्या वेलफळ एवढा करावा. दुसरा त्याच्या निम्म्याने असावा. तिसरा त्याच्या (दुसऱ्याच्या) निम्मा असावा. ह्याप्रमाणे प्रमाणाचे गोळे असावेत.

एका लिङ्गे करे निस्त्र उभयं पादयुग्मेक ॥ पञ्चापाने नखे सप्त सर्वाङ्गे ह्येक एव च ॥ ५१ ॥

अर्थ— लिंगाला एक गोळा, हाताला तीन गोळे, पायाला दोन गोळे, गुदद्वाराला पांच गोळे, नखाला सात गोळे आणि सर्वांगाला एक गोळा ह्याप्रमाणे लावावेत.

यद्दिवा विहितं शौचं तदर्धं निशि कीर्तितम् ॥ तदर्धमातुरे प्रोक्तं आतुरस्यार्धमध्वनि ॥ ५२ ॥

अर्थ— दिवसा जितके वेळां मृत्तिका लावावयास सांगितली आहे, त्याच्या निम्म्याने रात्री लावावी. रोग्याला रात्री लावावयाच्या निम्म्याने लावावी. आणि मार्गात असताना रोग्याला लावावयाच्या निम्म्याने लावावी.

स्त्रीशूद्रादरशक्तानां बालानां चोपचीतिनाम् ॥

गन्धलेपादिकं कार्यं शौचं प्रोक्तं महर्षिभिः ॥ ५३ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ६६.

अर्थ— स्त्रिया, शुद्र, अशक्त मनुष्ये, लहान मुलें आणि मौजीबंधन झालेलीं मुलें ह्यांनीं शुद्धतेकरितां गंधलेपन करावें असें शास्त्रकार मुनींनीं सांगितलें आहे.

शौचे यत्नः सदा कार्यः शौचमूलो गृही स्मृतः ॥

शौचाचारविहीनस्य समस्ता निष्फलाः क्रियाः ॥ ५४ ॥

अर्थ— गृहस्थश्रावकानें अंतर्वास्यशुद्धतेविषयीं सर्वदा प्रयत्न करावा. कारण, अंतर्वास्यशुद्धता हेंच गृहस्थपणाचें मुख्य साधन आहे. आणि शुद्धता आणि सदाचार ह्यांनीं रहित असलेल्या मनुष्याच्या सर्व धार्मिक क्रिया निष्फल होतात.

हृदने त्रिगुणं मूत्रान्मैथुने त्रिगुणं भवेत् ॥ निद्रायां वीर्यपाते च यथायोग्यं समाचरेत् ॥ ५५ ॥

अर्थ— मूत्रविसर्गास जितके वेळां शुद्धता करावयाची त्याच्या दुष्पट शौचाच्या प्रसंगीं शुद्धता करावी. मैथुनाच्या वेळीं तिप्पट करावी. आणि झोपेंत स्वप्नावस्थेंत वीर्यपात झाला असतां योग्यप्रकारें शुद्धता करावी.

पादपृष्ठे पादतले तिस्रस्तिस्त्रश्च मृत्तिकाः ॥ एकैकया शूद्रा पादौ हस्तौ प्रक्षालयेत्तदा ॥ ५६ ॥

अर्थ— पावलांच्या वरच्या बाजूस व खालच्या बाजूस हाणजे तळव्यास तीन तीन वेळ मृत्तिका लावावी. त्यांत प्रत्येक वेळीं मृत्तिका लावल्यावर हात पाय धुवावेत.

वामं प्रक्षालयेत्पादं शूद्रादेर्वा कथञ्चन ॥ शौचादने वामपादं पश्चादक्षिणमेव च ॥ ५७ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा, पान ६७.

अर्थ— डावा पाय प्रथम धुवावा, आणि नंतर उजवा पाय धुवावा. शूद्रादिकांनीं कसेही केले असतां चालवें. तथापि त्यांनीं देखील शौचास जाऊन आलेल्या वेळेवाचून इतर प्रसंगीं डावा पायच प्रथम धुवावा; आणि मागून उजवा पाय धुवावा.

॥ इति शौचविधिः ॥

आतां दंतधावनाचा (दांत चांसण्याचा) विधि सांगतात—

किञ्चिद्दूरं ततो गत्वा वसित्वा निर्मले जले ॥ पाणिपादौ च प्रक्षाल्य सुखभावनमाचरेत् ॥ ५८ ॥

अर्थ— नंतर तेथून थोडे लांब जाऊन स्वच्छ पाण्यांत उभे रहावें. आणि हातपाय धुवून नंतर तोंड धुवावें.

ॐ नमोऽर्हते भगवते सुरेन्द्रमुकुटरत्नप्रभाप्रक्षालितपादपद्माय अहमेवं शुद्धोदकेन पादप्रक्षालनं करोमि स्वाहा ॥ १ ॥ अनेनावाशिष्टेन मुदंशेन पादौ प्रक्षालयेत् ॥

अर्थ—नंतर—“ ॐ नमोऽर्हते भगवते ” इत्यादि—वर लिहीलेला मंत्र ह्मणून पूर्वी खर्चून राहिलेली मृत्तिका पायास लावून पाय धुवावेत.

ॐ ह्रीं ह्रौं असुहुर असुहुर मुकुरु भव तथा हस्तशुद्धिं करोमि स्वाहा ॥ २ ॥ अनेन जलेन हस्तप्रक्षालनम् ॥

अर्थ— नंतर—“ ॐ ह्रीं ह्रौं ” इत्यादिक—मंत्र ह्मणून पाण्यानें हात धुवावेत.

सोमसेनकृत त्रैयर्णिकाचार, अध्याय दुसरा, पान ६८.

ॐ ह्रीं ह्रीं ह्रीं मुखप्रक्षालनं करोमि स्वाहा ॥ ३ ॥ अनेन मुखप्रक्षालनम् ॥

अर्थ— नंतर “ॐ ह्रीं ह्रीं ह्रीं” इत्यादि-मंत्राने पाण्याने तोंड धुवावे.

ॐ परमपवित्राय दन्तधावनं करोमि स्वाहा ॥ ४ ॥ अनेन दन्तधावनं कुर्यात् ॥

अर्थ— नंतर—“ॐ परमपवित्राय” इत्यादि-मंत्राने दांत धुवावेत.

आतां चुट्टा भरण्याबद्दल सांगतात—

चतुरष्टद्विषद्वयष्टगण्डूषैः शुध्यते क्रमात् ॥ मूत्रे पुरीषे मुक्त्यन्ते मैथुने वान्तिसम्भवे ५९

अर्थ— मूत्र केल्यावर चार वेळां, शौचास जाऊन आल्यावर आठ वेळां, भोजन केल्यावर दोन वेळां, मैथुनानंतर सहा वेळां आणि वांति झाली असता सोळा वेळां अशा चुट्टा भरून टाकाव्या, ह्मणजे मनुष्य शुद्ध होतो.

पुरतः सर्वदेवाश्च दक्षिणे व्यन्तराः स्थिताः ॥ ऋषयः पृष्ठतः सर्वे वामे गण्डूषमुन्मृजेत् ॥ ६० ॥

अर्थ— आपल्या पुढच्या वाजूस सर्व देव असतात, उजव्या वाजूस व्यंतर असतात, आणि मागल्या वाजूस सर्व ऋषि असतात, ह्मणून चूळ भरून टाकाव्याची ती हाव्या वाजूस टाकावी.

पुनः पुनश्च गण्डूषनिष्ठीवं दूरतस्त्यजेत् ॥ प्राङ्मुखो दक्षिणो वा हि क्षिराचम्य ततः परम् ॥ ६१ ॥

मौनतः पुण्यकाष्ठेन दन्तधावनमाचरेत् ॥ मुखे पर्युषिते यस्माद्भवेदशुचिभाह्वरः ॥ ६२ ॥

सोमसेनश्रुत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा, पान ६९.

अर्थ— चुळा भरून टाकावयाच्या त्या आपल्यापामून दूर अंतरावर टाकाव्या. नंतर पूर्वेकडे किंवा उत्तरेकडे तोंड करून दोन वेळा आश्रमन करावे. मग मौन धरून पुण्यकाष्ठानें (तीं काष्ठे पुढें सांगतात.) दांत घासावेत. ह्याप्रमाणें न केल्यास तोंड पारसें राहिल्यानें गृहस्थभावक अशुद्ध होतो.

दंतधावनास निषिद्ध काष्ठे.

खदिरश्च कारञ्जश्च कदम्बश्च वटस्तथा ॥ तिस्तिणी घेणुवृक्षश्च निम्ब आम्रस्तथैव च ॥ ६३ ॥

अपामार्गश्च बिल्वश्च ह्यर्क आमलकस्तथा ॥ एते प्रशस्ताः कथिता दन्तधावनकर्मणि ॥ ६४ ॥

अर्थ— खदिर, करंज, कदंब, चिंच, वेढू, लिंब, आंबा, अघाढा, बेल, रुई आणि आंवळा ह्या वृक्षांच्या काष्ठ्या दांत घासण्यास उत्तम समजाव्यात.

समिधां क्षीरवृक्षस्य प्रमाणं द्वादशाङ्गुलम् ॥ कनिष्ठिकासमस्थूलं पूर्वाद्धेन त्रिरुत्कृते (?) ॥ ६५ ॥

अर्थ— किंवा वडाची बारीक फांदी घ्यावी. दांत घासण्यास घ्यावयाची काढी बारा बोटे लांब व करंगळी एवढी जाड अशी असावी.

आतां दंतधावनास निषिद्ध काष्ठे व निषिद्ध दिवस सांगतास—

गुवाकृतालहिन्तालकेतक्यश्च महावटः ॥ खर्जूरी नालिकेरश्च ससैते तृणराजकाः ॥ ६६ ॥

तृणराजसमोपेतो यः कुर्याद्दन्तधावनम् ॥ निर्दयः पापभागी स्यादनन्तकायिकं त्यजेत् ॥ ६७ ॥

सोमसेनश्रुत त्रैवर्णिकाचार, अथापि दुसरा. पान ७०.

अर्थ— सुपारी, ताड, हिंताड, केवडा, महावट (?) खजूर आणि नारळ ह्या सात झाडांना तृणराज असें नांव आहे. ह्या तृणराजांच्या काड्यांनीं जो दंतधावन करतो, तो निर्दय आणि पापी होतो. छणून ह्या झाडांच्या काड्या दंतधावनास घेऊं नयेत. कारण हीं काष्ठे अनंतकायिक जीव आहेत.

द्वितीया पञ्चमी चैव द्वाष्टम्येकादशी तथा ॥ चतुर्दशी तथैतासु दन्तधावं च नाचरेत् ॥ ६८ ॥

अर्कवारे व्यतीपाते संक्रान्तौ जन्मवासरे ॥ वर्जयेदन्तकाष्ठं तु व्रतादीनां दिनेषु च ॥ ६९ ॥

अर्थ— द्वितीया, पंचमी, अष्टमी, एकादशी आणि चतुर्दशी ह्या तिथींस दंतधावन करूं नये. तसेंच रविवार, व्यतीपात असलेला दिवस, संक्रांतीचा दिवस, आपला जन्मादिवस आणि व्रतांचा दिवस ह्या दिवशीं दंतधावन करूं नये.

तृणपर्णैः सदा कुर्यादेकां चतुर्दशीं विना ॥ तस्यामपि च कर्तव्यं शुष्ककाष्ठैर्जिनार्चने ॥ ७० ॥

अर्थ— गवत आणि झाडांचीं पानें ह्यांच्या योगानें चतुर्दशीवाचून वाकी सर्व दिवशीं दंतधावन करावें. चतुर्दशीच्या दिवशीं देखील जर जिनपूजा करावयाची असेल तर वाळलेल्या काड्यांनीं दंतधावन करावें. [ह्यावरून वाकीच्या (निषिद्ध नसलेल्या दिवशीं) दंतधावनास ज्या काड्या घ्यावयाच्या त्या ओल्या असल्यात, असें सिद्ध होतें.]

सहस्रांशावबुद्धिते यः कुर्यादन्तधावनम् ॥ स पापी मरणं याति सर्वजबिद्धयातिगः ॥ ७१ ॥

सोमसेनवृत्त त्रैयणिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७१.

अर्थ— मूयोदय होण्याच्या पूर्वी जो दंतधावन करतो, तो पापी होतो. व निर्दय होऊन मरण पावतो.
 अङ्गारवालुकाभिश्च भस्मादिनखरैस्तथा ॥ इष्टकालोष्ठपाषाणैर्न कुर्यादन्नधावनम् ॥ ७२ ॥
 अर्थ— कोळसा, वालू, भस्म, नखे, बीट, ढेंकूल आणि दगड ह्यांनी दंतधावन करू नये.
 अलाभे दन्तकाष्ठानां निषिद्धायां तिथावपि ॥ अपां द्वादशगण्डूवैर्मुखशुद्धिः प्रजायते ॥ ७३ ॥
 अर्थ— दंतधावनास अवश्य अशी वर सांगितलेली काष्ठे जर न मिळाली, तर, पाण्याच्या बारा चुळा भरून टाकाव्यात; ह्मणजे शुद्धि होते. हा प्रकार निषिद्ध दिवशीही करावा.
 नेत्रयोर्नासिकायाश्च कर्णयोर्विवराणि च ॥ नखान् स्कन्धौ च कक्षादि शोभयेदम्भसा नरः ॥ ७४ ॥
 अर्थ— डोळे, नाक, कान, नखे, खांदे आणि काखा हे अवयव पाण्याने स्वच्छ करावेत.
 जलाशये न कर्तव्यं निष्ठीवं मुखधावनम् ॥
 किञ्चिद्दूरेऽपि तीरस्य पुनर्नीयाति तद्यथा ॥ ७५ ॥
 अर्थ— जलाशयांत धुंकू नये व तोंडही धुवू नये. तीरावरून थोडे दूर जाऊन चूळ भरून टाकलेले पाणी ज्या तऱ्हेने पुनः जलाशयांत येणार नाही अशा रीतीने धुंकावे.
 तोयेन देहद्वाराणि सर्वतः शोभयेत्पुनः ॥
 आचमनं ततः कार्यं त्रिवारं प्राणशुद्धये ॥ ७६ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७२.

अर्थ— शरीरावरील रोमरंध्रे पाण्याने स्वच्छ करावीत. नंतर प्राणाच्या शुद्धीकरिता तीन वेळा आचमन करावे.

आचमनं सदा कार्यं स्नानेन रहितेऽपि च ॥

आचमनयुतो देही जिनेन शौचवान्मतः ॥ ७७ ॥

अर्थ— स्नान जरी केले नाही तथापि आचमन सर्वदा करावे. कारण आचमन केलेला मनुष्य शुद्ध आहे असे श्रीजिनांनी मानिले आहे.

सन्ध्याया लक्षणं मुद्रा आचमस्यापि लक्षणम् ॥

कथयिष्यामि चाग्रेऽहं स्नानस्य विधिरुच्यते ॥ ७८ ॥

अर्थ— संध्येचे आणि आचमनाचे मुख्य लक्षण अशी जी मुद्रा, ती मी पुढे सांगणार आहे. आता स्नानाचा विधि सांगतो.

तैलस्य मर्दनं चादौ कर्तव्यमन्यहस्तकैः ॥ यथा सर्वाङ्गशुद्धिः स्यात्पुष्टिश्चापि विशेषतः ॥ ७९ ॥

अर्थ— प्रथम दुसऱ्याकडून आपल्या अंगाला तेल चोळून घ्यावे. कारण त्या योगाने सर्व शरीर स्वच्छ होते व त्यांत शक्ति येते.

उक्तं च— पाद्मदानं स्वहस्तेन परहस्तेन मर्दनम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७३.

तिलकं गुरुहस्तेन मातृहस्तेन भोजनम् ॥ ८० ॥

अर्थ— नीतिशास्त्रांत असे सांगितले आहे की, सत्पात्राला दान आपल्या हाताने करावे. अंग चोळणे दुसऱ्याकडून करवावे. आपल्या कपाळाला गंधाचा तिलक लावावयाचा तो गुरुच्या हाताने लावून घ्यावा. आणि अन्न आईच्या हाताने वाढून घ्यावे.

तैलमर्दनविधि.

अष्टम्यां च चतुर्दश्यां पञ्चम्यामर्कवासरे ॥

व्रतादीनां दिनेष्वेव न कुर्यात्तैलमर्दनम् ॥ ८१ ॥

अर्थ— अष्टमी, चतुर्दशी, पंचमी, रविवार आणि व्रतादिकांचे दिवस ह्या दिवशी तेलाने मर्दन करू नये. चरे विलग्रे शशिजीवभौमे । रिक्तातिथौ स्यादुभये च पक्षे ॥

तैलावलेपं तु मृदाविधृत्य (?) । स्नानं नराणां विरुजत्वकारि ॥ ८२ ॥

अर्थ— चरलग्न असतांना, आणि सोमवार, बृहस्पतिवार व मंगळवार ह्या वारी, तसेच शुक्लपक्ष व कृष्णपक्ष ह्यांतील रिक्तातिथीवर तेलाचे मर्दन करून स्नान केलें असतां मनुष्याला रोग होत नाही.

हस्ते ऐन्द्रे च रेवत्यां सौम्ये चार्द्रापुनर्वसौ ॥

स्नातो व्रतान्वितो जीवो व्याधिना नैव बाध्यते ॥ ८३ ॥

सोमसेनकृत तैवर्गिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७४.

अर्थ— जो हस्त, धनिष्ठा, रेवती, मृग, आर्द्रा आणि पुनर्वसु ह्या नक्षत्रांवर अंगाला तेल चोळून स्नान करितो आणि व्रतें पाळतो, त्याला रोगांची पीडा होत नाही.

सोमे कीर्तिः प्रसरति वरा रौहिणेये हिरण्यं ।

देवाचार्ये तरणितनये वर्धते नित्यमायुः ॥

तैलाभ्यङ्गात्तनुजमरणं दृश्यते सूर्यवारे ।

भौमे मृत्युर्भवति नितरां भार्गवे विस्मनाशः ॥ ८४ ॥

अर्थ— सोमवारीं तेल लावून स्नान केलें असतां सत्कीर्ति वाढते. बुधवारीं केलें असतां सुवर्णप्राप्ति होते. गुरुवारीं व शनिवारीं केलें असतां आयुष्य वाढतें. आणि रविवारीं तेल लाविलें असतां पुत्राचा नाश होतो. मंगळवारीं तेल लावून स्नान केल्यास स्वतःला मृत्यु प्राप्त होतो. आणि शुक्रवारीं केलें असतां द्रव्यनाश होतो.

विवाहे यदि सम्पत्तौ सूतकान्ते महोत्सवे ॥

रजसि मित्रकार्येषु स्नापयेत्सर्ववासरे ॥ ८५ ॥

अर्थ— विवाहांत, संपत्ति मिळाली असतां, सूतकाच्या शेवटीं, मित्राचें कार्य असतां कोणत्याही वारीं तेल लावून स्नान करावें. आणि स्त्रियांनीं ऋतुमती असतांना (चवथे दिवशीं) कोणत्याही दिवशीं तेल

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७९.

लावून स्नान करावें.

घृतं च सार्षपं तैलं यस्तैलं पुष्पवासितम् ॥ न दोषः पक्वतैलेषु चाभ्यङ्गे न तु नित्यशः ॥ ८६ ॥

अर्थ— तूप, मोहरीचें तेल अथवा फुलांचा वास ज्याला येत आहे असें तेल अंगास लावावयास योग्य असें समजावें. हीं तेलें जरी शिजविलेलीं असलीं तथापि अभ्यंगस्नानाचे दिवशीं तीं निर्दोष समजावीत. आणि इतर दिवशीं तीं निर्दोष समजूं नयेत.

दशदिशास्तु सन्दद्याहलिं च तैलबिन्दुना ॥

नखेषु लेपयेदादौ पूरयेत्कर्णचक्षुषी ॥ ८७ ॥

अर्थ— तेल अंगास लावावयाच्या वेळीं दहा दिशेकडे तैलाच्या बिंदूंनीं बली द्यावेत. नंतर प्रथम नखांना तेल लावावें. मग कानांत आणि डोळ्यांत घालावें.

अन्योच्छिष्टं च जन्तूनां मृतानां च कलेवरैः ॥

मिश्रितं चर्मपात्रस्थं वर्जयेत्तैलमर्दनम् ॥ ८८ ॥

अर्थ— दुसऱ्यांनीं लावून उरलेलें, किडे ज्यांत पडून मेले आहेत असें, आणि चामड्याच्या भांड्यांत असलेलें तेल अंगास लावूं नये.

मृत्तिकाभिस्त्यजेत्तैलं सुगन्धान्यैश्च वस्तुभिः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७६.

स्वलेनाम्लफलेनापि नान्यथा शुचितां व्रजेत् ॥ ८९ ॥

अर्थ— माती ज्यांत मिसळलेली आहे, ज्यांत घाण पदार्थ पडलेले आहेत, आणि ज्यांत आंबट फळे टाकली आहेत असलीं तेलें अंगास लावूं नयेत. तीं तेलें लाविलीं असतां मनुष्य अशुद्ध होतो.

स्नानविधि.

उष्णोदकेन पश्चात् प्रासुके निर्मले स्थले ॥

स्नानं कुर्याद्यथा आद्यो जीवबाधा न जायते ॥ ९० ॥

अर्थ— नंतर ज्यांत जीवजंतू नाहीत अशा स्वच्छ जाग्यांत ऊनपाण्यानें श्रावकानें स्नान करावें. तें अशा वेतानें करावें कीं, त्यामुळें कोणत्याही जीवास पीडा होऊं देऊं नये.

कषायद्रव्यमिश्रेण सुवस्त्रशोधितेन वा ॥

नातिस्तोकेन नीरेण स्नायाद्वा नातिभूरिणा ॥ ९१ ॥

अर्थ— ज्याचा रस तुरट आहे असें द्रव्य ज्यांत मिसळलेलें आहे अन्ना व वस्त्रांतून गाळलेल्या पाण्यानें स्नान करावें. तें पाणी अगदींच थोडेंही अमूं नये आणि फार अधिकही अमूं नये.

पाषाणस्फालितं तोयं सन्तप्तं सूर्यरदिमभिः ॥ पशुभिर्घातितं पादैः प्रासुकं निर्झरागतम् ॥ ९२ ॥

रेणुकायन्त्रिभिर्ज्जातं तथा गन्धकवासितम् ॥ प्रासुकं स्नानशौचाय न तु पानाय शुद्ध्यने ॥ ९३ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ७७.

अर्थ— जे पाणी दगडावरून आपटून पडत असल ते पाणी प्रासुक (निर्जंतुक) होय. तसेच सूर्याच्या किरणांनीं तापलेलें, किंवा पशूंच्या पायांनीं तुडविलें, अथवा झऱ्यांतून वहात असलेलें अशा प्रकारचे पाणीही प्रासुक समजावें, त्याचप्रमाणें वाळूच्या यंत्रांतून येणारें किंवा ज्याला गंधकाचा वास येत आहे तेंही पाणी प्रासुक असें समजावें. हें पाणी फक्त स्नानाच्या मात्र उपयोगीं पडतें. गंधकाचा वास येत असल्यानें पिण्याच्या उपयोगीं नाही.

मिथ्यादृष्टिभिरज्ञानैः कृततीर्थानि यानि वै ॥ तेषु स्नानं न कर्तव्यं भूरिजिबानिपातिषु ॥ ९४ ॥

अर्थ— ज्ञानशून्य अशा मिथ्यादृष्टींनीं कल्पिलेलीं जीं तीर्थें असतील त्यांत स्नान करूं नये. कारण त्यांत जीवजंतु फार असल्यानें त्यांची हिंसा होते.

यदि तत्रैव गन्तव्यं कुसङ्गासङ्गदोषतः ॥ तस्माद्धृत्वा जलैः स्नायाद्भिन्नदेशे सुशोधिते ॥ ९५ ॥

अर्थ— जर एखाद्या दुष्टाच्या संगतीमुळे त्या तीर्थाचे ठिकाणीं जाणें भाग पडलें, तर त्यांतून आपल्या स्नानाला लागणारें पाणी निराळें काढून, एखाद्या शुद्ध जाग्यांत जाऊन स्नान करावें.

पञ्चेन्द्रियशवस्पर्शो धिनातैलं न शुध्यति ॥ ब्रह्मचारियतीनां तु न योग्यं तैलमर्दनम् ॥ ९६ ॥

अर्थ— पंचेन्द्रियजीवाच्या प्रेताचा स्पर्श झाला असतां तेल अंगास लावल्यावांचून मनुष्य शुद्ध होत नाही. परंतु ब्रह्मचारी आणि यती स्त्रांनीं केव्हांच तेल लावूं नये.

सौमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा, पान ७८.

सप्ताहान्यम्भसा स्नायी गृही शूद्रत्वमाप्नुयात् ॥

तस्मात्स्नानं प्रकर्तव्यं रविवारे तु वर्जयेत् ॥ ९७ ॥

अर्थ — सतत सात दिवस जर पाण्याने स्नान केलें नाही तर त्रैवर्णिक गृहस्थ शूद्रपणा पावतो. ह्मणून गृहस्थानें स्नान अवश्य केलें पाहिजे. त्यांत रविवारी स्नान नाही केलें तर चालेल. बाकीच्या वारी केलें पाहिजे.

अत्यन्तं मलिनः काथो नवच्छिद्रसमन्वितः ॥ स्रवत्येव दिवा रात्रौ प्रातःस्नानं विशोधनम् ॥ ९८ ॥

अर्थ— हा देह अनेक प्रकारच्या मलांनी युक्त असल्याने सर्वदा मलांनाच स्रवत असतो. ह्मणून प्रातःकाली स्नान करावें, ह्मणजे तो शुद्ध होतो.

प्रातः स्नातुमशक्तश्चेन्मध्याह्ने स्नानमाचरेत् ॥ स्वयं स्त्रियाऽथवा शिष्यैः पुत्रैरुद्धृतवारिभिः ॥ ९९ ॥

अर्थ— प्रातःकाली स्नान करण्यास जर एखादा असमर्थ असेल तर त्याने मध्याह्नकाली स्नान करावें. स्नानाला लागणारे पाणी आपण स्वतः किंवा आपल्या पत्नीने, अथवा आपल्या शिष्याने, अगर आपल्या पुत्रानें आपलेलें असावें.

न स्नायात् क्षुद्रहस्तेन नैकहस्तेन वा तथा ॥ नागालितजलेनापि न दुर्गन्धेन वारिणा ॥ १०० ॥

अर्थ - नीच किंवा इलक्या प्रतीच्या मनुष्याकडून अंगावर पाणी घेऊन स्नान करूं नये. एका हातानें

सौमलेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा, पान ७९.

स्नान करूं नये. जें पाणी गाळलेलें नाहीं त्यानें स्नान करूं नये. तसेंच ज्याला घाण वास येतो त्या पाण्यानें स्नान करूं नये.

कराभ्यां धारयेद्दर्भं शिखाबन्धं विधाय च ॥ प्राणायामं ततः कुर्यात्सङ्कल्पं च समुचरेत् ॥१०१॥

अर्थ— दोन्ही हातांत दर्भ धारण करून, शेंडीला गांठ मारून, प्राणायाम करावा. आणि नंतर संकल्प करावा.

द्विराचम्य निमज्याथ पुनरेवं द्विराचमेत् ॥

मन्त्रेणैव शिखां बध्वा प्राणायामं च वै पुनः ॥ १०२ ॥

स्नात्वाऽथ देहं प्रक्षाल्य पुनः स्नात्वा द्विराचमेत् ॥

पञ्चपरमेष्ठिपदैर्नवभिर्मार्जयेदथ ॥ १०३ ॥

साङ्गुष्ठपद्मसूत्रेण त्रिः प्रदक्षिणमाचरेत् ॥

याः प्रवर्तन्त इति जले इदं मेऽथ प्रवर्तनम् (?) ॥ १०४ ॥

अर्थ— नंतर दोन वेळ आचमन करून स्नान करावें. नंतर पुनः दोन वेळ आचमन करावें. मग मंत्र म्हणून शेंडी बांधून प्राणायाम करावा. पुनः स्नान करून सर्व अंग धुवावें. आणि पुनः दोन वेळ आचमन करावें. नंतर पंचपरमेष्ठिच्या मंत्रांनीं नऊ वेळ मार्जन करावें. मग यज्ञोपवीत उजव्या हाताच्या अंगठ्यांत धरून, तो अंगठा पाण्यांत तीन वेळ प्रदक्षिणाकार फिरवावा. आणि “याः क्रिया जले

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा, पान ८०.

प्रवर्तन्ते ता मे भवन्तु ” असे झणावें. (?)

सहकल्पं सूत्रपठनं मार्जनं चाघमर्षणम् ॥ देवादितर्पणं चैव पञ्चाङ्गं स्नानमाचरेत् ॥ १०५ ॥

अर्थ— संकल्प करणे, मंत्र झणणे, मार्जन करणे, अघमर्षण करणे आणि देवादिकांचे तर्पण करणे ह्या पांच क्रिया स्नानाच्या वेळीं करावयाच्या असल्याने, स्नान हे पंचांग (पांच अंगांनीं युक्त असें) आहे. ते त्याप्रमाणे पंचांगसहित करावे. (उजव्या हातांत पाणी घेऊन, उजव्या नाकपुडीने श्वास वर ओढून डाव्या नाकपुडीने त्या हातांतील पाण्यावर श्वास सोडावा. आणि त्या श्वासावरोबर माझ्या शरीरांतील सर्व पातके बाहेर गेलीं असें समजावे. ह्याला ‘अघमर्षण’ झणतात.)

गृहस्थाभिमुखं स्नायान्मार्जनं चाघमर्षणम् ॥

अन्यत्रार्कमुखो रात्रौ प्राङ्मुखोदङ्मुखोऽपि वा ॥ १०६ ॥

अर्थ— घरांत स्नान करावयाचें झाल्यास स्नान, मार्जन आणि अघमर्षण घराकडे तोंड करून करावे. आणि दुसरीकडे स्नान करणे झाल्यास सूर्याकडे तोंड करून स्नान करावे. तसेंच रात्री स्नान करणे झाल्यास पूर्वेकडे किंवा उत्तरेकडे तोंड करून स्नान करावे.

सन्ध्याकालेऽर्चनाकाले संक्रान्तौ ग्रहणे तथा ॥ वमने मद्यभांसास्थिचर्मस्पर्शेऽङ्गनारतौ ॥ १०७ ॥

अशौचान्ते च रोगान्ते स्मशाने मरणश्रुतौ ॥ दुःस्वप्ने च शवस्पर्शे स्पर्शनेऽन्त्यजनेऽपि वा ॥ १०८ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ८१.

सृष्टे विषमूत्रकाकोलूकश्वानग्रामखुरे ॥ कषीणां मरणे जाते दूरान्तमरणे भुते ॥ १०९ ॥
 उच्छिष्टासृष्ट्यवान्नादिरजस्वलादिसंश्रये ॥ असृष्ट्यसृष्टबलाभभुक्तपक्षविभाजने ॥ ११० ॥
 शुद्धे वारिणि पूर्वोक्तं यन्त्रे मन्त्रे (?) संचेलकः ॥ कुर्यात्स्नानत्रयं जिह्वादन्तधावनपूर्वकम् ॥ १११ ॥
 अर्घं च तर्पणं मन्त्रजपदानार्चनं चरेत् ॥ बहिरन्तर्गता शुद्धिरेवं स्याद्गृहमेधिनाम् ॥ ११२ ॥
 अर्थ— आतां स्नान केव्हां अवश्य केलें पाहिजे तें सांगतात— संध्या व पूजा करण्याच्या वेळीं स्नान अवश्य करावें. संक्रांति व ग्रहण आलें असतां स्नान करावें. तसेंच वांति झाली असतां व मद्य, मांस, हाडें, कातडें हांचा स्पर्श झाला असतां आणि मैथुन केलें असतां स्नान अवश्य करावें. अर्शाचाही समाप्ति झाल्यावर आणि रोग गेल्यावर स्नान अवश्य करावें. स्मशानांत गेलें असतां, कोणीतरी मेलेलें ऐकलें असतां, वाईट स्वप्न पडलें असतां प्रेताचा किंवा अंत्यज वर्गेचे लोकांचा स्पर्श झाला असतां; विष्टा, मूत्र, कावळा, घुवड, श्वान, गांवांतील डुकर हांचा स्पर्श झाला असतां; कोणी मुनि मरण पावल्याचें ऐकलें असतां; कोणी आपला संबंधी दूरच्या गांवां मेल्याचें ऐकिलें असतां; उष्ट्यानें असलेला (भोजन केल्यावर हात तोंड धुण्याच्या आधीं त्या मनुष्याला उष्टा हागतात.) मनुष्य, वांति झालेला मनुष्य, विटाळशी वायको हांतील कोणाचाही स्पर्श झाला असतां; ज्याला आपण स्पर्श करूं नये अशा मनुष्यानें किंवा दुसऱ्या जीवानें शिवलेलें वस्त्र अन्न हांचा स्पर्श झाला असतां; जेवतांना पान फाटलें असतां पूर्वी

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ८२.

सांगितस्याप्रमाणे शुद्धोदकाने अंगावर असलेल्या चत्स्रासह तीन वेळां स्नान करावे. स्नानाच्या पूर्वी जिह्वा आणि दांत घासावेत. ह्याप्रमाणे स्नान केल्यावर अर्घ्य देणे, तर्पण, मंत्रजप, दान, पूजा ह्या क्रिया कराव्यात. अर्थात् दर सांगितलेल्या निमित्तांपैकी कोणतेही निमित्त झाले असतां स्नान करण्याच्या पूर्वी ह्या क्रिया करू नयेत. ह्याप्रमाणे केले असतां गृहस्थश्रावकांची अंतर्वासुशुद्धि होते.

इत्येवं गृहमेधिनां शुचिकरः स्वाचारधर्मो मया ।

प्रोक्तो जैनमतानुसारसकलं शास्त्रं समालोक्य वै ॥

शौचाचारवृथं विना तनुभृतां नास्त्यत धर्मः क्वचित् ।

मन्त्रास्तस्य विधानतो भवमिदे संक्षेपतः कथ्यते (?) ॥ ११३ ॥

“ संक्षेपतो वक्ष्यहं ” इति समीचीनः पाठः ॥

अर्थ— जैनमतांतील सर्व शास्त्रांचे अवलोकन करून मी गृहस्थ श्रावकांचा त्यांच्या शरीराची शुद्धि करणारा हा सदाचार (स्वधर्म) सांगितला आहे. ह्या सदाचाराला धर्म असें स्मरण्याचे बीज असें आहे की, शुद्धता आणि आचार ह्यापेक्षां निराळा धर्म कोठेच नाही. स्मरण गृहस्थांचा जो सदाचार तोच त्यांचा धर्म होय. आतां त्या धर्मकृत्यांत उपयोगी पडणारे मंत्र विधानपूर्वक मी संक्षेपाने सांगतो. कारण ते मंत्र स्मरण वर सांगितलेल्या क्रिया केल्या असतां त्या क्रिया त्या जीवाची अंतरंगबहिर्ग शुद्धि करून त्याच्या

सोमसेनकृत तैवर्णीकाचार, अध्याय दुसरा. पान ८३.

संसारबंधाचा नाश करण्यास साधनीभूत होणाऱ्या आहेत.

ॐ ङ्ही क्ष्वी स्नानस्थानभूः शुध्यतु स्वाहा ॥ १ ॥ इति स्नानस्थानं शुचिजलेन सिञ्चयेत् ॥

अर्थ— ‘ॐ ङ्ही क्ष्वी’ इत्यादि मंत्राने ज्या जागी स्नान करावयाचे त्या जाग्यावर शुद्ध जलाने सेचन करावे.

ॐ ङ्हाँ ङ्ही ङ्हु ङ्हौ ङ्हः अ सि आ उ सा इदं समस्तं गङ्गादिनदीनदतीर्थजलं भवतु

स्वाहा ॥ २ ॥ इत्यनेन स्नानजलं हस्ताग्रेण स्पृशेत् ॥

अर्थ— “ ॐ ङ्हा ङ्ही ” इत्यादि मंत्राने स्नान करण्याकरिता घेतलेल्या पाण्यास हाताने स्पर्श करावा.

झं ठं स्वरावृतं योज्यं मण्डलद्वयवेष्टितम् ॥ तोये न्यस्याग्रतर्जन्या तेनानुस्नानमावहेत् ॥ ११४ ॥

इत्युक्तं यत्नं जलमध्ये लिखित्वा मंत्रयेत्ततः ॥

अर्थ— “ झं आणि ठं ” ही दोन मंत्राक्षरे सोळा स्वरांनी वेष्टित करावीत. झणजे ह्या दोन अक्षरांच्या

भोवत्याने ‘अ आ’ वर्गरे सोळा स्वर लिहावेत. त्यांत ‘झं ठं’ हीं दोन अक्षरे मध्ये लिहून त्यांच्या

भोवत्याने एक मंडल काढावे. नंतर त्या मंडलाच्या बाहेर ‘अ आ’ वर्गरे सोळा स्वर लिहावेत, आणि

त्या स्वरांच्या भोवत्याने दुसरे एक मंडल काढावे. ह्याप्रमाणे हे यंत्र स्नानाच्या पाण्यांत काढून मग त्या

पाण्याने स्नान करावे. हे यंत्र पाण्यांत काढल्यावर त्या पाण्याचे अभिमंत्रण करावे लागते. त्याचा मंत्र सांगतात—

क्ष्वी क्ष्वी हं सः ॥ ३ ॥ इति बीजाक्षरप्रयुक्तसुरभिमुद्रां प्रदर्शयन्मन्त्रमिमं पठेत् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ८४.

अर्थ— 'ह्रीं ह्रीं हं सः' हा मंत्र क्षणून धेनुमुद्रा करून पाण्याला दाखवावी आणि पुढील मंत्र तोंडाने क्षणावा.

ॐ अमृते अमृतोद्भवे अमृतवर्षिणि अमृतं स्वावय स्वावय सं सं ह्रीं ह्रीं वृत् वृत्
द्रां द्रां द्रीं द्रीं द्रावय द्रावय हं हं ह्रीं ह्रीं हं सः अ सि आ उ सा
सर्वमिदममृतं भवतु स्वाहा ॥ ४ ॥ इति मन्त्रेण स्नानजलममृतीकृत्य तत्र त्रिः
पञ्चकृत्वो वा—

ॐ ह्रीं अर्हं नमः । मम सर्वकर्ममलं प्रक्षालय प्रक्षालय स्वाहा ॥ ५ ॥ इति मन्त्रेण
कुण्डजलमध्ये स्नावनं कुर्यात् ॥

अर्थ— “ॐ अमृते—” इत्यादि मंत्र तोंडाने क्षणून ‘स्नानार्थे पाणी अमृतच कीं काय! असें झाले आहे’ अशी कल्पना करून, त्या पाण्यांत “ॐ ह्रीं अर्हं नमः” इत्यादि मंत्र क्षणून तीन वेळां किंवा पांच वेळां बुड्या माराव्यात.

तत उत्थाय पूर्ववदाचम्य— ॐ ह्रीं श्रीं ह्रीं ऐं अर्हं अ सि आ उ सा जलमार्जनं
करोमि स्वाहा । मम समस्तदुरिनसन्तापापनोदोऽस्तु स्वाहा ॥ ६ ॥ इति त्रिरुच्चार्य
हस्ताग्रेण मार्जनं कृत्वा तदन्ते तुलकोदकेन त्रिः परिषेचनं कुर्यात् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय दुसरा. पान ८९.

अर्थ— नंतर उठून पूर्वमार्गेंच आचमन करून, “ॐ न्हीं श्रीं ” इत्यादि मंत्रानें तीन वेळां मार्जन करावें. त्या प्रत्येक मार्जनाला मंत्र पुनः ह्मणावा. मार्जन झाल्यावर हातांत पाणी घेऊन आपल्या भोवत्यानें तीन वेळ फिरवावें. ह्याला परिषेधन असें ह्मणतात.

भूयः स्नात्वा आचम्य च तत्र जलतर्पणं कुर्यात् । तद्यथा—

अर्थ— नंतर पुनः स्नान करून आचमन करून त्या ठिकाणीं पाण्यानें तर्पण करावें. त्याचे मंत्र पुढें सांगितले आहेत.

ॐ न्हां अर्हभ्यः स्वाहा ॥ १ ॥ ॐ न्हीं सिद्धेभ्यः स्वाहा ॥ २ ॥ ॐ न्हुं सूरिभ्यः स्वाहा ॥ ३ ॥ ॐ न्हां पाठकेभ्यः स्वाहा ॥ ४ ॥ ॐ न्हः सर्वसाधुभ्यः स्वाहा ॥ ५ ॥ ॐ न्हां जिनधर्मेभ्यः स्वाहा ॥ ६ ॥ ॐ न्हां जिनागमेभ्यः स्वाहा ॥ ७ ॥ ॐ न्हां जिनचैत्येभ्यः स्वाहा ॥ ८ ॥ ॐ न्हां जिनालयेभ्यः स्वाहा ॥ ९ ॥ ॐ न्हां सम्यग्दर्शनेभ्यः स्वाहा ॥ १० ॥ ॐ न्हां सम्यग्ज्ञानेभ्यः स्वाहा ॥ ११ ॥ ॐ न्हां सम्यक्चारित्र्येभ्यः स्वाहा ॥ १२ ॥ ॐ न्हां सम्यक्तपोभ्यः स्वाहा ॥ १३ ॥ ॐ न्हां अस्मद्गुरुभ्यः स्वाहा ॥ १४ ॥ ॐ न्हां अस्मद्विद्यागुरुभ्यः स्वाहा ॥ १५ ॥ पञ्चदश तर्पणमन्त्राः । एतैस्तर्पणं कुर्यात् ॥ ततो जलान्निर्गमनक्रिया अग्रे वक्ष्यते ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दुसरा. पान ८६.

अर्थ — हे वरील पंधरा मंत्र झणून पंधरा वेळ तर्पण करावे. मग पाण्यांतून बाहेर येणे ही क्रिया करावयाची आहे. ती पुढील सर्गांत सांगतां.

शौचाचारविधिः शुचित्वजनकः प्रोक्तो विधानागमे ।

पुंसां सद्ब्रतधारिणां गुणवतां योग्यो युगेऽस्मिन्कलौ ॥

श्रीभट्टारकसोमसेनमुनिभिः स्तोकोऽपि विस्तारतः ।

प्रायः क्षत्रियवैश्यविप्रसुखकृत् सर्वत्र शूद्रोऽप्रियः ॥ ११५ ॥

अर्थ— शरीर व अंतःकरण ह्या दोहोलाही शुद्ध करणारा असा शुद्धीचा आणि आचाराचा जो विधि क्रियाशास्त्रांत सांगितला आहे तो ब्रती आणि चतुर अशा श्रावकांनीं ह्या कलियुगांत करण्यास अगदीं योग्य आहे. तो विधि कर्मकांडांत फार थोडा सांगितला झणून श्रीसोमसेनमुनि भट्टारक ह्यांनीं त्याचेच हें विस्तारानें स्वरूप सांगितलें आहे. हा विधि क्षत्रिय, वैश्य आणि ब्राह्मण ह्या त्रिवर्गाला फार सुखकर आहे. शूद्राला मात्र सुखकर नाही.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारनिरूपके भट्टारकश्रीसोम-

सेनविरचिते शौचाचारकथनादौ नाम

द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान ८७.

॥ श्रीवीतरागाय नमः ॥

॥ तृतीयाध्यायप्रारम्भः ॥

वीरनाथं प्रणम्यादौ सर्वपापविनाशकम् ॥

जलान्निर्गमनं पश्चात्किं कर्तव्यं तदुच्यते ॥ १ ॥

अर्थ— सर्व पातकांचा नाश करणारा असा जो श्री वीरनाथ त्याला प्रथम नमस्कार करून नंतर स्नान झाल्यावर पुढे काय करावयाचें तें सांगतों.

नीरान्निर्गमनं जलाशयतटे वस्त्रादिकप्रोक्षणं ।

वस्त्राणां परिधारणं समतले भूमेश्च शुद्धे ततः ॥

सुश्रोत्राचमनं च मार्जनविधिं संध्याविधिं चोत्तमं ।

वक्ष्यामि क्रमशः क्रियाविधिमतं शुद्धाः क्रियाः सप्तधा ॥ २ ॥

क्रियाः षड्विधाः । इति पाठः समीचीनः ॥

अर्थ— पाण्यांतून निघून तीरावर येणें, वस्त्रादिकांवर प्रोक्षण करणें, सपाट आणि शुद्ध अशा भूमीवर वस्त्र नेसणें, श्रोत्राचमन, मार्जनविधि आणि संध्याविधि ह्या सहा शुद्ध क्रिया क्रमानें पुढें सांगतों.

जलान्निस्सृत्य प्राक्स्थाने निर्मले जन्तुवर्जिते ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ८८.

अन्तरङ्गविशुध्यर्थं स्थित्वाऽर्हत्स्नानमाचरेत् ॥ ३ ॥

अर्थ— पाण्यातून बाहेर निघून शुद्ध आणि जेथे जीवजंतु नाहीत अशा जाग्यावर अंतःकर्णाच्या शुद्धतेकरितां अर्हत्स्नान पुढे सांगितल्याप्रमाणे करावे.

हस्ताभ्यां जलमादाय सकृदेवाभिमन्त्रितम् ॥

मस्तके च मुखे वाह्वोर्हृदये पृष्ठदेशके ॥ ४ ॥

अभिषिञ्चेत्स्वमात्मानं मन्त्रैः सुरभिमुद्रया ॥

एकधृत्या जपेच्छक्त्या भक्त्या पञ्चनमस्क्रियाम् ॥ ५ ॥

अर्थ— हातांनीं पाणी घेऊन त्याला एकवार अभिमंत्रण करावे. मग मस्तक, मुख, बाहु, हृदय आणि पाठ ह्या प्रदेशांवर त्या पाण्याचे मंत्र ह्मणून सेवन करावे. मग धेनुमुद्रा करून एकाप्रमनाने भक्तीने आपल्या शक्तीप्रमाणे पंचनमस्कारमंत्राचा जप करावा.

शास्त्रोक्तविधिना स्नात्वा क्षिराचम्य ततःपरम् ॥

प्राणायामं ततः कृत्वा सङ्कल्प्य तर्पयेदथ ॥ ६ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे शास्त्रोक्तविधीने स्नान करून मग दोन वेळ आचमन करावे. नंतर प्राणायाम करून संकल्प करावा. मग तर्पण करावे.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान ८९.

अक्षतोदकपूर्णेन देवतीर्थेन तर्पयेत् ॥ जयादिदेवताः सर्वाः प्राहमुख्योपवीत्यथ ॥ ७ ॥

अर्थ— पूर्वेकडे तोंड करून व उपवीती होऊन (उजव्या हातांत यज्ञोपवीत घालून) अक्षता आणि पाणी ह्यांच्या योगाने जयादि सर्व देवांचे देवतीर्थाने तर्पण करावे. [वोटांच्या शेंड्यांना देवतीर्थ असे नांव आहे. वोटांच्या बुडाकडील भागाला ऋषितीर्थ असे नांव आहे आणि आंगठा आणि अंगठ्यानजीकचे वोट ह्या दोहोंच्या मधल्या भागाला पितृतीर्थ असे नांव आहे. हे लक्षांत ठेवावे.]

उदहमुखो निवीती तु यवसम्मिश्रितोदकैः ॥

गौतमादिमहर्षीणां (?) तर्पयेदृषितीर्थतः ॥ ८ ॥ महर्षीन्वै इति पाठः साधुः ॥

अर्थ— गळ्यांतून माळेप्रमाणे यज्ञोपवीत लांबत सोडून यवानीं (जंत्र नांवाच्या धान्याने) युक्त जें उदक त्याच्या योगाने ऋषितीर्थाने गौतमादि महर्षींचे उत्तरेकडे तोंड करून तर्पण करावे.

दक्षिणाभिमुखो भूत्वा प्राचीनावीत्यनातपम् (?) ॥

निलैः सन्तर्पयेत्तीर्थपितरो वृषभादयः ॥ ९ ॥

अर्थ— प्राचीनावीति करून (डाव्या हातांत यज्ञोपवीत घालून) दक्षिणदिशेकडे तोंड करून तिल आणि उदक ह्यांच्या योगाने वृषभादि तीर्थपितरांचे तर्पण करावे.

यन्मया दुरुकृतं पापं शारीरमलसम्भवम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ९०.

तत्पापस्य विशुद्ध्यर्थं देवानां तर्पयाम्यहम् ॥ १० ॥

यन्मया दुष्कृतं तोयं शारीरमलसम्भवात् ॥ इति पाठः साधुः ॥

अर्थ— शरीराच्या मलापासून ज्याची उत्पत्ति आहे असें जें मीं पाप केलें असेल त्यापासून माझी शुद्धता होण्याकरितां मी देवांचें तर्पण करतो.

असंस्काराश्च ये केचिज्जलाशाः पितरः सुराः ॥

तेषां सन्तोषतृप्त्यर्थं दीयते सलिलं मया ॥ ११ ॥

अर्थ— जे माझे कित्येक पितर संस्कार (उपनयनादि क्रिया) केल्यावांचून मृत झाले असून उदकाची इच्छा करीत असतील व जे देव उदकाची इच्छा करीत असतील, त्यांच्या संतोषाकरितां आणि तृप्तीकरितां मी हें पाणी देतो.

हस्ताभ्यां विश्लिपेत्तोयं तत्तीरे सलिलाद्बहिः ॥

उत्तार्य पीडयेदस्त्रं मन्त्रतो दक्षिणे ततः ॥ १२ ॥

अर्थ— हाप्रमाणें पूर्वांचे श्लोक झणून दोनी हातांनीं पाणी घेऊन, तें ज्या जलाशयांत स्नान केलें असेल त्या जलाशयांतील पाण्याच्या बाहेर तीरावर सोडावें. नंतर अंगावरील वस्त्र काढून पुढील मंत्र झणून दक्षिणेकडच्या वगलेला तें पिळावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ९१.

केचिदस्मत्कुले जाता अपूर्वव्यन्तरासुराः ॥ ते गृह्णन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकम् ॥ १३ ॥

अर्थ— आयच्या कुलांत जे कित्येक व्यंतर असुर हांच्या योनींत जन्मले असतील, ते, हे मी दिलेलं वस्त्र पिळण्याचें पाणी घेऊं देत. हा वस्त्र पिळण्याचा मंत्र समजावा.

दर्भान्विसृज्य तत्तीरे ह्युपवीती द्विराचमेत् ॥

अक्लिन्नवस्त्रं सम्प्रोक्ष्य शुचीव इति मन्त्रतः ॥ १४ ॥

परिधाय सुवस्त्रं वै युग्मवस्त्रस्य मन्त्रतः ॥

प्रागेव निमृजेद्देहं शिरोऽङ्गान्यथवा द्वयम् ॥ १५ ॥

अर्थ— त्या जलाशयाच्या तीरावर हातांतीळ दर्भ टाकून द्यावेत. नंतर उपवीती (मालेप्रमाणें यज्ञोपवीत) करून दोन वेळ आचमन करावें. मग जें न भिजलेलें (कोरडें) वस्त्र असेल त्याच्यावर 'शुचीव' ? हा मंत्रानें पाणी शिंपडावें, आणि युग्मवस्त्राच्या मंत्रानें तें वस्त्र नेसावें. हे वस्त्र नेसण्याच्या पूर्वीच डोकें व अंग पुसावें. (श्लोक ५९ खालील तिसरा मंत्र पहा)

तस्मात् (? ततः) कार्यं न मृजीत ह्यम्बरेण करेण वा ॥

इवानलेह्येन साम्यं च पुनःस्नानेन शुच्यति ॥ १६ ॥

अर्थ— वस्त्र नेसल्यानंतर वस्त्रानें किंवा नुसत्या हस्तानेंही अंग पुसूं नये. कारण, तसें अंग पुसलें

सनसेनकृत वैवर्णिकचार, अध्याय तिसरा. पान ९२.

असतां तं कुतन्धानं चाटल्यासारखें होतें. आणि तो मनुष्य पुनः स्नान केल्यावांचून शुद्ध होत नाही.

निम्नः कोट्योऽर्धकोटी च यावद्रोमाणि मानुषे ॥

वसन्ति तावत्तीर्थानि तस्मान्न परिमार्जयेत् ॥ १७ ॥

अर्थ-- मनुष्याच्या अंगावर जे साडेतीन कोटी केश आहेत तितकीं तीं तीर्थे आहेत. ह्यांून स्नान करून शुद्ध झालेल्या मनुष्यानें वस्त्र नेसल्यावर अंग पुमूं नये.

पिबन्ति शिरसो देवाः पिबन्ति पितरो मुखात् ॥

मध्याच्च यक्षगन्धर्वा अधस्तात्सर्वजन्तवः ॥ १८ ॥

अर्थ-- वस्त्र नेसल्यानंतर जें अंगावर पाणी रहातें, तें, मस्तकांतील पाणी देव पितात. मुखावरचें पाणी पितर प्राशन करतात. मधल्या शरीरांतील पाणी यक्ष व गंधर्व पितात. आणि खालच्या भागांतील पाणी सर्व जीवजंतु प्राशन करतात.

सुरापानसमं तोयं पृष्ठतः केशबिन्दवः ॥

दक्षिणे जाद्वीतोयं वामे तु रुधिरं भवेत् ॥ १९ ॥

अर्थ-- स्नान केल्यावर शेईतून जें पाणी गळतें, तें जर पाठीवर गळेल तर तें मद्याप्रमाणें समजावें. दक्षिणेकडच्या ह्मणजे उजव्या बाजूला जर गळेल तर तें गंगानदीचें उदक होय. आणि तें जर डाव्या

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय तिसरा. पान ९३.

वाज्रूला गळेल तर तें रक्ताममाणें समजावें.

स्नानं कृत्वा धृते वस्त्रे पतन्ति केशबिन्दवः ॥

तत्स्नानं निष्कलं विद्यात् पुनः स्नानेन शुद्ध्यति ॥ २० ॥

अर्थ— स्नान करून वस्त्र नेसल्यावर जर केशांतून पाणी पडेल तर तें स्नान निष्कल समजावें. तो मनुष्य पुनः स्नान केल्याने शुद्ध होतो.

आतां वस्त्राविषयी सांगतात—

अपवित्रपटो भग्नो नम्रश्चार्धपटः स्मृतः ॥

नम्रश्च मलिनोद्भासी नम्रः कौपीनवानपि ॥ २१ ॥

कषायवाससा भग्नो नम्रश्चानुत्तरीयमान् ॥

अन्तःकच्छो बहिःकच्छो मुक्तकच्छस्तथैव च ॥ २२ ॥

साक्षान्नम्रः स विज्ञेयो दश नम्राः प्रकीर्तिताः ॥

अर्थ— अपवित्र वस्त्र नेसणारा, अर्ध वस्त्र नेसणारा, मळकट वस्त्र नेसणारा, कौपीन नेसणारा, भगवें वस्त्र नेसणारा, अंगावरचें वस्त्र न घेणारा, कटिमूत्राच्या आंत कासोटा घालणारा, बाहेर कासोटा घालणारा, मुळीच कासोटा न घालणारा आणि मुळीच वस्त्र न नेसणारा असे दहा प्रकारचे नम्र आहेत. सणजे ह्या

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पाम ९४.

दशा प्रकारच्या मनुष्यांना शास्त्रांत नष्ट झाले आहे; म्हणून वार्षिकी नऊ प्रकारांत जरी वस्त्र आहे तथापि ते नष्टच समजावेत.

अंगुलं चतुरङ्गुलं चोत्तरीयं विनिर्मितम् ॥ २३ ॥

कषायधूस्रवर्णं च केशजं केशभूषितम् ॥

छिन्नाग्रं चोपवस्त्रं च कुत्सितं नाचरेन्नरः ॥ २४ ॥

अर्थ — दोन बोटे किंवा चार बोटे हंडीचे वस्त्र अंगावर घेऊं नये. तसेच भगवे वस्त्र, धुस्कट वस्त्र, लोकरीचे वस्त्र, ज्यांत लोकरीचे काम केलेले आहे असे वस्त्र, आणि ज्याचे शेवट (दशा) तुटलेल्या अथवा फाटलेल्या आहेत असेल वस्त्र, हीं वस्त्रे पांघरण्यास अंगावर घेऊं नयेत.

दग्धं जीर्णं च मलिनं मूषकोपहनं तथा ॥

खादितं गोमहिष्याद्यैस्तस्याज्यं सर्वथा द्विजैः ॥ २५ ॥

अर्थ — मळलेले, जुने झालेले. मळकट, उंदरांनी तोडलेले आणि गाय, म्हैस वगैरे जनावरांनी चघळलेले अशा प्रकारचे असेल ते वस्त्र त्रैवर्णिकांनीं अगदीं टाकून द्यावे.

नीलं रक्तं तु यद्वस्त्रं दूरतः परिवर्जयेत् ॥

स्त्रीणां स्फीतार्थसंयोगे शयनीये न हुष्यति ॥ २६ (?) ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय तिसरा, पान २९.

स्त्रीणां तु पतिसंयोगे शयनीये न दुष्यति ॥ अर्थ पाठः समीचीनः ॥

अर्थ— काळें वस्त्र आणि तांबडें वस्त्र मुळीच नेसूं नये. स्त्रियांनीं शय्येवर असतांना नेसलें असतां दोष नाही.

रक्षणादिक्रियाचैव तद्वृत्तेरुपजीवनात् ॥

अपवित्रो भवेद्देही त्रिभिः पक्षैर्विशुध्यति ॥ २७ ॥

अर्थ— काळ्या रंगाचें किंवा तांबड्या रंगाचें वस्त्र आपल्याजवळ बाळगून ठेविलें असतां, अथवा तसलीं वस्त्रें तयार करून आपला निर्वाह केला असतां गृहस्थ श्रावक अशुद्ध होतो. तो, तो पूर्वीचा धंदा सोडल्यावर दीड महिन्यांनीं शुद्ध होतो.

नीलरक्तं यदा वस्त्रं श्राद्धः स्वाह्मेषु धारयेत् ॥

जन्तुसन्ततिसंवाह्यो वसेद्यमपुरे ध्रुवम् ॥ २८ ॥

अर्थ— काळें किंवा तांबडें वस्त्र जर श्रावक आपल्या अंगावर धारण करील तर तो यमाच्या नगरांत अंगावर किडे पडून चिरकाल वास करील. झणजे तो यमपुरीला जाईल व त्याच्या अंगांत किडे पडतील.

कौशिके पटसूत्रे च नीलीदोषो न विद्यते ॥

स्त्रियो वस्त्रं सदा त्याज्यं परवस्त्रं च वर्जयेत् ॥ २९ ॥

अर्थ— रेशमी वस्त्र आणि डोक्यास बांधावयाचें वस्त्र ह्यांत काळेपणाचा दोष नाही. झणजे ह्यांत काळा

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय तिसरा. पान ९६.

रंग असला असतां चालेल. स्त्रियांनीं नेसावयाचें वस्त्र पुरुषांनीं नेसूं नये. तसेंच दुसऱ्याचें वस्त्र नेसूं नये. कारण, असें सांगितलें आहे कीं,

परान्नं परवस्त्रं च परशय्या परस्त्रियः ॥

परस्य च गृहे वासः शक्रस्यापि श्रियं हरेत् ॥ १० ॥

अर्थ— दुसऱ्याचें अन्न खाणें, दुसऱ्याचें वस्त्र नेसणें, दुसऱ्याच्या अंथरुणावर निजणें, परस्त्रीशीं समागम करणें आणि दुसऱ्याच्या घरीं रहाणें ह्या योगानें इंद्राची देखील संपत्ति नाश पावेल ! मग मनुष्याची कथा काय ? ह्मणून दुसऱ्याचें वस्त्र नेसूं नये.

अधौतं कारुधौतं वा पूर्वेषुधौतमेव च ॥

अयमेतदसम्बन्धं सर्वकर्मसु वर्जयेत् ॥ ११ ॥

अर्थ— न धुतलेलें वस्त्र, परटानें धुतलेलें व पूर्वदिक्शीं धुतलेलें हीं वस्त्रें कोणत्याही क्रियेला नेसूं नयेत.

ईषधौतं स्त्रिया धौतं शुद्धधौतं च चेदकैः ॥

बालकैधौतमज्ञानैरधौतमिति भाष्यते ॥ १२ ॥

अर्थ— थोडेंसे धुतलेलें किंवा स्त्रियांनीं धुतलेलें, अथवा शुद्धानें किंवा नोकरानें धुतलेलें, अज्ञान अशा लहान मुलांनीं धुतलेलें अशा वस्त्रास न धुतलेलें वस्त्र असेंच ह्मणतात, ह्मणून ह्या प्रकारचीं वस्त्रें नेसूं नयेत.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान ९७.

अप्सु नोत्पीडयेद्वस्त्रं सर्वथा श्रावको दिजः ॥

शुष्कं चोपरि खट्वायास्तद्वस्त्रं च न धारयेत् ॥ ३३ ॥

अर्थ— त्रैवर्णिक श्रावकाने पाण्यांत वस्त्र केव्हांही पिळूं नये. आणि वाजल्यावर किंवा खाटेवर सुकविलेलें वस्त्र नेमूं नये.

नवम्यां पञ्चदश्यां तु संक्रान्तौ श्राद्धवासरे ॥

वस्त्रं निष्पीडयेन्नैव न च क्षारे नियोजयेत् ॥ ३४ ॥

अर्थ— नवमी आणि पौर्णिमा ह्या तिथीस, तसेंच संक्रांति दिवशीं आणि श्राद्धाचे दिवशीं वस्त्र पिळूं नये; आणि तें क्षारांतही घालूं नये. छणजे भट्टीस घालूं नये.

स्नानं कृत्वाऽऽर्द्रवस्त्रं तु मूर्ध्ना नोत्सारयेद्गृही ॥

आर्द्रवस्त्रमथस्ताच्च पुनः स्नानेन शुध्यति ॥ ३५ ॥

अर्थ— स्नान केल्यावर ओलें वस्त्र जें फेडावयाचें तें खालच्या खालीच फेडावें. वर ढोकीकडच्या वाजूने घेऊं नये. तसें केलें असतां पुनः स्नान केलें छणजे शुध्द होतो.

प्रत्यग्दक्षिणयोः कृत्वा पुनः शौचं विधीयते ॥ (?)

एकवस्त्रो न भुञ्जीत न कुर्याद्देवपूजनम् ॥ ३६ ॥

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचारं, अध्याय तिसरा, पाठ २८.

न कुर्यात्पितृकर्माणि दानहोमजपादिकम् ॥

खण्डवस्त्रावृतश्चैव वस्त्रार्धप्राषतस्तथा ॥ ३७ ॥

अर्थ— एक वस्त्र नेमून अंगावर दुसरे वस्त्र जेर घेतलेलं नसेल तर त्या एक वस्त्रावर भोजन करूं नये, देवपूजा करूं नये, पितृक्रिया करूं नये, दान, जप आणि होम ह्या क्रियाही करूं नयेत. तसेंच एक फाडून त्याची दोन वस्त्रे केलीं असल्यास तसल्या वस्त्रावर (तीं वस्त्रे नेमून व पांघरून) कोणतीही वरील क्रिया करूं नये. त्याप्रमाणेच अर्थे वस्त्र नेमून आणि अर्थे वस्त्र पांघरून देखील वरील क्रिया करूं नयेत. कारण शास्त्रांत असे सांगितले आहे की—

उक्तंच— स्नानं दानं जपं होमं स्वाध्यायं पितृतर्पणम् ॥

नैकवस्त्रो गृही कुर्याच्छ्राद्धभोजनसत्क्रियाम् ॥ ३९ ॥

अर्थ— गृहस्थानें एक वस्त्र धारण करून, स्नान, दान, जप, होम, स्वाध्याय, पितृतर्पण, श्राद्ध आणि भोजन ह्या क्रिया करूं नयेत.

धार्यमुत्तरीयमादौ तनोऽन्तरीयकं तथा ॥ चतुष्कोणं भवेद्वस्त्रमन्तरीयं च निर्मलम् ॥ ४० ॥

अर्थ— पांघरावयाचें वस्त्र प्रथम धारण करावें; नंतर नेसावयाचें वस्त्र नेसावें. नेसावयाच्या व पांघरावयाच्या ह्या दोनी वस्त्रांचे चारी कोपरे शाबूद असावेत; फाटलेले नसावेत. आणि वस्त्र स्वच्छ असावें.

सामसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पाने ९६.

ब्रिहस्पतु विशालं स्याद्वायतं पञ्चहस्तकम् ॥ अधोवस्त्रं तु हस्ताष्टं ब्रिहस्पतं विस्तरान्मतम् ॥ ४१ ॥
 अर्थ— तीन हात रुंदीचें वस्त्र फार मोठें होतें, ह्मणून पांघरावयाचें वस्त्र दोन हात रुंद आणि पांच हात लांब असावें. आणि नेसावयाचें वस्त्र दोन हात रुंद आणि आठ हात लांब असें असावें.
 पट्टकूलं तथा सौत्रं शुभ्रं वा पीतमेव च ॥ कदाचिद्रक्तवस्त्रं स्याच्छेषवस्त्रं तु वर्जयेत् ॥ ४२ ॥
 अर्थ— पट्टवस्त्र (?) व सुताचें वस्त्र हीं वस्त्रें नेसण्यास व पांघरण्यास योग्य आहेत. तीं पांढरीं अथवा पिवळीं असावीत. एखाद्यावेळीं तांबडीं असलीं तरी चालतात. पण बाकीचीं कोणतीही वस्त्रें नेसण्यास व पांघारण्यास उपयोगी नाहीत.
 रोमजं चर्मजं बद्धं दूरतः परिवर्जयेत् ॥ नातिस्थूलं नातिसूक्ष्मं विकारपरिवर्जितम् ॥ ४३ ॥
 अर्थ— केशापामून (लोंकरीपामून) तयार केलेलें वस्त्र, चामड्याचें वस्त्र हीं वस्त्रें घुळीच घेऊं नयेत. नेसावयाचें व पांघरावयाचें वस्त्र फार जाड अमुं नये व अगदीं बारीकही अमुं नये, मध्यम प्रतीचें असावें. आणि त्यांत कोणत्याही प्रकारची विकृति (फाटणें, जळणें, वगैरे) झालेली नसावी.
 लम्बयित्वा पुरा कोणद्वयं तेनैव वाससा ॥ आवेष्टयेत्कटीदेशं वामेन पादर्वचन्धनम् ॥ ४४ ॥
 अर्थ— वस्त्र नेसण्याचे वेळीं त्या वस्त्राचे दोन्ही पदर पुढच्या बाजूस लोंबत सोडावेत [आपण नेहमीं वस्त्र नेसतांना ज्याप्रमाणें एक आंखूड व एक लांब असे दोनी पदर पुढल्याबाजूस प्रथम भरतों तें नीट लक्षांत

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १००.

आणिलें असतां समजेल.] आणि मग त्या वस्त्रानें कंबरला वेष्टन करावें. [ह्या वेळीं उजव्या हातांतील पदर डाव्या हातांत आणि डाव्या हातांतील पदर उजव्या हातांत येत असतो.] नंतर डावीकडील वगलेला वस्त्राचें बंधन करावें ह्मणजे डाव्या कुशीजवळ वस्त्र खोवावें.

कोणद्वयं ततः पश्चात्समीचीनं प्रकच्छयेत् ॥ कटीमेखलिकामन्तर्देशो गोण्यां प्रबन्धयेत् ॥ ४५ ॥

अर्थ— मग एका पदराचे दोन कोपरे धेऊन पाठीकडल्या वगलेला कासोदा बांधावा. कंबरची मेखला (करदोडा) वस्त्राच्या आंत गुप्त असावी. बाहेर दिवूं नये.

आजानुकं तथाऽऽजङ्घं चानलीकं गृहोत्तमैः ॥ धारयेदुत्तरीयं तु यथादेहं पिधापयेत् ॥ ४६ ॥

अर्थ— नेसलेलें वस्त्र गुडघ्यापर्यंत किंवा पिंडरीपर्यंत अथवा घोठ्यापर्यंत नेसावें आणि पांघरावयाचें वस्त्र शरीराच्या अदमासानें पांघरावें.

आजानुकं क्षत्रियाणामाजङ्घं वैश्यसम्मतम् ॥ आघौण्टं ब्रह्मपुत्राणां शूद्राणां शूद्रवन्मतम् ॥ ४७ ॥

अर्थ— क्षत्रियांचें नेसावयाचें वस्त्र गुडघ्यापर्यंत असावें. वैश्वांचें पिंडरीपर्यंत असावें. ब्राह्मणांचें वस्त्र घोठ्यापर्यंत असावें. आणि शूद्रांचें वस्त्र त्यांच्या चालीप्रमाणें असावें.

नोत्तरीयमधः कुर्यान्नोपर्यधस्थमम्बरम् ॥ अज्ञानाद्यदि कुर्वीत पुनः स्नानेन शुद्ध्यति ॥ ४८ ॥

अर्थ— पांघरण्याचें वस्त्र नेमूं नये आणि नेसावयाचें पांघरूं नये. गैर समजुतीनें जर अशी उलटा-

સોમસેનકૃત લેવર્ણિકાચાર, અધ્યાય તિસરા. પાન ૧૦૧.

પાલટ ઝાલી, તર, પુનઃ સ્નાન કરાવે; ક્ષણજે મનુષ્ય શુદ્ધ હોતો.

અથોત્તરીયવસ્ત્રં તુ પૂર્વવદ્ધાર્યમે વુધ્ધઃ ॥ એવં વસ્ત્રદ્વયં ધૃત્વા ધર્મકર્મ સમાચરેત્ ॥ ૪૯ ॥

અર્થ— નંતર (સ્નાન કેલ્યાનંતર) પૂર્વીપ્રમાણે અંગાવરચે વસ્ત્ર અંગાવર ધ્યાવે આણિ નેસાવયાચે વસ્ત્ર નેસાવે. દ્વાપ્રમાણે દોન વસ્ત્રે ધારણ કરૂન શ્રાવકાને આપલી ધાર્મિક ક્રિયા કરાવી.

યે સન્નિ દ્રવ્યસંયુક્તાસ્તેષાં સર્વે નિવેદિતમ્ ॥

નિસ્પૃહાણાં દરિદ્રાણાં યથાશક્તિ વિલોકયેત્ ॥ ૫૦ ॥

અર્થ— હા વરીલ આચાર જો સાંગિતલા તો સર્વ ધનવાન લોકાંકરિતાં સમજાવા. જે નિઃસ્પૃહ આણિ દરિદ્રી અસતીલ, ત્યાંનીં આપલ્યા શક્તીપ્રમાણે કરાવા. ક્ષણજે ત્યાંના દુસરે વસ્ત્ર મિલત નસેલ તર ત્યાંનીં એકા વસ્ત્રાવરચ નિર્વીહ કરાવા.

વામહસ્તેન સન્ધાર્ય વસ્ત્રમાર્દ્રં નિષીડયેત્ ॥ સ્વહસ્તેન સ્વજાતીયહસ્તેન પ્રાણિયત્નતઃ ॥ ૫૧ ॥

અર્થ— ઓલે વસ્ત્ર ઢાળ્યા હાતાંત ધરૂન પિઢાવે, તે આપણચ પિઢાવે કિંવા આપલ્યા સજાતીય મનુષ્યાકહૂન પિઢૂન ધ્યાવે.

અર્તા સ્નામાચે પ્રકાર સાંગતત—

માન્ત્રં ભૌમં તથાઽઽગ્રેયં વાધન્યં દિવ્યમેવ ચ ॥

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पन् १०२.

वारुणं मानसं चैव सप्त स्नानान्यनुकमात् ॥ ५२ ॥

अर्थ— मंत्रस्नान, भूमिस्नान, अग्निस्नान, वायुस्नान, दिव्यस्नान, जलस्नान आणि मानसस्नान अशीं सात प्रकारचीं स्नाने आहेत.

प्रातःस्नाने त्वशक्तश्चेन्न्यार्जयेदार्द्रवाससा ॥ उत्तमाङ्गादिपादान्तं स भवेत्स्नानकृद्गृही ॥ ५३ ॥

अर्थ— प्रातःस्नान करण्यास मनुष्य जर अशक्ततेमुळे असमर्थ असेल तर त्याने ओल्या वस्त्राने मस्तकापासून पायापर्यंत अंग पुसतें. झणजे त्याने स्नान केल्यासारखे होतें.

आयः स्वभावतः शुद्धाः किं पुनर्वह्नितापिनाः ॥

अतः स्रुन्तः प्रशंसन्ति स्नानमुष्णेन दारिणा ॥ ५४ ॥

अर्थ— पाणी हे स्वभावतःच शुद्ध आहे. तेच जर अग्नीने तापविले तर मग अधिकच शुद्ध होते. झणून पंडितलोक उष्णोदकाने स्नान करणे फारच प्रशस्त मानतात.

अभ्यङ्गे चैव मण्डल्ये मुह्ये चैव तु सर्वदा ॥ शीतोदकेन न स्नायान्न धार्यं तिलकं तथा ॥ ५५ ॥

अर्थ— अंगाला तेल लाविले असता, मण्डल्यार्थात आणि घरांत स्नान करावयाचे असता शीतोदकाने केव्हांही स्नान करूं नये. तसेच स्नान केल्यावांचून गंध लावूं नये.

शीतास्वप्नु निक्षिपेन्न उष्णमुष्णासु शीतकम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १०३.

ताभिः स्नाने कृते प्रोक्तं प्रायश्चित्तं जिनागमे ॥ ५६

अर्थ— थंड पाण्यांत उज पाणी घालू नये, आणि उज पाण्यांत थंड पाणी घालू नये. कारण, तसल्या मिसळलेल्या पाण्याने स्नान केल्यास जिनागमांत (शास्त्रांत) प्रायश्चित्त सांगितले आहे.

स्वाक्षिपानिरनो गेही गृहे चापि विधानतः ॥

करोति पञ्चधाऽऽचारं नदीं गन्तुमशक्तकः ॥ ५७ ॥

सङ्कल्पं सूत्रपठनं मार्जनं चाघमर्षणम् ॥

देवतानर्पणं चैव गृहे पञ्च विचर्जयेत् ॥ ५८ ॥

अर्थ— आपला सदाचार चालविण्याविषयी सिद्ध असलेला गृही श्रावक, नदीला जाऊन स्नान करण्यास असमर्थ झाला असता घरांत देखील स्नानासंबंधाने करण्याच्या पांचही क्रिया करतो. परंतु गुप्तमंत्राचा जप, सूत्रपठन, मार्जन, प्रायश्चित्त आणि देवतातर्पण ह्या पांच क्रिया मात्र घरांत करू नयेत.

अन्त्यजैः स्नानिनाः कूपा वापी पुष्करिणी सरः ॥

तेषां जलं न तु ग्राह्यं स्नानपानाय च कचित् ॥ ५९ ॥

अर्थ— अंत्यजांनी खणलेली जी आढ, विहीर किंवा तळी असतील, त्यांचे पाणी स्नानाला अथवा पिण्याला केव्हांही घेऊ नये.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १०४.

पाण्यांतून बाहेर निवण्याचा मंत्र.

अथ जलान्निर्गमनमन्त्रः । ॐ नमोऽर्हते भगवते संसारसागरनिर्गताय अहं जलान्निर्गच्छामि
स्वाहा ॥ १ ॥ जलान्निर्गमनमन्त्रः ॥

अर्थ— “ ॐ नमो ” इत्यादि हा पाण्यांतून बाहेर निवण्याचा मंत्र होय.

ॐ ँही ईंवी ईंवी अर्हं हं सः परमपावनाय वस्त्रं पावनं करोमि स्वाहा ॥ २ ॥ स्नानकाले
सन्ध्यातवस्त्रप्रोक्षणम् ॥

अर्थ— “ ॐ ँही ईंवी इत्यादि ” हा धुतलेल्या वस्त्रांचे प्रोक्षण करण्याचा मंत्र आहे.

ॐ श्वेतवर्णे सर्वोपद्रवहारिणि सर्वमहाजनमनोरञ्जनि परिधानोत्तरीयधारिणि हं झं वं मं हं
सं तं परिधानोत्तरीयं धारयामि स्वाहा ॥ ३ ॥ इत्यनेन पूर्वप्रक्षालितप्रोक्षितनिर्द्रववस्त्रद्वयेना-
न्तरीयोत्तरीयसन्धारणम् ॥

अर्थ— ॐ श्वेतवर्णे इत्यादि मंत्राने पूर्वी धुतलेली व प्रोक्षण केलेली दोन वस्त्रे धारण करावीत.

आचमनाचा विधि.

उपस्थित्वा शुचौ देशे स्नात्वाऽस्नात्वा तथैव च ॥

आचमोऽवश्यं कर्तव्यस्ततोऽसौ शौचवान्मतः ॥ ६० ॥

सोमसेनकृत तैयर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १०५.

अर्थ— स्नान केल्यावर अथवा स्नान न केलें असतांही शुद्ध जाग्यावर बसून आचमन अवश्य करावें.
कारण, आचमन केल्यानें मनुष्य शुद्ध होतो.

देशं कालं वयो वंशं गोत्रं जातिं गुरुं तथा ॥

संस्मृत्य ब्राह्मसन्ध्यायां सङ्कल्पाचमनं चरेत् ॥ ६१ ॥

अर्थ— श्रातःकालीं आपल्या रहाण्याचा देश, सध्या असलेला काल, आपला वंश, आपलें गोत्र, आपली जाति आणि आपला गुरु इतक्यांचें स्मरण करून संकल्प करून आचमन करावें.

पूर्ववद्वस्त्रमादाय कुर्यादाचमनं बुधः ॥

न निष्ठन्न स्थितो नम्रो नामन्तो नास्पृशन् जलम् ॥ ६२ ॥

अर्थ— स्नान केल्यावर पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें वस्त्र धारण करून आचमन करावें. तें उभें राहून करूं नये, वांकून करूं नये, मंत्रावांचून करूं नये आणि जलस्पर्श केल्यावांचून करूं नये.

सव्यहस्तेन (?) द्यङ्गुल्या शङ्खीकृत्य पिबेत्पयः ॥

माषमात्रं प्रमाणं स्याज्जलमाचमने शुभम् ॥ ६३ ॥

अर्थ— उजव्या हातानें तीन बोटांनीं शंखमुद्रा करून जलप्राशन करावें. आचमनाचें पाणी उडीदभर असावें, हें त्याचें मुख्य प्रमाण आहे.

सोमसेनकृत तैवर्णिक्काचार, अध्याय तिसरा, पान १०६.

सम्मृज्यात्तिर्यगास्यं त्रिः सैष्टुच्याङ्गुष्ठमूलतः ॥

अधोवक्त्रमुपरिष्ठासलेन द्विः सम्मार्जयेत् ॥ ६४ ॥

अर्थ— आचमन केल्यावर दोनी ओंठ मिटून हाताच्या अंगठ्याच्या मूळानें लुसतें ओंठ तीन वेळां पुसावें; आणि खालच्या ओंठाच्या खालचा भाग हाताच्या तळव्यानें दोन वेळ पुसावा.

एकवारं स्पृशेदास्यं तर्जन्याद्यंगुलित्रिभिः ॥ घ्राणरन्ध्रद्वयं स्पृशेत्तर्ज-

न्यङ्गुष्ठयुग्मतः ॥ ६५ ॥ स्पृशेत्त्राक्षिद्वयं साक्षादनामिकाङ्गुष्ठतोऽपि च ॥

ओल्लयोर्युगलं पश्चात्कनिष्ठिकाङ्गुष्ठयोगतः ॥ ६६ ॥ अंगुष्ठेन तु नाभिं

च करतलेन वक्षसि ॥ बाहुयुग्मं कराग्रेण सर्वाभिर्मस्तकं स्पृशेत् ॥ ६७ ॥

अर्थ— तर्जनी वर्गरे तीन बोटांनीं एक वेळ तोंडाला स्पर्श करावा. तर्जनी आणि आंगठा ह्या दोहोंच्या योगानें नाकाच्या दोनी छिद्रांना स्पर्श करावा. अनामिका (मधल्या बोटाच्या पलीकडील बोट) आणि आंगठा ह्या दोन बोटांनीं दोनी डोळ्यांना स्पर्श करावा. शेवटचें बोट आणि आंगठा ह्या दोन बोटांनीं कानांला स्पर्श करावा. अंगठ्यानें नाभी आणि तळहातानें ऊर ह्यांना स्पर्श करावा. बोटांच्या शेड्यांनीं दोनी बाहुच्यांना स्पर्श करावा, आणि सगळ्या बोटांनीं मस्तकाला स्पर्श करावा.

आचमनेऽङ्गभेदास्तु चैते द्वादशधा मताः ॥

सोमसेनकृत त्रैयर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १०७.

क्रियाभेदस्तथा ज्ञेयाः पञ्चदशेति संख्यया ॥ ६८ ॥

अर्थ— एका आचमनांत हीं बारा अंगे स्पर्श करावयाचीं असतात. आणि क्रिया मात्र पंधरा होतात.

सुजव्याशिरोनाभिमुखरन्ध्राणि सप्तधा ॥

षष्ठश्च द्वादशाङ्गानि प्रोक्तानि श्रीजिनागमे ॥ ६९ ॥

अर्थ— दोन वाहु, मस्तक, नाभि, मुखांतील सात छिद्रे (मुखाचें एक, डोळे आणि कान ह्यांचीं मत्से-
काचीं दोन दोन, मिळून सात छिद्रे) आणि ऊर हीं बारा अंगे जिनागमांत सांगितलीं आहेत.

एतेष्वङ्गेषु प्रस्वेदो जायते श्रमयोगतः ॥

विण्मूत्रोत्सर्जने भोगे भोजने गमनादिषु ॥ ७० ॥

अर्थ— षळ आणि मूत्र ह्यांचें विसर्जन, स्त्रीसंभोग, भोजन आणि गमन ह्या व्यापारांमुळे जे श्रम होतात,
त्यांच्या योगानें वर जीं बारा अंगे सांगितलीं त्यांना घाम येतो.

श्रोत्रचक्षुर्मुखघ्राणकक्षाकुक्षिषु नाभिषु ॥

ह्यावो जातो यतस्तस्माच्चाचमनं क्रियते पुनः ॥ ७१ ॥

अर्थ— आणि कान, डोळे, तोंड, नाक, दोनी कुश्या, दोनी काखा आणि नाभि ह्यांच्या ठिकाणीं
साव होतो. ह्मणून वरचेवर आचमन करावें. [आचमन केलें ह्मणजे तीं अंगे वरचेवर पुसलीं जातात.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १०८.

त्यामुळे त्यांचा मल जातो.]

आचम्यैव कुक्षं कृत्वाऽनामिकायां मुनिर्मलम् ॥

नासाग्रं च तथाऽङ्गुष्ठकेन धृत्वा विधानतः ॥ ७२ ॥

कुम्भकः पूरकश्चैव रेचकश्च विधीयते ॥

अन्तस्यं सकलं पापं रेचकात्क्षयमाप्नुयात् ॥ ७३ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे आचमन करून स्वच्छ दर्भाचे पवित्र अनामिकेत घालावे. मग ती अनामिका आणि अंगुष्ठ ह्या दोन बोटांनी नाक धरून पूरक (वर श्वास ओढणे) कुम्भक (पोटांत वायु दाबून धरणे) आणि रेचक (नाकावाटे वायू बाहेर सोडणे) असा प्राणायाम करावा. त्यांत रेचकाने आंतील सर्व पाप नाश पावते. ह्मणजे बाहेर निघून जाते.

दक्षिणे रेचकं कुर्यादामेनापूर्य चोदरम् ॥

कुम्भकेन जपं कुर्यात्प्राणायामः स उच्यते ॥ ७४ ॥

अर्थ— नाकाच्या दोन छिद्रांपैकी डावेकडील छिद्राने उदरांतील अवकाश भरेपर्यंत पूरक करावा आणि उजव्या छिद्राने रेचक करावा. आणि मध्ये जेव्हा कुम्भक असेल त्या वेळी जप करावा. ह्यास प्राणायाम असे ह्मणतात.

सौमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १०९.

पश्चाद्गुलीभिर्नासाग्रपीडनं प्रणवाभिधा ॥

मुद्रेयं सर्वपापघ्नी वानप्रस्थगृहस्थयोः ॥ ७५ ॥

अर्थ— पांचही बोटांनी नाकाचा शेंडा दाबून धरणे ह्याला 'प्रणवमुद्रा' म्हणतात. ही मुद्रा वानप्रस्थ आणि गृहस्थ ह्यांच्या सर्व पातकांचा नाश करिते. म्हणून त्यांनीच ती मुद्रा करावी, दुसऱ्यांनी करू नये.

कनिष्ठानामिकाङ्गुष्ठैर्नासाग्रस्य प्रपीडयन् ॥

ओंकारमुद्रा सा प्रोक्ता यतेऽथ ब्रह्मचारिणः ॥ ७६ ॥

अर्थ— हाताचे शेवटचे बोट, अनामिका आणि अंगुष्ठ ह्या तीन बोटांनी नाक धरणे ह्याला 'ओंकारमुद्रा' असे म्हणतात. ही यती आणि ब्रह्मचारी ह्यांनाच करावयास सांगितली आहे.

तीर्थतटे प्रकर्तव्यं प्राणायामं तथाऽऽचमम् ॥

सन्ध्या श्राद्धं च पिण्डस्य दानं गेहेऽथवा झुचौ ॥ ७७ ॥

अर्थ— प्राणायाम, संध्या, श्राद्ध आणि पिंडदान ह्या क्रिया तीर्थाच्या तीरावर कराव्यात. किंवा घरातील शुद्ध जाग्यात कराव्यात.

सिंहकर्कटयोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः ॥

तासां तटे न कुर्वीत वर्जयित्वा समुद्रगाः ॥ ७८ ॥

सीमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान ११०.

अर्थ— कर्कसंक्रमण आणि सिंहसंक्रमण ह्या दोन संक्रमणांत सर्व नद्या रजस्वला असतात; ह्यपून त्या दोन संक्रमणांत त्यांच्या तीरावर कांहींच करूं नये. परंतु ज्या नद्या स्वतः समुद्राला मिळाल्या आहेत त्या मात्र रजस्वला समजूं नयेत.

उपाकर्म्मणि चोत्सर्गे प्रातःस्नाने तथैव च ॥

चन्द्रसूर्यग्रहे चैव रजोदोषो न विद्यते ॥ ७९ ॥

अर्थ— उपाकर्म्म, उत्सर्जन, प्रातःस्नान आणि चंद्रसूर्याच्या ग्रहणाच्या निमित्तानें प्राप्त होणारें स्नान ह्या कृत्यांस नद्यांचा रजस्वलापणाचा दोष मानूं नये.

धनुस्सहस्राण्यष्टौ तु गतिर्यासां न विद्यते ॥

न ता नद्यः समाख्याता गतीस्ताः परिकीर्तिताः ॥ ८० ॥

अर्थ— आठ हजार धनुष्येपर्यंत लांब जी नदी गेली नसेल तिला नदी असें ह्मणूं नये. तर तो एक प्रकारचा खंडाच समजावा.

दर्माविषयी.

कुशाः काशा यवा दूर्वा उशीराश्च कुकुन्दराः

गोधूमा ब्रीहयो मुंजा दश दर्माः प्रकीर्तिताः ॥ ८१ ॥

सोमसेनकृत तैर्गणिकाचार, अथ्याय तिसरा. पान १११.

अर्थ— कुश, काश नांवांचे गवत, दूर्वा, बाळ्य, कुकुंदर (?) एक प्रकारचे गवत, गहू, भात, जव आणि मोळ ह्या दहा प्रकारच्या वस्तूंना दर्भ ह्मणावे.

नभोमासस्थ दर्भे तु शुभ्रान् दर्भान् समाहरेत् ॥

अयातयामास्ते दर्भा नियोज्याः सर्वकर्मसु ॥ ८२ ॥

अर्थ— श्रावणमासाच्या अमावास्येला पांढऱ्या वर्णाचे दर्भ उपटून आणावेत. ते दर्भ शिळे होत नाहीत. ते दर्भ सर्व कर्मांत ग्राह्य समजावेत.

कृष्णपक्षे चतुर्दश्यामानेतव्या कुशा द्विजैः ॥

अकालिकास्तथा शुद्धा अत ऊर्ध्वे विगर्हिताः ॥ ८३ ॥

अर्थ— ह्या अमावास्येला न आणतां मध्येच जर दर्भ आणावयाचे असतील, तर, ते कृष्णपक्षांतील चतुर्दशीच्या दिवशीं आणावेत. ह्मणजे ते शुद्ध समजण्यास हरकत नाही. ह्याहून दुसऱ्या कोणत्याही दिवशीं आणलेले दर्भ अशुद्ध समजावेत.

शुद्धिमन्त्रेण सम्मन्त्र्य सकृच्छित्वा समुधरेत् ॥

अच्छिन्नाग्रा अशुष्काग्राः पूजार्थं हरिताः कुशाः ॥ ८४ ॥

अर्थ— शुद्धीच्या मंत्राने अभिमंत्रण करून दर्भ उपटून घ्यावेत. ते दर्भ हिरवे असावेत; त्यांचे

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ११२.

शेंडे तुटलेले अथवा वाळलेले अमूं नयेत. हे दर्भ पूजेच्या उपयोगी पडतात.

कुशालाभे तु काशाः स्युः काशाः कुशमयाः स्मृताः ॥

काशाभावे गृहीतव्या अन्ये दर्भा यथोचितम् ॥ ८५ ॥

अर्थ— कुश नावांचे दर्भ जर मिळाले नाहीत तर काश नावांचे दर्भ घ्यावेत. कारण, ते काश नावांचे गवतही दर्भप्रमाणेच मानले आहे. तेही न मिळाले तर जसे मिळतील तसे दुसरे दर्भ घ्यावेत.

धर्मकृत्येषु सर्वेषु कुशा ग्राह्याः समाहिताः ॥

दूर्वाः इलक्षणाः सदा ग्राह्याः सर्वेषु शुभकर्मसु ॥ ८६ ॥

अर्थ— सर्व धर्मकृत्यांत कुश नावांचे दर्भ अवश्य घ्यावेत, आणि ताच्या दूर्वा सर्व प्रकारच्या शुभकर्मित घ्याव्यात.

ये त्वन्तर्गर्भिता दर्भा ये छेद्या नखरैस्तथा ॥

कुथिताश्चाग्निदग्धाश्च कुशा यत्नेन वर्जिताः ॥ ८७ ॥

अर्थ— ज्या दर्भाच्या आंत सुरळी आहे असे दर्भ, नखांनीं खुडलेले दर्भ, बिजा केलेले दर्भ आणि अग्नीनें जळलेले दर्भ, हे दर्भ केव्हांच घेऊं नयेत.

अमावास्यां (?) न च छिद्यात्कुशांश्च समिधस्तथा ॥

लोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ११३.

अष्टम्यां च चतुर्दश्यां पंचम्यां धर्मपर्वसु ॥ ८८ ॥

अर्थ— अमावास्याच्या दिवशी (यावण अमावास्याचाचून इतर अमावास्याच्या दिवशी) आणि अष्टमी, चतुर्दशी, पंचमी व इतर पर्वतिथि ह्या दिवशी दर्भ आणि समिधा कापू नयेत.

समित्पुष्पकुशादीनि श्रोत्रियः स्वयमाहरेत् ॥

शूद्रानीतैः क्रयक्रीतैः कर्म कुर्वन्ब्रजत्यधः ॥ ८९ ॥

अर्थ— समिधा, फुले आणि दर्भ हे पदार्थ श्रावकाने आपणच काढून आणावेत. असें न करितां जर ते दर्भ शूद्राने काढून आणलेले घेतले, किंवा विकत मिळत असलेले घेतले आणि त्यांचा कर्मांत उपयोग केला, तर, तो मनुष्य अधःपाताला पावतो.

आतां पवित्राचें लक्षण सांगतात.

चतुर्भिर्दर्भपिञ्जलैर्ब्राह्मणस्य पवित्रकम् ॥

एकैकन्यूनमुद्दिष्टं वर्णं वर्णं यथाक्रमम् ॥ ९० ॥

अर्थ— चार दर्भांच्या योगाने ब्राह्मणाचें पवित्रक होतें. बाकीच्या वर्णांनीं एकेक दर्भ क्रमानें कमी करून पवित्रक करावें. छत्राजें क्षत्रियांनीं तीन दर्भांचें आणि वैश्यांनीं दोन दर्भांचें पवित्रक करावें.

सर्वेषां वा भवेत् द्वाभ्यां पवित्रं ग्रथितं नवम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचारं, अध्याय तिसरा. पान ११४.

त्रिभिश्च शान्तिके कार्ये पौष्टिके पञ्चभिस्तथा ॥ ९१ ॥

अर्थ— अथवा सर्व वर्णांच्या लोकांचे (त्रैवर्णिकांचे) पवित्रक दोन दर्भांचेच असावे. शान्तिकृत्यांत तीन दर्भांचे व पौष्टिककर्मांत पांच दर्भांचे असावे; एवढा त्यांत विशेष आहे.

चतुर्भिश्चाभिचारे तु निष्कामैरिति केचन ॥

द्वौ दर्भौ दक्षिणे हस्ते सर्वदा नित्यकर्मणि ॥ ९२ ॥

अर्थ— जारणमारण कर्मांत चार दर्भांचे पवित्रक असावे. कितिएकांचे ह्मणजे निष्काम मनुष्यांनी चार दर्भांचे पवित्र घालावे असे आहे. नित्यकर्मांत उजव्या हातांत दोन दर्भांचे पवित्र सर्वदा धारण करावे.

पूजायां तु त्रयो ग्राह्याः साम्राः स्युः षोडशाङ्गुलाः ॥

क्षिभूलमेकतः कुर्यात्पवित्रं चाग्रमेकतः ॥ ९३ ॥

अर्थ— पूजा करतांना तीन दर्भांचे पवित्रक घालावे. पवित्राचे दर्भ सोळा बोटे लांब असावेत. त्या सर्व दर्भांचे बुडखे एकाच बाजूस असावेत, आणि शेडे एका बाजूस जुद्धन असावेत.

द्व्यङ्गुलं मूलवलयं ग्रन्थिरेकाङ्गुला मता ॥ चतुरङ्गुलमग्रं स्यात्पवित्रस्य प्रमाणकम् ॥ ९४ ॥

अर्थ— बोटांत घालावयाचे पवित्राचे वलय दोन बोटे असावे. गाठ एक बोटे, आणि शेडा चार बोटे असावा; असे पवित्राचे प्रमाण आहे.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय तिसरा. पान ११५.

स्नाने दाने जपे यज्ञे स्वाध्याये नित्यकर्मणि ॥

सपवित्रौ सदर्थौ वा करौ कुर्वीत नान्यथा ॥ ९५ ॥

अर्थ— स्नान, दान, जप, यज्ञ, स्वाध्याय आणि नित्यकर्म ह्या कर्मांत पवित्र किंवा दर्भ हातीं युक्त हात असावेत. इतर वेळीं पवित्र किंवा दर्भ हातांत धारण करूं नयेत.

करयुग्मस्थितैर्दर्भैः समाचामति यो गृही ॥

महत्पुण्यफलं तस्य भुक्ते चतुर्गुणं भवेत् ॥ ९६ ॥

अर्थ— दोन्ही हातांत दर्भ धारण करून जो गृहस्थ श्रावक आचमन करतो, त्याचें पुण्यफल फार मोठें आहे. आणि पवित्र धारण करून भोजन करील तर तें पुण्य चौपट अधिक होईल.

दर्भं विना न कुर्वीत चाचमं जिनपूजनम् ॥

जिनयज्ञे जपे होमे ब्रह्मग्रन्थिर्विधीयते ॥ ९७ ॥

अर्थ— दर्भ धारण केल्यावांचून आचमन, जिनपूजन वगैरे क्रिया करूं नयेत. जिनपूजन जप आणि होम ह्या कर्मांत पवित्राला ब्रह्मग्रंथि (ब्रह्मगांठ) असावी.

सपवित्रः सदर्थौ वा कर्माङ्गाचमनं चरेत् ॥

नोच्छिष्टं तत्पवित्रं तु भुक्त्वोच्छिष्टं तु वर्जयेत् ॥ ९८ ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ११६.

अर्थ— पवित्र किंवा दर्भ हातांत धारण करून आचमन करावें. ह्याप्रमाणें आचमन केल्यानं तें पवित्र उठें होत नाहीं. फक्त भोजन केलें झणजे मात्र उठें होतें. मग तें पवित्र टाकून द्यावें.

पवित्राचे प्रकार.

दर्भं नागं च ताम्रं वा राजतं हैममेव च ॥

विष्णुषा दक्षिणे पाणौ पवित्रं चोत्तरोत्तरम् ॥ ९९ ॥

अर्थ— दर्भ, शिसें, तांबें, रुपें आणि सोनें ह्यांतील कोणत्याही एक प्रकारचें पवित्र करून उजव्या हातांत घालावें. ह्यांत पहिल्यापेक्षां दुसरें, त्यापेक्षां तिसरें, ह्याप्रमाणें उत्तरोत्तर पवित्रें अधिक शुद्ध समजावित.

अनामिक्यां(?) धृतं हैमं तर्जन्यां रौप्यमेव च ॥

कनिष्ठायां धृतं ताम्रं तेन पूतो भवेन्नरः ॥ १०० ॥

अर्थ— अनामिकेच्या ठिकाणीं सोन्याचें पवित्र, तर्जनीच्या ठिकाणीं रुप्याचें आणि कनिष्ठिकेच्या ठिकाणीं तांब्याचें पवित्र धारण केलें असतां, त्या योगानें मनुष्य शुद्ध होतो.

कर्णयोः कुण्डले रम्ये कङ्कणं करभूषणम् ॥

उत्तरियं योगपट्टं पादुके रौप्यनिर्मिते ॥ १०१ ॥

अर्थ— श्रावकानें कानांत कुंडलें, हातांत सुवर्णाचें कंकण, उत्तरीय वस्त्र, योगपट्ट (मस्तकास बांध-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ११७.

ण्याचें वस्त्र) आणि रुप्याच्या पादुका हे पदार्थ अवश्य धारण करावेत.

न धार्यं पितरि ज्येष्ठे भ्रातरि सुखजीवति ॥

योगपट्टं च तर्जन्यां मौजं रौप्यं च पादुका ॥ १०२ ॥

अर्थ — पिता किंवा वडील बंधु जीवंत असतां योगपट्ट, तर्जनीच्या ठिकाणी रुप्याचें अथवा मोठाचें पवित्रक आणि पादुका ह्या वस्तु धारण करूं नयेत.

॥ अथ सन्ध्याचमनमन्त्रः ॥

पवित्रप्रदेशे उपविश्य सन्ध्या कार्या ॥

अर्थ— पवित्र जागीं बसून संध्या करावी. प्रथम पुढें सांगितल्याप्रमाणें संकल्प करावा.

ॐ अथ भगवतो महापुरुषस्य श्रीमदादिब्रह्मणो मतेऽत्र सरस्तीरे
तस्य प्रपौत्रः तस्य पौत्रः तस्य पुत्रः श्रीवत्सगोब्रजोऽहं देवदत्तनामा
प्रातःसन्ध्यां करिष्ये इति मुकुलितकरः संकल्पः ॥

अर्थ— ‘ओं अथ भगवतो’ इत्यादि संकल्प प्रथम करावा. तो करतांना दोन्ही हात जोडलेले असावेत. ह्या संकल्पांत ‘तस्य प्रपौत्रः (त्याचा पणतु) तस्य पौत्रः (त्याचा नातु) आणि तस्य पुत्रः (त्याचा मुलगा) अमा मी असें ह्यावाक्याचें असतें. त्या ठिकाणीं संकल्प करणाऱ्यानें आपल्या पणजाचें, अजाचें आणि

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ११८.

बाप्राचें जें नांव असेल, तें उच्चारवें. तसेंच 'श्रीवत्सगोत्रजः' असें ज्याठिकाणीं आहे तेथें संकल्प करणाऱ्यानें आपल्या गोत्राचा उच्चार करावा. आणि 'देवदत्तनामा' ह्या ठिकाणीं संकल्प करणाऱ्यानें आपल्या नांवाचा उच्चार करावा. ह्याप्रमाणें संकल्प करावा.

ॐ ऱ्हीँ इवीँ हवीँ वं मं हं सं तं पं द्रां द्रीं हं सः स्वाहा ॥ १ ॥ इत्यनेनाचमनं कुर्यात् ॥ शंखमुद्रितहस्तेन सर्वोऽप्यत्र पिबेज्जलम् ॥

अर्थ— ॐ ऱ्हीँ, इत्यादि मंत्र झणून आचमन करावें. आचमनाचें पाणी शंखाकार हस्तानें सर्वांनीं (त्रैवर्णिकांनीं) प्राशन करावें.

ॐ ॐ ॐ ॥ इत्येवं प्रत्येकमुच्चारयन् अंगुष्ठमूलेन त्रिधा धक्त्रं तिर्यक् सम्मार्जयेत् ॥

अर्थ— ॐ ॐ ॐ असें तीन वेळां झणून प्रत्येक वेळीं अंगठ्याच्या मुळ्यानें आडवें [उजवीकडून डावीकडे] तोंड पुसावें. ह्याप्रमाणें तीन वेळ करावें.

ऱ्हीँ ऱ्हीँ ऱ्हीँ ॥ इति हस्ततलेनोपरिष्ठादधो त्रिः सम्मार्जयेत् ॥

अर्थ— ऱ्हीँ ऱ्हीँ ऱ्हीँ असें झणून तळहातानें वरून खालीं ह्याप्रमाणें दोन वेळां तोंड पुसावें.

इवीँ इवीँ ॥ इति तर्जन्यादित्रयेणास्यं स्पृशेत् ॥

अर्थ— ह्या मंत्रानें तर्जनी बगैरे तीन बोटांनीं तोंडाला स्पर्श करावा.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान ११९.

क्ष्वीं इत्येकवारं मुखं एवं तर्जन्यंगुष्ठाभ्यां दक्षिणं वामं च नासाविचरं
वं मं ॥ अंगुष्ठानामिकाभ्यां चक्षुषी हं सं ॥ कनीयस्यंगुष्ठयुग्मेन श्रोत्र-
युग्मं तं पं ॥ अंगुष्ठेन नाभिं द्वां ॥ तलेन हृदयं द्रीं ॥ हस्ताग्रेण सुज-
शिम्बरयुगं हं सः ॥ समस्तहस्तकेन मस्तकं स्पृशेदेकवारमेव स्वाहा
इति ॥ श्रोत्राचमनविधिः क्रियाभेदात्पञ्चदशधा । अङ्गभेदात्पुनर्द्वादशधा ॥

अर्थ— नंतर “क्ष्वीं” ह्या मंत्रानें एकवार मुखाला स्पर्श करावा. “वं मं” ह्या मंत्रानें अंगठा आणि त्याच्या जवळचें बोटा ह्या दोहोंनीं नाकाच्या छिद्रांस स्पर्श करावा. अंगठा आणि अनामिका ह्या दोन बोटांनीं “हं सं” ह्या मंत्रानें दोनीं डोळ्यांस स्पर्श करावा. शेवटचें बोटा आणि अंगठा ह्या दोन बोटांनीं “तं पं” ह्या मंत्रानें दोनीं कानांस स्पर्श करावा. “द्वां” ह्या मंत्रानें नुसत्या अंगठ्यानें नाभीला स्पर्श करावा. “द्त्रीं” ह्या मंत्रानें तळहतानें उराला स्पर्श करावा. “हं सः” ह्या मंत्रानें सर्व बोटांच्या शेवटानें दोनी वाहुळ्यांस स्पर्श करावा. आणि “स्वाहा” ह्या मंत्रानें सर्व हातानें मस्तकाला एकवार स्पर्श करावा. ह्याप्रमाणें हा श्रोत्राचमनाचा विधि सांगितला. ह्या विधींत पंधरा क्रिया आहेत, आणि स्पर्श करण्याचीं अंगे वारा आहेत. हा बरील विधि करतांना त्या त्या बोटास वगैरे पाणी लावून त्या त्या अंगाला स्पर्श करावा. ततोऽनामिकायां दर्शं निधायानामिकाङ्गुष्ठाभ्यां नासाग्रं गृहीत्वा ।

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२०.

ॐ भूर्भुवः स्वः अ सि आ उ सा प्राणायामं करोमि स्वाहा ॥

इति त्रिरुच्चार्य कुम्भकपूरकरेचकान् कुर्वन् प्राणायामं कुर्यात् ॥

॥ इति सन्ध्योपासनविधिः ॥

अर्थ— नंतर अनामिकेंत पवित्रक धारण करून, अनामिका आणि अंगठा ह्या दोन बोटांनी नाकाचा अग्रभाग धरावा. आणि 'ॐ भूर्भुवः स्वः' इत्यादि मंत्र तीन वेळां लघून् प्रणायाम करावा. त्यांत पूरक कुम्भक आणि रेचक हे करावेत. हा सन्ध्योपासनाचा विधि सांगितला. आतां अर्घ्योपासनेचा विधि पुढें सांगतात.

॥ अथार्घ्योपासनाविधिः ॥

शुद्धां कृत्वा ततो भूमिं शोधितोदकसेचनैः ॥

उपविश्य नदीतीरे तत्र जन्तुविवर्जिते ॥ १०३ ॥

आचमनं ततः कृत्वाऽनामिकायां कुशं ततः ॥

निधाय मार्जनं कृत्वा मस्तकोपरि सेचयेत् ॥ १०४ ॥

सव्यहस्तेन देवेभ्यो दत्त्वा भूमौ जलाञ्जलिम् ॥

पीत्वाऽऽचम्य च सम्मार्ज्यं मस्तकोपरि सिञ्चयेत् ॥ १०५ ॥

अर्थ— आतां अर्घ्य देण्याचा विधि सांगतात. नदीच्या तीरावरील भूमि गाळलेलें पाणी शिंपवून

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२१.

शुद्ध करावी. त्या भूमीवर जीवजंतु नसावेत. मग त्या ठिकाणी वसून पुनः पूर्वी सांगितलेल्या विधीने आचमन करून, अनामिकेंत दुसरें पवित्र धारण करावें. मग मार्जन करून आपल्या मस्तकावर पाणी शिंपडावें. नंतर उजव्या हातानें देवांना “भूमीवर अंजलि भरून” पाणी द्यावें. ह्याप्रमाणें केल्यावर पुनः आचमन व मार्जन करून मस्तकावर पाणी शिंपडावें.

षट् वा शीण्यथवाऽर्घ्याणि समुद्धार्य सुधीस्ततः ॥
 कुशाद्यासनसुस्थाने चोपविश्य समासतः ॥ १०६ ॥
 वंशासने दरिद्रः स्यात्पाषाणे व्याधिपीडितः ॥
 धरण्यां दुःखसम्भूतिर्दोर्भाग्यं दारुकासने ॥ १०७ ॥
 तृणासने यशोदानिः पल्लवे चित्तविभ्रमः ॥
 अजिने ज्ञाननाशः स्यात्कम्बले पापवर्धनम् ॥ १०८ ॥
 नीले वस्त्रे परं दुःखं हरिते मानभंगता ॥
 श्वेतवस्त्रे यशोवृद्धिर्हारिद्रे हर्षवर्धनम् ॥ १०९ ॥
 रक्तं वस्त्रं परं श्रेष्ठं प्राणायामविधौ ततः ॥
 सर्वेषां धर्मसिद्ध्यर्थं दर्भासनं तु चोत्तमम् ॥ ११० ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२२.

अर्थ— देवांना जी पाण्याची अंजली द्यावयाची ती सहा वेळां अथवा तीन वेळां द्यावी. ज्या पाण्याने ही क्रिया करावयाची तें पाणी नदींतून एका भांड्यांत निराळें घेतलेलें असावें. मग जप करण्याकरितां दर्भासनावर किंवा दुसऱ्या कसल्यातरी आसनावर बसावें. त्यांत, वेळूंच्या आसनावर जपास बसलें असतां दारिद्र्य येतें. दगडावर बसलें असतां रोगांची पीडा होते. भूमीवर बसलें असतां दुःख प्राप्त होतें. लांकडाच्या आसनावर बसलें असतां दुर्भाग्य प्राप्त होतें. गवताच्या आसनावर बसलें असतां कीर्तीचा नाश होतो. झाडाच्या पानांच्या आसनावर बसलें असतां मनाला भ्रांति पडते. हरणाच्या किंवा दुसऱ्या कातड्यावर बसलें असतां ज्ञानाचा नाश होतो. कांबळ्यावर किंवा दुसऱ्या कोणत्याही लांकरीच्या आसनावर बसलें असतां पापाची वृद्धि होते. काळ्या वस्त्रावर बसलें असतां फार दुःख होतें. हिरव्या रंगाच्या वस्त्रावर बसलें असतां मानभंग होतो. पांढऱ्या वस्त्रावर यज्ञाची वृद्धि होते. पिवळ्या वस्त्रावर बसलें असतां सुखाची वृद्धि होते. तांबडें वस्त्र प्राणायामाला फारच उत्तम मानिलें आहे. आणि सर्व धार्मिक क्रियेची सिद्धि होण्यास दर्भाचें आसन श्रेष्ठ आहे असें समजावें.

जप करण्याचा विधि.

समं ध्याने मनः कृत्वा मध्यदेशेषु निश्चलम् ॥

ज्ञानमुद्राङ्कितो भूत्वा स्वाङ्के तु वामहस्तकम् ॥ १११ ॥

सोमसेनकृत तैयार्णिकाचार, अव्याय तिसरा, पान १२३.

अंगुष्ठतर्जनीभ्यां तु सव्यहस्तेन निर्मलाम् ॥

जपमालां समादाय जपं कुर्याद्विचक्षणः ॥ १२ ॥

अर्थ— जपाच्या वेळीं अंतःकरणाची समता असावी व तें निश्चल करून त्याची शरीराच्या मध्यभागी स्थापना करावी. मग ज्ञानमुद्रा करून आपला डावा हात आपल्या डाव्या मांडीवर ठेवावा; आणि उजव्या हातानें जपाची माळ धरावी. ती तर्जनी आणि अंगुष्ठ ह्या दोन बोटांनीं धरावी; आणि जप करावा.

नमस्कारपञ्चपदान् जपेद्यथावकाशकम् ॥

अष्टोत्तरशतं चार्द्धमष्टाविंशतिकं तथा ॥ १३ ॥

द्विद्व्येकपदविश्राम उच्छ्वासाः सप्तविंशतिः ॥

सर्वपापं क्षयं याति जप्ते पञ्चनमस्कृते ॥ १४ ॥

अर्थ— मग पंचनमस्कारपदांचा जप आपल्याला जसा अवकाश असेल त्याप्रमाणें—एकशेहे आठ किंवा चोपन्न अथवा अठ्ठावीस—करावा. त्यांत पांच नमस्कारमंत्रांपैकीं प्रथम पहिल्या दोन नमस्कार मंत्रांच्या पुढें थांबावें. ह्मणजे अर्द्धभ्यो नमः सिध्देभ्यो नमः हे दोन मंत्र ह्मणून थोडें थांबावें. मग पुढले दोन आचार्येभ्यो नमः उपाध्यायेभ्यो नमः मंत्र ह्मणून थांबावें. नंतर एक साधुभ्यो नमः मंत्र ह्मणून थांबावें. ह्या थांबण्यांत श्वास बरतीं ओढूं नये. कारण एकशेहे आठ वेळा जर मंत्राचा जप करणें असेल, तर

सोमसेनकृत वैवर्गिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२४.

त्याला लागणाऱ्या काळांत सत्तावीस वेळां श्वास वरतीं ओढावा. ह्मणजे वरीलप्रमाणें थांबून पंचनम-
स्कारमंत्राच्या चार आवृत्तिं झाल्या ह्मणजे श्वास वर ओढून घ्यावा. हाप्रमाणें प्रत्येक चार चार जप झाल्या-
वर श्वास वरतीं ओढावा. अशा रीतीनें जप केला असतां सर्व पातकांचा नाश होतो.

वाचिकाख्य उपांशुश्च मानसस्त्रिविधः स्मृतः ॥

त्रयाणां जपमालानां स्याच्छ्रेष्ठो ह्युत्तरोत्तरः ॥ ११५ ॥

अर्थ— वाचिक, उपांशु आणि मानस असे जपाचे तीन प्रकार आहेत. त्या तीहीत पुढला पुढला जप
श्रेष्ठ समजावा. ह्मणजे वाचिकजपापेक्षां उपांशुजप श्रेष्ठ, आणि उपांशुजपापेक्षां मानसजप श्रेष्ठ असें समजावें.

यदुच्चनीचस्वरितैः शब्दैः स्पष्टपदाक्षरैः ॥

मन्त्रमुच्चारयेद्वाचा जपो ज्ञेयः स वाचिकः ॥ ११६ ॥

अर्थ— उच्च, नीच आणि स्वरित ह्या स्वरांनीं युक्त असलेल्या शब्दांचा व अक्षरांचा स्पष्ट उच्चार करून
मंत्र ह्मणणें हा वाचिकजप जाणावा. (उच्च ह्मणजे उंच स्वर, नीच ह्मणजे खालचा स्वर, आणि स्वरित
ह्मणजे उच्च आणि नीच ह्या दोहोंच्या मिश्रणानें झालेला स्वर असें समजावें.)

शनैरुच्चारयेन्मन्त्रं मन्दमोष्टौ प्रचालयेत् ॥

अपरैरथुतः किञ्चित्स उपांशुर्जपः स्मृतः ॥ ११७ ॥

સોમસેનકૃત ત્રૈવર્ણિકાચાર, અધ્યાય તિસરા. પાન ૧૨૬.

અર્થ— મંત્રાચા ઉચ્ચાર હજૂ કરુન ઓઠ થોડેસે હલવાવેત. હામમાળેં દુસન્યાસ ન એહું યેઈલ અશા રીતીનેં કેલેલ્યા જપાસ ઉપાંશુજપ અસેં સ્પષ્ટતાત.

વિધાય ચાક્ષરશ્રેણ્યા વર્ણોદ્વર્ણે પદાત્પદમ્ ॥

શબ્દાર્થચિન્તનં ભૂયઃ કથ્યતે માનસો જપઃ ॥ ૧૧૮ ॥

અર્થ— મંત્રાંતીલ વર્ણ વ શબ્દ જસે અસતીલ તસેષ તે એકાપુદેં એક અશા રીતીનેં ડેવૂન (મંત્રાધ્યા અક્ષરાંત વ શબ્દાંત માળેં પુદેં ન હોઝં દેતાં મનાંત આપૂન) ત્યાંતીલ શબ્દાંચ્યા અર્થાચા વિચાર કરુન જો જપ કેલા જાતો, તો માનસજપ સમજાવા.

માનસઃ સિદ્ધિકામ્યાનાં પુત્રકામ્ય ઉપાંશુકઃ ॥

વાચિકો ધનલાભાય પ્રશસ્તો જપ ફેરિતઃ ॥ ૧૧૯ ॥

અર્થ— સિધ્ધીચી ઇચ્છા કરનાપ્યાનીં માત્રસજપ કરાવા. પુત્રાચી ઇચ્છા કરનાપ્યાનીં ઉપાંશુ જપ કરાવા. આણિ ધનલાભાચી ઇચ્છા કરનાપ્યાનીં વાચિકજપ કરાવા.

વાચિકસ્ત્વેક એવ સ્યાદુપાંશુઃ શત્ત ડચ્યતે ॥

સહસ્રં માનસઃ પ્રોક્તો જિનસેનાદિસૂરિભિઃ ॥ ૧૨૦ ॥

અર્થ— વાચિક જપ એકવેલ કેલા અસતાં તો એક વારચ કેલા અસેં હોતેં. આણિ ઉપાંશુજપ એકવાર

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२६.

केला असतां शंभर वेळां केल्याप्रमाणें होतो. तसेंच मानसजपही एकवार केला असतां हजार वेळां केल्यासारखा होतो.

ब्रह्मचारी गृहस्थश्च शतमष्टोत्तरं जपेत् ॥

वानप्रस्थश्च भिक्षुश्च सहस्रादधिकं जपेत् ॥ १२१ ॥

अर्थ— ब्रह्मचारी आणि गृहस्थ ह्यांनी एकशेदे आठ जप करावा. आणि वानप्रस्थ व यती ह्यांनी एक हजार आठ जप करावा.

अनध्यायेऽष्टोत्तरं स्याच्छातमन्यत्र चार्द्धकम् ॥

पूजायां दशकं ज्ञेयं यथाशक्ति समाचरेत् ॥ १२२ ॥

अर्थ— अनध्यायाच्या दिवशीं (स्वाध्यायास वर्ज्य असलेल्या दिवशीं) वानप्रस्थ आणि यति ह्यांनी एकशेदे आठ जप करावा. ब्रह्मचारी आणि गृहस्थ ह्यांनी अर्धा ह्यणजे चौपन्न जप करावा. पूजेच्या प्रसंगी दहा जप करावा किंवा आपल्या शक्तीप्रमाणें करावा.

गृहे जपफलं प्रोक्तं वने शतगुणं भवेत् ॥

पुण्यारामे तथाऽरण्ये सहस्रगुणितं मतम् ॥ १२३ ॥

पर्वते दशसाहस्रं नद्यां लक्षमुदाहृतम् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२७.

कोटिं देवालये प्राहुरनन्तं जिनसन्निधौ ॥ २४ ॥

अर्थ— घरांत जप केल्यापामून जें फल सांमितलें आहे त्याच्या शंभरपट फल वनांत जप केला असतां प्राप्त होतें. पुण्यकारक अशा वागेत अथवा अरण्यांत जप केला असतां हजारपट फल प्राप्त होतें. पर्वतावर दहा हजारपट, नदीवर लक्षपट, देवालयांत कोटिपट आणि श्रीजिनेंद्राच्या सन्निध जप केला असतां अनंतपट फल प्राप्त होतें.

जपस्यागाचीं कारणें.

व्रतच्युतान्त्यजातीनां दर्शने भाषणे इरुतौ ॥

क्षुतेऽधोवातगमने जृम्भणे जपमुत्सृजेत् ॥ २५ ॥

अर्थ— आतां जपाच्या वेळीं काय काय अशूं नये तें सांगतात— व्रतापामून अष्ट झालेले लोक व अंत्यज लोक हे दृष्टी पडले असतां, ह्यांच्याशीं भाषण केलें असतां आणि ह्यांचे भाषण ऐकिलें असतां तत्काल जप करण्याचें सोडावें. तसेंच शिंक आली असतां, पश्चिम द्वारानें वायु सरकला असतां आणि जांभई आली असतां जप करण्याचें सोडावें.

प्राप्तावाचम्य चैतेषां प्राणायामं षडंगकम् ॥

कृत्वा सम्यक् जपेच्छेधं यद्वा जिनादिदर्शनम् ॥ २६ ॥

सोमसेनकृत वैशर्णिक्काचार, अध्याय तिसरा. पान १२८.

अर्थ— वर जी जप सोढण्याचीं कारणें सांगितलीं आहेत, त्यांपैकीं कोणतेंही कारण झालें असतां आचमन करून पढंग प्राणायाम करावा. किंवा श्रीजिनेंद्रादिकांच्या प्रतिमांचें दर्शन करावें. आणि मग राहिलेला जप समाप्त करावा.

एवं जपविधिं कृत्वा तत उत्थाय भक्तितः ॥

हस्तां द्यौं मुकुलीकृत्य पूर्वाभिमुखसंस्थितः ॥ २७ ॥

वन्दनाकर्म सन्ध्याया निवर्त्यालसवर्जितः ॥

उपविशेत्पुनस्तत्र शिष्टामाचरितुं क्रियाम् ॥ २८ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें भक्तीनें जपविधि समाप्त करून उठून उभें राहावें. मग पूर्वेकडे तोंड करून दोनी हात जोडून सन्ध्यासंबंधी वंदना नांवाची क्रिया करावी. मग राहिलेली क्रिया करण्याकरितां त्याच आसनावर बसावें

सन्ध्यजानुपुरो दर्भयुक्तहस्तद्वयस्तथा ॥

वामहस्तमथः कृत्वा मुकुलीकृत्य दक्षिणम् ॥ २९ ॥

त्रिरुच्चार्य ततो मंत्रं प्राणायामोदितं पुरा ॥

आचमनं पुनः कुर्यान्मुक्तिमार्गप्रदायकम् ॥ ३० ॥

जिनेन्द्रादिमहर्षीणां दर्भदूर्वादकैस्तथा ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १२९.

वृषभादिसुपितृणां तिलमिश्रोदकैः परम् ॥ ३१ ॥

जयादिदेवतानां च तर्पणं चाक्षतोदकैः ॥

एवं विधाय सन्ध्यायाः कर्म सान्ध्यं समापयेत् ॥ ३२ ॥

अर्थ— मग उजव्या मांडीवर डावा हात खाली आणि उजवा हात वर असा ठेवावा. दोनी हातांच्या गर्भांत दर्भ असावेत. ह्याप्रमाणे झाल्यावर मग प्राणायामाकरिता पूर्वी जो मंत्र सांगितला आहे, तो मंत्र तीन वेळां झणावा. नंतर आचमन करावे. मग दर्भ, दुर्वा आणि अक्षता ह्यांनी मिश्र अशा उदकाने जिनेंद्र वगैरे महर्षींचे तर्पण करावे. तिल आणि उदक ह्यांच्या योगाने वृषभ वगैरे पितरांचे तर्पण करावे. आणि अक्षता व उदक ह्यांच्या योगाने जयादि देवतांचे तर्पण करावे. ह्याप्रमाणे सर्व कर्म झाल्यावर संध्याकर्माची समाप्ति करावी.

शौचान्ते रोगपीडान्ते मृतकानुगमे तथा ॥

अस्पृश्यस्पर्शने चैव आचमादिक्रियां चरेत् ॥ ३३ ॥

अर्थ— वर सांगितलेल्या आचमन व प्राणायाम ह्या क्रिया-स्नान वगैरे करून शुद्ध झाल्यावर (किंवा मलमूत्र विसर्गानंतर शुद्ध झाल्यावर) शरीरातील रोगाची पीडा नाहीशी झाल्यावर, भेताच्या मागून गेलें असतां आणि स्पर्श करण्यास अयोग्य अशा पदार्थांचा स्पर्श झाला असतां-अवश्य कराव्यात.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचारः, अध्याय तिसरा, पान १३०.

स्नानतर्पणके त्यक्त्वा शेषां चापि चरेक्रियाम् ॥

सर्वा मध्याह्नसायाह्नसन्ध्ययोर्द्विजसत्समः ॥ ३४ ॥

अर्थ— मध्याह्नकाल आणि सायंकाल ह्या दोनी वेळीं स्नान आणि तर्पण ह्या दोन क्रिया सोडून बाकीच्या वर सांगितलेल्या सर्व क्रिया त्रैवर्णिक श्रावकानें कराव्यात.

संध्येचा काळ.

सूर्योदयाच्च प्रागेव प्रातःसन्ध्यां समापयेत् ॥

तारकादर्शनात्पूर्वं सन्ध्यां सायान्हीकीं चरेत् ॥ ३५ ॥

मध्यसन्ध्या तु मध्याह्ने काले कृत्यं फलप्रदम् ॥

अकाले निर्मितं कार्यं स्वल्पं फलति वा न वा ॥ ३६ ॥

अर्थ— प्रातःसंध्या सूर्योदयाच्या पूर्वीच समाप्त करावी. संध्याकाळची संध्या आकाशांत नक्षत्रें दिव्हा लागण्याच्या पूर्वी करावी. आणि मध्याह्नसंध्या मध्याह्नकाली करावी. कारण योग्यकाली कर्म केलें असतां तें फल देणारें होतें. आणि अयोग्यकाली केलें असतां त्यापासून फल उत्पन्न होतें किंवा नाहीं ह्याचा संशयच आहे.

घटिकाद्वितयं कालादतिक्रामति चेत्तदा ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १३१.

न दोषाय भवत्यत्र लोकास्याद्दूषणं स्मृतम् ॥ ३७ ॥

अर्थ— कर्माळा जो योग्य काल वर सांगितला, त्यापेक्षा दोन घटिकाच जर अधिक झाल्या तर त्यांत दोष नाही. परंतु लोकांच्या मुखाने तसें कर्म करणाऱ्याची निंदा होते. झणून तसें करूं नये.

उत्तमा तारकोपेता मध्यमा लुप्ततारका ॥

अथमा सूर्यसंयुक्ता प्रातःसंध्या त्रिधा स्मृता ॥ ३८ ॥

अर्थ— जी प्रातःसंध्या पहाटेस नक्षत्रें दिसत असतां होते ती उत्तम समजावी. जी नक्षत्रें दिसेनाशीं झालीं असतां केली जाते ती मध्यम, आणि सूर्योदयानंतर जी केली जाते ती अथम समजावी. ब्राह्ममाणें प्रातःसंध्येचे तीन प्रकार आहेत.

अहो रात्रेश्च यः सन्धिः सूर्यनक्षत्रवर्जितः ॥

सा तु संध्या समाख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ ३९ ॥

अर्थ— सूर्योदय होण्याच्या पूर्वी आणि नक्षत्रें दिसेनाशीं झाल्यावर जो दिवस आणि रात्र त्यांच्या जोडणीचा काल त्यास संध्या झणावें. असें तत्त्वज्ञानी मुनींनीं सांगितलें आहे.

सन्ध्योत्तमा तृतीयांशे पञ्चमांशे दिनस्य तु ॥

मध्याह्निकी तदूर्ध्वं वा पूर्व्वं स्याद्विधौ हि सा ॥ १४० ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १३२.

अर्थ— दिवसाच्या तिसऱ्या भागांत किंवा पांचव्या भागांत मध्यान्हसंध्या करावी. त्याच्या पुढे केलेली संध्या पूर्वीप्रमाणे निष्फल समजावी.

सन्ध्याकाले तु सम्प्राप्ते सन्ध्यां नैवमुपासते ॥

जीवमानो भवेच्छूद्रो मृतः श्वा चैव जायते ॥ ४१ ॥

अर्थ— संध्येचा काल प्राप्त झाला असता जो संध्या करित नाही; तो जीवत आहे तोंपर्यंत शुद्ध होतो. आणि मेल्यानंतर श्वाण होतो.

सन्ध्याकाले त्वतिक्रान्ते स्नात्वाऽऽचम्य यथाविधि ॥

जपेदष्टशतं जाप्यं ततः सन्ध्यां समाचरेत् ॥ ४२ ॥

अर्थ— संध्याकर्म करण्याचा काल निघून गेला असता, योग्य कालीं संध्याकर्म न झाले असल्याने; ते करण्याकरिता पुनः स्नान करावे. मग आचमन करून एकत्रेहे आठ जप करावा. आणि नंतर संध्या करावी.

राष्ट्रभङ्गे नृपक्षोभे रोगातीर्णं सूतकेऽपि च ॥

सन्ध्याचन्दनविच्छिस्तिर्न दोषाय कदाचन ॥ ४३ ॥

अर्थ— आपण रहात असलेल्या देशाचा नाश, राज्याचा कोप, शरीरांत रोगाची पीडा, ह्यांपैकी कोणतेही कारण उत्पन्न झाल्यामुळे संध्याचन्दनकर्म जर झाले नाही, तर काहींही दोष लागत नाही.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १३३.

देवाग्निद्विजविद्यानां कार्ये महति सम्भवे ॥

सन्ध्याहीने न दोषोऽस्ति यस्तत्सत्कर्मसाधनात् ॥ ४४ ॥

अर्थ— देव, अग्नि, द्विज आणि विद्या ह्या संबंधाचें कोणतेंही मोठें कार्य व्हावयाचें असल्यामुळें जर संध्या राहिली, तथापि सत्कार्य साधावयाचें असल्यामुळें दोष लागत नाही.

॥ अथार्घ्यवितरणमन्त्रः ॥

ॐ ङ्ही क्ष्वी उपवेशनभूः शुध्यतु स्वाहा ॥ १ ॥ दर्भादिना उपवेशनभूमिं मार्जयेत् ॥

अर्थ— आतां अर्घ्य देण्याचा मंत्र सांगतात— प्रथम “ॐ ङ्ही” इत्यादि मंत्रानें वसावयाची जागा दर्भानें किंवा दुसऱ्या कशानें तरी लोडून स्वच्छ करावी.

ॐ ङ्ही अमृते अमृतोद्भवे अमृतवर्षिणि अमृतं स्रावय स्रावय सं सं ह्रीं ह्रीं न्हूं न्हूं
द्राँ द्राँ द्रीँ द्रीँ द्रावय द्रावय हं हं क्ष्वीं हं सः अ सि आ उ सा मार्जनं शिर उपरि
सेचनं करोमि स्वाहा ॥ २ ॥ मार्जनान्ते शिरःपरिषेचनम् ॥

अर्थ— नंतर “ॐ ङ्ही अमृते” इत्यादि मंत्रानें मार्जन करावें. आणि भग मस्तकावर पाणी शिंपडावें.

ॐ ङ्ही लाँ वः पः ह्रीं क्ष्वी हं सः सुलकोदकधारणं करोमि स्वाहा ॥ ३ ॥

ततः सन्यसुलकेनोदकमुद्धृत्य ॥

सोमनेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान १२४.

अर्थ— नंतर “ॐ न्ही लौ” इत्यादि मंत्रानें उजव्या हातानें चुलकांत (पशांत) पाणी घ्यावें.

ॐ न्ही अर्हत्सिद्धाचार्योपाध्यायसर्वसाधवो मम बुष्कृतनिष्कृतं अन्तःशुद्धिं कुर्वन्तु ।

हं हूं इवीं श्वीं चुलकामृतं पिबामि स्वाहा ॥ ४ ॥ जलपानं कृत्वाऽऽचम्य ॥

अर्थ— मग “ॐ न्ही अर्हत्सिद्ध” इत्यादि मंत्रानें तें चुलकांतील पाणी प्यावें. आणि आचमन करावें.

ॐ न्हां न्हीं न्हूं न्हौं न्हः नमोऽर्हते भगवते श्रीमते पद्ममहापद्मतिगंठकेसरिमहा-
पुण्डरीकपुण्डरीकगङ्गासिन्ध्वादिनदनद्यापुद्गेन कनकघटपरिपूरितेन वररत्नगन्ध-
पुष्पाक्षतायैरभ्यर्चितामोदितेन जगद्वन्द्यार्हत्परमेश्वराभिषवपविश्रीकृतेन मार्जनं
करोमि स्वाहा ॥ ५ ॥ इति जलं संस्पृष्ट्वाऽभिमन्त्र्य ॥

अर्थ— नंतर “ॐ न्हां न्हीं ” इत्यादि मंत्रानें जलाला स्पर्श करून त्याचें अभिमंत्रण करावें.

ॐ नमोऽर्हते भगवते श्रीमते प्रक्षीणाशेषदोषाय दिव्यनेजोमूर्तये नमः श्रीशान्ति-
नाथाय शान्तिकराय सर्वविघ्नप्रणाशनाय सर्वरोगापमृत्युविनाशनाय सर्वपरकृतक्षु-
द्रोपद्रवविनाशनाय सर्वक्षामडामरविनाशनाय ॐ न्हां न्हीं न्हूं न्हौं न्हः अ सि
आ उ सा नमः द्रौं द्रौं वं शं मं हं सं तं पं इवीं इवीं श्वीं हं सः अ सि आ उ सा
मम सर्वशान्तिं कुरु कुरु स्वाहा ॥ ६ ॥

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १३९.

मार्जनं कृत्वा शिरः परिषिञ्च्य षडर्घ्याणि समुद्धरेत् ॥

अर्थ— “ ॐ नमोऽर्हते भगवते ” इत्यादि मंत्राने मार्जन करून मस्तकावर पाणी शिंपवून पुढील मंत्राने सहा अर्घ्ये घावीत.

ॐ न्हीं सर्वभवनेन्द्रार्चितसमस्ताकृत्रिमचैत्यचैत्यालयेभ्यः स्वाहा ॥ १ ॥

ॐ न्हीं व्यन्तरेन्द्रार्चितसमस्ताकृत्रिमचैत्यचैत्यालयेभ्यः स्वाहा ॥ २ ॥

ॐ न्हीं ज्योतिष्केन्द्रार्चितसमस्ताकृत्रिमचैत्यचैत्यालयेभ्यः स्वाहा ॥ ३ ॥

ॐ न्हीं कल्पेन्द्रार्चितसमस्ताकृत्रिमचैत्यचैत्यालयेभ्यः स्वाहा ॥ ४ ॥

ॐ न्हीं सर्वाहमिन्द्रार्चितसमस्ताकृत्रिमचैत्यचैत्यालयेभ्यः स्वाहा ॥ ५ ॥

ॐ न्हीं विश्वेन्द्रार्चितमध्यलोकस्थितसमस्तकृत्रिमाकृत्रिमचैत्यचैत्यालयेभ्यः स्वाहा ॥ ६ ॥ षडर्घ्यमन्त्राः ॥

अर्थ— हे सहा अर्घ्य देण्याचे मंत्र आहेत. ह्यांतील प्रत्येक मंत्राने एक एक ह्यामार्गे सहा अर्घ्ये घावीत.

अथार्घ्यत्रयमन्त्राः ॥ ॐ न्हीं विश्वचक्षुषे स्वाहा ॥ १ ॥ ॐ न्हीं अनुचराय

स्वाहा ॥ २ ॥ ॐ न्हीं ज्योतिर्मतये स्वाहा ॥ ३ ॥ इत्यर्घ्यत्रयमन्त्राः ॥

अर्थ— आतां तीन अर्घ्यांचे मंत्र सांगतात. “ ॐ न्हीं ” इत्यादि हे तीन मंत्र आहेत. ह्यांतील

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १३६.

प्रत्येक मंत्रांतें एकेक अर्घ्य द्यावें.

णमो अरिहंताणमित्यादिमन्त्रेणाष्टोत्तरशतं तथा चतुःपञ्चाशत्तथा सप्तविंशतिकं जपेत् ॥
अर्थ-मग “णमो अरिहंताणं” इत्यादि मंत्राचा एकशेहे आठ किंवा चोपन्न अथवा सत्तावीस इतका जप करावा.
ततश्च ॥ स्वयम्भूर्भगवानर्हन्परः परमपूरुषः ॥

परमात्मा पवित्रात्मा पवित्रयतु नो मनः ॥ ४५ ॥

देवदेवो महादेवः परात्मा परमेश्वरः ॥

परमः परमब्रह्म स्वयम्भूतः पुनातु नः ॥ ४६ ॥

भूर्भुवःस्वः स्वधा स्वाहा पवित्रं पावनं परम् ॥

पूतं भागवतं ज्योतिः पुनीतात्मस मानसम् ॥ ४७ ॥

इत्युच्चार्य परमात्मानं नमस्कुर्यात् ॥

अर्थ— नंतर “ स्वयंभूर्भगवानर्हन् ” इत्यादि तीन श्लोक क्षणून परमात्मा जो श्रीजिनेंद्र त्याला
नमस्कार करावा.

ततो जलाञ्जलिं गृहीत्वा झं वं ञ्हः पः हः स्वाहा ॥ इति मन्त्रमुच्चारयन् प्रदक्षिणं
परिक्रम्य पूर्वस्थां दिशि जलं विसृजेत् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान १३७.

अर्थ— पुढें आपल्या अंजलींत पाणी घेऊन “ झं वं ” इत्यादि मंत्र झणत आपल्या सभोवतीं प्रदक्षिणा करावी. आणि तें अंजलींतील उदक पूर्वदिशेकडे तोंड करून खाली सोडावें.

ततोऽपि मुकुलितकरकुड्मलः सन् “ ॐ नमोऽर्हते भगवते श्रीशान्ति-
नाथाय शान्तिकराय सर्वविघ्नप्रणाशनाय सर्वरोगापमृत्युविनाशनाय
सर्वपरकृतधुद्रोपद्रवविनाशनाय मम सर्वशान्तिर्भवतु ॥ ” इत्युच्चार्य—

अर्थ— मग हात जोडून “ ॐ नमोऽर्हते भगवते ” इत्यादि मंत्र झणावा. नंतर पूर्वेकडे तोंड करून “ पूर्वस्यां दिशि इन्द्रः प्रसीदतु ” असें झणावें. आग्नेयदिशेकडे तोंड करून “ आग्नेय्यां दिशि अग्निः प्रसीदतु ” असें झणावें. दक्षिणेकडे तोंड करून “ दक्षिणस्यां दिशि यमः प्रसीदतु ” असें झणावें. नैऋत्यदिशेकडे तोंड करून “ नैऋत्यां दिशि निरुतः प्रसीदतु ” असें झणावें. पश्चिमेकडे तोंड करून “ पश्चिमस्यां दिशि वरुणः प्रसीदतु ” असें झणावें. वायव्यदिशेकडे तोंड करून “ वायव्यां दिशि वायुः प्रसीदतु ” असें झणावें. उत्तरेकडे तोंड करून “ उत्तरस्यां दिशि यक्षः प्रसीदतु ” असें झणावें. ईशान्य दिशेकडे तोंड करून “ ईशान्यां दिशि ईशानः प्रसीदतु ” असें झणावें. खाली तोंड करून “ अधरस्यां दिशि धरणेन्द्रः प्रसीदतु ” असें झणावें. आणि वरती तोंड करून “ ऊर्ध्वां दिशि चन्द्रः प्रसीदतु ” असें झणावें.

इति दशदिक्पालान्प्रसाद्य सन्ध्यावन्दनां निवर्तयेत् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचारं, अध्याय तिसरां. पानि १३८.

अर्थ— स्नापमाणे दशदिक्पालांना प्रसन्न करून घेऊन संध्यावेदन कर्म समाप्त करावे.

अथोत्तरक्रिया ॥ तदनन्तरमुषविश्य सव्यजान्वये दर्भेगर्भे मुकुलीकृत्य
करकुक्षमलमधरीकृत्य वामहस्तं विन्यस्य प्राणायाममन्त्रं त्रिरुद्धार्य-
मोक्षमार्गस्य नेतारं भेत्तारं कर्मभूताम् ॥ ज्ञातारं विश्वतत्त्वानां बन्धे
तद्गुणलब्धये ॥ १ ॥ सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्याणि मोक्षमार्गः ॥ इति
वाचनां गृहीत्वा दर्भोदकेन ऋषीणां तर्पणं कुर्यात् ॥ तद्यथा—

अर्थ— आतां पुढची क्रिया सांगतात— संध्यावेदन झाल्यावर आसनावर पर्येकासनाने बसून उजव्या
गुडघ्यावर दोनी हात कमलाच्या कळीप्रमाणे जोडून ठेवावेत. त्यांत डावा हात खाली आणि उजवा हात
वरतीं असावा. हातांत दर्भ असावेत. मग प्राणायाममंत्राचा तीन वेळां उच्चार करून “मोक्षमार्गस्य
नेतारं” हा श्लोक आणि “सम्यग्दर्शन” इत्यादि स्पष्टावे. मग हातांत दर्भ धरून ऋषींचे तर्पण करावे.
त्याचे मंत्र पुढे दिलेले आहेत.

कथितर्पण.

ॐ ह्रीं अर्हत्परमेष्ठिनस्तर्पयामि । ॐ ह्रीं सिद्धपरमेष्ठिनस्तर्पयामि ॥

ॐ ह्रीं आचार्यपरमेष्ठिनस्तर्पयामि । ॐ ह्रीं उपाध्यायपरमेष्ठिनस्त-

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाकाचार, अथ्याय तिसरा, पान १३९.

र्पयामि ॥ ॐ न्हीं सर्वसाधुपरमेष्ठिनस्तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं जिनांस्तर्प-
यामि ॥ ॐ न्हीं अवधिजिनांस्तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं परमावधिजिनांस्त-
र्पयामि ॥ ॐ न्हीं सर्वावधिजिनांस्तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अनन्तावधिजि-
नांस्तर्पयामि १० ॥ एवं ११ ॐ न्हीं कोष्ठबुद्धींस्तर्पयामि ॥ १२ ॐ न्हीं
बीजबुद्धींस्तर्पयामि ॥ १३ ॐ न्हीं पादानुसारिणस्तर्पयामि ॥ १४ ॐ न्हीं
सम्मिमन्नभ्रोतृंस्तर्पयामि ॥ १५ ॐ न्हीं प्रत्येकबुद्धांस्तर्पयामि ॥ १६ ॐ
न्हीं स्वयम्बुद्धांस्तर्पयामि ॥ १७ ॐ न्हीं बोधितबुद्धांस्तर्पयामि ॥ १८
ॐ न्हीं ऋजुमतींस्तर्पयामि ॥ १९ ॐ न्हीं विपुलमतींस्तर्पयामि ॥ २०
ॐ न्हीं दशपूर्विणस्तर्पयामि ॥ २१ ॐ न्हीं चतुर्दशपूर्विणस्तर्पयामि ॥
२२ ॐ न्हीं अष्टाङ्गमहानिमित्तकुशलांस्तर्पयामि ॥ २३ ॐ न्हीं विक्रि-
यर्द्धिप्रासांस्तर्पयामि ॥ २४ ॐ न्हीं विद्याधरांस्तर्पयामि ॥ २५ ॐ न्हीं
चारणांस्तर्पयामि ॥ २६ ॐ न्हीं प्रज्ञाश्रवणांस्तर्पयामि ॥ २७ ॐ न्हीं
आकाशगामिनस्तर्पयामि ॥ २८ ॐ न्हीं आस्यविपांस्तर्पयामि २९ ॥
ॐ न्हीं दृष्टिविषांस्तर्पयामि ॥ ३० ॐ न्हीं उन्नतपरिविनस्तर्पयामि ॥

सोमसेनकृत वैद्यर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान १४०.

३१ ॐ ह्रीं दीप्ततपस्विनस्तर्पयामि ॥ ३२ ॐ ह्रीं तप्ततपस्विनस्तर्प-
यामि ॥ ३३ ॐ ह्रीं महातपसस्तर्पयामि ॥ ३४ ॐ ह्रीं घोरतपस-
स्तर्पयामि ॥ ३५ ॐ ह्रीं घोरगुणांस्तर्पयामि ॥ ३६ ॐ ह्रीं घोरपराक्र-
मांस्तर्पयामि ॥ ३७ ॐ ह्रीं घोरब्रह्मचारिणस्तर्पयामि ॥ ३८ ॐ ह्रीं
आमर्षौषधिप्राप्तांस्तर्पयामि ॥ ३९ ॐ ह्रीं क्ष्वेदौषधिप्राप्तांस्तर्पयामि ॥
४० ॐ ह्रीं जलौषधिप्राप्तांस्तर्पयामि ॥ ४१ ॐ ह्रीं विप्रौषधिप्राप्तां-
स्तर्पयामि ॥ ४२ ॐ ह्रीं सर्वौषधिप्राप्तांस्तर्पयामि ॥ ४३ ॐ ह्रीं
मनोधूलिनस्तर्पयामि ॥ ४४ ॐ ह्रीं वाग्बलिनस्तर्पयामि ॥ ४५ ॐ ह्रीं
कायबलिनस्तर्पयामि ॥ ४६ ॐ ह्रीं अमृतप्राविणस्तर्पयामि ॥ ४७
ॐ ह्रीं मधुस्राविणस्तर्पयामि ॥ ४८ ॐ ह्रीं सर्पिस्त्राविणस्तर्पयामि ॥
४९ ॐ ह्रीं क्षीरस्राविणस्तर्पयामि ॥ ५० ॐ ह्रीं अक्षीणमहानसांस्तर्प-
यामि ॥ ५१ ॐ ह्रीं अक्षीणमहालयान्स्तर्पयामि ॥ ५२ ॐ ह्रीं अहं लोके
सर्वसिद्धायतनानि तर्पयामि स्वाहा ॥ ५३ ॐ ह्रीं अहं भगवतो महति-
महावीरवर्द्धमानबुद्धिऋषींस्तर्पयामि ॥ इति कवितर्पणमन्त्रा त्रिपञ्चा-

सोमसेनकृत वैवर्णिष्ठाचार, अध्याय तिसरा. पान १४१.

शत ॥ तलस्तेषां नमस्कारमन्त्रोऽयम्— ॐ न्हीं अहं कर्ण्यौ कर्ण्यौ नमः ॥

अर्थ— वर तर्पणाचे त्रेपल मंत्र सांगितले आहेत. त्यांतील प्रत्येक मंत्राने तर्पण करावे. या तर्पणास ऋषितर्पण म्हणतात. हे तर्पण झाल्यावर ज्यांचे तर्पण आपण केले त्यांना “ॐ न्हीं अहं” इत्यादि मंत्राने नमस्कार करावा.

पितृतर्पण.

अथ पितृणां तर्पणं कुर्यात्सिलोदकेन— १ ॐ न्हीं अहं श्रीऋषभस्य भगवतः पितरौ तर्पयामि ॥ २ ॐ न्हीं अहं अजितस्य भगवतः पितरौ तर्पयामि ॥ ३ ॐ न्हीं अहं सम्भवस्य भगवतः पितरौ तर्पयामि ॥ ४ ॐ न्हीं अहं भगवतोऽभिनन्दनस्य पितरौ तर्पयामि ॥ ५ ॐ न्हीं अहं इत्यादि वर्धमानपर्यन्तं योज्यम् ॥ २४ ॥ ॐ न्हीं अहं अस्मत्पितरौ तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं तात्पितरौ तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं तत्पितरौ तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं अस्मदीक्षागुरुं तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं अस्मद्विद्यागुरुं तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं अस्मच्छिक्षागुरुं तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं तेषां पितरस्तर्पयामि ॥ ॐ न्हीं अहं तेषां पितृतत्पितृतत्पितरस्त-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा, पान १४२.

र्पयामि ॥ एवं द्वात्रिंशन्मन्त्राः पितॄणां तर्पणार्थं ॥ तेषां नमस्कार-
मन्त्रोऽयम् । ॐ ह्रीं अहं नमः ॥

अर्थ— नंतर तीळ आणि उदक ह्यांच्या योगाने पितरांचे तर्पण करावे. त्याचे मंत्र बत्तीस क्रमाने सांगितले आहेत. ह्याप्रमाणे तर्पण झाल्यावर ज्या पितरांचे आपण तर्पण केले त्यांचा संतोष होण्याकरितां “ ॐ ह्रीं अहं नमः ” ह्या मंत्राने त्यांना नमस्कार करावा.

देवतातर्पण.

अथाक्षतोदकेन देवतानां तर्पणं तन्मन्त्राः ॥ ॐ ह्रीं अहं जयाष्टदेव-
तास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं रौहिण्यादिषोडशविद्यादेवतास्तर्पयामि ॥
ॐ ह्रीं अहं यक्षादिपञ्चदशतिथिदेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं सूर्या-
दिनवग्रहदेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं इन्द्रादिदशदिक्पालदेवता-
स्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं पावाष्टदिक्कन्यादेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं
गोमुखादिचतुर्विंशतियक्षीदेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं चक्रेश्वर्यादि-
चतुर्विंशतियक्षदेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं असुरादिदशविधभव-
नवासिदेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं किन्नराद्यष्टविधव्यन्तरदेवता-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याय तिसरा. पान १४३.

स्नर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं चन्द्रादिपञ्चविधज्योतिष्कदेवतास्तर्पयामि ॥
 ॐ ह्रीं अहं सौधर्मादिवैमानिकदेवतास्तर्पयामि ॥ ॐ ह्रीं अहं सर्वा-
 हृमिन्द्रदेवतास्तर्पयामि । इति तर्पणमन्त्राः ॥ अतो नमस्कारमन्त्रोऽयम् ॥
 ॐ ह्रीं अहं अ सि आ उ सा ॐ कौं नमः ॥ इति प्रातस्सन्ध्यो-
 पासनक्रमः ॥ ७ ॥ एवं मध्याह्नसरायाह्नयोः स्नानतर्पणान्यपि विहाय
 आचमनादिशेषाक्रियां सर्वाभाचरेत् ॥ शिरःपरिषेचनं जलाञ्जल्यर्घ्याणि
 जाप्यं देवपूजादि सर्वं कर्तव्यम् ॥

अर्थ— नंतर अक्षता आणि उदक ह्यांच्या योगानें देवतांचें तर्पण करावें. त्याचे मंत्र वर सांगितले आहेत. हें तर्पण झाल्यावर नमस्काराचा जो मंत्र सांगितला आहे त्या मंत्रानें तर्पण केलेल्या सर्व देवतांस नमस्कार करावा. ह्याप्रमाणें प्रातःकालच्या सन्ध्येचा विधि सांगितला. मध्याह्नकाली आणि सायंकाळीही ह्याप्रमाणेंच विधि करावा. त्यांत फक्त स्नान आणि तर्पण ह्या दोन क्रिया मात्र करण्याची गरज नाही. झणून तेवढ्या क्रिया सोडून बाकीच्या सर्व क्रिया (मस्तकावर उदकसेंचन करणें, जलांजलि देणें, अर्घ्य देणें, जप करणें, देवपूजा वगैरे) सर्व कराव्यात.

इत्थं युक्तिविधानतः सुसकलं सन्ध्यादिकोपासनं ।

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तिसरा. पान १४४.

ये कुर्वन्ति नरोत्तमा भवभयाङ्गीताश्च ते दुर्लभाः ॥

संसाराम्बुधिनौसमां शिवकरां भव्यात्मनां प्राणिनां ।

तस्मादादरपूर्विकां बुधजनाः कुर्वन्तु सन्ध्यां सदा ॥ १४८ ॥

अर्थ— अशाप्रकार वर सांगितलेली संध्योपासनक्रिया, जे कोणी युक्तिप्रयुक्तीने करतात; ते संसाराला मुळीच भीत नाहीत. झणून हे सज्जन हो! भव्यजीवांना संसारसमुद्रांतून तारून नेणारी नौकाच की काय! अशी ही संध्योपासनक्रिया तुम्ही मोठ्या भक्तीने नेहमी करा !!!

श्रीब्रह्मसुरिद्विजवंशरत्नं । श्रीजैनमार्गप्रविवुधदत्तत्त्वः ॥

वाचन्तु तस्यैव विलोक्य शास्त्रं । कृतं विशेषान्मुनिसोमसेनैः ॥ १४९ ॥

अर्थ— त्रैवर्णिकाच्या वंशांत मुकुटमणि आणि ज्यांना श्रीजिनांनी सांगितलेल्या मार्गाची तत्वे उत्कृष्ट समजली आहेत असे ब्रह्मसुरि नांवाचे पंडित होऊन गेले. त्यांनी केलेले शास्त्र पाहून श्रीसोमसेनमुनींनी हे शास्त्र विस्ताराने रचिले आहे. ते तुम्ही भव्यजीवांनी अवश्य पढन करावे.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारनिरूपके भट्टारकश्रीसोमसेनविरचिते

स्नानचस्त्राचमनसन्ध्यातर्पणवर्णनो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १४६.

श्रीवीतरागाय नमः

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

त्रैलोक्ययात्रां चरितुं प्रवीणा । धर्मार्थकामाः प्रभवन्ति यस्याः ॥

प्रसादनो वर्तत एव लोके । सरस्वती सा वसतान्मनोज्ञे ॥ १ ॥

अर्थ— जिच्या कृपेमुळेच धर्म, अर्थ आणि काम हे तीन गुरुपार्थ त्रैलोक्यांत संचार करण्यास समर्थ होतात; अणजे त्रैलोक्यांत प्रसिध्दीला प्राप्त होतात; आणि जी या जगांत वास करीत आहे, ती सर्वस्वती देवी माझ्या अंतःकरणरूपी कमलांत वास करो.

शान्तिप्रदं सम्प्रति शान्तिनाथं । देवाधिदेवं वरतत्त्वभाषम् ॥

नत्वा प्रवक्ष्ये गृहधर्ममत । यतो भवेत्स्वर्गमुखं सुभोगम् ॥ २ ॥

अर्थ— जैनमतांतील मुख्य तत्वांचे ज्याने प्रतिपादन केले आहे आणि जो आपल्या भक्तास शान्ति देतो असा देवाधिदेव जो शान्तिनाथ त्याला नमस्कार करून, ज्याच्यापासून जीवाला स्वर्गमुख सहज भोगावयास मिळेल असा गृहस्थांचा धर्म आतां मी सांगतो.

अस्पृश्य जीव व पदार्थ.

कृत्स्नं सुजलाशये स मुदितश्चोत्थाय तस्माच्छनैः ।

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १४६.

रीर्यायाः पथशोधनं शुचितरं कुर्वन्त्रजेत्स्वं गृहम् ॥

अस्नातान् सकलान् जनाज्ञहि तदा मार्गे स्पृशेन्नोत्तमान् ।

स्नातान् शुद्धजनान्प्रमादबहुलान् शुद्धानपि नो स्पृशेत् ॥ ३ ॥

अर्थ— पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें शुद्ध अशा जलाशयांत स्नान करून तेथून आपल्या गृहाकडे जाण्यास निघावें. त्या वेळीं ईर्यापथशुद्धि (जावयाच्या मार्गाची शुद्धि) करून मग चालू लागावें. ज्यांनीं स्नान केलें नाहीं असे आपल्यापेक्षां वरिष्ठ जरी कोणी मार्गांत आढळले तथापि त्यांना स्पर्श करूं नये. त्याचप्रमाणें एखादा शुद्ध जरी स्नान केलेला असला तथापि त्याला स्पर्श करूं नये. तसेंच नेहमीं हिंसा करणारे असे जे लोक त्यांनाही स्पर्श करूं नये. असे लोक कोणते हे पुढील श्लोकांत सांगतात.

मद्यविक्रयिणं शूद्रं कुलालं मद्यपायिनम् ॥ नापितं च शिलास्फोटं कुवि-
न्दकमतः परम् ॥४॥ काष्ठिकं मालिकं चैव हिंसकं मुद्गलादिकम् ॥ उच्छि-
ष्टपर्णचर्मास्थिच्युतशृंगनखानपि ॥५॥ रोमकेशखुरान्दन्तात्रक्तविण्मूत्र-
पूयकान् ॥ श्लेष्मनिष्ठीवशूद्राज्ञहण्डिकादीन् विहस्ततः ॥ ६ ॥ काक-
कुर्कुटमार्जारखरोष्ट्रग्रामसूकरान् ॥ कुष्टिकुर्कुरोगार्तच्छिन्नांगपतितां-
भरान् ॥ ७ ॥ कितवान्मत्समत्तांश्च बन्धनागाररक्षकान् ॥ भलाक्तवल्लसं-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथां. पान १४७.

युक्तान् ॥ डोम्बमुल्यान् त्रिहस्ततः ॥८॥ तक्षकात्रजकान् स्वर्णकारकान्
ताम्रकुट्टकान् ॥ अयोनिगडसिन्दूरहिंशुहिंशुलकारकान् ॥९॥ शस्त्रवैद्यान-
प्रिवैद्याञ्जलौकारक्तपायिनः ॥ चर्मादीनतिजीर्णागान् त्यजेद्वस्तचतुष्टयात् ॥ १० ॥

अर्थ— मद्याचा विक्रय करणारे, शूद्र, कुंभार, मद्यपी मनुष्य, न्हावी, पाथरवट, कोष्टी, साली, माळी, पारध करणारे असे मुसलमान वगैरे ह्यांना स्पर्श करू नये. तसेच, उष्टी पाने, चमडे, हाडे, आणि प्राण्याच्या अंगावरून गळून पडलेली किंवा काढून टाकलेली शिंगे, नखे, अंगावरील केश, डोकीचे केश, खुर, दांत, रक्त, विष्टा, मूत्र, पू, कफ, थुंकी आणि शूद्रादिकांचे अन्न, व मढकें ह्या वस्तूंपासून दोन हात लांब असावे. त्याप्रमाणेच कावळा, कोंबडा, मांजर, गाढव, उंट, गावांतील डुकर, रक्तपिच्छि झालेला मनुष्य अथवा जनावर, कुतरे, रोगी मनुष्य, ज्याचे अवयव तोडले आहेत असा मनुष्य, भ्रष्ट झालेला अनुष्य, लुच्चा मनुष्य, डोकें फिरलेला मनुष्य, तुळगावरील पहारेकरी, ज्यांचीं वस्त्रे घाण आहेत अशीं मनुष्ये आणि होंवारी वगैरे लोक ह्यांच्यापासून तीन हातांवर लांब असावे. सुतार, परीट, सोनार, तांबट, लोहार, सिंदूर, हिंग आणि हिंगुळ (इंगळक) हे पदार्थ तयार करणारे लोक, शस्त्रवैद्य, डागणारे वैद्य, जळवा लाऊन रक्त काढणारे लोक, आणि ज्यांचे शरीर अगदी जीर्ण झाले आहे असे लोक ह्यांच्यापासून चार हातांवर लांब असावे.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १४८.

पञ्चहस्तादुत्तमतीं सूतिकां हस्तषट्कतः ॥

चाण्डालचर्मकारादीन् हस्तसप्त परित्यजेत् ॥ ११ ॥

अर्थ— ऋतुपती असलेल्या स्त्रीपामून पांच हात लांब असावे. चाळंतिणीपामून सहा हात लांब असावे. चांडाल आणि चांभार ह्यांपामून सात हात लांब असावे.

मांसभारं सुराकुम्भं युगद्वयं तु वर्जयेत् ॥

नृतिरश्चश्च दुर्गन्धिद्रव्यं तु युगपञ्चकम् ॥ १२ ॥

अस्पृश्यगृहजं भस्म धूलीधूमतुषादिकान् ॥

अस्पृशन्नजिजगेहं स गच्छेज्जीवदयापरः ॥ १३ ॥

अर्थ— मांसाचा ढीग आणि मद्याचे पात्र ह्यापामून आठ हातावर लांब असावे. मनुष्य, पशुपक्षी इत्यादिकांच्या कुजलेल्या प्रेतापामून वीस हात लांब असावे. त्याप्रमाणेच स्नान करून घराकडे जात असता, ज्यांना आपण केव्हांच स्पर्श करीत नाही अशा लोकांच्या घरांतून उडून आलेले राख, धुरव्या, धूर, कोंडा, वगैरे पदार्थ आपल्या अंगावर येऊं देऊं नयेत. तसेच वाटेनें चालत असता कोणत्याही जीवाला त्रास देऊं नये. सर्वावर दया करावी.

अथ गृहलक्षणम्

सौमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय चवथा. पान १४९.

विजातिम्लेच्छशूद्राणां गेहाददूरं भवेद्गृहम् ॥

काष्ठधूमादिसंसर्गं न कुर्यात्कुञ्जमेलनम् ॥ १४ ॥

अर्थ-- आतां गृहाचें लक्षण सांगतात- विजातीचे लोक, मुसलमान लोक आणि शूद्र लोक ह्यांच्या घरापासून आपलें घर दूर असावें. त्यांच्या घराचे बासे, त्यांच्या घरांतून येणारा धूर इत्यादिकांचा संपर्क आपल्या घराला होऊं देऊं नये. तसेंच त्यांच्या घराच्या भिंतीला आपल्या घराची भित देखील लागून अमूं नये.

तेषां हि श्रूयते शब्दो हिंसादिदुष्टवाचकः ॥

केशास्थिचर्मदुःस्पर्शां न भवेत्त्वं तथा कुरु ॥ १५ ॥

अर्थ-- विजातीय लोक वर्गरे लोकांच्या घराजवळ जर आपलें घर असेल, तर, त्यांचे हिंसा वर्गरे दुष्कृत्याचे वाचक शब्द आपल्यास नेहमी ऐकावे लागतात. झणून अशा लोकांच्या रहाण्याच्या ठिकाणापासून जेनाचें घर दूर असावें. तसेंच आपल्या घराला केश, हाडे आणि चामडें ह्यांचा स्पर्श न होईल असे घर असावें.

तेषां जलप्रवाहस्य नीचभागं विवर्जयेत् ॥

मानिनां पापशीलानां सक्तानां दुष्टसङ्गतौ ॥ १६ ॥

अर्थ-- वर जे विजातीय वर्गरे लोक सांगितले आहेत, त्यांच्या घरांतील पाणी ज्या सखल जाग्यांत

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाव्धार, अध्याय चवथा. पान ११०.

बहात येत असेल, त्या सखल जाग्यांत आपलें घर असूं नये. तसेंच आपल्या घराजवळ अभिमानी, पातकी आणि दुष्टांची संगति करणारे असे लोक असूं नयेत.

नगरस्थान्स्थसम्भागे न कुर्याद्गृहबन्धनम् ॥

भषकसृकरादीनां प्रवेशो न हि सौख्यदः ॥ १७ ॥

अर्थ— आपण ज्या गांवांत रहातो त्या गांवाच्या शेवटाला आपलें घर बांधूं नये. घरांत कुतरे, गांव-डुकर, वगैरे पशू शिरले असता त्या घरांत आपल्यास सुख लागणार नाही असे समजावें.

सङ्कीर्णमार्ग उच्छिष्टमलमूत्रादिदूषितः ॥

वेद्यातस्करव्याघ्रादिसम्बन्धं दूरतस्त्यजेत् ॥ १८ ॥

अर्थ— जेथे सर्वजातीचे लोक जमतात असा रस्ता आपल्या घराजवळ असूं नये. उष्ट्रे पदार्थ, मल, मूत्र इत्यादि पदार्थ टाकण्याची जागा आपल्या घराजवळ असूं नये. वेद्या आणि चोर ह्यांची घरे जवळ असूं नयेत. त्याचप्रमाणे व्याघ्र वगैरे जंगली जनावरांचे ठिकाणही आपल्या घराजवळ असूं नये.

उत्तमस्थानमालोक्य सर्पादिपरिवर्जितम् ॥

रम्यं तत्र गृहं कुर्याद्यथाद्रव्यं यथारुचि ॥ १९ ॥

अर्थ— घर सांगितलेले उपद्रव ज्या ठिकाणी नाहीत आणि सर्पादिकांची पीढा जेथे नाही असे उत्तम

सोमसेनकृत लैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १९१.

स्थळ पाहून त्या ठिकाणी आपल्या द्रव्याची अनुकूलता जशी असेल त्या मानाने आपल्या इच्छेप्रमाणे सुशोभित असे घर बांधावे.

रेणुपाषाणनीरान्तं खनयेत्पृथिवीतलम् ॥

शङ्खखर्परचर्मास्थिविण्मूत्रं दूरतस्त्यजेत् ॥ २० ॥

अर्थ— मुरमाचे दगड अथवा पाणी हीं लागेपर्यंत पाया काढावा. शंख, खापऱ्या, चामडें, हाडें, विष्ठा आणि मूत्र हे घराजवळ न टाकतां दूर टाकावेत.

पाषाणैश्चेष्टकामृद्भिर्धूर्णैर्धूर्बध्यते दृढम् ॥

सुदिने सुसुहृते वा जिनपूजापुरस्सरम् ॥ २१ ॥

कथं— दगड, विटा, माती आणि चुना ह्यांच्या योगाने भूमि फार बळकट होते; सणून हे पदार्थ घालून घरांतील जमीन करावी. घर बांधावयाचें तें चांगला दिवस पाहून सुसुहृतांवर श्रीजिनेंद्राची पूजा प्रथम करून बांधावयास प्रारंभ करावे.

भुक्तिशालाऽग्निदिकोणे नैर्ऋत्यां शयनस्थलम् ॥

वायव्यां स्नानगेहं स्यादीशान्यां जिनमन्दिरम् ॥ २२ ॥

पश्चिमे चित्रशाला तु नानाजनसमाश्रया ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १५२.

दक्षिणे तु जलस्थानं सुत्तरे श्रीघनाश्रयः ॥ २३ ॥

पूर्वस्थां निर्गमद्वारं घण्टातोरणभूषितम् ॥

मध्ये नृत्यन्ति नर्तक्यो गीतहास्यविनोदकैः ॥ २४ ॥

सदनस्य बहिर्भागे शाला गोधनसम्भृता ॥

गजाश्वरथपादानस्तत्रैव स्तीयतेऽन्त्यतः ॥ २५ ॥

अर्थ— त्या घरांत आप्तेयदिशेकडे पाकगृह असावे. नैर्ऋत्यदिशेस निजण्याची जागा असावी. वायव्यदिशेस स्नानाची जागा असावी. ईशान्यदिशेस जिनमंदिर असावे. पश्चिमेकडे पुष्कळ लोकांना वसण्यासारखी चित्रशाला असावी. दक्षिणेकडे पाण्याचे ठिकाण असावे. उत्तरेकडे द्रव्य ठेवण्याची जागा (जामदारखाना) असावी. आणि पूर्वदिशेकडे घराचा दरवाजा असावा. त्याला तोरण लाविलेले असावे आणि घांटही बांधलेली असावी. तसेच मध्यभागी नर्तन करणाऱ्या स्त्रियांच्या नृत्याची जागा असावी. घराच्या बाहेरच्या बगलेस गोठा असावा. ही जागा घराच्या बाहेर असल्याने, त्यांत हत्ती, घोडे, रथ, चाकर मनुष्ये वगैरे रहावयाची असतात.

एकद्वित्रीणि सप्तान्ता उपर्युपरि संस्थिताः ॥

चूर्णकाचसुवर्णादिलेपनेल्लेपिताः पराः ॥ २६ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १५३.

अर्थ— एक, दोन, तीन असे सातापर्यंत मजले घराला करावेत. त्यांतील भिंतीस चुन्या किंवा सोने
घांचे गिलावे करावेत. आणि काचेचीं तावदानें लावावीत.

नानाशृंगैश्च संयुक्तं मालाचन्द्रोपकादिभिः ॥

पुत्रोत्पत्तिविवाहादिकल्याणपरिपूजितम् ॥ २७ ॥

अर्थ— घराला अनेक शिखरें गच्छ्या वगैरे असाव्यात. घरांत पुत्रोत्पत्ति, विवाह वगैरे मंगल कार्यें
होत असावीत.

चैत्यस्य वामभागे तु होमशालां समापयेत् ॥

धूमावकाशकस्थानं सल्लकीकदलीयुतम् ॥ २८ ॥

अर्थ— जिनमंदिराच्या डाव्या वाजूस होमशाला करावी. त्यांतून धूर जाण्याला मार्ग असावा. आणि
ज्या वाजूला धूर जात असेल तिकडे सळई, केळीं हीं झाडें लावावीत.

पल्यङ्गं कुसुमानि चन्दनरसः कर्पूरकस्तूरिका ।

स्वाद्यन्नं वनिता स्वरूपसहिता हास्यादिका सत्क्रिया ॥

ताम्बूलं वरभूषणानि तनुजा क्षान्ताय सत्सम्पदो ।

गेहे यस्य स एव सन्ति विभवा धन्यश्च पुण्यात्मकः ॥ २९ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचारं, अध्याय चक्षुषां. पान १५४.

अर्थ— निजण्याचा पलंग, सुवासिक फुलें, चंदनाची उटणी, कापूर, कस्तूरी, मधुर अन्न, रूपवती अशी पत्नी, हास्य विनोद वगैरे गमतीचे व्यापार, तांबूल, उंची दागिने, पुत्र, आणि धर्म करण्याकरितां द्रव्य ही संपत्ति ज्याच्या घरांत असेल, तो धन्य होय! आणि तोच पुण्यवान् होय.

चैत्याल्यप्रवेश.

गत्वा तत्र जिनागारं शनैः स्थित्वा बहिःस्थले ॥

पादौ प्रक्षाल्य संशोध्य सम्यगीर्यापथं क्रमात् ॥ ३० ॥

त्रिःपरीत्य जिनेन्द्रस्य गेहं चान्तर्विशेद्विभुः ॥

मुखवस्त्रं समुद्धाव्य जिनवक्त्रं विलोकयेत् ॥ ३१ ॥

अर्थ— त्या आपल्या घरांत हळू हळू जाऊन, जिनमंदिराच्या बाहेर उभे राहून, आपले पाय धुवावेत. मग ईर्यापथशुद्धि करून, जिनेंद्राला तीन प्रदक्षिणा करून, मंदिरांत प्रवेश करावा. आणि जिनेंद्राच्या मुखावरील वस्त्र काढून त्याच्या मुखार्चे दर्शन करावें. आणि पुढील स्तोत्रानें जिनदर्शनाचें माहात्म्य वर्णन करावें.

जिनदर्शनस्तवन.

दर्शनं जिनपतेः शुभावहं । सर्वपापशमनं गुणास्पदम् ॥

स्वर्गसाधनमुशान्ति साधनो । भोक्षकरणमतः परं च किं ॥ ३२ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चव्वथा. पान १५६.

अर्थ— श्रीजिनेंद्राचें दर्शन अत्यंत शुभकारक आहे, तें सर्व पातकांचा नाश करणारें व सर्व सद्गुणांचें वसतिस्थान आहे. सज्जन लोक श्रीजिनेंद्राचें दर्शन हेंच स्वर्गाचें मुख्यसाधन आहे असें ह्मणतात. भग मोक्षाचें साधन तरी ह्यापेक्षां निराळें कोणतें असावयाचें आहे?

दर्शनं जिनरवेः प्रतापवः । क्षित्तिपद्मपरमप्रकाशकम् ॥

दुष्कृतैकतिमिरापहं शुभं । विघ्नवारिपरिशोषकं सदा ॥ ३३ ॥

अर्थ— श्रीजिनेंद्ररूपी जो सूर्य, त्याचें दर्शन प्रतापशाली असल्यानें तें अंतःकरणरूपी कमलाचा विकास करणारें, पातकरूपी अंधकाराचा नाश करणारें, कल्याणप्रद आणि सर्वदा विघ्नरूपी उदक शोषून टाकणारें असें आहे.

दर्शनं जिनमिशापतेः परं । जन्मदाहशमनं प्रशस्यते ॥

पुण्यनिर्मलसुधाप्रवर्षणं । बर्धनं सुखपयोनिधेः सतः ॥ ३४ ॥

अर्थ— श्रीजिनपतिरूपी जो चंद्र त्याचें दर्शन जन्ममरणरूपी उकाड्याचा नाश करणारें आहे; आणि पुण्यरूपी स्वच्छ अमृताचा वर्षाव करणारें असून सत्पुरुषांच्या सुखरूपी समुद्राला भरती आणणारें आहे.

दर्शनं जिनसुकल्पभूरुहः । कल्पितं हि मनसा प्रपूरयेत् ॥

सर्वलोकपरितापनाशनं । पम्फुलीति फलतो महीतले ॥ ३५ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १५६.

अर्थ— श्रीजिनेंद्र हाच जो कल्पवृक्ष त्याचें दर्शन हें मनांत आणलेलें देणारें असें आहे. आणि सर्व लोकांच्या संसारवायाचा नाश करणारें असून ह्या पृथ्वीवर उत्कृष्ट फळांनीं (दर्शन करणाऱ्याचें कल्याण करणें ह्या फळांनीं) गजवज्रून गेले आहे.

दर्शनं जिनसुकामगोरलं । कामितं भवति यत्प्रसादतः ॥

दोग्धि दुग्धमपि विस्रकाम्यया । शुद्धमेव मन इत्युदाहृतम् ॥ ३६ ॥

अर्थ— मी श्रीजिनेंद्ररूपी जी कामधेनु तिचें दर्शन केलें ह्मणजे पुरें आहे. कारण, माझे सर्व मनोरथ श्रीजिनेंद्ररूपी कामधेनूच्या कृपेनें सफल होणारे आहेत. ही कामधेनु अशी आहे कीं, भव्यजीवानें द्रव्याच्या इच्छेनें तिची धार काढली असतां ती धार काढणाराचें अंतःकरण शुद्ध करते ह्मणजे त्याची द्रव्यतृष्णा दूर करते.

दर्शनं जिनपयोनिधेरुशं । सौख्यमौक्तिकसम्बूहदायकम् ॥

सद्बनं गुणगभीरमुत्तमं । ज्ञानवारिविपुलप्रवाहकम् ॥ ३७ ॥

अर्थ— श्रीजिनेंद्ररूपी समुद्राचें दर्शन हें सौख्यरूपी मौक्तिकांना देणारें आहे. आणि ज्ञानरूपी उदकाची पुष्कळ वृष्टि करणारा असा जो सद्गुणरूपी उत्तम मेघ त्यालाही देणारें आहे.

अथाभवत्सफलता नयनद्वयस्य । देव स्वदीयचरणाम्बुजवीक्षणेन ॥

सोमसेनकृत त्रैविर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १५७.

अथ त्रिलोकतिलक प्रतिभासते मे । संसारवारिधिरयं शुलकप्रमाणः ॥ ३८ ॥

अर्थ— हे देवा! आज तुझ्या चरणकमलांच्या दर्शनाने माझ्या दोनी दोळ्यांची सफलता झाली. हे मभो! आज मला हा संसारसमुद्र पसाभर पाण्याप्रमाणे भासू लागला आहे.

किसलयितमनल्पं त्वद्विलोकाभिलाषात् ।

कुसुमितमतिस्तान्द्रं त्वत्समीपप्रयाणात् ॥

मम फलितममन्दं त्वन्मुखेन्दोरिदानीं ।

नयनपथमवासादेव पुण्यदृमेण ॥ ३९ ॥

अर्थ— हे देवाधिदेवा! माझ्या पुण्यरूपी वृक्षाला—तुझे दर्शन करण्याची जी मला इच्छा झाली तीमुळे कोमल पाने आल्याप्रमाणे झाले आहे. [ह्मणजे तुझ्या दर्शनाची मला जी इच्छा झाली ती माझ्या पुण्यरूपी वृक्षाची फालवी होय.] त्या इच्छेमुळे तुझ्याजवळ माझे येणे झाल्याने त्या वृक्षाला फुलांचा बहार आल्यासारखे झाले आहे. (तुझ्या चरणाजवळ येणे हे पुण्यवृक्षाची फुले होत.) आणि तुझा मुखचंद्र ह्या वेळी माझ्या दृष्टीस पडल्याने त्या वृक्षाला फले आल्याप्रमाणे झाले आहे. (तुझ्या मुखचंद्राचे दर्शन हे पुण्यवृक्षाचे फल होय.)

शर्वरीषु शशिना प्रयोजनं । भास्करेण दिवसे किमीश्वर ॥

सोमसेनवृत्त वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १५८.

त्वन्मुखेन्दुदलिते तमस्तते । भूतलेऽत्र तस्योस्तु का स्तुतिः ॥ ४० ॥

अर्थ— हे प्रभो! अंधकारानें (अज्ञानानें) व्याप्त झालेलें हें भूतल, जर तुझ्या मुखचंद्रानें प्रकाशमान (ज्ञानवान्) होत आहे, तर रात्रीच्यावेळीं चंद्राचें काय प्रयोजन आहे? आणि दिवसा सूर्याचें तरी काय प्रयोजन आहे? कांहीं नाही. कारण, त्यांचें कांहीं कार्यच जगांत राहिलें नाही. ह्मणून, त्यांची स्तुति करण्यांत कांहींच अर्थ नाही.

अमितगुणगणानां त्वद्रतानां प्रमाणं । भवति समधिगन्तुं यस्य कस्यापि वाञ्छा ॥

प्रथममपि स तावद्गोम कल्यङ्गुलं स्या- । दिति च सततसंख्याभ्यासमङ्गीकरोतु ॥ ४१ ॥

अर्थ— हे नाथा! तुझ्या ठिकाणीं असलेल्या असंख्य गुणांचें प्रमाण समजावें अशी जर कोणाला इच्छा होईल; तर, त्यानें प्रथम आकाश किति अंगुलें लांब आहे तें मोजण्याकरितां संख्येचा अभ्यास करावा. तात्पर्य— आकाश किति अंगुलें लांब आहे ह्याची संख्या समजणें जसे शक्य नाही, त्याप्रमाणें, तुझ्या गुणांची संख्या समजणेंही शक्य नाही.

देव त्वदंघ्रिनाखमण्डलदर्पणेऽस्मि- । स्रष्टव्ये निस्तर्गरुचिरे चिरदृष्टवक्त्रः ॥

श्रीकीर्तिकान्तिधृतिसङ्गमकारणानि । भव्यो न कानि लभते शुभमङ्गलानि ॥ ४२ ॥

अर्थ— हे देवा! स्वभावतःच सुंदर असलेल्या आणि पूज्य अशा ह्या तुझ्या चरणनखरूपी दर्पणांत जो

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १५९.

भव्यजीव फार वेळ आपलें मुख अवलोकन करतो (तुझ्या चरणावर जो फार वेळ नम्र होतो ;) तो भव्य-
जीव, संपत्ति, कीर्ति, कांति आणि धृति (धैर्य) ह्यांच्या प्राप्तीचीं कोणतीं मंगल साधनें मिळवीत नाहीं ?
सर्व साधनें मिळवितो. ह्मणजे श्रीजिनेंद्राचें दर्शन करणाऱ्या मनुष्याच्याजवळ संपत्ति, कीर्ति, कांति
आणि धृति, ह्या प्राप्त होण्याचीं सर्व साधनें आपोआप चालून येतात.

त्वद्दर्शनं यदि ममास्ति दिने दिनेऽस्मिन् । देव प्रशस्तफलदायि सदा प्रसन्नम् ॥

कल्पद्रुमार्णवसुरग्रहमन्त्रविद्या- । चिन्तामणिप्रभृतिभिर्न हि कार्यमस्ति ॥ ४२ ॥

अर्थ— भगवन् ! विपुल फल देणारें आणि सर्वदा आनंदमय असें हें तुझें दर्शन जर मला प्रतिदिवशीं
होईल, तर कल्पवृक्ष, समुद्र, देव, ग्रह, मंत्र, विद्या, चिन्तामणि वर्गरेच्या योगानें माझें कांहींच काम नाहीं.
कल्पवृक्ष वर्गरे इच्छितफल देणाऱ्या वस्तूंची मला मुळींच गरज नाहीं.

जिनपूजाक्रम.

इति संस्तुत्य देवं तमुपविश्य जिनाग्रतः

भार्यायै याचितं वस्तु पानीयाक्षतचन्दनम् ॥ ४३ ॥

पुष्पं नैवेद्यदीपाँश्च धूपं फलमतः परम् ॥

समालोक्य च संशोध्य पूजा कार्या सुबुद्धितः ॥ ४४ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्गिकाचार, अध्याय चवथा. पान १६०.

अर्थ— ह्याप्रमाणें श्रीजिनेंद्राची स्तुति करून त्याच्या अग्रभागीं बसावें. नंतर आपल्या पत्नीजवळ मागितलेले पाणी, अक्षता, गंध, फुलें, अनेक नैवेद्य, दीप, धूप आणि फल हे पदार्थ जीवजंतु त्यांत आहे कीं काय ! हें समजव्याकरितां नीट तपासून पाहून, शुद्धमनानें मभूची पूजा करावी.

आन्धानं स्थापनं कृत्वा सन्निधीकरणं तथा ॥

पञ्चोपचारविधितः पूजनं च विसर्जनम् ॥ ४५ ॥

अर्थ— पूजा करतांना प्रथम श्रीजिनेंद्राचें आवाहन (बोलावणें) करावें. नंतर आपल्या पुढें असलेल्या प्रतिमेच्या ठिकाणीं श्रीजिनेंद्राचें स्थापन करावें. मग सन्निधीकरण (पूजा होईपर्यंत प्रतिमेच्या ठिकाणीं रहाण्याची प्रार्थना) करावें. मग त्याची पंचोपचारानें पूजा करून विसर्जन करावें.

गर्भागारे जिनेन्द्राणां कृत्वा पूजां महोत्सवैः ॥

स्तुतिं स्तुत्या परं भक्त्या नमस्कारं पुनःपुनः ॥ ४६ ॥

कृत्वा मण्डपमध्येऽत्र वेदिकां च समागमन् ॥

जिनस्य दक्षिणे भागे दर्भासनमुपाश्रयेत् ॥ ४७ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें गर्भागारांत श्रीजिनेंद्राची पूजा होव्या उत्साहानें करून, आणि अनेक स्तोत्रांनीं त्याची स्तुति करून वारंवार नमस्कार करावेत. नंतर मंडपाच्या मध्यभागीं असलेल्या कळ्याजवळ यावें, आणि

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १६१.

जिनेन्द्राच्या उजव्या बाजूस दर्भासनावर वसावे.

वनिताहस्ततो वाऽन्यशिष्यहस्तास्तथाऽपि च ॥

गृहीत्वा त्वर्चनाद्रव्यं पूजयेज्जिननायकम् ॥ ४८ ॥

अर्थ— नंतर स्वस्तीकडून किंवा शिष्याकडून अथवा दुसऱ्या कोणाकडून आणविलेलं पूजाद्रव्य (पूजेचे पदार्थ) घेऊन, त्या ठिकाणीं पुढीलप्रमाणे श्रीजिनेन्द्राची पूजा करावी.

पञ्चवर्णैर्महाचूर्णै रङ्गवल्लीं समालिखेत् ॥ कदलीसल्लकीस्तम्भैरिक्षुदण्डैः
सत्तोरणैः ॥ ४९ ॥ घण्टाचमरसम्भूषैर्भूषयेज्जिनवेदिकाम् ॥ पूर्णकुम्भा-
र्चनाद्रव्यदर्भाश्च वामभागतः ॥ ५० ॥ गन्धकुट्यां जिनेन्द्रस्य प्रतिमां
च निवेशयेत् ॥ सिद्धचक्रस्य यन्त्रं च पूजयेद्गुल्फादुक्ताम् ॥ ५१ ॥ सह-
स्रनाम देवस्य पठेत्तावद्विधानतः ॥ सकलीकरणं कृत्वा शोधयेन्निजदे-
हकम् ॥ ५२ ॥ गन्धपुष्पाक्षतैस्तोयैः पूजाद्रव्याणि शोधयेत् ॥ पूजोप-
करणस्तोमं शोधयेच्छुचिभिर्जलैः ॥ ५३ ॥

अर्थ— पांच रंगांच्या निरनिराळ्या चूर्णाने रंगवल्ली काढावी. केळी किंवा सळई झांचे खांब, ऊंस, तोरण, घांट, चवऱ्या आणि अनेक प्रकारचीं भूषणे झांच्या योगाने ती वेदिका (कट्टा) सुशोभित करावी.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १६२.

पाण्याची घागर, पूजेचे पदार्थ आणि दर्भ हे आपल्या डाव्या हाताकडे ठेवावेत. मग गंधकुटीच्या ठिकाणी श्रीजिनेंद्राच्या प्रतिमेचे स्थापन करावे. सिद्धचक्राचे यंत्र आणि गुरूच्या पादुका ह्यांची पूजा करावी. श्रीजिनाचे सहस्रनाम स्तोत्र पठण करावे. सकलीकरण करून आपल्या देहाची शुद्धि करावी. गंध, फुलें, अक्षता वगैरे पूजेचे पदार्थ पाण्याने शुद्ध करावेत. तसेच आणखी पूजेला लागणारी सामग्रीही पाण्याने धुवून शुद्ध करावी.

तत ईशानंदिग्भागे वास्तुवायुकुमारकान् ॥
 मेघाग्निनागदेवाँश्च भूमिशुद्धिविधायकान् ॥ ५४ ॥
 दर्भाम्बुवन्हिभिः शुद्धैर्भूमिं संशोध्य पूजयेत् ॥
 महावायुनिनादेन पुष्पांजलीभिरञ्जसा ॥ ५५ ॥
 शिष्या विद्यागुरुंश्चात्र साधर्यदानेन तर्पयेत् ॥
 अग्निकोणे क्षेत्रपालं गुडतैलैश्च पूजयेत् ॥ ५६ ॥

अर्थ— मग ईशान्येकडच्या वाजूस भूमिशुद्धि करणाऱ्या वास्तुदेवता आणि वायुकुमार, मेघकुमार, अग्निकुमार आणि नागकुमार ह्यांची पूजा करावी. पूजा करण्याच्या अगोदर दर्भ, पाणी आणि अग्नि ह्यांच्या योगाने भूमीची शुद्धता करावी. आणि नंतर पूजा करावी. पूजेच्या वेळीं मोठमोठी घाचे

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १६३.

वाजवाचीत. देवांवर पुष्पांजलि घालावी. ह्याच ठिकाणीं आपल्या विद्यागुरूला अर्घ्य देऊन त्यांची पूजा करावी. नंतर आग्नेयकडील बाजूस गूळ आणि तेल ह्या द्रव्यांनीं क्षेत्रपालाची पूजा करावी.

ईशानदिशि नागांश्च क्षीरैरञ्जलिपुरितैः ॥

आभिः पुण्याभिरित्यादि श्लोकेन भुजमर्चयेत् ॥ ५७ ॥

अर्थ— ईशान्यदिशेला जी नागकुमारांची पूजा सांगितली ती ओंजळभर पाण्यानें करावी. आणि “आभिः पुण्याभि” इत्यादिश्लोकानें (हा श्लोक पुढें आहे) भूमीची पूजा करावी.

आभिः पुण्याभिरङ्गिः परिमलयहलेनामुना चन्दनेन ।

श्रीद्विक्पेयै-(१)-रमीभिः शुचिसदकचयैरुद्गमैरेभिरुद्धैः ॥

हृष्यैरेभिर्निवेद्यैर्मखभवनमिमैर्दीपयङ्गिः प्रदीपै- ।

धूपैः प्रेयोभिरेभिः पृथुभिरपि फलैरेभिरर्चामि भूमिम् ॥ ५८ ॥

“आभिः पुण्याभि” इत्यादि श्लोकानें भूमीचें पूजन करण्यास वरील श्लोकांत सांगितलें आहे, तो श्लोक हाच होय. हा श्लोक क्षणून्, जल, गंध, पुष्प, अक्षता, नैवेद्य, दीप, धूप आणि फळ ह्या पदार्थांच्या योगानें भूमीची पूजा करावी.

ततः श्रुतं शुरुं सिद्धं यक्षान्यक्षीश्च देवताः ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिक्काचार, अध्याय चवथा, पान १६४.

पूजयेद्विधिवद्भवत्या दीर्घया दम्भवर्जितः ॥ ५९ ॥

अर्थ— नंतर शास्त्र, गुरु, सिद्ध, यक्ष आणि यक्षी ह्या देवतांची पूजा यथाविधि मोठ्या भक्तीने करावी. पूजा करतांना दांभिक वृत्ति असू नये.

आभरणधारण.

जिनांघ्रिचन्दनैः स्वस्य शरीरे लेपमाचरेत् ॥

यज्ञोपवीतसूत्रं च कदिमेखलया युतम् ॥ ६० ॥

मुकुटं कुण्डलद्वन्द्वं मुद्रिकां करकङ्कणम् ॥

बाहुबन्धांघ्रिभूषे च वस्त्रयुग्मं च तत्परम् ॥ ६१ ॥

जिनांघ्रिस्पर्शितां मालां निर्मलां कण्ठदेशके ॥

ललाटे तिलकं कार्यं तेनैव चन्दनेन च ॥ ६२ ॥

अर्थ— श्रीजिनेंद्राच्या चरणावरील गंधाने आपल्या अंगाला लेप करावा. तसेच यज्ञोपवीत, कमरेची मेखला, मुकुट, कुंडलें, बोटांतील अंगळ्या, हातांतील कडें वगैरे दागिने, दंडांत घालावयाचे दागिने, पायांत घालावयाचे साखळ्या वगैरे दागिने आणि अंगावर घेण्याचीं वस्त्रे ह्या सर्व पदार्थांना श्रीजिनेंद्राच्या चरणावरील गंध लावावे. श्रीजिनेंद्राच्या चरणांचा जिला स्पर्श झाला आहे अशी पुष्पमाला आपल्या कंठांत धारण

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १६५.

करावी. आणि त्या भगवंताच्या चरणाचा स्पर्श झालेले गंध आपल्या कपाळास लावावे.

तिलकाचे प्रकार.

आतपत्रं तथा चक्रं अर्धचन्द्रं त्रिशूलकम् ॥

मानस्तम्भस्तथा सिंहपीठकं चेति षड्विधम् ॥ ६३ ॥

अर्थ— छत्राकार, चक्राकार, अर्धचंद्राकार, त्रिशूलाकार, मानस्तंभाकार आणि सिंहासनाकार असे गंध लावण्याचे सहा प्रकार आहेत.

छत्रत्रयमिति स्मृत्वा आतपत्रमुदाहृतम् ॥

धर्मचक्रमिति स्मृत्वा चक्राकारं च कारयेत् ॥ ६४ ॥

पाण्डुशिलेति संस्मृत्य अर्धचन्द्रं विनिर्मितम् ॥

रत्नतथमिति ज्ञात्वा त्रिदण्डं तिलकं स्थितम् ॥ ६५ ॥

मानस्तम्भाकृति कार्यं मानस्तम्भाभिधानकम् ॥

सिंहासनं जिनेन्द्रस्य संस्मृत्य सिंहविष्टरम् ॥ ६६ ॥

अर्थ— श्रीजिनेंद्राच्या तीन छत्रांचे स्मरण करून छत्राकार गंध लावावे, धर्मचक्राचे स्मरण करून चक्राकार गंध लावावे, तीर्थकराच्या जन्माभिषेकाच्या वेळी असलेल्या शुभ्राशिलेचे स्मरण करून अर्धचंद्राकार

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय चवथा. पान १६६.

गंध लावावें. रत्नत्रयाचें स्मरण करून त्रिशूलाकार गंध लावावें. मानस्तंभाचें स्मरण करून मानस्तंभाकार गंध लावावें. आणि श्रीजिनेंद्राच्या सिंहासनाचें स्मरण करून सिंहासनाकार किंवा पीठाकार गंध लावावें.
तिलकाची स्थाने.

आतपत्रार्धचन्द्रे वा यदा भाले धृते तदा ॥

वक्षसि भुजयोः कण्ठे त्रिशूलाकृतिमादिशेत् ॥ ६७ ॥

अर्थ— ज्यावेळीं कपाळावर अर्धचंद्राकार किंवा छत्राकार गंध लाविलें असेल, त्यावेळीं ऊर, दोनी बाहू आणि कंठ ह्यांवर त्रिशूलाकार गंध लावावें.

भाले स्तम्भं तथा पीठं भुजादौ स्वस्तिकं तदा ॥

त्रिदण्डमथवा चक्रं तदाकृति तथा भवेत् ॥ ६८ ॥

अर्थ— कपाळावर जेव्हां स्तंभाकार किंवा पीठाकार गंध लाविलें असेल त्या वेळीं बाहू वगैरे ठिकाणीं स्वस्तिकाकार, त्रिशूलाकार अथवा चक्राकार गंध लावावें.

सर्वाङ्गलेपनं प्रोक्तं सर्वेषु तिलकेषु वा ॥

तदुपरि त्रिशूलाधानाकारान्परिचिन्तयेत् ॥ ६९ ॥

अर्थ— कपाळास कोणत्याही प्रकारचा तिलक लावावयाचा असला तथापि सर्वांगाला गंध लावून त्यावर

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १६७.

त्रिशूल वगैरे आकाराचें गंध लावावें.

तिलकाच्या आकृति.

आतपत्रं त्वर्धचन्द्रं तिर्यग्रेखं प्रकीर्तितम् ॥

त्रिदण्डं मानिकस्तम्भमूर्ध्वरेखमुदाहृतम् ॥ ७० ॥

सिंहपीठं तथा चक्रं वर्तुलं वर्तुलाकृति ॥

स्तम्भश्चैकांगुलव्यासो अंगुलोऽप्यथवा भवेत् ॥ ७१ ॥

अर्थ— छत्र आणि अर्धचंद्र ह्या आकृति आडव्या रेषेच्या आहेत. त्रिशूल आणि मानस्तंभ ह्या दोन आकृति उभ्या रेषेच्या आहेत. सिंहासन आणि चक्र ह्या दोन आकृति वर्तुलाकार आहेत. स्तंभाकृति ही एक बोट किंवा दोन बोटें रुंद असावी.

अङ्गुलं विष्टरव्यासे चतुरङ्गुलमेव वा ॥

भ्रूकेशयोश्च संव्याप्य विशालं स्तम्भविष्टरम् ॥ ७२ ॥

चक्रं तथैव विशेषं त्रिदण्डं केशसंगतम् ॥

आतपत्रं त्वर्धचन्द्रं रागिणां सुखकारणम् ॥ ७३ ॥

अर्थ— सिंहासनाकार लाविलेल्या गंधाचा व्यास एक अंगुल किंवा दोन अंगुलें असावा. आणि स्तंभ

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १६८.

सिंहासन आणि चक्र ह्या आकृतींचे गंध, भुवयांच्या केसावरूनही येईल, इतके मोठे लावावे. त्रिशूलाकार गंध भुवयांच्या केसावर येऊं देऊं नये. केसाजवळ असावे. छत्र आणि अर्धचंद्र ह्या आकृति, विषयी लोकांना संतोष देणाऱ्या आहेत.

सर्वांगे रचना कार्या विकारपरिचर्जिता ॥

भुजयोर्भालदेशे वा कण्ठे हृद्युदरेऽपि च ॥ ७४ ॥

अर्थ— ह्या वर सांगितलेल्या गंधाच्या आकृति सर्वांगावर न विघडू देता लावाव्यात. ह्मणजे दोन भुज, कपाळ, गळा, ऊर आणि पोटा ह्या सहा स्थानांवर लावाव्यात.

चतुर्वर्णांचे तिलकभेद.

अर्धचन्द्रातपत्रे तु कुर्वन्ति क्षत्रियाः पराः ॥

स्तम्भं पीठं तथा छत्रं ब्राह्मणानां शुभप्रदम् ॥ ७५ ॥

मानस्तम्भं तथा छत्रं वैश्यानां तु सुखप्रदम् ॥

शूद्राणां तु भवेच्चक्रमितरेषां विदण्डकम् ॥ ७६ ॥

अर्थ— क्षत्रियांनीं अर्धचंद्र आणि छत्र ह्या आकृतींचे गंध लावावे. ब्राह्मणांनीं मानस्तंभ, सिंहासन किंवा छत्र ह्या आकृतींचे लावावे. ते त्यांना मंगलकारक आहे. मानस्तंभ आणि छत्र ह्या आकृतींचे गंध

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय षष्ठ्या. पान १६९.

वैश्यानीं लावावें. शूद्रांनीं चक्राकार गंध लावावें, आणि इतर लोकांनीं त्रिशूलाकार लावावें.

क्षत्रियवैश्यविप्राणां योषितां तिलकं स्मृतं ॥

अर्धचन्द्रस्तथा छत्रं तिर्यग्मेखाचतुष्टयम् ॥ ७७ ॥

अर्थ— क्षत्रिय, वैश्य, ब्राह्मण आणि त्यांच्या स्त्रिया ह्यांनीं तिलक अवश्य लावावा. तो अर्धचंद्राकार किंवा छत्राकार तिलकाच्या आडव्या चार रेषा असाव्यात.

त्रैवर्णिकाचे तिलकाचे पदार्थ.

योषितां सर्वशूद्राणां स्तम्भं पीठं त्रिदण्डकम् ॥

चन्दनकुङ्कुमश्रेष्ठद्रव्यैस्त्रिवर्णके स्मृतम् ॥ ७८ ॥

अर्थ— शूद्र आणि त्यांच्या स्त्रिया ह्यांनीं स्तंभाकार, सिंहासनाकार किंवा त्रिशूलाकार तिलक धारण करावा. त्रैवर्णिकांनीं लावावयाचें गंध चंदन, केशर किंवा दुसरीं उंचीं सुगंध द्रव्ये ह्यांचें असावें.

शूद्राच्या तिलकाचे पदार्थ.

निम्बकाष्ठैर्मृदा वाऽथ शूद्राणां शुभ्रभस्मना ॥

सिन्दूरैर्वा निशाचूर्णैः सर्वासां योषितां वरम् ॥ ७९ ॥

अर्थ— लिंबाचें सोड किंवा मृत्तिका अथवा पांढरी राख ह्यांचा तिलक शूद्रांनीं धारण करावा. सर्व-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १७०.

वर्णांच्या स्त्रियांनीं सिंदूर किंवा इळदीची पूड ह्यांचा तिलक धारण करावा, हें फार उत्तम आहे.

अक्षतधारण.

सुगन्धलेपनस्योर्ध्वं मध्येभालं घरेवृही ॥

अङ्गुलाग्रमिते देशे जिनपादार्चिताक्षतान् ॥ ८० ॥

अर्थ— कपाळाला गंध लावल्यावर कपाळाच्या मध्यभागी अंगुलीच्या अग्राइतक्या जाण्यांत जिनपूजाच्या अक्षता गृहस्थानें धारण कराव्यात.

गंधलेपनाचा महिमा.

ब्रह्मघ्नो वाऽथ गोघ्नो वा तत्स्करः सर्वपापकृत् ॥

जिनांघ्रिगन्धसम्पर्कान्मुक्तो भवति तत्क्षणात् ॥ ८१ ॥

अर्थ— ब्रह्महत्या, गोहत्या, चोरी अथवा कोणतीही पातकें करणारा असा जरी मनुष्य असला, तथापि त्यानें श्रीजिनेंद्राच्या चरणांचा स्पर्श ज्याला झाला आहे असें गंध आपल्या अंगास लाविलें असतां, तो त्याच क्षणीं सर्वपातकांपासून मुक्त होतो.

गंध लावण्याच्या बोटांचीं फळे.

अङ्गुष्ठः पुष्टिदः प्रोक्तो यथासे मध्यमा भवेत् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १७१.

अनामिका श्रियं दद्यान्मुक्तिं दद्यात्प्रदेशिनी ॥ ८२ ॥

अर्थ—अंगठा पुष्टी देणारा आहे. मधलें बोट कीर्ति देणारें आहे. अनामिका हें बोट संपत्ति देणारें आहे. आणि अंगठ्याजवळचें बोट मोक्ष देणारें आहे. असें शास्त्रकारांनीं सांगितलें आहे.

श्रीकामः पुष्टिकामो वा यथेष्टं तिलकं चरेत् ॥

अभ्यंगोत्सवकाले तु कस्तूरीचन्दनादिना ॥ ८३ ॥

अर्थ—संपत्तीची किंवा पुष्टीची इच्छा करणाऱ्या मनुष्यानें पाहिजे तसा तिलक लावावा. आणि तेल अंगास लावून स्नान केलें असतां किंवा कांहीं उत्सव असतां कस्तूरी, चंदन वगैरे पदार्थांचा तिलक लावावा.

तिलकावांचून न करावयाचीं कृत्ये.

जपो होमस्तथा दानं स्वाध्यायः पितृतर्पणम् ॥

जिनपूजा श्रुतारूपानं न कुर्यात्तिलकं विना ॥ ८४ ॥

अर्थ—जप, होम, दान, स्वाध्याय, पितृतर्पण, जिनपूजा आणि शास्त्राचें व्याख्यान ह्या क्रिया तिलक धारण केल्यावांचून करूं नयेत.

वस्त्रयुग्मं यज्ञसूत्रं कुण्डले मुकुटस्तथा ॥

मुद्रिका कंकणं चेति कुर्याच्चन्दनभूषणम् ॥ ८५ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १७२.

अर्थ— अंगावरील दोनीं वस्त्रे, यज्ञोपवीत, कुंडलें, मुकुट (शिरोभूषण) अंगव्या, आणि हातांतील कडें ह्या सर्व वस्तु गंध लावून सुशोभित कराव्या.

ब्रह्मग्रन्थिसमायुक्तं दर्भैस्त्रिपञ्चभिः स्मृतम् ॥

मुष्ट्यग्रं बलयं रम्यं पवित्रमिति धार्यते ॥ ८६ ॥

अर्थ— तीन अथवा पांच दर्भ घेऊन त्यांना ब्रह्मग्रंथि करून त्या ब्रह्मग्रंथीतून बाहेर आलेले दर्भाचे शेंडे चार अंगुलें लांब सोडावेत, ह्याप्रमाणें केले असता त्या दर्भाची पुढें बलयामध्ये गांठ आणि खाली शेंडे अशी आकृति होते. ह्यास पवित्र असें ह्मणतात. हें पवित्र अनामिका ह्या बोटांत धारण करावें.

एवं जिनांघ्रिगन्धैश्च सर्वांगं स्वस्य भूषयेत् ॥

इन्द्रोऽहमिति मत्वाऽत्र जिनपूजा विधीयते ॥ ८७ ॥

अर्थ— याप्रमाणें जिनविंबाच्या पायावरील गंधानें आपलें सर्व अंग (ठिकठिकाणच्या अलंकारांच्या ऐवजीं गंधलेपन करून) भूषित करावें. आणि येथें मी इंद्र उभा आहे अशी भावना करून जिनपूजा करावी.

श्रीपीठस्थापन.

पाण्डुकाख्यां शिलां मत्वा श्रीपीठं स्थापयेकमात् ॥

मध्ये श्रीकारमालेख्य दर्भाक्षतजलैः शुभैः ॥ ८८ ॥

सोमसेनवृत्त तैवर्णिकाचार, सध्याष्ट चवथा. पान १७३.

अर्थ— मेरुपर्वतावर इंद्रानें जेथें जिनेंद्रास जन्माभिषेक केला, ती पांडुक नांवाची शिला हीच होय. अशी भावना करून; श्रीपीठ स्थापन करून त्यामध्ये 'श्री' हें अक्षर लिहावें आणि त्या श्रीकारसहित पीठाची अष्टदृश्यांनी पूजा करावी.

प्रतिमास्थापन.

ततो मङ्गलपाठेन प्रतिमां तत्र चानयेत् ॥

सिद्धादीनां च यन्त्राणि स्थापयेन्मन्त्रयुक्तिर्तः ॥ ८९ ॥

अर्थ— त्यानंतर त्या पीठावर मंगलपाठ (स्तुतिस्तवन) उच्चारित जिनप्रतिमा स्थापन करावी आणि त्याचप्रमाणें सिद्धचक्र वर्गरे यंत्रांचीहि मंत्रसहित स्थापना करावी.

प्रक्षाल्य जिनयिम्बं तत्सुगन्धैर्वासितैर्जलैः ॥

आब्हानं स्थापनं कृत्वा सन्निधानं तथैव च ॥ ९० ॥

ततः पञ्चगुरुमुद्रां निवृत्य परिदर्शयेत् ॥

ततः पाद्यविधिं कृत्वा जलैराचमयेज्जिनम् ॥ ९१ ॥

ततो नीराजनं कृत्वा पूजयेदष्टधार्चनैः ॥

भस्मोदनशलाकागोमयपिण्डनिराजनां ॥ ९२ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय षष्ठ्या. पान १७४.

अर्थ— श्रीपीठावर जिनबिंब स्थापन करितांना त्या विंवास आन्धान स्थापन संनिधापन वर्गेरे विधि मंत्रपूर्वक करून; ते विंब सुगंधयुक्त जलांनीं प्रक्षालित करावें. त्यानंतर आपल्या हस्ताची पंचगुरुमुद्रा करून ती मुद्रा प्रतिमेषुद्धें तीनवार फिरवून दाखवावी. त्यानंतर प्रतिमेष पाद्य (कमळाची मुळी, पांढऱ्या मोहऱ्या, दूर्वा आणि अक्षता मिळून अर्पण करणें यास पाद्य ह्मणतात.) देऊन, जलानें आचमन करवावें ह्मणजे प्रतिमेषच्या मुखास तीनवार उदक घावें. त्यानंतर नीराजनविधी करून, अष्टद्रव्यांनीं पूजा करावी. शुद्धगोमयाचें भस्म, भात, दर्भाच्या कांड्या, गोमय (अंतराळीं धरलेलें गाईचें शेण) पिंड (पंचवर्ण भाताचें पिंड) इत्यादि द्रव्यांनीं नीराजन करावें. ह्मणजे हीं द्रव्ये देवावरून उतरून डाकावीं.

चतुष्कोणेषु कुम्भांश्च मालाचन्दनचर्चितान् ॥

फलपल्लववक्रस्थान्सस्तुत्रान्स्थापयेकमात् ॥ ९३ ॥

अर्थ— श्रीपीठासमोर चौरंगावर च्यारी कोणांत पुष्पमाला व चंदनतिलक यांनीं युक्त व ज्यांच्या मुखावर फळ आणि पाने ठेविली आहेत असे चार कुंभ क्रमानें स्थापन करावे.

अर्घ्यैः सम्पूज्य कुम्भांस्तांस्ततो दिक्पालकान्दश ॥

अर्घ्यपाद्यादिभिर्यज्ञभागवत्पाद्यादिभिर्यजेत् ॥ ९४ ॥

अर्थ— त्या कुंभाची अर्घ्यांनीं पूजा करून, नंतर दहा दिक्पाल देवांची अर्घ्ये, पाद्य, यज्ञोपवीत, बलि

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १७५.

वर्गरे देऊन पूजा करावी.

कलशस्थापन.

ततः पुष्पाञ्जलिं दत्वा वाय्वनिर्घोषनिर्भरैः ॥

उद्धृत्य कलशान्पूर्वांस्तज्जलैः स्नापयेज्जिनम् ॥ ९५ ॥

अर्थ-- नंतर पूजेच्या भूमीवर पुष्पांजलि देऊन, अनेक वाद्यांचा घोष चालू असतांना, स्थापन केलेल्या नऊ कलशांपिंकीं च्यार कलश सोडून मधले चार कलश उचलून त्यांतल्या जलांनीं जिनविवास अभिषेक करावा.

पंचामृताभिषेक.

इक्षुरसभृतैः कुम्भैस्तथा घृतघटैः परैः ॥

दुग्धकुम्भैस्तथा दध्नः कुम्भैः संस्नापयेत्पुनः ॥ ९६ ॥

अर्थ— त्यानंतर उंसाचा रस भरलेल्या कुंभांनीं, त्यानंतर तूप भरलेल्या कलशांनीं, त्यानंतर दुधाच्या कलशांनीं आणि शेवटीं दही भरलेल्या कलशांनीं अभिषेक करावा, उंसाचा रस मिळत नाही तेव्हां नारळाचा रस किंवा आंब्याचा रस अभिषेकास घेतात.

कोणकलशाभिषेक.

सर्वौषधिरसैश्चापि बोद्धृत्य श्रीजिनेश्वरम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १७६.

कोणस्थैः कलशैर्देवं युक्त्या संस्नापयेत्ततः ॥ ९७ ॥

अर्थ— त्यानंतर सर्वोपधीचा रस जिनप्रतिमेच्या सर्वांगास लावून; त्यावर, पूर्वी स्थापिलेल्या च्यार कोणांवरील च्यार कलशांतील जलांनी अभिषेक करावा. (कंकोळ, मिरे, बेलदोडे, लवंग, श्रीखंड, कर्पूर, केशर, अगरू, तगर, देवदारू, जातिफल वगैरे पदार्थ पिसून पाण्यांत कालवून तयार करणें यास सर्वोपधिरस म्हणतात.)

जिनपादोदकग्रहण.

गन्धद्रव्याविमिश्रैश्च जलैः संस्नापयेत्पुनः ॥

पादोदकं जिनेन्द्रस्य प्रकुर्यात्स्वस्य सूर्जेनि ॥ ९८ ॥

अर्थ— त्यानंतर पुनः गंधद्रव्यांनी मिश्र अशा जलांनी जिनविंबास अभिषेक करावा आणि त्या प्रतिमेच्या पायावें उदक आपल्या मस्तकीं सिपावें.

अष्टद्रव्यार्चन.

बस्त्राश्चलैस्तथागुलय संस्थाप्य यन्त्रमध्यतः ॥

पूजयेदष्टधा द्रव्यैर्निर्मलैश्चन्दनादिभिः ॥ ९९ ॥

अर्थ— त्यानंतर ती प्रतिमा बस्त्राच्या पदरांनीं स्वच्छ पुसून पुनः त्या पीठयंत्रावर स्थापना करून निर्मल

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १७७.

अशा जलगंधादि द्रव्यांनीं अष्टप्रकारें पूजा करावी.

सिद्धयंत्रादिपूजन.

ततः सिद्धादियन्त्राणि श्रुतं गुरुं च पूजयेत् ॥

यक्षयक्षीसुरान्सर्वान्यथायोग्यमभ्यर्चयेत् ॥ १०० ॥

अर्थ— त्यानंतर सिद्धचक्र वगैरे यंत्रें, शास्त्र, गुरु, यक्ष, यक्षी व सर्व देव यांची यथायोग्य पूजा करावी.

शेषधारण.

लिःपरीत्य जिनाधीशं भक्त्या नत्वा पुनः पुनः ॥

जिनश्रीपादपीठस्थां शेषां शिरसि धारयेत् ॥ १ ॥

अर्थ— मंतर जिनेंद्राला तीन प्रदक्षिणा करून व भक्तीने पुनः पुनः नमस्कार करून जिनपीठावर असलेले गंध, अक्षता, पुष्प, वगैरे पदार्थ आपल्या मस्तकावर धारण करावेत.

होमाचा विधि.

एवमारधनां कृत्वा होमशालां ततो व्रजेत् ॥

समिधायर्चनाद्रव्यं गृहीत्वा निजभार्यया ॥ २ ॥

अर्थ— आतां होमाचा विधि सांगतो— वर सांगितल्याप्रमाणें पूजा झाल्यावर समिधा वगैरे होमद्रव्य

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पानं १७८.

आपल्या पत्नीच्या हातांत देऊन आपण होमशालेत जावें.

लक्षणं होमकुण्डानां वक्ष्ये शास्त्रानुसारतः ॥

भट्टारकैकसन्धेश्च दृष्ट्वा निर्मलसंहिताम् ॥ ३ ॥

अर्थ— एकसंधि भट्टारकाची निर्दोष अग्नी संहिता (ग्रंथ) पाहून व शास्त्राला अनुसरून प्रथम होमकुंडांचें लक्षण सांगतों.

होमकुंडस्थान.

संशोधितमहीदेशे जिनस्य घामभागतः ॥

अष्टहस्तसुविस्तारा दीर्घा तथैव वेदिका ॥ ४ ॥

चतुःषष्ठ्यंशकान् कृत्वा चतुष्कोणे समांशकान् ॥

राक्षसांशान् परित्यज्य पश्चिमायां ततो दिशि ॥ ५ ॥

मनुष्यांशेषु निर्यक्षु वेदिकां कारयेत्पराम् ॥

तत्र श्रीजिननाथानां प्रतिमां स्थापयेत्पराम् ॥ ६ ॥

अर्थ— जिनेंद्राच्या डाव्या घाजूला शुद्ध भूमीवर आठ हात लांबीसंदीचा एक कट्टा घालावा. त्या कट्ट्यावर ज्यांचे चारी कोपरे सारखे आहेत असे चवसष्ट भाग करावेत. त्यांपैकी राक्षसांशाचा भाग टाकून

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १७९.

देऊन पश्चिमेकडील बाजूस आडव्या असलेल्या मनुष्यभागावर एक वेदिका (लहान कट्टा) करावी; आणि त्या वेदिकेवर श्रीजिनेंद्राची प्रतिमा स्थापन करावी. [हे वरील चवसष्ट भाग आणि त्यांतील राक्षसांनू बगैरे समजण्यास या ग्रंथाच्या शेवटचीं चित्ते पहावीं.]

ततोऽग्नदेवभागेषु छत्रत्रयं निवेशयेत् ॥

चक्रत्रयं तथा यक्षयक्षीश्च स्वस्तिकं परम् ॥ ७ ॥

अर्थ— त्या जिनप्रतिमेच्या अग्रभागीं असलेल्या देवभागांवर छत्रत्रय, चक्रत्रय, यक्ष यक्षी आणि स्वस्तिक ह्यांची स्थापना करावी.

ब्रह्मभागोस्ततस्त्यक्त्वा देवमानुषभागयोः ॥

पूर्वे ब्रह्मांशकात्सल कुण्डत्रयं तु कारयेत् ॥ ८ ॥

मध्ये कुण्डं वरं तेषां त्रयाणां क्रियते शृणु ॥

अरत्न्यगाधविस्तारं चतुरस्रं त्रिमेखलम् ॥ ९ ॥

अर्थ— त्या पूर्वीच्या मोठ्या वेदिकेवरील ब्रह्मभाग सोडून देव आणि मनुष्य ह्यांच्या भागांत ब्रह्मभागाच्या पूर्वेकडील बाजूस तीन कुंडे करावीत. त्यांपैकीं पध्दले कुंड चतुष्कोण असून त्याची लांबी रुंदी आणि खोली एक एक मुंडा हात असावी. आणि त्या कुंडाच्या सभोवतीं तीन मेखला (कट्टे) कराव्यात.

सोमसेनकृत वैश्वर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८०.

त्रिकोणं दक्षिणे कुण्डं कुर्याद्वर्तुलमुसरे ॥

तत्रादिमेखला याश्चाप्यवसेयाश्च पूर्ववत् ॥ ११० ॥

भूताब्धिगुणमात्राः स्युर्मेखलाः प्रथमादयः ॥

मात्रायामं तथैतेषां कुण्डानामन्तरं भवेत् ॥ ११ ॥

अर्थ— त्या मधल्या कुंडाच्या दक्षिणेकडील वाजूला त्रिकोणी कुंड करावें. आणि उत्तरेकडील वाजूला वर्तुलाकार कुंड करावें. त्या दोनी कुंडालाही पहिल्या कुंडाप्रमाणेच मेखला कराव्यात. त्यापैकी पहिल्या मेखलेची उंची आणि रुंदी पांच मात्रा असावी. (हाताच्या अंगठ्याच्या पेन्यास मात्रा असं सणतात) त्याच्या वरील दुसऱ्या मेखलेची उंची व रुंदी चार मात्रा असावी. आणि त्यावरील तिसऱ्या मेखलेची उंची व रुंदी तीन मात्रा असावी. आणि प्रत्येक दोन कुंडांच्या मध्ये एक मात्रा अंतर असावें.

परितो दिक्षु दिक्पालपीठिकाः कुण्डवेदिकाम् ॥

ततः समर्च्य तत्सर्वं संशोध्य च जलादिभिः ॥ १२ ॥

चतुरस्रं ततः कुण्डं त्रिकोणं तदनन्तरम् ॥

ततो वृत्तमपि प्राचैदम्भोधररसादिभिः ॥ १३ ॥

अर्थ— त्या कुंडांच्या भोवत्यानें अष्ट दिशांना आठ दिक्पालांचीं पीठें करावीत. नंतर जल दगैरेच्या

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८१.

योगाने सर्वांची शुद्धता करून सर्वांची पूजा करावी. त्यांत मथम चौकानी कुंड नंतर त्रिकोण कुंड आणि नंतर वर्तुल कुंड स्थापमाणे क्रमाने शुद्धता व पूजा करावी.

तीर्थकृद्गणभृच्छेषकेवल्यन्त्यमहोत्सवे ॥

प्राप्य ते पूजनाङ्गत्वं पवित्रत्वमुपागताः ॥ १४ ॥

ते त्रयोऽपि प्रणेतव्याः कुण्डेष्वेषु महानयम् ॥

गार्हपत्याहवनीयदक्षिणाग्निप्रसिद्धया ॥ १५ ॥

अर्थ-तीर्थंकर, गणधर आणि वाकीचे केवलीमुनि ह्यांच्या निर्वाणमहोत्सवांत पूज्य झालेले आणि त्या योगाने पवित्रेला पावलेले असे तीन अग्नि त्या तीन कुडांत घालावेत. त्यांत पहिले जें चतुष्कोण कुंड, तें तीर्थंकरकुंड होय. त्यांतील अग्नीस गार्हपत्य असे नांव आहे. दुसरें त्रिकोण गणधरकुंड होय. त्यांतील अग्नीस आहवनीय असे नांव आहे. आणि वर्तुलाकृति जें कुंड असतें, तें केवलीचें कुंड होय. त्यांतील अग्नीस दक्षिणाग्नि झणतात.

चतुष्कोणे चतुस्तम्भाः सल्लकीकदलीयुताः ॥

घण्टातोरणमालाढ्या मुक्तादामविभूषिताः ॥ १६ ॥

चन्द्रोपकयवारैश्च चामरैर्दर्पणैस्तथा ॥

धूपघटैः करतालैः केतुभिः कलशैर्युताः ॥ १७ ॥

सीमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८२.

अर्थ— मोठ्या वेदिकेच्या चारी बाजूस चार खांब, सळईचीं पानें व केळीचे खांब ह्यांनीं युक्त असे उभे करावेत. त्यांना घंटा, तोरणें व माला बांधाव्यात. भोत्यारचे घोस सोडून ते खांब सुशोभित करावेत. त्यांच्यावरील चांदव्याला चंद्रोपक (यंत्राचें चित्र) लावावें. त्या खांबांवर यवार (तीळ पांढऱ्या मोहऱ्या, जिरे, गहू वगैरे मंगळ धान्य) ठेवावें. चषक्या, दर्पण धूपघट, करताल, पताका आणि कुलश ह्या मंगल वस्तु त्यांच्या जवळ असाव्यात.

एवं होमगृहं गत्वा पश्चिमाभिमुखं तदा ॥

उपविश्य क्रियाः कार्या नमस्कारपुरस्सराः ॥ १८ ॥

अर्थ— छात्रमाणें होमगृह तयार करून त्यांत पश्चिमेकडे तोंड करून बसावें. आणि नमस्कार करून नंतर पूजा करण्यास आरंभ करावा. (ह्या ठिकाणीं देवाचें मुख ज्या दिशेकडे असेल ती पूर्वदिशा समजावी. अर्थात् आपण देवाकडे तोंड करून बसलों असतां आपलें तोंड पश्चिमेकडे होतें असे समजावें. पूजाविधीत सर्वत्र असेच समजणेचें आहे.)

तत्रादौ वायुमेघाग्निवास्तुनागाँश्च पूजयेत् ॥

क्षेत्रपालं गुरुं पितृन् शेषान्देवान्यथाविधि ॥ १९ ॥

जिनेन्द्रसिद्धसूरींश्च पाठकान् साधुसंयुतान् ॥

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय चवथा. पान १८३.

श्रुतं सम्पूज्य युक्त्याऽत्र पुण्याहवचनं पठेत् ॥ १२० ॥

अर्थ— त्यांत मथम वायुकुमार, मेघकुमार, अभिकुमार, वास्तुदेवता, नागकुमार ह्यांची पूजा करून, नंतर क्षेत्रपाल, गुरु, पितर आणि वाकीचे देव ह्यांची यथाविधि पूजा करावी. श्रीजिनेंद्र, सिद्ध, सूरि, पाठक (उपाध्याय) आणि साधु ह्यांची पूजा करून श्रुताची पूजा करावी. मग पुण्याहवाचनाचें पठण करावें.

चक्रत्रयं दक्षिणेऽस्मिन् वामे छत्रत्रयं यजेत् ॥

पूर्णकुम्भं पुरोभागे यक्षयक्ष्यौ च पार्श्वयोः ॥ २१ ॥

अर्थ— श्रीजिनेंद्राच्या दक्षिणेकडील बाजूला चक्रत्रयाची पूजा करावी. आणि डावेकडील बाजूला छत्रत्रयाची पूजा करावी. अग्रभागी पूर्णकुंभाची पूजा करून त्याच्या दोहीबाजूस यक्ष आणि यक्षी ह्यांची पूजा करावी.

कुण्डस्य पूर्वभागे तु दर्भासनोऽवरेमुखः ॥

पद्मासनं समाश्रित्य पूजाद्रव्यं तु विन्यसेत् ॥ २२ ॥

होमद्रव्यप्रदानाय शिष्यवर्गं नियोजयेत् ॥

मौनं व्रतं समादाय ध्यायेच्च परमेश्वरम् ॥ २३ ॥

अर्थ— कुंडाच्या पूर्वेकडील बाजूला दर्भाचें आसन घालून त्यावर पश्चिमेकडे तोंड करून पद्मासन करून

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८४.

वसवें. आणि जवळ पूजेला लागणाऱ्या वस्तु ठेवाव्यात. होमाला लागणारे पदार्थ आपल्या हातांत देण्याकरितां शिष्यांची योजना—संभव असल्यास—करावी. आपण मौनव्रत धारण करून परमेश्वराचें ध्यान करावें.

जिनेन्द्रमर्घ्यदानेन परात्मानं च तर्पयेत् ॥

मध्येकुण्डं सुगन्धेन विलिखेदग्निमण्डलम् ॥ २४ ॥

सम्पूज्य होमकुण्डं तमग्निं सन्धुक्षयेत्परम् ॥

नूतनाग्निर्भवेद्योग्यो होमसन्धुक्षणे तदा ॥ २५ ॥

अर्थ—नंतर श्रीजिनेंद्राला अर्घ्यदान करून परमात्म्याचें तर्पण करावें. कुण्डाच्या मध्यभागीं सुगंधद्रव्यानें अग्निमंडल काढावें; आणि कुंडाची पूजा करावी. नंतर त्या कुंडांत अग्नि प्रदीप्त करावा. अग्नि ताजा असला ह्मणजे पेटविण्याला योग्य असतो, ह्मणून अग्नि चांगला रसरशीत असावा.

दर्भपूलं पवित्रं तु रक्तवस्त्रेण वेष्टितम् ॥

तेन सज्ज्वालयेत्कुण्डं स्वमन्त्रेण ससर्पिषा ॥ २६ ॥

अर्थ—शुद्ध अशी दर्भाची जुडी घेऊन तिच्या तांबडें वस्त्र गुंदाळून त्याच्या योगानें व तुपानें अग्नि प्रज्वलित करावा. त्यावेळीं अग्नीचा मंत्र ह्मणावा.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८५.

तत आचम्य च प्राणायामं कुर्यात् ततः स्तुतिम् ॥

अग्नेरावाहनं कृत्वा पूजयेदष्टधाऽर्चनैः ॥ २७ ॥

अर्थ—नंतर आचमन करून प्राणायाम करावा. मग अग्नीची स्तुति करून त्याचें आवाहन करावें; आणि त्याचें अष्टधार्चन करावें. (१ जल, २ गंध, ३ अक्षता, ४ पुष्प, ५ चरु, ६ दीप, ७ धूप आणि ८ फल ह्या द्रव्यांनीं पूजन करणें झाला अष्टधार्चन झणतात.)

गार्हपत्याग्निमादाय ज्वालयेतूत्तरेऽनलम् ॥

उत्तराग्निं तु संगृह्य ज्वालयेदक्षिणेऽनलम् ॥ २८ ॥

अर्थ—गार्हपत्याग्ने अग्नीचें पूजन झाल्यावर त्या कुंडांतील थोडासा अग्नि घेऊन उत्तरेकडच्या कुंडांत घालून प्रज्वलित करावा. मग त्या कुंडांतील अग्नि घेऊन दक्षिणेकडील कुंडांत (वर्तुलाकृति कुंडांत) घालून प्रज्वलित करावा.

मेखलास्तु तिथिदेवान् ग्रहानिन्द्रांस्ततः क्रमात् ॥

पूजयेदुपरिष्ठास्तु भक्त्या युक्त्या समन्वितः ॥ २९ ॥

अर्थ—नंतर कुंडांच्या मेखलांच्या ठिकाणीं तिथिदेवता, नवग्रह, इंद्र ह्यांची पूजा क्रमानें भक्तियुक्त अंतःकरणानें युक्तीनें मंत्र पठण करीत करावी.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचारः, अध्याय धवथा. पान १८१.

दिक्पालान् परितः कुण्डं वेदिकायां तु तर्पयेत् ॥

कृतेषु लघुपीठेषु यथास्वं स्वदिशास्वपि ॥ १३० ॥

शाल्योदनं घृतं पक्वं नैवेद्यं रसपायसम् ॥

सिञ्चेत्क्षीरैर्घृतैर्मिश्रं दुग्धकेधुरसान्वितम् ॥ ३१ ॥

अर्थ— मग कुंडाच्या भोंवतीं वेदिकेवर अष्टदिक्पालांची पूजा करावी. त्यांचीं लहान लहान पीठे करून त्यांच्या त्यांच्या दिशेकडे त्यांची स्थापना केलेली असावी. तांदळांचा भात, तूप, शिजलेलें अन्न, उसाचा रस, दुधाची खीर ह्यांचा त्यांना नैवेद्य दाखवावा. तसेंच तो भात पाणी, तूप, दूध, उंसाचा रस ह्यांनी मिश्रित करून शिंपवावा.

सुक् आणि सुवा.

हन्धनं क्षीरवृक्षस्य स्तूक् स्तूवं चन्दनं तथा ॥

अश्वत्थस्याप्यभावेऽस्य तत्पत्रं वा नियोजयेत् ॥ ३२ ॥

अर्थ— आतां स्तूची (होमद्रव्य ज्यांत घालून अर्घांत टाकतात तें पात्र.) आणि स्तूवा (तूप अर्घांत हवन करण्याचें पात्र ह्मणजे पळी.) ह्यांचें लक्षण सांगतां. वडाच्या लांकडाची स्तूची करावी, आणि चंदनाच्या लांकडाचा स्तूवा करावा. हीं दोनीं काष्ठें मिळत नसल्यास पिंपळाच्या काष्ठाचीं दोनीं पात्रें करावीं.

सोमसेनकृत तैयर्गिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८७.

किंवा त्या दोनीं पात्रांवडल पिंपळाच्या पानांची योजना करावी.

ततः पलाशापत्रेण क्षीरक्षमारुहपत्रतः ॥

सुक्खणोथवासु दयादादावाज्याहुतिं बुधः ॥ ३३ ॥

गोपुच्छसदृशा स्तूक् च स्तूवाग्रं नासिकासमम् ॥

दैर्घ्यं द्वयोररत्निः स्यान्नाभिदण्डः षडङ्गुलः ॥ ३४ ॥

अर्थ— अथवा वर सांगितलेले लांकूड मिळत नसल्यास पळसाच्या किंवा बडाच्या पानाची स्तूक् आणि स्तूवा हीं पात्रे तयार करावीत, त्या स्तूचीने किंवा स्तूव्याने तूपाची आहुती द्यावी. स्तूक् नांवाचे पात्र गायीच्या शेंपटीच्या आकाराचे—ह्मणजे लांबवट तोंडाचे—करावे. आणि स्तूवा नांवाचे पात्र आपल्या नाकाच्या आकाराचे—संदट तोंडाचे—करावे. त्या पात्रांचीं तोंडे व मागील दांडा मिळून एक मुंडा हात लांबी असावी. त्यांत दांडा सहा बोटे लांब असावा. हे प्रमाण लाकडाचीं पात्रे करावयाचीं असल्यास समजावे.

तद्वयं दर्भपूलेन प्रमृज्यासेचयेज्जलैः ॥

काष्ठैः प्रताप्य तद्वृद्धं ताभ्यां घृतं च होमयेत् ॥ ३५ ॥

अर्थ— तीं दोनीं पात्रे होमाच्या वेळीं दर्भपूलाने (दर्भाच्या जुडीने) मार्जित करून (पुसून) त्यांच्यावर उदक सिंचन करावे. आणि पात्रे अशींवर तापवून त्यांच्या योगाने अशीं घृतहोम करावा.

सोमसेनकृत वैश्वश्रिङ्गिकाचार, अध्याय चवथा, पान १८८.

अग्निज्वाला तु महती तथा कुर्यात् घृताहुतिम् ॥
 अधिकेऽग्नौ गवां दुग्धैः कुशाग्नैः परिचेचयेत् ॥ ३६ ॥
 त्रिषु कुण्डेषु सादृश्यं कुर्याच्चोमसमानताम् ॥
 गार्हपत्याहवनीयदक्षिणाग्निं क्रमाद्यजेत् ॥ ३७ ॥

अर्थ— अग्नीत तुपाची जी आहुति घालावयाची ती ज्या तऱ्हेने अग्नीची ज्वाला मोठी होईल तशा तऱ्हेने घालावी. अग्नीची ज्वाला फारच मोठी झाल्यास त्याच्यावर दर्भाच्या अग्नाने गायीचे दूध शिंपडावे. तीनी कुंडांत सारखाच होम करावा. कमीजास्ती करून नये. त्यांत प्रथम गार्हपत्याग्नीत (चतुष्कोण कुंडांत), नंतर आहवनीय अग्नीत (त्रिकोण कुंडांत) आणि त्यानंतर दक्षिणाग्नीत (वर्तुल कुंडांत) अशा क्रमाने होम करावा.

तर्पण.

तर्पणं पीठिकामन्त्रैः कुसुमाक्षतचन्दनैः ॥
 सृष्टाम्बुपूर्णपाणिभ्यां कुर्वन्तु परमेष्ठिनाम् ॥ ३८ ॥

अर्थ— होम झाल्यानंतर करावयाचे तर्पण सांगतात— पीठिकामन्त्रांनी (णमो अरिहंताणं वगैरे मंत्रांनी) फुलें, अक्षता, गंध आणि शुद्ध उदक हे पदार्थ अंजलीत घेऊन परमेष्ठिंचें तर्पण करावें.

सोमसेनकृत शैवार्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १८९.

समिधा.

पिप्पलेन पलाशेन शम्या वा द्वादशाङ्गुलम् ॥

आर्द्धेन्धनैर्बुधः कुर्यात्समिधां होममुत्तमम् ॥ ३९ ॥

अर्थ— आतां होमास लागणाऱ्या समिधा सांगतात— पिंपळ, पळस किंवा शमी ह्यांच्या वारा बोटे लांबीच्या ओल्या समिधा घेऊन त्याने होम करावा.

क्षीरदुमैर्वाऽथ पलाशभूरुहैः । सशर्कराक्षीरघृतपुनैः पृथक् ॥

होमेऽष्टविंशद्विरिमैः (?) समिन्धनैः । नमोऽर्हतेत्यादिभिरेव पञ्चभिः ॥ १४० ॥

अर्थ— अथवा वड किंवा पळस ह्यांच्या समिधा काढून त्या साखर, दूध, तूप ह्यांत निरनिराळ्या भिजवून “ नमोऽर्हते ” वगैरे पांच मंत्रांनी होम करावा. होमाच्या समिधा अष्टावीस असल्यात.

वटिका.

काश्मीरागुरुकर्पूरगुडगुग्गुलचन्दनैः ॥

पुष्पाक्षतजलैर्लाजाभिलितैरक्षसम्मिलैः ॥ ४१ ॥

जयादिदेवतामन्त्रैरग्रेराहुतिमम्बुना ॥

ब्रह्ममायादिहोमान्ते वटिकाहोममाचरेत् ॥ ४२ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १९०.

अर्थ— आतां होमाच्या वटिका [गोळ्या] सांगतात— केशर, काळा चंदन, कापूर, गूळ, गुग्गुळ, पांढरा चंदन, फुलें, अक्षता, पाणी आणि लाक्षा इतके पदार्थ मिसळून वेहेळ्याच्या फळाएवढ्या वटिका [गोळ्या] कराव्यात. आणि जयादि देवतांच्या मंत्रानें अग्नीमध्ये होम करावा. यग ब्रह्म, माया वगैरे देवतांचा जलानें होम केल्यावर वटिकाहोम करावा. ह्या ठिकाणीं जलानें जो होम करावयाचा, तो जलामध्येच करावयाचा, असें समजावें.

अन्न.

शाल्योदनं क्षीरविचित्रभक्ष्य- । पक्वान्नसर्पिः शृतपायसं च ॥

सुस्वादु पक्वं कदलीफलं च । स्तूच्याऽक्षमात्रं मिलितं जुहोमि ॥ ४३ ॥

अर्थ— होमाचें अन्न सांगतात— तांदळांचा भात, दूध, अनेकप्रकारचे भक्ष्य पदार्थ, शिजलेलीं अन्नं, तूप, दुधाचा खवा, पिकलेलें आणि मधुर असें केळ हे सर्व पदार्थ मिसळून वेहेळ्याच्या फळाएवढें स्तूचीमध्ये घेऊन अग्नींत हवन करावें.

अन्नाभावे जुहुयास्तु तण्डुलानोषधीन् स्तूच्या ॥

पयो दधि घृतं चापि शर्करां वा फलानि च ॥ ४४ ॥

अर्थ— अन्न जर नसेल तर तांदूळ, वनस्पति, दूध, दही, तूप आणि साखर हे पदार्थ किंवा फलें

सोमसेतकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १९१.

स्वचीमर्धे घेऊन होम करावा.

उत्तानेन तु हस्तेन त्वद्गुष्टाग्रेण पीडिते (?) ॥

संहिताद्गुलिपाणिस्तु मन्त्रतो जुहुयाद्भुविः ॥ ४५ ॥

अर्थ— होम करावयाच्या वेळी हात उत्ताणा असावा; आणि बोटांवर अंगठा दाबावा, तसेच हाताचीं बोटे एकमेकांना चिकटलेलीं असवीत. ह्याप्रमाणे करून मंत्र झणून होम करावा.

दिक्पालांस कोरान्नाहुति.

प्रस्थप्रमाणचणकाढकमाषमुद्ग- । गोधूमशालियवमिश्रितसप्तधान्यैः ॥

होमे शृथग्विघृतमुष्टिमिरभिकुण्डे । चारौश्च सप्त विषमग्रहदोषशान्त्यै ॥ ४६ ॥

अर्थ— एक शेर हरभरे, आणि उडीद, मूग, गहू, भात, जव आणि तीळ (हे श्लोकांत नाहीत. परंतु त्यांचाचून सात धान्ये होत नाहीत, झणून लिहिले आहेत) हीं सर्व धान्ये मिळून एक पायली, ह्याप्रमाणे सर्व मिसळून, एकेक मूठ निरनिराळीं घेऊन, अग्निकुडांत—प्रत्येक दिक्पालाबद्दल सात सात वेळ असा—होम केला असतां दिक्पालांची शांति होत्ये. आणि दुष्टस्थानीं असलेल्या ग्रहांच्या उद्देशाने होम केला असतां त्यांपासून हाणारी पीडा दूर होते. ह्या होमाला कोरान्नाहुति असें झणतात.

नवग्रह होम.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचारं, अध्याय चवथा. पान १२२.

हुत्वा स्वमन्त्रचित्तमध्वुनि सप्तसप्त- । मुष्टिप्रमाणतिलशालियवप्रसस्तिम् ॥

नीत्वा घृतप्लुतसमिद्धिरथाम्रिकुण्डे । एकादशस्थवदवन्तु सदा ग्रहा षः ॥ ४७ ॥

अर्थ— नवग्रहशांतीचा विशेष प्रकार असा आहे की— त्या ग्रहाच्या मंत्राने भांड्यांत पाणी साठवून त्यांत तीळ, भात, जव वगैरे धान्याचे प्रत्येक ग्रहाच्या उद्देशाने सात सात वेळां हवन करावे. आणि हीं धान्ये व घृतयुक्त समिधा ह्यांचे हवन अम्रिकुंडांत करावे. असें केलें असतां सर्व ग्रह तुझाका एकादशस्थानीं असल्याप्रमाणें सुख देतील.

अर्कैः पलाशैः खदिरैर्मयूरै- । बौधिष्ठुमैः फल्गुशमीसमिद्धिः ॥

दुर्वाकुशाभ्यां क्रमशो ग्रहाणां । सूर्यादिकानां जुहुयात्प्रशान्त्यै ॥ ४८ ॥

अर्थ— रुई, पळस, खदिर, (खैर,) अयाडा, पिंपळ, काळा उंबर, शमी, ह्यांच्या समिधा आणि दुर्वा व दर्भ ह्यांच्या योगाने क्रमाने सूर्यादिनवग्रहांचे हवन केलें असतां (सूर्याच्या शांतीकरितां रुईच्या समिधा, चंद्राच्या शांतीकरितां पळसाच्या समिधा ह्याप्रमाणे क्रमाने त्या त्या ग्रहाच्या शांतीकरितां हवन केलें असतां) सूर्यादिनवग्रहांची शांति होते.

अर्केण नश्यति व्याधिः पलाशः कामितप्रदः ॥

खदिरश्चार्यलामश्च अपामार्गोऽरिनाशकः ॥ ५० ॥

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय चत्वारः. पान १२३.

अश्वत्थेन हरेद्रोगं दर्भोदुम्बरभाग्यदः ॥

शमी च पापनाशाय दूर्वा चायुःप्रवर्द्धिनी ॥ ५१ ॥

अर्थ— रुईच्या समिधानीं होम केला असतां व्याधीचा नाश होतो. पळसाच्या समिधानीं इष्टप्राप्ति होते. खैरानें द्रव्यलाभ होतो. अघाढ्यानें शत्रूचा नाश होतो. पिंपळाच्या समिधानीं रोगांचें हरण होतें. दर्भ आणि उंबर ह्यांच्या समिधानीं भाग्य येतें. शमीच्या समिधानीं पातकाचा नाश होतो. आणि दूर्वाच्या हवनानें आयुष्य वाढतें. असें ह्या समिधानें फळ आहे.

धौतादिबर्णं प्रमुखादिबर्णं । काञ्चीदुकूलं नखच्छिद्रहस्तम् ॥

देवाङ्गवस्त्रोज्ज्वलकुन्दद्वीपं । आच्छादनं यज्ञगृहेषु सर्वम् ॥ ५२ ॥ (?)

यदि कुण्डास्त्रयः सन्ति तदा सर्वं समीहितम् ॥

पृथगष्टशतं होम्यं आज्यान्नकुसुमं समित् ॥ ५३ ॥

अर्थ— जर अभिकुंडें तीन असतील तर सर्व कर्म यथास्थित होतेंच आहे. त्या कुंडांत तूप, अन्न, फुलें आणि समिया ह्या प्रत्येक द्रव्याचा एकशेहे आठ वेळ होम करावा.

एकमेव यदा कुण्डं गार्हपत्ये चतुरस्रके ॥

सर्वा अप्याहुतीः कुर्यात्पृथगष्टोत्तरं शतम् ॥ ५४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान १९४.

अर्थ— आणि जर एकच कुंड असेल, तर त्या चतुष्कोण कुंडांत गार्हपत्यार्घीतच सर्व आहुती निरनिराळ्या एकशेदे आठ वेळां द्याव्यात.

अन्नं समिल्लवङ्गापोऽञ्जलिचतुर्विधेषु च ॥

होमेषु यत्नतः कुर्यान्मध्ये मध्ये घृताहुतिम् ॥ ५५ ॥

कुर्यात्पूर्णाहुतिं चान्त्ये ग्रहस्तोत्रं तथा पठेत् ॥

त्रिःपरीत्य नमस्कारं महावाद्यसमन्वितम् ॥ ५६ ॥

तस्माद्भस्म समादाय पवित्रं पापनाशनम् ॥

धरेद्भालादिदेशेषु तिलकं कारयेद्बुधः ॥ ५७ ॥

अर्थ— अन्न, समिधा, लवंगा, उदक ह्या चार प्रकारच्याही होमांत प्रत्येक द्रव्याचा होम संपल्यावर अर्घीत तुपाची आहुति द्यावी. सर्व होम समाप्त झाल्यावर शेवटी पूर्णाहुति (तुपाची धार मध्ये न तुटेल अशा रीतीने अर्घीत सारखी सोडणे) द्यावी. ग्रहांचे स्तोत्र ह्याणावे. मग महावाद्यांचा घोष चालला असतां अग्नीला तीन प्रदक्षिणा कराव्यात. अग्नीतील भस्म पवित्र आणि पापनाशक असते, ह्मणून ते घेऊन कपाळ वर्गारे स्थानाला लावावे.

विशेषविधि.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचारं, अध्याय चवथा. पान १९९.

सत्त्वचः समिधः कार्या ऋज्व्यः श्लाघ्याः समास्तथा ॥

शस्ता दशाङ्गुलास्ताः स्युर्द्वादशाङ्गुलकाश्च वा ॥ ५८ ॥

षण्मासं स्याच्छमी ग्राह्या खादिरं तु त्रिमासिकम् ॥

मासत्रयं तु परलाशी अश्वत्थोऽहरहस्सृतः ॥ ५९ ॥

दिनमेकमपामार्गो ग्राह्यश्चार्कस्तथैव च ॥

वटादयोऽपि ग्राह्याः स्युस्त्रिदिनं स्यादुदुम्बरः ॥ ६० ॥

एतेषामप्यभावे तु कुशा इत्यपरे विदुः ॥

मासमेकं कुशो ग्राह्यो दूर्वा स्यात्सद्य एव च ॥ ६१ ॥

अर्थ— कांहीं विशेष नियम सांगतात— समिधा सालीसह अमून त्या सरळ आणि एकसारख्या असाव्यात. त्या दहा अंगुलें किंवा बारा अंगुलें लांबीच्या असाव्यात. शमीच्या समिधा काढलेल्या दिवसापासून सहा महिनेपर्यंत होमाच्या उपयोगी पडतात. खैराच्या समिधा तीन महिने उपयोगी पडतात. पळसाच्या समिधा तीन महिने उपयोगी पडतात. पिंपळाच्या समिधा रोजच्यारोज नव्या असाव्यात. अथाळ्याच्या समिधा एक दिवसाच्या असल्यास ग्राह्य होतात. रुईच्या समिधाही त्याचप्रमाणे एक दिवसाच्या शिळ्या असल्यास ग्राह्य होत. वड, उंबर वगैरेच्या समिधा तीन दिवस ग्राह्य होत. ह्या समिधा

सोमसेनकृत त्रैवाणिकाचार, अध्याय चव्वथा, पान १९६.

जर न मिळतील तर त्यांच्या ऐवजीं दर्भ ध्यावेत, असें दुसरे कित्येक पंडित समजतात. दर्भ काढलेल्या दिवसापासून एक महिनापर्यंत ग्राह्य होत. दूर्वा मात्र त्याच वेळीं काढलेल्या होमास ध्याव्यात.

कोद्रवं चणकं माषं मसूरं च कुलित्थकम् ॥

कांजिपकं पराश्रं च वैश्वदेवे तु वर्जयेत् ॥ ६२ ॥

अर्थ— कोद्रव (हरीक नावाचें धान्य), हरभरे, उडीद, मसूरा, कुळथ्या, कांजीत शिजविलेले अन्न आणि दुसऱ्याचें अन्न हे पदार्थ वैश्वदेवकर्मांत वर्ज्य करावेत.

प्रतिष्ठादिमहत्कार्ये कुर्यादेवं सविस्तरम् ॥

नित्यकर्मणि संक्षेपात्तत्सर्वं विधिपूर्वकम् ॥ ६३ ॥

अर्थ— विंशतिष्ठा वगैरे मोठ्या कर्मांत हा सर्व विधि वर सांगितल्याप्रमाणें सविस्तर करावा. आणि नित्यकर्मांत संक्षेपानें सर्व यथाविधि करावें.

होमाचे प्रकार.

होमस्तु त्रिविधो ज्ञेयो गृहिणां शान्तिकारकः ॥

पानीयबालुकाकुण्डभेदाद्रन्यः स्वशक्तितः ॥ ६४ ॥

अर्थ— गृही श्रावकानें करावयाचा शांतिक होम जलहोम, बालुकाहोम आणि कुंडहोम (अग्निहोम)

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १९७.

असा तीन प्रकारचा आहे. तो त्याने आपल्या, शक्तीप्रमाणे दिसण्यांत सुंदर दिसेल असा करावा.

जलहोम.

यत्सब्रतुलकुण्डलक्षणमिदं श्रीवारिहोमे जिनैः ।

प्रोक्तं ताम्रसृदादिवस्तुरचिते कुण्डे समारोपितम् ॥

कुर्याच्छ्रीतिथिदेवता ग्रहसुराः शेषाश्च सन्तर्प्यताम् ।

शान्त्यर्थं जलहोममिष्टममलं दुष्टग्रहाणां बुधः ॥ ६५ ॥

अर्थ— जलहोमाच्या उद्देशाने श्रीजिनेंद्रांनी कुंडाचे अं हे वर्तुलाकार लक्षण सांगितले आहे, ते तांबे, माती वगैरेनी केलेल्या कुंडाच्या ठिकाणी जुळवावे. ह्मणजे माती, तांबे, वगैरे वस्तूंचे जलहोमाकरिता वर्तुलाकार कुंड करावे. आणि त्या कुंडांत तिथिदेवता, सूर्यादिग्रह, आणि बाकीचे देव ह्यांच्या संतोषाकरितां जलहोम करावा.

श्रीखण्डतण्डुलसग्भिः सम्भूषितमलं वरम् ॥

शुद्धतीर्थोदकैः पूर्णं जलकुण्डं महामहे ॥ ६६ ॥

सन्धौतशोधितव्रीहिपुजे जिनमहोत्सवे ॥

संस्थाप्य पूजकाचार्यो जलहोमं समाचरेत् ॥ ६७ ॥

अर्थ— चंदन, अक्षता, माळा ह्यांनी अत्यंत सुशोभित आणि पवित्र अशा तीर्थोदकाने परिपूर्ण असे जल-

सोमसेनहृत वैवाणिकाचार, अव्याय चक्रा. पान १९८.

कुंडे यज्ञांत करावें. आणि तें धुतलेल्या साळीच्या भाताच्या पुंजावर ठेवून पूजकाचार्याने त्यांत जलहोम करावा.

सप्तधान्यैस्तु दिक्पालाँस्त्रिधान्यैस्तु नवग्रहान् ॥

पक्षाक्षं नालिकेरं च यथा शक्यते होमयेत् ॥ ६८ ॥

अर्थ— सप्तधान्यांच्या योगानें दिक्पालांच्या उद्देशानें हवन करावें. आणि त्रिधान्यांच्या योगानें नवग्रहांच्या उद्देशानें होम करावा. अक्ष व नारळ झांचाही आपल्या शक्तीप्रमाणें होम करावा. जलहोमाला नारळांतील खोबरे काढून घालतात हें प्रसिद्ध आहे.

आचमं तर्पणं प्राणायाममत्र विधानतः ॥

अपां कुंडे विधिं कुर्यादत्रापि सर्वमञ्जसा ॥ ६९ ॥

अर्थ— आचमन, तर्पण, प्राणायाम वगैरे सर्व कर्मे ह्या जलहोमाच्या वेळीं देखील यथाविधि प्रत्यक्ष वेळीं पाहिजेत.

दिक्पालाः प्रतिसेवनाकुलजगहोपार्हदण्डोत्कटाः ॥

सद्धर्मप्रणये निबद्धभगवत्सेवानियोगेऽपि च ॥

पूजापात्रकराग्रतःसरमुपेत्योपासबल्यर्चनाः ।

प्रत्यूहाग्निखिलाग्निरस्यत तनुस्नानोत्सवोत्साहिताः ॥ ७० ॥

सोमसेनकृत दैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान १२२.

अर्थ— दिक्पालांची प्रार्थना— हे दिक्पाल हो ! कुमार्गानें वागण्यांत गढून गेलेल्या लोकांना त्यांच्या दोषाला योग्य अशा प्रकारचा दंड करण्याला तयार असलेले तुम्ही जिर्णांच्या प्रतिबिंबांना स्नान घालण्याचा हा मी जो उत्साह केला आहे त्याच्या योगानें आनंदित होऊन, आणि ज्या ज्या वेळीं मी पूजापात्र हातांत घेऊन जिनपूजेकरितां शुद्धें जाऊं लागेन; त्या त्या वेळीं माझ्या जवळ येऊन तुम्ही बली आणि पूजा ह्यांचें ग्रहण करून, माझ्या सद्धर्माचरणाच्या कृत्यांत आणि मी आरंभिलेल्या श्रीजिनेंद्र-पूजामहोत्सावाच्या कर्मांत येण्याच्या विघ्नांचा तुम्ही नाश करा !

वालुकाहोम.

सम्मार्ज्य गोमयैर्भूमिं गन्धोदकैश्च सिञ्चयेत् ॥
 तटिनीवालुकास्तत्र प्रसार्य हस्तमाघ्रतः ॥ ७१ ॥
 तदुपर्यश्वत्थैः काष्ठैः शिखराकारसञ्चयम् ॥
 कुर्यादन्यैश्च काष्ठैर्वा होमकुण्डे यथा पुरा ॥ ७२ ॥
 नवग्रहान् तिथिदेवान् दिक्पालान् शेषदेवकान् ॥
 अग्निसन्धुक्षणं कृत्वा पूजयेदग्निनायकम् ॥ ७३ ॥
 आषमं तर्पणं जाप्यं समिधा त्वादिहोमकम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २००.

कुर्याच्छेषं विधानं तु संक्षेपादग्निहोमवत् ॥ ७४ ॥

अर्थ— आतां वालुकाहोम सांगतात— गायत्रीच्या शेणानें जमीन सारवून त्याच्यावर गंधोदकाचें सेंचन करावें. मग नदीतील वाळू त्यावर एक हात लांबरुंद पसरवी. त्याच्यावर पिंपळाचीं लांकडे अथवा दुसरीं लांकडे पूर्वी होमकुंडांत रचल्याप्रमाणें शिखराच्या आकाराचीं रचावीत. मग नवग्रह, तिथिदेवता, दिक्पाळ आणि वाकीच्या देवता ह्यांचें पूजन करून, तीं लांकडे पेटवून अग्निनायकाचें पूजन करावें. अग्निहोमाप्रमाणेंच आचमन, तर्पण, जप, समिधानीं पूर्वी करावयाचा होम, वगैरे सर्व विधि संक्षेपानें करावा.

होमाचे प्रसंग.

व्रतबन्धे विवाहे वा सूतके पातके तथा ॥

जिनगेहप्रतिष्ठायां नूतनगृहनिर्मितौ ॥ ७५ ॥

ग्रहपीडादिके जाते महारोगोपशान्तिके ॥

गर्भाधानविधाने तु पित्रादिमरणे तथा ॥ ७६ ॥

कुण्डानां लक्षणं प्रोक्तं प्रामेव होमलक्षणे ॥

यथावसरमालोक्य कुर्याद्धोमविधिं बुधः ॥ ७७ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०१.

अर्थ— व्रतबंध, विवाह, सूतकसमाप्ति, पातकाचें प्रायश्चित्त, जिनमंदिरप्रतिष्ठा, नवीन गृह बांधणें
शा कृत्यांत आणि ग्रहांची पीडा होत असतां, महामारी वगैरे मोठ्या रोगांची शांति करावयाची असतां,
गर्भाधान करावयाचें असतां, आणि पिता वगैरे मरण पावले असतां, होमकृत्यांत जें कुंडाचें लक्षण
सांगितलें आहे त्याप्रमाणें कुंड करून कालाला अनुसरून होमविधि करावा.

होमाचें फळ.

कृते होमविधौ लोके सर्वशान्तिः प्रजायते ॥

वक्ष्येऽधुना परग्रन्थे यजमानस्य लक्षणम् ॥ ७८ ॥

अर्थ— असा होमविधि केला असतां लोकांत सर्वभकाराची शांति होते. आतां पुढील ग्रंथांत यजमा-
नाचें लक्षण (यजमान कोण असावा हें) सांगतों.

यजमान.

यजमानस्तु मुख्योऽत्र पत्नी पुत्रश्च कन्यका ॥

ऋत्विक् शिष्यो गुरुर्भ्राता भागिनेयः सुतापतिः ॥ ७९ ॥

एतेनैव हुतं यत्तु तद्धुवं स्वयमेव हि ॥

कार्यवशात्स्वयं कर्ता कर्तुं यदि न शक्यते ॥ ८० ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिशाचार, अध्याय चवथा. पान २०२.

अर्थ— पूजादिविधि करणारा मुख्य जो असेल तो यजमान होय. जर कांहीं तक्षाच अपरिहोय अडचणीमुळे तो यजमान तें कृत्य करण्याला समर्थ नसेल, तर त्याच्याकरिता त्याची पत्नी, पुत्र, कन्या, कृत्विक्, शिष्य, गुरु, बंधु, बहिणीचा मुलगा, जांबई हांपैकी कोणीतरी करावें. ह्यांनी आपल्याकरिता जें हवन वगैरे केलें असेल तें आपण-ह्मणजे मुख्यकर्त्यानेच-केल्याप्रमाणें होतें.

होमाचा काल.

भानौ समुदिते विप्रो जुहुयाध्दवनं तथा ॥

अनुदिते तथा प्रातर्गवां च मोक्षनेऽपि वा ॥ ८१ ॥

हस्तादूर्ध्वं रविर्यावद्भुवं हित्वा न गच्छति ॥

तावदेव हि कालोऽयं प्रातस्तूदितहोमिनाम् ॥ ८२ ॥

अर्थ— होमाचा काल सांगतात— सूर्य उदय पावल्यावर ब्राह्मणानें हवन करावें. किंवा सूर्योदयाच्या पूर्वी होम करावा. अथवा गायी रानांत सोडण्याच्या वेळीं होम करावा. जे सूर्य उदय पावल्यावर होम करणारे आहेत त्यांचा काल, प्रातःकालीं सूर्य उदय पावून भूमीपासून एक हात जोंपर्यंत वर आला नाही, तोंपर्यंतच असतो.

प्रातर्द्वादश नाड्यस्तु सायं तु नव नाडिकाः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०३.

होमकालः समुद्दिष्टो मुनिभिस्तत्त्वदृष्टिभिः ॥ ८३ ॥

अर्थ— वर सांगितलेला होमकाल मुख्यकाल होय. गौणकाल तत्त्वदर्शी मुनींनीं प्रातःकालीं सूर्योदया-
पामून वारा घटका होईतोपर्यंत आणि सायंकालीं सूर्यास्तानंतर नऊ घटकापर्यंत सांगितला आहे.

अग्निहोत्र्याची प्रतिष्ठा.

एवं प्रतिदिनं कुर्वन्नग्नेरुपासनाविधिम् ॥

अग्निहोत्री बिजः प्रोक्तः स विप्रैर्ब्रह्मवेदिभिः ॥ ८४ ॥

धार्मिको भूमिदेवोऽसावाहिताग्निर्ब्रिजोत्तमैः ॥

आर्यश्चोपासकः शिष्टः पुण्यात्मेति प्रकीर्तितः ८५ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें प्रतिदिवशीं अग्न्युपासनेचा विधि जो करतो, तो अग्निहोत्र द्विज होय. (ह्या ठिकाणीं
'द्विज' शब्द घातल्याने अग्निहोत्रविधि त्रैवर्णिकांनीं करतां येतो असें सिद्ध होतें.) असें ब्रह्मवेत्ते विप्र
ह्मणतात. असा अग्निहोत्री जो असेल, तोच धार्मिक आणि भूदेव ह्मणजे भूमीवरील देव होय. त्यालाच
आहिताग्नि (ज्यानें अग्नि ठेवला आहे असा) ह्मणतात. त्रैवर्णिकांमध्ये श्रेष्ठ अशा लोकांनीं ह्यालाच आर्य,
उपासक, शिष्ट, पुण्यात्मा असें ह्मटले आहे.

अग्निहोत्राचें फल.

सौमसेनकृत त्रैवर्गिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०४.

आहिताग्निं द्विजश्चैको यत्र ग्रामे वसत्यहो ॥
 ससेतयो न तत्र स्युः शाकिनीभूतराक्षसाः ॥ ८६ ॥
 व्याघ्रसिंहगजाद्याश्च पीडां कुर्वन्ति नो कदा ॥
 अकाले मरणं नास्ति सर्पव्याधिभयं न च ॥ ८७ ॥
 प्रजा नृपप्रभानाद्याः सर्वेऽत्र सुखिनो जनाः ॥
 धनधान्यैः परिपूर्णा गोधनं तुष्टिपुष्टिदम् ॥ ८८ ॥
 बहवः सन्ति ते यत्र अग्निहोत्रद्विजाः पुरे ॥
 तस्य देशे क्वचिन्न स्यादाधिव्याधिप्रपीडनम् ॥ ८९ ॥
 तेभ्यो दानं नृपैर्देयं यथेष्टं गोकुलादिकम् ॥
 ग्रामक्षेत्रगृहामवरत्नाभरणवस्त्रकम् ॥ ९० ॥

अर्थ-- आहिताग्नि एक द्विज ज्या गांवांत रहातो, त्या ठिकाणीं सातही प्रकारचीं महाभयाचीं साधनें (अतिवृष्टि, अवर्षण, उंदीर, डोळ, राघू, स्वदेशांतील युद्ध, आणि दुसऱ्या देशांशीं युद्ध) उत्पन्न होत नाहीत. शाकिनी, भुते, राक्षस, व्याघ्र, सिंह, हत्ती वगैरे पशु, हे केव्हांही त्या ठिकाणीं पीडा करीत नाहीत. त्या गांवांत कोणालाही अपमृत्यु येत नाही, सर्पांची आणि रोगांची भीति उत्पन्न होत

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०९.

नाहीं. त्या गांवांतील प्रजा आणि राजा, प्रधान, वगैरे सर्व सुखी असतात. त्या ठिकाणीं धन आणि धान्य विपुल असतें, आणि पहाण्याबरोबर संतोष देणाऱ्या व गांवाचें पोषण करणाऱ्या अशा गायी पुष्कळ असतात. आणि ते अग्निहोत्री द्विज पुष्कळ ज्या नगरांत असतात त्या देशांत कोठेंही काळजी आणि रोग ह्यांची पीडा होत नाही. असल्या अग्निहोत्री ब्राह्मणांना राजानें गायी, गावें, क्षेत्रें, घरे, भांडी, रत्ने, अलंकार, वस्त्र ह्या वस्तू वाढतील तितक्या दान कराव्यात.

श्रीजिनपूजा.

जिनबिम्बमथानीय पूर्वं देवगृहे न्यसेत् ॥
 सिध्दादीनां तु यन्ताणि स्वस्वस्थाने निवेशयेत् ॥ ९१ ॥
 जिनेन्द्रसदनद्वारे क्षेत्रपालान् समर्चयेत् ॥
 मध्यदेशे तु सद्देवान् गन्धर्वास्तत्र दक्षिणे ॥ ९२ ॥
 किल्लरान्वामभागे च भूतप्रेतांश्च दक्षिणे ॥
 शेषांश्च बलिदानेन तर्पयेद्वामभागतः ॥ ९३ ॥
 ब्रह्मभागे तु ब्रह्माणं अष्टौ दिशाधिपान्यहिः ॥
 अर्घ्यपात्रयज्ञभागैरमृतैः प्राक्प्रतर्पयेत् ॥ ९४ ॥

सौमसेनकृत तैयर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०६.

अर्थ— मग (अग्न्युपासन झाल्यावर) जिनविंश आणून ते प्रथम देवघरांत ठेवावे. सिध्दादिकांचीं यंत्रे आपापल्या ठिकाणीं ठेवावीत. जिनमंदिराच्या द्वारांत क्षेत्रपालांची पूजा करावी. पूर्वी जे आठ हात लांबीरुंदीच्या भूमीवर आठ भाग करावयास सांगितले आहेत, त्याप्रमाणे केलेल्या भागांतील मध्यभागीं श्रीजिनैंद्राचे पूजन करावे. त्याच्या दक्षिणेकडील वाजूस गंधर्वाची पूजा करावी. आणि डावीकडे किन्नरांची पूजा करावी. भूत, प्रेत, इत्यादिकांची पूजा दक्षिणेकडे करावी. आणि डाव्या अंगाला वाकीच्या देवतांना बलिदान करून त्यांचा संतोष करावा. त्या भूमीतील ब्रह्मभागांत ब्रह्मदेवाची पूजा करावी. आणि त्या भूमीच्या बाहेरच्या वाजूस आठ दिशेला आठ दिक्पालांना अर्घ्य, पाद्य, यज्ञभाग आणि उदक ह्यांच्या योगाने अगोदरच (पूजेला आरंभ करतांना) संतुष्ट करावे. तात्पर्य, दिक्पालांची पूजा प्रथम करून नंतर क्षेत्रपाल वगैरे वर सांगितलेल्या देवतांची पूजा करावी.

ग्रहबलि.

गृहाङ्गणे ततो गत्वा मध्यर्षाठे सुधाशिनाम् ॥

तत्सहिनाधिपस्यापि शान्त्यर्थं बलिमर्पयेत् ॥ ९५ ॥

अर्थ— नंतर घराच्या अंगणांत जाऊन अंगणाच्या मध्यभागीं देवांना आणि त्या त्या तिथीच्या देवतेला त्यांची शांति व्हावी म्हणून बलिदान करावे.

सौमसेनकृत तैवर्णिक्काचार, अध्याय चवथा, पान २०७.

न पश्येद्भूबलिं चिरं दत्त्वा गृहे बलिं द्विजः ॥

स्वयं नैवोद्धरेन्मोहावुद्धरेच्छीर्विनश्यति ॥ ९६ ॥

अर्थ—हा घरांत जो बलि दिलेला असतो तो आपण फार वेळ पाहू नये, आणि आपण स्वतः तो बलि काढून टाकू नये. अविचाराने स्वतः काढून टाकिला असता लक्ष्मीचा नाश होतो.

चाण्डालपतितेभ्यश्च पितृजातानशेषतः ॥

वायसेभ्यो बलिं रात्रौ नैव दद्यान्महीनले ॥ ९७ ॥

ततोऽपि सर्वभूतेभ्यो जलाञ्जलिं समर्पयेत् ॥

दशदिक्षु च पितृभ्यास्त्रिवर्णैः क्रमतः सदा ॥ ९८ ॥

ये भूताः प्रचरन्तीति पात्रे दद्याद्बलिं सुधीः ॥

इत्थं कुर्यात् द्विजो यज्ञान् दिवा नक्तं च नित्यशः ॥ ९९ ॥

अर्थ—नंतर चांडाल, पतित (भ्रष्ट झालेले जीव) पितर, (मृत झालेले आपले संबंधी) जीव आणि वायस ह्या सर्वांना भूमीवर बलिदान करावे. ह्यणजे त्यांना त्यांना उद्देशून भूमीवर थोडे अन्न टाकावे. वायसांना रात्रि बलि देऊ नये. नंतर दहा दिशांकडे सर्वभूतांच्या उद्देशाने जलांजलि दान कराव्यात. आणि पितरांनाही जलांजलि द्यावी, ह्याप्रमाणे क्रमाने नित्य करावे. मग “ये भूताः प्रचरन्ति” ह्या मंत्राने

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०८.

पात्रांत बलिदान करावें. ह्याप्रमाणें त्रैवर्णिकानें रोज दिवसां आणि रात्रीं करावें. ह्याला नित्ययज्ञ म्हणतात.
स्त्रियांचीं कृत्यें.

गृहस्त्रिया च किं कार्यं गृहकृत्यं तदुच्यते ॥

भर्ता तु पूजिते देवे गृहदेवांश्च तर्पयेत् ॥ २०० ॥

अर्थ— आतां घरांत असलेल्या स्त्रीनें कोणतें गृहकृत्य करावयाचें तें सांगतां. पतीनें देवाची पूजा केल्यावर तिनें गृहदेवतांचें पूजन करावें.

चार प्रकारच्या देवता.

देवाश्चतुर्विधा ज्ञेयाः प्रथमाः सत्यदेवताः ॥

कुलदेवाः क्रियादेवाश्चतुर्धा वेदमदेवताः ॥ १ ॥

सत्यदेवाः परे पञ्च जिनेन्द्रसिद्धसूरयः

पाठकसाधुयोगीन्द्राश्चैते मोक्षस्य हेतवः ॥ २ ॥

अर्थ— देवता चार प्रकारच्या आहेत. ते असे— सत्यदेवता, कुलदेवता, क्रियादेवता आणि चवथ्या गृहदेवता ह्या होत. त्यांत जिनेंद्र, सिद्ध, सूरि, पाठक आणि योगींद्र असे साधु, हे पंच परमेश्वरी ह्या सत्यदेवता होत. ह्या देवता मोक्षसाधक आहेत.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २०९.

क्रियादेवता.

छत्रचक्राग्निभेदाच्च क्रियादेवास्त्रयो मताः॥

सर्वविघ्नहराः पूज्या हव्यपक्वास्तदीपकैः ॥ ३ ॥

अर्थ— क्रियादेवता ह्या छत्र, चक्र आणि अग्नि अन्ना तीन प्रकारच्या आहेत. त्या सर्वविघ्नांचें हरण करणाऱ्या असल्याने शोमद्रव्य, अन्न, दीप इत्यादिकांच्या योगानें त्यांचें पूजन करावें.

कुलदेवता.

वंशे पुरातनैरिष्टा नित्यसौख्यविधायकाः ॥

चक्रेश्वर्यम्बिकापद्मा इत्यादिकुलदेवताः ॥ ४ ॥

अर्थ— आपल्या वंशांत नेहमीं सुख देणाऱ्या ह्मणून पूर्वजांनीं ज्यांचें पूजन केलें असेल त्या कुलदेवता समजाव्यात. त्या चक्रेश्वरी, अंबिका, पद्मावती वगैरे होत.

गृहदेवता.

विश्वेश्वरीधराधीशश्रीदेवीधनदास्तथा ॥

गृहे लक्ष्मीकरा ज्ञेयाश्चतुर्धा वैश्वदेवताः ॥ ५ ॥

अर्थ— विश्वेश्वरी, धरणेंद्र, श्रीदेवी आणि कुबेर ह्या चार गृहदेवता होत. ह्या देवता घरांत

सोमसनद्धते तैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २१०.

संपत्ति देणाच्या आहेत.

सत्यदेव.

साक्षात्पुण्यस्य हेत्वर्थं मुक्त्यर्थं मुक्तिदायकाः ॥

पूज्याः पूज्यैश्च सत्पूज्याः सत्यदेवा जिनादयः ॥ ६ ॥

अर्थ— साक्षात्पुण्य (सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र) त्याला साधनीभूत असल्या कारणाने मुक्तिदायक असे आणि पूज्य अशा लोकांनीही ज्यांची पूजा केली आहे असे सत्यदेव जे जिनेंद्र वगैरे देव, ते मोक्ष प्राप्तीकरितां पूजिले पाहिजेत.

सत्क्रियादेवताः पूज्या होमे शान्त्यर्थमीश्वराः ॥

जनन्यः श्रीजिनेन्द्राणां विश्वेश्वर्यं हनि स्मृताः ॥ २०७ ॥

विश्वेश्वर्यः पराः पूज्याः कुलस्त्रीभिर्निकेतने ॥

अचन्ध्या जायन्ते तासां पूजनानु कुलस्त्रियः ॥ २०८ ॥

अर्थ - क्रिया देवता ह्या होमकर्मांत शांतीकरितां अवश्य पूजान्यात. कारण, त्या देवता त्या कर्माच्या मुख्य स्वामिणी असतात. जिनेंद्रांच्या ज्या माता त्यांना विश्वेश्वरी स्मणतात. कुलीनस्त्रियांनी ह्या विश्वेश्वरींची पूजा घरांत करावी. त्यांच्या पूजनाने कुलस्त्रिया पुत्रवती होतात.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय चवथा. पान २११.

कुबेरपूजनाद्देहे लक्ष्मीर्भवति शाश्वती ॥

धरेन्द्रपूजनात्पुत्रप्राप्तिर्भवति चोत्तमा ॥ २०९ ॥

अर्थ— कुबेराच्या पूजनाने घरांत निरंतर लक्ष्मी वास करते. आणि धरणेंद्राच्या पूजनाने उत्तमपुत्राची प्राप्ति होते.

श्रीदेवीपूजनाद्गर्भास्थितो बालो न नश्यति ॥

वस्त्रैर्भूषैः फलैश्चाग्नैः सम्पूज्या वेदप्रदेवताः ॥ २१० ॥

अर्थ— श्रीदेवीच्या पूजनाने गर्भामध्ये असलेले मूल नाश पावत नाही. ह्मणून वस्त्र, भूषणे, फले आणि अनेक प्रकारची पकळें ह्यांच्या योगाने ह्या गृहदेवतांचे पूजन करावे.

ज्वालिनी रोहिणी चक्रेश्वरी पद्मावती तथा ॥

कूष्माण्डिनी महाकाली कालिका च सरस्वती ॥ २११ ॥

गौरी सिध्दायनी चण्डी दुर्गा च कुलदेवताः ॥

पूजनीयाः परं भक्त्या नित्यं कल्याणमीप्सुभिः ॥ २१२ ॥

अर्थ— ज्वालिनी, रोहिणी, चक्रेश्वरी, पद्मावती, कूष्माण्डिनी, महाकाली, कालिका, सरस्वती, सिध्दायनी चण्डी आणि दुर्गा ह्या कुलदेवता होत. आपले कल्याण व्हावे अशी इच्छा करणाऱ्या मनुष्याने ह्यांचे पूजन भक्तीने नित्य उत्कृष्ट रीतीने करावे.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा. पान २१२.

पूज्याश्चतुर्विधा देवा धर्मार्थकाममीप्सुभिः

ईप्सितार्थप्रदा विग्रहराश्च भाविसिद्धिदाः ॥ २१३ ॥

अर्थ— वर सांगितलेले चारही प्रकारचे देव धर्म, अर्थ आणि काम ह्या पुरुषार्थांची इच्छा करणाऱ्यांनी पूजा करण्याला योग्य आहेत. ते देव पूजकाचे मनोरथ पूर्ण करणारे, विघ्नांचा नाश करणारे आणि भावी जी मोक्षसिद्धि तिला देणारे आहेत.

ये पूजयन्ति तान् देवान् तेषां गृहेषु शाश्वती ॥

लक्ष्मीर्वसति गोऽश्वदिमहिषीसर्वसम्पदः ॥ २१४ ॥

अर्थ— जे ह्या देवांची पूजा करतात त्यांच्या घरांत निरंतर लक्ष्मी वास करते. आणि गायी, घोडे म्हशी वगैरे पशु, ह्या सर्व संपत्ति त्यांच्या घरांत सदोदित राहतात.

इह जन्मनि संक्लेशव्याधयो न कदाचन ॥

भवन्ति तस्य देवानां सामर्थ्यात्पुण्यसद्धानि ॥ १५ ॥

अर्थ— त्याच्या त्या पुण्यकारक घरांत त्या देवतांच्या सामर्थ्यामुळे त्या पूजा करणाऱ्याला ह्या जन्मांत संक्लेश आणि व्याधि ह्यांची पीडा केव्हाही होत नाही.

अन्त्ये सन्न्यासमादाय समाधिमरणं भवेत् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान ११३.

स्वर्गमुक्तिप्रदं रम्यमनन्नसुखसागरम् ॥ १६ ॥

अर्थ— आणि त्याला अंतर्कालीं स्वर्ग मोक्ष ह्या दोहोंची प्राप्ति करून देणारें, मर्त्य सुखांचा समुद्रच कीं काय ! असें आणि आनंद देणारें असें सर्वसंगपरित्यागपूर्वक समाधिमरण प्राप्त होतें.

इत्थेवं कथितो जिनेन्द्रवचनादाचारधर्मो मया ॥

श्रीभट्टारकसोमसेनगणिना संक्षेपतः सत्क्रियः ॥

देवाराधनहोमनित्यमहसां लक्ष्मीप्रमोदास्पदं ।

ये कुर्वन्ति नरा नरोत्तमगुणास्तेऽहो लभन्ते शिवम् ॥ १७ ॥

अर्थ— व्रतप्रमाणें मी श्रीभट्टारक सोमसेन गणधरानें श्रीजिनेंद्राच्या वचनावरून सत्क्रियास्वरूप आचारधर्म संक्षेपानें सांगितला. देवांची उपासना, होम आणि नित्यपूजासद हांच्यापामून उत्पन्न होणारी संपत्ति आणि आनंद हांचें मुख्यस्थान असलेला अशा ह्या धर्माचें जे लोक आचरण करतात, ते सर्वांत श्रेष्ठ असे होत्साते मोक्षाला प्राप्त होतात.

सरस्वत्याः प्रसादेन काव्यं कुर्वन्ति पण्डिताः ॥

ततः सैषा समाराध्या भक्त्या शास्त्रे सरस्वती ॥ १८ ॥

अर्थ— श्रीसरस्वती देवीच्या कृपेन पंडित काव्य करण्यास समर्थ होत असतात. व्रतून शास्त्राध्य

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय चवथा, पान २१४.

प्रवेश होण्याकरितां तीर्थेच आराधन भक्तीनें केलें पाहिजे.

ब्रह्मसूरिस्तुविप्रेण यदुक्तं जिनधर्मिणाम् ॥

प्रोक्तं महापुराणे वा तदेवात्र प्रकाशितम् ॥ २१९ ॥

अर्थ— ब्रह्मसूरि नांवाच्या विद्वान् आणि सदाचारसंपन्न अशा ब्राह्मणानें जिनधर्मी लोकांना उद्देशून जें सांगितलें आहे आणि महापुराणांत जें सांगितलें आहे तेंच ह्या ग्रंथांत स्पष्ट केलें आहे. अर्थात् निराळें कांहीं सांगितलेलें नाही.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारकथने भट्टारकश्रीसोमसेन-

विरचिते गृहकर्मदेवतापूजानिरूपणीयो नाम

चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

सोमसेतकृत त्रैवर्गिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २१६.

॥ श्रीवितरामाय नमः ॥

॥ पंचमोऽध्यायः ॥

वासुपूज्यं जगत्पूज्यं लोकालोकप्रशासकम् ॥

गन्वा वक्ष्येऽत्र पूजार्थां सन्तानं पूर्वदुर्गागतः ॥ १ ॥

अर्थ— लोक आणि अलोक जांचें स्पष्ट ज्ञान करत देणान्त, जगत्पूज्य जसा दगडान् पोटपूज्यजि-
नेंद्राला वंदन करून पूर्व दुर्गागाला अनुसरून पुजेचें पंथ ह्या अध्यायांत सांगतां.

सन्ध्यास्थानात्स्वर्गोदस्य ईशान्यदां माविकल्पिते ॥

जिनागारे व्रजेध्दीमानीर्यापथविशुद्धितः ॥ २ ॥

पादौ प्रक्षाल्य गेहस्य कपाटं समुद्धादयेत् ॥

मुखचक्षुं परित्यज्य जिनास्यमवलोकयेत् ॥ ३ ॥

अर्थ— श्रावकानें ईर्यापथशुद्धि करून संध्या करीत असलेल्या स्थानापामून निघावें. आणि आपल्या
घराच्या ईशान्यदिशेलां केलेल्या जिनमंदिरांत जावें. मंदिराजवळ गेल्यावर त्यानें आपले पाय स्वच्छ
धुवून मंदिराचें द्वार उघडावें. आणि जिनविंवाचें मुखचक्षु काढून टाकून श्रीजिनाचें मुख अवलोकन करावें.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याध पांचवा. पान २१६.

कपाटोद्घाटन.

ॐ नमो अहं कपाटमुद्घाटयामि स्वाहा ॥ कपाटोद्घाटनम् ॥

अर्थ— 'ॐ नमो' इत्यादि मंत्र छप्पन मंदिराचे द्वार उघडाने.

द्वारपालानुज्ञापन.

ॐ नमो अहं द्वारपालमनुज्ञापयामि स्वाहा ॥ द्वारपालानुज्ञापनम् ॥

अर्थ— 'ॐ नमो' इत्यादि मंत्राने द्वारपालाची आज्ञा घ्यावी.

ॐ नमो अहं निःसह्यी र रत्नसचयपुरस्कराय विष्णोः पञ्चमभिप्रेक्षभाय स्वप्नमयाय
विस्मह्यी जिह्वालयं प्रविष्टाय स्वाहा ॥ अन्तर्गद्देहात्मन्त्रः ॥

अर्थ— 'ॐ नमो' इत्यादि मंत्राने जिनमंदिरात प्रवेश कराना.

ईर्यापथशोधन.

ईर्यापथे ब्रह्मलताऽथ मम अनादा - । ऐतेस्त्रिचक्रतुल्यजीवनिष्कल्पवाथा ॥

निर्वर्तिता यदि भवेद्युगान्तरेऽपि । मिथ्या भवतु दुर्लभं शुक्रभक्तितो मे ॥ ४ ॥

ईर्यापथशोधनम् ॥

अर्थ— 'ईर्यापथे' इत्यादि मंत्र छप्पन ईर्यापथशोधन करावे. ह्या वरील श्लोकाचा अर्थ असा-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २१७.

मार्गानें चालत असलेल्या माझ्याकडून आज चुकीनें एकंद्रिय वगैरे जीवनिकायाला जर पीडा झाली असेल, किंवा एका युगापेक्षां (चार हातापेक्षां) अधिक माझी दृष्टी गेली असेल तर तें सर्व माझे पातक पंच गुरूंच्या भक्तीनें मिथ्या होवो !

मुखवस्त्रोद्धाटन.

कणात्कनकघण्टिकं विमलचीनपद्मेज्वलं ।

बहुप्रकटवर्णकं कुशलशिल्पिभिर्निर्मितम् ॥

जिनेन्द्रचरणाम्बुजद्वयं समर्चनीयं मया ॥

समस्तदुरितापहृददनवस्त्रमुद्धाट्यते ॥ ५ ॥

ॐ ह्रीं मुखवस्त्रमुद्धाटयामि स्वाहा ॥ मुखवस्त्रोद्धाटनम् ॥

अर्थ--- ज्यांत असलेल्या मुखवर्णाच्या धागाच्या शब्द करीत ओढत, जें स्वच्छ अशा चीन देशांतील वस्त्रानें सुंदर दिसत आहे, ज्यावरील अनेक वर्ण स्पष्ट दिसत आहेत, जें कुशल अशा कारागिरांनीं तयार केळें आहे आणि जें सर्व पातकांचा नाश करणारें आहे असें श्रीजिनेन्द्राचें चरणकमल मला पूजावयाचें आहे ; झणून त्यावरील वस्त्र काढतां. हा श्लोक झणून “ ॐ ह्रीं ” इत्यादि मंत्रानें देवाच्या अंगावरील मुखवस्त्र काढावें.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २१८.

श्रीमुखालोकन.

श्रीमुखालोकनादेव श्रीमुखालोकनं भवेत् ॥

आलोकनविहीनस्य तत्सुखायासयः कुतः ॥ ६ ॥

अर्थ— श्रीजिनेंद्राचें मुखावलोकन केलें ह्यणजेच लक्ष्मीचें मुख पहावयास मिळतें, ह्यणजे संपत्ति प्राप्त होतें. ह्यणून तें मुखेवलोकन ज्यानें केलें नाहीं त्याला त्या सुखाची प्राप्ति कशी होणार? व्हावयाची नाहीं.
ॐ ह्रीं अर्हं नमोऽर्हत्परमेष्ठिभ्यः श्रीमुखालोकनेन मम सर्वशान्तिर्भवतु स्वाहा ॥

श्रीमुखालोकनम् ॥

अर्थ— 'ॐ ह्रीं' इत्यादि मंत्रानें अर्हत्परमेष्ठीचें (प्रतिविंबाचें) मुखावलोकन करावें.

यागभूमिप्रवेश.

ॐ ह्रीं अर्हं यागोर्वी प्रविशामि स्वाहा ॥ यागभूमिप्रवेशनम् ॥

अर्थ— 'ॐ ह्रीं' इत्यादि मंत्रानें यागभूमींत (पूजा करण्याच्या जागेंत) प्रवेश करावा.

पुष्पाञ्जलि.

ॐ ह्रीं क्षीं भूः स्वाहा ॥ पुष्पाञ्जलिः ॥

अर्थ— ह्या मंत्रानें जिनचरणावर पुष्पाञ्जलि द्यावी.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय पांचवा. पात २१९.

वायवोष.

ॐ ङ्हीँ वायुमुद्घोषयामि स्वाहा ॥ तदाप्रभृति यद्विर्वायवोषणम् ॥

अर्थ— तेन्हांपासून बाहेर वायें वाजविण्यास आरंभ करावा.

ॐ ङ्हीँ अहँ वास्तुदेवाय इदमर्घ्यं पाद्यं गन्धं पुष्पं दीपं धूपं चरुं वलिं स्वस्तिकमक्षतं
यज्ञभागं यजामहे प्रतिगृह्यतां प्रतिगृह्यतां प्रतिगृह्यतामिति स्वाहा ॥

यस्यार्थं क्रियते कर्म स प्रीतो नित्यमस्तु मे ॥

शान्तिकं पौष्टिकं चैव सर्वकार्येषु सिद्धिदः ॥ ७ ॥

अर्थ— “ ॐ ङ्हीँ अहँ ” ह्या मंत्रानें वास्तुदेवतेला अर्घ्य, पाद्य वगैरे द्यावेत. नंतर “ यस्यार्थं ” हा श्लोक ह्यावा. त्याचा अर्थ असा—ज्या देवतेकरितां मी हें शान्तिक किंवा पौष्टिक कर्म करीत आहे ती देवता नेहमीं माझ्यावर संतुष्ट असो. आणि माझ्या सर्व कर्मांत सिद्धि देवो !

भूमिशोधन.

ॐ ङ्हीँ वायुकुमाराय सर्वविघ्नविनाशनाय महीसम्मार्जनं कुरु कुरु हूं फद् स्वाहा ॥

दर्भपूलेन यागभूमिं परितः सम्मार्जनम् ॥ पूर्वशान्त्ययोर्मध्ये वायुकुमारायार्घ्यप्रदानम् ॥

एवमुत्तरघ्रापि ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान १२०.

अर्थ— “ ॐ न्हीँ ” इत्यादिमंत्रानें यागभूमीचें संमार्जन करण्याची वायुकुमाराला प्रार्थना करून दर्भाच्या जुडीनें चोटीकडून पूजेची जागा (जिनमंदिर) लोदून साफ करावी. नंतर पूर्व आणि ईशान्य ह्या दोन दिशांच्या मध्यभागीं वायुकुमाराला अर्घ्यप्रदान करावें. पुढेही ह्याप्रमाणेंच करावें.

ॐ न्हीँ मेघकुमाराय हं सं वं मं झं ठं क्षालनं कुरु कुरु अहं धरां प्रक्षाल्य भूमि-
शुद्धिं करोमि स्वाहा ॥ दर्भपूलोपात्तजलेन तदा भूमिं सिञ्चेत् ॥

अर्थ— “ ॐ न्हीँ मेघकुमाराय ” दर्भाच्या जुडीनें पाणी घेऊन भूमीवर सेंचन करावें.

ॐ न्हीँ अहं अग्निकुमाराय भूमिं ज्वालय ज्वालय अं हं सं वं ठं यं क्षः फट् स्वाहा ॥
ज्वलदर्भपूलानलेन भूमिज्वालनम् ॥

अर्थ— ह्या मंत्रानें दर्भाची जुडी पेटवून भूमी जाल्यावी.

नागसंतर्पण.

ॐ न्हीँ क्रौं वौषट् षष्ठिसहस्रसंख्येभ्यो नागेभ्योऽमृताञ्जलिं प्रसिञ्चामि स्वाहा ॥
ऐशान्यां दिशि जलाञ्जलिम् ॥

अर्थ— “ ॐ न्हीँ क्रौं ” ह्या मंत्रानें नागांना ईशान्यदिशेकडे जलांजलि द्यावी.

क्षेत्रपालार्चन.

सोमसेनकृत त्रिवर्णिकःचार, अध्याय पांचवा, पान २२१.

ॐ ऱ्हीँ क्रौँ अन्नस्थक्षेत्रपाल आगच्छागच्छ संवौषद् इदमर्घ्यमित्यादि पूर्ववत् ॥

अर्थ— “ ॐ ऱ्हीँ क्रौँ ह्या मंत्राने तेथील क्षेत्रपालाला अर्घ्यप्रदान करावे.

भूम्यर्चन.

ॐ नीरजसे नमः । ॐ दर्पमथनाय नमः । ॐ शीलगन्धाय नमः । ॐ अक्षताय नमः । ॐ विमलाय नमः । ॐ परमसिद्धाय नमः । ॐ ज्ञानोद्योताय नमः । ॐ क्षुतधूपाय नमः । ॐ अभीष्टफलदाय नमः ॥ जलैर्गन्धदर्मादिभिश्च भूम्यर्चनम् ॥

अर्थ— ‘ ओँ नीरजसे नमः ’ इत्यादि मंत्राने जल, गंध, दर्भ इत्यादिकांच्या योगाने भूमीचे पूजन करावे.

यन्त्रोद्धार.

कर्णिकामग्रेऽर्हदादयोऽष्टौ । ततोऽष्टदले जयाद्यष्टौ । ततः षोडशदलेषु षोडश-
विद्यादेवताः । चतुर्विंशतिदलेषु चतुर्विंशतियक्षीदेवताः । ततो द्वाविंशदलेषु
शक्राः । ततो वज्राग्रे चतुर्विंशतियक्षदेवताः । ततो दिक्पाला दश । ततो
नवग्रहाः । ततोऽनावृतयक्षाः । एवं यन्त्रोद्धारः ॥

अर्थ— आतां यंत्राची रचना सांगतात— हे यंत्र कमलाकार आहे. त्याच्या मध्यभागी असलेल्या कर्णिकेत “ अर्हत ” वगैरे आठ लिहावेत. त्या कर्णिकेच्या भोवत्याने आठ दले काढून त्यांत जयादि आठ

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २२२.

देवता लिहाव्यात. त्याच्या पुढे सोळा दलें काढून त्यांत सोळा विश्वादेवता लिहाव्यात. त्यांच्या पुढे चोवीस दलें काढून चोवीस यक्षदेवता त्यांत लिहाव्यात. त्यांच्या पुढे बत्तीस दलें काढून त्यांत बत्तीस इंद्र लिहावेत. त्याच्या पुढे वज्राकृति काढून त्या वज्राच्या अग्रभागी चोवीस यक्षदेवता लिहाव्यात. त्याच्या पुढे दहा दिक्पाल नवग्रह हे लिहून, त्याच्या पुढे अनावृत यक्षदेवता लिहाव्यात. ह्याप्रमाणें यंत्ररचना करावी.

दर्भासन.

तदक्षिणभागे— ॐ न्हीँ अर्हेँ क्षाँ ठ ठ दर्भासनं निक्षिपामि स्वाहा ॥ दर्भासनस्थापनम् ॥

अर्थ— त्या यंत्राच्या दक्षिणेकडील बाजूला “ ॐ न्हीँ ” इत्यादि मंत्रानें दर्भासन घालावें.

ॐ न्हीँ अर्हेँ निस्सहीँ हूं फद् दर्भासने उपविशामि स्वाहा ॥ दर्भासने उपवेशनम् ॥

अर्थ— ‘ ॐ न्हीँ अर्हेँ ’ इत्यादि मंत्रानें त्या दर्भासनावर बसावें.

मौनधारण.

ॐ न्हीँ अर्हेँ हूं मौनस्थितायाहं मौनव्रतं गृह्णामि स्वाहा ॥ मौनग्रहणम् ॥

अर्थ— “ ॐ न्हीँ ” इत्यादि मंत्रानें मौनग्रहण करावें.

अंगशोधन.

सामनेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्यय पांचवा, पान १२३.

ॐ न्हो अहं भूः प्रतिपद्ये भुवः प्रतिपद्ये चतुर्विंशतितीर्थकृच्चरणशरणं प्रतिपद्ये
ममाङ्गानि शोधयामि स्वाहा ॥ वस्त्राश्वलेन स्वाङ्गस्य शोधनम् ॥

अर्थ--- ' ॐ न्हो ' इत्यादि मंत्राने वस्त्राच्या पदराने आपले शरीर शुद्ध करावे.

हस्तप्रक्षालन.

ॐ न्हो अहं असुज्जुरभव तथा हस्तौ प्रक्षालयामि स्वाहा । हस्तद्वयपवित्रीकरणम् ॥

अर्थ - ' ॐ न्हो ' इत्यादि मंत्राने दोन्ही हात धुवून शुद्ध करावेत.

पूजापात्रशुद्धि.

ॐ न्हो न्हो न्हो न्हो न्हः नमोऽर्हते भगवते श्रीमते पवित्रजलेन पात्रशुद्धिं करोमि
स्वाहा ॥ पात्रेषु पूजांगद्रव्यस्थापनम् ॥

अर्थ— ' ॐ न्हो ' इत्यादि मंत्राने सर्व पूजापात्रांवर शुद्ध जलाने प्रोक्षण करून निरनिराळ्या पात्रांतून
पूजेला लागणाऱ्या वस्तु निरनिराळ्या ठेवाव्यात.

पूजाद्रव्यशुद्धि.

ॐ न्हो अहं झौ झौ वं मं हं सं तं पं इवी श्वी हं सं अ सि आ उ सा

सोमसनकृते त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचमः. पान २२४.

समस्तजलेन शुद्धपात्रे निक्षिप्तपुष्पादिपूजाद्रव्याणि शोधयामि स्वाहा ॥

पूजाद्रव्यशोधनम् ॥

अर्थ— “ॐ ह्रीँ” इत्यादि मंत्राने पूजेच्या सामग्रीवर जलप्रोक्षण करावे.

विद्यागुरुपूजन.

ॐ ह्रीँ अहं आग्नेय्यां दिशि अस्मद्विद्यागुरुभ्यो बलिं ददामि स्वाहा ॥

विद्यागुरुपूजनम् ॥

अर्थ— “ॐ ह्रीँ” इत्यादि मंत्राने विद्यागुरूला बलिदान करावे.

सिद्धार्चन.

ॐ ह्रीँ सिद्धपरमेष्ठिभ्योऽर्घ्यं समर्पयामि स्वाहा ॥ सिद्धाग्राध्वनिवेदनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ ह्रीँ’ इत्यादि मंत्राने सिद्धपरमेष्ठीना अर्घ्यदान करावे.

ॐ ॥ सकलीकरणम् ॥ ॐ—

अग्निमण्डलमध्यस्थै रेफैर्ज्वालाशताकुलैः ॥

सर्वाङ्गदेशजैर्ध्यात्वा ध्यानदग्ध्रवपुर्मलम् ॥ १ ॥

दर्भासने स्थित्वा ध्यायन्निदं पठेत् । ॐ ह्रीँ अहं भगवतो जिनभास्करस्य योधस-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २२५.

हस्तकिरणैर्मम कर्मेन्धनस्य द्रव्यं शोषयामि घे घे स्वाहा ॥ इत्युच्चार्य कर्मेन्धनानि
शोषयेत् ॥ शोषणम् ॥

अर्थ— अग्रिमंडलाच्या मध्यभागी असणारे व शेकडो ज्वालांनी व्याप्त झालेले जे रेफ, ते आपल्या शरी-
रापामून उतून होऊन आपल्या शरीरांत असलेला सर्व मल (पाप) त्यांनी जळला आहे असे ध्यान करावे.
दर्भासनावर वमून ह्याप्रमाणे ध्यान करून “ॐ ऱ्हां” इत्यादि मंत्र म्हणावा. आणि कर्मरूपी
इंधन शुष्क करावे.

ॐ ऱ्हां ऱ्हां ऱ्हां ऱ्हां ऱ्हः ॐ ॐ ॐ ॐ रं रं रं रं इमलर्व्वर्यूं सं दह दह कर्ममलं दह दह
दुःखे घे घे स्वाहा ॥ इत्युच्चार्य कर्मेन्धनानि दग्धानीति स्मरेत् ॥

अर्थ— ॐ ऱ्हां इत्यादि मंत्राचा उच्चार करून कर्मेंधन जळून गेले असे चिंतन करावे.

ॐ ऱ्हां अहं श्रीजिनप्रभुजिनाय कर्मभस्मविधूननं कुरु कुरु स्वाहा ॥ इत्युच्चार्य तद्गस्मानि
विधूतानि स्मरेत् ॥

अर्थ— ॐ ऱ्हां इत्यादि मंत्राचा उच्चार करून कर्मेंधनाचे झालेले भस्म उडून गेले असे चिंतन करावे.

ह्लावनम् । ततः पञ्चगुरुमुद्राग्रे अ सि आ उ सा इत्येतान् तदुपरि झं वं व्हः पः हः
इत्यमृतधीजानि निक्षिप्य तन्मुद्रां शिरस्यधोमुखमुधृत्य—ॐ अमृते अमृतोद्भवे

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २२६.

अमृतवर्षिणि अमृतं स्नावय स्नावय सं सं ह्रीं ह्रीं ॠं ॠं द्रां द्रां द्रीं द्रीं द्रावय द्रावय

स्वाहा—इत्युच्चार्य ततः स्ववत्पीयूषधाराभिरात्मानं स्नापयेत् ॥ अभिषेचनम् ॥

अर्थ—नंतर पंचगुरुमुद्रा करून त्यावर क्रमाने 'अ सि आ उ सा' हीं पांच अक्षरे ठेवून (ठेविलीं आहेत अशी कल्पना करून) त्या अक्षरांवर क्रमाने "ॐ वं व्हः पः हः" हीं अमृतबीजे ठेवावीत. (अमृतबीजे ठेविलीं आहेत अशी कल्पना करावी). मग ती मुद्रा आपल्या मस्तकावर अधोमुख धारण करून "ॐ अमृते" इत्यादि मंत्र ह्मणावा. आणि त्या पंचपरमेष्ठिमुद्रेतून स्रवणाच्या अमृतधारांनीं आपल्याला स्नान घातलें आहे अशी कल्पना करावी. ह्याला "अभिषेचन ह्य० स्नान" म्हणतात.

एवं त्रिधा विशुद्धः सन् करन्यासं विदध्यात् ॥

हस्तद्वयकनीयस्यावङ्गुलीनां यथाक्रमम् ॥

मूले रेखाश्रयस्योर्ध्वमग्रे च युगपत्सुधीः ॥ १ ॥

हनि पञ्चनमस्कारान् विन्यस्य । ॐ ह्रीं अँ ह्रीं वं मं हं सं तं पं अ सि आ उ सा

हस्तसम्पुटं करोमि स्वाहा ॥ इति हस्तौ सम्पुटेत् ॥ इति करन्यासः ॥

अर्थ—वर सांगितल्याप्रमाणें अभिषेचनविधि तीन वेळां करून शुद्ध होऊन करन्यास (हातावर अर्हतादि देवतांचें स्थापन) करावे. ते असें—दोनी हातांच्या कनिष्ठिका (शेवटचे बोटे) वगैरे बोटांच्या मुळांशीं

सोमसेनकृत लैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २२७.

च्या तीन रेषा असतात (ह्या रेषा तळहात आणि बोटा ह्यांच्या संर्धीत असतात) त्यांवर, त्या रेखांच्या वरती (पहिल्या पेन्यावर) आणि बोटांच्या शेड्याला अशा तीन ठिकाणी (हीं ठिकाणें प्रत्येक बोटाचीं तीन तीन मिळून पंधरा होतात) क्रमानें पंचनमस्कार मंत्रांचा न्यास करावा. तो पांचही बोटावर एकदम करावा. ह्मणजे प्रथम पांचही बोटांच्या मुळांशी असलेल्या तीन रेखांवर पंचनमस्कार मंत्राचा न्यास करावा. नंतर त्यांवरील पेन्यावर करावा. आणि नंतर सर्व बोटांच्या अग्र्यावर करावा. ह्याप्रमाणें क्षाल्यावर “ॐ न्हीँ अर्हँ” इत्यादि मंत्रानें दोनी हात नमस्कार करतांना आपण जसे जोडतो त्याप्रमाणें जोडावेत. ह्यास “ करन्यास ” ह्मणतात.

ततोऽङ्गुष्ठयुग्मेनैव स्वाङ्गन्यासं कुर्यात् ॥ ॐ न्हाँ णमो अरिहंताणं स्वाहा । इति मन्त्रं हृदि ॥ ॐ न्हाँ णमो सिद्धाणं स्वाहा । ललाटे ॥ ॐ न्हाँ णमो आयरियाणं स्वाहा । दक्षिणकर्णे ॥ ॐ न्हाँ णमो उवज्झायाणं स्वाहा । पश्चिमे ॥ ॐ न्हः णमो लोए सन्वसाहूणं स्वाहा । वामकर्णे ॥ ॐ न्हाँ णमो अरिहंताणं स्वाहा ॥ शिरोमध्ये ॥ ॐ न्हीं णमो सिद्धाणं स्वाहा । शिरोऽप्येभागे ॥ ॐ न्हाँ णमो आयरियाणं स्वाहा । नैर्ऋत्ये ॥ ॐ न्हाँ णमो उवज्झायाणं स्वाहा । शिरोवायव्याम् ॥ ॐ न्हः णमो लोए सन्वसाहूणं स्वाहा । शिर ईशान्ये ॥ इति द्वितीयन्यासः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २२८.

अर्थ— नंतर एकमेकाला जुळलेल्या हातांच्या अंगठ्यांनी पुढील न्यास करावा. ते असे—‘ॐ ऱ्हौ’ इत्यादि मंत्राने दोनी अंगठ्यांनी एकदम हृदयाला स्पर्श करावा. (पुढेही व्याप्रमाणेच दोनी अंगठ्यांनी स्पर्श करावा.) “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने कपाळाला स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने उजव्या कानाला स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने मस्तकाच्या मागील बाजूस स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हः” इत्यादि मंत्राने डाव्या कानाला स्पर्श करावा. हा प्रथम न्यास झाला. पुनः “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने मस्तकाच्या मध्यभागी जुळलेल्या दोनी अंगठ्यांनी स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने मस्तकाच्या आग्नेयभागी स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने मस्तकाच्या नैऋत्यभागी स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने मस्तकाच्या वायव्यभागी स्पर्श करावा. “ॐ ऱ्हः” इत्यादि मंत्राने मस्तकाच्या ईशान्यभागी स्पर्श करावा. हा दुसरा न्यास होय.

ॐ ऱ्हौ णमो अरिहंताणं स्वाहा । दक्षिणे भुजे ॥ ॐ ऱ्हौ णमो सिद्धाणं स्वाहा ॥
वामभुजे ॥ ॐ ऱ्हौ णमो आयरियाणं स्वाहा । नाभौ ॥ ॐ ऱ्हौ णमो उवज्झाया-
णं स्वाहा । दक्षिण कुक्षौ ॥ ॐ ऱ्हः णमो लोणं सत्त्वसाहणं स्वाहा । वामकुक्षौ ॥
हनि तृतीयोऽङ्गन्यासः ॥ इत्यङ्गन्यासभेदाः ॥

अर्थ— तसेच हात जोडलेले असतांना “ॐ ऱ्हौ” इत्यादि मंत्राने उजव्या हाताच्या दंडास स्पर्श

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २२९.

करावा. “ॐ ऋँ” इत्यादि मंत्रानें डाव्या हाताच्या दंडास स्पर्श करावा. “ॐ ॠँ” इत्यादि मंत्रानें नाभीला स्पर्श करावा. “ॐ ऌँ” इत्यादि मंत्रानें पोटाच्या उजव्या वाजूस स्पर्श करावा. “ॐ ॡँ” इत्यादि मंत्रानें पोटाच्या डाव्या वाजूस स्पर्श करावा. हा तिसरा न्यास होय. हे अंगन्यासाचे तीन प्रकार सांगितले आहेत.

वामायामथ तर्जम्यां न्यस्यैवं पञ्चमन्त्रकम् ॥

पूर्वादिदिक्षु रक्षार्थं दशस्वपि निवेशयेत् ॥ १ ॥

अर्थ— नंतर डाव्या हाताच्या तर्जनीवर (आंगठ्याजवळच्या बोटावर) पंचमस्कार मंत्राची योजना एके ठिकाणीच करून ती तर्जनी—भूतप्रेतादिकांपासून आपलें रक्षण होण्याकरितां—दहाही दिशांकडे दाखवावी. त्याचा आरंभ पूर्वदिशेकडून करावा.

ॐ क्षां क्षीं क्षूं क्षें क्षैं क्षों क्षौं क्षं क्षः स्वाहा । इति द्वादश कूटाक्षराणि ॥

ॐ ऋँ ऋीं ऋूं ऋें ऋैं ऋों ऋौं ऋं ऋः स्वाहा । इति द्वितीयद्वादश शून्यबीजानि ॥

इति दशदिशां बन्धः ॥

अर्थ— “ॐ क्षां” इत्यादि बारा अक्षरांना ‘कूटाक्षरें’ आणि “ॐ ऋँ” इत्यादि अक्षरांना “द्वादश-शून्यबीजें” म्हणतात. यांच्या योगानें दिग्वधन करावें. हांपैकी एकेक अक्षराचा एकेक दिशेला न्यास

सोमसेनवृत्त तैत्तिरीकाचार, अध्याय पांचवा, पान २३०.

करावा. ह्याप्रमाणें दहा दिशांना दहा अक्षरांचा न्यास करावा. पुनः पुढील दहा अक्षरांचा (ॐ ऋँ ॐ इत्यादि अक्षरांचा) न्यास करावा. ह्याला 'दिग्बन्धन' म्हणतात.

कवचास्तु करन्यासं कुर्यान्मन्त्रेण मन्त्रचित् ॥

अर्थ— मंत्र जाणणाऱ्या मनुष्यानें मागे सांगितल्याप्रमाणें करन्यास करून पुढीलप्रमाणें कवचन्यास करावा.
ॐ हृदयाय नमः । शिरसे स्वाहा ॥ शिखायै वषट् ॥ कवचाय हूं ॥ अस्त्राय फट् ॥

इति शिखाबन्धः ॥

अर्थ— वरील मंत्रांनं क्रमानें हृदय, मस्तक, हातां स्पर्श करून, शेंडीला स्पर्श करून 'वषट्कार' करावा. म्हणजे चिटकी वाजवावी. सर्वांगांत कवच धारण केलें आहे अशी भावना करून 'हुंकार' करावा. अस्त्राकरितां 'फट्कार' करावा. म्हणजे तीन वेळां टाळी वाजवावी. हें झाल्यावर शिखा बांधावी.

अथ परमात्मध्यानम् ॥

ॐ ऋँ नमो अरिहंतराणं अर्हद्भ्यो नमः ॥ २१ वारं ॥

ॐ ऋँ अर्हं णमो सिद्धाणं सिद्धेभ्यो नमः ॥ २१ वारं ॥ परमात्मध्यानमन्त्रः ॥

अर्थ— हे दोन मंत्र परमात्म्याच्या ध्यानाचे आहेत. हांचा प्रत्येकाचा एकवीस वेळां जप करावा.

एवं तु कुर्वतः पुंसो विद्या नश्यन्ति कुत्रचित् ॥

सोमसंनद्ध वैवर्णिकाचारः अध्याय पांचवा. पान २३१.

आधिर्व्याधिः क्षयं याति पीडयन्ति न दुर्जनाः ॥ १ ॥ इति सकलीकरणम् ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे करणाऱ्या मनुष्याची सर्व विघ्ने नाश पावतात. त्याच्या अधि व्याधि नष्ट होतात. आणि दुर्जन त्याला कोठेही पीडा करीत नाहीत. हा सकलीकरणाचा विधि सांगितला.

नत आवाहनस्थानसन्निधीकरणं कृत्वा जिनश्रुतसूरीन् पूजयेत् ॥

अर्थ— नंतर जिन, श्रुत आणि सूरी ह्या देवतांचे आवाहन, स्थापन आणि सन्निधीकरण करून त्यांची पूजा करावी. त्यांच्या पूजेचे मंत्र पुढे सांगतात.

जिनश्रुतसूरिपूजामंत्र.

ॐ ह्रीं अर्हं श्रीपरब्रह्मणे अनन्तानन्तज्ञानशक्तये जलं निर्वपामि स्वाहा ॥

एवं शब्दादि । अष्टमव्यवस्थपूजनम् । जिनपूजा ॥

अर्थ— 'ॐ ह्रीं' इत्यादि श्रीजिनपूजेचा मंत्र आहे. ह्या मंत्राने जल, गंध वगैरे अष्टद्रव्यांनी श्रीजिनाची पूजा करावी. ही पूजाद्रव्ये नवीन असावीत. ही जिनपूजा होय.

ॐ ह्रीं परमब्रह्मशुक्लकमलोत्पन्नद्वादशाङ्गश्रुतेभ्यः स्वाहा ॥ श्रुतपूजामन्त्रः ॥

अर्थ— हा श्रुतपूजेचा मंत्र होय. ह्याने श्रुतपूजा करावी.

ॐ ह्रीं शिवपदसाधकेभ्य आचार्यपरमेष्ठिभ्यः स्वाहा ॥ आचार्यपूजामन्त्रः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्गिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २३२.

अर्थ— 'ॐ ह्रीं' इत्यादि सूरिपूजनाचा मंत्र होय. त्या मंत्राने सूरिचे पूजन करावे.

ततो जिनपादार्पितचन्दनैः स्वाङ्गमलंकुर्यात् ॥

अर्थ - नंतर श्रीजिनेंद्राच्या चरणावर अर्पण केलेल्या मंधाने आपले शरीर अलंकृत करावे.

कलशस्थापन व श्रीपीठस्थापन.

ततः— ॐ ह्रीं स्वस्तये कलशस्थापनं करोमि स्वाहा ॥ यन्त्रात्प्राक्कलशस्थापनम् ॥

ॐ ह्रीं नेत्राय संवौषद् । कलशार्चनम् ॥ ॐ ह्रीं स्वस्तये पीठमारोपयामि स्वाहा ॥

यन्त्रात्प्रत्यक् पीठारोपणम् ॥ ॐ ह्रीं अहं धां ठः ठः श्रीपीठस्थापनं करोमि स्वाहा ।

श्रीपीठप्रक्षालनम् ॥ ॐ ह्रीं दर्पयन्नाय नमः । पीठदर्भः ॥ ॐ ह्रीं सम्यग्दर्शनज्ञान-

चारित्र्येभ्यः स्वाहा पीठार्चनम् ॥ ॐ ह्रीं श्रीं श्रीलेखनं करोमि स्वाहा । श्रीकारले-

खनम् ॥ ॐ ह्रीं श्रीं श्रीयन्त्रं पूजयामि स्वाहा । श्रीयन्त्रार्चनम् ॥

अर्थ— नंतर यंत्राच्या पुर्वेकडे कलशस्थापन, कलशपूजन, यंत्राच्या पश्चिमेकडे पीठस्थापन [पीठ डेवणें]

पीठाचे प्रक्षालन, त्यावर दर्भ डेवणें, पीठाचे अर्चन, त्या पीठावर श्रीकार काढणें, आणि त्या श्रीकाराचे

पूजन करणें, इतका विधि करावा. त्याचे मंत्र वर सांगितले आहेत; आणि ते समजण्यासारखे आहेत. ते

मंत्र झणून मंडांत सांगितलेला विधि करावा.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २३३.

जिनप्रतिमास्थापनादिमंत्र.

ॐ धात्रे वषट् ॥ सिंहासनस्थजिनं श्रीपादयोः स्पृष्ट्वा प्रतिमामानयेत् ॥

अर्थ— “ ॐ धात्रे वषट् ” ह्य मंत्राने सिंहासनावर असलेली जिनप्रतिमा—प्रथम त्या प्रतिमेच्या पायाळा स्पर्श करून नंतर— उचलून पुजेच्या ठिकाणी आणावी.

ॐ ह्रीं श्रीवर्णे प्रतिमास्थापनं करोमि स्वाहा । श्रीवर्णे प्रतिमास्थापनम् ॥

अर्थ— मग “ ॐ ह्रीं ” इत्यादि मंत्राने पीठावर काढलेल्या श्रीवर्णावर त्या प्रतिमेचे स्थापन करावे.

ॐ ह्रीं अर्हं श्रीपरब्रह्मणे अर्घ्यं निर्वपामि स्वाहा ॥ अर्घ्यदानसन्त्रः ॥

अर्थ— ‘ ॐ ह्रीं ’ इत्यादि मंत्राने त्या प्रतिमेला अर्घ्य द्यावे.

ॐ नमः परब्रह्मणे श्रीपादप्रक्षालनं करोमि स्वाहा ॥ श्रीपादौ प्रक्षाल्य तज्जलैरात्मानं
सिञ्चेत् ॥ पाद्यम् ॥

अर्थ— ‘ ॐ नमः ’ इत्यादि मंत्राने प्रतिमेचे पाय धुवून ते पादांदक आपल्या अंगावर शिंपडावे.

ॐ ह्रीं ह्रीं ह्रूं ह्रौं ह्रः अ सि आ उ सा एहि एहि संवौषट् ॥ आवहानम् ॥

एवं अत्र तिष्ठ तिष्ठ ठः ठः स्थापनम् ॥ पुनः मन सन्निहितो भव भव वषट् सन्निधिकरणम्

अर्थ— ‘ ॐ ह्रीं ’ इत्यादि मंत्राने त्या प्रतिविवाच्या ठिकाणी श्रीजिनेंद्राचे आवाहन करावे. पुढे

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय पांचवा, पान २३४.

‘ॐ न्हौ- सा’ येथपर्यंत ह्मणून ‘अत्र’ इत्यादि मंत्रानें त्या प्रतिविंबाच्या ठिकाणीं श्रीजिनेंद्राचें स्थापन करावें. पुनः ‘ॐ न्हौ- सा’ येथपर्यंत म्हणून ‘मम’ इत्यादि मंत्रानें सन्निधीकरण (जिनेंद्राला आपल्या जवळ ठेवणें) करावें.

ॐ न्हौ अ सि आ व सा नमः ॥ पंचगुरुमुद्राधारणम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हौ’ इत्यादि मंत्रानें पंचगुरुमुद्रा करावी.

ॐ वृषभाय दिव्यदेहाय सद्योजाताय महाप्राज्ञाय अनन्तचतुष्टयाय परमसुखप्रतिष्ठिताय निर्मलाय स्वयम्भुवे अजरामरपरमपदप्राप्ताय चतुर्मुखपरमेष्ठिने महते त्रैलोक्यनाथाय त्रैलोक्यप्रस्थापनाय अधीष्टदिव्यनागपूजिताय परमपदाय ममात्र सन्निहिताय स्वाहा ॥ अनेन पंचगुरुमुद्रानिर्वर्तनम् ॥ ततोऽपि पाद्यम् ॥

अर्थ— ‘ॐ वृषभाय’ इत्यादि मंत्रानें पंचगुरुमुद्रा करावी. आणि नंतर पुनः जिनेंद्राला पाद्य द्यावें.

ॐ न्हौ इषौ इषौ वं मं हं सं तं पं द्रौ द्रौ द्रौ हं सः स्वाहा ॥ जिनस्थाचमनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हौ’ इत्यादि मंत्रानें जिनेंद्राला आचमन द्यावें.

ॐ न्हौ कैौ समस्तनीराजनद्रव्यैर्नीराजनं करोमि अस्माकं दुरितमपनयतु भवतु भगवते स्वाहा ॥ नीराजनार्चनम् ॥

सेनसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २२१.

अर्थ—‘ॐ ह्रीं क्रीं’ इत्यादि मंत्राने श्रीजिनेंद्राला नीराजनाच्या वस्तूंनी नीराजन करावे. मूर्तीला कोणाची दृष्ट न लागावी घाकरिता त्याच्यावरून बोवाळून टाकावे.

ॐ ह्रीं क्रीं प्रशस्तवर्णसर्बलक्षणसम्पूर्णायुधवाहनयुवनिजनसहिता इन्द्राग्निशमनि-
र्ऋतिवरुणपवनकुबेरेशानशेषशितांशवो दश दिग्देवता आगच्छत ॥ इत्यादि
दिक्पालार्चनम् ॥

अर्थ—‘ॐ ह्रीं क्रीं’ इत्यादि मंत्राने दिक्पालांचे पूजन करावे.

ॐ ह्रीं स्वस्तये कलशोद्धारणं करोमि स्वाहा ॥ कलशोद्धारणम् ॥

अर्थ—‘ॐ ह्रीं’ इत्यादि मंत्राने मंत्राच्या पुढे पूर्वी स्थापन केलेला कलश उचलून घ्यावा.

ॐ ह्रीं श्रीं ह्रीं ऐं अहं वं मं हं सं तं पं चं मं हं सं हं हं सं सं तं तं पं पं झं झं
झिं
जलेन जिनमभिषेचयामि स्वाहा ॥ जलस्नपनम् ॥

अर्थ—‘ॐ ह्रीं’ इत्यादि मंत्राने श्रीजिनाला त्या कलशोदकाने स्नान घालावे.

ॐ ह्रीं श्रीं-इत्यादि श्रीमते सर्वरसेषु पवित्रतरनालिकेरसाम्रसकदलीपनसेशुर-
सधृतदुग्धदधिभिः जिनमभिषेचयामि स्वाहा ॥

सेमसनेकृत तैवर्णिकाचार, अच्यय पांचवा. पान २३६.

अर्थ—‘ॐ ह्रीं श्रीं’ इत्यादि ‘श्रीमते’ येथपर्यंत वरील मंत्र ह्मणून त्याच्या पुढे सर्वरसेषु’ इत्यादि ह्मणून श्रीजिनाला नारळाचे दूध, आंब्याचा रस, केळी, फणस, उंसाचा रस, तूप, दूध, दही, छांच्या योगाने स्नान घालावे.

ॐ नमोऽर्हते भगवते कङ्कोलैलालवङ्गादिचूर्णांजिनाङ्गमुद्धर्तयामि स्वाहा ॥

अर्थ—‘ॐ नमो’ इत्यादि मंत्राने कंकोळ, वेलदोडे, लवंगा, इत्यादिकांच्या चूर्णाने श्रीजिनेद्राचे अंग चोळावे.

ॐ ह्रीं श्रीं ह्रीं इत्यादि श्रीमते पवित्रनरचतुष्कोणकुम्भपरिपूर्णजलेन जिममभिषेचयामि स्वाहा ॥ कोणकुम्भजलस्नपनम् ॥

अर्थ—‘ॐ ह्रीं’ इत्यादि मंत्राने पीठाच्या चार कोपऱ्याला ठेवलेल्या चार कलशांतील उदकाने श्रीजिनाला स्नान घालावे.

ॐ ह्रीं निखिललोकपवित्रीकरणगन्धोदकेनाभिषेचयामि जिमम् ॥

गन्धोदकेनोत्तमाङ्गस्य सेचनम् ॥ इति स्नपनविधिः ॥

अर्थ—‘ॐ ह्रीं’ इत्यादि मंत्राने श्रीजिनेद्राच्या मस्तकावर गंधोदकाने सेचन करावे. हा स्नपनविधि झ० स्नानविधि समाप्तला.

सोमसेनवृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २३७.

अष्टद्रव्यार्चनमंत्र.

ततस्तत्प्रतिमामानीय यन्त्रेमध्ये संस्थाप्य सम्पूजयेत् ॥ स्तपनाभावे
आधिवासनात्मालङ्करणपर्यन्तं विधानमाचर्य यन्त्रे एव प्रतिमाया आ-
व्हानादिकं कृत्वा सम्यक् पूजयेत् ॥ तद्यथा— ॐ न्हाँ न्हीं न्हूँ न्हाँ
न्हः अ सि आ उ सा जलं गृहाण गृहाण नमः ॥ एवं गन्धाक्षतकुसुम-
चन्ददीपधूपफलैश्च जिनं पूजयेत् ॥ पूर्णार्घ्यं जप्यं जपेत् ॥

अर्थ --- द्वाप्रमाणे स्नानविधि झाल्यावर प्रतिमा पूर्वी सांगितलेल्या यंत्राच्या मध्यभागी ठेवून तिची पूजा करावी. जर प्रतिमेला स्नान झाल्यावर नसेल तर आवाहन, स्थापन वगैरे पासून जिनाच्या चरणावरील गंध आपल्या अंगाला लावून घेण्यापर्यंत विधि करून यंत्राच्या ठिकाणी प्रतिमेचे आवाहन करून पूजा करावी. ती पूजा अक्षी कीं, 'ॐ न्हाँ' इत्यादि मंत्राने जिनेंद्राला जल अर्पण करावे. मग मंत्रांत 'जलं' ह्या ठिकाणी क्रमाने गंध, अक्षता, कुसुम, चरु, दीप, धूप, फल ह्या शब्दांचा उपयोग करून ते ते पदार्थ जिनाला समर्पण करावेत. द्वाप्रमाणे पूजा झाल्यावर पूर्णार्घ्य देऊन जप करावा.

जयादिदेवतार्चनमंत्र.

ततः पञ्चपरमेष्ठिनां पूजां कुर्यात् ॥ इति कर्णिकाभ्यर्चनम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २३८.

अर्थ— नंतर पंचपरमेष्ठीची पूजा करावी. हे यंत्रांतील कणिकेचे पूजन झाले.

अष्टपत्रेषु— ॐ ह्रीं जये विजये अजिते अपराजिते जम्भे मोहे स्तम्भे
स्तम्भिनि सर्वा अप्यायुधवाहनसेमता आयात आयात इदमर्घ्यं चरुम-
मृतमिव स्वास्तिकं यज्ञभागं गृहीत गृहीत स्वाहा ॥ इति जयादिदेवीरभ्यर्चयेत् ॥

अर्थ— नंतर त्या यंत्रांतील कणिकेच्या सभोवती असलेल्या अष्टदलांत जया, विजया, अजिता, अपरा-
जिता, जंभा, मोहा, स्तंभा आणि स्तंभिनी ह्यांचे पूजन 'ॐ ह्रीं' इत्यादि मंत्रांनी करावे. ह्यांनाच
जयादि अष्ट देवता असे झणतात.

विद्यादेवतार्चनमंत्र.

षोडशपत्रेषु ॐ ह्रीं रोहिणि प्रज्ञसे वज्रगृहस्थले वज्राङ्कुशे अमृतिचक्रे
पुरुषदत्ते कालि महाकालि गान्धारि गौरि उवालामालिनि वैराटि अ-
च्युते अपराजिते मानसि महामानसि चेति सर्वा अप्यायुधवाहनसेमता
आयात आयातेदमर्घ्यं गृहीत गृहीत स्वाहा ॥ इति विद्यादेवतार्चनम् ॥

अर्थ— मग त्या अष्टदलांच्या सभोवती असलेल्या षोडश दलांमध्ये रोहिणी, प्रज्ञप्ति, वज्रगृहस्थला, वज्रा-
ङ्कुशा, अमृतिचक्रा, पुरुषदत्ता, काली, महाकाली, गान्धारी, गौरी, उवालामालिनी, वैराटी, अच्युता, अपरा-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पृ. २३९.

जिता, मानसी, महामानसी वा सोळा विद्यादेवतांचें " ॐ न्ही " इत्यादि मंत्रानें पूजन करावें.

शासनदेवतार्चनमंत्र.

चतुर्विंशपत्रेषु- ॐ न्ही चक्रेश्वरि रोहिणि प्रज्ञप्ति वज्रशृङ्खले पुरुषदत्ते
मनोवेगे कालि ज्वालामालिनि महाकालि मानवि गौरि गांधारि वैरादि
अनन्तमति मानसि महामानसि जये विजये अपराजिते बहुरूपिणि
चामुण्डे कूष्माण्डिनि पद्मावति सिद्धाग्निनि सर्वा अप्पायुधवाहनसंभेना
आघात आघात इदमर्घ्यं गृह्णीत गृह्णीत स्वाहा ॥ इति शासनदेवतापूजनम् ॥

अर्थ - नंतर पौडशदलांच्या भोवती असलेल्या चौवीस दलांमध्ये चक्रेश्वरी, प्रज्ञप्ती, वज्रशृंखला, पुरुष-
दत्ता, मनोवेगा, काली, ज्वालामालिनी, महाकाली, मानवी, गौरी, गांधारी, वैराटी, अनंतमती, मानसी
महामानसी, जया, विजया, अपराजिता, बहुरूपिणी, चामुंडा, कूष्मांडिनी, पद्मावती आणि सिद्धाग्निनी
ह्या चतुर्विंशति शासनदेवतांचें " ॐ न्ही " इत्यादि मंत्रानें पूजन करावें.

इंद्रार्चनमंत्र.

द्वाविंशत्पत्रेषु- ॐ न्ही असुरेन्द्र नागेन्द्र सुपर्णेन्द्र क्षीपेन्द्रो दधीन्द्र स्तनि-
तेन्द्र विशुदिन्द्र दिगिन्द्र अग्नीन्द्र वाय्विन्द्र किलरेन्द्र किम्पुरुषेन्द्र महोर-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २४०.

गेन्द्र गन्धर्वेन्द्र यक्षेन्द्र राक्षसेन्द्र भूतेन्द्र पिशाचेन्द्र चन्द्रादित्य सौधर्मेन्द्र
ईशानेन्द्र सनत्कुमारेन्द्र माहेन्द्रेन्द्र ब्रह्मेन्द्र लान्तवेन्द्र शुकेन्द्र शातरेन्द्रान-
तेन्द्र प्राणतेन्द्रारणेन्द्राच्युतेन्द्र सर्वेऽप्यायातायात यानायुधयुवतिजनैः सार्धं
शुश्रुवः स्वः स्वधा इदमर्घ्यं चरुममृतमिव स्वास्तिकं यज्ञभागं गृह्णीत गृह्णीत ॥

इतीन्द्राणामभ्यर्चनम् ॥

अर्थ— चतुर्विंशति दलांच्या राभोवतीं असलेल्या बत्तीस दलांमध्ये असुरेंद्र वंगरे बत्तीस इंद्रांची
पूजा करावी.

यक्षार्चनमंत्र.

अथ वज्राग्रस्थापितचतुर्विंशतिपक्षाः । ॐ ह्रीं गोमुख महायक्ष
त्रिमुख यक्षेश्वर तुम्बरु पुण्याक्ष मातङ्ग दयामजिन ब्रह्मेश्वर कुमार
चतुर्मुख पाताल किन्नर गरुड गन्धर्व खगेन्द्र कुबेर वरुण भृकुटि
गोमेद धरण मातङ्गाः सर्वेऽप्यायुधबाहनयुवतिसहिता आया-
तायात इदमर्घ्यं गन्धमित्यादि गृह्णीत गृह्णीत स्वाहा ॥ यक्षार्चनम् ॥

अर्थ— त्या बत्तीस दलांच्या भोवतीं असलेल्या चावीस वज्रांच्या अव्रावर स्थापित केलेल्या गोमुख

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २४१.

वर्गरे चोवीस यज्ञांची पूजा “ ॐ न्ही ” इत्यादि मंत्राने करावी.

दिक्पाल व नवग्रह.

अथ दिक्पालाः । ॐ इन्द्राग्निमनैर्ऋत्यवरुणपवनकुबेरेशानधरणसोमाः सर्वेऽप्या-
युधवाहनयुवनिमहिता आयानायात इदमर्घ्यमित्यादि ॥ दिक्पालार्चनम् ॥ ॥ अथ
ग्रहाः । आदित्यसोममंगलबुधवृहस्पतिशुक्रशनिराहुकेतवः सर्वेऽप्यायुधवाहनवधू-
चिन्हसपरिवारा आयानायात इदमर्घ्यं स्वाहा ॥ इति नवग्रहपूजा ॥

अर्थ— नंतर इंद्रादि अष्टदिक्पाल व सूर्यादिनवग्रह यांची पूजा करावी.

अनावृतपूजा.

ॐ न्हीँ औँ क्रौँ हे अनावृत आगच्छागच्छ अनावृताय स्वाहा ॥ इत्यनावृतपूजा ॥
एवं महायन्त्रं समाराधय मूलविद्यामन्त्रावधारणं कृते ॥ इति देवताराधनविधिः ॥

अर्थ— यग “ ॐ न्हीँ ” इत्यादि मंत्राने अनावृत देवतेचे पूजन करावे. ह्याप्रमाणे महायन्त्राचे आराधन
कालावर मूलमंत्राचा एकशे आठ वेळां जप करावा. हा देवताराधनाचा विधि सांगितला.

ॐ न्हीँ न्हीँ न्हीँ न्हीँ न्हः अ लि आ उ सा अस्य देशदत्तस्य सर्वोपायवशान्तिं कुरु कुरु
स्वाहा ॥ अथ मूलमन्त्रः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २४२.

अर्थ — ॐ न्हां इत्यादि मंत्राला मूलमंत्र ह्मणतात. ह्याचा जप करावा, जप करतांना मंत्रांत ज्या ठिकाणी देवदत्तस्य अमें आहे, त्या ठिकाणी जप करणाऱ्याने ज्याच्याबद्दल आपण जप करीत आहोंत त्याचें नांव घालावें.

शान्तिकर्म.

ज्वररोगोपशान्त्यर्थं श्वेतवर्णैर्यन्त्रमुद्धार्य सम्पूज्य पश्चिमाभिमुखः सूरिः ज्ञानमुद्रा पद्मासनं श्वेतजापैरष्टोत्तरशतं जपेत् पश्चिमरात्रौ । त्रिपञ्चसप्तदिनाभ्यन्तरे ज्वरो मुञ्चति ॥ एवमन्येषामपि रोगाणामनुष्ठेयम् ॥ इति शान्तिकर्म ॥

अर्थ— ज्वररोगाची शान्ति करावयाची असल्यास पांढऱ्या रंगानें यंत्र काढून त्याची पूजा मध्यरात्रीच्या पुढें करून पांढऱ्या रंगाच्या मालेने वरील मंत्राचा एकशे आठ जप करावा. तोंड पश्चिमेकडे करून पद्मासनानें बसावें, आणि ज्ञानमुद्रा करावी. ह्याप्रमाणें केलें असतां तीन, पांच किंवा सात दिवसांत ज्वर निघतो. दुसरा कोणताही रोग असल्यास असेंच अनुष्ठान करावें. ह्याला शान्तिकर्म ह्मणतात.

पौष्टिककर्म.

एवं पौष्टिकेऽपि तथैव । उत्तराभिमुख इति विशेषः ॥ ॐ न्हां न्हां न्हुं न्हें न्हः अ सि

सौमसनेहृत वैवर्णिकाचारः, अथवा पांचवा. पान २४३.

आ उ मा अस्य देवदत्तनामधेयस्य मनःपुष्टिं कुरु कुरु स्वाहा ॥ पुष्टिकर्म ॥

अर्थ— पौष्टिक कर्मांतही वरील प्रमाणेंच सर्व अनुष्ठान करावें. फक्त जप करणाऱ्याने उत्तरेकडे तोंड करावें, एवढे अधिक आहे. ॐ न्हौं इत्यादि पौष्टिक कर्मांत जप करण्याचा मंत्र समजावा. हा पुष्टिकर्माचा विधि जाणावा.

वशीकरण.

अथ वश्यकर्माणि रक्तवर्णैर्यन्त्रोद्धारः रक्तपुष्पैः । स्वास्तिकासनपद्ममुद्राङ्कितः पूर्वाह्ने यन्त्राभिमुखः— ॐ न्हौं न्हौं न्हौं न्हौं न्हः अ सि आ उ मा अमुं राजानं वश्यं कुरु कुरु वषट्— वामहस्तेन मन्त्रं जपेत् ॥ इति वश्यकर्म ॥

अर्थ— आतां एखाद्या राजाला वश करावयाचें असल्यास तांबड्या रंगाने यंत्र काढून तांबड्या फुलांनी त्याची पूजा करावी. आणि स्वास्तिकासन करून उत्तरेकडे तोंड करून पूर्वाह्नांत— ॐ न्हौं— इत्यादि मंत्राचा जप करावा. तो जप डाव्या हाताने माला धरून करावा. मंत्रांत अमुं राजानं ह्या ठिकाणी त्या राजाचें नांव घालावें. ह्याला वश्यकर्म म्हणतात.

आकर्षण.

अथाकृष्टिकर्माणि । रक्तवर्णैर्यन्त्रोद्धारः पूर्वाभिमुखो दण्डासनाङ्कुशमुद्रायुतः ॐ न्हौं

सोमसेनकृत त्रैशिकान्वार, अध्याय पांचवा. पान २४४.

न्हौं न्हौं न्हौं न्हः अ मि आ उ सा एनां स्त्रियमाकर्षयाकर्षय संवौषद् ॥ एवं श्रुत-
प्रेतवृष्ट्यादीनामप्याकर्षणम् ॥

अर्थ— आकृष्टि क्षणजे ओहून आणणें, हें कर्म करावयाचें असल्यास तांबड्या रंगानें पंत्र काढावें. आणि जप करणाऱ्यानें दंडासन करून अंडुशमुद्रा करावी. नंतर ‘ॐ न्हौं’ इत्यादि मंत्राचा जप करावा. ह्या जपानें भूत, प्रेत, पर्जन्य इत्यादिकचिंही आकर्षण होतें.

अथ स्तम्भनम्

हरितालादिपीतवर्णैर्यन्त्रोद्धारः । पूजा सर्वो पीता । पीता जपमाला वज्रासनं शंख-
मुद्रा ॥ ॐ न्हौं न्हौं न्हौं न्हौं न्हः अ मि आ उ सा स्वाधकस्य एतस्मामधेयस्य
क्रोधं स्तम्भय स्तम्भय ठः ठः ॥ एवं शार्दूलादीनां क्रोधस्तम्भनम् ॥

अर्थ— स्तम्भन करावयाचें असल्यास हरिताळ वगैरे पिवळ्या रंगानें यंत्रोद्धार करावा. पूजेचीं सर्व द्रव्यें पिवळीं असावीत. जपाची माल पिवळी असावी. जप करणाऱ्यानें वज्रासन करून शंखमुद्रा करावी. आणि “ॐ न्हौं” इत्यादि मंत्राचा जप करावा. ह्या मंत्रानें व्याघ्रादिकांच्या क्रोधाचेंही स्तम्भन होतें. मंत्रांत “एतस्मामधेयस्य” ह्या ठिकाणीं ज्याच्या क्रोधाचें स्तम्भन करावयाचें असेल त्याचें नांव घालावें.

अनिवृष्टां सत्यां कर्मणि— ॐ न्हौं न्हौं न्हौं न्हौं न्हः अ मि आ उ सा अत एनां

सोनसेनकृत त्रैविणिकाचार. अध्याय पांचवा. पान २४९.

वृष्टिं स्तम्भय ठः ठः ॥ इति स्तम्भनम् ॥

अर्थ— अतिवृष्टि होऊं लागल्यास जप करणांना “ॐ न्हौं” इत्यादि मंत्राचा जप करावा. हा स्तम्भनाचा विधि सांगितला आहे.

उच्चाटनकर्म.

अधोऽर्चाटनकर्मणि कृष्णवर्णैर्यन्त्रोद्धारः । अपराण्हे मरुहिमुखः कुर्कुटासनः
पल्लवमुद्रा नीलजाण्ड्यजप ॐ न्हौं न्हौं न्हौं न्हौं न्हौं । अ सि आ उ सा देवदत्तना-
मधेयं अत उच्चाटय उच्चाटय फट् फट् ॥ इति जपेत् ॥ एवं भूनादीनामप्युच्चा-
टनम् ॥ इत्युच्चाटनकर्म ॥

अर्थ — उच्चाटन (हाकून देणे) करावयाचें असल्यास काळ्या रंगानें यंत्र काढावें. दोन प्रहरानंतर वायव्यदिशेकडे तोंड करून, कुर्कुटासनानें बसून, पल्लवमुद्रा करून काळ्या रंगाच्या मण्यांनी “ॐ न्हौं” इत्यादि मंत्राचा जप करावा. ह्या मंत्रांत ‘ देवदत्तनामधेय ’ ह्या ठिकाणी ज्याचें उच्चाटन करावयाचें असेल त्याचें नांव घ्यालें. ह्या मंत्रानें भूत वर्गेचेही उच्चाटन होतें.

विद्वेषकर्म.

अथ विद्वेषकर्मणि कृष्णवर्णैर्यन्त्रोद्धारः । मध्यान्हे आग्निमुखः । कुर्कुटासनं पल्लव-

समसेनेकृत त्रिवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २४६.

मुद्रा कृष्णजाप्यैर्जपः ॥ ॐ न्हाँ न्हाँ हूँ न्हाँ न्हः अ सि आ उ सा अभयोर्वज्रदत्त-
देवदत्तनाम्भेधयोः परस्परद्वेषात् विद्वेषं कुरु कुरु हूँ ॥ एवं स्त्रीपुरुषयोर्वा ॥
इति विद्वेषणम् ॥

अर्थ — कोणांमध्ये द्वेष उत्पन्न करावयाचा असल्यास काळ्या रंगाने येव काढावे. मध्यान्हकाली
आग्नेयदिशेकडे तोंड करून, कुक्कुटासन व पल्लवमुद्रा करून, काळ्या मण्याच्या मालेने ॐ न्हाँ इत्यादि
मंत्राचा जप करावा. मंत्रांत यज्ञदत्तदेवदत्तयोः ह्या ठिकाणी ज्या दोघांचा द्वेष उत्पन्न करावयाचा असेल
त्यांचीं नांवां घायावीत. स्त्रीपुरुषांत परस्पर द्वेष उत्पन्न करावयाचा झाला तरी ह्याच मंत्राचा जप करावा.

अभिचारकर्म.

अभिचारकर्मणि सर्पविषमिश्रैरुन्नततरसमिश्रैः अपराह्णे ईशानादिद्विमुखः कृष्णतस्त्रो
भद्रासना वज्रमुद्राखदिरयण्मादिकृत्वाक्षजालः । ॐ न्हाँ न्हाँ हूँ न्हाँ न्हः अ सि आ
उ सा अस्य एतन्नाम्भेधस्य तीव्रज्वरं कुरु कुरु धे धे । इत्युच्चारयेत् । शूलशिर-
रोगाणापप्येवं कर्तव्यम् । उच्चाटनादिकर्माणि धर्माधारभूतानां राजादिनामभिल-
षितानि चेत्तदा विधेयानि ॥

अर्थ— कोणाला पीडा करावयाची असल्यास सर्पांचे विष किंवा मादक द्रव्य ह्यांनी मिश्र केलेल्या

सोमसंततुत वैदर्णिकाचार, अन्याय पांचवा, पान २४७.

काष्ठया रंगाने यंत्र काढावे. दोन प्रहरानंतर ईशान्येकडे तोंड करून जप करावा. काळे वस्त्र नेसावे. भद्रासन अनावे. वज्रमुद्रा, गैराय्या थाईने रंगविलेल्या मण्याची माळ जपाला असावी. “ॐ ह्रीं” इत्यादि मंत्राचा जप करावा. मंत्रांत “एतच्छमदेयस्य” ह्या ठिकाणी ज्याला पीडा उत्पन्न करावयाची असेल त्याचे नांव घालावे. पोदकशूल, मस्तकशूल वर्गेने पीडा उत्पन्न करावयाची असल्यासही ह्याच मंत्राचा जप करावा. उगटन वर्गेने जी कोणते वर सांगितलेली आहेत; ती-धर्मसंरक्षण करणारे राजे किंवा दुसरे कोणी अधिकारी ह्यांना संवत असल्यास करावीत नाहीपेक्षां करूं नयेत.

होमविधि.

इत्याराधनाविधिं स्रष्टव्य होमशालायाश्चिह्नोऽं विदध्यात् ॥ तद्यथा—ॐ ह्रीं ईवां भः स्वाहा । पुष्पाञ्जलिः ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे आराधनाविधि संपवून अग्निहोम करण्याकरितां होमशालेत जावे. आणि तेथील विधि पुढीलप्रमाणे करावा. “ॐ ह्रीं” ह्या मंत्राने भूमीवर पुष्पांजलि द्यावी.

ॐ ह्रीं अत्रस्थक्षेत्रपालाय स्वाहा ॥ क्षेत्रपालचालिः ॥

अर्थ— “ॐ ह्रीं” इत्यादि मंत्राने क्षेत्रपालाला वलिदान करावे.

ॐ ह्रीं वायुकुमाराय सर्वविघ्नविनाशनाय महीं पूतां करु करु हूं फट् स्वाहा ॥

सोमसेनवृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २४८.

भूमिसम्मार्जनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हीँ वायुकुमाराय’ इत्यादि मंत्राने भूमीचे समार्जन करावे.

ॐ न्हीँ मेघकुमाराय धरां प्रक्षालय प्रक्षालय अं हं सं नं पं स्वं ह्रं झं यं त्रः फट् स्वाहा ॥
भूमिसेचनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हीँ मेघकुमाराय’ इत्यादि मंत्राने भूमीवर सदा घालावा.

ॐ न्हीँ अग्निकुमाराय हस्तर्व्यू ज्वल ज्वल तेजःपतये अमिततेजसे स्वाहा ॥

दर्भाग्निप्रज्वालनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हीँ अग्निकुमाराय’ इत्यादि मंत्राने दर्भ त्या भूमीवर पेटवावेत.

ॐ न्हीँ कौँ षष्टिसहस्रसंख्येभ्यो नागेभ्यः स्वाहा । नागतर्पणम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हीँ कौँ’ इत्यादि मंत्राने नागांची पूजा करावी.

ॐ न्हीँ भूमिदेवते इदं जलादिकमर्चनं गृहाण गृहाण स्वाहा । भूम्यर्चनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हीँ भूमिदेवते’ इत्यादि मंत्राने भूमीचे पूजन करावे.

ॐ न्हीँ अहं ह्रं वं वं श्रीपीठस्थपनं करोमि स्वाहा ॥ होमकुण्डात्प्रत्यक् पीठस्थापनम् ॥

अर्थ— ‘ॐ न्हीँ अहं’ इत्यादि मंत्राने होमकुंडाच्या पश्चिमकडे पीठस्थापन करावे.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २४२.

ॐ न्हीँ समग्रदर्शनज्ञानचारित्र्येभ्यः स्वाहा ॥ श्रीपीठार्चनम् ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीँ ' इत्यादि मंत्रानें त्या पीठाचें पूजन करावें.

ॐ न्हीँ श्रीं ह्रीं ऐं अहं जगतां सर्वशान्तिं कुर्वन्तु श्रीपीठे प्रतिमा-
स्थापनं करोमि स्वाहा ॥ श्रीपीठे प्रतिमास्थापनम् ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीँ श्रीं ' इत्यादि मंत्रानें त्या पीठावर जिनप्रतिमा स्थापन करावी.

ॐ न्हीँ अहं नमः परमेष्ठिभ्यः स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं नमः परमात्मकेभ्यः
स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं नमोऽनादिनिधनेभ्यः स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं
नमो नृसुरासुरपूजितेभ्यः स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं नमोऽनन्तज्ञानेभ्यः
स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं नमोऽनन्तदर्शनेभ्यः स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं
नमोऽनन्तवीर्येभ्यः स्वाहा ॥ ॐ न्हीँ अहं नमोऽनन्तसौख्येभ्यः स्वाहा
इत्यष्टभिर्मन्त्रैः प्रतिमार्चनम् ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीँ अहं ' इत्यादि आठ मंत्रांनीं त्या प्रतिमेचें पूजन करावें.

ॐ न्हीँ धर्मचक्राय प्रतिहृततेजसे स्वाहा ॥ चक्रत्रयार्चनम् ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीँ ' धर्मचक्राय ' इत्यादि मंत्रानें चक्रत्रयाचें पूजन करावें.

सोमसेवकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २९०.

ॐ न्हीं श्वेतच्छत्रतयश्रिये स्वाहा ॥ छत्रतयपूजा ॥

अर्थ— ' ॐ न्हीं ' इत्यादि मंत्राने छत्रतयाचे पूजन करावे.

ॐ न्हीं श्रीं ह्रीं ऐं अहं ह्रौं ह्यौ सर्वशास्त्रप्रकाशिनि वदवदवाग्वादिनि
अवतर अवतर । अत्र तिष्ठ तिष्ठ ठः ठः । संनिहिता भव भव वषट् ।

कलूं नमः सरस्वत्यै जलं निर्वपामि स्वाहा ॥ एवं गन्धाक्षतपुष्पचरुदीपधूपफल-
बस्त्राभरणादिकम् । प्रतिमाग्रे सरस्वतीपूजा ॥

अर्थ— ' ॐ न्हीं श्रीं ' इत्यादि मंत्राने प्रतिमेच्या अग्रभागीं जल, गंध, अक्षता, पुष्प, चरु, दीप,
धूप, फल, वस्त्र, अलंकार इत्यादिकांच्या योगाने सरस्वतीची पूजा करावी.

ॐ न्हीं सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्यपवितनरगात्रचतुरशीतिलक्षणगुणाष्टादश-
सहस्रशीलधरगणधरचरणाः आगच्छत आगच्छत संवोषाद् ॥ इत्यादि
गुरुपादुकापूजा ॥

अर्थ— ' ॐ न्हीं ' इत्यादि मंत्राने गणधरांच्या पादुकांचे पूजन करावे.

ॐ न्हीं कलियुगप्रबन्धदुर्मार्गविनाशनपरमसन्मार्गपरिपालन भगवन् यक्षेश्वर
जलार्चनं गृहाण गृहाण ॥ इत्यादि जिनस्य दक्षिणे यक्षार्चनम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २९१.

अर्थ—“ॐ ह्रीं कलियुग-” इत्यादि मंत्रानें जिनाच्या उजव्या बाजूस यक्षाचें पूजन करावें.

ॐ ह्रीं कलियुगप्रपन्धदुर्मार्गघिनाशिनि सन्मार्गप्रवर्तिनि भगवति यक्षीदेवते
जलाद्यर्चनं गृहाण गृहाण । इत्यादि वामे शासनदेवतार्चनम् ॥

अर्थ—“ॐ ह्रीं” इत्यादि मंत्रानें श्रीजिनाच्या डाव्या बाजूस शासनदेवतेचें पूजन करावें.

ॐ ह्रीं उपवेशनभूः शुध्यतु स्वाहा ॥ होमकुण्डपूर्वभागे दर्भपूलेनोपवेशनभूमि-
शोधनम् ॥

अर्थ—“ॐ ह्रीं” इत्यादि मंत्रानें दर्भाच्या जुडीने होमकुंडाच्या पूर्वेकडील बसावयाची भूमि शुद्ध करावी.

ॐ ह्रीं परब्रह्मणे नमो नमः । ब्रह्मासने अहमुपविशामि स्वाहा ॥ होमकुण्डाग्रे
पश्चिमाभिमुखं होता उपविशेत् ॥

अर्थ—“ॐ ह्रीं” इत्यादि मंत्रानें होमकरणाच्याने कुंडाच्या पूर्वेकडच्या बाजूस पश्चिमेकडे तोंड करून बसावें.

ॐ ह्रीं स्वस्तये पुण्याहकलशं स्थापयामि स्वाहा ॥ शालिपुत्रोपरि फलसहितपु-
ण्याहकलशस्थापनम् ॥

अर्थ—“ॐ ह्रीं स्वस्तये” इत्यादि मंत्रानें तांदळाच्या राशीवर पुण्याहवाचनाच्या कलशाची स्थापना
करावी. सा कलशावर नारळ अथवा दसरें फल असावें.

सोमसेनहृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २५२.

ॐ न्हां न्हीं न्हूं न्हीं न्हः नमोऽर्हते भगवते पद्ममहापद्मतिगच्छकेसरिपुण्डरीकमहा-
पुण्डरीकगङ्गासिन्धुरोहिद्रोहितास्याहरिद्वरिकान्तासीतासीतोदानारीनरकान्तासु-
वर्णरूप्यकूलारक्तारक्तोदापयोधि शुद्धजलसुवर्णघटप्रक्षालितवररत्नगन्धाक्षतपुष्पा-
र्चितमार्मादकंपविभ्रं कुरु कुरु झं झं झौं झौं वं वं मं मं हं हं सं सं तं तं पं पं द्रौं
द्रौं द्रौं द्रौं हं सः ॥ इति जलेन प्रसिञ्च्य जलपवित्रीकरणम् ॥

अर्थ—“ॐ न्हां” इत्यादि मंत्राने उदकाने सेंचन करून पूजेकरिता ठेवलेले उदक शुद्ध करावे.

ॐ न्हीं नेत्राय संवर्षद् ॥ कलशार्चनम् ॥

अर्थ—“ॐ न्हीं” इत्यादि मंत्राने कलशाचे पूजन करावे.

ततो यजमानाचार्यः वामहस्तेन कलशं धृत्वा सव्यहस्तेन पुण्याहवाचनां
पठन् भूमिं सिञ्चेत् ॥ पुण्याहं पुण्याहं प्रीयन्तां प्रीयन्तां इत्यादि पुण्याहवा-
चनां पठित्वा कलशं कुण्डस्य दक्षिणे भागे निवेशयेत् ॥

अर्थ—मग हांम करणाऱ्याच्या मूर्तीने (उपाध्यायाने) डाव्या हातात कलश घेऊन उजव्या हाताने—
' पुण्याहं पुण्याहं ' इत्यादि पुण्यावाचनाचे पठण करित-भूमीवर उदक शिंपडावे नंतर तो कलश कुंडाच्या
उजव्या अंगाला ठेवावा.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २१३.

ततः ॐ न्हीँ स्वस्तये मङ्गलकुम्भं स्थापयामि स्वाहा ॥ धामे मङ्गलकलशस्थापनं

तत्र स्थालीपाकप्रोक्षणपात्रपूजाद्रव्यहोमद्रव्यस्थापनम् ॥

अर्थ— नंतर 'ॐ न्हीँ स्वस्तये' इत्यादि मंत्राने कुंडाच्या डाव्या अंगास मंगलकलश स्थापन करावा. त्या ठिकाणीं स्थालीपाक (गंध, पुष्प, अक्षता, फल इत्यादिकांनीं सुशोभित केलेली पांच पंचपात्रीं) प्रोक्षणपात्र, पूजेची सामग्री आणि होमाची सामग्री हें सर्व देवायें.

ॐ न्हीँ परमेष्ठिभ्यो नमो नमः । इति परमात्मध्यानम् ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीँ' इत्यादि मंत्राने परमात्म्याचें ध्यान करावें.

ॐ न्हीँ णमो अरिहंताणं ध्यातृभिरभीप्सितफलदेभ्यः स्वाहा ॥

परमपुरुषस्यार्घ्यप्रदानम् ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीँ' इत्यादि मंत्राने परमात्म्याच्या अर्घ्यदान करावें.

तत इदं यन्त्रं कुण्डसध्ये लिखेत् ॥ ॐ न्हीँ नीरजसे नमः । ॐ धर्मधनाय नमः । इत्यादि ॥

जलैर्दधेर्निश्वासादिनादितिर्होमकुण्डर्चनम् ॥

अर्थ— नंतर कुंडांत 'नीरजसे नमः' इत्यादि यंत्र लिखावें. जल, दर्भ, गंध, अक्षता वर्गरे पदार्थांनीं होमकुंडाचें पूजन करावें.

संश्लेषेनयुत त्रयशिकाचार, अथवा पांचवा. पान २१२

पश्चिम हा दोन पादुम देवलेल्या दर्भाच्या तडीचे मोठे उत्तरेकडे असलेले.

ॐ ॐ ॐ ॐ ह्रीं ह्रीं ह्रीं ह्रीं अक्षितुत्तार तेष आगच्छतामस्व इत्यादि । इत्यादिदेवताहोम
प्रसादा नवीन-युक्तवस्त्राभिरुक्त भार्गवदेवताहोम । अत्र प्रह्लादस्य अर्चनेतिथिदेवताहोम
नया शक्याः । इत्यादिदेवताहोम । निम्नोक्त-अर्चनास्वाभावतया प्रथमवर्चनम् ॥

अर्थ--- ॐ ॐ इत्यादि संज्ञांनी अक्षितुत्तारांनी आगच्छत करून, त्याच्या प्रसाद करून (पंचवलि, कर्म) त्याच्या शैलाला प्रसादिते । पश्चिम । अने नांदे देवांनी. आजि । अक्षितुत्तारी अर्चनांच्या दिव्यशक्तीची व श्रद्धातशी दिव्यशक्तींनी युक्त असलेल्या सभ्यदर्शनाची कल्पना करून पूजा करावी. ही त्या अक्षितुत्तारांच्या प्रसादाच्या कर्मवर्तनी आहे.

ॐ ह्रीं ह्रीं प्रशस्तवर्णसर्वलक्षणसम्पूर्णस्वायुधदाहनवधूचिह्नसपरिवाराः पञ्चदेवता-
निधिदेवताः आगच्छतामस्व इत्यादि । कुण्डस्य प्रथमदेवतायां निधिदेवतार्चनम् ॥

अर्थ--- ॐ ह्रीं ह्रीं । इत्यादि संज्ञांनी कुंडाच्या पहिल्या मेखलेवर पंधरा निधिदेवतांनी आवाहन करून त्यांचे पूजन करावे. या ठिकाणी अगदी खालची जी मेखला ती पहिली सभ्यता.

ॐ ह्रीं ह्रीं प्रशस्तवर्णसर्वलक्षणसम्पूर्णस्वायुधदाहनवधूचिह्नसपरिवारा नवग्रहदेवता
आगच्छतामस्व इत्यादि । द्वितीयमेखलायां ग्रहपूजा ॥

सौमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय पांचवा. पान २५६.

अर्थ— ॐ ह्रीं कौं ह्या मंत्राने कुंडाच्या दुसऱ्या मेखलेवर नवग्रहांची पूजा करावी.

ॐ ह्रीं कौं प्रशस्तवर्णसर्वलक्षणसम्पूर्णस्वायुधवाहनवधूभिन्हसपरिवाराश्चतुर्गिका-
येन्द्रदेवता आगच्छतागच्छतेत्यादि । ऊर्ध्वमेखलायां द्वार्त्रिशदिन्द्रार्चनम् ॥

अर्थ— ॐ ह्रीं कौं इत्यादि मंत्राने कुंडाच्या तिसऱ्या मेखलेवर द्वार्त्रिशत् (बत्तीस) इंद्रांचे पूजन करावे.

ॐ ह्रीं कौं सुवर्णवर्ण सर्वलक्षणसम्पूर्ण स्वायुधवाहनवधूभिन्ह सपरिवार इन्द्रदेव
आगच्छतागच्छतेत्यादि इन्द्रार्चनम् ॥ एवं लघुपीठेषु दशदिक्पालपूजा ॥

अर्थ— ॐ ह्रीं कौं इत्यादि मंत्राने इन्द्रांचे पूजन करावे. ही इंद्रदेवता दशदिक्पालांपैकी समजावी.
प्राप्रमाणे लहान लहान पीठांवर दहा दिक्पालांची पूजा करावी.

ततः ॐ ह्रीं स्थालीपाकमुपहरामि स्वाहा ॥ पुष्पाक्षनैरुपहार्य स्थालीपाकग्रहणम् ॥

अर्थ— नंतर ॐ ह्रीं इत्यादि मंत्राने फुलें आणि अक्षता हानी भरून स्थालीपाक (पूर्वी सांगितलेली
पांच पंचपात्री) आपल्या जवळ ठेवावा.

ॐ ह्रीं होमद्रव्यमादधामि स्वाहा ॥ होमद्रव्याधानम् ॥

अर्थ ॐ ह्रीं इत्यादि मंत्राने अग्नीत हवन करण्याचे पदार्थ जवळ ठेवून ध्यावेत.

ॐ ह्रीं आज्यपात्रमुपस्थापयामि स्वाहा ॥ आज्यपात्रस्थापनम् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पाँचवा. पान २५७.

अर्थ—‘ॐ नैही’ इत्यादि मंत्रानें तुपाचें भांडें ज्वळ ठेवावें.

ॐ नैही स्मृचमुपस्करोमि स्वाहा ॥ स्मृचस्तापनं मार्जनं जलसेचनं पुनस्तापनमग्रे निधापनं च ॥

अर्थ—‘ॐ नैही’ इत्यादि मंत्रानें स्मृची (अग्नीत होम करण्याचें द्रव्य ज्यांत घेऊन होम करतात तें लांकडाचें पात्र) त्याला संस्कार करावा. तो भला-प्रथम ती स्मृची अग्नीवर धरून तापवावी. मग तिच्यावर जलानें मोक्षण करावें. नंतर पुनः तापवावी; आणि मग ती आपल्या पुढें ठेवावा.

ॐ नैही स्मृचमुपस्करोमि स्वाहा । स्मृचस्थापनं तथा ॥

अर्थ—‘ॐ नैही’ या मंत्रानें स्मृचा (तांब्याची किंवा लांकडाची पत्री) त्यालाही बरील प्रमाणेंच संस्कार करून आपल्या पुढें ठेवावी.

ॐ नैही आड्यमुद्रासंयोजि स्वाहा ॥ दर्भापिण्डोद्धलेन आड्यस्योदासनमुत्पाश्वनमवेक्षणं च ॥

अर्थ—‘ॐ नैही’ या मंत्रानें तुपाला संस्कार करावा. दर्भाची जुडी पेटवून ती तुपाचें पात्र उचलून धरून त्याच्या माली धरवी. आणि तूष तापवावें. नंतर खाली ठेवून त्याकडे दृष्ट करणाऱ्याने पहावें.

ॐ नैही पविधतरजडेन द्रव्यमुद्रि करोमि स्वाहा ॥ होमद्रव्यशोदयः ॥

अर्थ—‘ॐ नैही’ इत्यादि मंत्रानें होमणी पुढें पुढें द्रव्य होम करून तुपावर ठेवावी.

ॐ नैही द्रव्यमुद्रि करोमि स्वाहा ॥ होमद्रव्यशोदयः ॥

संगरोनृत द्वैतविज्ञानः. अनाम पांचरा. पान २१८.

अर्थ— 'ॐ ह्रीं ' इत्यादि मंत्राने दर्भाची जुडी घेऊन तिच्या योगाने होमद्रव्याला स्पर्श करावा.

ॐ ह्रीं परमपवित्राय स्वाहा ॥ अनामिकांगुल्यां पवित्रधारणम् ॥

अर्थ— 'ॐ ह्रीं ' इत्यादि मंत्राने उजव्या हाताच्या शेवटच्या बोटाच्या जवळ असलेल्या बोटांत दर्भाचे पवित्र धारण करावे.

ॐ ह्रीं सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्याय स्वाहा ॥ यज्ञोपवीतधारणम् ॥

अर्थ— 'ॐ ह्रीं ' इत्यादि मंत्राने यज्ञोपवीत धारण करावे. [यज्ञोपवीत धारण करावयाचे त्यासंबंधाने असे आहे की, नित्ययज्ञांत रोज रोज नवीन यज्ञोपवीत धारण करण्याचे कारण नाही. गळ्यांत असलेल्या जुन्या यज्ञोपवीतालाच जल व गंध लावावे. स्नानजे ते रोज नवे झाल्यासारखेच होत. आणि भैमिक्तकयज्ञांत मात्र नवीन यज्ञोपवीत धारण केले पाहिजे. असे समजावे.]

ॐ ह्रीं अग्निकुमाराय परिषेचनं करोमि स्वाहा ॥ अग्निपर्युक्षणम् ॥

अर्थ— 'ॐ ह्रीं ' इत्यादि मंत्राने अग्निकुंडाच्या भोवत्याने पाणी शिंपडावे.

ततः ॐ ह्रीं अर्हं अर्हत्सिद्धकेवलिभ्यः स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं पञ्चदशतिथिदेवे-

भ्यः स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं नवग्रहदेवेभ्यः स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं द्वात्रिंशदिन्द्रेभ्यः

स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं दशलोकपालेभ्यः स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं अग्नीन्द्राय स्वाहा ॥

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय पांचवा, पान १९९.

पडेनान् मन्त्रानष्टादशकृत्वः पुनरावर्तनेनोच्चारयन् मुवेण प्रत्येकमाज्याहुतिं
कुर्यादित्याज्याहुतयः १०८ ॥

अर्थ— नंतर 'ॐ ह्रीं अर्ह' इत्यादि सहा मंत्रांनी पळीनें तुपाच्या आहुती अर्पित घालाव्यात. त्या प्रत्येक मंत्राच्या शेवटीं एकेक क्षाममाणें सहा मंत्रांच्या सहा आहुती होतात. आणि हे सहा मंत्र अठरा वेळां झटले आणि आहुती दिल्या, झणजे एकंदर आहुति एकशेहे आठ होतात.

ॐ ह्रीं अर्हत्परमेष्ठिनस्तर्पयामि स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं सिद्धपरमेष्ठिनस्तर्पयामि स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं आचार्यपरमेष्ठिनस्तर्पयामि स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं उपाध्यायपरमेष्ठिनस्तर्पयामि स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं सर्वसाधुपरमेष्ठिनस्तर्पयामि स्वाहा ॥ अवांतरे पंच तर्पयामि ॥

अर्थ—वरील तुपाच्या आहुती घालून झाल्यावर 'ॐ ह्रीं' इत्यादि पंचानें पांच वेळ तर्पण करावें. हें तर्पण पुढेही प्रत्येक द्रव्याचें हवन झाल्यावर करावयाचें असतें; झणून झाला 'अवांतर तर्पण' (मध्ये करावयाचें तर्पण) असें झणतात.

ॐ ह्रीं अग्निं परिषेचयामि स्वाहा ॥ क्षीरेणाग्निपर्युक्षणम् ॥

अर्थ— नंतर 'ॐ ह्रीं' इत्यादि मंत्रानें कुंडाच्या आंत अग्नीच्या भोवत्यानें दुधाची धार एक वेळ

सौमसेनद्वये वैश्विकचौर, अथर्व पांचवा, पोल २६०.

फिरवाकी. ह्याला 'पर्युक्षण' म्हणतात.

अथ समिधाहुतयः । ॐ न्हौ न्हौ न्हौ न्हौ न्हः अ सि आ उ सा स्वाहा ॥ अनेन मन्त्रेण समिधाहुतयः करेण होतव्याः ॥ इति समिधाहोमः १०८ ॥ ततः षडाज्या- हुतयः पञ्च तर्पणानि पर्युक्षणं च ॥

अर्थ-- नंतर समिधांचा होम करावा. तो ॐ न्हौ इत्यादि मंत्रानें करावा. समिधा हातानेंच अर्घीत हवन करावयात. ह्याप्रमाणें बरील मंत्र एकशेहे आउ वेळां ह्मणून एकशेहे आउ समिधांचें हवन करावें. नंतर ॐ न्हौ अर्ह इत्यादि बरील सहा मंत्रांनी सहा तुलाच्या आहुती घाव्यात. मग पांच वेळां ॐ न्हौ इत्यादि मंत्रांनी तर्पण करावें. नंतर अग्नीच्या भोंवतीं दुधानें पर्युक्षण करावें.

अथ षड्वाज्याहुतयः ॥ ॐ न्हौ अर्हदभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ सिध्देभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ स्वरिभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ पाठकेभ्यः स्वाहा । ॐ न्हः सर्वसाधुभ्यः स्वाहा ॥ ॐ न्हौ जिनघर्षेभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ जिनागमेभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ जिनान्दमेभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ सम्यग्दर्शनाय स्वाहा । ॐ न्हौ सम्यग्ज्ञानाय स्वाहा । ॐ न्हौ सम्यक्चारित्र्याय स्वाहा । ॐ न्हौ जयावष्टदेवनाभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ षोडशविद्यादेवनाभ्यः स्वाहा । ॐ न्हौ चतुर्विंशतियक्षेत्रभ्यः

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अप्याथ पांचवा, पान २६१.

स्वाहा । ॐ नैही चतुर्विंशतियक्षीभ्यः स्वाहा । ॐ नैही चतुर्दशभवनवासिभ्यः
स्वाहा । ॐ नैही अष्टविधन्यन्तरेभ्यः स्वाहा । ॐ नैही चतुर्विधज्योतिरिन्द्रेभ्यः
स्वाहा । ॐ नैही द्वादशविधकल्पवासिभ्यः स्वाहा । ॐ नैही अष्टविधकल्प-
वासिभ्यः स्वाहा । ॐ नैही दशदिक्पालकेभ्यः स्वाहा । ॐ नैही नवग्रहेभ्यः
स्वाहा । ॐ नैही अष्टविधकल्पवासिभ्यः स्वाहा । ॐ नैही अग्नीन्द्राय स्वाहा । ॐ स्वाहा
भूः स्वाहा । भुवः स्वाहा । स्वः स्वाहा ॥ एतान् सप्तविंशन्तिमन्त्राँश्चतुर्वारानुचार्य
प्रत्येकं लवंगगन्धाक्षतगुग्गुलुतिलशालिकुङ्कुमकर्पूरलाजागुरुशर्कराभिराहुतीः
स्वचा जुहुयात् ॥ इति लवङ्गाद्याहुतयः ॥ १०८ ॥

अर्थ— आतां लवंगा वगैरे पदार्थांच्या आहुति सांगतात. 'ॐ नैही' इत्यादि सत्तावीस मंत्र आहेत. त्या
प्रत्येक मंत्राने लवंगादि पदार्थांची एकेक आहुति स्वर्चीने द्यावी. द्वाप्रमाणे चार वेळ केले म्हणजे एकशे
आठ आहुति होनात. द्या आहुति देण्याकरितां लवंगा, गंध, अक्षता, गुग्गुलु, तीळ, सालीचे भात, केशर,
कापूर, लाद्या, चंदन आणि सत्वर हे सर्व पदार्थ एके ठिकाणी मिसळून ठेवावेत. आणि ते मिश्रण सुर्चीने
घेउन आहुती द्याव्यात.

॥ पूर्व्ववर् पडल्ल्याहुतिपञ्चमपदैकान्तुं लावयति ॥

For Private And Personal Use Only

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार्य, अध्याय पांचमः. पान २६३.

भवन्तु । अपस्तम्ब्युजाशनं भवन्तु ॥ पीठिकामन्त्राः ॥ पीठिकामन्त्रैरेतैः पञ्चविंश-
द्वेदभिन्नैः प्रतिसन्त्रं त्रिवारमुच्चारितैः शाल्यन्नक्षीरघृतभक्ष्यपाचनशर्करास्म्भा-
फलैर्मिलितैरन्नाहुतीः स्तुत्वा जुहुयात् ॥ १०८ ॥ पुनराज्जाहुतिर्नर्षणपर्युक्षणाणि ॥

अर्थ— हे छत्तीस मंत्र आहेत, ह्यांना पीठिकामंत्र असें अक्षणनात. ह्यांतील प्रत्येक मंत्र तीन तीन वेळ
ह्मणून अन्नाच्या आहुति द्याव्यात. तांदळाचा भात, दूध, तूप, दुसरे भक्ष्य पदार्थ, दधाचा खया,
साखर आणि केळी हे पदार्थ मिसळून स्तुतीने घेऊन आहुती द्याव्यात. हे मंत्र छत्तीस असल्यामुळे प्रत्येक
मंत्र तीन वेळ हाटल्याने एकशे आठ आहुति होतात. ह्या आहुति दिल्यावर पूर्वाप्रमाणे सहा तुपाच्या
आहुति द्याव्यात. पांच वेळ नर्षण करावे. आणि एक वेळ अग्नीच्या भोवत्याने दुधाने पर्युक्षण करावे.

॥ अथ पूर्णाहुतिः ॥

ॐ तिथिदेवाः पञ्चदशधा प्रसीदन्तु । नवग्रहदेवाः प्रत्यवायहरा भवन्तु । भावनादयो
द्वात्रिंशद्देवा इन्द्राः प्रमोदन्तु । इन्द्रादयो विश्वे दिक्पालाः पालयन्तु । अग्निन्द्रमौ-
ल्युद्गवाऽप्यग्निदेवता प्रसन्ना भवन्तु । शेषाः सर्वेऽपि देवा एते राजानं विराजयन्तु ।
दातारं तर्पयन्तु । सङ्गं श्लाघयन्तु । वृष्टिं वर्षयन्तु । विघ्नं विघातयन्तु । मारीं
निवारयन्तु । ॐ नमोऽर्हते भगवते पूर्णज्ज्वलितज्ञानाय सम्पूर्णफलाय

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान. २६४.

पूर्णाहुतिं विदध्महे ॥ इति पूर्णाहुतिः ॥

अर्थ-- नंतर 'ॐ तिथिदेवाः' इत्यादि मंत्राने पूर्णाहुति घ्यावी. पूर्णाहुतीत फल आणि पूजेची द्रव्ये असावीत. आणि पूर्णाहुतीचा मंत्र संपेपर्यंत अग्नीत तुपाची धार सारखी सोडावी.

तनो मुकुलितकरः । ॐ दर्पणोद्योतज्ञानप्रज्वालित सर्वलोकप्रकाशक भगवन्नर्हन्
श्रद्धां मेधां प्रज्ञां बुद्धिं श्रियं बलं आयुष्यं तेजः आरोग्यं सर्वशान्तिं विधेहि
स्वाहा ॥ एतत्पठित्वा सम्प्रार्थ्य शान्तिधारां निपात्य पुष्पाञ्जलिं प्रक्षिप्य चैत्या-
दिभक्तित्रयं चतुर्विंशतिस्तवनं वा पठित्वा पञ्चाङ्गं प्राणम्य तद्विष्यभस्म समा-
दाय ललाटादौ स्वयं धृत्वा अन्यानपि दद्यात् ॥

अर्थ— नंतर हात जोडून “ॐ दर्पणोद्योतज्ञान” इत्यादि ह्मणून श्रीजिनेंद्राची प्रार्थना करावी. त्याचा अर्थ असा आहे कीं, दर्पणाप्रमाणे प्रकाशमान होणाऱ्या केवलज्ञानाने दैदीप्यमान दिसणाऱ्या आणि संपूर्ण विश्वाचे प्रकाशन करणाऱ्या हे भगवन् जिनेंद्रा! तू आत्माला श्रद्धा, मेधा (धारणशक्ति) प्रज्ञा (निश्चयात्मकज्ञान), बुद्धि (ग्रहणशक्ति), संपत्ति, भोग्यपदार्थ, आयुष्य, तेज आणि आरोग्य दे! आणि सर्व प्रकारची शान्ति कर!! अशी प्रार्थना करावी. नंतर शान्तिधारा सोडून जिनेंद्राच्या चरणावर पुष्पांजलि घ्यावी. चैत्यादि तीन भक्ति किंवा चतुर्विंशति तीर्थंकरस्तव हाचें पठण करून पंचांगनमस्कार करावा.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २६५.

मग अग्रिकुंडांतील भस्म घेऊन आपल्या कपाळ वगैरे ठिकाणी लावून दुसऱ्यासही लावावयास यावे.
इति होमविधिं कृत्वा तत्रस्थां जिनप्रतिमां सिद्धायतनयन्त्राणि पूर्वनिर्मापितजि-
नगृहाभ्यन्तरे संस्थाप्य पुनःपुनर्नमस्कारं कृत्वा नित्यव्रतं गृहीत्वा देवान्विसर्जयेत् ॥
अर्थ— ह्याप्रमाणे होमविधि करून; त्या ठिकाणी असलेली जिनप्रतिमा व सिद्धयंत्रे पूर्वाच्या मंदिरांत
ठेवून त्यांना वारंवार नमस्कार करून नित्यव्रत घेऊन बाकीच्या सर्व देवतांचे विसर्जन करावे.

क्षेत्रपालादिकार्चन.

ॐ ह्रीं क्रीं प्रशस्तवर्णाः सर्वलक्षणसम्पूर्णाः स्वायुधवाहनसमेताः क्षेत्रपालाः
श्रियो गन्धर्वाः किन्नराः प्रेता भूताः सर्वे ॐ भूर्भुवःस्वः स्वाहा इमं सार्घ्यं चरुम-
मृतमिव स्वस्तिकं यज्ञभागं गृह्णीत गृह्णीत ॥ इति क्षेत्रपालादिद्वारपालानभ्यर्चयेत् ॥
अर्थ— ॐ ह्रीं क्रीं इत्यादि मंत्राने क्षेत्रपाल वगैरे द्वारपालांची पूजा करावी.

वास्तुदेवतार्चन.

ततो निजगृहाङ्गणमध्यदेशप्रकल्पितायां यथोचितायामभिस्तारोत्सेधचतुरस्रवेदि-
कायां—ॐ ह्रीं क्रीं प्रशस्तवर्णसर्वलक्षणसम्पूर्णा यानायुधयुवतिजनसहिता
वास्तुदेवाः सर्वेऽपि ॐ भूर्भुवःस्वः स्वाहा इदमर्घ्यं चरुममृतमिव स्वस्तिकं यज्ञभागं

सामंसेनकृत त्रिपायिकाचार, आख्याय पांचवा. प्रत २६६.

गृहीत गृहीत ॥ इति वास्तुदेवान् समर्चयेत् ॥

अर्थ— नंतर आपल्या घराच्या अंगणांत मध्यभागी केलेल्या—ज्याची लांबी, रुंदी आणि उंची शाखांत सांगितल्याप्रमाणे योग्यप्रकारची आहे—अशा कट्यावर ॐ ह्रीं कौं इत्यादि मंत्राने वास्तुदेवतांचे पूजन करावे. ह्मणजे त्यांना गंधादि पूजाद्रव्ये, चरु, स्वस्तिक आणि यज्ञभाग द्यावेत. पूर्वीच्या द्वारपालपूजेतही असेच करावे. आणि पुढेही हाच विधि कराना.

तिथिदेवतार्चन.

ततस्तत्र ॐ ह्रीं कौं प्रशस्तवर्ण सर्वलक्षणसम्पूर्ण यानायुधयुवातिजनसाहित यक्षदेव इदमर्घ्यं बलिं गृहाण गृहाण इति प्रतिपादिने यक्षदेवं समर्चयेत् ॥ द्वितीयायां तिथौ वैश्वानरं तृतीयायां राक्षसं चतुर्थ्यां निर्ऋतिं पञ्चम्यां पन्नगं षष्ठ्यामसुरं सप्तम्यां सुकुमारं अष्टम्यां पितृदेवं नवम्यां विश्वमालिनं दशम्यां चमरं एकादश्यां वैरोचनं द्वादश्यां महाविद्यां त्रयोदश्यां सारदेवं चतुर्दश्यां विश्वेश्वरं पर्वांन्ते पिण्डभुजं एवं तत्तद्दिनेषु तिथिदेवता अभ्यर्चयेत् ॥

अर्थ— नंतर अंगणांतील त्याच कट्यावर तिथिदेवतांना बलिदान करावे. त्यांत प्रतिपदेच्या दिवशी यक्षदेवाला बलिदान करावे. ते ‘ॐ ह्रीं कौं’ इत्यादि मंत्राने करावे. द्वितीयादितिथींच्या देवता

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. . पान २६७.

पुढील प्रमाणें समजाव्या. द्वितीयेस वैश्वानर, तृतीयेस राक्षस, चतुर्थीला निर्ऋति, पंचमीला पन्नग, षष्ठीला असुर, सप्तमीला सुकुमार, अष्टमीला पितृदेव, नवमीला विश्वमालो, दशमीला चमर, एकादशीला वैरोचन, द्वादशीला महाविद्या, त्रयोदशीला मारदेव (मदन), चतुर्दशीला विश्वेश्वर आणि पौर्णिमा व अमावास्या ह्या दोन्ही तिथीला पिंडभुक्, ह्याप्रमाणें त्या त्या तिथीला त्या त्या देवतेला बलिदान करावें. बलिदानाचा मंत्र सर्वत्र वरीलच घ्यावा. त्यांत ज्या ठिकाणी 'यक्षदेव' असो आहे; त्या ठिकाणी द्वितीयेच्या दिवशी 'वैश्वानर' असो ह्मणावें. ह्याप्रमाणें त्या त्या तिथीच्या देवतेचें नांव त्या त्या तिथीला ह्मणावें. ह्यास तिथिदेवतार्चन ह्मणतात.

नारदेवतार्चन.

ततः ॐ नैऋतौ प्रशस्तवर्ण सर्वलक्षणसम्पूर्ण यानायुधयुवतिजनसाहित आदित्य
इमं बलिं गृहाण गृहाण स्वाहा ॥ एवं रवौ रविं सोमे सोमं भौमे भौमं बुधे बुधं
बृहस्पतौ गुरुं शुक्रं शुक्रं शनौ शनिं एवमर्चयेत् ॥

अर्थ—ह्याप्रमाणें तिथिदेवतांना बलिदान केल्यावर नारदेवतांना बलिदान करावें. त्या देवता रविवारी रवि, सोमवारी सोम, मंगळवारी मंगल, बुधवारी बुध, बृहस्पतिवारी गुरु, शुक्रवारी शुक्र आणि शनिवारी शनि ह्याप्रमाणें समजाव्यात. ह्या देवतांना 'ॐ नैऋतौ' इत्यादि मंत्रानें बलिदान करावें. ह्या मंत्रांत

सोनसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय पांचवा, पान २६८.

सुद्धां पूर्वोच्या मंत्राप्रमाणेच त्या त्या वारीं त्या त्या देवतेचा नामनिर्देश करवा.

गृहदेवतार्चन.

ततो गृहिणी गृहाभ्यन्तरे पूर्वोक्तसत्यदेवता अर्हदादयः क्रियादेवता अग्न्यादयः
गृहदेवता धनदादयः कुलदेवताः पद्मावत्यादयः एतान्देवानर्चयेत् मन्त्रपूर्वकम् ॥
ततो द्वारपालान् पूजयेत् । जलाञ्जलिना पितृदेवांस्तर्पयेत् ॥ इति गृहस्थानां
नित्यकर्म ॥

अर्थ— मग घरच्या यजमानाच्या पत्नीने पूर्वी सांगितलेल्या अर्हदादि सत्यदेवता, अग्नि वगैरे क्रिया-
देवता, कुवेर वगैरे गृहदेवता आणि पद्मावती वगैरे कुलदेवता ह्यांचे घरांतच पूजन करावे. ते त्या त्या
मंत्राने करावे. नंतर द्वारपालांची पूजा करावी; आणि पितृदेवतांचे जलाञ्जलीने तर्पण करावे. ह्याप्रमाणे
गृही श्रावकाचे नित्यकर्म सांगितले.

एवं सुमन्त्रविधिपूर्वकमन्नकार्यं । देवार्चनं सुखकरं जिनराजमार्गम् ॥

कुर्वन्ति ये नरवरास्तदुपासकाः स्युः । स्वर्गोपवर्गफलसाधनसाधकाश्च ॥ ? ॥

अर्थ ह्याप्रमाणे गृहस्थ श्रावकाने हे सुखकर असे देवपूजन मंत्र ह्मणून विधिपूर्वक करावे. अशा ह्या
जिनांनी सांगितलेल्या मार्गाचे जे लोक आचरण करतात, ते त्या जिनेंद्रांचे उपासक होऊन, स्वर्ग

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय पांचवा. पान २६९.

आणि मोक्ष ह्या दोहोंच्याही साधनांना मिळवितात.

कर्मप्रतीतिजननं गृहिणां यदुक्तं । श्रीब्रह्मसूरिवरविप्रकवीश्वरेण ॥

सम्यक्तदेव विधिवत्प्रविलोक्य सूक्तं । श्रीसोमसेनमुनिभिः शुभमन्त्रपूर्वम् ॥ २

अर्थ— कविश्रेष्ठ अशा श्रीब्रह्मसूरि नांवाच्या ब्राह्मणश्रेष्ठाने गृहस्थांच्या नित्यनैमित्तिक कर्मांचे ज्ञान होण्याकरितां जें सांगितलें, तें चांगलें असून यथाविधि आहे, असे पाहून श्रीसोमसेन मुनींनीं तेंच (ब्रह्मसूरीने सांगितलेले) त्या त्या क्रियेला लागणारे शुभ मंत्र सांगून—स्पष्टपणे कथन केलें आहे.

॥ इति धर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारे पञ्चमोऽध्यायः ॥

पांचवा आध्याय समाप्त.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २७०.

॥ श्रीवीतरगाय नमः ॥

षष्ठोऽध्यायः

अनन्तमहिमोपेतमनन्तगुणसागरम् ॥

अनन्तसुखसम्पन्नमनन्तं प्रणमाम्यहम् ॥ १ ॥

अर्थ— मर्यादातीत अशा सामर्थ्याने युक्त असलेला आणि अनंत गुणांचा समुद्रच कीं काय! असा आणि अनंतसुखाने युक्त असलेला जो अनंततीर्थंकर त्याला मी नमस्कार करतो.

॥ अथ चैत्यालयलक्षणम् ॥

अर्थ— आतां श्रीजिनाची प्रतिमा (प्रतिबिंब किंवा मूर्ति) स्थापन करण्याकरितां जें मंदिर बांधावयाचें त्याचें लक्षण सांगतात—

शकुनं श्रीगुरुं पृष्ट्वा जप्त्वा कर्णपिशाचिनीम् ॥

नदृपदेशतः कुर्याज्जिनागारं मनोहरम् ॥ २ ॥

अर्थ— आपल्या गुरूला शकुन विचारून तो सांगेल त्या दिवशीं कर्णपिशाचिनीच्या प्रसन्नतेकरितां कर्णपिशाचिनीमंत्राचा जप करावा. नंतर ती देवता ज्याप्रमाणें सांगेल त्याप्रमाणें सुशोभित असें जिनमंदिर बांधावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २७१.

कर्णपिशाचिनीचें यंत्र.

यन्त्रं विलिख्य पूर्वोक्तविधिना कांस्यभाजने ॥

तस्याग्रे तु जपं कुर्यात् काञ्जिकाहारभुक्तिभाक् ॥ ३ ॥

अर्थ— काश्याच्या पात्रावर पूर्वी सांगितलेल्या विधीने यंत्र लिहून त्या यंत्रापुढे जप करावा. जप करणारानें तुसती कांजी खावी. दुसरें कांहीं खाऊं नये.

ॐ नैही सः हल्वीं ह नैही ॐ

ॐ यन्त्रस्थापना ॐ

इति यन्त्रम् ॥

ॐ जोगे मग्गे तव्वे भूदे भव्वे भविस्से अखव्वे पखव्वे जिनपाद्वे श्रीं नैही स्त्रीं
कर्णपिशाचिनीं नमः ॥ इति मन्त्रः ॥

जातीपुष्पसहस्राणि जप्त्वा द्वादश सदृशः ॥

विधिना दत्तहोमस्य विद्या सिद्ध्यति वर्णिनः ॥ ४ ॥

अर्थ— वरील यंत्राचा जाईच्या पुष्पांनी बारा हजार जप करून सम्यग्दृष्टि प्राप्त केल्याने यथाविधि होम केला असतां विद्या सिद्ध होते.

सोमसेनकृत. तैवर्णिकाचार, अध्याय सहास. पान २७२.

सानाहते मूर्ध्नि मुखज्योतिस्त्रिकारधीरिमाम् ॥

जपन् शृणोति च पश्यत्यपि जाग्रच्छुभाशुभम् ॥ ५ ॥

अर्थ— अनाहतस्वरानें युक्त असलेल्या—यंत्रांतील 'ह्री' ह्या अक्षराच्या—मस्तकाच्या ठिकाणी, जिच्या मुखामध्ये तेज आहे आणि जिला स्त्रीचा आकार आहे अशा कर्णपिशाचिनीचें ध्यान करून, जो बरील मंत्राचा जप करतो ; त्याला भावी शुभाशुभ समजेल असे शब्द ऐकू येतात. आणि तें शुभाशुभ त्याला प्रत्यक्षही दृष्टी पडतें.

जिनमंदिराच्या मूर्तीचें लक्षण.

भूपातालक्षेत्रपीठवास्तुद्वारशिलार्चनाः ॥

कृत्वाऽन्तरं प्रविश्यार्चा तस्यात्वारोपयेद्ध्वजम् (?) ॥ ६ ॥

जैनचैत्यालयं चैत्यमुत निर्मापयेच्छुभम् ॥

वाञ्छन् स्वस्य नृपादेश्च वास्तुशास्त्रं न लङ्घयेत् ॥ ७ ॥

अर्थ— आपल्या कल्याणाची किंवा राजाच्या कल्याणाची इच्छा करणाऱ्या श्रावकानें जिनमंदिर अथवा जिनप्रतिष्ठा अवश्य निर्माण करावी. परंतु मंदिर किंवा विंव तयार करतांना वास्तुशास्त्राची (घर वगैरे वांछण्याचें शास्त्र) थोडीही उपेक्षा करूं नये.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २७३.

रम्ये स्निग्धां सुगन्धादिदूर्वाद्याः स्वतः शुचिम् ॥

जिनजन्मादिना वाऽस्मै स्वीकुर्याद्भूमिमुत्तमा ॥ ८ ॥

अर्थ— जिनमंदिर बांधण्याकरिता जी जागा निश्चित करावयाची त्या जाग्यावर दूर्वा वगैरे उगवलेल्या असाव्यात, ती जागा स्वाभाविकपणेच शुद्ध असावी, अथवा जिनेद्राचे जन्मकल्याण वगैरे झाल्यामुळे ती जागा शुद्ध असावी. त्या जाग्यांतील माती चिकट असावी. आणि त्या जाग्याचा वास चांगला येत असावा. अशी उत्तम जागा पाहून जिनमंदिर बांधण्यास घ्यावी.

मंदिराच्या भूमीची शुभाशुभ लक्षणे पहाण्याचे साधन.

स्वात्वा हस्तमधः पूर्णे मर्ते तेनैव पांसुना ॥

तदाधिक्यसमोनर्तव्यः श्रेष्ठा मध्याऽधमा च भूः ॥ ९ ॥

अर्थ— त्या जाग्याची परीक्षा पहाण्याकरिता त्या जागेत कोठेतरी एक हातभर खळगा काढावा आणि त्यांतील जी माती वर काढली असेल त्याच मातीने तो भरून काढावा. जर ती माती तो खळगा भरून अधिक होईल तर ती जागा उत्तम समजावी. माती शिळक न उरल्यास जागा मध्यम समजावी. आणि माती कमी पडल्यास जागा वाईट आहे असे समजावे.

प्रदोषे कटसरुद्धतामिस्त्रायां च तद्भुवि ॥

सोमसंकष्टे विविधकार, कथाय सहावा. पान २७४.

ॐ हुं फट् इत्यक्षमन्त्रः अत्रात्रादायासभाजने (?) ॥ १० ॥

उत्तमकुम्भोर्ध्वे लक्ष्मिः पूर्वे पूर्वार्धितः सिन्धुः ॥

रक्तां पीतासितां नन्द्य वनि सर्वाः प्रबोधय ताः ॥ ११ ॥

अनादिसिद्धमन्त्रेण मन्त्रयेदावृतक्षयात् ॥

शुभं ज्वलन्तीषु शुभं विधाते त्वशुभं वदेत् ॥ १२ ॥

ॐ हुं फट् ॥ इति अक्षमन्त्रः ॥ ॐ णमो अरिहंताणमित्यादि धम्मोस्सरणं

पट्वज्जामिपर्यन्तं न्हौ दान्तिं कुरु कुरु स्वाहा ॥ इत्यनादिसन्त्रः ॥

अर्थ -- त्या जाग्याची परीक्षा पहाण्याचा दुसरा एक प्रकार आहे. तो असा- संध्याकाळच्या वेळी चोहीकडे अंधार पडला असता त्या जाग्यावर “ॐ हुं फट्” हा अक्षमंत्र लिहावा. आणि मग एक मातीची कच्ची घागर घेऊन तिच्या तोंडावर एक तशीच कच्ची झाकणी बसवून तिच्यांत तूप भरून ती घागर त्या अक्ष लिहिलेल्या जाग्यावर ठेवावी. आणि त्या तुपांत पूर्वदिशेकडे पांढऱ्या, दक्षिणेकडे तांबड्या पश्चिमेकडे पिवळ्या आणि उत्तरेकडे काळ्या अशा वाती घालून त्या पेटवून, त्या दिव्याजळ ते तूप संपेपर्यंत “ॐ णमो अरिहंताणं” इत्यादि अनादिमंत्राचा जप करीत बसावे. तूप संपेपर्यंत जर त्या वातीच्या ज्योती चांगल्या जळतील तर ती जागा चांगली असो समजावे. आणि जर मध्येच कमी जास्ती होतील

सोमलेनहृत् वैदर्गिकाचारः, अथर्व सहायः. पान २७५.

किंवा शांत होतील तर ती जागा वाईट असे समजावे.

पातालवास्तुपूजन.

पृथं संशुद्धं सद्भूमिं शुद्धिनेऽथर्व्यं वास्तवधः ॥

संशोधयथर्व्यं वस्त्वोमिः भारभरावधि वा तथा (?) ॥ १३ ॥

एतत्पातालं स्वच्छं प्रहृष्टं दत्तं नरं समात् ॥

आचार्यं ज्योतिषाः शशो दिशः संशोधय सृजयेत् ॥ १४ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे जाग्याची परीक्षा करून जागा उत्तर ठरल्यावर शुभदिवस पाहून त्या भूमीची पूजा करावी. मग ती भूमी पाण्याने धुवून शुद्ध करावी. तिच्यांत एक खड्डा काढून त्यांत पातालवास्तूची पूजा करून तो स्वच्छा पाण्याने भरून भूमीची सवाटी नीट तपासावी. मग च्यारी दिशा नीट साधून, व्यवहार आणि शास्त्र ह्या दोहोंचा विचार करून आपल्यास जें मंदिर बांधाययाचें असेल त्यांचीं सुते त्या भूमीवर पाडार्थात.

प्रतिष्ठादिषु शास्त्रेषु यदुक्तं गेहलक्षणम्

तेन मार्गेण संस्कुर्वाज्जिनागारं शुभावहम् ॥ १५ ॥

अर्थ— प्रतिष्ठा वगैरेमध्ये शास्त्रांत जें गृहाचें लक्षण सांगितलें आहे, त्याला अनुसरूनच सुशोभित

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय सहावा. पान २७६.

असे जिनमंदिर बांधावे.

मंदिराचा पाया भरण्याचा विधि.

कुठेसु पादवं क्षिपन्वा श्रीम्वयडं कुड्कुमं तथा ॥

प्रथमं स्थापयेद्गर्भकोणेषु च चतुष्टयम् ॥ १२ ॥

तेषां तुषष्टि संस्थाप्य चित्ताः पञ्च यथाक्रमम् ॥

पुनश्चाप्यष्टौ जन्मपूर्वकं पञ्चांगां परमेष्ठिनाम् ॥ १३ ॥

द्वयं गतादितुष्टानां दत्त्वा जन्मानपूर्वकम् ॥

कर्पादिद्रोणानां चैव सप्तमे स्थापयेद्दालिन् ॥ १४ ॥

अर्थ— पायाला कुड्ड वदलिष्टाचाच आणी दालावर पाया, चंदन आणि केशर किंवा कुंडू ही द्रव्ये लाफाणी. त्यांचे जिनान्मोलीस चार कोणत्यास चार कुड्ड वदलपुन त्यांच्यावर पांच कुड्ड क्रमात ठेवावे. मग तेथे जिनमोलीस पंचपरमेष्ठिनी पुनः कुड्डन, पहिल्यापासून कानावर त्याबरोबर ओकांला जन्मानपूर्वक दक्षिणे लावीत. मग सर्वविष्टांच्या मूर्तीपारिजात त्या ओकांल बलिदान करावे.

मंदिरार्थ रचना अणि विधाकारितां शिवाजयतिविधि.

पीठचन्धं ततः कुर्यात्प्रासादस्यानुसारतः ॥ आदौ गर्भगृहं द्वारे ततः

सोमसेनकृत त्रैशर्णिकाचार, अध्याय सहास्र, पान २७७.

सूत्रनिवासकम् ॥ १९ ॥ ततो मण्डपविन्यासं वेदिकास्थानमुत्तमम् ॥
 द्वाशाद्वहिश्रतुःपार्श्वे चित्रशालां मनोहराम् ॥ २० ॥ व्याख्यानकारण-
 स्थानं नाट्यशालां विचित्रिताम् ॥ वाद्यनिर्घोषकास्थानं मानस्तम्भं
 मनोहरम् ॥ २१ ॥ इत्यादिलक्षणोपेतं जिनगृहं समाप्य च ॥ जिनवि-
 म्वार्थमानेतुं गच्छेच्छिल्पिसमन्वितः ॥ २२ ॥ सुमुहूर्ते सुनक्षत्रे वाद्य-
 वैभवसंयुतः ॥ प्रसिद्धपुण्यदेशेषु नदीनगवनेषु च ॥ २३ ॥ सुस्तिग्धां
 कठिनां चैव सुखदां सुखरां शिलाम् ॥ समानीय जिनेन्द्रस्य चिम्बं
 कार्यं सुशिल्पिभिः ॥ २४ ॥

अर्थ— मग मंदिराच्या वेतानें प्रथम एक चौथरा तयार करून, प्रथम गर्भगृह (मुख्य गाभारा) तयार करावें. नंतर त्याचें द्वार, त्यापुढें सूत्रनिवासक नांवाचें स्थान, त्याच्या पुढें मंडप, त्यांत वेदिकास्थान तयार करावें. मंडपाच्या दाराच्या बाहेरच्या चौसोपीत सुंदर अशी चित्रशाला करावी. शाखाच्या व्याख्यानाचें एक निराळें स्थल, नाट्यशाला, वाद्ये वाजविण्याची जागा (नगरस्काना), सुंदर असा मानस्तंभ हागमाणें सर्व लक्षणांनी युक्त असे जिनमंदिर वांकून तयार करावें. मग जिनविम्वार्थमानेती शिला आणण्याकरितां चांगल्या कारागिर बोलावून घेऊन सुभनसबाहेर चांगल्या कुतूबिब

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २७८.

मंगलवाद्ये वगैरे बरोबर घेऊन जावे. मसिद्ध असे पुण्यप्रदेश, नद्या, पर्वत, अरण्ये वगैरे स्थलांतून हिंडून उत्कृष्ट शिला हुडकून काढावी. ती शिला चांगली कठिण असावी. तिचा वास चांगला येत असावा, तिचा नाद गोड असावा. आणि ती गुळगुळीत होईल अशी असावी. ह्या प्रकारची शिला आणून उत्तम कारागिरांकडून सुलक्षण असे जिनविंब तयार करवावे.

जिनविंबलक्षण.

कक्षादिरोमहीनाः कृष्णधुरेखाविचर्जितम् ॥
 स्थितं प्रलम्बितहस्तं धीवत्साढ्यं दिगम्बरम् ॥ २५ ॥
 पल्लवकासनं वा कुर्याच्चित्पिशाखांनुसारनम् ॥
 निरायुधं च निःस्त्रीकं भस्मेपादिबिचर्जितम् ॥ २६ ॥
 निराभरणकं चैव प्रफुल्लदनाक्षिकम् ॥
 सौवर्णं राजतं वाऽपि पैत्तलं कांस्यजं तथा ॥ २७ ॥
 प्रावालं मौक्तिकं चैव वैडूर्यादिमुरत्नजम् ॥
 चित्रजं च तथा लेप्यं कचिच्चन्दनजं मनम् ॥ २८ ॥
 प्रातिहार्याष्टकोपेतं सम्पूर्णावयवं शुभम् ॥

सेमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २७९.

भावरूपानुविद्धाङ्गं कारयेद्विम्बमर्हतः ॥ २९ ॥

अर्थ— जें विंब करावयाचें त्याला काखेंत वगैरे ठिकाणीं केशांची आकृति अमूं नये. मिशांच्या रेषा अमूं नयेत. विंब उभें राहिलेलें असें जर केलें तर त्याचे हात सरळ खाळीं सोडलेले असावेत. विंबाच्या हृदयावर श्रीवत्स नांवाचें चिन्ह असावें. आणि तें (विंब) दिगंबर (नग्न) असावें. विंब उभें राहिलेलें न करतां पर्यंकान्वुक्त (बसलेलें) केलें तरी चालतें. विंब केव्हांही शिल्पशास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणें असावें. त्याच्या जवळ कोणतेंही शस्त्र आणि स्त्री अमूं नये. त्याच्या भुवया वाकड्यातिकड्या अमूं नयेत. त्याच्या अंगावर कोणताही दागिना अमूं नये. त्याचें मुख आणि नेत्र प्रफुल्लित असावेत. विंब पाषाणाचें न करतां सुवर्ण, रुपें, पितळ, कासें, पोळें, मोतीं, वैडूर्य इत्यादि पदार्थांचें केलें तरी हरकत नाही. असें न करतां जिनेंद्राचें चित्र काढलें किंवा चुन्यानें भिंतीवर गिलावा करतात त्याप्रमाणें थापून जरी केलें तरी हरकत नाही. एखादे वळीं चंदनाच्या काष्ठाचेंही विंब करतां येतें. विंबाच्या जवळ आठ प्रातिहार्ये असावीत. विंबाचे सर्व अवयव स्वच्छ असून सुंदर असावेत. आणि त्या सवे अवयवांत श्रीजिनांच्या अंतःकरणांतील प्रसन्नता हा भाव स्पष्ट दिसत असावा. अज्ञा प्रकारचें विंब तयार करूचें.

प्रातिहार्यैर्विना शुद्धं सिद्धविम्बमपीदृशम् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय सहावा. पान २८०.

सूरीणां पाठकानां च साधूनां च यथागमम् ॥ ३० ॥

अर्थ— प्रातिहार्यावांचून जरी सिद्धविंब केले तथापि तेंही पूर्वी सांगितल्याप्रमाणेच शुद्ध असावे. उपाध्याय, पाठक, आणि साधु ह्यांचीही विवे अशाच प्रकारची असावीत.

वाग्ने च यक्षी विभ्रा गं दक्षिणे यक्षमुत्तमम् ॥

नवग्रहानधोभागे मध्ये च क्षेत्रपालकम् ॥ ३१ ॥

यक्षाणां देवतानां च सर्वालङ्कारभूषितम् ॥

एवमहं यामुधोपेतं कुर्यात्सर्वाङ्गसुन्दरम् ॥ ३२ ॥

अर्थ— त्या जिनविंबाच्या डाव्या बाजूस यक्षिणीची मनीस असावी. उजव्या बाजूस यक्षाची प्रतिमा असावी. खाली (पीठावर) नवग्रह असावेत. आणि पीठाच्या मध्यभागी क्षेत्रपालाची प्रतिमा असावी. यक्ष आणि यक्षिणी वगैरे देवता ह्यांच्या प्रतिमांवर सर्वप्रकारची भूषणे असावीत. त्या प्रतिमा आपापल्या वाहनांवर बसलेल्या अशा असल्यात. आणि त्या शरीरातें सुंदर असल्यात.

लक्षणैरपि संयुक्तं विम्बं दृष्टिविबर्जितम् ॥

न शोभते यतस्नस्मात्कुर्याद्दृष्टिप्रकाशनम् ॥ ३३ ॥

अर्थ— जिनविंब सर्व लक्षणांनी युक्त असूनही जर त्याला डोळे चांगले केलेले नसतील तर तें मुळीच

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २८१.

शोभत नाहीं. ह्यणून विंवांत होळे चांगले स्पष्ट दिसतील असे असावेत.

विवाच्या दृष्टीने व विवाच्या कर्मांसाठी प्रमाणाचे फल.

अर्थनाशं विवाधं च निर्गृह्येभ्यं तदा ॥ अधस्तात्पुत्रनाशं च भार्यामरणसु-
ध्वदृक् ॥ ३३ ॥ शोकमुद्देगसन्नापं सदा कुर्याद्वनक्षयम् ॥ शान्ता सौभाग्यपुत्रार्थे
शान्तिवृद्धिप्रदानदृक् ॥ ३४ ॥ सदोषा च न कर्तव्या यतः स्यादशुभावहा ॥ कुर्या-
द्रौद्री प्रभोनीशं कृशाङ्गी द्रव्यसंक्षयम् ॥ ३५ ॥ संक्षिप्ताङ्गी क्षयं कुर्याच्चिपिटा
दुःखदाशिनी ॥ विनेत्रा नेत्रविध्वंसी हीनवक्त्रता त्वभोगिनी ॥ ३६ ॥ व्याधिं
महोदरी कुर्याद्ध्वद्रोगं हृदये कृशा ॥ अङ्गहीना सुनं हन्याच्छुष्कजङ्घा नरेन्द्रहा
॥ ३७ ॥ पादहीना जनं हन्यात्काटिहीना च राहनम् ॥ ज्ञात्वैवं पूजयेज्जनीं प्रतिमां
दोषवर्जिताम् ॥ ३८ ॥

अर्थ— जिनविवाची दृष्टि जर वांकडी असली तर, ते विव स्थापना करण्याच्या यजमानाच्या द्रव्याचा नाश होतो, त्याचा सर्वांशी द्वेष उत्पन्न होतो, त्याला भीति उत्पन्न होते, अशी वाईट फळे प्राप्त होतात. खाली दृष्टि असल्यास त्याची पत्नी मरण पावते. आणि वरती दृष्टि असल्यास त्याला शोक, उद्देग आणि संताप होतो. आणि त्याच्या द्रव्याचा नाश होतो. जिनविवाची दृष्टि शांत असल्यास यजमानास सर्व-

सौम्यलवण विनाशकः, अथवा मरणात्. पान २८२.

नकाराची संपत्ति, पुत्र आणि अंतःकरणस्य उर्ध्वा शक्ति हीं फलें प्राप्त होतात. ह्याप्रमाणें ह्योर्ध्वा फलें प्राप्ति-
वर्ती. जिनविंशति कोणतेच दोष अमुं नयेत. कारण दोष असल्यानें यजमानाचें (त्या दिवाची प्रतिष्ठा
करणाराचें) कल्याण होत नाहीं. जर विंश उग्र आकृतीचें होईल तर यजमानाचा नाश होतो. विंशाचें
शरीर कृश झालें असतां यजमानाचा धनक्षय होतो. दिवाचें शरीर आंग्बूड झालें असतां यजमानाचा
कुलक्षय होतो. चपटें अंग झालें असतां यजमानास दुःख प्राप्त होतें. विंश नेत्ररहित असल्यास नाश होतो.
लहान तोंडाचें विंश असल्यास सुखोपभोग नाहींसे होतात. विंशाचें उदर मोठें झाल्यास यजमानास उदर
नांवाचा रोग होतो. विंश छातींत रोडकें झाल्यास यजमानास हृद्रोग होतो. विंशाचा एखादा अवयव
जर कमी झाला तर यजमानाचा पुत्र मरतो. विंशाच्या मांड्या वारीक झाल्या असतां राजाचा नाश होतो.
विंवाला पाय नसल्यास लोक मरतात. कंबर नसल्यास वाहनाचा नाश होतो. ह्याप्रमाणें हीं सर्व फलें
मनांत आणून जें विंश निर्दोष असेल त्याचीच प्रतिष्ठा व पूजा करावी.

प्रतिष्ठां च यथाशक्ति कुर्याद्गुरुपदेशतः ॥

स्थिरं चानुचलं विम्बं स्थापयित्वाञ्च पूजयेत् ॥ ३९ ॥

अर्थ— उपाध्यायाच्या सांगण्याप्रमाणें त्या विंवाची स्थिर प्रतिष्ठा अथवा चलप्रतिष्ठा आपल्या शक्ती-
प्रमाणें करून त्याची पूजा करावी.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय सहाय. पान २८३.

गृहस्थील विवाचैः प्रमाण.

छादशांशुलपर्यन्तं यवच्छांशादितः क्रमात् ॥

स्वगृहे पूजयेद्विम्बं न कदाचिस्ततोऽधिकम् ॥ ४० ॥

अर्थ - एक यवाच्या आठव्या अंशापासून वारा अंगुलापर्यंत उंचीची प्रतिमा घरांत पूजा करण्यास योग्य आहे. त्यापेक्षा अधिक उंचीच्या विवाची घरांत स्थापना व पूजा करू नये.

चैत्यालयस्य चैत्यस्य लक्ष्म संक्षेपतो मया ॥

वर्णितं च ततो वक्ष्ये वन्दनादिविचारकम् ॥ ४१ ॥

अर्थ - जिनमंदिराचें आणि जिनविवाचें लक्षण मी संक्षेपानें सांगितलों. आतां येथून वंदनादिकांचा विचार सांगतों.

अथ होमप्रदेशाज्जिनचैत्यालयगमनम् ॥

अर्थ— घरांतील होम झाल्यावर जिनमंदिरांत गमन करावें.

जिनमंदिरगमनविधि.

तस्मात्स्वस्थमनीभवन् भवभयाद्भीतः सदा धार्मिको ।

मध्येनागरिकं जिनेन्द्रभवनं घण्टाध्वजाभूषितम् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहाया, पान २८४.

धर्मध्यानपरास्पदं सुखकरं सद्व्यपूजान्वित ।

ईर्यायाः पथशोधयन् स यतिवद्देहाद्वज्जेच्छ्रावकः ॥ ४२ ॥

अर्थ— संसारापासून भ्यालेल्या धार्मिक श्रावकानें पूजेची सर्व साध्या वरोवर घेऊन आपलें मन स्वस्थ करून, नगराच्या मध्यभागी असलेलें, घंटा, ध्वज वगैरेंनी सुशोभित असलेलें, धर्मध्यानाचें मुख्य-स्थान जें जिनमंदिर त्यांत गमन करवें. परांतून निघतांना ईर्यापथशुद्धि करावी आणि सर्व इंद्रियांचा निग्रह करावा.

बहिर्द्वारे नतः स्थित्वा नमस्कारपुरस्सरम् ॥

संस्तुयाच्छ्रीजिनाभारं परमानन्दनिर्भरम् ॥ ४३ ॥

अर्थ— मग जिनमंदिराच्या बाहेरच्या दरवाज्यांत उभे राहून, नमस्कार करून, आनंदानें जिनमंदिराची स्तुति पुढें लिहिलेल्या श्लोकांनी करावी.

सपदि विजितभारः सुस्थिताच्चासारः । क्षपितदुरितभारः प्राप्तमद्वोधधारः ॥

सुरकृतसुखसारः शंसितश्रीविहारः । परिणतपरपुण्यो जैननाथो मुदेऽस्तु ॥ ४४ ॥

अर्थ— ज्यानें मडनाला तत्काल जिझून काढिलें आहे, ज्याचे दाईं सम्यक्चारित्र स्थिर राहिलें आहे, ज्यानें पातकांचें ओझें फेंकून दिलें आहे, ज्याला केवलज्ञानाचें परतीर सांपडलें आहे, ज्याला देव देखील

सोगसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २८५.

॥ उत्तम सुखाची सामग्री आणून देतात, ज्याचा श्रीविहार (समवसरणसह संचार) लोकांकडून
॥ स्तविला गेला आहे आणि ज्याने उत्तम पुण्य संपादन केले आहे असा श्रीजिनेंद्र मला आनंद देवा.
॥ (हा श्लोक स्मरण नमस्कार करावा.)

उच्चैर्गोपुरराजितेन सुवृतं सालेन रम्येन वै ।
शालामण्डपतोरणान्वितवरं श्रीभक्त्यसहैर्भूतम् ॥
गीतैर्वाग्निनादमर्जनिवहैः शोभापरं मंगलम् ।
जैनेन्द्रं भवनं गिरीन्द्रसदृशं पदप्रेक्षितः श्रावकः ॥ ४९ ॥

अर्थ— नंतर उंच अशा गोपुराने युक्त असलेल्या रम्य अशा तटाने वेदिलेले, शाला (सोपे) मंडप
आणि तोरणे ह्यांनी युक्त असलेले, भक्त्यजीवांचे समुदाय ज्यांत बसलेले आहेत असे, अनेक मंगल
गायने आणि वाद्यंचे शब्द ह्यांच्या योगाने दुमदुमलेले, सुशोभित आणि मंगलयय असल्याने मेरुपर्वतासा-
रखे भासणारे जे जिनमंदिर, त्याकडे श्रावकाने अवलोकन करावे.

चैव्यालयस्तुति.

सुरसज्जितशाला सुवृत्तमिव विशाला । अमरसुवर्णिताना अर्चयति ललिताना ॥

मण्डपानां तोरणान्मुमुक्षुः प्रपद्यते । सुरमयसुसिद्धा मयः प्रीतिमयि निवसन् ॥ ४९ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा, पान २८६.

अर्थ— ज्या जिनमंदिरांत— कुलांनी दाट भरलेल्या अशा अनेक घाला, मोठ्याठे धूपांचे कलश [शेगड्या], चवऱ्या हातांत घेतलेल्या अनेक तरुणी स्त्रिया, नृत्यगायन करणारी नर्तकी [नाचणारी] सुवर्ण कलशाने युक्त अशा उंच ध्वजांनी युक्त असलेले गोपुर, देव, मनुष्य, पशु आणि सिंह ह्या सर्व वस्तु नेहमी रहात आहेत, ह्यणजे ह्या सर्व वस्तु जेथे सर्वदा दृष्टी पडत आहेत.

श्रीमत्पवित्रमकलङ्गमनन्तकल्पं । स्वायम्भुवं सकलमंगलमादितीर्थम् ॥

नित्योत्सवं क्षणिमयं निलयं जिनानां । त्रैलोक्यभूषणमहं शरणं प्रपद्ये ॥ ४७ ॥

अर्थ— हें श्रीजिनांचें मंदिर फारच सुशोभित आहे. हें पवित्र आणि निष्पाप अमून अनंतकालाचें आणि स्वयंभू असें आहे. तसेंच दर्शन करणाऱ्याचें सर्वप्रकारचें कल्याण करणारें आहे, व आपचें हें मुख्य तीर्थ आहे. हें रत्नमय असल्यानें संपूर्ण त्रैलोक्याचें भूषणभूत आहे. ह्यांत नेहमी अनेक प्रकारचे उत्सव चालले असतात. अशा ह्या जिनमंदिरांत मी शरण प्राप्त झालों आहे.

जयाति सुरनरेन्द्रश्रीसुधानिर्झरिण्याः । कुलधरणिधरोऽयं जैनचैत्याभिरामः ॥

प्रविपुलफलधर्मानोकहाग्रप्रवाल- । प्रसरशिखरशुम्भत्केतनः श्रीनिकेतः ॥ ४८ ॥

अर्थ— स्वर्गवासी देव आणि पृथ्वीवरील भूपति ह्यांची संपत्तिरूपी जी अमृताची नदी तिच्या उगमाचा कुलपर्वतच कीं काय! असें हें—श्रीजिनांच्या सुंदर प्रतिमेमुळे मनोहर दिसणारें, आणि ज्याच्यावर उभे

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २८७.

केलेले ध्वज अमंतफल देणाऱ्या धर्मरूप कल्पवृक्षाचीं हजणारीं कोंडळीं पानेंच कीं काय! असे शोभत आहेत. असें जिनमंदिर, लक्ष्मीचें वसतिस्थान असल्यानें उत्कर्ष पावत आहे.

मंदिरप्रवेश.

इत्यादिवर्णनोपेतं जिनेन्द्रभवनं गृही ॥

गत्वोपविश्य शालायां पादौ प्रक्षालयेत्ततः ॥ ४९ ॥

अर्थ— ह्याप्रकारच्या वर्णनानें युक्त असलेल्या जिनमंदिरांत जाऊन, बाहेरच्या शालेंत [सोप्यांत] कांहीं वेळ वसून नंतर श्रावकानें आपलें पादप्रक्षालन करावें.

चारत्रयं चेतसि निःसह्येति । शङ्कं गिरा कोमलया नितान्तम् ॥

समुच्चरन् द्वाग्त एव भक्त्या । जैनं निरीक्षेत दृशा सुविम्बम् ॥ ५० ॥

अर्थ— नंतर त्या श्रावकानें निःसह्ये हा शब्द तीनवेळ मनांत आणून अत्यंत कोमल स्वरानें उच्चारवा. आणि भक्तियुक्त अंतःकरण करून श्रीजिनविवाचें आपल्या डोळ्यांनीं निरीक्षण करावें.

त्रिःपरीत्य जिनविम्बमुत्तमं । हस्तयुग्ममुपधाय भालके ॥

निन्दयन्निजमनेकदोषतः । स्वैर्गुणैर्जिनवरं स्तुपात्सुखम् ॥ ५१ ॥

अर्थ— नंतर श्रावकानें जिनविवाला तीन प्रदक्षिणा घालून हात जोडून आपल्या कपाळाला (नमस्कारा-

सोमसेनवृत नैर्वाणिकाचार, अध्याय सहावा. पान २८८.

करिता) लावावेत मग अनेक दोषांनी आपली स्वतःची निंदा करावी. आणि श्रीजिनेंद्राची अनेकगुणांनी स्तुति आनंदाने करावी.

द्वारपालांश्च सन्मान्य ह्रीनाधिकान्स्वतःपरान् ॥

कृत्वाऽन्तर्वाग्नभागेषु स्थित्वा संस्तूयते जिनः ॥ ५२ ॥

अर्थ— द्वारपालांचा सत्कार करून आपल्यापेक्षा कमी किंवा जास्ती प्रतीचे जे लोक तेथे असतील त्यांना आपल्या डाव्या वाजूला करून आंतील गाभाऱ्यांत उभे राहून श्रीजिनाची स्तुति करावी. ती अशी—
श्रीजिनस्तुति.

शान्तं ते वपुरेतदेव विमलं भागण्डलालंकृतं ।

वाणीयं श्रुतिहारिणी जिनपते स्याद्वादसद्दर्शना ॥

वृत्तं सर्वजनोपकारकरणं तस्मात् श्रुतज्ञाः परे ।

त्वामेकं शरणं प्रयान्ति सहस्रा संसारनागच्छिदे ॥ ५३ ॥

अर्थ— हे भगवन् जिनपते! तुझे हे शरीर शांत निष्पाप आणि तेजस्वी आहे. तुझी वाणी स्याद्वादचा बोध करून देणारी अमून मनोहर आहे. आणि तुझा आचार सर्वजगावर उपकार करणारा आहे. ह्मणून दुसऱ्या मतांतील शास्त्रज्ञ लोकसुद्धा संसारापासून होणाऱ्या दुःखाच्या शांतीकरिता मनांत संशय न

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार, अध्याय सहावा. पान २८९.

धरतां तुलाच शरण येतात.

स्वामिन्नय विनिर्गतोऽस्मि जननीगर्भान्धकूपोदरा- ।

दयोद्धादितवृष्टिरस्मि फलवज्जन्माऽस्मि चाय स्फुटम् ॥

त्वामद्राक्षमहं यदक्षयपदानन्दाय लोकत्रयी- ।

नेत्रेन्दीवरकाननेन्दुममृतस्यन्दिप्रभाचन्द्रकम् ॥ ५४ ॥

अर्थ— हे प्रभो ! त्रैलोक्यांतील जीवांच्या नेत्ररूपी कमलांना प्रफुल्लित करणारा चंद्रच कीं काय ! असा आणि ज्याची कांतिरूपी चंद्रिका अमृताला स्रवते (सुख देती. आहे); असा जो तूं, त्या तुझें मी अक्षय सुखाच्या प्राप्तीकरितां दर्शन करता शालों. त्वामुळें मला— मी आजच आपल्या मातेच्या गर्भाशयरूपी अंधकारमय कूपांतून बाहेर पडलों, मीं आजच दोळे उघडले, आणि आज माझें जन्म सफल झालें— असें वाटत आहे.

दृष्टं धाम रसायनस्य महतां दृष्टं निधीनां पदं ।

दृष्टं सिद्धिरसस्य सद्य सदनं दृष्टं तु चिन्तामणः ॥

किं दृष्टैरथवाऽऽनुषङ्गिकफलैरेभिर्मयाऽन्य ध्रुवं ।

दृष्टं मुक्तिविवाहमङ्गलमिदं दृष्टे जिनश्रीगृहे ॥ ५५ ॥

सोमसेनकृत लैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २९०.

अर्थ— आज श्रीजिनाचें मंदिर मी पाहिल्यामुळे मला असे वाटते की, मी आज संसारतापाचा नाश करणाऱ्या रसायनाचें घर पाहिलें. मोठमोठ्या निधीचें वसतिस्थान पाहिलें. सिद्धिरसाचें मंदिर पाहिलें. चिंतामणीचें उत्पत्तिस्थान पाहिलें. आणखी असे वाटते की, जें मुख्य नव्हे असें फल देणाऱ्या अज्ञा ह्या रसायन वर्गरे वस्तु पाहून तरी काय उपयोग आहे? कांहीं नाहीं. झणून मी जें पाहिलें आहे तें ह्या सर्वांपेक्षां फारच महत्त्वाचें आहे. तें हें की, मी आज श्रीजिनमंदिर पाहिल्यानें मुक्तिलक्ष्मीचें विवाहमंगल पाहिलें.

दृष्टे त्वयि प्रभुतया प्रविराजमाने । नेत्रे इतः सफलतां जगतामधीश ॥

चित्तं प्रसन्नमभवन्मम शुद्धबुद्धं । तस्मात्त्वदीयमग्नहारि च दर्शनं स्तात् ॥ ५६ ॥

अर्थ— हे त्रैलोक्याधिपते! प्रभुत्वानें सिंहासनावर विराजमान असलेल्या तुझें दर्शन झाल्यानें माझे दोळे सफल झाले. आणि अंतःकरण शुद्ध व ज्ञानी होऊन प्रसन्न झालें. झणून माझ्या सर्व पातकांचा नाश करणारें तुझें दर्शन मला सर्वदा होवो.

सैषा घटी स दिवसः स च मास एव । प्रातस्तथापि वरपक्ष इहास्तु सोऽपि ॥

यत्र त्वदीयचरणाम्बुजदर्शनं स्या— । तस्मात्फल्यमेव वदन्तीह मुग्धाराविन्दम् ॥ ५७ ॥

अर्थ— हे भगवन्! ज्या वेळीं तुझ्या चरणकमलांचें दर्शन होईल तीच घटका, तोच दिवस, तोच महिना तोच प्रातःकाल आणि तोच पंधरवडा मला ह्या जगांत सर्वदा असो! कारण तुझें मुखकमल मला माझ्या

सोमसेनवृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान २९१.

जन्माचें सापत्य झालें असें सांगत आहे.

नेत्रे ते सफले मुखाम्बुजमहो याभ्यां सदा दृश्यते ।

जिह्वा सा सफला यया गुणतया त्वदर्शनं गीयते ॥

तौ पादौ सफलौ च यौ कलयतस्त्वदर्शनायोद्यतं ।

तथेतः सफलं गुणौस्तव विभो यच्चिन्तयत्यादरात् ॥ ५८ ॥

अर्थ— हे स्वामिन्! ज्यांच्या योगानें तुझें मुखकमल सर्वदा पाहिले जातें तेच नेत्र सफल होत. जिनें तुझ्या दर्शनाची स्तुति केली तीच जिह्वा सफल होय! जे तुझ्या दर्शनाकरितां निघालेल्या मनुष्याला धारण करतात तेच पाय सफल होत. आणि जे तुझ्या गुणांचें आदारानें चिंतन करतें तेंच मन सफल होय.

दर्शनं तव सुखैककारणं । दुःखहारि यशसेऽपि गीयते ॥

सेवया जिनपतेरहर्निशं । जायतां शिवमहो तनूमताम् ॥ ५९ ॥

अर्थ— हे प्रभो! जिनपति असा जो तूं त्या तुझें दर्शन, सुखकारक दुःखहारक आणि कीर्ति करणारें असें आहे. अशी सर्वलोक तुझ्या दर्शनाची स्तुति करतात. झणून तुझ्या सेवेनें सर्वजीवांचें कल्याण होवो!

इत्यादिस्मवनेः स्तुत्वा जिनदेवं महेश्वरम् ॥

भवेत्सन्तुष्टचित्तोऽसावुपात्तपुण्यराशिकः ॥ ६० ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहायः. मान. २९२.

अर्थ— अशा प्रकारच्या स्तुतीने श्रीजिनेंद्राचे स्तवन जो करतो त्याचे अंतःकरण आनंदित होते, आणि त्याला पुण्यप्राप्ति होते.

द्वारपालोभ्याः अनुज्ञेचा मंत्र.

अथ द्वारपालानुज्ञानमन्त्रः ॥ ॐ ह्रीं अर्हं द्वारपालाननुज्ञापयामि स्वाहा ॥
द्वारपालानुज्ञा ॥

अर्थ— “ ॐ ह्रीं ” इत्यादि मंत्राने द्वारपालांची आज्ञा घ्यावी.

जैत्यालयप्रवेशमंत्र.

ॐ ह्रीं अर्हं निःसही निःसही रत्नत्रयपुरस्सराय विद्यामण्डलनिवेशनाय
समयाय निःसही जिनालयं प्रविशामि स्वाहा ॥ जिनालयप्रवेशः ॥

अर्थ— “ ॐ ह्रीं ” इत्यादि मंत्र म्हणून श्रीजिनालयांत प्रवेश करावा.

गंधोदकसेंचनमंत्र.

ॐ ह्रीं पवित्रं गन्धोदकं शिरसि परिषेचयामि स्वाहा ॥ गन्धोदकपरिषेचनम् ॥
अर्थ— “ ॐ ह्रीं ” इत्यादि मंत्राने गंधोदकाने मस्तकावर सेंचन करावे.

नमस्कारविधि.

सोमसेनवृत्त तैत्तिरीयाचार, अध्याय सहास्र. पान २९३.

ऊर्ध्वाधो वस्त्रयुक्तः सन्स भूमौ श्रीजिनाधिपम् ॥

नभेत्साष्टांगविधिना पञ्चागविधिनाऽथवा ॥ ६१ ॥

अर्थ— मग खाली वर वस्त्र घेऊन भूमीवर श्रीजिनेंद्राला साष्टांग किंवा पंचांग नमस्कार यथाविधी करावा.

पश्चर्द्धशय्यया यद्वा प्रणामः क्रियते बुधैः ।

भक्त्या युक्त्या स्थलं दृष्ट्वा यथावकाशकं भवेत् ॥ ६२ ॥

अर्थ किंवा पशुप्रमाणे एका अंगावर निजूनही भक्तीने नमस्कार करावा. तात्पर्य— नमस्कार करण्यास जसा अवकाश (जागा) असेल त्या मानाने तीन प्रकारांपैकी कोणताही प्रकार करावा.

अष्टांगनमस्कार.

हस्तौ पादौ शिरश्चोरः कपोलयुगलं तथा ॥

अष्टांगानि नमस्कारे प्रोक्तानि श्रीजिनागमे ॥ ६३ ॥

अर्थ— दोन हात, दोन पाय, मस्तक, ऊर आणि दोन गाल ही नमस्कारांतील आठ अंगे श्रीजिनागमांत सांगितली आहेत. ही आठ अंगे जमिनीवर टेकून जो नमस्कार केला जातो त्यास साष्टांग नमस्कार असे म्हणतात.

पंचांग आणि पश्चर्द्ध नमस्कार.

सोमसेनकृत विषयविकीर्ण, अध्याय सहावा. पान २९४.

मस्तकं जानुयुग्मं च पञ्चाङ्गानि करो नतौ ॥

अत्र प्रोक्तानि पञ्चाङ्गे क्षमनं पशुचर्मतम् ॥ ६४ ॥

अर्थ— मस्तक, दोन गुडघे आणि कोपर देऊन पुढे केलेले दोन हात ही नमस्कारांतील पांच अंगे होत. या पांच अंगांचाच भूमीला स्पर्श ज्या नमस्कारांत होतो, त्याला पंचांग नमस्कार म्हणतात. आणि पशूप्रमाणे एका कुशीवर निजून जो नमस्कार करतात त्याला पश्वर्द्ध असें म्हणतात. असे नमस्काराचे तीन प्रकार आहेत.

मुलं सम्मार्ज्यं वस्त्रेण साष्टांगनमनं भवेत् ॥

पदद्वन्द्वं सनं स्थित्वा दृष्ट्वा पद्मोद्विजनेश्वरम् ॥ ६५ ॥

अर्थ— जेव्हा साष्टांगनमस्कार करावयाचा त्यावेळीं आपल्या वस्त्राने भूमी स्वच्छ झाडून टाकावी. आणि मग नमस्कार करावा. ह्याप्रमाणे नमस्कार केल्यावर दोनी पाय जोडून उभे राहून डोळ्यांनी श्रीजिनेंद्रांचे दर्शन करावे.

संयोज्य करयुग्मं तु ललाटे वाऽथ वक्षसि ॥

न्यस्य क्षणं नभेर्त्तिकचिद्भूत्वा प्रदक्षिणो पुनः ॥ ६६ ॥

अर्थ— दोनी हात जोडून कपाळावर किंवा हृदयावर ठेवून थोडेसे नम्र व्हावे. मग पुनः श्रीजि-

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा, पान २९५.

नैद्रात्र्या मक्षिणा करावी.

अष्टांगनमस्कारविधि.

वामपादं पुरः कृत्वा भूमौ संस्थाप्य हस्तकौ ॥

पादां प्रसार्य पश्चात् द्वौ शयेताधोमुखं शनैः ॥ ६७ ॥

सम्प्रसार्य करद्वन्द्वं कपालं स्पर्शयेद्भुजम् ॥

कपोलं सर्वदेहं च वामदक्षिणपाद्वर्गम् ॥ ६८ ॥

पुनरुत्थाय कार्यं त्रिवारं मुखे स्तुतिं पठन् ॥

समस्थाने समाविश्य कुर्यात्सामायिकं ततः ॥ ६९ ॥

अर्थ— मग डावा पाय पुढें करून दोनी हात भूमीवर टेकावेत. नंतर दोनी पाय मागे पसरून सावकाश भूमीवर खाली तोंड करून पालथे निजावें, आणि दोनी हात पुढें पसरून आपल्या कपालाचा आणि गालांचा व डाव्या उजव्या कुशी सहवर्तमान सर्व शरीराचा भूमीला स्पर्श करावा. आणि मुखानें श्रीजिनेश्वराची स्तुति करावी. ह्याप्रमाणें पुनः उठून करावें. ह्यालाच साष्टांगनमस्कार ह्मणतात. असा नमस्कार तीन वेळां करावा. मग सासल्या (उंच सकल नसलेल्या) स्थलावर बसून सामायिक करावें.

जिनपूजा ततः कार्या शुभैरष्टविधार्चनैः ॥

सोमसेनकृत तैद्वर्णिकाचार, अव्याय सहाय. पान २९६.

श्रुतं गुरुं ततः सिद्धं पूजयेद्भक्तितः परम् ॥ ७० ॥

अर्थ— मग आठ प्रकारच्या उपचारांनी श्रीजिनेंद्राची पूजा करावी. तशीच शास्त्र, गुरु आणि सिद्ध ह्यांचीही पूजा भक्तीने करावी.

श्रुतपूजावर्णन.

ये यजन्ति श्रुतं भक्त्या ते यजन्तेऽक्षसा जिनम् ॥

न किञ्चिदन्नरं प्राहुरासा हि श्रुतदेवयोः ॥ ७१ ॥

अर्थ— जे भक्तीने श्रुताची (शास्त्राची) पूजा करितात त्यांनीं साक्षात् जिनेश्वराची पूजा केल्यासारखे होत. कारण, देव आणि शास्त्र ह्यांत कांहीं भेद नाही असें सर्वज्ञ मुनि सांगतात.

गुरुपास्तिवर्णन.

उपास्या गुरवो नियमप्रमत्तैर्वृषार्थिभिः ॥

तत्पक्षताक्ष्यपक्षान्तश्चरा विघ्नोरगोत्तराः ॥ ७२ ॥ (?)

अर्थ— धर्माची इच्छा करणारांनीं कोणत्याही प्रकारची हयगय न होऊं देतां गुरूची सेवा करावी. कारण, त्यांच्या सेवेनें विघ्नांचा नाश होतो.

निर्घ्याजया मनोवृत्त्या सानुवृत्त्या गुरोर्मनः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अच्यय सहाय. पान २९७.

प्रविश्य राजवच्छश्वद्विनयेनानुरञ्जयेत् ॥ ७३ ॥

अर्थ— निष्कपट अशा मनानें मुख्यें अनुवर्तन करून त्यांच्या मनांत शिरावें क्षणजे त्यांची कृपा संपादन करावी, आणि एखाद्या राजाप्रमाणें त्यांचें रंजन करावें.

पूजेचे भेद.

पूजा चतुर्विधा ज्ञेया नित्या चाष्टान्हिकी तथा ॥

इन्द्रध्वजकल्पद्रुमौ चतुर्मुखश्च पञ्चमः ॥ ७४ ॥

अर्थ— श्रीजिनैद्राच्या पूजेचे पांच प्रकार आहेत. ते— नित्यमह, आष्टान्हिक, इन्द्रध्वजमह, कल्पद्रुमह, हे चार; आणि चतुर्मुखमह असे पांच प्रकार शास्त्रांत सांगितले आहेत.

नित्यमहलक्षण.

प्रोक्तो नित्यमहोऽन्वहं निजगृह्णात्रीतेन गन्धादिना ।

पूजा चैत्यगृहेऽर्हतः स्वविभवाच्चैत्यादिनिर्माणम् ॥

भक्त्या ग्रामगृहादिशासनाविधा दानं त्रिसन्ध्याश्रया ।

सेवा स्वेऽपि गृहेऽर्चनं च यमिनां नित्यप्रदानानुगम् ॥ ७५ ॥

अर्थ— प्रतिदिवशीं आपल्या घरांतून पूजेची सामग्री घेऊन जिनमंदिरांत जाऊन पूजा करणें; आपल्याला

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान २९८.

द्रव्याची जशी अनुकूलता असेल त्या मानाने जिनविंब, मंदिर वगैरे करणे; त्या मंदिरांतील स्वर्चाकरिता आपल्या शक्तीप्रमाणे गांव, घर वगैरेचे पत्र (सनद) करून मंदिराकडे देणे; प्रातःकाल, मध्यान्हकाल आणि सायंकाल ह्या तीनही काळां श्रीजिनेंद्राची सेवा करणे; आणि यतींना अब देणे ह्याला नित्यमह असे ह्मणतात. हा प्रकार मंदिरांतील सांगितला. आपल्या घरांत जिनपूजा करणे व यतींना अबदान करणे ह्यासही नित्यमह असे ह्मणतात.

आष्टान्हिक आणि इंद्रध्वजमहांचे लक्षण.

जिनार्चा क्रियते सद्भिर्या नन्दीश्वरपर्वणि ॥

आष्टान्हिकोऽसौ सेन्द्रार्थः साध्या त्वेन्द्रध्वजो महः ॥ ७६ ॥

अर्थ— भक्तिमान् श्रावकांनी नंदीश्वरपर्वत जी जिनांची पूजा केली जाते त्याला आष्टान्हिकमह असे ह्मणतात, आणि इंद्रादिदेवांनी केलेली जी पूजा तिला इंद्रध्वजमह असे ह्मणतात.

चतुर्मुखमहलक्षण.

भक्त्या मुकुटयद्भिर्या जिनपूजा विधीयते ॥

तदारूयः सर्वतोभद्रचतुर्मुखमहामखः ॥ ७७ ॥

अर्थ— पद्माभिषेक केलेल्या राजांनी जी जिनांची पूजा केली जाते तिला सर्वतोभद्रमह किंवा चतुर्मुख

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहाय्य, पान २९२.

खमह असें ह्यणतात.

कल्पद्रुममहलक्षण.

किमिच्छकेन दानेन जगदाशाः प्रपूर्य यः ॥

भक्तिभिः क्रियते सोऽर्ह्यज्ञः कल्पद्रुमो मतः ॥ ७८ ॥

अर्थ— चक्रवर्ती राजांनी याचक लोक जें मागतील तें त्यांना देऊन सर्वांची इच्छा तृप्त करून जी पूजा केली जाते त्या पूजेला कल्पद्रुममह असें ह्यणतात.

बलिस्नपननाट्यादि नित्यं नैमित्तिकं च यत ॥

भक्ताः कुर्वन्ति तेष्वेव तद्यथास्वं विकल्पयेत् ॥ ७९ ॥

अर्थ— बलिदान करणें, जिनेंदांना स्नान पालणें, त्यांच्या पुढें नृत्यगायन करणें वगैरे ज्या नित्यनैमित्तिक क्रिया भक्तिमान् श्रावक करतात, त्या सर्व क्रियाही ह्या वरील पांच प्रकारच्या पूजेत यथाविधि करान्यात.

जलधारा वगैरेचीं फलें.

वार्धारा रजसः शमाय पदयोः सम्यक्प्रयुक्ताऽर्हतः ।

सद्गन्धस्तनुसौरभाय विभवाच्छेदाय सन्त्यक्षताः ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय सहावा. पान ३००.

यष्टुः स्रग्दिविजस्रजे चरुमास्वाम्याय दीपस्तिष्वे ।

धूपो विश्वदृगुत्सवाय फलमिष्टार्थाय चार्घ्याय सः (?) च ॥ ८० ॥

अर्थ— भक्तियुक्त अंतःकरणाने श्रीजिनेंद्राच्या चरणावर जलधारनेने अभिषेक केल्याने अभिषेक करणाऱ्याच्या पातकांचा नाश होतो. श्रीजिनांच्या चरणावर उत्तम सुवासिक गंधाचा लेप केल्याने आपल्या अंगास सुगंध येतो. श्रीजिनांच्या चरणावर अक्षता दिल्याने पूजकांस अविच्छिन्न संपत्ति प्राप्त होते. श्रीजिनाला पुष्पमाला अर्पण केल्याने पूजकांस स्वर्गावरील कल्पतरूंच्या पुष्पांची माला प्राप्त होते. स्वर्णजे देवही त्याची पूजा करितात. श्रीजिनेंद्रापुढे चरु अर्पण केल्याने पूजकांस उमास्वामीप्रमाणे सम्यग्ज्ञानाची प्राप्ति होते. दीपाच्या योगाने पूजकाच्या देहावर कांति येते. जिनेंद्राच्या अग्रभागीं धूप घातल्याने पूजकाच्या ठिकाणीं सर्व जगाला आनंदित करण्याचे सामर्थ्य येते, आणि अर्घ्याकरितां श्रीजिनेंद्राच्या अग्रभागीं फलदान केलें असतां पूजकाचे इष्ट मनोरथ सिद्धि पावतात. असा अष्टोपचार पूजेचा महिमा आहे.

पूजाक्रम.

भक्त्या स्तुत्वा पुनर्नत्वा जिनेशं क्षेत्रपालकम् ॥

पद्माद्याः शासनाधिष्ठा देवता मानयेत्क्रमात् ॥ ८१ ॥

अर्थ— पूजा झाल्यावर श्रीजिनेंद्राची आणि क्षेत्रपालाची भक्तीने स्तुति करून पुनः नमस्कार करावा.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३०१.

नंतर पद्मा वगैरे ज्या जिनशासन देवता, त्यांची क्रमाने पूजा करावी.

ततो मण्डपसद्देशं समागत्य श्रुतं मुनिम् ॥

भक्त्या नत्वा समाधानं पृच्छेद्देहादिसम्भवम् ॥ ८२ ॥

अर्थ— नंतर वाहेरील मंडपांत येऊन श्रुत आणि त्या ठिकाणी असलेले मुनि ह्यांना नमस्कार करावा.
आणि मुनींना शरीराची समाधानता (स्वस्थता) असल्याबद्दल विनयाने विचारावे.

नित्यव्रतग्रहण,

दिग्देशानर्थदण्डादि रसं तैलघृतादिकम् ॥

नित्यव्रतं तु गृण्हीयाद्गुरोरग्रे सुखप्रदम् ॥ ८३ ॥

अर्थ— नंतर गुरूच्या समक्ष दिग्विरति, देशविरति, अनर्थदंडविरति वगैरे आणि रस (गूळ, मीठ, तेल, तूप वगैरे पदार्थांचा त्याग हीं नित्यव्रते ग्रहण करावीत.

व्रतग्रहणमाहात्म्य.

दृक्पूतमपि यष्टारमर्हतोऽभ्युदयश्रियः ॥

अयन्यहम्पूर्विकया किं पुनर्व्रतभूषितम् ॥ ८४ ॥

अर्थ— नुसत्या दर्शनिकप्रतिभेत (पहिल्या प्रतिभेत) असलेल्या पूजकाला जर स्वर्गातील संपत्ति

सोमसेनवृत्त वैवर्णिकाचार, अव्याय सहावा. पान ३०२.

आपण होऊन येऊन आश्रय करतात, तर तो पूजक व्रतांनी युक्त झाल्यावर त्या संपत्ति प्राप्त होतील
ह्यांत काय सांगावयाचे आहे.

गुरु वगैरेंना वंदन करण्याचा प्रकार.

नमोऽस्तु गुरवे कुर्याद्वन्दनां ब्रह्मचारिणे ॥

इच्छाकारं सधर्मिभ्यो वन्दामीत्याजिकादिषु ॥ ८५ ॥

अर्थ— गुरूला नमस्कार करण्याच्या प्रसंगी नमस्कार करणाऱ्याने “ नमोऽस्तु ” असें झणावे.
ब्रह्मचार्यांस नमस्कार करण्याच्या वेळीं “ वंदनां करोमि ह्मणजे वंदना करतो ” असें झणावे. आपल्या
सधर्मि लोकांस नमस्कार करतांना “ इच्छामि ” (प्रेमाची इच्छा करितो) असें झणावे. आणि आर्यि-
कांना नमस्कार करावयाच्या वेळीं “ वंदामि ” (वंदन करतो) असें झणावे.

गुरु वगैरेंनीं नमस्कार करणाऱ्यास चावपाचे आशीर्वाद वगैरे.

श्रावकानां मुनीन्द्रा ये धर्मवृद्धिं ददत्यहो ॥

अन्येषां प्राकृतानां च धर्मलाभमतः परम् ॥ ८६ ॥

आर्यिकास्तद्वदेवात्र पुण्यवृद्धिं च वर्णिनः ॥

दर्शनविशुद्धिं प्रायः क्वचिदेतन्मतान्तरम् ॥ ८७ ॥

सोमसेनकृत त्रैविंशिकाचार, अध्याय सहावां. पान ३०३.

श्राद्धाः परस्परं कुर्युरिच्छाकारं स्वभावतः ॥

जुहारुरिति लोकेऽस्मिन्नप्रस्कारं स्वसज्जनः ॥ ८८ ॥

अर्थ - मुनींनी किंवा गुरूंनी; नमस्कार करणारा जर श्रावक असेल तर त्याला सद्धर्मवृद्धिरस्तु (सद्धर्माची वृद्धि होवो) असा आशीर्वाद करावा. आणि नमस्कार करणारा जर श्रावक नसेल तर सद्धर्मलाभोऽस्तु (तुला सद्धर्माचा लाभ होवो) असा आशीर्वाद करावा. आर्थिकांनीही असेंच ह्मणावे. ब्रह्मचान्याने पुण्य-वृद्धिरस्तु (तुझे पुण्य वाढो) असे ह्मणावे. किंवा दर्शनविशुद्धिरस्तु (तुझी दर्शनविशुद्धि) होवो असे ह्मटले तरी चालेल, असे एक दुसरे पत आहे. श्रावकांनी एकमेकांस इच्छामि असेंच ह्मणावे. लौकिकव्यवहारांत जुहारू असे ह्मणून नमस्कार करण्याचा आपल्यांतील चांगल्या लोकांचा संप्रदाय आहे.

व्यवहारांत वामण्याची पद्धति.

योग्यायोग्यं नरं दृष्ट्वा कुर्वीत विनयादिकम् ॥

विद्यातपोगुणैः श्रेष्ठो लघुश्चापि गुरुमतः ॥ ८९ ॥

अर्थ— हा नमस्काराने जो विनय दाखवावयाचा तो योग्य कोण, अयोग्य कोण हे पाहून दाखवावा. त्यांत विद्या, तप आणि सद्गुण ह्यांनी जो श्रेष्ठ असेल तो आपल्यापेक्षां वयाने अथवा जातीने जरी कमी असला तथापि मोठाच समजावा.

सोमसेनकृत द्वैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३०४.

रोगिणो दुःखितान् जीवान् जैनधर्मसमाश्रितान् ॥

सम्भाष्य वचनैर्घृष्टैः समाधानं समाचरत् ॥ ९० ॥

अर्थ— रोगी आणि दुःखित अशा जैनधर्मातील लोकांशीं गोड बोलून त्यांचें समाधान करावें.

मूर्खान् मूढांश्च गर्विष्ठान् जिनधर्मविवर्जितान् ॥

कुवादिवादिनोऽत्यर्थं त्यजेन्मौनपरायणः ॥ ९१ ॥

अर्थ— मूर्ख लोक, वेढे झालेले लोक, गर्विष्ठ लोक, जैनधर्मात नसलेले लोक आणि वितंडवाद करणारे असे अन्यमतांतील लोक ह्यांच्याशीं भाषण करूं नये.

नम्रीभूताः परं भक्त्या जैनधर्मप्रभावकाः ॥

तेषामुद्धृत्य मूर्धानं ब्रूयाद्वाचं मनोहराम् ॥ ९२ ॥

अर्थ— जैनधर्माची प्रभावना करणारे जर कोणी आपल्या पुढें नम्र होतील तर त्यांचें मस्तक आपण हातानें वर उचलून, त्यांच्याशीं मधुर भाषण करावें.

शास्त्रश्रवण आणि शास्त्रकथन.

गुरोरग्रे तनो मद्यामुपविश्य मदोज्झितः ॥

शृणुयाच्छास्त्रसम्बन्धं तत्त्वार्थपरिसूचकम् ॥ ९३ ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३०६.

अर्थ— श्रावकाने गुरुच्या पुढे अभिमान सोडून भूमीवर बसावे. आणि खऱ्या वस्तूचे प्रतिपादन करणारे शास्त्र श्रवण करावे.

अन्येषां पुरतः शास्त्रं स्वयं वाऽथ प्रकाशयेत् ॥

मनसा वाऽप्रमत्तेन धर्मदीपनहेतवे ॥ ९४ ॥

जीवाजीवास्त्रवा बन्धसंवरो निर्जरा तथा ॥

मोक्षश्च सप्त तत्त्वानि निर्दिष्टानि जिनागमे ॥ ९५ ॥

षड् द्रव्याणि सुरम्याणि पञ्च चैवास्तिकायकाः ॥

यतिश्रावकधर्मस्य शास्त्रार्थं कथयेद्बुधः ॥ ९६ ॥

मिथ्यामतं परिच्छिद्य जैनमार्गं प्रकाशयेत् ॥

प्रमाणनयनिक्षेपैरनेकान्तमताङ्कितैः ॥ ९७ ॥

पुण्यं पुण्यफलं पापं तत्फलं च शुभाशुभम् ॥

दयादानं भवेत्पुण्यं पापं हिंसानृतादिकम् ॥ ९८ ॥

इत्यादि धर्मशास्त्राणि समुद्दिश्य सविस्तरम् ॥

यतिपण्डितमुख्यानां शृश्रूषां कारयेन्नरः ॥ ९९ ॥

संमलेनकृत धर्मिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३०६.

अर्थ— दुसरे आपले सधर्मिलोक जर असतील तर त्यांच्या पुढे आपण स्वतः धर्माची प्रभावना करण्याकरिता सावधान अंतःकरणाने शास्त्र सांगायचे. त्यांत जीव, अजीव, आस्रव, बंध, संवर, निर्मेरा आणि मोक्ष हीं जिनागमांत सांगितलेलीं सात तत्त्वे; जीव, अजीव, आकाश, धर्म, अधर्म आणि काल हीं सहा द्रव्ये; जीव, अजीव, आकाश धर्म आणि अधर्म हे पांच अस्तिकाय; यतींचे धर्म आणि श्रावकांचे धर्म इतक्यांचे विवेचन करावे. हे विवेचन करतांना मिथ्यामतांचे खंडण करून प्रमाण आणि नय ह्यांच्या योगाने अनेकांतमतांचे (स्याद्वादाचे) स्पष्टीकरण करावे. पुण्य आणि पाप ह्यांची शुभ आणि अशुभ अशीं फळे सांगून, दयादान पुण्यकारक आहे, व हिंसा, असत्य, वगैरे आचार हा पापकारक आहे वगैरे गोष्टींचे धर्मशास्त्राला अनुसरून सविस्तर विवेचन करावे. अशा प्रकारे ज्याच्यान करून यति आणि पंडित ह्यांना शास्त्र श्रवण करण्याची इच्छा उत्पन्न करावी.

नमस्कारं पुनः कुर्याज्जिनानां जैनधर्मिणाम् ॥

गुर्वादिकं च सम्पृच्छय ब्रजेभिजगृहं गृही ॥ १०० ॥

अर्थ— जिन आणि जैनधर्मी असे आपले गुरु वगैरे ह्यांना पुनः नमस्कार करून श्रावकांना मंदिरांतून आपल्या घरी यावे.

मय्यान्हविधि.

सौमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३०७

सदने पुनरागत्य कृत्वा स्नानं च पूर्ववत् ॥

जपहोमजिनार्चाश्च कुर्यादाचमनादिकम् ॥ १०१ ॥

प्राणायामं परीषेकं शिरसोऽर्धप्रकल्पनम् ॥

उष्णोदकेन पूजादि कार्यं कुर्यान्न च कश्चित् ॥ १०२ ॥

अर्थ— मग घरीं येऊन, स्नान करून जप, होम, जिनपूजा, आचमन, प्राणायाम मस्तकावर जलसेचन वगैरे सर्व क्रिया पूर्वीप्रमाणे करावी. ऊन पाण्याने पूजा वगैरे कोणतीही क्रिया केव्हाही करू नये. ही मध्यान्हक्रिया होय.

पात्रदान.

ततो भोजनकाले तु पात्रदानं प्रकल्पयेत् ॥

भोगभूमिकरं स्वर्गप्राप्तेरुत्समकारणम् ॥ १०३ ॥

अर्थ— नंतर भोजनाचा काल प्राप्त झाला असतां सत्पात्राला अन्नदान करावे. हे दान आपल्याला सुखोपभोग आणि स्वर्गप्राप्ति ह्यांचे मुख्य साधन आहे.

पात्रांचे भेद.

पात्रं चतुर्विधं ज्ञेयममुन्नात्र सुखासिद्धम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३०८.

धर्मभोगयशःसेवापात्रभेदात् परं मतम् ॥ १०४ ॥

अर्थ— दान देण्यास योग्य अशा मनुष्यास पात्र असें ह्मणतात. हे पात्र धर्मपात्र, भोगपात्र, यशःपात्र आणि सेवापात्र असें चार प्रकारचे आहे. हीं चार प्रकारचीं पात्रे आपल्यास ह्या लोकीं आणि परलोकीं सुखप्राप्ति करून देणारी आहेत.

धर्मपात्राचे भेद.

धर्मपात्रं त्रिभेदं स्यात् जघन्यं मध्यमोत्तमम् ॥

तेभ्यो दानं सदा देयं परलोकसुखप्रदम् ॥ १०५ ॥

अर्थ— धर्मपात्र हे कनिष्ठ, मध्यम आणि उत्तम असें तीन प्रकारचे आहे. त्याला सर्वदा दान द्यावे. त्यापासून परलोकीं सुखप्राप्ति होते.

जघन्यपात्राचे लक्षण.

सम्यग्दृष्टिः सदाचारी श्रावकाचारतत्परः ॥

गुरुभक्तश्च निर्गर्वो जघन्यं पात्रमुच्यते ॥ १०६ ॥

अर्थ— जो सम्यग्दर्शन, सदाचार, श्रावकांचा आचार आणि गुरुभक्ति ह्यांनी युक्त असतो आणि गर्वरहित असतो, तो दान देण्यास कनिष्ठ पात्र होय.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३०९.

मध्यमपात्राचें लक्षण.

ब्रह्मचर्यव्रतोपेतो गृहस्थारम्भवर्जितः ॥

अल्पपरिग्रहैर्युक्तो मध्यमं पात्रमिष्यते ॥ १०७ ॥

अर्थ— जो ब्रह्मचर्यव्रत करणारा, गृहस्थाचे कृषि वगैरे उद्योग न करणारा असा असतो आणि अल्पपरिग्रह बाळगणारा असतो तो मध्यमपात्र होय.

उत्तमपात्राचें लक्षण.

अष्टाविंशतिसंख्यातमूलगुणयुतो व्रती ॥

सर्वैः परिग्रहैर्युक्तः क्षमावान् शीलसागरः ॥ १०८ ॥

मित्रशत्रुसमध्यानी ध्यानाध्ययनतत्परः ॥

मुक्त्यर्थी लिपदाधीशो ज्ञेयं ह्युत्तमपात्रकम् ॥ १०९ ॥

अर्थ— जो अष्टावीस मूलगुणांनी युक्त आहे, ज्यानें व्रतें पाळलीं आहेत, ज्यानें सर्वपरिग्रह सोडले आहेत, जो सर्वांवर क्षमा करीत आहे, जो शीलांचा समुद्रच कीं काय! असा असून मित्र आणि शत्रु ह्यांच्याविषयीं ज्याची समझुद्धि आहे, जो ध्यान आणि स्वाध्याय यांविषयीं तत्पर असतो, जो मोक्षाचीच इच्छा करीत आहे आणि सम्यग्दर्शन, सम्यग्ज्ञान आणि सम्यग्चारित्र्य हीं तिन्हीं ज्याचे ठिकाणीं वास

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३१०.

करीत आहेत असा जो असेल तो उत्तमपात्र होय.

धर्मपात्रदानाचें फल.

जघन्यादित्रिपात्रेभ्यो दानं देयं सुधार्मिकैः ॥

ऐहिकामुत्रसम्पत्तिहेतुकं परमार्थकम् ॥ ११० ॥

अर्थ— कनिष्ठ, मध्यम आणि उत्तम ह्या तीनही पात्रांना धार्मिक मनुष्याने दान करावें. कारण ते दान ह्या लोकीं आणि परलोकीं आपल्याला संपत्ति प्राप्त करून देणारे असून परमार्थाचेंही साधन आहे.

भोगपात्रलक्षण.

भोगपात्रं तु दारादि संसारसुखदायकम् ॥

तस्य देयं सुभूषादि स्वदाकृत्या धर्महेतवे ॥ १११ ॥

अर्थ— स्त्रीपुत्रादिक हे भोगपात्र होय. हे संसारांत सुख देणारे असल्याने त्याला देखील आपल्या शक्तीममाणें अलंकार वगैरे वस्तु धर्माकरिता दान करान्यात.

भोगपात्राला दान न केल्याचें फल.

यदि न दीयते तस्य करोति न वचस्तदा ॥

पूजादानादिकं नैवं कार्यं हि घटते गृहे ॥ ११२ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहस्रा. पान ३११.

अर्थ— ह्या स्त्रीपुत्रादि भोगपात्राला जर दिलें नाहीं तर ते आपलें सांगितलेलें ऐकत नाहींत. त्यामुलें पूजा वगैरे धर्मकृत्यें घरांत होऊं शकत नाहींत.

यशस्पात्राचें लक्षण.

भद्रादिकं यशस्पात्रं लोके कीर्तिप्रवर्तकम् ॥

देयं तस्य धनं भूरि यशसे च सुखाय च ॥ ११३ ॥

अर्थ— ब्राह्मण वगैरे लोक यशःपात्र होत. हे देणाऱ्याची जगांत कीर्ति करितात. ह्मणून आपली कीर्ति व्हावी आणि सुख प्राप्त व्हावें ह्याकरितां त्यांना पुष्कळ दान करावें.

यशस्पात्राकः न दित्वाचें फल.

विना कीर्त्यां वृथा जन्म मनोदुःखप्रदायकम् ॥

मनोदुःखे भवेदार्तं पापबन्धस्तथाऽर्तितः ॥ ११४ ॥

अर्थ— कीर्तीवांचून जगणें हें व्यर्थ असल्यानें मनाला दुःख देणारें होतें. आणि मनाला दुःख झालें ह्मणजे आर्तध्यान सुरू होऊन त्यापासून बंध होतो. ह्याकरितां कीर्ति अवश्य झालीच पाहिजे.

सेवापात्राचें लक्षण.

सेवापात्रं भवेदासीदासभृत्यादिकं ततः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार्य, अध्याय सहास्र. पान ३१२.

तस्य देयं पटाद्यर्घं यथेष्टं च युथोचितम् ॥ ११५ ॥

अर्थ— दास, दासी, चाकर मनुष्ये वगैरे हे सेवापात्र होत. ह्मणून त्यांना वस्त्र, अन्न वगैरे पदार्थ त्यांच्या योग्यतेप्रमाणे व त्यांना प्रिय असतील ते पदार्थ द्यावे.

दयादान.

दयाहेतोस्तु सर्वेषां देयं दानं स्वशक्तितः ॥

गोवत्समहिषीणां च जलं च तृणसञ्चयम् ॥ ११६ ॥

अर्थ— दयेमुळे जे द्यावयाचे ते कोणालाही द्यावे. गाय, वासरू, हसै ह्यांनाही गवत आणि पाणी आपल्या शक्तीप्रमाणे द्यावे.

त्या त्या दानाची फळे.

पात्रे धर्मनिबन्धनं तदितरे श्रेष्ठं दयाख्यापकं ।

मित्रे प्रीतिविषयार्थं रिपुजने वैरापहारक्षमम् ॥

भृत्ये भक्तिभरावहं नरपतौ सन्मानसम्पादकं ।

भद्रादौ तु यशस्करं वितरणं न काप्यहो निष्फलम् ॥ ११७ ॥

अर्थ— पात्राचे ठिकाणी दिले असतां धर्म होतो. इतर ठिकाणी दिले असतां आपण दया करीत

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३१३.

आहो अशी प्रसिद्धि होते. मित्राला दिले असतां प्रेम अधिक वाढते. शत्रूला दिले असतां द्वेष नाहीसा होतो. चाकर मनुष्यांना दिले असतां त्यांची भक्ति आपल्यावर अधिक होते. राजाला दिले असतां आपली प्रतिष्ठा होते. आणि ब्राह्मणाला दिले असतां कीर्ति होते. एकंदरीत दान हे कोठेच निष्फल होत नाही.

सुसोत्तानशया लिहन्ति दिवस्तान् स्वांगुष्ठमार्यास्ततः ।

कौ रङ्गन्ति ततः पदैः कलगिरो यान्ति स्खलन्निस्ततः ॥

स्थेयोभिश्च ततः कलागुणभृतस्तारुण्यभोगोद्गताः ।

ससाहेन ततो भवन्ति सुदृगादानेऽपि योग्यास्ततः ॥ ११८ ॥

अर्थ— दान करणारे जीव पुढल्या जन्मीं भोगभूमीत आर्य होऊन जन्मास येतात. त्यांची स्थिति अशी असते की, ते जन्मास आल्यापामून सात दिवस उत्तार्णे निजून आपला हाताचा अंगठा चोखतात. पुढे सात दिवस जमिनीवर रांगू लागतात. मग सात दिवस चोवडे बोलत अडखळत चालतात. पुढे सात दिवसांत चांगले चालतात. मग सात दिवसांत कला आणि गुण ह्यांनी पूर्ण होतात. नंतर सात दिवसांत तरुण होतात. आणि पुढे सात दिवसांत सम्यग्दर्शनाचे ग्रहण करण्यास योग्य होतात. आणि चिरकाल रहातात. तात्पर्य, दानप्रभावाने एकोणपन्नास दिवसांत ते तरुण होऊन सर्व सुखाचा अनुभव करू लागतात.

सौमसेनकृत त्रैविद्याचार, अध्याय सहाय. पान ३१४.

चतुर्विधदाने.

अथ प्रसंगादानमुच्यते—

आहारशास्त्रभैषज्याभयदानानि सर्वतः ॥

चतुर्विधानि देयानि मुनिभ्यस्तत्त्ववेदिभिः ॥ ११९ ॥

अर्थ— आतां प्रसंगामुळे दानाचे प्रकार सांगतात— आहारदान, शास्त्रदान, अभयदान आणि औषधदान अशीं चार प्रकारचीं दाने आहेत. तीं दाने तत्त्वज्ञानी मनुष्यानें मुनीला द्यावीत.
त्यांचीं फळे.

ज्ञानवान् ज्ञानदानेन निर्भयोऽभयदानतः ॥

अन्नदानात्सुखी नित्यं निर्व्याधिर्भैषज्यान्नुवेत् ॥ १२० ॥

अर्थ— शास्त्रदान केल्यानें ज्ञान प्राप्त होतें. अभयदानाने मनुष्य निर्भय होतो. अन्नदानाने सुख होतें. आणि औषधदानाने मनुष्याला आरोग्याची प्राप्ति होते.

अधोत्तरपुराणे - शास्त्राभयान्नदानानि प्रोक्तानि जिनसत्तमैः ॥

पूर्वपूर्वयद्गृपात्तफलानीमानि धमिताम् ॥ १२१ ॥

अर्थ— उत्तरपुराणांत असे सांगितले आहे की, शास्त्रदान, अभयदान आणि अन्नदान अशीं तीन

सीमसेनकृत तैवर्णिक्काचार, अव्याय सहावा. पान ३१९.

प्रकारचीं दानें आहेत. त्यांत अन्नादानापेक्षां अभयदानाचें फल अधिक आहे. आणि अभयदानापेक्षां शास्त्रदानाचें किंवा ज्ञानदानाचें फल अधिक आहे.

कुदानें.

कन्या हस्तिसुवर्णवाजिकपिलादासीतिलाः स्यन्दनं ।

क्ष्मा गेहं प्रतिषद्धमत्र दशधा दानं दरिद्रेप्सितम् ॥

तीर्थान्ते जिनशीतलस्य सुतरामाविश्रकार स्वयं ।

लुब्धो वस्तुषु भूतिशर्मतनयोऽसौ मुण्डशालायनः ॥ १२२ ॥

अर्थ— कन्या, हत्ती, सुवर्ण, घोडा, गाय, दासी, तिल, रथ, भूमि आणि बांधलेलें घर ह्या वस्तु दरिद्री लोकांना प्रिय असल्यामुळे ह्या दहा पदार्थांचीं दानें करावीत, असें शीतलस्वामीची तीर्थमर्यादा संपण्याच्या वेळीं ह्या वस्तूंचा ज्याला लोभ उत्पन्न झाला आहे असा भूतिशर्म्याचा पुत्र जो मुण्डशालायन, तो हा दशदानाचा धर्म प्रचारांत आणता झाला. तात्पर्य, ह्या दानांचा प्रवर्तक लोभी असल्यानें ही दानें वीतरागकथित नव्हेत; झणून निश्च आहेत असें समजावें.

धरील कुदानेंही करावीत असें वाटल्यास त्याचा विचार.

विचार्य युक्तिलो देयं दानं क्षेत्रादि सम्भवम् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्यायसहाय. पान ३१६.

योग्यायोग्यं सुपात्राय जघन्याय महात्मभिः ॥ १२३ ॥

अर्थ— भूमि (जमीन) वगैरे पदार्थ देणें झाल्यास श्रद्धालु श्रावकांनीं योग्य अयोग्य ह्याचा विचार करून कनिष्ठ प्रतीच्या सत्पात्राला द्यावेत.

मध्यमोत्तमयोर्लोके पात्रयोर्न प्रयोजनम् ॥

क्षेत्रादिना ततस्ताभ्यां देयं पूर्य चतुर्विधम् ॥ १२४ ॥

अर्थ— वर “ कनिष्ठ प्रतीच्या सत्पात्राला द्यावेत ” असें कृष्णपुत्राचें कारण असें आहे कीं, मध्यम आणि उत्तम ह्या दोन प्रकारच्या पात्राला ह्या दहा प्रकारच्या दानांपासून कांहीं उपयोग नसतो. म्हणून कनिष्ठ प्रतीच्या पात्रांत जो चांगला असेल त्याला हीं दाने द्यावीत. आणि मध्यम व उत्तम पात्रांस वरील श्रुतादि चार दाने द्यावीत.

चैत्यालयं जिनेद्रस्य निर्माण्य प्रतिमां तथा ॥

प्रतिष्ठां कारयेद्धिमान् हैमैः सङ्गं तु तर्पयेत् ॥ १२५ ॥

पूजार्थं तस्य सत्क्षेत्रग्रामादिकं प्रदीयते ॥

अभिषेकाय गोदानं कीर्तितं मुनिभिस्त्वथा ॥ १२६ ॥

अर्थ— जिनमंदिर बांधून त्यांत प्रतिमेची स्थापना करावी. त्यावेळीं प्रतिष्ठेकरितां जमलेल्या लोकांस

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३१७.

सुवर्णाचें नाणें (पुतळ्या, होन, मोहरा) देऊन त्यांचा संतोष करावा. त्या प्रातिमेची नित्य पूजा निर्वेधपणें चालावी झणून जमीन, गांव, वगैरे द्यावें. दुधाच्या अभिषेकाकरितां गाय द्यावी. असें मुनींनीं शास्त्रांत सांगितलें आहे.

शुद्धश्रावकपुत्राय धर्मिष्ठाय दरिद्रिणे ॥

कन्यादानं प्रदातव्यं धर्मसंस्थितिहेतवे ॥ १२७ ॥

चिना भार्या तदाचारो न भवेद्गृहमेधिनाम् ॥

दानपूजादिकं कार्यमग्रे सन्ततिसम्भवः ॥ १२८ ॥

अर्थ— धर्मावर श्रद्धा देवणारा, दरिद्री अज्ञा आणि पाप न करणाऱ्या श्रावकपुत्राला त्याचा धर्म चालण्याकरितां कन्यादान करावें, कारण, पत्नी असल्यावांचून गृहस्थधर्म चालणार नाही. व पुढें संततीही होणार नाही. झणून त्याची पूजा करून त्याला कन्या द्यावी.

श्रावकाचार निष्ठोऽपि दरिद्री कर्मयोगतः ॥

सुवर्णदानमाख्यातं तस्माद्याचारहेतवे ॥ १२९ ॥

अर्थ— एखादा मनुष्य श्रावकाच्या नित्यक्रिया करण्यास उत्सुक असून पूर्वकर्मांमुळें दरिद्री झाला असल्यास त्याला त्याच्या क्रिया चालण्याकरितां सुवर्णदान करण्यास शास्त्रांत सांगितलें आहे.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३१८.

निराधाराय निस्स्वाय श्रावकाचाररक्षिणे ॥

पूजादानादिकं कर्तुं गृहदानं प्रकीर्तितम् ॥ १३० ॥

अर्थ— ज्यालां रहाण्यास जागा नाही जो दरिद्री आहे परंतु श्रावकांचा आचार पाळीत आहे अशा लाल्याच्या—पूजा, दान, वगैरे, —नित्यक्रिया चालण्याकरितां गृहदान करण्यास शास्त्रांत सांगितलें आहे.

पद्भ्यां गन्तुमशक्ताय पूजामंत्रविधायिने ॥

तीर्थक्षेत्रसुयात्रायै रथाश्वदानमुच्यते ॥ १३१ ॥

अर्थ— जो पायांनी चालण्यास असमर्थ झालेला आहे परंतु ज्याला पूजामंत्र चांगले येतात अशा श्रावकाला तीर्थ व पुण्यक्षेत्रे द्यांची यात्रा करण्याकरितां रथ, अश्व हांचें दान करावें.

भट्टादिकाय जैनाय कीर्तिपात्राय कीर्तये ॥

हस्तिदानं परिप्रोक्तं प्रभावनाङ्गहेतवे ॥ १३२ ॥

अर्थ— कीर्तिपात्र असा जो जैनधर्मी ब्राह्मण त्याला आपली कीर्ती होण्याकरितां गजदान करावें. हे दान धर्मप्रभावनेचें एक साधन आहे.

दुर्घटे विकटे मार्गे जलाश्रयविवर्जिते ॥

प्रपास्थानं परं कुर्याच्छोधितेन सुधारिणा ॥ १३३ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिशाचार, अध्याय महावा, पान ३१९.

अर्थ— जेथे पाण्याची जागा मुळीच नाही अशा भयाण आणि कठिण असलेल्या मार्गावर वस्त्राने गाळलेल्या पाण्याची पाणपोयी मार्गस्थलोकांकरिता ठेवावी.

अन्नसत्रं यथाशक्ति प्रतिग्रामं निवेशयेत् ॥

शीतकाले सुपात्राय वस्त्रदानं सतूलकम् ॥ १३४ ॥

अर्थ— प्रत्येक गांवांत आपल्या शक्तीप्रमाणे अन्नसत्र ठेवावे. थंडीच्या कालांत सुपात्राला वस्त्र आणि कापूस हे पदार्थ द्यावेत.

जलान्नव्यवहाराय पात्राय कांस्यभाजनम् ॥

महाव्रतियतीन्द्राय पिच्छं चापि कमण्डलुम् ॥ १३५ ॥

अर्थ— सत्पात्र मनुष्याला भोजनाची व पाणी पिण्याची अद्वयण पदं नये म्हणून कांस्याचे पात्र द्यावे. महाव्रत करणाऱ्या यतीला पिछि आणि कमंडलु हे द्यावेत.

जिनगेहाय देयानि पूजोपकरणानि वै ॥

पूजामन्त्रविशिष्टाय पण्डिताय सुभूषणम् ॥ १३६ ॥

अर्थ— श्रीजिनमंदिरांत पूजेकरितां पूजेची भांडी पूजेची सामग्री द्यावी. आणि पूजामंत्र जाणणाऱ्या ज्ञाध्यायाला अलंकार द्यावेत.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३२०.

निषिद्धदाने.

अथ निषिद्धानि ॥ हिंसोपकरणं मूलं कन्दं मांसं सुरा मधु ॥
 पुणितं स्वादु नष्टान्नं सूक्ष्मान्नं रात्रिभोजनम् ॥ १३७ ॥
 मिथ्याशास्त्रं वैद्यकं च ज्योतिष्कं नाटकं तथा ॥
 हिंसोपदेशको ग्रन्थः कोकं कन्दर्पदीपनम् ॥ १३८ ॥
 हिंसामन्त्रोपदेशश्च महासंग्रामसूचकम् ॥
 न देयं नीचबुद्धिभ्यो जीवघातप्रवर्द्धकम् ॥ १३९ ॥

अर्थ— दानास निषिद्ध वस्तु सांगतात— हिंसा करण्याची साधनें, रताळीं वगैरे मुख्या, सुरा वगैरे कंद (गट्टे), मांस, मद्य, मध, पुणित (किडे झालेले पदार्थ), गोड पदार्थ, नासलेलें अन्न, फार वारीक पदार्थाचें अन्न (अंबील वगैरे), रात्रिभोजन, मिथ्याशास्त्र, वैद्यकाचें पुस्तक, ज्योतिषाचें पुस्तक, नाटकाचें पुस्तक, हिंसेचा उपदेश ज्यांत आहे असलें पुस्तक, कोक (?) कामोदीपक पदार्थ, हिंसेच्या पत्राचा उपदेश. आणि मोठ्या लढाईच्या सूचक वस्तु, हे पदार्थ कोणालाही देऊं नयेत. कारण, ह्यांतील एखादी वस्तु जर एखाद्या नीच मनुष्याच्या हातीं लागली तर त्यापासून जीवघात होण्याचा संभव आहे.

सोमसेनवृत्त त्रैविणिकाचार, अध्याय सहास्र. पान १२१.

कुपात्र.

मदोन्मत्ताय दुष्टाय जैनधर्मोपहासिने ॥

हिंसापातकयुक्ताय मदिरामांसभोजिने ॥ १४० ॥

मृषाप्रलापिने देवगुरुनिन्दां प्रकुर्वते ॥

देयं किमपि नो दानं केवलं पापवर्द्धनम् ॥ १४१ ॥

अर्थ— मदोन्मत्त झालेले दुष्ट, जैनधर्माची यद्वा करणारे, हिंसारूपी पापकर्म करणारे, मद्यपान आणि मांसभोजन करणारे, खोटें बोलणारे, देव आणि गुरु ह्यांची निंदा करणारे असे जे लोक असतील त्यांना कांहींही देऊं नये. कारण, अशांना दिल्याने त्यांच्या पापकर्माला उत्तेजन दिल्यासारखें होतें.

मिथ्याशास्त्रेषु यन्प्रोक्तं ब्राह्मणैर्लोभलम्पटैः ॥

तन्न देयमजास्यादि पादत्राणादि हिंसकम् ॥ १४२ ॥

अर्थ— लोभानें लंपट झालेल्या ब्राह्मणांनीं मिथ्याशास्त्रांत जे शेळी, स्त्री, वगैरे पदार्थ धाव्यास सांगितले आहेत, ते देऊं नयेत. तसेंच पायांत घालण्याचा चामड्याचा जोडा देऊं नये. कारण, त्यामुळे हिंसा होते.

भूमसेनकृतं त्रैविणिकाचारं, अध्याय सहास्र. पान ३२२.

दानाचे प्रसंग.

चैत्ये चैत्यालये शास्त्रे चतुःसंघेषु सप्तसु ॥

सुक्षेत्रेषु व्ययः कार्यो नो चेद्दुश्मीर्निरर्थिका ॥ १४३ ॥

अर्थ— जिनविंश करण्याकरितां, जिनमंदिर बांधण्याकरितां आणि शास्त्राची प्रसिद्धी करण्याकरितां द्रव्याचा व्यय अवश्य करावा. तसेच चतुःसंघ आणि सात पुण्यक्षेत्रें यांचे ठिकाणीही द्रव्याचा व्यय अवश्य करावा. तसें न केल्यास ती संपत्ति व्यर्थ होते.

दानप्रशंसा.

उक्तंच भोगित्वाऽन्यन्तशान्तिप्रभुपदमुदयं संयतेऽन्नप्रदाना- ।

च्छ्रीषेणो रुद्धिनषेधाऽनपतितनया प्राप सर्वौषधर्द्धिम् ॥

प्राक्त (?) जन्म वासावनशुभकरणाच्छूकरः स्वर्गमगम्यं ।

कौण्डेशः पुस्तकार्चावितरणाविधिनाऽप्यागमाभोधिपारम् ॥ १४४ ॥

अर्थ— यतींना अन्नदान केल्याने श्रीषेण नांवाचा राजा ज्यांत सर्व विषयोपभोगाचा नाश होत आहे-ह्म० ज्यांत वीतरागता प्राप्त होत आहे-असें श्रीशान्तिनाथ तीर्थकराचें स्थान मिळविता झाला. ह्मणजे यतींना अन्न दिल्याने श्रीषेण राजा शान्तिनाथ तीर्थकर झाला. धनपतिश्रेष्ठीच्या कन्येला औषधदानाने सर्वौषधर्द्धि

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा, पान ३२३.

प्राप्त झाली. वसतिक्रादानाने एका सूकराला (डुकराला) उत्तम स्वर्ग प्राप्त झाला. आणि पुस्तकाचे पूजन व पुस्तकदान ह्या योगाने कोडेस हा शास्त्रपारंगत झाला. असा दानाचा महिमा आहे.

संक्षेपेण मया प्रोक्तं गृहिणां दानलक्षणम् ॥

दत्त्वा दानं यथाशक्ति भुञ्जीत आवकः स्वयम् ॥ १४५ ॥

अर्थ— गृहस्थांनी जी दाने करावयाची त्यांचे स्वरूप मी थोडक्यांत सांगितले आहे. गृहस्थ आवकाने आपल्या शक्तीप्रमाणे दान करून मग भोजन करावे.

भोजनविधि.

प्रक्षाल्य हस्तपादास्यं सम्यगाचम्य वारिणा ॥

स्वयान्धवान् समाहूय स्वस्य पंक्तौ निवेशयेत् ॥ १४६ ॥

अर्थ— मग आपण हात, पाय आणि तोंड धुवावे. आणि आपल्या सर्व वधूंना बोलावून आपण आपल्या पंक्तीस त्यांना बसवावे.

पंक्तिभेद.

क्षत्रियसदने विप्राः क्षत्रिया वैश्यसद्धानि ॥

वैश्याः क्षत्रियगृहे तु भुञ्जते पंक्तिभेदतः ॥ १४७ ॥

सौमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहास. पात्र ३२४.

विप्रस्य सदनं सर्वे विद्वत्त्रियाश्च मुञ्जते ॥

शूद्राः सन्नसु सर्वेषां नीचोच्चाचारसंयुताः ॥ १४८ ॥

अर्थ— क्षत्रियांच्या घरांत ब्राह्मण, वैश्यांच्या घरांत क्षत्रिय आणि क्षत्रियांच्या घरांत वैश्य हे निराळ्या पंक्तीला बसून भोजन करितात. एका पंक्तीला बसत नाहीत. आणि ब्राह्मणांच्या घरांत मात्र सगळेच भोजन करितात. तसेच नीच अथवा उच्च कर्म करणारे शूद्र ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य ह्यांच्या घरी भोजन करितात.

भोजनाला अयोग्य स्थान.

विण्मूत्रोच्छिष्टपात्रं च पूयचर्मास्थिरक्तकम् ॥

गोमयं पङ्कदुर्गन्धस्तमो रोगांगपीडितः ॥ १४९ ॥

असम्मार्जितमुध्दालि मृताङ्गि धूमसंवृतम् ॥

मलिनं वस्त्रपात्रादि युक्ता स्त्रीः पूर्णगर्भिणी ॥ १५० ॥

मृताकिमुद्दमन्धिस्थो स्लेच्छशब्दोजतिनिष्ठुरः ॥

निष्ठन्ति यत्र शालायां मुक्तिस्तत्र निषिध्यते ॥ १५१ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय सहावा. पान ३२५.

अर्थ— विष्टा, मूत्र, उष्ट्र पात्र, पू, त्र्यम्, अस्थि, रक्त, शोण, चिखल, दुर्मध, अंधार, रोगाने पीडित झालेला मनुष्य हांपैकी कोणताही पदार्थ ज्या ठिकाणी असेल त्या ठिकाणी भोजन करू नये. तसेच जी जागा लोटलेली नसेल, ज्यांत धुरळा पडलेला असेल, जेथे प्राण्याचा तुटलेला अवयव पडलेला असेल, जेथे धूर झालेला असेल, मळकट वस्त्रे व भांडी ज्या ठिकाणी पडलेली असतील, जिचा गर्भ पूर्ण झाला आहे अशी स्त्री ज्या ठिकाणी बसलेली असेल तसल्या जाग्यांत भोजन करू नये. सुतक्याच्या घरांत जेवू नये. तसेच जेथे म्लेच्छाचा दुष्ट शब्द ऐकू येत असेल तेथे भोजन करू नये.

पंक्तीला योग्य मनुष्य.

पंक्त्या युक्तो नरो ज्ञेयो रोगमुक्तः कुलीनकः ॥

स्नानोऽनुव्रतिकः पूर्णावयवो विमलाम्बरः ॥ १५२ ॥

सर्वेन्द्रियेषु सन्तुष्टो निर्विकारश्च धर्मदृक् ॥

निगर्वो ब्रह्मचारी वा गृहस्थः श्लाघ्यवृत्तिकः ॥ १५३ ॥

अर्थ— पंक्तीस योग्य कोण? तर जो मनुष्य रोगी नसेल, कुलवान असेल, स्नान केलेला असून आपल्याप्रमाणे व्रत पाळणारा असेल, ज्याचे सर्व अवयव पूर्ण असतील, ज्याची वस्त्रे स्वच्छ असतील, ज्याची सर्व इंद्रिये संतुष्ट असतील, ज्याचे अंतःकरण निर्विकार असेल, ज्याची स्वधर्माकडे

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्यायसहाय. पान ३२६.

नजर असेल, ज्याला गर्व नसेल अशा सर्व गुणांनी युक्त असलेला जो ब्रह्मचारी किंवा गृहस्थ असेल आणि ज्याचे वर्तन स्तुत्य असेल त्याला पंक्तीस घेतां येते.

पंक्तीला घेण्याला अयोग्य मतुष्य.

पंकत्ययोग्यं तनो वक्ष्ये विजातीयो दुरात्मकः ॥ मलयुक्ताम्बरोऽस्नात-
श्चिच्छन्नाङ्गः परिनिन्दकः ॥ १५४ ॥ श्वासी कासी व्रणी कुष्टी पीनस-
च्छर्दिरोगिणः ॥ मिथ्यादृष्टिर्विकारी च उन्मत्तः परिहासकः ॥ १५५ ॥
असन्तुष्टश्च पाषण्डी लिङ्गी भ्रष्टः कुवादिकः ॥ सप्तव्यसनसंयुक्तो
दुराचारो दुराशयः ॥ १५६ ॥ चतुःकषायिको दीनो निर्घृणाङ्गोऽ-
भिमान्यपि ॥ अतिवालोऽतिवृद्धश्चातिश्यामोऽतिमतिभ्रमः ॥ १५७ ॥
षण्दश्च पश्चिमद्वारी पञ्चभिश्च बहिष्कृतः ॥ देवार्चकश्च निर्माल्य-
भोक्ता जीवविनाशकः ॥ १५८ ॥ राजद्रोही गुरुद्रोही पूजापीडनका-
करः ॥ वाचालोऽतिमृषावादी वक्राङ्गश्चातिवामनः ॥ १५९ ॥ इत्यादिदु-
ष्टसंसर्गं सन्यजेत्पंक्तिभोजने ॥ श्वानसूकरचाण्डालम्लेच्छहंसक-
दर्शनम् ॥ १६० ॥

सोमसेनकृत त्रैयर्णिकाचार, अव्यय सहाय. पान ३२७.

अर्थ— आतां पंक्तीस घेण्याला अयोग्य कोण कोण आहेत ते सांगतात. आपल्या जातीहून निराक्या जातीचा मनुष्य, दुष्टमनाचा, मळकट वस्त्रे अंगावर घेणारा, स्नान न केलेला, ज्याचा कोणतातरी अवयव तुटलेला आहे असा, लोकांची निंदा करणारा; श्वास, खोकला, व्रण, कुष्ठ, पेनसी आणि ओकारी ह्यांपैकी कोणताही रोग ज्याला असेल तो, नेहमी रोगी असलेला, मिथ्यादृष्टि, उगीच अंग हलविणारा, उन्मत्त झालेला, नेहमी थट्टा करणारा, असंतुष्ट मनाचा, पाखंडी, अंगावर मुद्रा वगैरे चिन्हे धारण करणारा, भ्रष्ट झालेला, दुष्ट वाद करणारा, सात प्रकारच्या व्यसनांपैकी कोणतेही एखादे व्यसन ज्याला आहे असा, दुराचार करणारा, मनांत दुष्ट भाव धरणारा, चार कपाय ज्याला आहेत असा, दरिद्री, निंद्य, अभिमानी अशा मनुष्यांना पंक्तीस घेऊं नये. अगदीं लहान मूल आणि अतिशय वृद्ध मनुष्य ह्यांना पंक्तीस घेऊं नये. अतिशय काळा असलेला मनुष्य, ज्याच्या बुद्धीला भ्रम झाला आहे असा मनुष्य पंक्तीस घेऊं नये. नपुंसक, गुदद्वाराला प्रतिबंध नसलेला, पंचांनी ज्याला बहिष्कृत केले आहे असा, नेहमी देवपूजा करून उदरनिर्वाह करणारा, निर्माल्य खाणारा, जीवांचा घात करणारा, राजद्रोह : गुरुद्रोह करणारा, पूजेला विघ्न करणारा, उगीच बडबडणारा, खोटें बोलणारा, ज्याचे अवयव बाकडे आहेत असा, आणि फारच गिह्या असलेला, अशा मनुष्यांना पंक्तीस घेऊं नये. भोजनाचे वेळीं कुंठरें, हुकर, चांदाल, म्लेच्छ आणि हिंसा करणारे ह्यांचे दर्शन करूं नये.

सोमसेनकृत त्रैविणीकाचर, अच्यय.सहाय, पान ३२८.

प्रादुमुखस्तु समभ्रीयात्प्रतीच्यां वा यथामुखम् ॥

उत्तरे धर्मकृत्येषु दक्षिणे तु विवर्जयेत् ॥ १६१ ॥

आयुष्यं प्रादुमुखो भुंक्ते यशस्वी चोत्तरामुखः ॥

श्रीकामः पश्चिमे भुंक्ते जातु नो दक्षिणामुखः ॥ १६२ ॥

अर्थ-- पूर्व, पश्चिम आणि उत्तर शार्पैकीं आपल्याला वाटेल त्या दिशेकडे तोंड करून भोजन करावें. दक्षिणेकडे तोंड करून भोजन करूं नये. पूर्वेकडे तोंड करून भोजन केलें असतां आयुष्याची वृद्धि होते. उत्तरेकडे तोंड करून भोजन केलें असतां कीर्ति मिळते. आणि पूर्वेकडे तोंड करून भोजन करण्यानें लक्ष्मीची प्राप्ति होते. दक्षिणेकडे केव्हांच तोंड करून भोजन करूं नये.

मंडल करणें.

अथ मण्डलम् ॥ चतुरस्रं त्रिकोणं च वर्तुलं चार्धचन्द्रकम् ॥

कर्तव्यमानुपूर्व्येण मण्डलं ब्राह्मणादिषु ॥ १६३ ॥

अर्थ— आतां भोजनाच्या पात्राखालीं करावयाच्या मंडळाचा प्रकार सांगतात. ब्राह्मणानें चौकोनी मंडल करावें. क्षत्रियानें त्रिकोण मंडल करावें. आणि वैश्यानें वर्तुल किंवा अर्धचंद्राकार मंडल करावें.

यातुधानाः पिशाचाश्च त्वसुरा राक्षसास्तथा ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहात्रा. पान ३२९.

इनन्ति ते ब्रह्मसूत्रस्य भण्डलेन विवर्जितम् ॥ १६४ ॥

अर्थ— भोजनाच्या पात्राखाली जर बंडळ केलें नाहीं तर, यातुधान, पिशाच, असुर आणि राक्षस हे त्या अन्नांतील सत्त्वांश नाहींसा करवाद.

भोजनप्रातभेद.

भोजने भुक्तिपात्रं तु जलपात्रं पृथक् पृथक् ॥

श्रावकाचारसंयुक्ता न भुञ्जन्त्येकभाजने ॥ १६५ ॥

अर्थ— जेवणाच्या वेळीं भोजनपात्र आणि पाणी पिण्याचें पात्र हीं प्रत्येकांचीं निराळीं असावीत. श्रावकाचा आचार संभालणारे लोक एका पात्रांत भोजन करीत नाहींत.

कांस्यपात्रभोजनफल.

एक एव तु यो भुंक्ते विमले कांस्यभाजने ॥

चत्वारि तस्य वर्चन्ते आयुः प्रज्ञा यशो बलम् ॥ १६६ ॥

अर्थ— कांस्याच्या पात्रांत एकटाच जो भोजन करतो त्याचीं—आयुष्य, बुद्धि, यश आणि बल—ही चार वृद्धि पावतात.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३३०.

पात्रप्रमाण.

पलाद्विंशतिकादवर्गगत ऊर्ध्वं यदृच्छया ॥

इदं पात्रं गृहस्थानां न यतिब्रह्मचारिणाम् ॥ १६७ ॥

अर्थ— भोजनाच्या पात्राचें वजन ऐशी तोळ्याच्या आंत, किंवा त्यांपेक्षा अधिक पाहिजे तितकें असावें. हें गृहस्थाच्या भोजनपात्राचें परिमाण समजावें. यति आणि ब्रह्मचारी ह्यांना हें परिमाण ग्राह्य नाही.

पञ्चाद्रौ भोजनं कुर्यात्प्रांमुखोऽसौ समाश्रितः ॥

हस्तौ पादौ तथाचास्यमेषु पञ्चाद्रिता स्मृता ॥ १६८ ॥

अर्थ— भोजन करतांना दोन हात, दोन पाय आणि तोंड ह्यांना पाणी लावून भोजन होईपर्यंत ओळीं राहतील असें करावें. आणि पूर्वेकडे तोंड असावें.

भोजनपात्रांतील अंतर.

अन्तरं भुक्तिपात्राणां वितस्तिद्वयमश्रताम् ॥

द्वित्रिहस्तं यथा न स्याच्छीकरस्पर्शनं तथा ॥ १६९ ॥

अर्थ— प्रत्येकाच्या भोजनपात्राला मध्ये निदान एक हाताचें अंतर असावें. दोन हात किंवा तीन हात असल्यास चांगलें. तात्पर्य— ज्याप्रकारें एकमेकांच्या पाण्याच्या घेंवांच्या एकमेकांस स्पर्श न

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३३१.

होईल तसे करावें. ह्मणजे त्या वेतानें मध्ये अंतर ठेवावें.

पर्णपात्रांत भोजनाचा विधि.

विवाहे वा प्रतिष्ठायां कांस्यपात्राद्यसम्भवे ॥

पर्णपात्रेषु भोक्तव्यमुष्णाम्बुप्रासुकेषु च ॥ १७० ॥

अर्थ— विवाहांत किंवा जिनविवाच्या प्रतिष्ठेच्या उत्सवांत सर्वांना काश्याचीं पात्रें मिळणें शक्य नसल्यास पानांच्या पात्रावर भोजन करावें. तीं पात्रें ऊन पाण्यानें प्रथम धुवून निर्जंतुक करावीत. आणि नंतर भोजनास घ्यावीत.

ग्राह्य पर्ण.

रम्भाकुटजमध्वाभ्रतिन्दुफणसचम्पकाः ॥

पद्मपोफलपलाशवटवृक्षादिपत्रकम् ॥ १७१ ॥

अर्थ— केळ, कुडा, हरणवेल, आंबा, डेंधुरणी, फणस, चाफा, कमळ, पोफळ, पळस, वर इत्यादिकांचीं पानें भोजनास ग्राह्य समजावीत.

निषिद्ध पर्ण.

चिञ्चार्काश्वत्थपर्णेषु कुम्भीजम्बूकपर्णयोः ॥

सीमसेनकृत वैद्यार्णिकाचार, अप्याससहावा. . पाल ३३२.

कोविदारकदम्बानां पात्रेषु नैव भुज्यते ॥ १७२ ॥

अर्थ— आतां निषिद्ध पात्रें सांगतात— चिंच, रुई, पिंपळ, कुंभा किंवा गुग्गुळ, जांभळ, कांचन आणि कळंब ह्यांच्या पात्रांवर भोजन करूं नये.

निषिद्ध पात्रें.

करे स्वर्षरके गेही शिलायां ताम्रभाजने ॥

भिन्नकांस्ये च वस्त्रे च न भुज्यात्तथायसे ॥ १७३ ॥

अर्थ— हात, खापर, दगड, तांब्याचें भांडें, काश्याचें फुटलेलें भांडें आणि वस्त्र ह्यांवर गृहस्थ श्रावकानें भोजन करूं नये. तसेंच लोखंडाच्या पात्रांत भोजन करूं नये.

अन्न वाढणें.

अन्नं मध्ये प्रतिष्ठाप्यं दक्षिणे घृतपायसम् ॥

शाकादि पुरतः स्थाप्यं भक्ष्यं भोज्यं च वामतः ॥ १७४ ॥

अर्थ— भात वगैरे अन्न पात्रांत मध्यभागी असावें. तूप आणि खीर उजव्या वाजूस असावें. भाज्या वगैरे पदार्थ पुढें असावेत. आणि बाकीचे खाण्याचे पदार्थ डाव्या वाजूस असावेत.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३३३.

भोजनास वसण्याचा विधि.

पात्रं धृत्वा तु हस्तेन यावद्ग्रासं न भुज्यते ॥

अन्नं प्रोक्ष्यामृतीकृत्य सेचयेद्विमलैर्जलैः ॥ १७५ ॥

अर्थ— ग्रास तोंडांत घालण्याच्या पूर्वी एका हाताने पात्र धरावे, व प्रथम अन्नावर प्रोक्षण करून पुढे सांगितलेल्या मंत्राने अमृतीकरण करावे. आणि अन्नाच्या भोवत्याने पाणी फिरवावे.

ॐ न्हीं झं चं ह्रः पः हः इदममृतान्नं भवतु स्वाहा ॥ अन्न प्रोक्षणम् ॥

अर्थ— ॐ न्हीं झं इत्यादि मंत्राने अन्नाचे अमृतीकरण करावे. ह्या वेळीं अन्नावर पाण्याने प्रोक्षण करावे.

ॐ न्हीं झौं झौं भूतप्रेतादिपरिहारार्थं परिषेचयामि स्वाहा ॥ परिषेचनम् ॥

अर्थ— “ ॐ न्हीं झौं ” इत्यादि मंत्राने अन्न वाढलेल्या पात्राच्या भोवत्याने पाणी फिरवावे.

अन्नेनैव धृताक्तेन नमस्कारेण वै भुवि ॥

तिस्र एवाहुतीर्दद्याद्भोजनादौ तु दक्षिणे ॥ १७६ ॥

बलिं दत्त्वोर्विदेवेभ्यः करौ प्रक्षाल्य वारिभिः ॥

अमलीफलमाघ्नं तु गृह्णीयाद्ग्रासमुत्तमम् ॥ १७७ ॥

अर्थ— भोजनास आरंभ करण्याच्या पूर्वी तूष लाविलेल्या भाताने भूमीवर (उर्विदेवेभ्यो नमः) ह्या

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अव्याय सहाय. पान २३४.

मंत्रानें उजबीकडे तीन आहुती घ्याव्यात. घास भूमीवरील देवतांचे बाले असें ह्मणतात. हे बाले दिल्यावर दोनी हात पाण्यानें धुवावेत. मग प्रथम पुढील मंत्रांनीं आबळ्या एवढे घास घ्यावेत.

ॐ हवीं हवीं हं सः आपोशनं करोमि स्वाहा ॥ इति शंखमुद्रया जलं पिबेत् ॥

ॐ ऱ्हीं इन्द्रियप्राणाय स्वाहा ॥ १ ॥ ॐ ऱ्हीं कायबलप्राणाय स्वाहा ॥ २ ॥ ॐ ऱ्हीं

मनोबलप्राणाय स्वाहा ॥ ३ ॥ ॐ ऱ्हीं उच्छ्वासप्राणाय स्वाहा ॥ ४ ॥ ॐ ऱ्हीं

आयुःप्राणाय स्वाहा ॥ ५ ॥ इति पञ्चप्राणाहुतीर्दिष्टा भुञ्जीत ॥

अर्थ— “ ॐ हवीं ” इत्यादि मंत्रानें शंखमुद्रेनें थोडेंसें (माषमात्र) जल प्राशन करावें. नंतर “ ॐ ऱ्हीं इन्द्रिय० ” इत्यादि पांच मंत्रांनीं पांच प्राणाहुती घ्याव्यात.

अजलक्षण.

पक्वं शुद्धं कवोष्णं च भोज्यमभमनिन्दयन् ॥

देशकालानुसारेण यथेष्टं भुज्यते वरम् ॥ १७८ ॥

अर्थ— चांगलें शिजलेलें, किंचित् उन असलेलें असें शुद्ध अस देश आणि काल ह्यांचा विचार करून आपल्यास प्रिय होईल त्याप्रमाणे भक्षण करावें. अवाची निंदा करूं नये.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्य. पान ३३५.

अन्नभक्षण आणि पात्रस्पर्श.

वामहस्तेन गृण्हीयाद्भुजानः पात्रपाद्वर्कम् ॥

दक्षिणेन स्वहस्तेन भुञ्जीतान्नं विशोध्य च ॥ १७९ ॥

अर्थ— डाव्या हाताने भोजनपात्राची एक बाजू धरून उजव्या हाताने भोजन करावे. भोजन करितांना अन्नांत एखादे कसपट, खडा, वगैरे असल्यास काढून टाकावा.

जलपान.

वामेन जलपात्रं तु धृत्वा हस्तेन दक्षिणे ॥

ईषदाधारमादाय पिबेन्नरिं शनैः शनैः ॥ १८० ॥

आदौ पीतं हरेद्वर्णिं मध्ये पीतं रसायनम् ॥

भोजनान्ते च यत्पीतं तज्जलं विषवद्भवेत् ॥ १८१ ॥

अर्थ— भोजनांत पाणी प्यावयाच्या प्रसंगी पाण्याचे भांडे डाव्या हाताने घेऊन त्या भांड्याच्या खाली उजवा हात आधारभूत असा लावावा. आणि थोडे थोडे पाणी प्यावे. भोजनाच्या आरंभी पाणी प्यालें असतां पोटांतील अग्नि मंद होतो. निम्मे भोजन झाल्यावर पाणी प्यालें असतां ते एखाद्या रसायनाप्रमाणे चांगला उपयोग करितें. आणि भोजनाच्या शेवटीं पाणी प्यालें असतां ते विषाप्रमाणे होतें.

सोमसेनरुत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३३१.

शीत उष्ण अन्नांचे गुण.

अत्युष्णान्नं बलं हन्यादतिशयितं तु दुर्जरम् ॥

तस्मात्कषोष्णं भुञ्जीति विषमासनवर्जितः ॥ १८२ ॥

अर्थ— अतिशय उष्ण अन्न भक्षण केलें असतां तें बलाचा नाश करते. अतिशय थंड अन्न भक्षण केलें असतां तें पचत नाही. झणून अन्न किंचित् उष्ण असावें. आणि भोजन करतांना अवघडून वसूं नये.

भोजन व जलपान ह्याविषयी विशेष नियम.

तृषितस्तु न भुञ्जीति क्षुधितो न पिबेज्जलम् ॥

तृषितस्तु भवेदुल्मी क्षुधितस्तु जलोदरी ॥ १८३ ॥

अर्थ— तहान लागल्या वेळीं अन्न खाऊं नये. आणि भूक लागल्या वेळीं पाणी पिऊं नये. कारण, जर तृषित मनुष्यानें पाणी प्यावयाचें सोडून भोजन केलें तर त्याला गुल्म नांवाचा रोग होतो [पोटांत गांठ होते.] आणि क्षुधित मनुष्यानें अन्न भक्षण न करतां जर क्षुधेच्या शांतीकरितां नुसतें जलप्राशन केलें, तर त्याला जलोदर होतें.

अन्नभक्षणाचा क्रम.

आदौ स्वादु स्निग्धं गुरु मध्ये लवणमाम्लमुपसेव्यम् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पानं ३३७.

रूक्षं द्रवं च पश्चात्त च भुक्त्वा भक्षयेत्किञ्चित् ॥ १८४ ॥

अर्थ— भोजनांत प्रथम मधुर आणि स्निग्ध पदार्थ भक्षण करावेत. मध्ये अद, खारट आणि आंवट पदार्थ भक्षण करावेत. आणि रूक्ष व पातळ असे पदार्थ शेवटी भक्षण करावेत. भोजन झाल्यानंतर काही खाऊ नये.

भोजनान्तराय.

अथान्तरायः ॥ प्राणघातेऽन्नचाप्येण बन्धौ ह्यपत्पतङ्गके ॥ दर्शने प्राणघा-
तस्य शरीराणां परस्परम् ॥ १८५ ॥ कपर्दकेशचर्मास्थिमृतप्राणिक-
लेवरैः ॥ नखगोमयभस्मादिमिश्रिताभे च दर्शिते ॥ १८६ ॥ उपद्रुते
विडालाद्यैः प्राणिनां दुर्वचःश्रुतौ ॥ शुनां श्रुते कलिध्वानै ग्रामघृष्टिध्व-
नौ श्रुते ॥ १८७ ॥ पीडारोदनतः श्वानग्रामदाहशिरदिच्छदः ॥ (?)
घाट्यागमरणप्राणिक्षयशब्दे श्रुते तथा ॥ १८८ ॥ नियमितान्नसम्भुक्ते
प्राग्दुःखाद्रोदने स्वयम् ॥ विदूषाकायां श्रुते वान्तौ मूत्रोत्सर्गेऽन्यता-
डिते ॥ १८९ ॥ आर्द्रचर्मास्थिमांसासृक्प्रसरत्तसुरामधौ ॥ दर्शने स्पर्-
शने शुष्कास्थिरोमविट्जचर्माणि ॥ १९० ॥ ऋतुभक्ती प्रभृता स्त्री मिथ्या-

सोमसेनवृत वैद्यार्थिकाचार, अध्याय सहाय. पान ३३८.

त्वमलिनान्बरे ॥ माजीरसूषकश्चानगोश्वाद्यन्नतिचालके ॥ १९१ ॥

पिपीलिकादिजीवैर्वा वेष्टितान्नं मृतैश्च वा ॥ इदं मांसमिदं चेदृक्
संकल्पे वाऽशनं त्यजेत् ॥ १९२ ॥

अर्थ— आतां भोजनांतील विघ्न सांगतात— भोजन करतांना अन्नाच्या वाफेने एखाद्या प्राण्याचा घात झाला असतां; अग्नीवर पतंग झाप घालून मरण पावला असतां, जेवणाऱ्यांचा एकमेकाला एकमेकांचा स्पर्श झाला असतां; कवडी, केश, चर्म, अस्थि, मेलेल्या प्राण्याचें शरीर, नख, शेण आणि राख हे पदार्थ अन्नांत मिसळले आपल्या दृष्टी पडले असतां; मांजर वगैरे प्राण्यांनीं खपद्रव केला असतां; पानांतील अन्न ओढिलें असतां; प्राण्यांचे वाईट शब्द ऐकिले असतां; कुत्र्यांच्या भांडणाचा शब्द ऐकूं आला असतां; गांवांतील दुकरांचा शब्द ऐकूं आला असतां; दुःखामुळें कोणी रडत असतां; गांवांत आग लागली असतां; कोणाचा शिरच्छेद झालेला ऐकला असतां; एखादा प्राणी मेल्याचें ऐकिलें असतां; आपण ज्याबद्दल नियम केला आहे (जें अन्न वर्ज्य केलें आहे) तें भक्षण केलें असतां; पूर्वी झालेल्या दुःखामुळें आपल्याला रडें येऊं लागलें असतां; आपल्याला शौचास होतें कीं काय! अशी शंका आली असतां; शिंक आली असतां; वांति झाली असतां; मूत्र होऊं लागलें असतां; दुसऱ्यानें आपल्याला ताडन केलें असतां; ओलें कातडें, हाडें, मांस, रक्त, पू, मद्य, मद्य हे पदार्थ दृष्टी पडले असतां; वाळलेलें हाड,

सोमसेनकृत सैवर्गिकाचार, अध्यायसहाय. पान ३३९.

केश आणि चर्म ह्यांचा स्पर्श झाला असतां; आपण भोजन करीत असतानां आपली स्त्री ऋतुमती किंवा प्रसूत झाली असतां; मिथ्यात्वी मनुष्य व मलिन वस्त्र, तसेंच मांजर, उंदीर, श्वान, बैल अथवा गाय, घोडा, ज्यानें व्रत घेतलीं नाहींत असें पोर, ह्यांचा स्पर्श झाला असतां; अन्नांत मुंग्या वगैरे जीव भरले आहेत असें, किंवा ते प्राणी अन्नांत मेलले आहेत असें, आपल्या दृष्टी पडलें असतां; भोजनाचा त्याग करावा. तसेंच अन्न पाहून 'मांस असें असतें' अशी कल्पना मनांत आली असतां भोजनाचा त्याग करावा. ह्मणजे पुढें त्या वेळीं भोजन करूं नये.

त्याज्य अन्न.

अथ त्याज्यान्नम् ॥ मद्यमांसमधून्युज्झेत्पञ्चक्षीरफलानि च ॥

अष्टैतान् गृहिणां मूलगुणान् स्थूलवधाद्विदुः ॥ १९३ ॥

अर्थ— आतां त्याज्य अन्न कोणतें? तें सांगतात— मद्य, मांस, मध, पांच प्रकारच्या क्षीरवृक्षांचीं फलें ह्यांचा त्याग करणें ह्यास श्रावकांचे मूलगुण असें ह्मणतात. ह्मणून ह्या पदार्थांचा त्याग श्रावकानें अवश्य करावा. असें केल्यानें स्थूलवधापामून विरति होते.

फलभक्षणनिषेध.

पिप्पलोदुम्बरप्लक्षवटपीलुफलान्यदन् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान १४०.

हन्त्याद्वाणि त्रसान् शुष्कान्यपि स्वं रागयोगतः ॥ १९४ ॥

अर्थ— पिंपळ, जंबर, पिंपरी, बड आणि तोंडली ह्या वृक्षांची ओली फळे भक्षण केली असता अनेक त्रसजीवांची हिंसा होते. तशीच वाळलेली फळे जरी भक्षण केली तरी त्या योगानेही अनेक त्रसजीवांचा नाश होतो. आणि हे पदार्थ प्रेमाने भक्षण केले असता आपलाही नाश होतो. ह्मणजे पाप लागते.

मद्यपाननिषेध.

पीते यत्र रसाक्जीवनिबद्धाः क्षिप्रं म्रियन्तेऽखिलाः

कामक्रोधभयभ्रमप्रभृतयः सावद्यमुच्यन्ति च ॥

तन्मद्यं व्रतयन्न धूर्तिलपरास्कन्दीव याल्यापदं ।

तत्पायी पुनरेकपादिव दुराचारं चरन्मज्जति ॥ १९५ ॥

अर्थ— मद्य प्राशन केलें असता त्यांनील अनंत त्रसजीव तत्काल मरतात. आणि प्राशन करणाऱ्याच्या विकारणीं काम, क्रोध, भय, भ्रम वगैरे दोष उत्पन्न होतात. ह्मणून केव्हांही मद्य प्राशन करूं नये. त्याचा सर्वथा त्याग करावा. मद्याचा त्याग केला असता धूर्तिल नांवाच्या चोराचीं जशीं सर्व संकटे नष्ट झालीं त्याप्रमाणें मद्यत्यागाचें व्रत करणाऱ्याचीही सर्व संकटे नष्ट होतात. आणि त्याग न करतां जर मद्य प्राशन केलें तर ज्याप्रमाणें एकपाद् नांवाचा यति अश्रोगतीस गेला, त्याप्रमाणें आपल्यासही अश्रोगतीस जाणें भाग पडेल.

सोमसेनदृत वैवर्णिकाचार, अप्याय सहावा. पान ३४१.

आस्तामेलद्यदिह जननीं बल्लभां मन्यमाना ।

निन्यां चेष्टां विदधति जना निस्त्रपा पीतमद्याः ॥

तस्माधिक्यं पथि निपतिता यत्किरत्सारमेयात् ।

वक्त्रे मूर्ध्नि मधुरमधुरं भाषमाणाः पिबन्ति ॥ १९६ ॥

अर्थ— मद्यपान करणारे लोक मद्याच्या धुंदीत आपल्या जननीला प्रिय स्त्री समजून तिच्याशीं अत्यंत निष्ठ असा व्यवहार करतात हात मोठेसे आश्चर्य नार्ही. कारण, मद्यपान करून वेशद्ध होऊन कित्येक लोक रस्त्यावर पडतात; आणि वाटेने जाणारे कुतरे तोंडांत सुतले असतां “ अहाहा कितीतरी गोढ हें ” असे स्मृण मिटक्या पारीत ते मूर्ध्नि प्राशन करतात! अरेरे!! फार वाईट!!!

मांसनिषेधाने प्रयोजन.

हिंसः स्वयं मृतस्यापि स्यादश्नत्वा स्पृशन् पलम् ॥

पक्वापक्वा हि तत्पेद्यो निगोतौघमृतः सदा ॥ १९७ ॥

अर्थ -- आपोआप मेलेल्या जीवाचे मांस देखील खाल्ले असतां किंवा त्याला स्पर्श केला असतां हिंसा होते. कारण, मांस शिजलेले असो किंवा कच्चे असो त्यांत निगोतजीव (अत्यंत सूक्ष्म जीव) अनंत असतात. आणि मांसाला लुसता स्पर्श जरी केला तथापि त्यांचा नाश होतो. मग ते जर चावून खाल्ले

संमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र, पान ३४२.

तर त्यांतील जीवांचा नाश होतो ह्यांत काय सांगावयाचें आहे!

मधुनिषेध.

मधुकुट्वातघातोत्थं मध्वशुच्यपि बिन्दुशः ॥

खादन् बध्नात्यर्घं सप्तग्रामदाहांहसोऽधिकम् ॥ १५८ ॥

अर्थ— मध काढून घेतांना अनेक जीवांचा नाश करावा लागतो. इतकेंही करून तो मिळविला तर तो माशांचा मल असल्याने अशुद्ध असातो. ह्मणून तो भक्षण करूं नये. एका बिंदूतकाच जर मध भक्षण केला तर त्यापासून-सात गावें जाळल्यामुळे जें पातक उत्पन्न होतें- त्यापेक्षा अधिक पातक उत्पन्न होतें.

नवनीतनिषेध.

मधुवन्नवनीतं च मुञ्चेत्तदपि भूयसः ॥

द्विमुहूर्तात्परं शश्वत्संस्तृजन्त्यङ्गिराशयः ॥ १५९ ॥

अर्थ — लोणी हें देखील मधाप्रमाणेंच त्याज्य आहे. कारण, तें काढल्यापासून दोन मुहूर्तांनीं (चार घटकांनीं) त्यांत अनंत जीव निश्चयाने उत्पन्न होतात. ह्मणून लोणी काढल्यापासून चार घटकांच्या आंत पाहिजे तर खावें. पुढें खाऊं नये.

तोमसेनवृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३४३.

रात्री भोजन व जलपान निषेध.

रात्रिजीववधापायभूयस्त्वात्सद्वृत्तजेत् ॥

रात्रौ मुक्तिं तथा युज्यमानं पानीयमगालितम् ॥ २०० ॥

अर्थ—तसेच रात्रीच्या वेळी जीवहिंसा अधिक होण्याचा अवश्य संभव असल्याने रात्री भोजन करण्याचेही अगदी सोडून द्यावे. आणि पाण्यांत अनेक जीव असतात ह्यातून ते गाळल्यावाचून केव्हाही पिऊ नये.

प्रातःकाली आणि सायंकाळी भोजननिषेध.

मुहूर्तेऽन्त्ये तथाऽऽद्येऽन्हो वल्भाऽनस्तमिताशिनः ॥

गदच्छिदेऽप्याम्रघृताशुपयोगश्च दुष्यति । २०१ ॥

अर्थ—सूर्यास्त होण्याच्या पूर्वी भोजन करणाऱ्याने दिवसाच्या शेवटच्या दोन घटिकेत आणि प्रातःकालच्या आरंभीच्या दोन घटिकेत भोजन केले असता दोषी होतो. इतकेच नव्हे. तर औषधाकरिता ह्यातून आंबे, तूप, वगैरे पदार्थ जरी त्यावेळी सेवन केले तथापि तो दोषी होतो.

रात्री भोजननिषेध.

अहिंसाव्रतक्षार्थं मूलव्रतविशुद्धये ॥

नक्तं भुक्तिं चतुर्धाऽपि सदा धीरस्त्रिधा त्यजेत् ॥ २०२ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३४४.

अर्थ— श्रावकानें अहिंसाव्रताच्या रक्षणाकरितां आणि श्रावकाचे मूलगुण शुद्ध होण्याकरितां चारी प्रकारचा आहार मन, वाणी आणि काय ह्या तीर्हींच्या योगानें करूं नये. ह्मणजे रात्री जेवण्याचें मनांत आणूं नये. ' रात्री जेवणार ' असें बालूं नये. आणि शरीराची त्या प्रकारची क्रिया करूं नये.

रात्रिभोजननिषेधा चें कारण.

जलोदरादिकृच्छूकाग्रङ्गमप्रेक्ष्यजन्तुकम् ॥

प्रेताशुच्छिष्टमुत्सृष्टमप्यश्वन्निदयहो सुखी ॥ २०३ ॥

अर्थ— रात्रीच्या वेळीं हें अन्न जलोदर वगैरे रोग उत्पन्न करणाऱ्या उवा वगैरे जीवांनीं भरलेलें असतें. त्यांतील सूक्ष्मजीव दिसत नाहींत. तें अन्न घेलेल्या सूक्ष्मजीवांनीं उष्टें केलेलें असतें. आणि त्यांत त्या जीवांनीं मलोत्सर्ग केलेला असतो. असें अमूनही तें अन्न रात्री खाऊन लोक आपल्याला सुखी समजतात! हें मोठें आश्चर्य आहे.

जळ गाळणें.

मुहूर्तयुग्मोर्ध्वमगालनं वा दुर्वाससा गालनमम्बुनो वा ॥

अन्यत्र वा गालितशेषितस्य न्यासो निपातेऽस्य न तद्व्रतेऽर्च्यः ॥ २०४ ॥

अर्थ— नाळलेलें पाणी दोन मुहूर्तानंतर (च्यार घाटकांनंतर) पुनः न गाळतां प्यालें असतां व्रतभंग

सीमसेनकृत त्रैत्रार्णिकाचार, अध्याय सहासः पान ३४६.

होतो. पाणी वाईट वस्त्रानें गाळून प्यालें असतां व्रतभंग होतो. दुसरीकडे ठेवलेलें गाळून उरलेलें पाणी गाळलेल्या पाण्यांत पडलें आणि तें पाणी प्यालें असतां व्रताचा भंग होतो.

मद्यव्रताचे अतीचार.

सन्धानकं त्यजेत्सर्वं दधि तक्रं द्यहोषितम् ॥

काञ्जिकं पुष्पितमिति मद्यव्रतमलोऽन्यथा ॥ २०५ ॥

अर्थ— मद्यत्यागाचें व्रत ज्यानें केलें आहे त्यानें सर्वप्रकारचे आंवलेले पदार्थ वर्ज्य करावेत. तसेंच दोन दिवसांचें शिलें दही, ताक आणि बिघडलेली कांजी हे पदार्थ वर्ज्य करावेत. तसें न केल्यास मद्यत्यागव्रताचा भंग होतो.

मांसव्रताचे अतीचार.

चर्मस्थसम्भः स्नेहश्च हिंश्वसंहृतचर्म च ॥

सर्वं च भोज्यमप्यन्नं (?) दोषः स्यादामिषव्रते ॥ २०६ ॥

अर्थ— चामड्याच्या बुदल्यांत असलेलें पाणी किंवा तेल; ज्यांतील कातडे शोधून काढलेलें नाही असा हिंग; आणि कातड्याचा संबंध असलेले सर्व भक्ष्य पदार्थ मांसत्यागाचें व्रत केलेल्यानें भक्षण केले असतां त्या व्रतांत दोष उत्पन्न होतो.

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अल्पाय सहावा. पान ३४६.

मधुव्रताचे अतीचार.

प्रायः पुष्पाणि नाश्रीयान्मधुव्रतविशुद्धये ॥

वस्त्यादिष्वपि मध्वादिप्रयोगं नार्हति व्रती ॥ २०७ ॥

अर्थ— मधुत्यागव्रत केलेल्या श्रावकानें त्या व्रताच्या शुद्धतेकरितां कोणतीही फुलें भक्षण करूं नवेत. इतकेंच नव्हे तर वस्तिप्रयोगांत देखील मधाचा उपयोग करूं नये. [रेचानें कोठा साफ होण्याकरितां पश्विमद्वारानें यंत्राच्या साहाय्यानें जीं औषधें घालतात त्यास वस्ति असें नांव आहे.]

पंचोदुंबरव्रताचे अतीचार.

सर्वं फलमविज्ञातं वार्ताकायाविदारितम् ॥

तद्वज्रलादिसिम्बीश्च खादेन्नोदुम्बरव्रती ॥ २०८ ॥

अर्थ— पंचोदुंबरांचें भक्षण ज्यानें वर्ज्य केलें आहे त्यानें आपल्याला माहिती नसलेलें कोणतेंच फल खाऊं नये. तसेंच डोरली वांगी वगैरे पदार्थही फोडून पाहिल्याशिवाय खाऊं नयेत. कोणतीही शेंग फोडून पाहिल्याशिवाय खाऊं नये. कारण, त्यांत सूक्ष्म जंतु असण्याचा संभव आहे.

आणखी वर्ज्य पदार्थ.

अनन्तकायाः सर्वेऽपि सदा हेया दयापरैः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्यायसहाय्य. पान २४७.

यद्येकमपि तं हन्तुं प्रवृत्तो हन्यनन्तकान् ॥ २०९ ॥

अर्थ— दयालु श्रावकाने अनंतकाय असे कोणतेही पदार्थ केव्हांच खाऊं नयेत. कारण, त्यांत एकाची हिंसा करण्याचे मनांत आणिले असतां अनंत जीवांची हिंसा होते.

नालीसुरणकालिद्रोणपुष्पादि वर्जयेत् ॥

आजन्म तद्भुजामल्पफलं घान्त्र भूयसाम् ॥ २१० ॥

अर्थ— नाली(?) मुरण, कळंगडें वगैरे पदार्थ खाऊं नयेत. कारण, हे पदार्थ जन्मभर जरी खाल्ले तरी त्यांपामून फल थोडेंच होतें. परंतु त्यांत नाश मात्र अनंतजीवांचा होतो.

आमगोरससम्पृक्तं द्विदलं प्रायशो न चम् ॥

वर्षास्वदलितं चात्र पल्लशाकं च वर्जयेत् ॥ २११ ॥

अर्थ—:केंचें दूध किंवा त्यांत मिसळलेला पदार्थ, हरभरे, वाटाणें वगैरे द्विदल धान्ये खाऊं नयेत. पर्जन्येकालांत तर ह्या धान्यांची डाळ केल्यावाचून गुळीच खाऊं नये. तसेंच पालाभाजीहि भक्षण करूं नये.

भोजनकालीं मौनविधि.

रक्षार्थमभिमानस्य ज्ञानस्य विनयो भवेत् ॥

तस्मान्मौनेन भोक्तव्यं नाथ्यं हस्तादिसंज्ञया ॥ २१२ ॥

सोमसेनकृत-तैर्गणिकाचारः, अध्याय सहास्रः, पान २४८:

अर्थ— भोजन करतांना मौन असावे. त्या योगाने आपल्या अभिमानाचे रक्षण होतें. आणि दुसऱ्याला शिक्षण दिल्यासारखें होतें. तसेंच आपल्याला पाहिजे असलेला पदार्थ हातानें खूण करून मागूं नये.

भोजनप्रमाण.

आपूर्णमुदरं भुञ्जेच्छालज्जाविचर्जितः ॥

अतिक्रमो न कर्तव्य आहारे धनसञ्चये ॥ २१३ ॥

अर्थ— भोजनाच्या वेळीं कोणत्याही प्रकारची शंका व लज्जा न धरतां पोटभरेपर्यंत भोजन करावे. भोजन आणि द्रव्यसंचय हांत जास्ती हव्यास करूं नये.

भोजनोत्तरक्रिया.

ततोऽन्नपाचनार्थं च शीतलं तु पिबेज्जलम् ॥

मुग्धं जलेन संशोष्य हस्तौ प्रक्षालयेत्ततः ॥ २१४ ॥

अर्थ— त्यानंतर अन्नाचे पचन होण्याकरितां थंड पाणी प्यावे. नंतर पाण्याने तोंड धुवून हात धुवावेत.

ततोऽङ्गुणे पुनर्गत्वा शलाकादन्तधर्षणम् ॥

कृत्वा जलेन हस्तौ च पादौ प्रक्षालयेच्छुचिः ॥ २१५ ॥

अर्थ— मग अंगणांत जाऊन, दांत घांसण्याच्या काळ्यांनीं दांत घांसून, पाण्याने हात, पाय वगैरे

सोमसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अप्याय सहावा. पान ३४९.

धुवावेत आणि शुद्ध श्वाचे.

निषिद्धभोजन.

अथ निषिद्धभोजनं ॥ ब्रह्मोदने तथा शौले सीमन्ते प्रथमार्तवे ॥

मासिके च तथा कृच्छ्रे नैव भोजनमाचरेत् ॥ २१६ ॥

अर्थ— आतां निषिद्ध भोजन कोणतें? तें सांगतात— बलीचें अन्न, चौल, सीमंत, गर्भाधान, मासिकश्राद्ध आणि अस्थि रक्त वर्गरे पडलेली जागा हात भोजन निषिद्ध होय.

गणान्नं गणिकान्नं च शूलिकान्नमधर्मिणः ॥

यत्यन्नं चैव शूद्रान्नं नाश्रीयाद्गृहिसत्तमः ॥ २१७ ॥

अर्थ— समुदायाचें अन्न (चार मंडळींनीं पट्टी घालून केलेलें अन्न) वेश्येचें अन्न, धर्माचरण न करणाऱ्याचें अन्न, यतीचें अन्न आणि शूद्राचें अन्न गृहस्थानें भक्षण करूं नये.

एकादशे पक्षश्राद्धे सपिण्डप्रेतकर्मसु ॥

प्रायश्चित्ते न भुज्जति भुक्तश्चेत्सज्जपेज्जपम् ॥ २१८ ॥

अर्थ— मृत मनुष्याच्या अकराव्या दिवशीं, पक्षश्राद्धांत, सपिंडी वर्गरे प्रेतकर्मांत आणि प्रायश्चित्तांत भोजन करूं नये. आणि जर केलें तर जप करावा.

सीमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सहात्रा. पान ३५०.

भोजन करीत असतां व्यागाचा प्रसंग.

एकपक्वपुपविष्टानां धर्मिणां सहभोजने ॥

यद्येकोऽपि त्यजेत्पात्रं शेषैरन्नं न भुज्यते ॥ २१९ ॥

अर्थ— एका पंक्तीत बसलेल्या आपल्या सधर्मी लोकांचें भोजन चाललें असतां जर एखादा पात्र सोडून उठेल, तर, बाकीच्या लोकांनीं भोजन करू नये.

सर्वांच्या अगोदर न उठणें.

भुज्जानेषु च सर्वेषु योऽग्रे पात्रं विमुञ्चति ॥

स मूढः पापतां मुञ्जेत्सर्वेभ्यो हास्यतां व्रजेत् ॥ २२० ॥

अर्थ— तसेंच सगळे लोक भोजन करीत असतां जर एखादा मनुष्य मध्येच पानावरून उठला; तर तो सर्वलोकांत पाणा ठरतो आणि उपाशमास्पद होतो.

पंक्तिदोषनिरास.

अग्निना भस्मना चैव दर्भेण मलिलेन च ॥

अन्तरे द्वारदेशे तु पंक्तिदोषो न विद्यते ॥ २२१ ॥

अर्थ— अग्नि, राख, दर्भ किंवा पाणी हांच्या योगानें—पंक्तीत शिःण्याच्या दारांत—व्यवधान केलें

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३५१.

अपणजे पंक्तीचा दोष नाही.

भोजनकाली एकमेकास स्पर्श झाला असता.

एकपंक्त्युपविष्टानामन्योऽन्यं स्पृश्यने यदि ॥

भुक्त्वा चान्नं विशद्वः सन्नष्टोत्तरशतं जपेत् ॥ २२२ ॥

अर्थ— एका पंक्तीत बसलेल्या लोकांचा जर एकमेकाला स्पर्श झाला तर वाढलेले अन्न निःशंकपणे भक्षण करावे. आणि भोजन झाल्यावर एकशेदे आठ वेळा जप करावा.

मित्रादिकाकरितां अनन्याग.

पूर्वं किञ्चित्समुधृत्य स्थाल्या अन्नादिकं परम् ॥

मित्राद्यर्थं स्वयं शेषमश्रियादित्ययं क्रमः ॥ २२३ ॥

अर्थ— आपण भोजनाकरितां पात्रावर अन्न वाटून घेण्याच्या पूर्वी आपल्या मित्राकरितां वर्गरे अशा बुद्धीने थोडेंसे अन्न काढून ठेवावे. आणि राहिलेले अन्न घेऊन भोजनास बसावे. असा क्रम शास्त्रांत सांगितला आहे.

भोजनपात्र रिक्त न ठेवणे.

भुक्त्वा पीत्वा तु तत्पात्रं रिक्तं त्यजति यो नरः ॥

स नरः क्षुत्पिपासातो भवेज्जन्मनि जन्मनि ॥ २२४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३१२.

अर्थ— भोजन संपत्तांना भोजनाच्या पात्रांत थोडेसें अन्न शिल्लक राखून ठेवावें. तसेंच पाणी पिण्याच्या भांड्यांतही थोडेसें पाणी राखून ठेवावें. असें न करतां जर तीं दोनीं पात्रें रिकामी टाकलीं तर तसें करणारा मनुष्य प्रत्येक जन्मांत क्षुधा आणि तृषा ह्यांनीं पीडित होतो.

चूळ भरतांना जळयान विधि.

अर्द्धं भवति गणद्वयमर्थं त्यजति वै भुवि ॥

शरीरे तस्य रोगाणां वृद्धिर्नैव प्रजायते ॥ २२५ ॥

अर्थ— तसेंच चूळ भरण्याकरितां तोंडांत घेतलेलें पाणी अर्धें पिऊन अर्धें जमिनीवर टाकावें. असें करणाऱ्या मनुष्याच्या शरीरांत रोगाची वृद्धि होत नाही.

भोजनाच्या शेवटीं आचमन केल्यावांचून उठलें असतां.

यद्युत्तिष्ठेदनाचम्य भुक्तवानासनादृही ॥

सद्यः स्नानं प्रकुर्वीत नान्यथाऽशुचितां व्रजेत् ॥ २२६ ॥

अर्थ— भोजन केलेला मनुष्य जर आचमन न करतां त्या आसनावरून उठेल तर त्यानें स्नान केलें पाहिजे; त्यावांचून तो शुद्ध होत नाही. झाल्यावर आचमन अवश्य केलें पाहिजे.

भोजनोत्तर वस्त्रत्याग व तांबूलग्रहण.

सोमसेनकृतं तैवर्णिकाचारं, अध्याय सहास्र. पान ३५३.

भुक्तिवस्त्रं परित्यज्य धारयेदन्यदम्बरम् ॥

पूगताम्बूलपर्णानि गृणहीद्यान्मुखशुद्धये ॥ २२७ ॥

अर्थ— जें वस्त्र नेसून आपण भोजन केलेलें असेल तें वस्त्र टाकून दुसरें वस्त्र नेसावें. नंतर मुखाच्या शुद्धीकरितां तांबूल भक्षण करावें.

ताम्बूलचर्वणं कुर्यात्सदा मुक्त्यन्त आदरात् ॥

अभ्यङ्गे चैव मांगल्ये रात्रावपि न दुष्यति ॥ २२८ ॥

अर्थ— भोजनानंतर तांबूल भक्षण प्रेमानें करावें. अंगाला तेल लावून स्नान केलें असतां आणि मांगलकृत्यांत रात्री तांबूल भक्षण केलें तरी दोष नाही.

तांबूलविधि.

प्रातःकाले फलाधिक्यं चूर्णाधिक्यं तु मध्यमे ॥

पर्णाधिक्यं भवेद्द्वारात्रौ लक्ष्मीवान् स नरो भवेत् ॥ २२९ ॥

अर्थ— प्रातःकालीं तांबूल भक्षण करणें झाल्यास त्यांत सुपारी अधिक घालावी. दोनप्रहरी चुना अधिक असावा. आणि रात्री पानें अधिक असावीत. ह्याप्रमाणें जो तांबूल भक्षण करतो तो संपत्तिमान होतो.

पर्णमूले भवेद्व्याधिः पर्णाग्रे पापसम्भवः ॥

सीमसेनवृत्ति त्रैविर्णकाचारं, अध्याय सहायं, पानं ३५४.

चूर्णपर्णं हरत्यायुः शिरा बुद्धिं विनाशयेत् ॥ २३० ॥

अर्थ— पानाचें देंठ भक्षण केलें असतां रोग उत्पन्न होतो. पानाचा शेंडा भक्षण केला असतां पाप लागतें. पान चुरून भक्षण केलें असतां आयुष्याचा नाश होतो. आणि शिरा भक्षण केल्या असतां बुद्धीचा नाश होतो.

मूलमग्नं परित्यज्य शिराश्चैव परित्यजेत् ॥

सचूर्णं भक्षयेत्पर्णमायुःश्रीकीर्तिकारणम् ॥ २३१ ॥

अर्थ— ह्मणून पानाचें देंठ, शेंडा आणि शिरा काढून टाकून, चुना लावून पान खावें. त्या योगानें आयुष्य, संपत्ति आणि कीर्ति यांची वृद्धि होते.

तांबूलावाचून पूगफळाचा निषेध.

अनिधाय मुखे पर्णं पूगं खादति यो नरः ॥

सप्तजन्म दरिद्रः स्यादन्ते नैव स्मरेज्जिनम् ॥ २३२ ॥

अर्थ— तोंडात पान घातल्यावाचून जो सुपारी खातो, तो सातजन्मपर्यंत दरिद्री होतो. आणि अंतःकालीं त्याला जिनाचें स्मरण होत नाहीं.

तांबूलदलांचें परिमाण.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अव्यायसहावा. पाने ३१६.

पञ्च सप्ताष्ट पर्णानि दश द्वादश षाऽपि च ॥

दद्यात्स्वयं च गृहीयादिति कैश्चिदुदाहृतम् ॥ २३३ ॥

अर्थ— पांच, सात, आठ, दहा, किंवा बारा पानें आपण भक्षण करावीत; आणि दुसऱ्यासही तित-
कीच द्यावीत, असें कित्येक आचार्यांनीं सांगितलें आहे.

तांबूलरससेवन.

प्रथमः कुरुते व्याधिं द्वितीयः श्लेष्मकारकः ॥

तृतीयो रोगनाशाय रसस्ताम्बूलजो मतः ॥ २३४ ॥

अर्थ— तांबूलाचा जो पहिल्यानें रस येतो तो रोगकारक आहे. दुसऱ्यानें येणारा रस कफकारक
आहे. आणि तिसऱ्या वेळीं येणारा रस रोगनाशक आहे. असें सांगितलें आहे.

निषिद्धतांबूल.

तर्जन्या चूर्णमादाय ताम्बूलं न तु भक्षयेत् ॥

मध्यमाङ्गुल्यङ्गुष्ठाभ्यां स्वादयेच्चूर्णलोहितम् ॥ २३५ ॥

अर्थ— तर्जनीने चुना लावून पान खाऊं नये. मध्यलें बोटा किंवा अंगठा द्वानीं चुना लावून पान खावें.

तांबूलाचें त्रयीदशगुणं.

सोमसेनकृत तैवर्णीकाचार, अध्याय सहास्र, पान ३५६.

ताम्बूलं कटु तीक्ष्णमुष्णमधुरं क्षारं कषायान्वितं ।
वातघ्नं कफनाशनं कृमिहरं दुर्गन्धिनिर्णशनम् ॥
वक्त्रस्याभरणं विशुद्धिजननं कामाग्निसन्दीपनं ।
ताम्बूलस्य सखे त्रयोदश गुणाः स्वर्गेऽपि ते दुर्लभाः ॥ २३६ ॥

अर्थ — ताम्बूलांत तिखट, तीक्ष्ण, उष्ण, मधुर, खारट आणि तुरट असे सहा प्रकारचे रस असतात. तो वायु आणि कफ ह्यांचा नाश करणारा अमून कृमिरोगाचा नाश करणारा आहे. तो मुखाला सुशोभित करून शुद्ध करतो व कामाग्नीचे प्रदीपन करतो. झाममाणे ताम्बूलांत हे तेरा गुण आहेत. ते गुण स्वर्गातही दुर्लभ आहेत.

ताम्बूलनिषेध.

मृताशौचगते श्राद्धे मातापितृमृतेऽह्नि ॥
उपवासे च ताम्बूलं दिवा रात्रौ च वर्जयेत् ॥ २३७ ॥

अर्थ— मृताशौच प्राप्त झाले असतां, आईवापांच्या श्राद्धाच्या दिवशी आणि उपवासाच्या दिवशी दिवसां आणि रात्री ताम्बूल भक्षण करू नये.

पात्रदाने जिनाचार्यामेकभक्तव्रतेऽपि वा ॥

सोमसेनकृत त्रैविंशिकाचार, अध्याय सहास्र. पान ३९७.

पारणादिवसे शुद्धे भुक्तेरादौ विवर्जयेत् ॥ २३८ ॥

अर्थ— सत्पात्राचा दान करावयाचें असतां, जिनांची पूजा करावयाची असतां, एकभुक्तिव्रत केलें असतां आणि पारणेच्या दिवशीं भोजनाच्या पूर्वी तांबूल भक्षण करूं नये.

तांबूलातील पदार्थ.

एलालंबंगकर्पूरसुगन्धान्यसुबस्तुकम् ॥

भक्षयेत्सह पर्णैश्च तथा वा मुखशुद्धये ॥ २३९ ॥

अर्थ— वेलदोडे, लवंगा, कापूर आणि दुसरे सुगंध पदार्थ पानाबरोबर खावेत. किंवा मुखशुद्धीकरितां नुसते खावेत.

तांबूलभक्षणांतरक्रिया.

अथ मध्याह्नशयनम् ॥ शनैः शनैस्ततो गत्वा चाष्टोत्तरशतं पदान् ॥

उपविश्य घटीयुग्मं स्वपेदा वामभागतः ॥ २४० ॥

अर्थ— आतां भोजनोत्तर शयनासंबंधानें सांगतात— तांबूल भक्षण केल्यावर हळूहळू एकशेहे आठ पावलें चालून जाऊन एकांतस्थलीं दोन घटका बसावें; अथवा हाव्या अंगावर शयन करावें.

दिवा अधिकनिद्रानिषेध.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३९८.

न स्वपेदिवसे भूरि रोगस्योत्पत्तिकारणम् ॥

कार्याणां च विनाशः स्यादङ्गशैथिल्यमत्र च ॥ २४१ ॥

अर्थ— दिवसां फार बेल निजुं नये. कारण, दिवसां फार बेल निजल्याने रोग जढतो, आपलीं कामें रहातात, आणि अंग गळल्यासारखें होतें.

अग्निक निद्रादिकांचें फल.

अत्यम्बुपानाद्विषमाशनाच्च । दिवाशयाज्जागरणाच्च रात्रौ ॥

निरोधनान्मूत्रपुरीषयोश्च । षड्भिः प्रकारैः प्रभवन्ति रोगाः ॥ २४२ ॥

अर्थ— फार पाणी पिणें, बाईट धन्न खाणें, दिवसा निजणें, रात्री जागरण करणें, आणि मूत्र व मल झांना दावून धरणें ह्या सहा कारणांनीं रोग उत्पन्न होतात.

वामकुक्षीवर शयनाची आवश्यकता.

सुक्तोपविशतस्तुन्दं बलमुत्तानशायिनः ॥

आयुर्बामकटिल्यस्य मृत्युर्धावति धावतः ॥ २४३ ॥

अर्थ— भोजन करून बसलें असतां पोटां येणें होतें. उत्ताणें निजलें असतां बल वाढतें. डाव्या कुशीवर निजलें असतां आयुष्य वाढतें. आणि पळालें असतां मृत्यु धांवत येतो.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचारः, अध्याय सहायः. पान ३९९.

अध्यायांतील विषय.

चैत्यस्थानगमागमौ जिनमने प्रीतिश्च पात्रे रुचिः ।

राहारादिसुदानदत्तिकथनं भुक्तिश्च शय्याऽऽसनम् ॥

योग्ययोग्यवस्तुभक्ष्यकथनं श्रीसोमसेनेन वै ।

सम्प्रोक्ता बहुधा जिनेन्द्रवचनाद्धर्मप्रदाः सत्क्रियाः ॥ २४४ ॥

अर्थ— जिनमंदिरांत जाणें आणि तेथून परत येणें, जिनांनीं सांगितलेल्या मतावर भक्ता ठेवणें, सत्पात्राविषयी प्रेम करणें, त्याला आहारादिकांचें दान करणें, भोजनाविधि, भोजनोत्तर शयन, आसनविधि, भोजनांत भक्षणाला योग्य वस्तु कोणत्या व अयोग्य वस्तु कोणत्या ह्याचें कथन, इतक्या गोष्टी ह्या अध्यायांत श्रीसोमसेन आचार्यांनीं सांगितल्या आहेत. ह्या सर्वक्रिया जिनवचनावरून सांगितल्या असल्यानें त्या पुण्यप्रद आहेत.

धार्मिकप्रशंसा.

ये कुर्वन्ति नरोत्तमाः सुरुचिभिर्दानं जिनेन्द्रार्चनं ।

तत्त्वातत्त्वविचारणां जिनपतेः शास्त्राभिमतः सम्भवाम् ॥

धन्यास्ते पुरुषाः सुमार्गजनका मोक्षस्य चाराधकाः ।

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सहावा. पान ३६०.

भोक्तारो गुणसम्पदां त्रिभुवनस्तुम्याः परं धार्मिकाः ॥ २४५ ॥

अर्थ— जे पुरुष दान, जिनपूजा ह्या क्रिया भक्तीने करतात, आणि श्रीजिनेंद्रांनी सांगितलेल्या शास्त्रसमुद्रापासून उत्पन्न झालेल्या खऱ्या खोड्याचा विचार करतात, ते पुरुष धन्य होत. सन्मार्गाचे प्रवर्तक तेच होत. आणि मोक्षाची आराधना करणारे, सद्गुणाचे भोक्ते, त्रिभुवनांत स्तुत्य आणि परमधार्मिक तरी तेच पुरुष होत.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारकथने भट्टारकश्रीसोमसेन-

विरचिते जिनचैत्यालयगमनादिभोजनान्त-

क्रियाप्रतिपादकः षष्ठोऽध्यायः

॥ समाप्तः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३६१.

श्रीचीतरागाय नमः

॥ सप्तमोऽध्यायः ॥

मंगलचरण.

नमः श्रीवर्द्धमानाय सर्वदोषापहारिणे ॥

जीवाजीवादितत्त्वानां विश्वज्ञानं सुबिभ्रते ॥ १ ॥

अर्थ— जीवाजीवादितत्त्वांचें सर्व ज्ञान ज्याला आहे अशा व सर्वदोषांचा नाश करणाऱ्या श्रीवर्द्धमानस्वामीला मी नमस्कार करतो.

सकलवस्तुविकासदिशार्करं । श्रुत्वा भवार्णवतारणनौसमम् ॥

सुरनरप्रभुत्वैरुपसेवितं । छुत्तिनस्तेनमुनिं प्रणम्याम्यहम् ॥ २ ॥

अर्थ — जगांतील संपूर्ण वस्तूंचें प्रकाशन करणारा सूर्यचंद्र कीं काय! असा आणि हा भूमीवर संसारसमुद्रांतून तरून जाण्यास नौकेसारखा व देव, एतुणें दगरे ज्याची सेवा करीत आहेत असा जो श्रीजिनसेनमुनि त्याला मी नमस्कार करतो.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३६२.

द्रव्यसंपादनविधि.

धर्मकृत्यं समाराध्य सद्द्रव्यं साधयेन्नतः ॥

विना द्रव्यं कुतः पुण्यं पूजा दानं जपस्तपः ॥ ३ ॥

अर्थ— पूर्वीच्या अध्यायांत सांगितल्याप्रमाणें धर्मकृत्य आटोपल्यावर द्रव्य मिळविण्याचा उद्योग करावा. कारण, द्रव्य असल्यावांचून पूजा, दान, जप, तप वगैरे पुण्यकर्म कशी होतील?

त्रिबर्गसंसाधनमन्तरेण । पशोरिवायुर्बिफलं नरस्य ॥

तत्रापि धर्मं प्रवरं वदन्ति । न तं विना यद्भवतोऽर्थकामौ ॥ ४ ॥

अर्थ— धर्म, अर्थ आणि काम ह्या तीन पुरुषार्थांचें साधन केल्यावांचून मनुष्यानें रत्नाणें सज्जणजे पशूप्रमाणें आपलें आयुष्य व्यर्थ घालविणें होय. मनुष्यानें वरील तीन पुरुषार्थ अवश्य साध्य करून घेतले पाहिजेत. त्या पुरुषार्थांत धर्म हा मुख्य आहे. कारण, धर्मावांचून अर्थ आणि काम ह्यांची प्राप्ति होत नाही.

छीकर्म.

सम्मार्जनं जलाकर्षं पेषणं कण्डनं तथा ॥

अग्निज्वालेति पञ्चैव कर्माणि गृहियोषिताम् ॥ ५ ॥

अर्थ— घरांत स्वच्छता देवणें, पाणी आणणें, पीठ दळणें, कांडणें आणि पाक करणें हीं पांच कामें

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अव्याय सातवा. पान ३६३.

गृहस्थ स्त्रियांची आहेत.

मार्जनपद्धति.

सूक्ष्मकोमलमार्जन्या पट्टवस्त्रसमानया ॥

मार्जयेत्सदने भूमिं बाध्यन्तेऽतो न जन्तवः ॥ ६ ॥

अर्थ— रेशमाच्या वस्त्राप्रमाणे बारीक आणि मृदु अशा मार्जनीने (झाडणीने) घरांतील भूमी लोडून टाकावी. अशा प्रकारची झाडणी असली ह्मणजे सूक्ष्मजीवांना पीडा होत नाही.

धूलिक्षेप.

तत्रोत्थां धूलिमादाय छायायां प्रासुके स्थले ॥

सम्प्रसार्य क्षिपेद्यत्नात्करुणायै नितम्बिनी ॥ ७ ॥

अर्थ— घरांतील जो धुरळा निघेल तो धेऊन स्त्रियांनी सदय मनाने सावलीत निर्जन्तुक जाग्यावर फार जपून पसरून टाकावा.

भूमि सारविणे.

गोमयेन मृदा बाध्य सद्योभूतेन वारिणा ॥

गेहिन्या लेपयेद्देहं हस्तेनाऽस्त्रियुत्ततः ॥ ८ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३६४.

अर्थ—नंतर खिर्यानीं नुक्तेच पडलेल्या शेणानें, मातीनें अथवा पाण्यानें घर सारवावें. तें हातानें सारवावें, आणि कोणत्याही जीवास पांढा न होण्याबद्दल खबरदारी घ्यावी.

गोवऱ्या लावणें.

गोमयं स्थापयेत्सद्यो धर्मे चैव निधापयेत् ॥

उपलानि सुशुष्काणि निर्जन्तूनि सुसञ्चयेत् ॥ ९ ॥

अर्थ—मग शेणाच्या गोवऱ्या थापून, ज्यावर पाणी पडलेलें नाही असे दगदग मोळा करून त्यावर त्या गोवऱ्या उन्हांत घालाव्यात.

भांडीं घांसणें.

तुल्युत्थभस्मना प्रातर्मर्दयेत्कांस्यभाजनम् ॥

पानं वा भोजनं कुर्याद्विना भस्म न शोधितम् ॥ १० ॥

अर्थ—काशाचीं भांडीं प्रातःकालीं तुलींतीज राखेनें घासावीत. पाणी पिण्याचीं किंवा भोजनाचीं भांडीं राखेनें घांसल्यावांचून शुद्ध होत नाहीत.

पाणी आणणें.

गृहीत्वा जलकुम्भांश्च शनैर्मच्छेज्जलाशयम् ॥

सोमसेनकृत शैवार्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३१९.

शोधितेन जलेनादौ कुम्भान् प्रक्षालयेच्छुभेः ॥ ११ ॥

अर्थ— नंतर पाण्याच्या घागरी घेऊन हळूहळू जलाशयाकडे जावे. त्या ठिकाणी शोधलेल्या पाण्याने—
शुद्ध होण्याकरितां—प्रथम घागरी धुवायला.

जलगालनवक्र.

षड्भिर्हस्तैश्च लब्धं तान्नवेव च विस्तृतम् ॥

अच्छिद्रं सधनं वस्त्रं गृह्यते जलगुह्ये ॥ १२ ॥

अर्थ— छत्तीस अंगुलें लांब आणि तिसकेंच रुंद असें जाड आणि छिद्र नसलेलें वस्त्र पाणी
शोधण्याकरितां घ्यावें.

न्याज्यवक्र.

शुद्धितं पादितं जीर्णं तुच्छं सूक्ष्मं सरन्ध्रकम् ॥

न ग्राह्यं गालनं स्त्रीभिर्जलगन्तुविशुद्धये ॥ १३ ॥

अर्थ— तुटलेलें, फाटलेलें, जुनें झालेलें, कसले तरी असलेलें, बारीक असलेलें आणि मध्ये छिद्रें
पडलेलें वस्त्र स्त्रियांनीं पाण्यांतीळ जंतु शोधण्यास घेऊं नये.

जलगालनविधि.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय सातवा. पान ३६६.

तेन वस्त्रेण कुम्भास्यं संच्छाद्य शोधयेज्जलम् ॥

शनैः शनैश्च धाराभिर्यथा नोल्लङ्घयेद्धटम् ॥ १४ ॥

अर्थ-- पूर्वी सांगितलेल्या वस्त्राने घागरीचे तोंड झांकून त्यावर पाण्याची धार-ज्या तऱ्हेने पाणी घागरीच्या तोंडावरून वाहून जाणार नाही,--अशा तऱ्हेने हळूहळू सोडून पाणी शोधावे.

शेषजलत्याग.

शेषं जलं तु तत्रैव तीर्थे निक्षेपयेत्पुनः ॥

तीर्थादागत्य गेहे तु पुनः संशोधयेज्जलम् ॥ १५ ॥

अर्थ-- ह्याप्रमाणे पाणी शोधीत असता घागर भरून जे पाणी उरले असेल, ते पुनः त्या तीर्थातच टाकून द्यावे. मग घरी येऊन पुनः ते पाणी शोधावे.

घटीद्वये गते चापि पुनरेवं विप्रशोधयेत् ॥

प्रातःकाले तु संशोध्य शेषं पूर्वजले क्षिपेत् ॥ १६ ॥

मुहूर्ते गालितं तोयं प्रासुकं प्रहरद्वयम् ॥

उष्णोदकमहोरात्रमगालितामिवोच्यते ॥ १७ ॥

अर्थ-- पुढे दोन घटिका गेल्यावर पुनः ते पाणी शोधावे. ह्याप्रमाणे प्रातःकाली दुसऱ्या वेळी

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय सातवा. पान ३६७.

केल्यावर राहिलेले पाणी पूर्वीच्या पाण्यांत टाकावें. ह्याप्रमाणें शोधलेले पाणी दोन घटकापर्यंत निर्जंतुक असतें. बेलदोडे, वाळा, वगैरे पदार्थांचा वास लावलेले पाणी दोन प्रहरपर्यंत शुद्ध असतें. आणि तापविलेले पाणी एक अहोरात्रपर्यंत निर्जंतुक असतें. त्याच्या पुढें तें न शोधल्यासारखें होतें.

जलसंस्कार.

वासयेत्पाटलीपुष्पैर्मूलैरौसीरकैस्तथा ॥

एलाकर्पूरकाभ्यां तु चन्दनादिसुवस्तुना ॥ १८ ॥

अर्थ— पादळीचीं फुले, वाळा, बेलदोडे, कापूर, चंदन वगैरे पदार्थांचा संस्कार त्या पाण्याला करावा. ह्मणजे ह्यांचा वास लावावा.

जलनिदंतील जीवांचें परिमाण.

एकबिन्दूद्भवा जीवाः पारापतसमा यदि ॥

भूत्वा चरन्ति चेज्जम्बूद्वीपोऽपि पूर्यते च तैः ॥ १९ ॥

अर्थ— पाणी शोधण्याचें कारण त्यांतील सर्व जंतु निघून जावेत एवढेंच आहे. ते जंतु किती असतात असें जर ह्मणाल, तर त्याचें प्रमाण असें आहे कीं, पाण्याच्या एका थेंबांत असलेले जंतु जर पारव्या एवढे मोठे होऊन हिंदू लागतील, तर, त्यांच्या योगानें हें सारें जंबूद्वीप भरून जाईल. इतके जंतु पाण्याच्या

सोमसेनकृत तैर्बर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३१८.

एका र्थेनांत असमात. स्नायकच सर्व समजण्यासारखे आहे.

जलमालनाची आवश्यकता,

तस्माद्यत्नः परः कार्यो धर्माद्य जलशोधने ॥

नूतनं सुदृढं वस्त्रं ग्राह्यं आवकधर्मिणा ॥ २० ॥

अर्थ— पाणी न शोधल्याने अनंतानंत जंतूंचा नाश होतो, म्हणून पाणी शोधण्याबद्दल फारच खबरदारी घेतली पाहिजे. आवकाने पाणी शोधण्यास जें वस्त्र घ्यावयाचें तें नवें असून बळकट असें घ्यावें.

तुच्छवस्त्रनिंदा.

पट्कूलमतिस्तूक्ष्मं बहुमूल्यं दृढं घनम् ॥

परिधत्ते स्वयं वस्त्रं जलार्थं तु दरिद्रता ॥ २१ ॥

अर्थ— पुष्कळ किमतीचें, बळकट, बारीक, भरीव सुताचें असें उंची वस्त्र आपण नेसावयास घेतों. आणि पाणी मालण्यास मात्र तसलें वस्त्र मिळू नये; तेवढ्याकरितां दारिद्र्य यावें; हें अगदीं वाईट!

पेषण (दळणें).

अथ पेषणं ॥ गोघृमादिसुधान्यानि संशोध्य शुचिभाजने ॥

नूतनानि पवित्राणि पेषयेज्जीवयन्ततः ॥ २२ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अभ्यास सातवा. पान ३६९.

अर्थ— आतां स्त्रियांच्या पेषणक्रियेबद्दल सांगतात— नवीं आणि पवित्र अशीं गहूं वगैरे धान्यें शुद्ध अशा भांड्यांत निवडून घेऊन, तीं आपल्या शक्तीच्या मानानें जोरानें किंवा हळू दळावीत.

त्याच धान्यें.

शुणितं जीर्णितं धान्यं वर्णस्वादधिपर्ययम् ॥

पेषयेत्कुट्टयेन्नैव भिक्षुभ्योऽपि न दीयते ॥ २३ ॥

अर्थ— आळ्या झालेलें, जुनें, ज्याचा रंग बदलेलें आहे असें, आणि ज्याचा वास वाईट येऊं लागला आहे असें धान्य दळूं नये; आणि काहूं नये. इतकेंच नव्हें, तर तें धान्य भिक्षेलाही घाळूं नये.

किडे झालेलें धान्य उन्हांत वगैरे न टाकणें.

शुणितं कीटसंयुक्तं घर्मे मार्गेऽथवा जले ॥

धान्यं प्रसार्यते नैव जीवघातो भवेद्यतः ॥ २४ ॥

अर्थ— आळ्या आणि किडे झालेलें धान्य उन्हांत, रस्त्यावर किंवा पाण्यांत टाकूं नये. कारण त्या योगानेंच त्यांतीळ जीवांचा नाश होतो.

अन्य पुष्कळ दिवस देखण्याचा निषेधः

अद्विमानि रक्ष्यन्ते न च धान्यानि संग्रहे ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाकर, अध्याय सप्तमः. पान् १७४.

उत्पत्तिस्त्रसजीवानां यतः सञ्जायते सुखे ॥ २५ ॥

अर्थ— धान्ये फार दिवस संग्रही ठेऊं नयेत. कारण, फार दिवस ठेविल्यामुळे धान्यांत त्रसजीवांची उत्पत्ति होते.

तण्डुलेषु च चूर्णेषु क्षिदलेषु च शीघ्रतः ॥

उत्पत्तिस्त्रसजीवानां तस्माद्वेगाद्व्यथो मतः ॥ २६ ॥

अर्थ— तांदुळ, पीठ आणि हरभरे वर्गरे डाळीचीं धान्ये ह्यांत त्रसजीवांची उत्पत्ति फारच जलद होते. झणून त्यांचा व्यय लवकर करावा.

पाककर्म.

अथान्निः ॥ स्नात्वा जलेन वा शीर्षे हस्तौ संशोध्य मृत्स्नया ॥

परिधाय पटं भौतं प्रविशेत्स्त्रीर्महानसे ॥ २७ ॥

अर्थ— आतां स्त्रियांची पाकक्रिया सांगतात— स्नान करून, मस्तक आणि हात हे माती लावून स्वच्छ धुवून, आणि धुतलेले वस्त्र नेसून, स्त्रियांनीं सैपाक करण्याच्या घरांत जावें.

मुल्ल्यां संशोध्य जीवादीन् पूर्वमस्म परित्यजेत् ॥

निर्जन्तूनि सुशुष्काणि चेन्धनानि समानयेत् ॥ २८ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३७१.

अग्निं सन्धुक्षयेच्चुल्ल्यां प्रक्षाल्य स्थालिकास्ततः ॥

स्वयं पाकविधिः कार्यो नानारससम्बन्धितः ॥ २९ ॥

घृतपक्वं पयःपाकं सूपोदनं सशर्करम् ॥

आधूपव्यञ्जनान्येव भाग्यस्येह फलं विदुः ॥ ३० ॥

अर्थ— नंतर चुलीत कांहीं जीवजंतु वगैरे आहेत किंवा काय हे नीट पाहून, ज्यांत जीवजंतु नाहीत असे वाळलेले सर्पण आणून तीत घालावे. मग अग्नि पेटवून, व स्वयंपाकाची भांडी धुवून घेऊन, अनेक रसांनी युक्त असा पाक खीने स्वतः करावा. त्यांत आपल्याला जसे वैभव असेल, त्या मानाने तुपांत तळलेले पदार्थ, दुधांत शिजविलेले पदार्थ, वरण, भात, साखरेने युक्त असे पदार्थ, अनरसे वगैरे पदार्थ, तिसट, लोणची वगैरे पदार्थ करावेत. असे शुष्कळ करणे हे भाग्याचे फल आहे.

स्त्रियांचा भोजनकाल.

आदौ सन्तर्प्य सत्पात्रं भर्तारं च सुतादिकम् ॥

गृहदेवांश्च सन्तर्प्य ततः स्याद्भोजनं स्त्रियः ॥ ३१ ॥

अर्थ— पाक सिद्ध झाल्यावर प्रथम सत्पात्राला अर्चना करून, नंतर पति, पुत्र वगैरेंना भोजन घालून, गृहदेवतांना बलिदान करून नंतर स्त्रियांनी भोजन करावे.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३७९.

इत्येवं पञ्च कर्माणि कथितानि सुयोधिताम् ॥

नराणां कर्म षष्ठं तु व्यापारः कथ्यतेऽधुना ॥ ३२ ॥

अर्थ— आप्रमाणं साध्वी स्त्रियांचीं पांच कर्म सांगितलीं. आतां पुरुषांचें सहावें कर्म (व्यापार) सांगतों.

ब्राह्मणाचा उद्योग.

ब्राह्मणः सरितं गत्वा बल्लं प्रक्षालयेत्ततः ॥ दर्भादि समिश्रो नीत्वा
गृहे संस्थापयेत्ततः ॥ ३३ ॥ सदनं यजमानस्य गत्वा धर्मोपदेशनाम् ॥
तिथिवारं च नक्षत्रं कथयेद्ग्रहशुद्धये ॥ ३४ ॥ श्रीजिनगुणसम्पत्तिं
भुतस्कधं त्रिकावलिम् ॥ मुक्तावलिं तथाऽन्यं च व्रतोद्देशं समादिशेत्
॥ ३५ ॥ चतुर्दश्यष्टमी चाद्य प्रातर्वा व्रतवासरम् ॥ चान्द्रं बलं गृहा-
चारं कथयेज्जैनशासनात् ॥ ३६ ॥ कथां व्रतविधानस्य पुराणानि जिने-
शिनाम् ॥ ग्रहहोमं गृहाचारं कथयेज्जिनशासनात् ॥ ३७ ॥ यजमानेन
यद्दत्तं दानं धान्यं धनं तथा ॥ गृहीयाद्दर्षभावेन बहुतृष्णाविवर्जितः
॥ ३८ ॥ आशीर्वादं ततो दद्याद्भक्तचित्तं न दूषयेत् ॥ गृहमागत्य
पुत्रादीन् तोषयेन्मधुरोक्तिः ॥ ३९ ॥ गृहचिन्तां ततः कुर्यादस्त्रैर्या-

सोमसेनकृत सैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३७३.

न्यैश्च पूरयेत् ॥ गोधनैर्दधिदुग्धैश्च तृणकाष्ठैश्च भूषणैः ॥ ४० ॥

अर्थ— ब्राह्मणानें नदीला जाऊन आपली वस्त्रे धुवून, दर्भ, समिधा घेऊन आपल्या घरीं आणून ठेवाव्यात. नंतर यजमानांच्या (भावकांच्या) घरीं जाऊन त्यांना धर्मोपदेश करावा. त्यांना तिथि, वार, नक्षत्र वगैरे सांगून त्यांचे इष्टानिष्ट ग्रह सांगावेत. श्रीजिनैद्राच्या गुणांचें वर्णन करून, क्षुतस्पर्ध, द्विकावलि, मुक्तावली, तर्शीच दुसरी व्रतें वगैरे हें सर्व त्यांना नीट समजावून सांगावें. चतुर्दशी, अष्टमी त्या दिवशीं असल्यास किंवा दुसरे दिवशीं असल्यास त्यांना सांगावीं. व्रताचा दिवस, गृहस्थांचा आचार, शांतिपूजा वगैरे जिनागमावरून त्यांना सांगावें. व्रतांच्या कथा, श्रीजिनैद्रांचीं पुराणें हीं त्यांना सांगावीं आणि ग्रहहोमाचा विधि जिनशास्त्राला अनुसरून असलेला त्यांना सांगावा. यजमान जें आपल्याला दान देईल, किंवा धान्य अथवा द्रव्य देईल, तें संतोषानें घ्यावें. अधिक आशा करूं नये. मग त्या यजमानाला आशीर्वाद द्यावा. यजमानाच्या मनाला वाईट वाटूं देऊं नये. नंतर घरीं येऊन मधुर भाषणानें पुत्रादिकांचा संतोष करावा. मग आपल्या घरांत काय आहे, काय नाही, बाचा विचार करून, वस्त्र, धान्य, गाय, दहि, दूध, मवत, लाकूडफांदा वगैरे पदार्थांची घरांत समृद्धि करावी.

ब्राह्मणांचें लक्षण.

वृद्धांति प्रतिग्रहति सहानं जिनमर्चति ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयब्राह्मणसंख्यासातवा. पाठ. ३७४

पठते पाठयेत्यन्यार्थं ब्राह्मणं उच्यते ॥ ४१ ॥

अर्थ— सदान् दुसऱ्याला देणें, दुसऱ्याने दिलेले आपण घेणें, जिनपूजा करणें, स्वतः स्वाध्याय करणें आणि दुसऱ्याकडून करविणें, ह्या क्रिया करीत असल्यामुळेच लोक ब्राह्मणांला ब्राह्मण म्हणतात. म्हणून ब्राह्मणानें ह्या क्रिया अवश्य केल्या पाहिजेत.

पुत्रपौत्रसुतादीनां लौकिकाचाररक्षणम् ॥

विवाहादिविधानं च कुर्याद्रव्यानुसारतः ॥ ४२ ॥

गोश्वमहिषीमुख्यानि स्वं स्वं स्थानं निवेशयेत् ॥

सन्ध्यायाः समये सन्ध्यां विप्रः कुर्याच्च पूर्ववत् ॥ ४३ ॥

अर्थ— मुलगा, नातु, मुली ह्यांचे लौकिकाचार संभाळावेत. आणि आपल्याजवळ जसे द्रव्य असेल, त्या मानानें त्यांचीं विवाहादि कार्ये करावीत. प्रत्येक दिवशीं संध्याकाळीं घोडा, गाय, झेंस, बगैरे जनावरें रानांतून आल्यावर त्यांच्या त्यांच्या ठिकाणावर नेऊन तीं बांधावीत. घोड्याचें ठाण निराळें असावें. संध्याकाळीं ब्राह्मणानें पूर्वी सांगितलेल्या विधीनें संध्या करावी.

क्षत्रियाच्चा उद्योगः

क्षत्रियाणां विधिं प्रोच्ये संक्षेपाच्च ह्युक्तं त्वहम् ॥ श्रुत्यो यः क्षत्रियस्तेन गन्तव्यं

सोमसेनकृत वैवर्णिकचरित्र, अध्याय सातवा. पान ३७९.

राजसम्पन्नि ॥ ४४ ॥ सभास्थितं महीपालं नत्वाऽग्रे स्थायते सुवि ॥ सशस्त्रः
स्वामिभक्तः सन्करकुदमलवान्सुदा ॥ ४५ ॥ नृपाज्ञया यथास्थानं तथैवोपविशो-
त्सुखम् ॥ स्वाम्यर्थं च त्यजेत्प्राणान् स्वाम्यर्थं देहधारणम् ॥ ४६ ॥ एतत्कार्यं
प्रकर्तव्यं तच्छ्रुत्वा शीघ्रतः पुनः ॥ तत्कर्तव्यं प्रयत्नेन प्रसन्नः स्थायतो
नृपः ॥ ४७ ॥ स्वामिद्रोही कृतघ्नश्च यश्च विश्वासघातकः ॥ पशुघाती कृपाहीनः
श्वश्रं याति स निन्दकः ॥ ४८ ॥ नृपाज्ञा यत्र विद्येत स गच्छेत्सत्र वेगतः ॥
सन्ध्यां सामायिकं पात्रदानं तपश्च साधयेत् ॥ ४९ ॥

अर्थ— आतां क्षत्रियांचा आचार थोडक्यांत सांगतो. क्षत्रियांमध्ये जो सेवक असा क्षत्रिय असेल त्याने राजमंदिरांत जाऊन, सभेत बसलेल्या राजाला वंदन करून, जमिनीवर उभे राहावे. राजापुढे उभे असतांना आपल्या जवळ शस्त्र असावे. अंतःकरणांत स्वामिभक्ति असावी आणि हात जोडलेले असावेत. पण राजाने बसण्याची आज्ञा केल्यावर तसेच बसावे. आपल्या स्वामीकरितां प्राण देण्याचा प्रसंग आला तर प्राण द्यावेत. कारण सेवकाने देहधारण करावयाचे ते स्वामीकरितांच करावयाचे आहे. राजाने 'अमुक कार्य कर' अशी आज्ञा केली असता, ते कार्य मोठ्या प्रयत्नाने त्वरेने करावे. कारण त्यामुळे स्वामीची आपल्यावर कृपा होते. स्वामिद्रोही, कृतघ्न, विश्वासघातकी, पशु मारणारा, निर्दय आणि स्वामीची

सौमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३७१.

निंदा करणारा असा सेवक नरकांत जातो. झणून अशा गोष्टी करूं नयेत. राजा ज्या ठिकाणी जाण्याची आज्ञा करीक, त्या ठिकाणी त्वरेनें जावें. सेवकानें नेहमीं संध्या, सामायिक, पावदान आणि तप हा नित्यक्रिया कराव्यात.

राजाचे आचार.

अथ राजा ॥ देवपूजां परां कृत्वा पूर्वोक्तविधिना नृपः ॥

आगत्योपविशेत्स्वस्थः सभायां सिंहविष्टरे ॥ ५० ॥

न्यायमार्गेण सर्वोश्च सुदृष्ट्या प्रतिपालयेत् ॥

प्रजा धर्मसमासक्ता विना प्रजां कुतो वृषः ॥ ५१ ॥

दुष्टानां निग्रहं कुर्याच्छिष्टानां प्रतिपालनम् ॥

जिनेन्द्राणां मुनीन्द्राणां नमनादिक्रियां भजेत् ॥ ५२ ॥

राजानं धर्मिणं दृष्ट्वा धर्मं कुर्वन्ति वै प्रजाः ॥

यथा प्रवर्तते राजा तथा प्रजा प्रवर्तते ॥ ५३ ॥

अर्थ— आतां राजा असलेल्या क्षत्रियाचा आचार सांगतात— राजानें प्रातःकालीं पूर्वी संगितलेल्या विधीनें पूजा करून, स्वस्थ मनानें सभेत सिंहासनावर बसावें. आपल्या धर्मप्रमाणें चालणाऱ्या आपल्या

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्यायं संतिवा, पान ३७७.

प्रजेचें कृपादृष्टीनें आणि न्यायाला अनुसरून रक्षण करावें. कारण प्रजेवांचून धर्माची दृष्टी होत नाही. राजानें दुष्टांना शिक्षा करावी, सज्जनांचें रक्षण करावें, आणि जिनेंद्र व मुनींद्र यांना नमस्कार करावा. राजा धार्मिक असला ह्मणजे त्याला पाहून प्रजा धर्माचरण करूं लागते. कारण, जसा राजा वागेळ तशी प्रजा वागूं लागते. खणून राजानें धार्मिक असावें.

राजानें लक्षण.

ससाङ्गैश्च भवेद्राराजा भयाष्टकविवर्जितः ॥

शक्तित्रयसंमोपेतः सिद्धित्रयविराजितः ॥ ५४ ॥

अर्थ— सात अंगें ज्याच्या राज्याला आहेत, ज्याचीं आठ प्रकारचीं भयें नष्ट झालीं आहेत, जो तीन प्रकारच्या शक्तींनीं युक्त आहे. आणि ज्याला तीन प्रकारच्या सिद्धि प्राप्त झाल्या आहेत तो राजा होय. तात्पर्य, राजाच्या ठिकाणीं इतके गुण असावयास पाहिजेत.

सात अंगें.

अमात्यसमुहत्कोशदुर्गराष्ट्रबलानि च ॥

स्वामिना सह ससैव राज्याङ्गानि सुखाय वै ॥ ५५ ॥

अर्थ— प्रधान, मित्र, कोश, किल्ला, राष्ट्र, सैन्य आणि राजा हीं राज्याचीं सात अंगें होत. हीं

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचरि, अथ्याय संतिवो. ० पानं ३७८.

सातही अंगे सुखसाधने आहेत.

आठ भीति.

अनावृष्ट्यतिवृष्ट्याग्निसंस्थोपघातमारिकाः ॥

तस्करव्याधिदुर्भिक्षा मृता अष्टौ भीतयः स्मृताः ॥ ५६ ॥

अर्थ -- अवर्षण, अतिवृष्टि, अग्निप्रलय, रोगाने धान्याचा नाश, महामारी, दरोडेखोर लोक आणि रोगाची साथ ह्या आठ भीति होत.

शाकिनीभूतवेतालरक्षःपन्नगवृश्चिकाः ॥

मूषकाः शलभाः कीरा इत्यष्टौ भीतिकारकाः ॥ ५७ ॥

अर्थ-- शाकिनी, भूत, वेताळ, राक्षस, सर्प, विंचू, उंदीर, डोळ आणि राघू ह्या आठ वस्तु भीति उत्पन्न करणाऱ्या आहेत.

अमाः यलक्षण.

सुपूजायां महीपाले सर्वत्र सुखचिन्तकः ॥

परमनःस्थितं ज्ञानं ज्ञात्वा चरत्यमात्यकः ॥ ५८ ॥

अर्थ-- सज्जनांचा सत्कार होण्याबद्दल, आपल्या राजाबद्दल आणि बाकीच्या सर्व कार्याबद्दल जो

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय सातवा. पानं ३७९.

संतोषानं विचार करतो आणि दुसऱ्याच्या मनातील गोष्ट जाणून जो वागतो तो अमात्य होय.

मित्रलक्षण.

अमुत्रात्र हितंकारी धर्मबुद्धिप्रदायकः ॥

गुणवाची परोक्षेऽपि स सुहृत्कथितो बुधैः ॥ ५९ ॥

अर्थ— ह्या लोकीं आणि परलोकीं हित करणारा, धर्माविषयी बुद्धि उत्पन्न करणारा, मार्गसुद्धां गुणांचेंच वर्णन करणारा असा जो पुरुष, त्याला पंडित लोक मित्र असें म्हणतात.

कोशलक्षण.

वनधान्यसुवर्णानि वस्त्रास्त्राणि भेषजम् ॥

रसा रत्नानि भूरीणि सन्ति कोश इति स्मृतः ॥ ६० ॥

अर्थ— द्रव्य, धान्य, सुवर्ण, वस्त्रे, औषधे, रसायने आणि रत्ने हीं ज्यांत विपुल आहेत, त्याला कोश (जामदारखाना) असें म्हणावें.

दुर्गलक्षण.

वैषम्यं वारिणा पूर्णं सर्वधान्यास्त्रसंग्रहः ॥

तृणकाष्ठानि भृत्याश्च पलायनावकाशकम् ॥ ६१ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा, पान ३८०.

उपला वह्नियन्त्राणि गुटीगोफणषड्साः ॥

गूढमार्गाः प्रवर्तन्ते यत्र दुर्गः स उच्यते ॥ ६२ ॥

अर्थ— उंच सखल असे प्रदेश, भरपूर पाणी, सर्व प्रकारची धान्ये, गवत, लांकूट, अग्नि, चाकर मनुष्ये, पळण्याच्या वाटा, मोठमोठे दगदग, अग्नियंत्रे, मोळे, गोफणी, दूध वगैरे पदार्थ आणि गुप्त मार्ग इत्यादी गोष्टी जेथे आहेत त्याला दुर्ग (फिछा) ह्मणावे.

राष्ट्रलक्षण.

पुरनगरसुग्रामाः खेटस्वर्बटपत्तनाः ॥

द्रोणाख्ये वाहनं यच्च सन्ति राष्ट्रः स उच्यते ॥ ६३ ॥

अर्थ— पुर, नगर, मोठी गावे, खेट, स्वर्बट, पत्तने, द्रोण आणि वाहन हीं ज्यांत आहेत त्याला राष्ट्र असे ह्मणावे.

ग्रामादिकांचे लक्षण.

ग्रामो वृत्त्या वृतः स्यान्नगरमुखतुर्गोपुरेन्द्रासिसालं ।

खेटं नद्यद्विषेष्टं परिवृतमभितः स्वर्बटं पर्वतेन ॥

ग्रामैर्युक्तं परं स्यादलितदशशतैः पत्तनं रत्नयोनिः ।

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३८१.

द्रोणारूपं सिन्धुवेलाचलयवलयितं वाहनं चाद्रिरूढम् ॥ ६४ ॥

अर्थ— ज्याच्या भोवत्याने कुंपण असेल त्याला ग्राम किंवा गांव झणावे. ज्या गांवाला मोठमोठ्या चार वेशी असतील त्याला नगर असे झणावे. नदी आणि पर्वत ह्यांनी वेढलेल्या गांवास खेट झणावे. चोहीकडून पर्वताने वेढलेल्या गांवास खर्वट झणावे. ज्याच्या खाली शेंकडो गावे आहेत त्याला पुर झणावे. ज्या टिकाणी रत्ने उत्पन्न होतात त्या गांवास पत्तन झणावे. समुद्रकिनाऱ्याने वेढलेल्या गांवास द्रोण झणावे. आणि पर्वतावर असलेल्या गांवास वाहन असे झणावे.

चतुरंग सैन्य.

अञ्जनाद्रिसंभा नागा वायुवेगास्तुरङ्गमाः ॥

रथाः स्वर्गविमानाभा भीमा श्रुत्याश्चतुर्बलम् ॥ ६५ ॥

अर्थ— काजळाच्या पर्वतासारखे हत्ती, वायूसारखा वेग असलेले घोडे, स्वर्गातील विमानासारखे सुशोभित रथ आणि भयंकर शिपाई ह्या चारीना बल असे झणतात.

रजगुण.

तेजस्वी शान्तरूपश्च त्यागी भोगी दयापरः ॥

बलिष्ठश्च रणे योद्धा प्रोक्तो राजा स पण्डितः ॥ ६६ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान १८२.

अर्थ— राजा तेजस्वी, शांत आकृतीचा, उदार, संपत्तीचा उपभोग घेणारा, दयाळू, शक्तिमान्, रणांत युद्ध करणारा आणि विद्वान् असा असावा.

तीन शक्ति आणि तीन सिद्धि.

तिस्रो मन्त्रप्रभूत्साहशक्तयश्च प्रकीर्तिताः ॥

वाङ्मनोदैवसिद्ध्यन्ता नृपे तिस्रश्च सिद्धयः ॥ ६७ ॥

अर्थ— प्रभुशक्ति (राजाची शक्ति), मंत्रशक्ति (मसलती शक्ति) आणि उत्साहशक्ति (दुरूप असल्याची शक्ति) ह्या तीन शक्ति आहेत. आणि वाणीची सिद्धि, मनाची सिद्धि आणि देवतेची सिद्धि ह्या तीन सिद्धि आहेत.

सहा गुण.

षाडगुण्यं नृपतौ प्रोक्तं राज्यरक्षणाहेतवे ॥

सन्धिविग्रह्यानासनाश्रयद्वैधभावनम् ॥ ६८ ॥

अर्थ— तह करणें, युद्ध करणें, शत्रूची तयारी किती आहे हें समजण्याकरितां कांहीं तरी निश्चित काढून शत्रूच्या राज्यांत जाणें, कोठें तरी दबा धरून राहणें, कोणाचा तरी आश्रय करणें आणि शत्रूच्या सैन्यांत फितुरी करणें हे सहा गुण राजाच्या ठिकाणीं आपल्या राज्याच्या रक्षणाकरितां अवश्य असले पाहिजेत.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३८३.

चार उपाय व मंत्राचे (मसलतीचे) भेद.

समतादर्शनं स्वस्य ददेहानमरिं प्रति ॥

भेदः शत्रोश्च सेनाया दण्डः शत्रुनिपातनम् ॥ ६९ ॥

सहायाः साधनोपायो देशकालबलाबले ॥

विपत्तेश्च प्रतीकारः पञ्चधा भन्त्र इष्यते ॥ ७० ॥

अर्थ— समता ह्मणजे सर्वत्र समदृष्टी ठेवणे, दान ह्मणजे शत्रूला नजराणा पाठविणे, भेद ह्मणजे शत्रूच्या सैन्यांत फूट करणे, आणि दंड ह्मणजे शत्रूला मारणे हे चार उपाय होत. हे राजाने योग्य वेळीं योजिले पाहिजेत. आपल्याला सहाय कोण आहे? आपल्याजवळ साधन काय? उपाय कोणता योजला पाहिजे? देश आणि काल हे आपल्याला अनुकूल आहेत किंवा प्रतिकूल आहेत, आणि आलेले संकट कसे घालवावे ह्या प्रत्येकाचा विचार करणे हा पांच प्रकारचा मंत्र (मसलत) होय.

मुकुटवद्ध राजानें लक्षण.

अष्टादशाक्षौहिणीनां स्वामी मुकुटबन्धकः ॥

क्षोणीलक्ष्म ततो बक्ष्ये जिनागमानुसारतः ॥ ७१ ॥

अर्थ-- अठरा अक्षौहिणींचा जो स्वामी तो मुकुटवद्ध राजा होय. अक्षौहिणींचें लक्षण जिनागमाला

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा, पान ३८४.

अनुसरुन पुढें सांगतां.

सैन्याचे आठ भेद.

पत्तिः सेना च सेनास्यं गुल्मो बाहिनिपृतने ॥

चमूरनीकिनी चेति चाष्टधा शृणु तद्विधिम् ॥ ७२ ॥

अर्थ— पत्ति, सेना, सेनामुख, गुल्म, बाहिनी, पृतना, चमू आणि अनीकिनी असे सैन्याचे आठ विभाग आहेत. त्यांची रचना पुढीलप्रमाणे आहे.

पत्तीचें लक्षण.

एकविंशतिका अश्वाश्चतुरशीतिपादगाः ॥

एको हस्ती रथश्चैकः पत्तिरित्यभिधीयते ॥ ७३ ॥

अर्थ— एकवीस घोडे, चवऱ्याऐशी पायदळ, एक हत्ती आणि एक रथ एवढ्या सैन्याला पत्ति असें ह्मणतात.

सेना वगैरे भेदाचीं लक्षणे.

पत्तिस्त्रिगुणिता सेना तिस्रः सेनामुखं च ताः ॥

सेनामुल्लानि च त्रीणि गुल्ममित्यनुकीर्यते ॥ ७४ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सप्तवा. पान १८५.

वाहिनी त्रीणि गुल्मानि पृतना वाहिनीत्रिकम् ॥

चमूस्त्रिपृतना ज्ञेया चमूत्रयमनीकिनी ॥ ७५ ॥

अनीकिन्यो दश प्रोक्ताः प्राज्ञैरक्षौहिणीति सा ॥

अष्टादशाक्षौहिणीपः प्रभुर्मुकुटवर्दनः ॥ ७६ ॥

अर्थ— तीन पत्ति झणजे एक सेना. तीन सेना झणजे एक सेनामुख. तीन सेनामुखे झणजे एक गुल्म, तीन गुल्मे झणजे एक वाहिनी, तीन वाहिनी झणजे एक पृतना, तीन पृतना झणजे एक चमू, तीन चमू झणजे एक अनीकिनी, आणि दहा अनीकिनी झणजे एक अक्षौहिणी होय. एका अक्षौहिणीत ४५९,२७० घोडे, १८३७०८० पायदळ, २१८७० हत्ती, २१८७० रथ, सर्व मिळून २३४००९० इतके सैन्य असते. अशा अठरा अक्षौहिणींचा जो स्वामी तो मुकुटवद्ध राजा होय.

मुकुटवद्धराजाचे दुसरे ऋक्षण.

अथ मतान्तरम् ॥ एकमण्डलम् राजा श्रेण्यश्चाष्टादशाधिपः ॥

मुकुटवद्ध इत्याख्यः स एव मुनिभिः परः ॥ ७७ ॥

अर्थ— एक मंडलाचा अधिपति जो राजा तो अठरा श्रेणीचा अधिपति असल्यास तोच मुकुटवद्ध नांवाचा राजा समजावा, असे मुनींनी सांगितले आहे. हे दुसरे मत आहे.

सोमसेनकृत जैत्रर्षिकाचार, अष्टम्य सातवा. पान ३८६.

श्रेणीची सावे.

सेनापतिर्गणपतिर्वाणिजां पतिश्च । सेनाचतुष्कपुररक्षचतुःसुवर्णाः ॥

मन्त्रीस्वमात्यसुपुरोधमहास्वमात्याः । श्रेण्यो दशाष्टसहिता विबुधश्च वैद्यः ॥ ७८ ॥

अर्थ— सेनापति, ज्योतिषी, श्रेणी, चार प्रकारच्या [हत्ती, घोडे, पायदळ, रथ] सेना, कोतवाल, ब्राह्मण वगैरे चार वर्ण, मंत्री, अमात्य, पुरोहित, महामात्य, पंडित आणि वैद्य यांना १८ श्रेणी असलेल्या ह्मणतात.

अधिराजा, महाराजा, अर्धमण्डळ, मण्डली, अर्धचक्री आणि चक्री यांची लक्षणे.

एतत्पतिर्भवेद्वाजा राज्ञां पञ्चशतानि यम् ॥

सेवन्ते सोऽधिराजस्स्यादस्मात्तु द्विगुणो भवेत् ॥ ७९ ॥

महाराजस्ततश्चार्धमण्डली मण्डली ततः ॥

महामण्डल्यर्धचक्री ततश्चक्रीत्यनुक्रमात् ॥ ८० ॥

अर्थ— ह्या अठरा श्रेणींचा जो अधिपति तो राजा होय. अशा प्रकारचे पांचशेही राजे ज्याची सेवा करितात, तो अधिराजा होय. अधिराजाच्या दुप्पट ज्याचे ऐश्वर्य असेल त्याला महाराजा ह्मणावे. त्याच्या दुप्पट असलेल्यास अर्धमंडली ह्मणतात. पुढे मंडली, महामण्डली, अर्धचक्री आणि चक्री असे भेद आहेत; ते दुपटी दुपटीचे आहेत असे समजावे.

सोमसेनकृत त्रैत्राणिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३८७.

चक्रवर्तीचे वक्ष्ण आणि त्याची सम्पत्ति.

चतुरशीतिर्लक्षाश्च मातङ्गाश्च रथास्तथा । अष्टादश सुकोट्योऽपि
वायुवेगास्तुरङ्गमाः ॥ ८१ ॥ चतुरशीतिः सुकोट्यो यमदूताः पदातयः ॥
षण्णवतिसहस्राणि स्त्रीणां च गुणसम्पदाम् ॥ ८२ ॥ द्वात्रिंशत्सुसह-
स्राणि मुकुटबद्धभृताम् ॥ तावन्त्येव सहस्राणि देशानां सुनिवेशि-
नाम् ॥ ८३ ॥ नाटकानां सहस्राणि द्वात्रिंशत्प्रमितानि वै ॥ द्वासप्तति-
सहस्राणि पुराणिन्द्रपुरश्रियाम् ॥ ८४ ॥ ग्रामकोट्यश्च विज्ञेया रम्याः
षण्णतिप्रमाः ॥ द्रोणामुखसहस्राणि नवतिर्नव चैव हि ॥ ८५ ॥ पत्तनानां
सहस्राणि चत्वारिंशदथाष्ट च ॥ षोडशैव सहस्राणि खेटानां परिमा मता
॥ ८६ ॥ भवेयुरन्तरद्वीपाः षट्षच्चाशत्प्रमामिताः ॥ संवाहनसहस्राणि
संख्यातानि चतुर्दश ॥ ८७ ॥ स्थालीनां कोटिरेकोक्ता रन्धने या नियो-
जिता ॥ कोटीशतसहस्रं स्याद्धलानां कुलवैः समम् ॥ ८८ ॥
तिस्रोऽपि व्रजकोट्यः स्युर्गोकुलैः शश्वदाकुलाः ॥ कुक्षिवासशतानीह
ससैवोक्तानि कोविदैः ॥ ८९ ॥ दुर्गादवीसहस्राणि संख्याष्टाविंश-

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय सप्तवा, पान ३८८.

तिर्मता ॥ म्लेच्छराजसहस्राणि रम्याष्टादशसंख्यया ॥ ९० ॥ काला-
ख्यश्च महाकालो माणवः पिङ्गलस्तथा ॥ नैसर्ग्यः पद्मः पाण्डुश्च शङ्ख-
खश्च सर्षरत्नकः ॥ ९१ ॥ ॥ निधयो नव विख्याता चाब्जितार्थकल-
प्रदाः ॥ भद्रेण परिणेतव्या देवाभिष्टितशक्तयः ॥ ९२ ॥ भोग्यं भाण्डं
च शस्त्रं च शूषणं देहवस्त्रकम् ॥ धनं वायं यदुरत्नं ददते निधयः
क्रमात् ॥ ९३ ॥ चक्रातपत्रदण्डासिभणयश्चर्म काकिणी ॥ चमूगृहपती-
भाश्वयोषित्तक्षपुरोधसः ॥ ९४ ॥ रत्नानि निधयो देव्यः पुरं शय्या-
सने चमूः ॥ भाजनं वाहनं भोज्यं नाट्यं दशाङ्गभोगकाः ॥ ९५ ॥
गणबद्धामराणां तु सहस्राणि च षोडश ॥ इत्यादिविभवैर्युक्तश्चक्र-
वर्ती भवेद्भुवि ॥ ९६ ॥

अर्थ— आतां चक्रवर्तीची संपत्ति सांगतात— चवऱ्याऐशी लक्ष हत्ती, तितकेच रथ, अठराकोटी चांगळे घोडे, यमदूतासारखे भयंकर असे चवऱ्याऐशी कोटी पायदळ, शाण्णव हजार सुंदर स्त्रिया, आपल्या ताब्यांत रहाणारे वत्तीस हजार मुकुटबद्ध राजे, चांगले व्यवस्थितरचनेचे वत्तीस हजार देश, वत्तीस हजार नाटकशाळा, अमरावतीप्रमाणे सुशोभित अशीं बहात्तर हजार पुरे, शाण्णव कोटी रम्य अशीं गावे, नव्याण्णव हजार

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३८९.

द्रोणकुले (सौक), अष्टचाळीस हजार पत्तनें, सोळा हजार खेड, छप्पन्न अंतर्द्वीपे, चवदा हजार वाहनें, नेहर्षी शररंजकास लागणारीं एक कोटी भांडीं, शंभर हजार कोटी नांगर आणि कुळव, ज्यांत गायी पुण्या आहेत असे तीन कोटी गौळपाडे, सातशेहे कुक्षिवास (?), अष्टावीस हजार किल्ले आणि अरण्ये, अठरा हजार मल्लेच्छ राजे; काल, महाकाल, माणव, पिंगल, नैसर्प, पन्न, पांडू, शंख आणि सर्वरत्न ह्या नांवाचे सर्व प्रकारचे इच्छित फल देणारे आणि त्या त्या निधीच्या देवतांनी युक्त असल्यामुळे महापुण्याने प्राप्त होणारे नऊ निधि, (ते कमाले— भोग्य पदार्थ, भांडीं, शस्त्रे, भूषणे, गृह, वस्त्रे, द्रव्य, वाद्ये आणि अनेकरत्ने— ह्या वस्तु देत असतात) चक्र, छत्र, दंड, खड्ग, रत्न, चर्म, काकिणी गृहपति, इत्ती, सेनापति, स्त्री, सुतार आणि पुरोहित हीं चवदा रत्नें; निधि, पट्टराण्या, पुर, शय्या, आसन, सैन्य, भांडीं, वाहन, भोज्यपदार्थ आणि नाट्य हे दहा प्रकारचे भोगपदार्थ, आणि सोळा हजार गणी असे देव, इतके देवता ज्यांचे असेल तो भूमीवरील चक्रवर्ती होय.

राजधर्म.

न्यायेन पालयेद्राज्यं प्रजां पालयति स्फुटम् ॥

यः स प्राप्नोति धर्मिष्ठः सदा राज्यमनागतम् ॥ ९७ ॥

अर्थ-- जो राज्याचे नीतीने पालन करतो आणि आपल्या मजेचे रक्षण करतो तो धार्मिक राजा,

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३९०.

आपले नसलेलेही राज्य मिलवितो.

इत्थतो न्यायमार्गेण हिताय स्वपरात्मने ॥

पालनीयं सदा राज्यं त्रिवर्गफलसाधनम् ॥ ९८ ॥

अर्थ— ह्मणून आपल्या आणि दुसऱ्याच्या कल्याणाकरिता धर्म, अर्थ आणि काम ह्या तीनही पुरुषार्थांना प्राप्त करून देणारे राज्य राजाने सर्वदा नीतीने रक्षण करावे.

संन्यासियोगिविप्रादींस्तोषयेद्दानमाश्रितः ॥

प्रतीत्य शपथैः सर्वाः प्रजा ग्रामं निवासयेत् ॥ ९९ ॥

अर्थ— संन्यासी, योगी आणि ब्राह्मण बगैरेना दान देऊन तुष्ट करावे. आणि शपथेने सर्वांना विश्वास उत्पन्न करून गावे वसवावीत.

कर्णेजपान् खलौथोरान् परस्त्रीलम्पटान्मदान् ॥

देशान्निर्वासयेद्राजा हिंसकान्मद्यपायिनः ॥ १०० ॥

अर्थ— चहाडी करणारे, दुष्ट, चोर, परस्त्रीलंपट, मद्य प्यालेले, हिंसा करणारे आणि मद्यपान करणारे अशा लोकांना राजाने आपल्या देशातून हाकून द्यावे.

स्वदेशादागतं वित्तं यथापात्रं समर्पयेत् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सप्तवा. पान १९१.

खञ्जं भट्टं नटं काणमन्थादीन्प्रतिपालयेत् ॥ १०१ ॥

अर्थ— आपल्या देशांतून वमूलाचें 'आलेखे' द्रव्य राजानें योग्य पात्राला अर्पण करावें. लंगडा, भट्ट नट, काणा, अंधळा वगैरे लोकांचेही त्या द्रव्यानें पाळन करावें.

इत्यादि देशानं कृत्वा सन्ध्यायाः समये नतः ॥

गच्छेज्जिनालयं राजा सन्ध्यादिक क्रियां भजेत् ॥ १०२ ॥

अर्थ— वर सांगितलेल्या लंगडा वगैरे लोकांना रक्षण करण्याविषयीं आपल्या लोकांना देखील आज्ञा करून, संध्या करण्याच्या वेळीं राजानें जिनमंदिरांत जाऊन संध्या वगैरे नित्यक्रिया करावी. ह्याप्रमाणें क्षत्रियांचा आचार सांगितला.

वैश्याचा आचार.

वैश्यस्य मत्क्रियां प्रोच्ये पुराणस्यानुसारतः ॥

मघी कृषिः पाशुपाल्यं वाणिज्यं वैश्यकर्मणि ॥ १०३ ॥

अर्थ— आतां पुराणाला अनुसरून वैश्याचा सदाचार सांगतों, लिहिणें, शेतकी, पशुरक्षण आणि व्यापार ह्या चार क्रिया वैश्यकर्मांत मुख्य आहेत.

राजसेवां समाश्रित्य कुर्याद्देशस्य लेखनम् ॥

सीमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३९२.

आयव्ययं कुलाचारं दत्तं भुक्तं ग्रहेण यत् ॥ १०४ ॥

अर्थ— राजाची नोकरी पतकडून वैश्याने साऱ्या देशासंबंधाने जे लिहावयाचे असेल ते लिहावे. राजाची प्राप्ति (वसूल) किती आहे, खर्च किती आहे; राजाचा कुलाचार कसा आहे; राजाने कोणाला काय दिले; तसेच स्वतःकरिता काय खर्च केले; ह्या सर्व गोष्टी वैश्याने लिहाव्यात.

व्ययं तु सद्ने स्वस्य वाऽऽदायं वा कतिप्रमम् ॥

द्रविणं कस्य किं दत्तं गृहीतं किं च कस्य वा ॥ १०५ ॥

अर्थ— तसेच आपल्या घरांतील खर्च किती झाला, मिळकत किती शाली हे लिहावे. आणि आपण कोणाला किती द्रव्य दिले, कोणापामून किती द्रव्य घेतले हेही लिहावे.

कति धान्यं कति द्रव्यं सुवर्णं वाऽथ गोधनम् ॥

मुक्तिभाण्डं च संलेख्यं यतो न संशयो भवेत् ॥ १०६ ॥

अर्थ— आपल्या घरांत धान्य किती आहे, द्रव्य किती आहे, सोने किती आहे, गायी हशी किती आहेत, भोजनाचीं भांडी किती आहेत, हे सर्व वैश्याने लिहून ठेवावे. ह्मणजे त्या योगाने संशय उत्पन्न होत नाही.

लब्धं खुचं न गृणहीयात् कूटलेखं च वर्जयेत् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाध्याय, अध्याय सप्ततिसा. पान ३९३.

मायाशाल्यं निदानं च कर्पिरागातिलोभनाम १०७ ॥

अर्थ— त्याने, कोणी दिलेली लांच अथवा खुशाली घेऊ नये. कोणाचा खोटा लेख लिहू नये; आणि मायाशाल्य (कपट), निदान (धाईट इच्छा), कुरपणा, विषयावर प्रेम आणि अनिलोभ हे सोडावेत.
कृषिकर्म.

किंकरं तु सभाहृत्य दत्त्वा च वृषभान् पराज ॥

धीजधान्यं धनं वित्तं संस्क्रुयात् कृषिकर्म च ॥ १०८ ॥

अर्थ— वैश्याने आपल्या चाकराला बोल्यावून आणून त्याजवळ चांगले वेळ, वियांचे धान्य, कृषिकर्मास लागणारे साहित्य आणि द्रव्य ही देऊन त्याजकडून शेताकी करवावी.

वैश्याने स्वतः कृषि करण्याचा विचार.

व्रतधारी क्रियाकारी सामायिकी तपोरतः ॥

न कुर्यात् कर्पणं धर्मी भूरिजीवप्रदायकम् ॥ १०९ ॥

अर्थ— व्रते करणारा, नित्यनैमित्तिक क्रिया करणारा, सामायिक करणारा आणि तप करणारा अशा धार्मिक वैश्याने कृषिकर्म करू नये. कारण, त्यांत अनंत जीवांची प्राणदाने होते.

पशुपालन—

गोमहिषीतुरंगादीन् संगृह्य च व्ययेत्पुनः ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय सातवा. पान ३९४.

दधि दुग्धं घृतं तक्रं भव्यपात्राय दीयते ॥ ११० ॥

घृतस्य विक्रये दोषो नास्ति व्यापारवर्तिनः ॥

शेषं गव्यं न विक्रीत तृणाद्यैस्तर्पयेन्नमः ॥ १११ ॥

अर्थ— गायी, ह्यशी, घोडे वगैरे जनावरांचा संग्रह करून त्यांचा विक्रयही करावा. दही, दूध, तूप आणि ताक्र हे पदार्थ भव्यपात्राला दान करावेत. व्यापार करणाऱ्या वैश्यानें तूप विकलें असतां कांहीं दोष नाही. बाकीचे पदार्थ मात्र विकू नयेत. आणि आपल्या गायी वगैरे जनावरांचें गवत वगैरेच्या योगानें पोषण करावें. हें वैश्याचें पशुपालन कर्म सांगितलें. पुढे वाणिज्य (व्यापार) कर्म सांगतात.

वाणिज्याचे तीन प्रकार.

वाणिज्यं त्रिविधं प्रोक्तं पण्यं वृषभवाहनम् ॥

अग्निनावादिकं चेति कुटुम्बपोषणाय च ॥ ११२ ॥

अर्थ— वाणिज्य तीन प्रकारचें आहे. दुकान घालणें, बैलावरून माल परगादीं नेणें आणि समुद्रांतून नौकेतून माल नेणें, हें तीनही प्रकारचें वाणिज्य वैश्यानें आपल्या कुटुंबाच्या पोषणाकरितां करावें.

मोजमाप व ताजवा ह्यांत कमीअधिक नसणें.

गजयन्त्रे समानत्वं न्यूनाधिक्यद्विवर्जितम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा, पान ३९५.

अल्पलाभेन कर्तव्यं वस्त्रस्य विक्रयं मुदा ॥ ११३ ॥

अर्थ— गज नांवाचें वस्त्रें मोजण्याचें साधन व ताजवा हे अगदीं वरोवर असावेत. त्यांत कमी जास्ती अगदीं करूं नये. आणि वस्त्रें पात्र थोडासा नफा घेऊन संतोषानें विकारवीत.

वर्षाकालांतील व्यवहार.

वर्षासु सूक्ष्मवस्त्रेषु जन्तूनां सम्भवो भवेत् ॥

तत्प्रतिलेखनं कार्यं श्रावकैर्धर्महेतवे ॥ ११४ ॥

अर्थ— पर्जन्यकालांत वारीक कापडांत जीवजंतू होण्याचा संभव असतो, ह्मणून श्रावकांनीं तीं वस्त्रें वरचेवर झाडून ठेवावीत. ह्मणजे जीवडिसा न होऊन धर्मरक्षण होईल.

विकृत न घेण्याच्या वस्तु.

रोमचर्मभवं वस्त्रं कौशीसं(?) रक्तवर्जितम् ॥

नीचगृहारनालेन संलिसं नैव विक्रयेत् ॥ ११५ ॥

अर्थ— लोंकरीचें वस्त्र, चामडीचें वस्त्र, न रंगविलेलें रेशमी वस्त्र आणि नीच मनुष्याच्या घरांतील कांजीची खळ ज्याला लाविली आहे असे वस्त्र हीं वस्त्रें घेण्यानें विकू नयेत.

व्यापाराकरितां घेण्याच्या वस्तु.

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार, अध्याय सातवः. पान ३९६.

सूत्रं च पट्टसूत्रं च कार्पासं नैव दोषभाक् ॥

पट्टसूत्राण्डकौशाण्डे श्रावकैर्नैव गृह्यते ॥ ११६ ॥ (?)

सुवर्णं रजतं रत्नं गृह्णीयान्मौक्तिकं तथा ॥

कपटं तत्र नो कार्यं बहिर्लेपादिसम्भवम् ॥ ११७ ॥

अर्थ— सोनें, रुपें, रत्नं आणि मोती हे पदार्थ आपण विकत घ्यावेत. आणि ते विकतांना त्यांच्यावर दुसरें कांहीं द्रव्य लावून त्यांना नसलेलें तेज आणून अशा रीतीनें लबाडी करून विकूं नयेत.

दुसऱ्याला न पसविलें.

कूटद्रव्यं स्वयं ज्ञान्दाऽज्ञाशिनं नैव विक्रयेत् ॥

अतिवृद्धं तथा बालं मुग्धं भद्रं न धूर्तयेत् ॥ ११८ ॥

अर्थ— हा माल खोटा आहे असें आपल्याला समजल्यावर तें ज्याला माहीत नाही अशा मनुष्याला तो माल विकूं नये. अतिशय वृद्धासार मनुष्य, लहान पोर, वेडा झालेला मनुष्य आणि संभावित मनुष्य यांना केव्हांही पसं नये.

अन्याला द्रव्य.

चोरद्रव्यं नृपद्रव्यं भूपालद्रोहिणस्तथा ॥

सौमसेनकृत तैत्तिरीयाकाचार, अध्याय सातवा. पान ३९.७.

घेटीचेदकयोर्विसं न ग्राह्यं साधुभिर्जनैः ॥ ११९ ॥

अर्थ— चोराचे जिन्नस, राजाचे जिन्नस, राजद्रोही मनुष्याचे जिन्नस तसेच दास दासी ह्यांचे जिन्नस चांगल्या मनुष्यांनी विकत घेऊं नयेत.

विस्मृतं पतितं गुप्तवृत्त्या दत्तं च केनचित् ॥

रक्षणे स्थापितं भूमौ क्षिप्तं वा न च गोपयेत् ॥ १२० ॥

अर्थ— कोणाचें विसरलेलें, कोणी वाटेनें जात असतां पडलेलें, कोणी एखाद्यानें गुप्तपणें देवण्याकरितां दिलेलें, तसेंच आपल्याजवळ कोणी एखाद्यानें रक्षणाकरितां देवलेलें आणि कोणी एखाद्यानें भूमीत धरून देवलेलें अशा प्रकारचें द्रव्य आपण गुप्तपणानें घेऊं नये.

वजनाचे तुरेपणावद्द.

तुलायां न्यायमार्गेण देशधर्मानुसारतः ॥

प्रस्तरादिषु भ्रानेषु न्यूनाधिक्यं न कारयेत् ॥ १२१ ॥

अर्थ— जिन्नस वजन करण्याची तागडी आणि आपल्या देशांतील बहिवाटीप्रमाणें असलेली वजनें ह्यांत कमी जास्ती करूं नये.

न्यूनं दीयेत न कापि शृणहीयान्नाधिकं कदा ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिभाचार, अध्याय सातवा, पान ३९८.

घृतं गुडादि तैलं च धान्यं तु न कदाचन ॥ १२२ ॥

अर्थ— तूप, गूल, तेल वगैरे पदार्थ आपण लोकांपासून विकत घेतांना जास्ती घेऊं नयेत. आणि दुसऱ्यांस देतांना कमी देऊं नयेत. तसेच धान्यांत असा प्रकार केव्हांच करूं नये.

व्याख्यान अयोग्य वस्तु.

मधु च मधुपुष्पाणि कुसुमं धातुपुष्पकम् ॥ अहिर्मेनं विषं क्षारं सूक्ष्म-
धान्यं निलादिकम् ॥ १२३ ॥ घृणितं सकलं धान्यं लाक्षां लोहं च
लावुकम् ॥ लोहशस्त्राणि सर्वाणि जीर्णमृतं सनैलकम् ॥ १२४ ॥ पौस्तं
मज्जिष्ठकं क्षेतं कूपं जलप्रवाहजम् ॥ इक्षुयन्त्रं तैलयन्त्रं नावं च चर्म-
भाजनम् ॥ १२५ ॥ लशुनं शृङ्गवेरं च निशाक्षेतं च चालजम् ॥ कन्दं
मूलं तथा चान्यदनन्तकार्यिकं परम् ॥ १२६ ॥ सिक्थं च नवनीतं च
वनवादीक्षुकाण्डकम् ॥ पत्राणि नागवल्याश्च बन्धिवाणस्य भेषजम्
॥ १२७ ॥ खेचरं रोम चर्मास्थि शृङ्खलं पादुकाद्वयम् ॥ मार्जनी च पदत्राणं
हिसोपकरणं परम् ॥ १२८ ॥ इत्यादिकमयोग्यं च पूर्वग्रन्थे निषेधि-
तम् ॥ तन्न ग्राह्यं वणिज्वर्यैर्धर्मरक्षणहेतवे ॥ १२९ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ३२९.

अर्थ— मध, मोहाचीं फुलें, कुसुंबा, धायटीचीं फुलें, अफू, विपें, क्षार, तीळ वगैरे बारीक धान्यें, आळ्या झालेलें कोणतेंही धान्य, लाक, लोखंड, सायुदाणे, लोखंडाचीं सर्व तऱ्हेचीं हत्यारें, जुनें तूप, जुनें तेल, पौस्त, मंजिष्ठाची लागण केलेली जमीन, पाण्याचा आढ, रद्दाग्याडगें, उंसाचा चरक, तेलाचा घाणा, नौका, चामड्याचे बुदले, लसूण, आलें, हळद लाविलेली जमीन, चालत्र (?) कंद, मुलें दुसरे अनंत-कायिक पदार्थ, मेण, लोणी, वागवगीचा, उंसाची कांडी, नागवेलीचीं पानें, ज्वालाग्राही पदार्थ, (उडविण्याची दारू वगैरे) पारा, लोंकर, चर्म, हाडें, लोखंडाच्या सांखळ्या, खडाचा, केसुणी, जोडे आणि हिंसेचीं दुसरीं साधनें तसेंच मागें सांगितलेले निषिद्ध व अयोग्य पदार्थ वैश्यांनीं घेऊं नयेत. हे पदार्थ विकत घेतल्यानें अहिंसाधर्माची हानी होते.

व्यापार करण्याला अयोग्य मनुष्यें.

अजाघ्नगोघ्नमत्स्यघ्नाः कल्लालाश्चर्मकारकाः ॥

पापर्थिकः सुरापायी एतैर्वक्तुं न युज्यते ॥ १३० ॥

अर्थ— वकरीं, गावीं, मासे खांना मरणारे लोक, कलाल, चांभार, पातकी आणि मद्यपान करणारे ह्या लोकांशीं भाषणसुद्धां करणें योग्य नाहीं.

एतान्किमपि नो देयं स्पर्शनीयं कदाऽपि न ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४००.

न तेषां वस्तुकं ग्राह्यं जनापवाददायकम् ॥ १३१ ॥

अर्थ— ह्या घर सांगितलेल्या लोकांना आपण कांहीं देऊं नये. त्यांना स्पर्श करूं नये. आणि त्यांच्या जवळची कोणतीही वस्तु आपण घेऊं नये. कारण, त्यामुळे लोकांचा अपवाद येतो.

रजको रज्जकश्चैव भाटिसुज्जतिलन्तुदौ ॥

चक्राग्निभस्मपाषाणचूर्णं न कारयेत्क्रियाम् ॥ १३२ ॥

अर्थ— परीट, रंगारी, भटमुंजे आणि तेली ह्यांना त्यांची आपापलीं कामें करण्यास आपण उत्तेजन देऊं नये. गाडीचें चाक करणें, अग्नि पेटविणें, कोणत्याही वस्तूची राख करणें, आणि दगड फोडणें हीं कामें आपण कोणास करण्यास सांगूं नये. कारण, त्यांत फार हिंसा होते.

विप्रक्षत्रियवैश्यैश्च स्पृश्यशूद्रैस्तथा सह ॥

व्यापारकरणं युक्तं नीचैर्नीचत्वमुद्भवेत् ॥ १३३ ॥

अर्थ— ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य आणि स्पर्श करण्याला योग्य असे शूद्र ह्यांच्यांशीं व्यापार करावा. नीच मनुष्यांशीं व्यापार केल्यानें आपल्यालाही नीचपणा येतो.

स्पर्श करण्यास योग्य शूद्र.

काञ्चिकमालिकौ कांस्यकनकलोहकारकाः ॥

सोममेतद्वृत्त तैवर्गिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४०१.

सूत्रधारः सूचीधारः कुचिन्दः कुम्भकारकः ॥ १३४ ॥

रङ्गकारः कुटुम्बी च भाडधुञ्जस्तिलन्तुदः ॥

ताम्बूली नापितश्चैव स्पृष्टयशूद्राः प्रकीर्तिताः ॥ १३५ ॥

अर्थ— कालिक (गवताच्या वर्गरे बुव्या करणारा), माळी, तांबट, सोनार, लोहार, साळी, शिंदी, कोष्टी, कृंभार, रंगारी, कुणदी, भडमुंजा, तेली, तांबोळी आणि हजाम हे स्पर्श करण्यास योग्य भशा प्रकारचे शूद्र मयाजवेत.

दुसऱ्या देशांत व्यापार करण्याचा प्रकार.

योग्यायोग्यमिदं दृष्ट्वा व्यापारः क्रियते बुधैः ॥

दूरदेशगमार्थं च वृषभं बाह्येक्षरः ॥ १३६ ॥

अल्पभारं परिक्षिप्य शनैः सञ्चालयेद्बुधः ॥

आहारोदकपूरेण यावत्कृति तु पूरयेत् ॥ १३७ ॥

पृष्ठे शोफादिके जाते कृपया परिछेदयेत् ॥

उपशमो न यावच्च तावद्भारं न धारयेत् ॥ १३८ ॥

अर्थ— वरील जोर्तीतही योग्यायोग्य विचार करूनच शहाण्याने व्यापार करावा. व्यापाराकरिता

सोमसेनकृत तैत्तिरीयानुशाखा, अध्याय सातवा. पान ४०२.

दूरदेशीं जाण्याचें असल्यास बैलावरून माल न्याया. बैलावर फार ओझे घालूं नये, आणि हद्द चालवावें.
त्याला दोन्ही चारा घालावा. त्याच्या पाठीच्या किंवा दुसरीकडे मूज आल्यास दयाळूपणानें त्या जागीं
कापावें. आणि ती जखम चांगली बरी होईपर्यंत त्या बैलावर ओझे घालूं अये.

नौकागमन.

जलयाने सदाचारं रक्षयेद्धर्महेतवे ॥

कदाचित्कर्मयोगेन मग्नं चेत्संस्मरेज्जिनम् ॥ १३९ ॥

अर्थ— जलमार्गानें नौकेतून जाण्याचा प्रसंग आला असतां आपल्या धर्माच्या रक्षणाकरितां सदाचार
संभाळावा. एखाद्या वेळीं कर्मयोगानें ती नौका बुडण्याचा प्रसंग येईल तर, श्रीजिनेंद्राचें स्मरण करावें.

शूद्रधर्म.

व्यापारो वणिजां प्रोक्तः संक्षेपेण यथागमम् ॥

विप्रक्षत्रियवैश्यानां शूद्रास्तु सेवका मताः ॥ १४० ॥

अर्थ— हा वैश्यांचा व्यवहार जिनागमांत सांगितल्याप्रमाणें संक्षेपानें सांगितला. आणि ब्राह्मण,
क्षत्रिय व वैश्य ह्या तिघांचा सदाचारही सांगितला. शूद्रांचा सेवा करणें हाच सदाचार आहे.

तेषु नानाविधं शिल्पं कर्म प्रोक्तं विशेषतः ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय सातवः. पान ४०३.

जीवदयां तु संरक्ष्य तैश्च कार्ये स्वकर्मकम् ॥ १४१ ॥

अर्थ— शूद्रांमध्ये अनेक प्रकारचे शिल्प करणे ही एक विशेष क्रिया आहे. ती क्रिया त्यांनी जीवदया संभाळून करावी.

व्यापारतंत्रि करून.

विप्रक्षत्रियविदूशूद्राः प्रोक्ताः क्रियाविशेषतः ॥

जैनधर्मे पराः शक्तास्ते सर्वे बान्धवोपमाः ॥ १४२ ॥

लाभालाभे समं चित्सं रक्षणीयं नरोत्तमैः ॥

अतिगृष्णा न कर्तव्या लक्ष्मीर्भाग्यानुसारिणी ॥ १४३ ॥

अर्थ— ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य आणि शूद्र हे चार वर्ण त्यांच्या त्यांच्या क्रियाभेदाप्रुळे सांगितले आहेत. हे चारी वर्ण जैन धर्म पाळण्याला योग्य असल्याने त्या नात्याने ते एकमेकांचे वंधूच आहेत असे समजावे. त्यांनी सर्वांनी लाभ किंवा हानी द्याविषयी अंतःकरण सप ठेवावे. आणि त्यांनी फार लाभ करू नये. कारण, लक्ष्मी ही आपापल्या देवानुसार प्राप्त होणारी आहे.

उद्यमेण सदा सक्त आलस्यपरिवर्जितः ॥

सदाचारक्रियायुक्तो धनं प्राप्नोति कोटिशः ॥ १४४ ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४०४.

अर्थ— जो आळस टाकून सर्वदा उद्योग करतो, आणि सदाचाराने युक्त असतो, त्याला कोट्यवधि द्रव्य प्राप्त होतें. ही गोष्ट त्यांनी लक्षांत ठेवावी.

सद्व्यापारे तथा धर्मे आलस्यं न हि सौख्यदम् ॥

उद्योगः शत्रुवन्मित्रमालस्यं मित्रवन्निषुः ॥ १४५ ॥

अर्थ— सदाचार आणि धर्म खांबिपयी आळस केल्याने सुखप्राप्ति होत नाही. उद्योग हा शत्रूप्रमाणे भासणारा असा मित्र आहे. आणि आळस हा मित्राप्रमाणे भासणारा शत्रु आहे.

जिनस्मरणाचे विशेष प्रसंग.

पीडायामद्भुते जन्मे स्वेष्टार्थप्रक्रमे क्षुते ॥

शयनोत्थानयोः पादस्खलने संस्मरोज्जिनम् ॥ १४६ ॥

अर्थ— कांहींतरी पीडा उत्पन्न झाली असता, आपल्या इष्ट कार्याला आरंभ करण्याच्या वेळी, शिक आली असता, निजणे आणि उठणे ह्या वेळी, पाय अडखळला असता, किंवा ठेंब लागली असता, श्रीजिनेंद्राचे स्मरण करावे.

व्यवहारस वागण्याची पद्धति.

अश्रद्धयमसत्यं च परनिन्दात्मशंसने ॥

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४०९.

मध्यमेभं न भाषेत कल्युत्पादवचः सदा ॥ १४७ ॥

अर्थनाशं मनस्नापं गृहदुश्चरितानि च ॥

मानापमानयोर्वाक्यं न वाच्यं धूर्तसन्निधौ ॥ १४८ ॥

अर्थ— दुसरे लोक ज्यावर विश्वास ठेवणार नाहीत असें भाषण, खोटे भाषण, दुसऱ्याची निंदा आणि आपली स्तुति हे प्रकार सभेमध्ये करूं नयेत. तसेंच ज्यायोगानें भांडण उत्पन्न होईल असें भाषणही करूं नये. आपली द्रव्यहानी, मनाची पीडा, घरांतील घंडळींचें दुर्वर्तन आणि आपला शान व अपमान ह्या गोष्टी लुका लोकांजवळ सांगूं नयेत.

सम्पत्तौ च विपत्तौ च समचित्तः सदा भवेत् ॥

स्तोत्रं कालोचितं श्रूयाद्वचः सर्वहितं प्रियम् ॥ १४९ ॥

न्यायमार्गे सदा रक्तश्चोरबुद्धिविवर्जितः ॥

अन्यस्य चात्मनः शत्रुं भावात्प्रकाशयेत् हि ॥ १५० ॥

अर्थ— संपत्ति आणि विपत्ति ह्या दाहोविषयीं सर्वदा सारखी बुद्धि ठेवावी. लोकांत बोलण्याचा प्रसंग आला असतां त्या प्रसंगाला योग्य असें थोडें आणि हितकर व प्रिय असें बोलार्हे. न्यायमार्गा-विषयीं सर्वदा आसक्ति भसावी. चोरण्याविषयींची बुद्धि टाकून द्यावी. कोणीही मनुष्य आपला किंवा

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय सातवा. पान ४०६.

दुसऱ्याचा शत्रु आहे असे नुसत्या वाक्यापारांनीही दर्शवू नये.

लोकांशीं वाक्याचा प्रकार.

वैराग्यभावनाचित्तो धर्मादेशवचो वदेत् ॥

लोकाकृतं समालोच्य चरेत्तदनुसारतः ॥ १५१ ॥

सत्त्वे मैत्री गुणे हर्षः समता दुर्जनेतरे ॥

कार्यार्थं गम्यते तस्य गेहं नोचेत्कदा च न ॥ १५२ ॥

अर्थ— अंतःकरणांत वैराग्यभावना करून लोकांना धार्मिक उपदेश करावा. लोकांचा अभिप्राय जाणून त्यांच्या अनुरोधानें वागावें. सर्व जीवांविषयीं मित्रभाव असावा. कोणाचेही ठिकाणीं सद्गुण दिसला असतां आनंद मानावा. चांगल्या किंवा वाईट मनुष्यांविषयीं सारस्वीच बुद्धि ठेवावी. आपल्या कामाकरितां कोणाच्याही घरीं जावें. काम नसल्यास उगींच जाऊं नये.

हिंसापापकरं वाक्यं शास्त्रं वा नैव जल्पयेत् ॥

द्रोहस्य चिन्तनं कापि कस्यापि चिन्तयेन्न हि ॥ १५३ ॥

अर्थ— हिंसेचें पातक घडविणारें भाषण करूं नये. तसेंच शास्त्राची बडबड करूं नये. आणि कोणाचें वाईट होण्याबद्दल मनांत चिंतन केव्हांही करूं नये.

सोमसेनकृत तैयर्णिकाचार, अध्याय सप्तथा. पान ४०७.

दारिद्र्यशोकरोगार्तास्तोषयेद्द्वेषजादिना ॥

स्वस्य यदनिष्टं स्यात्तत्र कुर्यात्परे क्वचित् ॥ १५४ ॥

अर्थ— दारिद्र्य, शोक आणि रोग ह्यांनीं पीडित झालेल्या लोकांना औषध वगैरे देऊन संतुष्ट करावे. जें कृत्य लोकांनीं आपल्यावद्दल केलें असतां आपल्याला वाईट वाटतें; तसलें कृत्य दुसऱ्यावद्दल आपण करूं नये.

वस्त्रानें मुखाचें आच्छादन करण्याचे प्रसंग.

समीपोक्तौ हासे श्वासे जुम्भे काशे क्षुते तथा ॥

धूमधूलिप्रवृत्तौ च छादयेद्वाससाऽऽननम् ॥ १५५ ॥

अर्थ— दुसऱ्याच्या जवळ जाऊन बोलावच्या वेळीं, हंस्तांना, मोठ्यानें श्वास सोडतांना, जांभई देण्याच्या वेळीं, सिक आली असतां आणि धुरांतून अथवा धुरळ्यांतून जावयाचें असतां, तोंड वस्त्रानें आच्छादित करावें.

निद्रेला अयोग्य स्थलें.

कूपकण्ठे च वल्मीके चोरवेद्यासुराशिनाम् ॥

सन्निधौ मार्गमध्ये तु न स्वपेषु जलाशये ॥ १५६ ॥

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४०८.

अर्थ— आडाच्या तोंडाजवळ, बारुळाच्या शेजारी, चोर, वेढ्या आणि मद्यपी ह्यांच्या शेजारी आणि जाण्यायेण्याच्या रस्त्यावर केव्हाही निजं नये. तसेच तळ्याच्या कांडावर निजं नये.

नैको मार्गे व्रजेनैकः स्वपेक्षेत्रे शवान्तिके ॥

अविज्ञातोदके नैव प्रविशेद्या गिरौ न हि ॥ १५७ ॥

अर्थ— ऐकेंढ्योनें मार्गक्रमण करूं नये. शेतांत किंवा भेताच्या जवळ एकठ्यानें निजं नये. ज्या पाण्याची आपल्याला माहिती नाही त्या पाण्यांत एकठ्यानें शिरूं नये. आणि पर्वतावर चढतांना एकठ्यानें चढूं नये.

दत्तमेवा आणि शास्त्रचिंतन.

दातारं पितृबुध्या च सेवेत क्षेमहेतवे ॥

पठितान्यपि शास्त्राणि पुनः पुनः प्रचिन्तयेत् ॥ १५८ ॥

अर्थ— आपला योगक्षेम चालण्याकरितां जो आपल्याला द्रव्य देतो, त्याची पित्याप्रमाणें सेवा करावी. एकवार पढलेल्या शास्त्राचा पुनः पुनः विचार करावा.

सूक्ष्मवस्तु तथा सूर्ये नैकदृष्ट्या विलोकयेत् ॥

पादत्राणं विना मार्गे गच्छवे हि सुधार्मिकः ॥ १५९ ॥

सोमसेनकृत वैयर्थिकाचार, अध्याय सातवा, पान ४०९.

अर्थ—सूक्ष्मवस्तु भाणि सूर्य झांच्याकडे सारखी दृष्टी लावून पाहू नये. पायांत पादत्राण (जोडा) घातल्यावांचून धार्मिक मनुष्याने पागावरून चालू नये.

इतर व्यवहार.

मूर्खैः सह वदेन्नैव नोल्लङ्घयेद्गुरोर्वचः ॥

दुर्वाक्यं यदि वा मूर्खैर्देसं तत्सहेन स्वयम् ॥ १६० ॥

अर्थ—मूर्खांशीं वाषण करूं नये. वडिलांच्या सांगण्याची अमर्यादा करूं नये. आणि दुर्जेनांनी वाईट बोललें असतां ते आपण सोसावे.

व्यवहाराविवादे वा कालुष्यं नोद्वेष्टद्विदि ॥

नाकारणं हसेदास्यं नासारन्ध्रं न घर्षयेत् ॥ १६१ ॥

अर्थ—व्यवहारांमुळे जर एखादे वेळीं कांहीं भांडण झालें तर त्याबद्दल मनांत चुरसं धरूं नये. कारणावांचून हांसूं नये. आणि दरचेवर तोंडावरून हात फिरविणें, नाकांत बोटे घालणें हे व्यापारां करूं नयेत.

वरुपात्कार्यं दृढीकृत्य वचनं निर्विकारतः ॥

वृथा लुणादि न छेद्यं लांगुल्याद्यैश्च वादनम् ॥ १६२ ॥

अर्थ—आपल्या कार्याचा मनांत दृढ निश्चय करून मनांत कोप वगैरे विकार न आणतां जें

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४१०.

बोलावयाचें असेल तेंच बोलावें. विनाकारण गवताच्या काड्या मोडणें व बोटांनीं आपल्याच अंगावर वाजविणें हे व्यापार करूं नयेत.

मात्रा पुत्र्या भगिन्या वा नैको रहसि जल्पयेत् ॥

आसने शयने स्थाने याने यत्नपरो भवेत् ॥ १६३ ॥

अर्थ— माता, कन्या अथवा भगिनी ह्यांच्याशीं सुद्धां एकांतीं बोलत बसूं नये. वसण्यांची जागा, निजण्याची जागा आणि गाडी वगैरे वाहन ह्यांच्यावर चांगली देखरेख करावी.

जनवर वगैरेवर देखरेख ठेवणे.

जीवधनं स्वयं पश्येत् समीपे कारयेत्कृषिम् ॥

वृक्षान् बालांस्तथा क्षीणान् बान्धवान्परितोषयेत् ॥ १६४ ॥

अर्थ— गायी, बैल वगैरे जें जीवधन असेल तें स्वतः आपण पहावें. शेतकी करावयाची ती गांवाच्या जवळच करावी. आणि त्या योगानें वृद्ध लोक, लहान मुलें, शक्तिहीन झालेले लोक आणि आपले इष्टमित्र ह्यांचें पोषण करावें.

न ओलांडण्याच्या वस्तु.

जिनादिप्रतिमाया वा पूज्यस्यापि ध्वजस्य वा ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय सातवा. पान ४११.

छायां नोल्लङ्घयेन्नीचच्छायां च स्पर्शयेत्तनुम् ॥ १६५ ॥

अर्थ— जिनादि प्रतिमा, किंवा पूज्य असे ध्वज झांच्या सांवलीचें देखील उल्लंघन करूं नये. आणि नीचलोकांच्या सांवलीचा आपल्या देहाला स्पर्श होऊं देऊं नये.

याचकाशीं व अपकार करणाऱ्याशीं वर्तन.

अदानाक्षेपवैमुख्यमर्थिजनेषु नाचरेत् ॥

अपकारिष्वपि जीवेषु ब्रुपकारपरो भवेत् ॥ १६६ ॥

अर्थ— याचना करणाऱ्यांना न देणें, त्यांचा तिरस्कार करणें, किंवा त्यांना विमुख पाठविणें हे व्यवहार करूं नयेत. आपल्यावर अपकार करणाऱ्या जीवावर देखील उपकार करावेत.

सायंकालीं वर्ज्य करण्याचे व्यवहार.

निद्रा स्त्रीभोगभुक्त्यध्वयानं सन्ध्यासु वर्जयेत् ॥

साधुजनैर्विवादं तु मूर्खैः प्रीतिं तु नाचरेत् ॥ १६७ ॥

अर्थ— निद्रा, स्त्रीसमागम, भोजन आणि मार्गक्रमण हे व्यवहार सायंकालच्या वेळीं करूं नयेत. सज्जनाबरोबर कलह करावा, परंतु दुर्जनांशीं मैत्री करूं नये.

भोजन न करण्याचीं गृहे.

सोमसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अध्याय सहाया. पान ४१२.

छात्रागारे नृपागारे शत्रुवेद्यागृहे तथा ॥

क्रीताघ्नसदने नीचार्चकागारे न भुञ्जयेत् ॥ १६८ ॥

अर्थ— शिष्य, राजा, शत्रु, वेश्या छात्रागारे घरांत आणि जेथे अन्नविक्रय करतात त्या घरांत (खाणा-वर्तीत) भोजन करूं नये. तसेंच नीच मनुष्याच्या आणि पूजकाच्या घरांतही भोजन करूं नये.

विश्वास न ठेवण्याच्या वस्तु.

नस्त्रिणां च नदीनां च शुद्धिणां शस्त्रपाणिनाम् ॥

वनितानां नृपाणां च चोराणां व्यभिचारिणाम् ॥ १६९ ॥

खलानां निन्दकाणां च लोभिनां मद्यपायिनाम् ॥

विश्वासो नैव कर्तव्यो वञ्चकानां च पाणिनाम् ॥ १७० ॥

अर्थ— नखांनीं प्रहार करणारीं जनावरे, नद्या, शिंगांनीं मारणारीं जनावरे, शस्त्र हातांत असलेले लोक, स्त्रिया, राजे, चोर, व्यभिचार करणारे लोक, दुष्ट लोक, निंदा करणारे लोक, लोभी, मद्यप, दुस्न्यास फसविणारे (भायटे) आणि पातकी त्यांच्यावर केव्हाही विश्वास ठेवूं नये.

इतर व्यवहार करून वाढेकरून घरांत येणे.

मध्ये न पूज्ययोगच्छेद पृच्छेदप्रयोजनम् ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार. अध्याय सातवा. पान ४१३.

बहिर्देशान्समायातः स्नात्वाऽऽचम्य विशेषगृहम् ॥ १७१ ॥

अर्थ— दोषे पूज्य गृहस्थ उभे राहिले असतां त्यांच्या मथून आपण जाऊं नये. कारणावांचून कोणाला कांहीं विचारूं नये. बाहेरून आलें असतां स्नान आणि आचमन करून नंतर घरांत जावें.

कोणत्याही कृत्याच्या आरंभीचें मंगल.

आरम्भे तु पुराणस्यान्धच्यापारस्य कस्यचित् ॥

नमः सिद्धेभ्य इत्युच्चैर्नम्रीभूतो बदेद्वचः ॥ १७२ ॥

अर्थ— पुराण वाचण्यास प्रारंभ करण्याच्या पूर्वी, किंवा दुसरें कोणतेंही कृत्य आरंभ करण्याच्या पूर्वी नम्र होऊन “ नमः सिद्धेभ्यः ” असें उच्चारवें.

ऐहिकपारलौकिक दृष्टि.

शुद्धानोऽप्यैहिकं सौख्यं परलोकं विचिन्तयेत् ॥

स्तनमेकं पिबन्वालोऽन्यस्तनं मर्दयेदमुवि ॥ १७३ ॥

अर्थ— ह्या लोकांचें सुख भोगीत असतांही मनुष्यानें पारलौकिक सुखाचा अवश्य विचार केला पाहिजे. लहान मूल देखील आईच्या एका स्तनाचें पान करीत असतांही दुसरा स्तन हातानें धरीत असतें; हें आपण पहात नाहीं काय?

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४१४.

कृत्वैवं लौकिकाचारं धर्मं विस्मारयेन्न हि ॥

संध्यादिवन्दनां कुर्याद्दीपं प्रज्वलयेद्दृष्टे ॥ १७४ ॥

अर्थ— द्वाप्रमाणे लौकिक व्यवहार करीत असतांही धार्मिक व्यवहाराचें विस्मरण होऊं नये. संध्या-
वंदन वेळच्या वेळीं करावें. घरांत दीप लावावेत.

दीप आणि त्याच्या मुखाची दिशा.

रचेरस्तं समारभ्य यावन्सूर्योदयो भवेत् ॥

यस्य निष्ठेद्दृष्टे दीपस्तस्य नास्ति दारिद्र्यता ॥ १७५ ॥

आयुष्ये प्राङ्मुखो दीपो धनायोदङ्मुखो मतः ॥

प्रत्यङ्मुखोऽपि दुःखाय हानये दक्षिणामुखः ॥ १७६ ॥

अर्थ— सूर्याचा अस्त झाल्यापासून पुनः सूर्योदय होईपर्यंत ज्याच्या घरांत दीप असतो, त्याला
केव्हांही दारिद्र्य येत नाही. दीप पूर्वेकडे तोंड करून ठेविला असतां आयुष्य वाढतें. उत्तरेकडे तोंड
करून ठेविला असतां द्रव्यप्राप्ति होते. पश्चिमेकडे तोंड करून ठेविला तर दुःख उत्पन्न होतें, आणि दक्षिणेकडे
तोंड करून ठेविला असतां नाश होतो.

चतुर्दिक्षु तु ते दीपाः स्थापिताः सन्ति चेदहो ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सप्तमः। पान ४१६.

शुभदास्तु नतो विश्वे न हि दोषस्तु कश्चन ॥ १७७ ॥

अर्थ-- चारी दिशेकडे तोंड करून चार दीप लाविले असता ते शुभकारक होतात. त्यांत वर सांगितलेला कसलाही दोष नाही.

इत्येवं कश्चिन्नत्रिवर्णजनितो व्यापारलक्ष्म्यागमो ।

ये कुर्वन्ति नरा नरोत्तमगुणास्तं ते त्रिवर्गार्थिनः ॥

भोगानत्र परव्रजन्मनि सदा सौख्यं लभन्ते पर- ।

मन्ते कर्मरिपुं निहत्य विमलं मोक्षं व्रजन्त्यक्षयम् ॥ १७८ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे त्रैवर्णिकांचा धनप्राप्तीचा आचार सांगितला. धर्म, अर्थ आणि काम ह्या तीन पुरुषार्थांची इच्छा करणारे जे सज्जन हा आचार करतात, ते ह्या लोकां अनेक सुखे भोगून परलोकांही सर्वदा सुख भोगितात. आणि शेवटी कर्मरिपूचा नाश करून, निर्दोष आणि अविनाशी अशा मोक्षाला गमन करतात.

त्रिवर्णसल्लक्षणलक्षिताज्ञो । योऽभाणि चातुर्यकलानिवासः ॥

व्यापाररूपः स च सप्तमोऽसौ- । वक्ष्यामि हृष्टो मुनिसोमसेनैः ॥ १७९ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय सातवा. पान ४१६.

अर्थ— त्रैवर्णिकांच्या सदाचाराने भरलेला आणि चातुर्य व कला ह्यांचे वसतिस्थान असा हा सदाचारात्मक सातवा अध्याय सोमसेनमुनींनी निरूपण केला.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारकथने

भट्टारकश्रीसोमसेनविरचिते स्वस्वव्यापारकथनीयो

नाम सप्तमोऽध्यायः समाप्तः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४१७.

॥ श्रीवीतरागाय नमः ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः ॥

भंगल,

हरिवंशोदयपर्वतसूर्योऽजेयप्रतापपरिभाव्यः ॥

जयति सदरिष्टनेमिश्चिभुवनराजीवकालहादी ॥ १ ॥

अर्थ— हरिवंशरूपी जो उदयपर्वत त्यावरील सूर्यच की काय! असा आणि अजिंक्य अशा प्रतापांमुळे चिंतनीय असा आणि त्रिभुवनरूपी कमलाला आनंदित करणारा असा जो सदरिष्टनेमि तो उत्कर्ष पावत आहे.

चन्द्रप्रभं जिहं वन्दे चन्द्रार्धं चन्द्रलाञ्छनम् ॥

भव्यकुमुदिनीचन्द्रं लोकालोकत्रिकाशकम् ॥ २ ॥

अर्थ— चंद्राप्रमाणें ज्याची कांति आहे, चंद्र हेंच ज्याचें चिन्ह आहे, जो भव्यजीवरूपी कमलिनीला उद्भसित करीत आहे आणि लोकालोकात्मक अशा संपूर्ण विश्वाचें जो प्रकाशन करीत आहे अशा चंद्रप्रभ-जिनेंद्राला मी नमस्कार करतो.

सोमसेनकृत वैद्यार्णकाचार, अध्याय आठवा, पान ४१८.

अध्यायांतील विषय,

गर्भाधानादयो अव्यास्त्रिंशत्सुक्रिया मताः ॥

चक्षुःश्रुता पुराणे तु याः प्रोक्ता गणिभिः पुरा ॥ ३ ॥

अर्थ— पूर्वी गणधरांनी पुराणांत ज्या श्रावकांच्या तेहेचीस क्रिया सांगितल्या आहेत, त्या कल्याणप्रद अशा गर्भाधान वगैरे क्रिया आतां सांगतो.

अव्यास्त्रिंशत्सुक्रिया

आधानं प्रीतिः सुप्रीतिर्धृतिर्मोदः प्रियोद्भवः ॥

नामकर्म बहिर्योनं निषद्या प्राशनं तथा ॥ ४ ॥

व्युष्टिश्च केशवापश्च लिपिसंस्थानसंग्रहः ॥

उपनीतिर्व्रतचर्या व्रतावतरणं तथा ॥ ५ ॥

विवाहो वर्णलाभश्च कुलवर्षा गृहीशिता ॥

प्रशान्तिश्च गृह्यगोः दीक्षाद्यं जिनरूपता ॥ ६ ॥

मृतकस्य च संस्कारो निर्वाणं पिण्डदानकम् ॥

श्राद्धं च मृतकद्वयं प्रायश्चित्तं तथैव च ॥ ७ ॥

सोममेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४१९.-

तीर्थयात्रेति कथिता द्वात्रिंशत्संख्यया क्रियाः ॥

त्रयस्त्रिंशच्च धर्मस्य देशान्तराया विशेषतः ॥ ८ ॥

अर्थ— १ गर्भाधान, २ प्रीति, ३ सुप्रीति, ४ धृति, ५ मोद, ६ प्रियोद्भन, ७ नायकर्म, ८ बहिर्यान, ९ निपया, १० अन्नप्राशन, ११ व्युष्टि, १२ केशवाप (चूडाकरण), १३ लिपिसंग्रह, १४ उपनयन, १५ व्रतचर्या, १६ व्रतावतरण, १७ विवाह, १८ वर्णलाभ, १९ कुलचर्या, २० गृहीशिता, २१ प्रशांति, २२ गृहत्याग, २३ दीक्षा, २४ जिनरूपता, २५ मृतसंस्कार, २६ निर्वाण, २७ पिंडदान, २८ श्राद्ध, २९ जननाशौच, ३० मृताशौच, ३१ प्रायश्चित्त आणि ३२ तीर्थयात्रा ह्या बत्तीस क्रिया, आणि ३३ धर्मदेशना ही तेहेत्तीसावी क्रिया होय. ह्या क्रिया पुढें विस्तारानें सांगतात.

अथ गर्भाधानम्

ऋतुमती स्वहस्ते तु यावद्दिनचतुष्टयम् ॥

मल्लिकादिलतां धृत्वा निष्ठेदेकान्तसध्नि ॥ ९ ॥

चतुर्थे वासरे पञ्चगव्यैः संस्त्रापयेच्च नाम् ॥

हरिद्रादिकमण्डस्तुसुगन्धैरनुचर्चयेत् ॥ १० ॥

अर्थ— प्रथमतः ऋतुमती झालेल्या स्त्रीने चार दिवसपर्यंत मोगरी वगैरेचा वेल आपल्या हातांत धरून

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४२०.

एकांतस्थलीं वसावें. मग चवथे दिवशीं तिला पंचगव्यानें स्नान घालावें. आणि हळद बगरे मंगलद्रव्ये व सुगंधद्रव्ये ह्यांचे तिच्या अंगाला लेपन करावें.

प्रथम दिवसीचे कृत्य.

प्रथमर्तुमती नारी भवत्यत्र गृहाङ्गणे ॥

ब्रह्मस्थानात्पृथग्भागे कुण्डत्रयं प्रकल्पयेत् ॥ ११ ॥

पूर्ववत्पूजयेत्सूरिः प्रतिमां वेदिकास्थिताम् ॥

चक्रच्छत्रत्रयोपेतां यक्षयक्षीसमन्विताम् ॥ १२ ॥

अर्थ— स्त्री प्रथम ऋतुमती झाली झणजे घरांतील अंगणांत ब्रह्मस्थान सोडून दुसऱ्या जाग्यांत तीन कुंडे घालावीत. आणि उपाध्यायानें चक्रत्रय, छत्रत्रय, यक्ष यक्षिणी ह्यांनी युक्त असलेल्या वेदिकेवरील प्रतिमेचें पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें पूजन करावें.

ततः कुण्डस्य प्राग्भागे हस्तमात्रं सुविस्तरम् ॥

चतुरस्रं परं रम्यं संस्कुर्याद्वेदिकाद्वयम् ॥ १३ ॥

पञ्चवर्णैस्ततस्तत्र संलिखेदग्निमण्डलम् ॥

अष्टदिशास्तु पद्माष्टं मध्ये कर्णिकया युतम् ॥ १४ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अथवा अष्टवा. पान ४२१.

अर्थ— मग कुंडाच्या पूर्वेकडे एक हात विस्ताराच्या चतुष्कोण अशा दोन वेदिका (कडे) कराव्यात. त्या मध्येकावर पांच रंगांनीं अग्निमंडल काढावे आणि त्यावर अष्ट दिशांना मध्ये कर्णिकेनें युक्त अशीं आठ कमले काढावीत.

चवथ्या दिवशीचे कृत्य. आणि गर्माधानविधि.

चतुर्थे वाऽह्नि सुस्नातौ जायापती निवेश्य च ॥

तत्र चालत्कृतौ वृद्धस्त्रीभिश्च क्रियते क्रिया ॥ १५ ॥

मृदा संलिप्य सद्भूमिं निशाचूर्णेन तण्डुलैः ॥

तयोरग्रे लिखेद्यन्त्रं स्वस्तिकाकारमुत्तमम् ॥ १६ ॥

ततः सपल्लवं कुम्भं मालावस्त्रसुसूत्रितम् ॥

स्थापयेन्मङ्गलार्थं तु ससूत्रं विधिपूर्वकम् ॥ १७ ॥

अर्थ— मग चवथ्या दिवशीं स्नान केलेल्या स्त्रीशीं सहवर्तमान तिच्या पतीला वृद्ध सुवासिनी स्त्रियांकडून अलंकृत करवून त्या ठिकाणीं आणून वसवावे. त्यांच्या पुढच्या वाजूस जमीन मातीनें सारवून त्यावर तांदळांचे व इळदीचे स्वस्तिकाच्या आकाराचे यंत्र काढून त्याच्यावर पंच पल्लव, माला, वस्त्र आणि सूत्र ह्यांनीं सुशोभित केलेला कलश पूजा करून मंगलाकरितां विधिपूर्वक स्थापन करावा.

सौमसेनकृत दैवार्णिकाचार, अध्याय आठया, पान ४२२.

आचार्यस्तं करे धृत्वा पुण्याहवचनैर्वरैः ॥

सिञ्चयेद्दम्पती तौ च पुण्यक्षेमार्थचिन्तकः ॥ १८ ॥

अर्थ— मग आचार्यानं तो कलश हातांत घेऊन “ त्या दंपत्याचें कल्याण व्हावें, त्यांना पुण्य घडावें, त्यांना द्रव्यप्राप्ति व्हावी ” अशा प्रकारचें मनांत चिंतन करून पुण्याहवाचनमंत्रांनीं त्या दंपत्यावर कुंभांतील जलानें अभिषेक (सेंचन) करावा.

त्रिःपरीत्य ततो वह्निं चोपविशेत्पुनः ॥

सौभाग्यवनिताभिश्च कुङ्कुमैः परिचर्चयेत् ॥ १९ ॥

नीराजनां ततः कृत्वा वर्धयेच्च जलाक्षनैः ॥

वस्त्रताम्बूलभूषाभिः पूज्यौ तौ तान्निरादरात् ॥ २० ॥

अर्थ— अभिषेक झाल्यावर अग्नीला त्या दंपत्यानं तीन प्रदक्षिणा करून पुनः आपल्या पूर्वीच्या जाग्यावर येऊन बसावें. मग सुवासिनी स्त्रियांनीं त्यांना कुंकू लावावें आणि त्यांना नीराजन (कुरवंडी) करून जलयुक्त अक्षतांनीं त्यांची वृद्धी करावी. ह्यणजे तुमची दोघांची वृद्धि होवो असं त्यांच्या मस्तकावर अक्षता टाकून ह्यणावें. ह्यावेळीं त्या स्त्रियांनीं त्या दंपत्याची वस्त्र तांबूल अलंकार ह्या वस्तूंच्या योगानें प्रेमानें पूजा करावी.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अव्याय आठवा. पान ४२३.

वरवध्वो युवाभ्यां भो अस्मदंशोऽस्तु वृद्धिमान् ॥

इत्याशीर्वचनैस्तौ च सन्तोषाद्वा विसर्जयेत् ॥ २१ ॥

अर्थ— आणि हे वधूवरांनो ! तुमच्या योगाने आमचा वंश वृद्धीला प्राप्त होवो अशा प्रकारचे आशीर्वाद देऊन त्या दंपत्यास संतोषाने तेथून घरांत पाठवावे.

स्वजातीयोस्ततः सर्वानन्नदानैश्च तर्पयेत् ॥

सद्गन्धैः पूजयेत्प्रीत्या ताम्बुलाम्बरभूषणैः ॥ २२ ॥

अर्थ— नंतर अन्नदानाने सर्व स्वजातीयांची तृप्ती करावी. आणि सुवासिक गंध, तांबूल वस्त्रे भूषणे इत्यादिकांनी त्यांची संतोषाने पूजा करावी. छणजे सत्कार करावा.

इत्यादिकविधिः कार्यः प्रथमतो स्त्रियो गृहे ॥

ततः सन्तानवृद्धिः स्यात्केवलं धर्महेतुका ॥ २३ ॥

अर्थ— स्त्रीला प्रथम ऋतुदर्शन आपल्या घरी झाले असता अशा प्रकारचा विधि करावा. त्या योगाने धार्मिक अशा प्रकारच्या संततीची वृद्धि होते.

अथ स्त्रीसम्भोगः ।

स्वगृहे प्राक् शिरः कुर्याच्छ्वाशुरे दक्षिणामुखः ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४२४.

प्रत्यह्मुखः प्रवासे च न कदाचिद्दह्मुखः ॥ २४ ॥

अर्थ— आतां स्त्रीसंयोगासंबंधानें विशेष विधि सांगतात. आपल्या घरी पूर्वेकडे मस्तक करून शयन करावें. भसुराच्या घरी दक्षिणेकडे आणि मार्गांत असतां पश्चिमेकडे मस्तक करून शयन करावें. उत्तरेकडे मस्तक करून केव्हांही निजून नये.

शयनास अयोग्य स्थले.

तृणे देवालये चैव पाषाणे चैव पल्लवे ॥

अङ्गणे द्वारदेशे तु मध्यभागे गृहस्य च ॥ २५ ॥

रित्तभूमौ तथा लोष्टे पार्श्वे चोच्छिष्टसन्निधौ ॥

शून्यालये स्मशाने च वृक्षमूले चतुष्पथे ॥ २६ ॥

भूतस्थानेऽहिगोहे वा परस्त्रीचोरसन्निधौ ॥

कुलाचाररतो नित्यं न स्वपेच्छ्रावकः क्वचित् ॥ २७ ॥

अर्थ— गवतावर, देवालयांत, दगडावर, पाल्यावर, अंगणांत, दारांत, मध्यगृहांत, नुसत्या जमिनीवर, ढेकळावर, उष्ट्याच्या जवळ, ज्या घरांत कोणी नाही अशा घरांत, स्मशानांत, झाडाखाली, चाव्हाळ्यावर, भूताच्या जाग्यांत, शत्रूच्या घरांत, परस्त्री किंवा चोर ह्यांच्या सन्निध कुलाचार संभाळ-

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय आठवा. पान ४२६.

णाच्या श्रावकानें कधीही शयन करूं नये.

स्त्रीसमागमाचा काल.

ऋतुमत्यां तु भार्यायां तत्र सङ्गादिकं चरेत् ॥

अनृतुमत्यां भार्यायां न सङ्गमिति केचन ॥ २८ ॥

अर्थ— भार्या ऋतुमती असतांना तिच्याशीं समागम करावा. आणि ऋतुमती नसतांना करूं नये असें कित्येक आचार्यांचें ह्मणणें आहे. स्त्री रजस्वला झाल्यापासून सोळा दिवसपर्यंत तिला ऋतुमती असें ह्मणतात. त्यांत पहिले तीन दिवस टाकून राहिलेल्या तेरा दिवसांत ती ऋतुमती असल्यानें समागमाला योग्य आहे असें समजावें. आणि सोळा दिवसांच्या पुढें मात्र तिच्याशीं समागम करूं नये; असें तात्पर्य आहे.

गर्भाधानाद्भूतं यत्कर्म कुर्याद्विवैव हि ॥

रात्रौ कुर्याद्विधानेन गर्भबीजस्य रोपणम् ॥ २९ ॥

अर्थ— गर्भाधान क्रियेच्या अंगभूत असलेलें कर्म दिवसां पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें करावें. आणि मुख्य विधि पुढें सांगितल्याप्रमाणें रात्री करावा.

स्त्रीसमागमविधि.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४२६.

मूत्रादिकं ततः कृत्वा क्षालयेत्त्रिफलाजलैः ॥

योनिं शालीं गने ग्रामे सङ्गच्छेद्वातिमन्दिरम् ॥ ३० ॥

अर्थ— [आतां ह्या पुढची क्रिया मराठी भाषेने सांगणें शिष्टाचाराला अनुसरून जरी योग्य नाही, तथापि त्यांत कांहीं गोष्टी नेहमीं व्यवहारांत उपयोगीं पडण्यासारख्या असल्यानें केवळ मराठी भाषाच ज्यांना समजते त्यांना त्या पणजेनं ग्राम नसल्यानें, होईल तितक्या प्रकारानें मर्यादा न जाऊं देतां तेवढ्याच गोष्टी मराठींत लिहून याकीच्या जशाच्या तशाच संस्कृतांत ठेवितों. ज्यांना तो धार्मिक विधि समजण्याची इच्छा असेल त्यांनीं संस्कृतज्ञाकडून समजून घ्यावा.]

नंतर एक प्रहर रात्र संपल्यावर दुसऱ्या प्रहरांत स्त्रीनें मूत्रोत्सर्ग करून त्रिफलेच्या (हिरडा, वेढडा, अवळकात्री) शाना त्रिफला ह्मणतात) पाण्यानें जननेंद्रिय प्रक्षालन करावें, मग शयनमंदिरांत जावें.

पादौ प्रक्षालयेत्पूर्वं पश्चाच्छय्यां समाचरेत् ॥

मृदुशय्यां स्थितः शोने रिक्तशय्यां परित्यजेत् ॥ ३१ ॥

अर्थ— प्रथम पादप्रक्षालन करून नंतर शय्या करावी. ती शय्या मृदु असावी, खरखरीत असूं नये.

शय्येजवळ असावयाच्या वस्तु.

उपानहौ वेणुदण्डमम्बुपात्रं तथैव च ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४२७.

ताम्बूलादिसमस्तानि समीपे स्थापयेद्गृही ॥ ३२ ॥

अर्थ— निजावयाच्या ठिकाणी पायांतील जोडे, वेळवाची कांठी, पाण्याचें भांडें आणि विज्याचें सामान इतके पदार्थ गृहस्थानें नेहमीं जवळ ठेवावेत.

मंगलवस्तु.

कुङ्कुमं चाञ्जनं चैव तथा हरीतसुन्दरम् ॥

घातचक्रं च ताम्बूलं संयोगे च शुभावहम् ॥ ३३ ॥

अर्थ— केशर, काजळ, पिवळें रंगविल्लें सुंदर वस्त्र आणि विज्याचें सामान ह्या वस्तु स्त्रीसमागमकालीं मंगलकारक समजाव्यात.

भर्तुः पादौ नमस्कृत्य पश्चाच्छय्यां समाविशेत् ॥

सा नारी सुखयाप्नोति न भवेद्दुःखभाजनम् ॥ ३४ ॥

अर्थ— स्त्रीनें आपल्या पतीला नमस्कार करून पग शय्येवर जावें. असें करणारी स्त्री सुखी होते. केन्हांही दुःखी होत नाही.

स्वपेत् स्त्री प्राक् शिरः कृत्वा प्रत्यक्पादौ प्रसारयेत् ॥

ताम्बूलचर्वणं कृत्वा सकामो भार्यया सह ॥ ३५ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४२८.

चन्दनं चानुलिप्यांगे धृत्वा पुष्पाणि दम्पती ॥
 परस्परं समालिङ्ग्य प्रदीपे मैथुनं चरेत् ॥ ३६ ॥
 दीपे नष्टे तु यः सङ्गं करोति मनुजो यदि ॥
 यावज्जन्म दरिद्रत्वं लभते नात्र संशयः ॥ ३७ ॥
 पादलग्नं तनुश्चैव छुच्छिष्टं ताडनं तथा ॥
 कोपो रोषश्च निर्भर्त्सः संयोगे न च दोषभाक् ॥ ३८ ॥

अर्थ — तांबूल भक्षण करून स्त्रियेने पूर्वेकडे मस्तक करून निजावे आणि पुरुषानेही त्याचप्रमाणे निजावे. त्या दंपत्याने एकमेकांस अंगाला चंदन लावून पुष्पमाला घालाव्यात. रतिकालीं दीप असावा. दीप नसतां स्त्रीसमागम करणारा मनुष्य जन्मभर दरिद्री होतो. रतिकालीं एकमेकांस पाय लागला असतां व एकमेकांचे उच्छिष्ट भक्षण करणे, एकमेकांवर रागावणे, एकमेकांचा तिरस्कार करणे यांत दोष नाही. इतर कालीं असे करणे दोषास्पद होते.

ताम्बूलेन मुखं पूर्णं कुंकुमादिसमन्वितम् ॥
 प्रीतमालहादसंयुक्तं कृत्वा योगं समाचरेत् ॥ ३९ ॥
 विना ताम्बूवदनां नम्रामाक्रान्तरोदनाम् ॥

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार्य, अध्याय आठवा. पान ४२९.

दुर्मुखां च क्षुधा युक्तां संयोगे च परित्यजेत् ॥ ४० ॥

युक्तवानुपविष्टस्तु शय्यायामभिसम्मुखः ॥

संस्मृत्य परमात्मानं पत्न्या जंघे प्रसारयेत् ॥ ४१ ॥

अलोमशां च सदृचामनाद्रीं सुमनोहराम् ॥

योनिं स्पृष्ट्वा जपेन्मन्त्रं पवित्रं पुत्रदायकम् ॥ ४२ ॥

अर्थ— स्त्रियेला तांबूल भक्षण करवून केशर वगैरे सुगंधि पदार्थानीं तिला प्रेमयुक्त करावें. जिच्या मुखांत तांबूल नाही अशी, नय, आक्रोश करणारी, रोदन करणारी, दुर्मुखलेखी आणि क्षुधित झालेली अशी स्त्री समागमाला योग्य नव्हे. स्त्रीसमागमाची इच्छा करणाऱ्या पुरुषानें आपणव्ही उपोषित असूं नये. स्त्रीस : । स्त्री श्लोक ४२ यांत सांगितलेली क्रिया करून पुढील पुत्रदायक मंत्र मुखानें घणावा.

स्त्रीनमनायकादीं पठन करण्याचा मंत्र.

ॐ ऋषीं ह्रीं ॐ योनिस्थदेवते मम सत्पुत्रं जनयस्व अ । सि उरा उ सा स्वाहा ॥ १ ॥

इति मंत्रेण गोमयगोमूत्रक्षीरदधिसर्पिःकुशोदकैर्योनिं सम्प्रक्षाल्य श्रीगन्धकुंकुमकस्तूरि-
काद्यनुलेपनं कुर्यात् ॥

योनिं पश्यन् जपेन्मन्त्रानर्हदादिसमुद्भवान् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४३०.

मादृशस्तु भवेत्पुत्र इति मत्वा स्मरोज्जिनम् ॥ ४३ ॥

अर्थ— वरील मंत्र हाणून स्त्रियेच्या वरांगाला प्रक्षालन संस्कार करावा. आणि श्रीजिनेंद्राचें स्मरण करून आपल्यासारखा पुत्र उत्पन्न होईल अशी भावना करावी. तसेंच पंच परमेश्वरीमंत्राचेंही स्मरण करावें.

ॐ न्हां अर्हद्भ्यो नमः ॥ ॐ न्हीं सिद्धेभ्यो नमः ॥ ॐ न्हूं सुरिभ्यो नमः ॥

ओं न्हां पाठकेभ्यो नमः ॥ ॐ न्हः सर्वसाधुभ्यो नमः ॥ इत्यादि स्मरेत् ॥

ॐ न्हीं श्रीजिनप्रसादात् मम सत्पुत्रो भवतु स्वाहा ॥ इति स्मृत्वा स्त्रियमालिङ्गयेत् ॥

ओष्ठात्राकर्षयेदोष्ठैरन्योन्यमवलोकयेत् ॥

स्तनौ धृत्वा तु पाणिभ्यामन्योन्यं चुम्बयेन्सुखम् ॥ ४४ ॥

बलं देहीति मन्त्रेण योन्यां शिशं प्रवेशयेत् ॥

योनेस्तु किञ्चिदधिकं भवेद्भिड्गं थलान्वितम् ॥ ४५ ॥

ॐ न्हीं शरीरस्थायिनो देवता मां बलं ददतु स्वाहा ॥ इति स्मृत्वा सम्बन्धयेत् ॥

सन्तुष्टो भार्यया भर्ता भर्त्रा भार्या तथैव च ॥

यस्मिन्नेव कुले नित्यं कल्याणं तत्र वै ध्रुवम् ॥ ४६ ॥

इच्छापूर्वं भवेद्यावदुभयोः कामयुक्तयोः ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४३१.

रतः सिञ्चेत्तनो योन्यां तस्माद्गर्भं विभ्रर्ति सा ॥ ४७ ॥

अर्थ— वर दोन मंत्र आलेले आहेत. त्यांतील पहिल्या मंत्राचा उपयोग आलिंगनकालीं करावा आणि दुसऱ्या (बलं ददतु स्वाहा) ह्या मंत्राचा उपयोग संभोगकालीं करावा. संभोगाच्या पूर्वी स्त्रीला हर्षित आणि उत्तेजित करण्याकरितां जेव्हा व्यापार करावयाचे असतात ते सर्व श्लोकांत वर्णन केले आहेत. त्या व्यापारांनीं तिला उत्तेजित करून तिचा उपभोग केल्यानं तिचा संतोष होतो. ज्या समागमांत स्त्रीच्या योगानें पुरुष आणि पुरुषाच्या योगानें स्त्री अशी उभयतां संतुष्ट होतात, तो उच्च प्रतीचा समागम होय. असा स्त्रीपुरुषाचा संतोष ज्या कुलांत नेहमीं त्या कुलांत सुखाची वृद्धि असते. आणि अशा समागमाच्या अंती जो बीजावाप होतो त्या योगानें स्त्री गर्भवती होते.

ऋतुकालीं स्त्रीसमागमाचें फल.

ऋतुकालोपगामी तु प्राप्नोति परमां गतिम् ॥

सत्कुलः प्रभवेत्पुत्रः पितृणां स्वर्गदो मतः ॥ ४८ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें ऋतुकालीं जो स्त्रीसमागम करतो तो उत्तम गतीला प्राप्त होतो. आणि त्याच्यापामून कुलीन आणि आपल्या पितरांना स्वर्गप्राप्ती करून देणारा असा पुत्र उत्पन्न होतो.

ऋतुकालीं स्त्रीसमागम न केल्याचें फल.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४३२.

ऋतुस्नातां तु यो भार्या सन्निधौ नोपयच्छति ॥

घोरायां भ्रूणहत्यायां पितृभिः सह मज्जति ॥ ४९ ॥

अर्थ— ऋतुस्नात झालेल्या भार्येशीं जो पुरुष समागम करीत नाही, तो आपल्या पितरांशीं सह भयंकर अशा भ्रूणहत्या (बालहत्या किंवा गर्भहत्या) नामक पातकांत बुडून जातो.

ऋतुकाळी स्त्रीने पुनसमागम न केल्यास त्याचे ५.३.

ऋतुस्नाता तु या नारी पतिं नैवोपविन्दति ॥

शुनी वृकी गृगाली स्याच्छूकरी गर्दभी च सा ॥ ५० ॥

अर्थ— जी ऋतुस्नात झालेली स्त्री आपल्या पतीशीं समागम करीत नाही, ती स्त्री कुत्री, लांडगी, कोल्हीण, डुकरीण किंवा गाढवीण होते.

कामयज्ञमिति प्राहुर्गृहिणां सर्वदैव च ॥

अनेन लभते पुत्रं संसारार्णवतारकम् ॥ ५१ ॥ इति गर्भाधानम् ॥

अर्थ— हा इतका गर्भाधानाचा जो विधि वर्णन केला झाला “ गृहस्थांचा हा कामयज्ञ आहे ” असें मुनि स्तुणतात. ह्या विधीने जो पुत्र प्राप्त होतो, तो आपल्या पितरांना संसारसमुद्रांतून तरून नेणारा होतो. हा गर्भाधानाचा विधि सांगितला.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४३३.

मोदक्रिया.

गर्भे स्थिरेऽथ सज्जाते मासे तृतीयके ध्रुवम् ॥

प्रमोदेनैव संस्कार्यः क्रियामुख्यः प्रमोदकः ॥ ५२ ॥

अर्थ— स्त्रीच्या उदरांत गर्भ स्थिर झाल्यावर तिसऱ्या महिन्यांत त्या गर्भाचा प्रमोद नांवाचा संस्कार करावा. हा प्रमोद संस्कार सर्व संस्कारांत मुख्य आहे.

तृतीये गर्भसंस्कारो मासे पुंसवनं च सः

आद्यगर्भो न विज्ञातः प्रथमे मासि वै यदि ॥ ५३ ॥

अर्थ— प्रथमच गर्भवती झालेल्या स्त्रीचा गर्भ पहिल्या महिन्यांत जर ज्ञात झाला नाही, तर तिसऱ्या महिन्यांत त्याचा (गर्भाचा) संस्कार करावा. ह्मणजे त्या संस्कारानें गर्भिणीच्या उदरांतील गर्भ पुरुष चिन्हानें युक्त होतो.

तैलाभ्यङ्गं जलैरादौ गर्भिणीं स्नापयेच्च ताम् ॥

औलङ्कृत्य च सदस्त्रैः करे फलं समर्पयेत् ॥ ५४ ॥

उपलेपं शरीरे तु संस्कुर्वाच्चन्दनादिना ॥

पूर्ववद्धोमसत्कार्यं जिमपूजापुरःसरम् ॥ ५५ ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४३४.

वेदिकाग्रे जिनागारे काष्ठनिर्मितपीठयोः ॥

दम्पती नौ च मंस्कृत्य भूषणैरुपवेशयेत् ॥ ५६ ॥

अर्थ— प्रथम गर्भिणीला तेल लावून उष्णोदकानें स्नान घालावें. नंतर उत्तमवस्त्र तिला नेसावयास देऊन तिच्या हातांत फल द्यावें. तिच्या शरीराला चंदनादि सुगंधि द्रव्याचें चर्चन करावें. आणि जिनपूजा होम वगैरे विधि पूर्वीप्रमाणें करावा. प्रथम त्या दंपत्याला भूषणादिकांनीं अलंकृत करून जिनमंदिरांत जिनेंद्राच्या समोर पाटावर बसवावें.

अग्रे स्वास्तिकमालेख्यं चन्दनैस्तण्डुलैः पुरः ॥

पूर्ववत्कलशं रम्यं स्थापयेन्मन्त्रपूर्वकम् ॥ ५७ ॥

जिनेन्द्रसिद्धसूरींश्च पूजयेद्भक्तिः परान् ॥

बहुधा धूपदीपैश्च पक्वाभैः सत्फलैरपि ॥ ५८ ॥

यक्षीयक्षादिदेवानां पूर्णाहुतिमतः परम् ॥

आचार्यैः स्वकरे धृत्वा कल्याणकलशं वरम् ॥ ५९ ॥

पुण्याह्वाचनैर म्यैर्गर्भिणीं तां प्रसिञ्चयेत् ॥

शान्तिभक्तिं ततश्चोक्त्वा देवान् सर्वान् विसर्जयेत् ॥ ६० ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अष्टाध्याय आठवा, पान ४३५.

अर्थ— नंतर त्यांच्या अग्रभागीं गंध आणि तांदुळ ह्यांच्या योगानें स्वास्तिक काढून त्यावर पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें कलश स्थापन करावा. नंतर भक्तियुक्त अंतःकरणानें अनेक प्रकारचे धूप, दीप, उत्तम अन्न, चांगलीं फलें ह्यांच्या योगानें जिनेंद्र मिद्ध आणि मूरि ह्यांची पूजा करून, यक्ष यक्षी वगैरे देवतांना पूर्णाहुति द्यावी. नंतर आचार्याने आपल्या हातांत तो कलश घेऊन, पुण्याहवाचनमंत्रांनी त्या गर्भिणीला अभिषेक करावा. नंतर शांतिभक्तीचा पाठ करून सर्व देवतांचें विसर्जन करावें.

ततो गन्धोदकै रम्यैर्गर्भिणी स्वोदरं स्पृशेत् ॥

कलिकुण्डादि सद्यस्त्रं रक्षार्थं बन्धयेद्भले ॥ ६१ ॥

सौभाग्यवत्यः सन्नार्यश्चात्रादिना प्रनोषयेत् ॥

सुप्रमोदश्च सर्वेषां जातीनां समुत्पादयेत् ॥ ६२ ॥

ॐ कं ठं ऋः पः अ सि आ उ सा गर्भाभेकं प्रमोदेन परिरक्षत स्वाहा ॥ १ ॥ इति

होमान्ते गन्धोदकेन प्रसिञ्च्य स्वपत्न्युदरं स्वयं स्पृशेद्भर्ता ॥ इति मोदः ॥

अर्थ— नंतर गर्भिणीने आपल्या उदाराला गंधोदक लावावें. आणि तिच्या गळ्यांत गर्भाच्या रक्षणाकरितां कलिकुण्डादि यंत्र बांधावें. सुवासिनी स्त्रियांना त्या दिवशीं अन्नदान करून संतुष्ट करावें. आपल्या सर्व जीतिबांधवांनाही आनंदित करावें. “ ॐ कं ठं ” इत्यादि मंत्रानें गर्भिणीच्या पतीने स्त्रीच्या उदारावर

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४३६.

गंधोदकाने सेचन करून त्याला स्पर्श करावा. हा प्रमोद संस्कार सांगितला.

पुंसवनक्रिया.

सद्गर्भस्याथ पुष्ट्यर्थं क्रियां पुंसवनाभिधाम् ॥
 कुर्वन्तुं पञ्चमे मासि पुमांसः क्षेममिच्छवः ॥ ६३ ॥
 शुचिभिः सलिलैः स्नातो धौतवस्त्रसमन्विनः ॥
 स्वभार्यायां क्रियाः कुर्यादाचार्योक्तिन आदरात् ॥ ६४ ॥
 जिनपूजां च होमं च गृहे कुर्यात्स पूर्ववत् ॥
 आचार्यः कुलवृद्धाभिः स्त्रीभिः सह सुमार्गगः ॥ ६५ ॥
 संस्नाप्य गर्भिणीं तां तु ऋषयेद्वस्त्रभूषणैः ॥
 उपलेपादिकं कुर्याच्चन्दनादिसुवस्तुभिः ॥ ६६ ॥
 काष्ठपीठे जिनाग्रे तु रक्तवस्त्रप्रच्छादिने ॥
 सिन्दूराञ्जनसंयुक्तां गर्भिणीं तां निवेशयेत् ॥ ६७ ॥
 पुण्याहवाचनैः सूरिः सन्मन्त्रैस्तां प्रसिञ्चयेत् ॥
 पुरुषेण करे तस्याः पूगीपत्राणि दीयन्ते ॥ ६८ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ३३७.

यवाङ्कुरेस्तथापुष्पैः पल्लवैर्दर्भसंयुतैः ॥

मालां कृत्वा तु कण्ठेऽस्या अर्पयेद्विधिपूर्वकम् ॥ ६९ ॥

यक्षादीनां तु पूर्णार्घ्यं दत्त्वा शान्तिं पठेद्बुधः ॥

ताम्बूलादिफलैर्वस्त्रैर्विप्रादींस्तोपयेद्गुरुः ७० ॥

ॐ झं वं इवीं हं सः कान्तागले यवमालां क्षिपामि झीं स्वाहा ॥ अनेन कण्ठे मालां

क्षिपेत् ॥ ॥ ॐ झं वं बृहः पः अ सि आ उ सा कान्तापुरतः पायसदध्योदनह-

रिद्राम्बुकलशान् स्थापयामि स्वाहा ॥ अनेन तस्या अग्रे पायसदध्योदनह-

रिद्राम्बुकलशान् स्थाप्य चालिकाकरेण स्पर्शयेत् ॥ तत्र पायसस्पर्शं पुत्रलाभः ।

दध्योदनस्पर्शं पुत्रीलाभः ॥ हरिद्राम्बुकलशस्पर्शं उभयोरलाभः ॥

ततः प्रभृति मेहे स्वे वाययोषं प्रचोपयेत् ॥

गीतं च नर्तकीनृत्यं दानं कुर्यादीनं प्रति ॥ ७१ ॥ इति पुंसवनम् ॥

अर्थ— आतां पुंसवनक्रिया सांगतात पुढे पांचव्या महिन्यांत त्या गर्भाच्या पोषणाकरितां पुंसवन

नांवाची क्रिया पतीने करावी. पतीने आपण शुद्ध उदकांनं स्नान करून धौतवस्त्र परिधान करावें, आणि

आचार्य सांगतील त्याप्रमाणें पुंसवन क्रिया प्रेमानें करावी. ह्या क्रियेंत करण्याची जिनपूजा आणि

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४३८.

होम हे विधि पूर्वी सांगितल्याप्रमाणेच करावेत. आचार्याने त्या गर्भिणीला सुवासिनी अशा वृद्ध स्त्रियांकडून मंगलस्नान घालवून वस्त्रभूषणादिकांच्या योगाने सुशोभित करवून, आणि चंदनादि गुग्गंधिद्रव्यांनी तिच्या शरीराला लेपन करवून, तांबड्या वस्त्राने आच्छादित केलेल्या पाटावर तिला आणून बसवावे. त्या गर्भिणीला सिंदूर आणि काजळ लावलेले असावे. मग आचार्याने (उपाध्यायाने) पुण्याहवाचन मंत्रांनी तिच्या मस्तकावर कुंभजलाने सेचन करावे. आणि पतीकडून तिला तांबूल देववावा. मग जवाचे अंकुर, फुले, कोंबळी पाने आणि दर्भ ह्यांची माला करवून पतीकडून तिच्या कंठांत घालवावी. नंतर यक्षादिदेवतांना पूर्णार्घ्य देऊन आचार्याने शांतिपाठ करावा. त्यावेळी त्या ठिकाणी असलेल्या ब्राह्मण वगैरे मंडळींना तांबूल, फल, वस्त्र वगैरे देऊन संतुष्ट करावे. “ ॐ हं वं ” इत्यादि मंत्राने गर्भिणीच्या कंठांत यवमाला घालावी. नंतर “ हं वं व्हः ” इत्यादि मंत्राने तिच्या अग्रभागी क्षीर, दध्योदन (दहीभात) आणि हरिद्राम्बु (हळदीचे पाणी) ह्या पदार्थांनी भरलेली तीन पात्रे किंवा तीन कलश ठेवावेत. आणि एखाद्या लहान मुलीला त्यांनील कोणत्याही वस्तूस स्पर्श करण्यास सांगावे. त्या मुलीने जर पायसाला (क्षीरीला) स्पर्श केला तर गर्भिणीला पुत्र होणार असे समजावे. दध्योदनाला स्पर्श केल्यास कन्या होईल असे समजावे. आणि हळदीच्या पाण्याला स्पर्श केल्यास दोनीही होणार नाहीत असे समजावे. ह्यणजे अपत्य झाल्यास नपुंसक होईल, किंवा मरून उपजेल, अथवा उपजल्यावरोवर

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पाद ४३९.

मरेल असे ममजावे. त्या दिवसापासून गर्भिणीच्या पतीने आपल्या घरांत नेहमी मंगल वाद्ये वाजवावर्तित
गायन करावे, नर्तकी स्त्रियांकडून नृत्य करवावे. आणि दीन अनाथ अशा लोकांना दान करावे.
ही पुंसवन क्रिया सांगितली.

सीमंतविधि.

अथ सप्तमके मासे सीमन्तविधिरुच्यते ॥

केशमध्ये तु गर्भिण्याः सीमा सीमन्तमुच्यते ॥ ७२ ॥

शुभेऽन्दि शुभनक्षत्रे सुवारे शुभयोगके ॥

सुलझे सुघटिकायां सीमन्तविधिमाचरेत् ॥ ७३ ॥

अर्थ— आतां सीमंतसंस्कार सांगतात— गर्भिणीला सातवा महिना लागला ह्मणजे त्यांत
सीमंतविधि करावा. गर्भिणीच्या केशांत सीमंत (भांग) काढणें ह्याला सीमंतविधि ह्मणतात. तो विधि
शुभदिवशीं शुभवारीं शुभयोग असतांना शुभलक्षावर आणि शुभगृह्णतावर करावा.

स्नातां प्रसादितां कान्तामन्तर्वर्त्तनीं च सत्प्रियाम् ॥

प्रत्यगासनगां कृत्वा होमं प्राग्वत्प्रकल्पयेत् ॥ ७४ ॥

पतिपुत्रवती वृद्धा स्वजातीया कुलोद्भवा ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४४०.

गर्भिण्याः केशमध्ये तु सीमन्तं त्रिः समुन्नयेत् ॥ ७५ ॥

अर्थ— स्नान घालून वस्त्रालंकारांनी सुशोभित केलेल्या गर्भिणीला आपल्या जवळ निराळ्या आसनावर वसवून पतीने जिनपूजा होम वगैरे किया पूर्वीप्रमाणेच करावी. नंतर सभर्तुक, पुत्रयती आणि कुलीन अशा स्वजातीतील वृद्धस्त्रियेकडून गर्भिणीच्या केशांच्या मध्यभागी तीन वेळ भांग काढवावा.

साधनं फलवदुल्लङ्घयदर्भत्रयान्विता ॥

शालाका खादिराऽऽज्याक्ता सीमन्तोन्नयने भवेत् ॥ ७६ ॥

मण्डिका कुड्मलाभाया शमीवृक्षसमुद्भवा ॥

त्रिस्थानधवलाकारा गलली वा तथा भवेत् ॥ ७७ ॥

मेन तैलाद्रसिन्दुरेः सीमन्तं चोन्नयेच्च मा ॥

धवस्तवौदुम्बरं चूर्णं क्षिपेत्तन्मूर्ध्नि चोदरे ॥ ७८ ॥

उदुम्बरकूर्ता मालां सीमन्तिन्या गले गुरुः ॥

क्षिप्या स्विष्टकृताचन्यत्सर्वं प्राग्बत्प्रकल्पयेत् ॥ ७९ ॥

अर्थ— गर्भिणीचा जो सीमंत काढावयाचा त्याला साधन फळे असलेल्या दोन डहाळ्या आणि तीन दर्भ एकत्र करून घ्यावेत; आणि त्याने भांग काढावा. किंवा सैराची काही तृपांत गुडवून तिने काढावा.

सीमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४४१.

अथवा शमीची समिधा अगर तीन ठिकाणीं पांढरें असलेलें शालिद्राचें पंख घेऊन त्यानें सीमंत काढावा. सीमंत काढतांना ज्यानें सीमंत काढावयाचा असेल त्याच्या अग्राला नेलांत खललेला सिंदूर लावावा. आणि मग तसल्या काडीनें सीमंत काढावा. मग गर्भिणीच्या पतीनें तिच्या मस्तकावर आणि उदरावर उंवराच्या सालीचें चूर्ण टाकावें. आचार्यानें उंवरांच्या फळांची केलेली माला तिच्या गळ्यांत घालावी. नंतर राहिलेला बाकीचा पूजा बगैरे विधि पूर्वीप्रमाणें करावा.

अथ मन्त्रः ॥ पुण्याह्वाचनैराचार्यो गर्भिणीं मिश्रयेत् ॥ ॐ न्हीं श्रीं क्लीं कौं
अ सि आ उ सा उदुम्बरकृतचूर्णे समस्ते जठरे चेयं इर्वीं श्वीं स्वाहा ॥ अनेनोदरं
वा मस्तकं वा उदुम्बरचूर्णेन सेचयेत् ॥

ॐ नमोऽर्हते भगवते उदुम्बरफलाभरणेन बहुपुत्रा भवितुमर्हा स्वाहा ॥

अनेनोदुम्बरफलमालां कण्ठे क्षिपेत् पुरुषः ॥ इति सीमन्तविधिः ॥

अर्थ—पुण्याह्वाचन मंत्रांनीं आचार्यानें गर्भिणीच्या मस्तकावर कुंभजळानें सेचन करावें. नंतर, ‘ॐ न्हीं श्रीं’ इत्यादि मंत्रांनीं गर्भिणीच्या पतीनें तिच्या मस्तकावर किंवा उदरावर उंवराच्या सालीचें चूर्ण सिंपडावें. मग ‘ॐ नमो’ इत्यादि मंत्रांनीं आचार्यानें तिच्या गळ्यांत उंवरांच्या फळांची माला घालावी. हा सीमंतविधि सांगितला.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४४२.

करील विधीसंबंधाने विशेष शास्त्रार्थ.

निर्णेतः ॥ गर्भाधानं प्रमोदश्च सीमन्तः पुंसवं तथा ॥
 नवमे मासि चैकत्र कुर्यात्सर्वं तु निर्धनः ॥ ८० ॥
 अन्नप्राशनपर्यन्ता गर्भाधानादिकाः क्रियाः ॥
 उक्तकाले भवन्त्येता दोषो नाषाढपुष्ययोः ॥ ८१ ॥
 मासप्रयुक्तकार्येषु भस्तत्त्वं गुरुशुक्रयोः ॥
 न दोषकृत्सदा मासो रक्षको बलवानिति ॥ ८२ ॥
 पुंसवने च सीमन्ते चौलोपनयने तथा ॥
 गर्भाधाने प्रमोदे च नान्दीमङ्गलमाचरेत् ॥ ८३ ॥

अर्थ— गर्भाधान, प्रमोद, सीमंत आणि पुंसवन हे संस्कार निरनिराळे करण्यास जर दारिद्र्यामुळे शक्ति नसेल तर नवव्या महिन्यांत एकदमच करावेत. गर्भाधानापासून अन्नप्राशनापर्यंतच्या क्रिया प्राप्त झालेल्या त्या त्या काली होत असतात. झणून आषाढ आणि पौष ह्या महिन्यासंबंधी दोष त्यांना लागत नाहीत. झणजे ह्या दोनी महिन्यांची अडचण त्या क्रियांना लागू नाही. अमक्या महिन्यांत अमकें कृत्य करावें असे ज्या संबंधाने शास्त्रांत सांगितले आहे, त्या कृत्यांस 'मासप्रयुक्त क्रिया' झणतात. ह्या क्रिया

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४४३.

करावयाच्या प्रसंगी गुरु किंवा शुक्र ह्यांचा अस्त असला तरी हरकत नाही. कारण, त्या क्रिया करण्याला उक्त असलेला महिना हा त्यांचा मुख्य काल आहे. आणि तो मुख्य कालच कोणत्याही क्रियांना अवश्यक असल्याने तो इतर दोषांचा नाश करतो. पुंसवन, सीमंत, चौल, उपनयन, गर्भाधान आणि प्रसोद ह्या संस्कारांत नांदीमंगल अवश्य करावे.

गर्भिणीचे धर्म.

अथ गर्भिणीधर्माः ॥

भूम्यां चैवोच्चनीचायामारोहणविरोहणे ॥

नदीप्रतरणं चैव शकटारोहणं तथा ॥ ८४ ॥

उग्रौषधं तथा क्षारं मैथुनं भारवाहनम् ॥

कृते पुंसवने चैव गर्भिणी परिवर्जयेत् ॥ ८५ ॥

अर्थ-- गर्भिणी स्त्रीचे धर्म सांगतात -- गर्भिणी स्त्रीने उंचसखल भूमीवर चढणे उतरणे, नदी तरून जाणे, गाडीत बसणे, जालीम औषध घेणे, खारट पदार्थ खाणे, मैथुन, ओशें वाहणे ह्या गोष्टी पुंसवन संस्कार झाल्यापासून वर्ज्य कराय्यात.

गर्भिणीच्या पतीचे धर्म.

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४४४.

अथ पतिधर्माः ॥

पुंसो भार्या गर्भिणी यस्य चासौ । सूनोश्चौलं क्षौरकर्मात्मनश्च ॥

गेहारम्भं स्तम्भसंस्थापनं च । वृद्धिस्थानं दूरयात्रां न कुर्यात् ॥ ८६ ॥

अर्थ— आतां गर्भिणीच्या पतीचे धर्म सांगतात— ज्या पुरुषाची भार्या गर्भवती असेल त्याने आपले आणि आपल्या पुत्राचे क्षौर (हजामत) करू नये. नवे घर बांधण्यास प्रारंभ करू नये. नवा खांब उभा करू नये. आणि दूर देशांतराला जाऊ नये.

शवस्य वाहनं नस्य दहनं सिन्धुदर्शनम् ॥

पर्वतारोहणं चैव न कुर्याद्गर्भिणीपतिः ॥ ८७ ॥

मासालु पञ्चमाद्धूर्वं तस्याः सङ्गं विवर्जयेत् ॥

ऋतुद्वये न्यतीते तु न कुर्यान्मौञ्जिबन्धनम् ॥ ८८ ॥

गर्भिण्यामपि भार्यायां वीर्यपातं विवर्जयेत् ॥

अष्ट मासात्परं चैव न कुर्याच्छ्राद्धभोजनम् ॥ ८९ ॥

क्षौरं चौलं मौञ्जिबन्धं वर्जयेद्गर्भिणीपतिः ॥

भिन्नभार्यासुतस्येह न दोषश्चौलकर्मणि ॥ ९० ॥

सोममेनकृत त्रैवर्णिकाचार. अध्याय आठवा. पान ४४५.

अर्थ— तसेच गर्भिणीपतीने प्रेतवाइन, समुद्रदर्शन आणि पर्वतावर चढणे हे व्यापार करू नयेत. त्याने पांचव्या महिन्यापासून तिच्याशी समागम करू नये. तिला चार महिने झाल्यावर त्याने आपल्या पुत्राचे उपनयन करू नये. आपली भार्या गर्भिणी आहे असे समजल्यापासून तिचा समागम बर्ज करावा. तिला आठवा महिना लागल्यावर पतीने श्राद्धभोजन करू नये. आपले सौर, मुलांचे चौल व उपनयन हे दोन संस्कार न्याने करू नयेत. हे संस्कार जी स्त्री गर्भिणी आहे तिलाच दुसरा मुलगा असल्यास त्याचे करू नयेत. आणि ज्या पुरुषास दोन भार्या असतील त्याने जी स्त्री गर्भवती नाही तिच्या मुलाचा चौल संस्कार करावयाचा असल्यास तो करण्यास हरकत नाही. तात्पर्य, ज्या मुलाचा चौल करावयाचा आहे त्याची जननी गर्भवती नसली झणजे त्या मुलाचा तो संस्कार बापाने करण्यास हरकत नाही.

प्रीति, सुप्रीति आणि प्रियोद्भव.

पुत्रजन्मनि सज्जाने प्रीतिः सुप्रीतिके क्रिये ॥

प्रियोद्भवश्च सोत्माहः कर्तव्यो जातकर्मणि ॥ ९१ ॥

सज्जनेषु परा प्रीतिः पुत्रे सुप्रीतिरुच्यते ॥

प्रियोद्भवश्च देवेषु त्साहस्तु क्रियते महान् ॥ ९२ ॥

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४४६.

अर्थ — पुत्राचें जन्म झालें असतां प्रीति, सुप्रीति आणि मियोद्भव ह्या क्रिया त्याच्या जातकर्मांत करान्यात. त्यांत पुत्रजन्म ऐकून सज्जनाविषयीं जो आदर उत्पन्न होतो त्याला प्रीतिक्रिया ह्मणतात. पुत्राविषयीं जी प्रीति ती सुप्रीतिक्रिया होय. आणि पुत्रजन्माच्या निमित्तानें जो देवांचा उत्साह करणें त्याला मियोद्भव क्रिया ह्मणतात. [ह्या ठिकाणीं प्रीति, सुप्रीति आणि मियोद्भव ह्या तीन क्रियांचें जें स्वरूप सांगितलें आहे, तें इतरत्र कोठें मिळत नाही. उलट श्रीजिनसेनाचार्यांनीं महापुराणांत ह्या तीन क्रिया पत्नी गर्भिणी असतांनाच करावयास सांगितल्या आहेत. आणि त्यांचा विधीही अगदीं निराळा आहे. असो, ह्या ठिकाणीं आह्मांस मूलांत जसें आहे, त्याप्रमाणें लिहावयाचें असल्यानें अधिक विचार करण्याचें कारण नाही.]

पुत्रजन्मप्रयुक्तक्रिया व नालच्छेदनविधि.

पुत्रे जाते पिता तस्य कुर्यादाश्वमनं मुदा ॥ प्राणायामं विधायोच्चैराचमं
पुनराचरेत् ॥ ९३ ॥ पूजावस्तूनि चादाय मङ्गलं कलशं तथा ॥ महावा-
चस्य निर्घोषं ब्रजेद्धर्मजिनालये ॥ ९४ ॥ नतः प्रारभ्य ? आहूय सद्भि-
प्रान् जिनालये नियोजयेत् ॥ प्रतिदिनं स पूजार्थं यावक्षालं प्रच्छेदयेत्
॥ ९५ ॥ दानेन तर्पयेत्सर्वान् भट्टान् भिक्षुजनान् पिता ॥ वस्त्रभूषण-

सोमसेनवृत्त तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४४७.

ताम्बूलैः स्वजनात् सकलानपि ॥ ९६ ॥ मुखमालोक्य पुत्रस्य पात्रे
क्षीराज्यशर्कराः ॥ समिन्ध्य पञ्चकृत्वस्तं प्राशयेत्काञ्चनेन सः ॥
॥ ९७ ॥ स्त्रीपुत्रयोश्च कर्मैवं कर्तव्यं द्रव्यमात्रकम् ॥ ब्रह्मसूत्रे धृतं
नालं तेनावेष्ट्य निकृन्तयेत् ॥ ९८ ॥

अर्थ— पुत्र उत्पन्न झाल्याबरोबर त्याच्या पित्याने आनंदाने आचमन करून प्राणाशाम करावा. आणि पुनः आचमन करावे. नंतर सर्वपूजासाहित्य आणि मंगल कळश घेऊन मंगलवाद्यांचा घोष करीत जिनमंदिरांत जावे. मग सदाचारसंपन्न अशा उपाध्यायांना बोलावून आणून श्रीजिनेंद्राची नित्यपूजा करण्याकरिता त्यांची योजना करावी. हा सर्व प्रकार नालच्छेदनाच्या पूर्वी करावा. सर्व ब्राह्मणांना आणि यतींना दानाच्या योगाने संतुष्ट करावे. आणि इतर लोकांना वस्त्रे, अलंकार, तांबूल, झांच्या योगाने संतोषित करावे. नंतर पुत्राचे मुख अवलोकन करून, एका पात्रांत दूध, तूप आणि साखर हे पदार्थ एकत्र मिश्रण करून, ते सुवर्णच्या लहान पळीने किंवा सोन्याच्या पात्राने मुलाच्या मुखांत पांच वेळ घालावेत. हा विधि कन्येलाही करावा. पण त्यांत मंत्रपाठ करू नये. मग त्या मुलाचे नालच्छेदन करावे. ते ब्रह्मसूत्राने नालास वेष्टन करून करावे.

ततस्तन्नाभिनालं तु शुचिस्थाने निवेशयेत् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४४८.

रत्नमुक्ताफलद्रव्यैर्युक्तं भूमौ मुदा पिता ॥ ९९ ॥

अर्थ— नंतर ते नाभिनाल त्या कुमाराच्या पित्याने शुद्ध जाग्यांत पोती आणि रत्ने बांशी
सहवर्तमान पुरावे.

पुत्रजन्माणामून दहा दिवसांतील विधि.

प्रसूतौ वनिताऽगारे चतुरङ्गुलमात्रकम् ॥

त्थक्त्वा मृदं मृदा शुच्या गोमयेन तु लेपयेत् ॥ १०० ॥

पञ्चकल्कजलैरुष्णैः सा संस्नायात्सुतान्विता ॥

तां तृतीये तृतीयेऽन्वि शुचित्वमेवमाचरेताम् ॥ १०१ ॥

वस्त्रभूषणशय्याश्च भोग्यभोजनपात्रकम् ॥

क्षालयेच्छुचिभिस्तोयै रजकेन यथाविधि ॥ १०२ ॥

जन्मादिपञ्चमे षष्ठे निशीथे बलिमाहरेत् ॥

अर्चयेदष्टदिक्पालान्गीतबाद्यसशस्त्रकैः ॥ १०३ ॥

कृत्वा जागरणं रात्रौ दीपैश्च शान्तिपाठकैः ॥

द्वारे द्वितीयभागे तु सिन्दूरैश्चापि कज्जलैः ॥ १०४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्गिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४४९.

अर्थ— भार्या ज्या जागी प्रसूत झाली असेल त्या जाग्यावर चार बोटे माती टाकून त्यावर माती आणि शेण ह्यांनी सारवून घ्यावे. मग पांच प्रकारचे कल्क ज्यांत मिसळले आहे अशा उष्णोदकाने बाळंतिणीने त्या मुलासह स्नान करावे. असे स्नान पुढे तीन तीन दिवसांनी शुद्धीकरिता करावे. बाळंतिणीची वस्त्रे, अलंकार, अंथरूण, पांघरूण, जेवणाची भांडी वगैरे सर्व वस्तु शुद्ध जलाने परटाकडून धुववावीत. मुलाचे जन्म झाल्या दिवसापासून पांचव्या आणि सहाव्या दिवशी रात्री अष्टदिक्पालांची पूजा करून त्यांना बलिदान करावे. गीतवाद्यांचा घोष करावा. रात्री जागरण करावे, दीप लावावेत. आणि शान्तिपाठ करावेत.

जननाशौचाची मर्यादा.

प्रसूतेर्दशमे चान्हि द्वादशे वा चतुर्दशे ॥

सूतकाशौचशुद्धिः स्याद्विप्रादीनां यथाक्रमम् ॥ १०५ ॥

प्रसूतिगृहे मासैकं दायादानां गृहेषु च ॥

दशदिनावधिं यावन्न मच्छेद्भुक्तये यतिः ॥ १०६ ॥

अर्थ— प्रसूतिदिनापासून दहाव्या दिवशी ब्राह्मणाचे जननाशौच निवृत्त होते. वाराण्या दिवशी क्षत्रियाचे आणि चवदाव्या दिवशी वैश्याचे जननाशौच जाते. ज्या घरांत स्त्री प्रसूत झाली असेल त्या घरांत यतीने एक महिनापर्यंत भोजन करू नये. त्यांच्या भाईवंदांच्या घरी दहा दिवस भोजन करू नये.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठ्या. पान ४६०.

पञ्च दिनानि चेटीनां सूतकं परिकीर्तितम् ॥

स्वामिगृहे प्रसूताश्चेद्धोटकीनां तथैव च ॥ १०७ ॥

उष्ट्री गौर्महिषी छागी प्रसूता चेदगृहे यदा ॥

दिनमेकं परित्याज्यं वहिश्चेन्न हि दोषभाक् ॥ १०८ ॥

अर्थ एखादी दासी आपल्या मालकाच्या घरांत; प्रसूत झाली असतां तें घर पांच दिवस अशुद्ध समजावें. त्याप्रमाणें घोडी पोसवली असतां समजावें. उंटीण, गाय, हस्रस आणि शेळी हीं जनावरें घरांत न्यालीं असतां तें घर एक दिवस अशुद्ध समजावें. आणि बाहेर न्यालीं असतां अशुद्ध समजण्याचें कारण नाही.

भांड्यांची सृष्टि.

भाजन्तानि सृदां यानि पुराणानि तु सन्त्यजेत् ॥

घातुभाण्डानि वस्त्राणि क्षालनाच्छुचिनां नयेत् ॥ १०९ ॥

दद्यात्तु प्रथमे दानं पष्ठे वा पञ्चमेऽपि वा ॥

दशमे देवपूजा स्यादन्नदानं तथा बलिः ॥ ११० ॥

जातकर्म.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४९१.

ॐ न्हीं श्रीं ह्रीं न्हीं न्हं न्हः नानानुजानुप्रजो भवभव असि आ उ सा स्वाहा ॥ १ ॥

अनेन पुत्रमुखमवलोकयेत् ॥

ततश्चैत्यालये पूजाहोमादिकं विधाय तद्वन्धोदकेन स्त्रीपुत्री गृहं प्रसिञ्च्य स्वजनान्
भोजयेत् ॥ इति जातकर्म ॥

अर्थ— अशौच संपलं छणजे अशौचांत स्पर्श केलेलीं मातीचीं जीं जुनीं भांडीं असतील तीं टाकून
घावीत. धातूचीं जीं भांडीं असतील तीं धुवून घ्यावीत. प्रथम दिवशीं, सहाव्या दिवशीं आणि पांचव्या
दिवशीं जननाशौचांत दान करतां येतें. दहाव्या दिवशीं जननाशौचाची समाप्ति होत असल्याने त्या
दिवशीं देवपूजा, अन्नदान व बलिदान करावें. पूर्वी जें पुत्रमुखावलोकन सांगितलें आहे तें “ॐ न्हीं श्रीं”
इत्यादि मंत्रानें करावें. अशौच समाप्ति झाल्यावर चैत्यालयांत पूजा होम करून त्या गंधोदकानें स्त्रीपुत्रांना
प्रोक्षण करावें, आणि तें गंधोदक घरांत सिंपडावें. नंतर आपल्या स्वजातीयांना भोजन घालावें.
हा जातकर्माचा विधि सांगितला.

नामकर्मविधि.

द्वादशे षोडशे विंशे द्वात्रिंशे दिवसेऽपि वा ॥ नामकर्म स्वजातीनां
कर्तव्यं पूर्वमार्गतः ॥ १११ ॥ द्वात्रिंशदिवसादूर्ध्वं यावत्संवत्सरं भवेत् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६२.

नामकर्म तदा कार्यमिति कौश्विदुदीरितम् ॥ ११२ ॥ कृत्वा होमं जिनेन्द्रार्चां शुभेऽन्दि श्रीजिनालये ॥ स्वगृहे वा ततो भक्त्या महावाच्यानि घोषयेत् ॥ ११३ ॥ सुपीठे दम्पती तौ च ससुतौ भूषणान्वितौ ॥ निषेड्य सेचयेत्सूरिः पुण्याहवचनैः परैः ॥ ११४ ॥ जातके नामके चैव ह्यन्नप्राशनकर्मणि ॥ व्रतरोपे च चौले च पत्नीपुत्रौ स्वदक्षिणे ॥ ११५ ॥ गर्भाधाने पुंसवने सीमन्तोन्नयने तथा ॥ वधूप्रवेशने शूद्रीपुनर्विवाहमण्डने ॥ ११६ ॥ पूजने कुलदेव्याश्च कन्यादाने तथैव च ॥ कर्मस्वेतेषु वै भार्या दक्षिणे नृपवेशयेत् ॥ ११७ ॥ कन्यापुत्रविवाहे तु मुनिदानेऽर्चने तथा ॥ आशीर्वादाभिषेके च प्रतिष्ठादिमहोत्सवे ॥ ११८ ॥ वार्षिकूपतटाकानां वनवाट्याश्च पूजने ॥ शान्तिके पौष्टिके कार्ये पत्नी तूत्तरतो भवेत् ॥ ११९ ॥

अर्थ— आतां नामकर्मविधि सांगतात— पुत्र उत्पन्न झाल्या दिवसापासून वाराव्या सोळाव्या विसाव्या अथवा बत्तीसाव्या दिवशीं त्याचें नामकर्म (नांव ठेवणें) आपल्या पूर्वीच्या रूढीस अनुसरून करावें. बत्तीसाव्या दिवसापुढें जर नामकर्म करावयाचें राहिलें तर मुलाला एक वर्ष होईपर्यंत केव्हाही किंवा वर्ष

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४९२.

ज्या दिवशी पूर्ण होईल त्या दिवशी नामकर्म करावें; असें कित्येकांचें ह्मणनें आहे. शुभ दिवशीं निनाल-यांत किंवा आपल्या घरांत होम, जिनपूजा वगैरे करून मंगलवाद्यांचा घोष करवावा. आणि पुत्राशी सहवर्तमान त्या दंपत्याला चांगल्या आसनावर बसवून उपाध्यायानें मंगलकलशांतील उदकानें त्यांच्यावर पुण्याहवाचन मंत्रांनीं सेवन करावें. जातकर्म, नव्यकर्म, अन्नमाचन, व्रतग्रहण आणि चौल ह्या कर्मांत पत्नी आणि पुत्र ह्यास कर्त्याच्या उजव्या अंगास बसवावें. तसेंच, मर्माधान, पुंसवन, सीमन्तोन्नयन, वधूपवेश, श्रद्धीचा पुनर्विवाह, कुलदेवतेचें पूजन, कन्यादान ह्या कर्मांतही स्त्रीला पतीच्या उजव्या अंगास बसवावें. कन्या अथवा पुत्र ह्यांच्या विवाहांत, मुनीला दान करतांना, आश्वीर्वाद ग्रहण करतांना, अभिषेकाच्या वेळीं विंशप्रतिष्ठा वगैरे महोत्सवांत; विहीर, आड, तळें ह्यांच्या पूजनाचें समयी, वनवाटीचे पूजनाचे प्रसंगीं आणि श्रांतिक पौष्टिक कर्मांत पत्नीनें पतीच्या डाव्या अंगास बसावें.

निदिच्छद्रे निस्तुषे ताले शिक्षोः प्रस्तरिर्व तत्पिता ॥

(निस्तुषामक्षतांस्ताले शिक्षोः प्रस्तरिर्व वै पितर । इति पाठः साधुः ॥)

निजनाम लिखेस्तत्र स्वाभीष्टं जन्ममाम च ॥ १२० ॥ क्षिरस्तरिर्व्युत्ते पाले मिधाय
भूषणानि वै ॥ तत्ताले पूर्वताले च मध्वपुष्पकुशाम लिखेत् ॥ १२१ ॥ अस्तके
कर्णयोः कण्ठे भुजयुग्मे च वक्षसि ॥ साध्यं वयः कुशैः सिक्त्वा भूषणैर्भूषये-

सोमसेनकृत दैर्वाणिकाचार, अव्याय आठवा, प.न ४६४.

च्छिशुम् ॥ १२२ ॥ अष्टात्तरसहस्रण नामभिर्यो विराजते ॥ स देवोऽस्मै कुमा-
राय शुभं नाम प्रयच्छतु ॥ १२३ ॥ इति सम्प्रार्थ्य देवं तं त्रिवारं च द्विजैः सह ॥
यदायाति स तन्नाम घोषयित्वा नमोज्ज्वलम् ॥ १२४ ॥ पूर्णार्घ्यं यक्षदेवानां दत्त्वा
कर्णौ निशामुखे ॥ संछेद्यान्दोलके रात्रौ बालं प्रीत्या निवेशयेत् ॥ १२५ ॥

अर्थ—मग निस्तुप केलेल्या (कोंडा काढलेल्या) अक्षता एका ताटांत पसरून मुलाच्या पित्याने त्यावर
प्रथम आपले नांव नंतर मुलाला ठेवावयाचे नांव लिहावे. तसेच दूध आणि तूप मिसळलेले एका दुसऱ्या ताटांत
घालून त्यांत मुलाला घालावयाचे दागिने घालून त्या ताटांत आणि पूर्वीच्या ताटांत गंध फुले आणि दर्भ
टाकावेत. मग मुलाचे मस्तक, दोनी कान, कंठ, दोनी भुजा आणि छाती ह्या ठिकाणीं तें तूप मिसळलेलें दूध
दर्भानें लावून त्याला त्या त्या ठिकाणीं घालावयाचे अलंकार घालावेत. मग “ अष्टात्तरसहस्रण० ” (जो देव
एक हजार आठ नामांच्या योगानें शोभत आहे तो देव ह्या कुमाराला शुभनाम देवो)— ह्या मंत्रानें ब्राह्म-
णांशीं सहवर्तमान तीन वेळ देवाची प्रार्थना करून, मुलांचे जें नांव ठेवावयाचे असेल त्या नांवाचा
मोठ्या स्वरांत उच्चार करून श्रीजिनेंद्राला नमस्कार करावा. आणि नंतर यक्षादिदेवांना पूर्णार्घ्य द्यावेत.
ह्याप्रमाणें सर्व विधि करावा. मग त्या दिवशीं सायंशालीं मुलाचे दोनी कान टोचावेत. आणि रात्री
त्या मुलाला पाळण्यांत घालावे.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अथर्व्य आठवा. पान ४९५.

नामकर्म मंत्र.

ॐ ण्हीं श्रीं ह्रीं अर्हं बालकस्य नामकरणं करोमि । अभिनन्दननाम्ना आयुरारो-
ग्यैश्वर्यवान् भव भव । अष्टोत्तरसहस्रामिधानाहो भव नव झौं झौं अ सि आ
उ सा स्वाहा ॥ एवं नामकरणं कुर्यात् ॥

कर्णवेधमंत्र.

ॐ ण्हीं श्रीं अर्हं बालकस्य ण्हः कर्णनासावेधनं करोमि अ सि आ उ सा स्वाहा ॥
अनेन कर्णवेधनं कुर्यात् ॥

आंदोलारोपणमंत्र.

ॐ ण्हां झौं झौं इवीं इवीं आन्दोलं बालकमारोपयामि तस्य सर्वरक्षा भवतु झौं झौं
स्वाहा ॥ इत्यान्दोलारोपणं कुर्यात् ॥ इति नामकर्म ॥

अर्थ— “ॐ ण्हीं श्रीं ह्रीं” इत्यादि मंत्राने नामकर्म करावे. त्यांत जेथे “अभिनन्दननाम्ना” असे
आहे त्या ठिकाणीं मुलाचे नांव उच्चारवे. “ॐ ण्हीं श्रीं अर्हं” इत्यादि मंत्राने बालकाचा कर्णवेध करावा.
कन्या असल्यास कर्ण आणि नासिका ह्या दोनींचा वेध करावा. ह्मणजे हीं दोन्हीं टोचवति. “ॐ
ण्हीं झौं” इत्यादि मंत्राने मुलाला पाळण्यांत घालवे. हा नामकर्मविधि सांगितला.

सर्वेसेनकृत नैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४५६.

निष्क्रमणविधि.

गृहान्निष्क्रमणं मृतोश्चतुर्थे मासि कारयेत् ॥

जिनार्कदर्शनार्थं च तृतीये प्रथमेऽपि वा ॥ १२६ ॥

शुक्लपक्षे सुनक्षत्रे स्नानं भूषणं च ॥

पुण्याहवचनैर्बालं सिद्ध्येच्च कुशोदकैः ॥ १२७ ॥

विधाय वसति बाल महावाच्यसमन्वितम् ॥

निष्क्रमेदन्धुभिः साकं माता पिताऽथवा गृहात् ॥ १२८ ॥

भक्त्या चैत्यालयं गत्वा तिः परीत्य प्रपूज्यच ॥

शिशोः सन्दर्शयेन्प्रीत्या वृद्धये जिनभास्करम् ॥ १२९ ॥

सङ्घं सम्पूज्य सद्यस्त्रैः शोभांस्तम्बूलचन्दनैः ॥

शोवाशिषं समादाय पूर्ववच ब्रजैर्बृहम् ॥ १३० ॥

ॐ नमोऽर्हते भगवते जिनभास्कराय तव मुखं बालकं दर्शयामि दीर्घायुष्यं कुरु कुरु
स्वाहा ॥ इति बहिर्यानिम् ॥

अर्थ— आता निष्क्रमण क्रिया (मुलाला घरांतून प्रथमच बाहेर नेणे) सांगतात— मुलाचे घरांतून

सीमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अख्याम आठवा, पान ४९७

निष्क्रमण जें करावयाचें तें चवथ्या महिन्यांत करावें. हा विधि मुलाला प्रथम जिनविंबाचें दर्शन करण्याकरितां करावयाचा आहे. तो पहिल्या किंवा तिसऱ्या महिन्यांतही केला असतां चालतो. तो विधि शुरुष्कांत ज्या दिवशीं शुभ नक्षत्र असेल त्या दिवशीं करावा. त्या दिवशीं मुलाला मंगलस्नान घालून त्याला अलंकार घालून पुण्यादवाचनमंत्रांनीं दर्भमिश्रित उदकानें त्याच्या भस्तकावर सेंचन करावें. नंतर त्या मुलाची माता किंवा पिता ह्यांपैकी कोणीतरी त्याला आपल्या उराशीं धरून मंगलवाद्यांचा घोष करीत आपल्या बंधुवर्गाशीं सह घरांतून बाहेर निघावें. भक्तीनें चैत्यालयांत जाऊन तीन प्रदक्षिणा करून श्रीजिनैद्राची पूजा करून त्या मुलाच्या वृद्धीकरितां त्याला जिनविंबाचें दर्शन करवावें. त्या ठिकाणीं असलेल्या संघमुनींना वस्त्रें द्यावीत. आणि बाकीच्या मंडळींना तांबूल, मंथ वगैरे देऊन सर्वांचा संतोष करून त्यांचे आशीर्वाद घेऊन घरीं यावें. “ ॐ नमोऽर्हते० ” इत्यादि मंत्रानें त्या मुलाला जिनदर्शन करवावें. हा निष्क्रमणाचा विधि सांगितला.

उपवेशनविधि.

पञ्चमे मासि कर्तव्यं शिशोश्चैवोपवेशनम् ॥ सम्पूज्य श्रीजिनं भूमिं कुमारान्
पञ्च पूजयेत् ॥ व्रीहिश्यामाकगोधूममाषमुद्गतिला यवाः ॥ एभिः संलेख्य रक्षाव-
लीं च वस्त्रं प्रसारयेत् ॥ १३२ ॥ स्नापयित्वा शिशुं सम्यक् भूषणैश्च विभूषयेत् ॥

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अथवा आठवा. पान ४५८.

गृहे पद्मासनस्थाने सुसुद्धर्ते निवेशयेत् ॥ १३३ ॥ पूर्वमुखे विधायास्यमधःस्थं वाम-
पादकम् ॥ उपरि दक्षिणाङ्घ्रिः स्यादुपर्यस्य करद्वयम् ॥ १३४ ॥ नीराजनं ततः कुर्या-
द्विपैराशेर्विचः परम् ॥ तद्दिने सज्जनान् सर्वान् भोजयेत्प्रीतिपूर्वकम् ॥ १३५ ॥
ॐ ह्रीं अर्हं अ सि आ उ सा बालकमुपवेशयामि स्वाहा ॥ इत्युपवेशनम् ॥

अर्थ— आतां उपवेशन विधि (मुलाला बसविण्याची क्रिया) सांगतात— पांचठ्यां महिन्यांत मुलांचा उपवेशनाविधि करावा. त्या वेळीं श्रीजिनैदाची पूजा करून भूमीची आणि पांच मुलांची पूजा करावी. भात गहू, उडीद, मूग, तीळ आणि जव ह्यांची रांगोळी घालून एक वस्त्र पसरवा. घरांत मुलांला स्नान घालून अलंकारांनी सुशोभित करून सुसुद्धर्तावर त्या बस्त्रावरील पद्मासनावर बसवावे. बसवितांना त्या मुलांचे तोंड पूर्वेकडे करावे. आणि त्याचा डावा पाय खाली व उजवा पाय वर ठेवून त्यावर दोनी हात ठेवून त्याला बसवावे. मग त्या मुलाला आरती ओवाळून ब्राह्मणांचे आशीर्वाद घ्यावेत. त्या दिवशी सर्व सत्पुरुषांना आनंदाने भोजन घालावे. मुलाला बसविण्याच्या प्रसंगी “ ॐ ह्रीं अर्हं ” इत्यादि मंत्रं झणावा. हा उपवेशनाचा विधि सांगितला.

अन्नप्राशनविधि.

तथा च सप्तमे मासे शुभर्क्षे शुभवासरे ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अष्टमस्कन्ध, पाठ्य, पान ४६९.

अन्नस्य प्राशनं कुर्याद्दालस्य वृद्धये पिता ॥ १३३ ॥

जिनेन्द्रसदने पूजा महावैभवसंयुता ॥

आदौ कार्या तनो गेहे शुद्धान्नं क्रियते बुधैः ॥ १३७ ॥

ततः प्राङ्मुखमासित्वा पिता माताऽथवा सुतम् ॥

दक्षिणाभिमुखं कृत्वा वामोत्सङ्गे निवेशयेत् ॥ १३८ ॥

क्षीरान्नं शर्करायुक्तं घृताक्तं प्राशयेच्छिशुम् ॥

दध्यन्नं च ततः सर्वान्धान्धवानपि भोजयेत् ॥ १३९ ॥

ॐ नमोऽर्हते भगवते भुक्तिशक्तिप्रदायकाय बालकं भोजयामि पुष्टिस्तुष्टिश्चारोग्यं

भवतु भवतु ह्यो क्ष्वी स्वाहा ॥ इत्यन्नप्राशनम् ॥

अर्थ— आतां अन्नप्राशनाचा विधि सांगतात. सातव्या महिन्यांत शुभवारी शुभनक्षत्रावर त्या मुलाला त्याच्या वृद्धीकरितां अन्नप्राशन करवावें. त्या दिवशीं प्रथम जिनालयांत श्रीजिनेंद्राची यथाविधि पूजा करावी, आणि घरांत शुद्ध अन्न तयार करावें. मग मुलाचा पिता किंवा माता ह्यांपैकीं पूर्वेकडे तोंड करून वसून आपल्या डाव्या मांडीवर दक्षिणेकडे तोंड करून मुलास बसवावें. आणि दूधभात, साखर व तूप ह्यांनीं मिश्र करून मुलाला खाऊं घालावा. मग आपल्या सर्व वंशुवर्गास भोजन घालावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६०.

मुलाला अन्न खाऊं घालताना " ॐ नमोऽर्हते भगवते " इत्यादि मंत्र स्मरणावा. हा अन्नप्राशनाचा विधि सांगितला.

गमनविधि. (मुलास चाटावयास शिकविणे)

अथास्य नवमे मासे गमनं कारयेत्पिता ॥
 गमनोचितनक्षत्रे सुवारे शुभयोगके ॥ १४० ॥
 पूजां होमं जिनावासे पिता कुर्याच्च पूर्ववत् ॥
 पुत्रं संस्नाप्य सद्यस्त्रैर्वृषभेदूषणैः परम् ॥ १४१ ॥
 पूर्वादिपूर्वपर्यन्तं गुर्वग्निब्राह्मणान्परान् ॥
 प्रदक्षिणाक्रमेणैव धौतवस्त्रं प्रसारयेत् ॥ १४२ ॥
 तस्योपरि स्थितं पुत्रमुदङ्मुखं मुदा पिता ॥
 गमयेदक्षिणांघ्न्यग्रं भुजौ सन्धृत्य पाणिना ॥ १४३ ॥
 सव्यभागेऽग्निकुण्डं नत्सन्त्यज्य त्रिप्रदक्षिणाः ॥
 दत्त्वाऽग्निरुवृद्धेभ्यः प्रणतिं कारयेत्पिता ॥ १४४ ॥

ॐ नमोऽर्हते भगवते श्रीमते महावीराय चतुर्विंशदतिशययुक्ताय बालकस्य पाद-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६१.

न्यासं शिक्षयामि तस्य सौख्यं भवतु भवतु इर्वी श्वीं स्वाहा ॥ इति पादन्यासः ॥

अर्थ— आतां पादन्यासाचा (गमनाचा) विधि सांगतात. नवव्या षड्विण्यांत गमनाला योग्य नक्षत्र असतांना शुभवारीं शुभयोगावर मुलाच्या पित्यानें जिनपूजा होम वगैरे विधि पूर्ववत् करून, पुत्राचा पादन्यास विधि (पावलें टाकणें) करावा. मुलाला स्नान घालून उत्तम वस्त्रालंकारांनीं सुशोभित करावें. नंतर गुरु, अग्नि आणि ब्राह्मण ह्यांच्या भोवत्यानें धुतलेलें वस्त्र पसरून उत्तरेकडे तोंड करून मुलाला उभें करून त्याच्या हाताला धरून त्याच्या पित्यानें त्याला पूर्वदिशेकडून आरंभ करून चालवावें. चालविण्यास आरंभ करतांना “ ॐ नमोऽर्हते ” इत्यादि मंत्र ह्मणून प्रथम उजवा पाय पुढें टाकवावा. ह्याप्रमाणें त्या पसरलेल्या वस्त्रावरून त्या मुलाकडून तीन प्रदक्षिणा कराव्यात. प्रदक्षिणा करतांना अग्निकुंड उजव्या हाताला सोडून प्रदक्षिणा कराव्यात. मग अग्नि, गुरु आणि वृद्धलोक ह्यांना त्या मुलाकडून नमस्कार करावा. हा पादन्यासविधि सांगितला.

व्युष्टिक्रिया.

ततोऽस्य हायने पूर्णे व्युष्टिर्नाम क्रिया मता ॥

वर्षवर्धनपर्यायश्राद्धाच्या यथाश्रुतम् ॥ १४५ ॥

तत्रापि पूर्ववद्दानं जैनी पूजा च पूर्ववत् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६२.

इष्टबन्धुसमाव्धानं सन्मानादिश्च लक्ष्यते ॥ १४६ ॥ इति व्युष्टिः ॥

अर्थ— आतां व्युष्टि क्रिया सांगतात— व्युष्टि क्रिया झणजे वर्षवृद्धिसंबंधी क्रिया होय. ही क्रिया ज्या दिवशीं मुलाला वर्ष पूर्ण होईल त्या दिवशीं करावी. ह्या क्रियेतही दान, जिनपूजा वगैरे विधि पूर्वीप्रमाणेच कराव्या. आपले इष्टजन व बंधु ह्यांना भोजन घालून त्यांचा सत्कार करावा. ही व्यष्टिक्रिया सांगितली.

चौलकर्म (मुंडन विचार.)

मुण्डनं सर्वजानीनां शालकेषु प्रवर्तते ॥

पुष्टिबलप्रदं वक्ष्ये जैनशाम्भानुभार्गवः ॥ १४७ ॥

तृतीये प्रथमे चाब्दे पञ्चमे सप्तमेऽपि वा ॥

चौलकर्म गृही कुर्यात्कुलधर्मानुसारतः ॥ १४८ ॥

चूलाकर्म शिशोर्मातरि गर्भिण्यां यदि वा भवेत् ॥

गर्भस्य वा विपत्तिः स्याद्विपत्तिर्वा शिशोरपि ॥ १४९ ॥

शिशोर्मातरि गर्भिण्यां चूलाकर्म न कारयेत् ॥

गते तु पञ्चमे वर्षे दोषयेन्न हि गर्भिणी ॥ १५० ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याय आठवा. पान ४९३.

आरभ्याधानमाचौलं कर्मातीतं तु यद्भवेत् ॥

आज्यं व्याहृतिभिर्हुत्वा प्रायाश्चित्तं समाचरेत् ॥ १५१ ॥

अर्थ-- सर्व जातीच्या मुलांचें मुंडन करण्याची सर्वांची चाल आहे. परंतु जैनशास्त्राला अनुसरून मुलाला पुष्टि आणि बल देणारा असा मुंडनविधि पुढें सांगतो. पहिल्या तिसऱ्या पांचव्या किंवा सातव्या वर्षी आपल्या कुलांत चालत आलेल्या संप्रदायाला अनुसरून मुलाचें चौलकर्म (शेंडी राखण्याचा विधि) करावें. मुलाची माता गर्भिणी असतांना जर मुलाचें चौलकर्म केलें, तर त्या मातेच्या उदारांतील गर्भाचा नाश होतो. किंवा ज्याचें चौलकर्म केलें असेल त्या मुलाचा तरी नाश होतो. झपाून मुलाची माता गर्भवती असतांना चौलकर्म करूं नये. परंतु मुलाला जर पांच वर्षे पूर्ण झाली असतील, तर मात्र मुलाची आई गर्भिणी जरी असली, तरी सातवे वर्षी त्याचें चौलकर्म अवश्य करावें. ह्यांत गर्भिणीपणाचा दोष उत्पन्न होत नाही. चौलकर्म ज्या मुलाचें करावयाचें त्याचे जर गर्भाधानापासून चौलापर्यंतचे मागले संस्कार केलेले नसतील तर प्रथम व्याहृतिमंत्रानें आज्याहुती देऊन प्रायाश्चित्त करावें.

चौलाहं यालकं स्नायात्सुगन्धशुभवारीणा ॥

शुभेऽन्दि शुभनक्षत्रे श्रूषयेद्वस्त्रभूषणैः ॥ १५२ ॥

पूर्ववद्धोमं पूजां च कृत्वा पुण्याहवाचनैः ॥

सोमसेनकृत्य तैवर्गिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६४.

उपलेपादिकं कृत्वा शिशुं सिञ्चेत्कुशोदकैः ॥ १५३ ॥

यवमाषनिलवीहिशमीपल्लवगोमयैः ॥

शरावान् षट् पृथक्पूर्णान् विन्यस्येदुत्तरादिशि ॥ १५४ ॥

धनुःकन्यायुग्ममत्स्यवृषभेषु राशिषु ॥

ततो यवशरावादीन् विन्यस्येत्परितः शिशोः ॥ १५५ ॥

क्षुरं च कर्नरीं कूर्चसप्तकं घर्षणोपलम् ॥

निधाय पूर्णकुम्भाग्रे पुष्पगन्धाक्षतान् क्षिपेत् ॥ १५६ ॥

मात्रङ्गस्थितपुत्रस्य स धातोऽग्रे स्थितः पिता ॥

शीतोष्णजलयोः पात्रे सिञ्चेच्च युगपज्जलैः ॥ १५७ ॥

निशामस्तु दधि क्षिप्त्वा तज्जले नैः शिरोरुहान् ॥

सन्ध्यहस्तेन संसेच्य प्रादक्षिण्येन घर्षयेत् ॥ १५८ ॥

नवनीतेन संघर्ष्य क्षालयेदुष्णवारिणा ॥

मङ्गलकुम्भनरिणे गन्धोदकेन सिञ्चयेत् ॥ १५९ ॥

अर्थ— चौलकर्म करण्यास योग्य झालेल्या मुलाला शुभ नक्षत्रानें युक्त असलेल्या शुभदिनीं सुगंध

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४६९.

अशा उदकानें स्नान घालून वस्त्रालंकारांनीं सुशोभित करावें. पूर्वीं सांगितल्याप्रमाणेंच होम आणि पूजा करून मुलाच्या अंगास गंध लावून पुण्याह्वाचनमंत्रांनीं त्याच्या मस्तकावर दर्भांनीं सेंचन करावें. जव, उडीद, तीळ, भात, शमीचीं पानें आणि गायीचें शेष ह्यांनीं भरलेले सहा शराव (भातीच्या झांकण्या) धनु, कन्या, मिथुन, मीन, वृषभ आणि मेष ह्या लग्नांवर उत्तरेकडील बाजूला निरनिराळे स्थापन करावेत. मग ते शराव मुलाच्या जवळ आणून ठेवावेत. नंतर क्षुर (वस्तरा), कातरी, दर्भांचे सात कूर्चे आणि क्षुर घांसण्याचा दगड, हे पदार्थ एका जलपूर्ण कुंभावर ठेवून त्यांच्यावर गंध, पुष्पे अक्षता टाकाव्यात. मग मातेच्या मांडीवर बसलेल्या पुत्राच्या पुढें स्नान करून उभा असलेल्या पित्यानें एका हातानें उष्णोदकाचें भाडें व दुसऱ्या हातानें शीतोदकाचें भाडें घेऊन, त्या दोन्ही पात्रांतील पाणी दुसऱ्या एक पात्रांत एकदम ओतावें. त्या पाण्यांत हळद, दह्यावरील पाणी आणि दही टाकून त्या पाण्यानें मुलाचे मस्तकावरील केश उजव्या हातानें प्रदक्षिणाकर भिजवावेत. मग केशांना थोडेंसें लोणी लावून घांसून उष्णोदकानें ते केश धुवावेत. नंतर मंगलकुंभांतील उदकानें धुवून गंधोदकानें धुवावेत.

ततो दक्षिणकेशेषु स्थानमग्रं विधीयते ॥

प्रथमस्थानके तत्र कर्तनाविधिमाचरेत् ॥ १६० ॥

शालिपात्रं निधायाम्रे खदिरस्य शलाकया ॥

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४११.

पञ्चदर्भैः सुपुष्पैश्च गन्धद्रव्यैः क्षुरेण च ॥ १६१ ॥

वामकरेण केशानां वर्ति कृत्वा च तत्पिता ॥

अङ्गुष्ठाङ्गुलिभिश्चैतद्धृत्वा हस्तेन कर्तयेत् ॥ १६२ ॥

अर्थ— नंतर मुलाच्या उजव्या बाजूकडील केशांत तीन जागा कराव्यात. त्यांतील पहिल्या जागांतील केशांचे कर्तन प्रथम करावे. ते कर्तन करावयाचे वेळीं मुलापुढे भात नांवाचे धान्य घातलेला शराव ठेवून, खदिराची एक समिधा, पांच दर्भ, फुलें, गंध आणि क्षुर हे पदार्थ डाव्या हातांत घेऊन, त्याच हाताने मुलाच्या पित्याने केश वद्धन अंगठा आणि बोटे ह्यांनी धरावेत. आणि उजव्या हाताने कातरावेत ते केश कातरावेत.

ॐ नमोऽर्हते भगवते जिनेश्वराय मम पुत्र उपनयनमुण्डमुण्डितो महाभागी भवतु
भवतु स्वाहा ॥ ॥ इत्युच्चरन्केशांसंच्छिद्य शमीपणैः सह भार्यायै दद्यात् ॥ साऽपि
तथा भवतु इत्युक्त्वा क्षीरघृतमिश्रितान् कृत्वा गोमयशरावे क्षिपेत् ॥

अर्थ— केश कातरण्याच्या वेळीं “ ॐ नमोऽर्हते ” इत्यादि मंत्र झणून केश कातरावेत. आणि ते कातरलेले केश मुलाच्या मातेच्या हातांत द्यावेत. तिने “ तथा भवतु ” असे झणून त्या केशांना दूध आणि तूप लाऊन गोमयाच्या शरावांत टाकावेत.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६७.

द्वितीयस्थाने तिलपात्रमग्रे निधाय पूर्वोक्तशस्त्रशेषैश्च- ॐ नमः सिद्ध-
परमेष्ठिने मम पुत्रो निर्ग्रन्थमुण्डभागी भवतु स्वाहा ॥ इत्युक्त्वा
केशान् प्रच्छिद्य तस्यै दद्यात् ॥ सा तथा करोतु ॥

अर्थ— मग दुसऱ्या स्थानाचे केश कातरतांना तिळानें पात्र मुलापुढें ठेवून पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें शस्त्र व
वाकीचे पदार्थ हातांत घेऊन “ ॐ नमः सिद्धपरमेष्ठिने ” इत्यादि मंत्र झणून पूर्वीप्रमाणें केश कातरून मातेच्या
हातांत द्यावेत. तिने ‘ तथा भवतु ’ असे झणून केशांना दूध आणि तूप लावून ते गोमयशरावांत टाकावेत.

तृतीयस्थाने यवशरावमग्रे निधाय पूर्वोक्तशस्त्रशेषैश्च- ॐ नमः
आचार्यपरमेष्ठिने मम पुत्रो निष्क्रान्तिमुण्डभागी भवतु स्वाहा ॥
इत्युक्त्वा केशान् संच्छिद्य पूर्ववत्कुर्यात् ॥

अर्थ— तिसऱ्या स्थानाचे केश कातरावयाच्या वेळीं पूर्वीप्रमाणेंच शस्त्र वर्गरे पदार्थ हातांत घेऊन ‘ ॐ
नमः ’ इत्यादि मंत्र झणून केश कातरून मातेच्या हातांत द्यावेत. तिने पूर्वीप्रमाणेंच सर्व करावें.

वामभागे केशानां भागद्वयं कृत्वा तत्र प्रथमभागे माषपात्रमग्रे निधाय
शस्त्रशेषैश्च- ॐ नमः उपाध्यायपरमेष्ठिने मम पुत्र ऐन्द्रभागी भवतु
स्वाहा ॥ इत्युच्चार्य पूर्ववत् कुर्यात् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा, पान ४१८.

अर्थ— ह्याप्रमाणे उजव्या बाजूचे केश कातरल्यावर मग डाव्या बाजूचे केश कातरावेत. डाव्या बाजूला केश कातरण्याची दोन स्थाने करावीत. त्यातील प्रथमभागातील केश कातरावयाच्या वेळी उडिदाने भरलेला शराव मुलाचे पुढे ठेवून, पित्याने आपल्या हातांत शस्त्र आणि वाकीचे पदार्थ घेऊन 'ॐ नम उपाध्यायपरमेश्वरिणे' इत्यादि मंत्र ह्मणून केश कातरावेत. आणि पुढील विधि पूर्वीप्रमाणेच करावा. द्वितीयस्थाने शमीपल्लवपात्रं निधाय शस्त्रशेषैश्च- ॐ नमः सर्वसाधुपरमेश्वरिणे मम पुत्रः परमराज्यकेशभागी भवतु स्वाहा ॥ इत्युक्त्वा पूर्ववत्कुर्यात् ॥

अर्थ— मग डावेकडील दुसऱ्या ठिकाणचे केश कातरतांना शमीपल्लवांचे पात्र पुढे ठेवून शस्त्र आणि वाकीचे पदार्थ हातांत घेऊन 'ॐ नमः' इत्यादि मंत्र ह्मणून केश कातरावेत. पुढील विधि पूर्वीप्रमाणे करावा.

तत्रोष्णोदकेन केशान् प्रक्षाल्य 'ॐ नमः पञ्चपरमेश्वरिप्रसादात् केशान्वय शिरो रक्ष कुशली कुरु नापित' इत्युक्त्वा नापिताय पिता धुरं दद्यात् ॥ नापितोऽपि 'भवदीप्सितार्थो भवतु' इत्युक्त्वा शिखां परिरक्ष्य शेषकेशान् मुण्डयेत् ॥ ततस्तान् केशान् क्षीरघृतधान्यगोमयपात्राणि च महावाद्यविभवेन नद्यां क्षिपेत् ॥ ततः कुमारं स्नापयित्वा वस्त्रभूषणैरलंकृत्य

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४६९.

गृहस्नानीय यक्षादीनामर्घ्यं दत्त्वा पुण्याहवाचनैः पुनः सिंचयित्वा सज्जनान् भोजयेत् ॥ इति चौलकर्म ॥

अर्थ— मग त्या मुलाचे मस्तकावरील सर्व केश उष्णोदकाने धुवून 'ॐ ह्रीं पंचपरमेष्ठि-०' इत्यादि मंत्र म्हणून मुलाच्या पित्याने शुर नापिकाकडे (हजामाकडे) द्यावा. नापितानेही 'भवदीप्सितार्यो भवतु' असे म्हणून त्या मुलाच्या मस्तकावर शेंडी राखून बाकीचे केश काढावेत. मग ते पूर्वीचे केश दूध, तूप, धान्याची पात्रे आणि गोमयाचे पात्र ह्या सर्ववस्तु मंगलवाद्यांचा घोष करीत नदीत, नदी नसल्यास तळावांत अथवा विहीरांत नेऊन टाकावीत. मग तेथे कुमाराला स्नान घालून वस्त्रधूषणांनी अलंकृत करून तसाच मंगलवाद्यांचा घोष करीत घरी आणावे. मग यक्षादिदेवतांना अर्घ्यप्रदान करून पुण्याहवाचनमंत्रांनी मुलाच्या मस्तकावर सेंचन करवावे. ह्याप्रमाणे विधि झाल्यावर सदाचारसंपन्न अशा आपल्या स्वजातीयांना भोजन घालावे. हा चौलाचा विधि सांगितला.

लिपिसंख्यान [अक्षराभ्यास]

त्रितयिजन्मनः पूर्वमक्षराभ्यासमाचरेत् ॥

मौञ्जीबन्धनतः पश्चाच्छास्त्रारम्भो विधीयते ॥ १६३ ॥

पञ्चमे सप्तमे चान्दे पूर्वं स्यान्मौञ्जिबन्धनात् ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४७०.

तत्र चैवाक्षराभ्यासः कर्तव्यस्तूदगयने ॥ १६४ ॥

अर्थ-- उपनयन करण्याच्या पूर्वी मुलाला अक्षरे शिकविण्यास प्रारंभ करावा. आणि उपनयन झाल्यावर शास्त्राभ्यास करण्यास प्रारंभ करावा. मौंजीबंधन करण्याच्या पूर्वी ह्यणजे पांचव्या किंवा सातव्या वर्षी मुलाला अक्षरे शिकविण्यास प्रारंभ करावा. तो उत्तरायणांत करावा.

मृगादिपञ्चस्वपि तेषु मूले । हस्तादिके च क्रियन्तेऽश्विनीषु ॥

पुर्वात्रये च श्रवणत्रये च । विद्यासमारम्भमुशान्ति सिध्यै ॥ १६५ ॥

अर्थ-- मृग, आर्द्रा, पुनर्वसू, पुष्य, आश्लेषा, मूल, हस्त, चित्रा, स्वाती, अश्विनी, पूर्वा, पूर्वाषाढा, पूर्वाभाद्रपदा, श्रवण, धनिष्ठा, शततारका ह्या नक्षत्रांवर विद्या शिकविण्यास आरंभ करावा. ह्यणजे कार्यसिद्धि होते.

आदित्यादिषु वारेषु विद्यारम्भफलं क्रमात् ॥

आयुर्जाड्यं मृतिर्मेधा सुधीः प्रज्ञा तनुक्षयः ॥ १६६ ॥

अनध्यायाः प्रदोषाश्च षष्ठी रिक्ता तथा निधिः ॥

वर्जनीया प्रयत्नेन विद्यारम्भेषु सर्वदा ॥ १६७ ॥

विद्यारम्भे शुभा प्रोक्ता जीवज्ञसितवासराः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४७१.

मध्यमौ सोमसूर्यौ च निन्द्यथैव शनिः कुजः ॥ १६८ ॥

षडङ्गते भास्वति पञ्चमेऽब्दे । प्राप्तेऽक्षरस्वीकरणं शिशूनाम् ॥

सरस्वती क्षेत्रसुपालकं च । गुडोदनाद्यैरभिपूज्य कुर्यात् ॥ १६९ ॥

अर्थ— रविवारी विद्यारंभ केला असतां आयुष्य वाढते, सोमवारी बुद्धीला जडपणा येतो. मंगळवारी मृत्यु प्राप्त होतो. बुधवारी बुद्धीला धारणाशक्ति येते. गुरुवारी बुद्धि कुशल होते. शुक्रवारी विद्यारंभ केल्याने बुद्धीला समजण्याची शक्ति येते. आणि शनिवारी विद्यारंभ करणाऱ्याच्या शरीराचा नाश होतो. असे सात वारांचे फल आहे. अनध्यायाच्या तिथि, प्रदोष, षष्ठी आणि रिक्तातिथि (चतुर्थी नवमी आणि चतुर्दशी) ह्या तिथींवर विद्यारंभ करू नये. गुरुवार, बुधवार आणि शुक्रवार हे वार विद्यारंभभास शुभ समजावेत. सोमवार आणि रविवार हे मध्यम समजावेत. आणि मंगळवार व शनिवार हे कनिष्ठ समजावेत. मुलाला पांचवें वर्ष लागले असतां उत्तरायणांत मुलाचा लिपिग्रहणविधि करावा, त्या वेळीं सरस्वती आणि क्षेत्रपाल ह्यांची गूळभात वगैरे पदार्थांनी पूजा करावी.

एवं सुनिश्चिते काले विद्यारम्भं तु कारयेत् ॥

विधाय पूजामम्यायाः श्रीगुरोश्च श्रुतस्य च ॥ १७० ॥

पूर्वबद्धोमपूजादि कार्यं कृत्वा जिनालये ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय भाठवा. पान ४७२.

पुत्रं संस्नाप्य सद्रूपैरलंकृत्य विलेपनैः ॥ १७१ ॥

विशालयं ततो गत्वा जयादिपञ्चदेवताः ॥

सम्पूज्य प्रणमेद्भक्त्या निर्विघ्नग्रन्थसिद्धये ॥ १७२ ॥

वस्त्रैर्भूषैः फलैर्द्रव्यैः सम्पूज्याध्यापकं गुरुम् ॥

हस्तद्वयं च संयोज्य प्रणमेद्भक्तिपूर्वकम् ॥ १७३ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें वर सांगितलेल्या शुभ मुहूर्तापैकी एखादा मुहूर्त निश्चित करून त्या दिवशीं माता गुरु आणिं शास्त्र हांची पूजा करून मुलाचा विद्यार्भ करावा. मुलाला स्नान घालून त्याला वस्त्रालंकारांनीं सुशोभित करावें. मग जिनालयांत जाऊन होम, पूजा वगैरे विधि पूर्वीप्रमाणेंच करावा. नंतर विशालयांत जाऊन त्या ठिकाणीं आरंभलेल्या कार्याची निर्विघ्नपणें सिद्धि होण्याककिरितां जया वगैरे पांच देवतांची पूजा करून, त्यांना मुलानें भक्तीनें नमस्कार करावा. नंतर वस्त्रें, भूषणें, फलें व द्रव्य ह्यांच्या योगानें अध्यापकाची (शिकविणाऱ्या गुरुची) पूजा करून, हात जोडून त्याला भक्तीनें नमस्कार करावा.

प्रांमुखो गुरुरासीनः पश्चिमाभिमुखः शिशुः ॥

कुर्यादक्षरसंस्कारं धर्मकामार्थसिद्धये ॥ १७४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४७३.

विशालफलकादौ तु निस्तुषाखण्डनण्डुलान् ॥
 उपाध्यायः प्रसार्याय विलिखेदक्षराणि च ॥ १७५ ॥
 शिष्यहस्ताम्बुजद्वन्द्वतपुष्पाक्षनान् सितान् ॥
 क्षेपयित्वाक्षराभ्यर्णे तत्करेण विलेखयेत् ॥ १७६ ॥
 हेमादिपीठके वाऽपि प्रसार्य कुङ्कुमादिकम् ॥
 सुवर्णलेखनीकेन लिखेत्तत्ताक्षराणि वा ॥ १७७ ॥
 नमः सिद्धेभ्य इत्यादौ ततः स्वरादिकं लिखेत् ॥
 अकारादि हकारान्तं सर्वशान्त्रप्रकाशकम् ॥ १७८ ॥

अर्थ— गुरुने पूर्वेकडे तोंड करून वसावे आणि शिष्याने पश्चिमेकडे तोंड करून वसावे. मग त्या शिष्याला धर्म, अर्थ आणि काम ह्या तीन पुरुषार्थांची सिद्धि होण्याकरितां अक्षरे शिकवावीत. तीं अक्षरे एखाद्या मोठ्या फाळीवर न मोडलेले तांदूळ पसरून प्रथम अध्यापकाने लिहावीत. मग शिष्याच्या हातांत पांढरीं फुलें पांढऱ्या अक्षता देऊन त्या लिहिलेल्या अक्षरांच्या समीप त्याच्याकडून टाकवून, तीं पूर्वी गुरुने काढलेलीं अक्षरे त्याच्याकडून काढवावीत. किंवा सोन्याच्या तगडावर कुंकु अववा केशराचें चूर्ण पसरून त्यावर सोन्याच्या लेखनीने अक्षरे काढवावीत, आणि तीं शिष्याकडून काढवावीत. त्यांत प्रथम 'नमः सिद्धेभ्यः'

सोमसेनद्वय त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४७४.

असे लिहावे. नंतर अकारादि स्वर, नंतर ककारापामून हकारपर्यंतची अक्षरे लिहावीत. आणि ती त्या मुलाकडून काढवावीत. ही अक्षरे सर्वशास्त्रांत मुलाचा प्रवेश करून देणारी आहेत.

ॐ नमोऽर्हते नमः सर्वज्ञाय सर्वभाषाभाषितसकलपदार्थाय चालकप्रक्षराभ्यासं
कारयामि द्वादशाङ्गश्रुतं भवतु भवतु ऐं श्रीं ह्रीं क्लीं स्वाहा ॥ इत्यक्षराभ्यासः ॥

अर्थ— मुलाकडून अक्षरे काढविण्याच्या समयी “ॐ नमोऽर्हते” इत्यादि मंत्र छणावा. हा अक्षराभ्यासविधि सांगितला.

पुस्तकग्रहण (वाचन) विधि.

सतश्चाधीत्य सर्वाणि चाक्षराणि गुरोर्मुखात् ॥

सुदिने पुस्तकं ग्राह्यं होमपूजादि पूर्ववत् ॥ १७९ ॥

उपाध्यायं च सम्मान्य वस्त्रभूषैश्च पुस्तकम् ॥

हस्तौ द्वौ मुकुलीकृत्य प्राङ्मुखश्च समाविशेत् ॥ १८० ॥

उपाध्यायेन सं शिष्यं पुस्तकं दीयते मुदा ॥

शिष्योऽपि च पठेच्छास्त्रं नान्दीपठनपूर्वकम् ॥ १८१ ॥ इति पुस्तकग्रहणम् ॥

अर्थ— मग त्या शिष्याने गुरु सांगील त्याप्रमाणे सर्व अक्षरांचा अभ्यास करावा. नंतर शुभ दिवस

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय आठवा. पान ४७५.

पाहून त्या दिवशी पुस्तक वाचण्यास आरंभ करावा. पुस्तकवाचनारंभ करण्याच्या पूर्वी होम पूजा वगैरे विधि पूर्वाप्रमाणेच करावा. मग वस्त्रे, भूषणे ह्यांच्या योगाने गुरुचा सत्कार करून मुलाने दोन्ही हात जोडून पूर्वेकडे तोंड करून बसावे. उपाध्यायाने (गुरुने) त्या मुलाला संतोषाने शास्त्राचे पुस्तक द्यावे. शिष्याने मंगलपाठ करून शास्त्र पठण्यास आरंभ करावा. हा पुस्तकग्रहणविधि सांगितला.

गर्भाधानसुमोदपुंसवनकाः सीमन्तजन्माभिधा ।

बाह्येयानसुभोजने च गमनं चौलाक्षराभ्यासनम् ॥

सुप्रीतिः प्रियसूद्भवो गुरुमुखाच्छास्त्रस्य संग्राहणं ।

गताः पञ्चदश (?) क्रियाः समुदिता अस्मिन् जिनेन्द्रागमे ॥ १८२ ॥

कुर्वन्ति धन्याः पुरुषाः प्रवीणा । आचारशुद्धिं च शिवं लभन्ते ॥

भुक्त्वेह लक्ष्मीविभवं गुणाढ्याः । श्रीसोमसेनैरुपसंस्तुतास्ते ॥ १८३ ॥

अर्थ— गर्भाधान, मोद, पुंसवन, सीमन्त, जातकर्म, नामकर्म, निष्क्रमण, अन्नप्राशन, प्रियोद्भव, चौल, विद्याग्रहण, सुप्रीति, पादन्यास, शास्त्रग्रहण वगैरे पंधरा (?) क्रिया जिनागमांत सांगितलेल्या ह्या

સોમસેનકૃત તૈર્વર્ણિકાચર, અધ્યાય ચાઠઠા, પાન ૪૭૬.

વિક્ષાણી સાંગિતલ્યા આદેત. જે ધન્ય પુરુષ હા ક્રિયા કરતાત તે શુદ્ધાચાર આણિ કલ્યાણ હા દોહોસ મિલ્લવિદ્વાત. આણિ ત્યામુલે તે સર્વગુણસંપન્ન હોજન ય સંપત્તીર્ચે એશ્વર્ય ભોગૂન શ્રીસોમસેનમુનીનાંદિ સ્તુતિ કરણ્યાલા યોગ્ય અસે હોતાત.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारकथने भट्टारकश्रीसोम-
सेनविरचिते गर्भाधानादिपञ्चदशक्रियाप्रकरणो
नामाष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥
श्रीरस्तु ॥ शर्म भवतु ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ४७७.

श्रीवितरुनाय नमः ॥

॥ त्रैवर्णिकाचारस्य नवमोऽध्यायः ॥

मंगल.

वन्दे श्रीसुमहेन्द्रकीर्तिसुगुरुं विद्याधिपारप्रदं ।

कालेऽद्यापि तपोनिधिं गुणगणैः पूर्णं पवित्रं स्वयम् ॥

नम्रत्वादिकदुष्टसत्परिषहैर्भग्नो न यो योगिराज ।

पायान्मां स कुबुद्धिकष्टकुहरात्संसारपाथोनिधेः ॥ १ ॥

अर्थ— ज्ञानसमुद्रार्धे परतीर दाखविणारा, अनेकगुणांनी युक्त असलेला, पवित्र, आणि या पंचम-
कास्तीहि जो तपोनिधीच आहे असा जो श्रीमहेंद्रकीर्ति सद्गुरु, त्याला मी नमस्कार करतो. जो योगिराज,
मी नम्र आहे अशा दुष्टकल्पनांनी खिन्न झाला नाही, तो-दुर्बुद्धीमुळे उत्पन्न होणाऱ्या अनंत दुःखांचा
तोटा खड्याच की काय ! अशा-त्या संसारसमुद्रापामून माझे रक्षण करो !!

अजितं जितकामारिं मुक्तिनारीमुखप्रदम् ॥

यज्ञोपवीतसत्कर्षं नत्वा बद्धये गुरुकमात् ॥ २ ॥

अर्थ— ज्याने कामरुपी शत्रु जिंकला आहे आणि जो मुक्तिरुपी स्त्रीला मुख देत आहे अशा श्री.

सोमस्तेन हृत वैवर्णिकाचारः, अध्याय नववा. पान ४७८.

अजितनाथाला नमस्कार करून, उपनयन नांवाची क्रिया मुख्यरंपरेला अनुसरून मी सांगतो.

उपनयनाचा काल.

गर्भाष्टमेऽव्दे कुर्वीति ब्राह्मणस्योपनायनम् ॥

गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भास्तु द्वादशे विशः ॥ ३ ॥

ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यं विप्रस्य पञ्चमे ॥

राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थिनोऽष्टमे ॥ ४ ॥

अर्थ— ब्राह्मणाच्या मुलाचें उपनयन गर्भापासून आठव्या वर्षी करावें. क्षत्रियपुत्राचें गर्भापासून अकराव्या वर्षी करावें. आणि वैश्यपुत्राचें गर्भापासून चारव्या वर्षी करावें. व्रतचर्या आणि अध्ययन अधिक व्हावें अशी इच्छा करणाऱ्या ब्राह्मणपुत्राचें उपनयन पांचव्या वर्षी करावें. बल वाढावें अशी इच्छा करणाऱ्या क्षत्रियपुत्राचें उपनयन सहाव्या वर्षी करावें. आणि द्रव्य पुष्कळ मिळवावें अशी इच्छा करणाऱ्या वैश्यपुत्राचें उपनयन आठव्या वर्षी करावें.

उपनयनाची शेवटची कालमर्यादा.

आ षोडशाच्च द्वाविंशाच्चतुर्विंशालु वत्सरात् ॥

ब्रह्मक्षत्रविंशां कालो हुपनयनजः परः ॥ ५ ॥

सीमसेनकृत तैवर्गिकाचार, अध्याय नववा. पान ४७९.

अत ऊर्ध्वं पतन्त्येते सर्वधर्मवह्निष्कृताः ॥

प्रतिष्ठादिषु कार्येषु न योज्या ब्राह्मणोत्तमैः ॥ ६ ॥

अर्थ— सोळा वर्षे, बावीस वर्षे आणि चोवीस वर्षे इतका काल क्रमाने ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य ह्यांच्या उपनयनाची शेवटची मर्यादा आहे. ह्या कालापर्यंत ज्यांचे उपनयन झाले नाही ते सर्वधर्मापासून वह्निष्कृत होऊन भ्रष्ट होतात. चांगल्या ब्राह्मणांनी प्रतिष्ठा वगैरे धर्मकृत्यांत त्यांची योजना करू नये. उपनयन करण्यास योग्य आचार्य.

अथाचार्यः— पितैवोपनयेत्पूर्वं तदभावे पितुः पिता ॥

तदभावे पितुर्भ्राता सकुल्यो गोत्रजो गुरुः ॥ ७ ॥

व्रतधन्वं कुमारस्य विना पितुरनुज्ञया ॥

यः करोति द्विजो मोहान्नरकं सोऽधिगच्छति ॥ ८ ॥

अर्थ— आतां मुलाचे उपनयन कोणी करावे ह्याबद्दल सांगतात— पुत्राचे उपनयन पित्यानेच करावे. पिता नसल्यास (वृत्त झाल्या असल्यास) पितामहाने करावे. तो नसल्यास चुलत्याने करावे. तो नसल्यास त्या कुळातील पुरुषाने करावे. तोही नसल्यास त्या गोत्रांत उत्पन्न झालेल्या पुरुषाने करावे. मुलाचा उपनयनसंस्कार त्याच्या पित्याच्या आज्ञेच्यान जर दुसऱ्याने कोणी अज्ञानाने केला, तर तो करणारा

सोमसेनवृत्त वैवर्णिकाचार, अध्याय नववा, पान ४८०.

मनुष्य नरकांत जातो.

पुत्रांचे सात प्रकार.

पुत्रनिश्चयः ॥ स्वाङ्गजः पुत्रिकापुत्रो दत्तः क्रीतश्च पालितः ॥

भगिनीजः शिष्यश्चेति पुत्राः सप्त प्रकीर्तिताः ॥ ९ ॥

अर्थ— आतां पुत्र किती प्रकारचे आहेत ते सांगतात— आपल्यापामून उत्पन्न झालेला, मुलीचा मुलगा, दत्तक घेतलेला, विकत घेतलेला, पाळलेला, आपल्या वहिणीचा मुलगा आणि आपला शिष्य असे सात प्रकारचे पुत्र शास्त्रांत सांगितले आहेत.

यज्ञोपवीत.

सूत्रं बलं हस्तमानं चत्वारिंशच्छताधिकम् ॥

तद्वैगुण्यं वहिर्वृत्त्याऽन्तर्वृत्त्या त्रिगुणं पुनः ॥ १० ॥

गृहभार्या समादाय स्वयं हस्तेन कर्तयेत् ॥

तेन सूत्रेण संस्कार्य शुभ्रं यज्ञोपवीतकम् ॥ ११ ॥

अर्थ— एकशेदे चालीस हात लांबीचें बळकट सूत घेऊन तें त्रिगुणित करून त्याला पीळ घालावा. तो वाहे-
रच्या बगळेनें घालावा. पुनः त्याचें त्रिगुणित करून आंतील वाजूनें त्याला पीळ घालावा. हें सूत आपल्या

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय मेववा. पान ४८१.

पत्नीनें स्वहस्तानें कादलेलें असावें. त्या सुतास वरीलप्रमाणें दोन वेळ पीळ घातल्यावर त्याच यज्ञापवात करावें. तें शुभ्रवर्ण असावें.

उपनयनादिकांना प्रतिबंध केव्हां असतो आणि केव्हां नसतो.

नान्दीश्राद्धे कृते पश्चादुल्कापाताग्निवृष्टिषु ॥

धृतकादिनिमित्तेषु न कुर्यान्मौजीबन्धनम् ॥ १२ ॥

यस्य मातृलिकं कार्यं तस्य माता रजस्वला ॥

तदा न तत्प्रकर्तव्यमायुःक्षयकरं हि तत् ॥ १३ ॥

माता सहैव भुञ्जीत ऊर्ध्वं माता रजस्वला ॥

व्रतबन्धः प्रशस्तः स्यादित्याह भगान्वमुनिः ॥ १४ ॥

नान्दीश्राद्धे कृते पश्चात्कन्यामाता रजस्वला ॥

कन्यादानं पिता कुर्यादित्यादि जिनभाषितम् ॥ १५ ॥

अर्थ— नान्दीश्राद्ध केल्यावर जर उल्कापात, अग्निप्रवेश, अतिवृष्टि, अशौच वगैरे निमित्ते प्राप्त होतील, तर मुंजीबंधन करूं नये. ज्या मुलाचें मंगलकृत्य करावयाचें त्या मुलाची माता जर रजस्वला झाली, तर त्याचें तें मंगलकृत्य करूं नये; केलें असतां त्याच्या आयुष्याचा नाश होतो. मौजीबंधाच्या संस्कारांत

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४८२.

मुलानें मातेबरोबर एकत्र बसून भोजन करावें. हें भोजन झाल्यावर जर माता रजस्वला झाली, तर मौंजी-
बंधन करण्यास हरकत नाही; असें भगवान् जिनाचें सांगणें आहे. नांदीश्राद्ध केल्यानंतर जर कन्येची
माता रजस्वला होईल तर कन्यादान एकव्या पित्यानंच करावें; असें श्रीजिनांनीं सांगितलें आहे.

उपनयनकाल व विधि.

शुभे ग्रहे शुभे योगे मौञ्जीबन्धोचितं स्नुतम् ॥
संस्नाप्य भूषयित्वा तं मात्रा सह तु भोजयेत् ॥ १६ ॥
केशानां मुण्डनं कृत्वा शिखाशेषं तु रक्षयेत् ॥
हरिद्राज्यसुसिन्दूरदूर्वादिकं विलेपयेत् ॥ १७ ॥
पुनः संस्नाप्य पुण्याहवाग्भिः सिक्त्वा कुशाम्बुभिः ॥
आज्यभागावसानान्तैः सुगन्धिभिर्विलेपयेत् ॥ १८ ॥
नान्दीश्राद्धं च पूजां च होमं च वायवोषणम् ॥
सर्वं कुर्याच्च तस्याग्रे पूर्ववद्गुरुपूजनम् ॥ १९ ॥

अर्थ— सर्वे ग्रह शुभस्थानीं असतांना व शुभयोग असतांना मुंजीबंधनाला योग्य झालेल्या पुत्रास
स्नान घालून, अलंकारांनीं भूषित करून, त्याच्या मातेबरोबर त्यास भोजनास घालावें. नंतर त्याच्या

ओमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४८३.

मस्तकाची शेडी सोडून बाकीचे गुंडन करावे. मग त्याला हळद, तूप, सिंदूर, दुर्वा वर्गरे द्रव्यांचे लेपन करून पुनः स्नान घालावे. त्याच्या मस्तकावर पुण्याहवाचनमंत्रांनी दर्भमिश्रित उदकाने संचन करून, त्याच्या शरीराला सुगंधिद्रव्याने लेपन करावे. नांदीश्राद्ध, पूजा, होम, मंगलवाद्यांचा घोष वर्गरे सर्व विधि करावा. नंतर पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे गुरूचे पूजन करावे.

आसन्ने सुमुहूर्ते तु ग्रहस्तोत्रादिकं पठेत् ॥

परमेष्ठिनमस्कारमन्त्रं च संस्मरेत्सदा ॥ २० ॥

पद्मासनस्थः पुत्रोऽसौ प्रसाद्यमुदगाननः ॥

निर्निमेषं निरीक्षेत पित्तास्यं जन्मशुद्धये ॥ २१ ॥

पुत्रस्य सन्मुखं स्थित्वा तत्पिता सुमुहूर्तके ॥

पुत्रास्यं दृष्ट्वा गन्धेन ललाटे तिलकं न्यसेत् ॥ २२ ॥

अर्थ— सुमुहूर्त जवळ आला ह्मणजे ग्रहांचीं स्तोत्रे वर्गरे पठण करावीं. पंचपरमेष्ठींच्या नमस्कारमंत्रांचे स्मरण करावे. मग पद्मासनाने बसलेल्या पुत्राने आपल्या पित्याला संतुष्ट करण्याकरिता उत्तरेकडे तोंड करून आपल्या जन्माच्या शुद्धि (उपनयनास दुसरा जन्म असे ह्मणतात) करितां होळे न मिटतां पित्याच्या मुखाकडे पहावे. पित्याने पुत्राच्या सन्मुख बसून सुमुहूर्तावर पुत्राच्या मुखाकडे पाहून त्याच्या

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४८४.

कपालाळा गंधाचा टिळा लावावा.

मौंजीधारण.

मुञ्जत्रिवर्तिवलितां मौंजीं त्रिगुणितां शुभाम् ॥

कौपीनकटिसूत्रोर्ध्वं कटिलिंगं प्रकल्पयेत् ॥ २३ ॥

ॐ ह्रीं कटिप्रदेशे मौंजीबन्धं प्रकल्पयामि स्वाहा ॥ इत्युक्त्वा कट्यां त्रिलिङ्गसम-
न्वितां मौंजीं बध्नीयात् ॥

अर्थ— मुंज (मोळ) नांवाच्या गवताची तिपटून केलेली सुरेख दोरी, कौपीन आणि कटिसूत्र ह्यांच्या
वरती, कंवरेंचें चिन्ह झणून “ॐ ह्रीं कटिप्रदेशे” इत्यादि मंत्राचा उच्चार करून—तीन गांठी देऊन बांधावी.

ॐ नमोऽर्हते भगवते तीर्थकरपरमेश्वराय कटिसूत्रं कौपीनसहितं मौंजीबन्धनं
करोमि पुण्यबन्धो भवतु अ सि आ उ सा स्वाहा ॥ इति कट्यां मुञ्जीं धृत्वा
पुष्पाक्षतान् क्षिपेत् ॥

अर्थ— “ॐ नमोऽर्हते” इत्यादि मंत्रानें ती मौंजी हातानें धरून तिच्यावर पुष्प अक्षता टाकाव्यात.

यज्ञोपवीत धारण.

रत्नत्रयात्मकं सूत्रं यज्ञसूत्रं सुनिर्मलम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय आठवा. पान ४८५.

हरिद्रागन्धसाराक्तमुरोलिङ्गं प्रकल्पयेत् ॥ २४ ॥

ॐ नमः परमशान्ताय शान्तिकराय पवित्रीकृताहं रत्नत्रयस्वरूपं यज्ञोपवीतं
दधामि मम गात्रं पवित्रं भवतु अहं नमः स्वाहा ॥ इत्यनेन यज्ञोपवीतमुरसि धारयेत् ॥
अर्थ— रत्नत्रयस्वरूपी पवित्र आणि निर्मल असे यज्ञोपवीत हळद आणि चंदन ह्यांनी चर्चित करून
हृदयावरील चिन्ह समजून “ ॐ नमः परमशान्ताय ” इत्यादि मंत्र हाणून धारण करावे.

पुष्पमालादिधारण.

जिनराजपदाम्भोजशेषसंसर्गपावनीम् ॥

ब्रह्मग्रन्थिं शिखांमेव शिरोलिङ्गं प्रकल्पयेत् ॥ २५ ॥

ॐ नमोऽर्हते भगवते तीर्थंकरपरमेश्वराय कटिसूत्रपरमेष्ठिने ललाटे शेखरं शिखायां
पुष्पमालां च दधामि मां परमेष्ठिनः समुद्धरन्तु ॐ श्रीं न्हीं अहं नमः स्वाहा ॥
अनेन शिरसि पुष्पमालां धृत्वा तिलकं कृत्वा नवीनवस्त्रोत्तारियपरीधानं कुर्यात् ॥
अर्थ— श्रीजिनेंद्राच्या पायांवरील गंध अक्षता ह्या पदार्थांचा स्पर्श (नमस्काराच्या वेळीं) होत असल्याने
पवित्र असलेली आणि ब्रह्मग्रंथीने युक्त अशा जी शिखा तीच शिरोलिङ्ग (मस्तकावरील चिन्ह) समजावे.
“ ॐ नमोऽर्हते ” इत्यादि मंत्राने मस्तकावर पुष्पमाला धारण करून कपाळावर तिलक करून पांघरण्याचे

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ३८१.

एक आणि नेसण्याचें एक अशीं दोन नवीन वस्त्रे धारण करावोंत.

अन्तरीयोत्तरीये द्वे नूतने धृत्वा स मानवः ॥

आचम्य तर्पणान्यर्घ्यानपि कृत्वा यथाविधि ॥ २६ ॥

ततोऽञ्जलिं च संयोज्य गन्धाक्षतफलान्वितम् ॥

आचार्यं याचयेत्पुत्रो व्रतानि मुक्तिहेतवे ॥ २७ ॥

तच्छ्रुत्वा श्रावकाचाराव्रतानि गुरुरादिशेत् ॥

गृहीयात्तानि सम्प्रीत्या बीजमन्त्रं गुरोर्मुखात् ॥ २८ ॥

ॐ न्हीं श्रीं ह्रीं कुमारस्योपनयनं करोमि अयं विप्रोत्तमो भवतु अ सि आ उ सा

स्वाहा ॥ इति त्रिरुचार्थ अघोरं पञ्चनमस्कारमुपादिशेत् ॥

अर्थ— त्या कुमारानें नेसावयाचें आणि पांघरावयाचें अशीं दोन वस्त्रे धारण करून आचमन करून तर्पण आणि अर्घ्यदान यथाविधि करावें. नंतर आपल्या अंजलींत गंध, अक्षता आणि फल हीं घेऊन आपल्यास मोक्षाची प्राप्ति व्हावी हा इच्छेनें कुमारानें आपल्यास व्रतें सांगण्याबद्दल आचार्याजवळ प्रार्थना करावी. ती कुमाराची याचना ऐकून आचार्यानें [उपनयन करणाऱ्यानें] श्रावकाचारांतून त्याला व्रतांचा उपदेश करावा. कुमारानें त्या व्रतांचें आणि बीजमंत्रांचें संतोषानें ग्रहण करावें. कुमाराला व्रतांचा उपदेश कर-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ४८७.

प्याच्या प्रसंगी “ ॐ ह्रीं श्रीं ह्रीं ” इत्यादि मंत्र आचार्याने तीन वेळां उच्चारून नंतर त्याला व्रतें आणि पंचनमस्कारमंत्र ह्यांचा उपदेश करावा.

उपनयनांगभूत दण्डधारण वगैरे विधि.

शुद्धं विवाहपर्यन्तं ब्रह्मचर्यं परिव्रजेत् ॥

त्रैवर्ण्याचारसूत्रं च छत्रदण्डसमन्वितम् ॥ २९ ॥

विप्रादीनां तु पालाशखादिरोदुम्बराः क्रमात् ॥

दण्डाः स्वोच्चास्तुरीयांशबद्धहारिद्रकर्पटाः ॥ ३० ॥

अग्नेरुत्तरतः स्थित्वा प्रांमुखास्त्रिजलाञ्जलीन् ॥

पुष्पाक्षतान्वितान् कृत्वा बहुस्तिष्ठेन्निजासने ॥ ३१ ॥

होमपूजादिकं कार्यं कृत्वा पूर्णाहुतिं गुरुः ॥

अग्रे यद्यत्तु कर्तव्यं तत्तु तस्मै निवेदयेत् ॥ ३२ ॥

अर्थ— कुमाराने विवाहापर्यंत ब्रह्मचर्यव्रत ग्रहण करावे. नंतर त्रैवर्णिकाचाराचे सूत्र, छत्र आणि दंड ह्यांचे ग्रहण करावे. दंड घ्यावयाचा तो ब्राह्मणाने पळसाचा, क्षत्रियाने खैराचा आणि वैश्याने चंबराचा घ्यावा. तो दंड आपल्या उंची इतकाच उंच असावा. आणि त्याचा शेवटचा (वरील)

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा, पान ४८८.

चतुर्थीस हळदीनें रंगविलेल्या कापडानें गुंडाळलेला असावा. मग त्या वटूनें अग्नीच्या उत्तरेकडे उभा राहून पूर्वेकडे तोंड करून, पुष्पें, अक्षता द्यानीं युक्त अशा जलाच्या तीन अंजली देऊन, आपल्या आसनावर वसावें. मग गुरूनें होम, पूजा वगैरे करून, पूर्णाहुति देऊन, पुढें जें जें करावयाचें तें सर्व त्या वटूला सांगावें.

निर्गत्य सदनाच्छिष्यस्त्वङ्गणे ह्याचमं परम् ॥

कृत्वा सूर्यं समालोक्य एकमर्थं समुत्तरेत् ॥ ३३ ॥

शमीव्रीह्यक्षतैर्लाजैः क्षीराज्यचरुभिस्तथा ॥

संसिञ्च्य जुहुयादग्नौ शान्त्यर्थं तिस्र आहुतीः ॥ ३४ ॥

संवृतौष्ठद्वयं वस्त्रं धौतं तापितपाणिना ॥

त्रिः समृज्याग्न्युपस्थानं कृत्वाऽग्निं विमृजेत्पुनः ॥ ३५ ॥

आविद्याभ्यसनां चान्ते भिक्षावृत्तिप्रयोजनम् ॥

गुरोरादेशमादाय बहिर्गच्छेत्स पात्रयुक् ॥ ३६ ॥

अर्थ— मग वटूनें घरांतून निघून अंगणांत यावें. आणि आचमन करून सूर्याला अवलोकन करून एक अर्घ्य द्यावें. नंतर अग्नीच्या सभोवतीं परिषेचन करून [पाणी शिंपडून] शमी, सालीचें भात, अक्षता,

लोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय नववा, पान ४८९.

लाक्षा, दध, तूप आणि चरु ह्यांच्या तीन आहुती अग्नीत इवून कराव्यात. नंतर दोनी ओंठ मिडून पाण्याने मुखप्रक्षालन करून आपले हात अग्नीवर तापवून मुखावरून-वरून खाली ह्याप्रमाणे तीन वेळ-फिरवावेत. ह्मणजे हातांनी तोंड तीन वेळ पुसार्वे. मग अग्नीचे उपस्थान (स्तुति) करून अग्नीचे विसर्जन करावे. वटूने विद्याभ्यास होईपर्यंत भिक्षा मागावयाची असते. ह्मणून गुरूची आज्ञा घेऊन भिक्षेचे पात्र हातांत घेऊन घरांतून बाहेर निघावे.

भिक्षाटनाचा विधि.

सन्न्यपादं विधायाग्रे शनैर्गच्छेद्गृहाद्वहिः ॥

ब्राह्मणानां गृहे गत्वा भिक्षां याचेन शिक्षया ॥ ३७ ॥

भिक्षाकाले तु निःशङ्को भिक्षां देहीति वाग्वदेत् ॥

यथा शृण्वन्ति गेहस्थास्त्रिवर्णाचारसंगुताः ॥ ३८ ॥

प्रथमकरणादी द्वौ चरणद्रव्ययुग्मकम् ॥

अनुयोगाश्च चत्वारः शाखा विप्रभते भताः ॥ ३९ ॥

तासां मध्ये तु या शाखा यस्य वंशे प्रवर्तते ॥

तामुक्त्वा गृहिणी तस्मै सन्दद्यात्तण्डुलाञ्जलिम् ॥ ४० ॥

सामसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय नवथा. पान ४२,०.

अर्थ— त्या बटूने उजवा पाय पुढे करून (प्रथम पुढे दाखून) घरांतून हळू हळू काहेर जावे. त्याने ब्राह्मणांच्या घरी जाऊन; गुरूने शिकविल्याप्रमाणे भिक्षा घ्यावी. भिक्षा मागायत्याच्या वेळीं न लाजतां घरांतील मंडळीस ऐकूं जाईल इतक्या मोठ्या स्वयानें “भिक्षां देहि” असे वाक्य उच्चारिणें. जैनमतांत प्रथमानुयोग, करणानुयोग, चरणानुयोग, आणि द्रव्यानुयोग अशा ब्राह्मणांच्या चार शाखा आहेत. त्यांपैकी जी शाखा आपल्या कुळांत परंपरेनें चालूं असेल त्या शाखेचें नांव घेऊन घरांतील स्त्रीने ओजळभर तांदळाची भिक्षा घालावी.

भिक्षायाचनकं दृष्ट्वा बन्धुवर्गो वदेदिदम् ॥

दूरदेशान्तरे पुत्र मा गच्छ त्वं तु बालकः ॥ ४१ ॥

अत्रैव गुरुसान्निध्ये विद्याभ्यासं सदा कुरु ॥

मध्ये कुटुम्बवर्गस्य सर्वेषां सुखदायकः ॥ ४२ ॥

अङ्गीकृत्य वचस्तेषां गच्छेच्चासौ जिनालयम् ॥

क्रियां कुर्यात्तु होमादिसम्भवां जिनपूजनम् ॥ ४३ ॥

ब्राह्मणादींस्ततः सर्वान् भोजयित्वा यथाविधि ॥

वस्त्रभूषणताम्बूलैः पुण्यार्थं परिपूजयेत् ॥ ४४ ॥

For Private And Personal Use Only

सोमसैभक्त्यै वैवर्णिकाचार, ज्ञाप्याय नवगा, पान ४९२.

शुद्धा ॥ ५० ॥ एवं कृते न विध्यात्वं जैष्ठिकाचारवर्तनात् ॥ भोजना-
नन्तरं सर्वान् सन्नोष्य भिवसेद्गृहे ॥ ५१ ॥ प्रतिभासं क्रियां कुर्या-
द्दोमपूजापुरःसरात् ॥ आवणे तु विशेषेण सा क्रियाऽऽवश्यकी मना ॥ ५२ ॥

अर्थ— पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे उपनयन झाल्यापासून चवथ्या दिवशी त्या कुमाराने आपल्या पित्याच्या सन्निध (बाकन्दाणांत) स्नान करून; होम, पूजा, वगैरे कृत्य संक्षेपाने यथाविधि करावे. मग शुद्ध जाण्यांत असलेला, उंच आणि न जळलेला व न तोडलेला असा एक सुंदर पिंपळाचा वृक्ष पाहून त्याची पूजा करण्याकरिता त्या ठिकाणी कुमाराने गमन करावे. दुर्ब, दुष्प्राच्या माला, हळदीने रंगविलेले मूत, झांच्या बोमाने त्या पिंपळाच्या डळाळीला सुशोभित करून; त्याच्या मुळाला पाणी घालावे. त्या वृक्षाच्या पूर्वेकडील वाजूक्ष स्थंडिल घालून त्यावर अग्नि नवार करावा. आणि त्या अग्निंत तूप वगैरे पदार्थ आणि नऊ नऊ लमिभा झांच्या योगाने होम करावा. नंतर “हे महावृक्षा ! माझी सर्व चिन्हें मी तुला समर्पण करित आहे. तुझ्याप्रमाणे माझाही यज्ञकर्मणि उपयोग होवा. तुझ्याप्रमाणे माझ्या ठिकाणीही पवित्रत्व असूंदे ! आणि तुझ्याप्रमाणे माझ्या ठिकाणी बोधित्व असूंदे. तूही माझी चिन्हें धारण करा.” ह्याप्रमाणे त्या सर्व मंगलाला साधनीभूत असलेल्या वृक्षाची प्रार्थना करून व अग्निसहित त्या वृक्षाला तीन प्रदक्षिणा करून नंतर त्या वृक्षाने आनंदाने आपल्या घरी जावे.

सौमभोजनकृत वैवर्णिकारः, अध्याय भववा, पान ४९३

ह्यामनाणं हा विधि केला झणजे तो बहु केव्हाही मिथ्यातवी होत नाही. मग लौकिकाचाराळा अनुसरून सर्वांना भोजन घातल्यावर त्यांचा संतोष करून घट्टे स्वस्थपणे स्वगृही रहावे. पुढे प्रत्येक महिन्याला घट्टे ही क्रिया, दोम पूजा वगैरे विधिपूर्वक करावी. त्यांत थावण महिन्यांत अवश्य करावी. उत्पन्न होऊन वी साधकवेगळी क्रिया.

वर्षेऽतीने त्रिकालेषु सन्ध्यावन्दनमतिश्रयाम् ॥

सदा कुर्यात्स पुण्यात्मा यज्ञोपवीतधारकः ॥ ५३ ॥

अर्थ— पुढे एक वर्ष समाप्त झाल्यावर त्या शुद्ध अंतःकरणाच्या कुमाराने त्रिकाली सन्ध्यावन्दन क्रिया करावी.

यज्ञोपवीतसंस्था,

उपवीतं बटोरेकं द्वे तथेतरयोः स्मृते ॥

एकमेव महत्पूतं सावधिव्रह्मचारिणाम् ॥ ५४ ॥

यज्ञोपवीते द्वे धार्ये पूजायां दानकर्मणि ॥

तृतीयमुत्तरीयार्थं वस्त्राभावे तदिष्यते ॥ ५५ ॥

रन्ध्रादिनाभिपर्यन्तं ब्रह्मसूत्रं पवित्रकम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नवथा. पान ४९४.

न्यूने रोगप्रवृत्तिः स्यादधिके धर्मनाशनम् ॥ ५६ ॥

आयुःकामः सदा कुर्यात् द्वित्रियज्ञोपवीतकम् ॥

पञ्चभिः पुत्रकामः स्याद्धर्मकामस्तथैव च ॥ ५७ ॥

यज्ञोपवीतेनैकेन जपहोमादिकं कुतम् ॥

तत्सर्वं विलयं याति धर्मकार्यं न सिध्यति ॥ ५८ ॥

पतितं वृष्टितं वाऽपि ब्रह्मसूत्रं यदा भवेत् ॥

नूतनं धारयेद्विप्रः स्नानसङ्कल्पपूर्वकम् ॥ ५९ ॥

यज्ञोपवीतमेकैकं प्रतिसन्त्रेण धारयेत् ॥

आचम्य प्रतिसङ्कल्पं धारयेन्मुनिरब्रवीत् ॥ ६० ॥

एकमन्त्रैकसङ्कल्पं धृतं यज्ञोपवीतकम् ॥

एकस्मिँस्त्रुष्टिने सर्वं वृष्टितं नात्र संशयः ॥ ६१ ॥

अर्थ— आतां यज्ञोपवीताविपर्ययी सांगतात. वटूनं एक यज्ञोपवीत घालावें. गृहस्थ आणि वानप्रस्थ
ह्यांनीं दोन दोन घालावीत. आणि सावधित्रह्यचर्य करणारानेही पवित्र असें एकच यज्ञोपवीत घालावें.
पूजा आणि दानकर्म ह्या क्रिया करतांना दोन यज्ञोपवीतें असावीत. आणि तिसरें यज्ञोपवीत उत्तरीय

संनरोत्कृत तैर्गणिकाचार, अध्याय नवमः. पान ४९९.

वस्त्राकरितां असावे. कारण वस्त्र नसल्यास त्याचा उपयोग होतो. यज्ञोपवीत ताल्ल्या छिद्रापासून नाभीपर्यंत लांब असावे. स्थापेक्षां न्यून असल्यास रोगोत्पत्ति होते. आणि अधिक असल्यास धर्माचा नाश होतो. आयुष्याची इच्छा करणाऱ्यानें दोन किंवा तीन यज्ञोपवीते घाळावीत. आणि पुत्राची इच्छा करणाऱ्यानें व धार्मिक होण्याची इच्छा करणाऱ्यानें पांच यज्ञोपवीते घाळावीत. एकच यज्ञोपवीत घालून जर जप होम वगैरे कृत्य केले तर ते कृत्य निष्फल होते. आणि धर्मकृत्याची सिद्धि होत नाही. ज्यावेळीं यज्ञोपवीत गळ्यांतून पडेल किंवा तुटेल, त्यावेळीं स्नान करून दुसरे यज्ञोपवीत धारण करावे. दोन किंवा अधिक यज्ञोपवीते धारण करणाऱ्यांनीं प्रत्येक यज्ञोपवीत धारण करताना मंत्र आणि संकल्प वेगळा वेगळा घ्यावा, आणि यज्ञोपवीत धारण करावे. असे मुनींनीं सांगितले आहे. कारण, एकदाच मंत्र स्मरण जर सर्व यज्ञोपवीते एकदम धारण केली तर तीं सर्व एकरूप झाल्यामुळे त्यांतील एक तुटले असतां तीं सर्व तुटलीं असें समजावे लागेल; ह्यांत संशय नाही.

यज्ञोपवीत तुटले कतनां.

यज्ञोपवीतं चानन्तं सुखीं दण्डं च धारयेत् ॥

नष्टे अष्ट नवं धृत्वा नष्टं चैव जले क्षिपेत् ॥ ६२ ॥

अर्थ-- यज्ञोपवीत, अनंत, सुखी आणि दंड ह्या वस्तु वटून सर्वदा धारण कराव्यात. ह्यांपैकी यज्ञो-

योगनिवृत्त वैवर्णिकाचार, अध्याय दशमः पान ४९६.

पवीत, अनंत आणि मुंजी ही तुटली असता किंवा गळ्यांतून वगैरे पडली असता नवीन धारण करावीत. आणि तीं जलांत टाकून घ्यावीत. त्याचप्रमाणे दंड मोडला असता नवीन घ्यावा. आणि मोडलेला पाण्यांत टाकून घ्यावा.

उत्तरीयवस्त्रधारण.

सदोपवीतवस्त्रार्थं धारणः सकलकर्तव्यम् ॥

सह यज्ञोपवीतेन यश्चाभ्याञ्जलकर्तव्ये ॥ ६३ ॥

अर्थ— यज्ञोपवीताप्रमाणेच (डाव्या स्वांघातकून व उजव्या हाताच्या खालून) उत्तरीय वस्त्रादि सर्व कर्मांत धारण करावे. आणि जलांतील कर्म करावयाचे असतांना ते उत्तरीयवस्त्र यज्ञोपवीतादरोबर वांधावे.

वर्णनार्थं यज्ञोपवीतभेदः.

कार्पासलुपवीतं स्नातिसंस्थोर्ध्वं त्रिशृङ्गद्वयम् ॥

हेमवस्त्रमयं राज्ञो वैश्वस्य पदसूत्रकम् ॥ ६४ ॥

उल्लिष्टं गोरणे छिन्नं छिन्नं विधत्वात्मनः ॥

भुक्तोत्तरे त्वनध्याये खलनलु न धारयेत् (?) ॥ ६५ ॥

सुतके पातके स्नाते नैलस्याश्वत्थनके तथा ॥

मोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नवमः, पान ४९.७.

कण्ठादुत्तार्य सूत्रं तु कुर्युर्वै क्षालनं द्विजाः ॥ ६२ ॥ इति यज्ञपिचानकर्म ॥

अर्थ— ब्राह्मणांनी कापसाचें यज्ञोपवीत धारण करावें. क्षत्रियांनीं सुवर्णाचें आणि वैद्यांनीं पट्टमुत्राचें यज्ञोपवीत धारण करावें. तोंडांत धरलेलें, दोनी हातांनीं धरून गळ्यांतून वर उचललेलें, तुटलेलें, दोघांनीं मूत काढून केलेलें, विधवेनें मूत काढून केलेलें, भोजनांतंतर केलेलें, आणि अन्ध्यायाच्या दिवशीं केलेलें असें सप्ततंतु (यज्ञोपवीत बाबरून यज्ञोपवीत सात पत्रांचें असावें असें दिसतें) धारण करूं नये. आशीच संपलें असतां, पातक केलें असतां, यज्ञोपवीत पलित झालें असतां, अंगांना तेल लावून स्नान करावयाचें असतां, त्रैवर्णिकांनीं यज्ञोपवीत गळ्यांतून बाहेर काढून स्वच्छ धुवावें. ही यज्ञोपवीतक्रिया सांगितली.

व्रतचर्यामहं वक्ष्ये क्रियामस्योपविभ्रतः ॥

कट्यूरुरःशिरोलिङ्गमनृचानव्रतोचिन्त ॥ ६३ ॥

अर्थ— गुरुजवळ अध्ययन करणाऱ्या शिष्याला उचित अशी-कंवर्, सांड्या, हृदय आणि मस्तक हांचीं-चिन्हें धारण करणाऱ्या त्या कुमाराची व्रतचर्या सांगतो.

कटिलिङ्ग.

कटिलिङ्गं भवेदस्य मौर्ज्जीवन्ध्रं त्रिभिर्गुणैः ॥

संयमसेनकृत वैचर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ४३८.

रत्नवयविशुद्धाङ्गं तद्वि चिह्नं शिखरमगम् ॥ ६८ ॥

अर्थ — तीन रत्नों के लेली सोनी ही या बटूचें पहिणिण होय. ही शाखा रत्नवयाच्या विशुद्धीचें साधन असल्याने ही वैचर्णिकांचें चिन्ह आहे.

उपलिंग.

तच्चेष्टमूर्तलिंगं च सधौतसितशाटकम् ॥

आर्हतानां कुलं पूतं विशालं चेति सूचने ॥ ६९ ॥

अर्थ — जिनमताचें अनुसरण करणाऱ्यांचें कुल पवित्र असून विशाल आहे हें दाखविण्याकरितां त्या बटूला धुतलेलें शुभ्रवर्ण असें नेसण्याचें वस्तू हें ऊर्लचें (मांड्याचें) चिन्ह अवश्य असलें पाहिजे.

उपलिंग (हृदयाचें चिन्ह)

उरोलिङ्गमथास्य स्याद्ग्रन्थितं सप्तमिर्गुणैः ॥

यज्ञोपवीतकं सप्तपरमस्थानसूचकम् ॥ ७० ॥

अर्थ — सात जीं परमस्थानें त्यांचें सूचक असें सात सूत्रांनीं तयार केलेलें यज्ञोपवीत हें ह्या बटूचें हृदयावरील चिन्ह होय.

शिगेलिंग.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नवथा. पान ४९९.

शिरोलिङ्गं च तस्येष्टं परं मौण्ड्यमनाविलम् ॥

मौण्ड्यं मनोवचःकायगतमस्थापयुं हितम् ॥ ७१ ॥

अर्थ— मुंडन है छा बटूच्या मस्तकाचे चिन्ह अवश्य असले पाहिजे. त्या योगाने छाचे मन, वाणी आणि शरीर यांच्या मुंडनाची (निर्दोषतेची) वृद्धि होते.

एवम्प्रायेण लिङ्गेन विशुद्धं धारयेद्ब्रतम् ॥ ७२ ॥

स्थूलहिंसाविरत्यादि ब्रह्मचर्योपयुं हितम् ॥

अर्थ— अशा प्रकारच्या छा चार चिन्हांनी युक्त असल्याने शुद्ध अशी स्थूलहिंसाविरति, ब्रह्मचर्य वगैरे व्रते त्या वटूने धारण करावी.

ब्रह्मचर्याला निषिद्ध आचार.

दन्तकाष्ठग्रहो नास्य न ताम्बूलं न चाञ्जनम् ॥

न हरिद्रादिभिः स्नानं शुद्धिस्नानं दिनम्प्रति ॥ ७३ ॥

न खट्वाक्षयनं तस्य नान्याङ्गपरिघट्टनम् ॥

भूमौ केवलमेकाकी शयीत व्रतशुद्धये ॥ ७४ ॥

अर्थ— छा वटूने दंतधावन करू नये. ताम्बूल भक्षण, डोळ्यांत काजळ घालणे, इळद लावून स्नान

सोमनेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ५००.

करणे हे व्यापार करुं नयेत. त्याने शरीरशुद्धीकरितां मात्र प्रतिदिवशीं स्नान करावें. शाने पाच्यावर किंवा पलंगावर निजुं नये. दुसऱ्याच्या अंगाशीं आपले अंग घासुं नये. एकत्राने भूमीवर निजावें. क्षणजे शुद्धव्रताचे पालन होतें.

श्रावण.

श्रावणे मासि नक्षत्रे श्रवणे पूर्ववत्क्रियाम् ॥

पूर्वहोमादिकं कुर्यान्मौञ्जीं कक्षाः परित्यजेत् ॥ ७५ ॥

तत आरभ्य चन्द्रादीन् गृह्णीयात्परिधायकम् ॥

शय्यां शयीत नाम्बूलं भक्षयेद्गुरुत्यागिनः ॥ ७६ ॥

अर्थ— पुढें श्रावण महिन्यांतील श्रवणनक्षत्रावर पूर्वप्रमाणे होमादिक क्रिया करून त्या वदने कंवरेची मुंजी सोडून टाकावी. मग त्या दिवसापासून वखें धारण करावीत. शय्येवर निजावें. आणि तांबूलभक्षणही करावें. ह्या क्रिया गुरुच्या साक्षीनें कराव्यात.

दुसरा पक्ष.

अथवा— यावद्विद्यासमाप्तिः स्वात्तावदस्येदृशं व्रतम् ॥

ततोऽप्यूर्ध्वं व्रतं तु स्वाश्वन्मूलं गृह्णेन्मथिनाम् ॥ ७७ ॥

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान १०१.

सूत्रभाषासकं चास्य स्यादध्ययं गुरोर्मुखात् ॥

विनयेन नतोऽन्यच्च शास्त्रमध्यात्मगोचरम् ॥ ७८ ॥

अर्थ— किंवा विद्या समाप्त होईपर्यंत या वटूने पूर्वी सांगितलेले व्रत करावे. आणि विद्यासमाप्ति झाल्यानंतर गृहस्थांचीं व्रते ग्रहण करावीत. त्या वटूने उपासकसूत्रांचे अध्ययन गुरुमुखामुत करावे. नंतर अध्यात्मशास्त्राचे अध्ययन करावे. तात्पर्य त्या वटूने पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे श्रावणमासीं व्रतत्याग करावा; किंवा विद्याध्ययनाची समाप्ति झाल्यावर करावा.

व्रतावरणविधींचा मुख्यकाळ आणि तदुत्तम व्यवहार.

व्रतावतरणं चेदं गुरुसाक्षिकृतार्चनम् ॥

वत्सरात् द्वादशादूर्ध्वमथवा षोडशात्परम् ॥ ७९ ॥

बस्त्राभरणमाल्यादिग्रहणं गुर्वनुज्ञया ॥

शस्त्रोपजीविचर्म्यश्रेष्ठारयेच्छस्त्रमप्यदः ॥ ८० ॥

नैऋत्येऽथवा पूर्वोत्तरेऽथवा पश्चिमेऽथवा उत्तरे ॥

दोशे जाते अवो वयः प्रायश्चित्तं विगुह्यते ॥ ८१ ॥

अर्थ— या क्रियेत व्रतावरणविध्या (व्रतावतरण) असें समजत. यांत गुरुच्या सनसत पूजा होऊ

सोमसेनकृत वैश्वर्णिकाचार, अध्याय नवया, पान १०३.

स्तेच्छादीनां च गेहे तु भुक्ते त्रिंशदुपोषणम् ॥

एकभुक्तविषयाशतपात्रदानशनश्चम् ॥ ८४ ॥

एका गौः पंच कुम्भाश्चाभिषेकानां शतश्चम् ॥

पुष्पाक्षतं तीर्थयात्राश्च कुर्वादिभोजनः ॥ ८५ ॥

अर्थ— स्तेच्छा नष्टकरणा शरीर त्यागें भक्ष न घेताही भोजन केलें असतां, तीस उपोषणें करावीत. त्रेषन्न दिवस एकभुक्त करावें. दोनशेहे सत्पात्रांना अन्नदान करावें. एक गाय आणि पांच कुलश दान करावेत. दोनशेहे स्नानें करावीत. पुष्प आणि अक्षतः त्यांचा आपल्या शक्तीप्रमाणें व्यय करावा. आणि दोन वेळ तीर्थयात्रा कराव्यात.

विजातीयगृहभोजनप्रायश्चित्त.

विजातीयानां गेहे तु भुक्ते चोपोषणं नव ॥

एकभक्ताश्च पञ्चाशदत्राभिषेकाः समाः ॥ ८६ ॥

अर्थ— विजातीयान्या घरीं भोजन केलें असतां, नऊ उपोषणें आणि पंधरा दिवस एकभुक्त व पंधरा स्नानें करावीत.

अग्नीत देहत्यागाचें प्रायश्चित्त.

सीमसेनकृत वैश्वर्णिकाचार, अध्याय नवथा पान १०४.

मृतेऽग्नौ पानके प्रोक्ताः प्रोषधाः पञ्चविंशतिः ॥

एकभुक्त्यन्नदानाभिषेकपुष्पशानत्रयम् ॥ ८७ ॥

अर्थ— अग्नीमूर्ध्वं देहं टाकून जर कोणी मृत झाला असेल तर त्याच्या पातकनाशाकरितां त्याचें और्ध्वदेहिक करणाऱ्यानें पंचवीस प्रोषधोपवास करावेत. आणि एकभक्त, अन्नदान, स्नान आणि पुष्पें हीं प्रत्येक तीनशेह करावीत.

गिरिपतनादिप्रायश्चित्त.

गिरेः पानेऽहिदृष्टश्च गजादिपतनान्मृतः ॥

प्रोषधाः पञ्च पक्वान्नात्राभिषेकविंशतिः ॥ ८८ ॥

तीर्थयात्राश्च गोदानं गन्धपुष्पाक्षतादयः ॥

यथाशक्ति गुरोः पूजा द्रव्यदानं जिनालये ॥ ८९ ॥

अर्थ— डोंगराच्या कड्यावरून पडणें, सर्पदंश, इत्ती वर्गरे वरून पडणें ह्या योगानें जर कोणी मृत झाला असेल, तर त्याच्याकरितां और्ध्वदेहिक (उत्तरक्रिया) करणाऱ्यानें पांच प्रोषधोपवास करावेत. वीस सत्पात्रांना अन्नदान करावें. वीस स्नानें करावीत. आणि तीर्थयात्रा, गोदान, गंध, पुष्प, अक्षता, गुरुपूजा, जिनालयांत द्रव्य देणें हे सर्व आपल्या शक्तीप्रमाणें करावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय त्रयोविंश, पान ६०५.

प्रायश्चित्तेषु सर्वेषु शिरोमुण्डं विधीयते ॥

काश्मीरागुरुपुष्पादिद्रव्यदानं स्वशक्तिनः ॥ ९० ॥

ग्रहपूजा यथायोग्यं विप्रेभ्यो दानमुत्तमम् ॥

संघपूजा गृहस्थेभ्यो ह्यन्नदानं प्रकीर्तितम् ॥ ९१ ॥

अर्थ— सर्व प्रकारक्या प्रायश्चित्तांत शिरोमुण्डन अवश्य केलें पाहिजे. केशर, चंदन, पुष्पें वगैरे देणें आणि जिनालयांत द्रव्य देणें, हें आपल्या शक्तीप्रमाणें करावें. तसेंच ग्रहपूजा, ब्राह्मणांना गाय वगैरे देणें, संघपूजा आणि गृहस्थांना अन्नदान, हे सर्व विधि प्रायश्चित्तांत अवश्य केले पाहिजेत.

चांडालादिभेदसर्गप्रायश्चित्त.

चाण्डालादिकसंसर्गं कुर्वन्ति वनिनादिकाः ॥

पञ्चाशत्प्रोषधश्चैकभक्तः पञ्चशतानि च ॥ ९२ ॥

सुपात्रदाने यात्राश्च पञ्चाशत्पुष्परत्नद्वयम् ॥

सहस्रपूजा च जापं च द्रव्यदानं शिवादिभिः ॥ ९३ ॥

अर्थ— परांशीक स्त्रिया वगैरे चांडालादिकांना स्पर्श केलितान, त्याबद्दल पन्नास प्रोषधोपवास यांनीं चांडालादिकांशीं संगर्ष केल्या असेल, त्यांनीं करावेत. पांचशेहे एकभक्ते करावीत. पन्नास सुपात्रांना

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान १०६.

अन्नदान करावें. यात्रा कराव्यात. पुष्प आणि चंदन ही पन्नास लोकांना द्यावीत. संघपूजा, जप, जिनालयांत द्रव्यदान हे व्यवहार यथाशक्ति करावेत.

स्पृश्यशूद्रसंसर्गप्रायश्चित्त.

मालिकादिकसंसर्गं कुर्वन्ति वज्रिनादपः ॥

प्रोषधाः पञ्च चैकान्नदश पात्राणि विंशतिः ॥ ९४ ॥

अर्थ—माळी वगैरे लोकांशीं त्रियादिकांचा संसर्ग होतो त्यास प्रायश्चित्त पांच प्रोषधोपवास, दहा एक भक्त, आणि वीस सुपात्रांना अन्नदान असे करावे.

अशुचिसंसर्गप्रायश्चित्त.

सूतके जन्ममृत्योश्च प्रोषधाः पञ्च क्षत्तितः ॥

एकभक्ता दशैकाग्रपात्रदानं च चन्दनम् ॥ ९५ ॥

अर्थ—जन्म मृत्यु संबंधाच्या आशौचांत संसर्ग झाल्या असता आपल्या शक्तीप्रमाणें पांच प्रोषधोपवास करावेत. एकभक्त एकापासून दहापर्यंत, पात्रदान आणि चंदन हांचेही प्रमाण एकापासून दहापर्यंत करावे.

अस्थि सुखांत गेले असता प्रायश्चित्त.

आयाने सुखेऽस्थिरूपे चोपवासान्नयो मताः ॥

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ५०७

एकभुक्ताश्च चत्वारो गन्धाक्षताः स्वशक्तितः ॥ ९६ ॥

अर्थ—आपल्या तोंडात कोणत्याही कारणाने अस्थीचा तुकडा आला असता तीन उपवास करावेत. चार एकभक्ते करावीत. आणि गंध, अक्षता ह्यांचे प्रमाण आपल्या शक्तीप्रमाणे समजावे.

अस्थिस्पर्शप्रायश्चित्त.

स्पर्शितेऽस्थिकरे स्वाङ्गे स्नात्वा जपशतत्रयम् ॥

अस्थि यथा तथा चर्मकेशश्लेष्मप्रदादिकम् ॥ ९७ ॥

अर्थ—अस्थि ज्याच्या हातांत आहे असा मनुष्य आपल्या शरीराला स्पर्श करील तर तत्काळ स्नान करून तनिशेहे जप करावा. कातडे, केश, शुंकी, मल वर्गरेच्या स्पर्शसंबंधाने हेच प्रायश्चित्त समजावे.

गर्भपातनप्रायश्चित्त.

गर्भस्य पातने पापे प्रोषथा द्वादश स्मृताः ॥

एकभक्ताश्च पञ्चाशत् पुष्पाक्षनाश्च शक्तितः ॥ ९८ ॥

अर्थ—गर्भपाताचे पातक केले असता, बारा प्रोषथोपवास करावेत. पन्नास एकभक्त आणि अक्षता आणि पुष्पे (श्रीजिनेंद्रावर चढावेणेची) ह्यांचे प्रमाण आपल्या शक्तीप्रमाणे समजावे.

ह्रीन्दित्रयदिवसप्रायश्चित्त.

सामसंस्कृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान १०८.

अज्ञानाद्वा प्रमादाद्वा विकलत्रयघानने ॥

प्रोषधा द्वित्रिचत्वारो जपमालास्तथैव च ॥ ९९ ॥

अर्थ— न समजून किंवा चुकीने द्वीन्द्रिय, त्रीन्द्रिय आणि चतुरिन्द्रिय ह्या जीवांचा नाश आपल्याकडून झाला असतां क्रमानें दोन, तीन, चार प्रोषधोपवास करावेत. आणि जपान्या माला तितक्याच. क्षणजे दोन तीन चार कराव्यात. तात्पर्य दोनशेहे, तीनशेहे, चारशेहे जप करावा.

तृणभक्षकपशुवचप्रायश्चित्त.

घानिते तृणभुग्जीवे प्रोषधा अष्टाविंशतिः ॥

पात्रदानं च गोदानं पुष्पाक्षताः स्वशक्तितः ॥ १०० ॥

अर्थ—गवन खाणाऱ्या जीवांचा नाश केला असता अष्टावीस प्रोषधोपवास करावेत. पात्रदान, गोदान आणि फुलें व अक्षता चढविणें हे आपल्या शक्तीप्रमाणें करावें.

जलचरस्थलचरमृपकमातीरादिवचप्रायश्चित्त.

जलस्थलचराणां तु पक्षिणां घातकः पुमान् ॥

गृहे मृपकमार्जारश्वादीनां दन्नदोषिणाम् ॥ १०१ ॥

प्रोषधा द्वादशैकान्नाभिषेकाश्चानु षोडश ॥

सामसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ५०९.

गोदानं पात्रदानं तु यथाशक्ति गुरोर्मुखात् ॥ १०२ ॥

अर्थ— जलचर, स्थलचर, पक्षी आणि घरांतील उंदीर, मांजर, खान वगैरे ज्यांच्या दांतांत विष आहे अशा प्राण्यांचा वध करणाऱ्या मनुष्याने वारा प्रोषधोपवास करावेत. आणि एकभक्त व स्नाने सोळा सोळा करावीत. तसेच गोप्रदान, पात्रदान हीं गुरू सांगील त्याला अनुसरून आपल्या शक्तीप्रमाणे करावीत.

गवदिवधप्रःश्रित.

गोमहिषीळागीनां वधकर्ता त्रिविंशतिः ॥

प्रोषधानेकभक्तानां शतं दानं तु शक्तिः ॥ १०३ ॥

अर्थ— गाय, हस, शेळी ह्यांचा वध करणाऱ्याने तेव्हास प्रोषधोपवास करावेत. शंभर एकभक्त करावेत आणि पात्रदाने आपल्या शक्तीप्रमाणे करावीत.

मनुष्यवधप्रायश्चित्त.

मनुष्यघातिनः प्रोक्ता उपवासाः शतत्रयम् ॥

गोदानं पात्रदानं तु तीर्थयात्राः स्वशक्तिः ॥ १०४ ॥

अर्थ— मनुष्याचा वध करणाऱ्याने तीनशेहे उपवास करावेत; आणि गोदान, पात्रदान व तीर्थयात्रा

सोमसेनकृत वैवर्णिक्काचार, अव्याय नक्शा पान ११०.

हीं आपल्या शक्तीप्रमाणे करावीत.

आपल्याकरिता मनुष्यपक्ष प्राणी असतां आपल्या.

यस्योपरि मृतो जीवो विषादिभक्षणादिना ॥

क्षुधादिनाऽथवा भृत्ये गृहदाहे नरः पशुः ॥ १०५ ॥

कृपादिखनने वाऽपि स्वकीयेऽत्र तडागके ॥

स्वद्रव्ये द्रव्यगे भृत्ये मार्गे चौराण मारिने ॥ १०६ ॥

कुल्यादिपतने चैव रणडाघन्तौ प्रवेशने ॥

जीवघानिमनुष्येण संसर्गे क्रयविक्रये ॥ १०७ ॥

श्लोषधाः पञ्च गोदानमेकभक्ता द्विपञ्चकाः ॥

संघपूजा दयादानं पुष्पं चैव जयादिकम् ॥ १०८ ॥

अर्थ— आपल्याकरितां एखाद्या मनुष्याने विष भक्षण करून प्राण दिला असतां, किंवा कोणी मनुष्य आपल्याकरितां क्षुधेने मेल्ला असतां, किंवा आपलें घर पेटलें असतां त्यांत एखादा नोकर किंवा एखादे जनावर मेल्लें असतां; आपला आड, विहीर वगैरे खणींत असतांना कोणी मेल्लें असतां, आपलें द्रव्य घेऊन येणारा नोकर वाटेंत चोरांनीं मारला मेल्ला असतां, आपल्या घराची भिंत पडून कोणी मेल्लें असतां,

सोमसनकुट वैवर्णिकाचार, अध्याय नववा, पान ५११.

एखाद्या विधवेने आपल्या सांगण्याने अधिप्रवेश केला असता (सती गेली असता), जीवांची हिंसा करणाऱ्या मनुष्याशी आपला संसर्ग झाला किंवा त्याच्याशी देवघेवीचा व्यापार झाला असता, पांच मोषधोषवास करावेत; आणि एक गोदान करावे. वायव्य एकभक्ते वरावीत. संघपूजा, दयादाने, पुष्पे चढाविले आणि जप वगैरे करणे हे सर्व करावे.

आपल्या पात्रांना दुसन्यांनी स्पर्श केल्या असता.

स्वनोऽन्यैः स्पर्शितं भाण्डं मृणमयं चेत्परित्यजेत् ॥

ताम्रारलोहभाण्डं चेच्छुध्यते शुद्धमस्मना ॥ १०९ ॥

वन्दिना कांस्यभाण्डं वेत्काष्ठभाण्डं न शुध्यति ॥

कांस्यं ताम्रं च लोहं चेदन्यमुक्तेऽग्निना वरम् ॥ ११० ॥

अर्थ— स्वजातीयावांचून दुसन्याने आपले मातीचे भांडे शिवले असता ते टाकून घ्यावे. तांब्याचे पितलेचे किंवा लोखंडाचे भांडे असल्यास शुद्ध राख लावून घासल्याने शुद्ध होते. काश्याचे भांडे अग्नीने शुद्ध होते. लांकडाचे पात्र कशाने शुद्ध होत नाही. कासे, तांबे आणि लोखंड ह्या भातूंची भांडी अग्नीने शुद्ध केल्यास फार चांगले.

भांड्यांत मद्यादिपदार्थ पडले असता.

समसेनकृत वैशर्णिकाचार, अन्याय गववा. पान ११२.

यद्वाजने सुरामांसविण्मूत्रक्रेष्यभाक्षिकम् ॥

क्षिप्तं ग्राह्यं न तद्वाण्डमन्यायः श्रावकोत्तमैः ॥ ११ ॥

अर्थ— ज्या भांड्यांत मद्य, मांस, मल, मूत्र, कफ, मध हे पदार्थ पडले असतील, तर ते भांडे उत्तम श्रावकातें घेऊं नये. घेतलें असतां मोटाच अन्याय होईल.

मूत्र वगैरेम अन्यस्पर्श झाला असतां

चालनी वस्त्रं शूर्पं च मुसलं घटयन्त्रकम् ॥

स्वनोज्ञ्यैः स्पर्शिनं शुद्धं जायते क्षाण्डनात्परम् ॥ ११२ ॥

अर्थ— चालण, वस्त्र, मूत्र, मुसल, रहाट हे पदार्थ आपल्यापासून इतरांनीं (इतर जातीच्या मनुष्यांनीं) शिवलें असतां धुवून टाकिल्यानें शुद्ध होतात.

स्वमसहितवस्तुचारा

स्वप्ने तु येन यदभुक्तं तत्प्राज्यं दिवसत्रयम् ॥

मद्यं मांसं यदा भुङ्क्ते तदोपवासकथयम् ॥ ११३ ॥

अर्थ— स्वप्नांत जें खाल्लें असें वाटेल तो पदार्थ तीन दिवस खाऊं नये. जर स्वप्नांत मद्य मांस खाल्लें असेल तर दोन उपवास करावेत.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अव्याय नवया. पान ५१३

ब्रह्मचर्यभंगप्रायश्चित्त.

ब्रह्मचर्यस्य भङ्गे तु निद्रायां परवशतः ॥

सहस्रैकं जपेज्जापमेकभक्तत्रयं भवेत् ॥ ११४ ॥

अर्थ— निद्रेत पराधीन असल्यामुळे जर ब्रह्मचर्याचा भंग झाला (स्वप्नावस्थेनें रेतःस्खलन झालें) तर एक हजार जप करावा. आणि तीन दिवस एकभक्त करावे.

स्वप्नांत जनन्यादिकांचा समागम झाला असतां.

मात्रा तथा भगिन्या च समं संयोग आगते ॥

उपवासद्वयं स्वप्ने सहस्रैकं जपोत्तमम् ॥ ११५ ॥

अर्थ—स्वप्नांत भगिनी किंवा माता झांच्याशीं समागम होईल तर दोन उपवास करून एक हजार जप करावा.

रात्रिभोजनादिप्रायश्चित्त.

मिथ्यावृक्षां गृहे रात्रौ भुक्तं वा शूद्रसद्यनि ॥

तदोपवासाः पञ्च स्युर्ज्याप्यं च द्विसहस्रकम् ॥ ११६ ॥

अर्थ— मिथ्यावृष्टीच्या घरांत भोजन केलें असतां, रात्री भोजन केलें असतां अथवा शूद्राच्या घरांत भोजन केलें असतां पांच उपवास करावेत. आणि दोन हजार जप करावा.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नववा. पान ९१४.

इत्येवमल्पशः प्रोक्तः प्रायश्चित्तविधिः स्फुटम् ॥

अन्यो विस्तरतो ज्ञेयः शास्त्रेष्वन्येषु भूरिषु ॥ ११७ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे प्रायश्चित्ताचा विधि थोडक्यांत सांगितला. ह्यापेक्षा अन्यविधि दुसऱ्या अनेक शास्त्रांत विस्ताराने असलेला समजून घ्यावा.

इत्थं मौञ्जीबन्धनं पालनीयं । प्रायश्चित्तं वर्जयेत्को नु पापः ॥

धर्म्यं कर्म प्रायश्चो रक्षणीयं । पुण्यादिलट्टैः सोमसेनैर्मुनीन्द्रैः ॥ ११८ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे मौंजीबंधनाचे व्रत रक्षण करावे. त्यांत कोणत्याही पातकी मनुष्याने प्रायश्चित्ताचा त्याग करणे योग्य होईल काय? कधीही होणार नाही. पुण्यसंपादन करणाऱ्या सोमसेनमुनींनी “ धर्मक-
र्मांचे अवश्य रक्षण करावे ” असे सांगितले आहे.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारनिरूपणे भट्टारक-

श्रीसोमसेनविरचिते व्रतस्वरूपकथनीयो नाम

॥ नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥

सामसेनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याय दहावा. पान ६१५.

॥ श्रीचीतराग्य नमः ॥

दशमोऽध्यायः

सुवनकमलमित्रः सर्वदा यः पवित्रः । सुकृतकरचरित्रः पालितानेकमित्रः ॥

स जयति जिनदेवः सद्य एवैन्मुदं वः । शिवपदमपि भक्त्या धर्मनाथो जिनेन्द्रः ॥ १ ॥

अर्थ—त्रिभुवनरूपी कमलाचा जो मित्र, जो सर्वदा पवित्र आहे, ज्याचे चरित्र गुण्योत्पादक आहे, आणि ज्याने आपल्यावर श्रद्धान करणाऱ्या अनेक लोकांचे रक्षण केले आहे असा श्री जिनदेव उत्कर्ष पावत आहे. जो धर्मसंस्थापक श्रीजिनेन्द्र मोक्षाला जाता झाला अमूनही तुमच्या भक्तीमुळे तुम्हाला तत्काल आनंद उत्पन्न करीत आहे.

व्रतग्रहणविधि.

अथोपवीतान्वित एव शिष्यो । महागुणाढ्यो विभवै रूपेतः ॥

ब्रजोजिनेन्द्रालयमुन्नताङ्गं । समावृतोऽसौ परितः कुटुम्बैः ॥ २ ॥

अर्थ—नंतर यज्ञोपवीत धारण करणाऱ्या व गुणवान् आणि अनेक ऐश्वर्यांनी युक्त असा आणि आपल्या

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय दहावा. पान ९१६.

कुटुंबातील मनुष्यांनी वेढलेल्या अशा शिष्यांना भव्य अशा जिनेंद्रालयांत गमन करावे.

पादौ प्रक्षाल्य जैनेन्द्रं प्रविशेत्सदनं शनैः ॥

पूजां शान्तिं विधायान्न सङ्गच्छेद्गुरुमभिधौ ॥ ३ ॥

अर्थ—त्या शिष्याने आपले पाय धुवून त्या जिनमंदिरांत हळूहळू गमन करावे. मग त्या ठिकाणी पूजा आणि शांतिपाठ करून गुरुच्या जवळ यावे.

गुरुच्या सन्निध येणे.

फलं धृत्वा गुरोरग्रे महाभक्तिसमन्विनः ॥

वच्चाङ्गं नमनं कुर्यात्करगुग्मशिरः स्थितः ॥ ४ ॥

समाधानं च सम्पृच्छयोपविशेद्विनयावृत्ति ॥

धर्मवृध्यादिना सोऽपि तोषयेच्छिष्यवर्गकम् ॥ ५ ॥

अर्थ—हातांमध्ये फल धारण करून गुरुच्या अग्रभागीं शिष्याने गमन करावे, आणि गुरुला प्रणाम-मस्कार करून, आणि हात जोडून मस्तकावर ठेवून, त्याला “आपले समाधान आहे ना ?” असे विचारून घसावे. गुरुनेही शिष्याला धर्मवृद्धि अमल्यावढल विचारून त्याचा संतोष करावा.

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय दहावा, पान ६१७.

गुरुप्रार्थना.

स्वामिन् ब्रूहि कृपां कृत्वा श्रावकाचारविस्तरम् ॥

तच्छ्रुत्वा श्रीगुरुश्चापि ब्रूयाद्धर्मं तु तम्प्रति ॥ ६ ॥

अर्थ—मग “ भगवन् आह्मांवर कृपा करून आह्मांला श्रावकाचार विस्तारानें सांगा ” अशी शिष्यानें गुरूला प्रार्थना करावी. ती प्रार्थना ऐकून त्यानेंही त्या शिष्याला धर्म सांगावा.

धर्मकथन.

मिथ्यात्वत्यजनं पूर्वं सम्यक्त्वग्रहणं तथा ॥

द्वादशभेदभिन्नानां व्रतानां परिपालनम् ॥ ७ ॥

अर्थ—तो असा-प्रथम मिथ्यात्वाचा त्याग करून सम्यक्त्व ग्रहण करावें. आणि बारा प्रकारांच्या व्रतांचें रक्षण करावें. ह्याजें श्रावकाचीं बारा व्रते पाळावीत.

मिथ्यात्वत्यागाची आवश्यकता.

उक्तं च—मिच्छन्तं वेदंतो जीवो विचरीयदंसणो होदि ॥

ण य धम्मं रोचिदिही मुद्दुरं पि जहा जुरिदो ॥ ८ ॥

अर्थ --प्रथम मिथ्यात्वाचा त्याग करण्याचें कारण असें सांगितले आहे कीं, मिथ्यात्वी जीवाला विपरीत

सोमनसकृदा त्रैवर्णिकाचार, अध्याय इडावा. पान ११८.

दर्शन होते. ज्याप्रमाणे ज्वरिताला मधुर पदार्थही गोड लागत नाही, त्याप्रमाणे त्याला सद्धर्म गोड लागत नाही. मरणजे त्याची सद्धर्मावर प्रीति असत नाही. ह्मणून प्रथम मिथ्यात्वाचा न्याय अवश्य करावा.

नरत्वेऽपि पशूयन्ते मिथ्यात्वप्रस्तचेतसः ॥

पशूत्वेऽपि नरायन्ते सम्यक्त्वव्यक्तचेतनाः ॥ ९ ॥

अर्थ— ज्यांचे अंतःकरण मिथ्यात्वाने ग्रासले आहे ते जीव मनुष्य असूनही पशूप्रमाणे होतात; आणि ज्यांचे मन सम्यक्त्वाने युक्त आहे ते पशूदेखील मनुष्याप्रमाणे होतात.

केषाश्चिदन्धतमसायते गृहीतं ग्रहायतेऽन्येषाम् ॥

मिथ्यात्वमिह गृहीतं शल्यति सांशयिकं परेषाम् ॥ १० ॥

अर्थ— कित्येकांनी स्वीकारलेले मिथ्यात्व त्यांना अंधाराप्रमाणे काहीच दिसू देत नाही. कित्येकांचे मिथ्यात्व एखाद्या पिशाचाप्रमाणे त्यांना सोडोत नाही. कित्येकांचे मिथ्यात्व त्यांचे त्यांनाच बाणाप्रमाणे टोचू लागते; आणि कित्येकांचे मिथ्यात्व संशय उत्पन्न करते.

कुधर्मस्थोऽपि सद्धर्मं लघुकर्मतया द्विषन् ॥

भद्रः स देश्यो ब्रह्मत्वाभाभद्रस्तद्विपर्ययात् ॥ ११ ॥

अर्थ— जन्मांतरीच्या आपल्या दुष्कर्मांमुळे सद्धर्माचा द्वेष करणारा जीव कुधर्मी असून जर भव्य

सोमसेनद्वय नैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा पान ५१९.

असेल तर तो योग्य असल्याने उपदेश करण्यासारखा आहे, आणि जर अभव्य असेल तर तो योग्य नसल्याने उपदेश करणाला योग्य नाही असे समजावे.

मिथ्यात्वाचे पांच प्रकार.

एवंतबुद्धदरसी विचरीओ वंभ तावसो विणओ ॥

इंदां वि य संसधिदो मक्कडिओ चेव अण्णाणी ॥ १२ ॥

अर्थ— एकांतमिथ्यात्व, विपरीतमिथ्यात्व, तापसमिथ्यात्व, संशयमिथ्यात्व आणि अज्ञानमिथ्यात्व असे मिथ्यात्व पांच प्रकारचे आहे. त्यांत बुद्ध हा एकांतमिथ्यात्वी होय. ब्रह्मवादी हा विपरीतमिथ्यात्वी होय. तपस्वी हे विनयमिथ्यात्वी होत. इंद्राचार्य हा संशयमिथ्यात्वी होय; आणि मर्कडी हा अज्ञानमिथ्यात्वी होय, असे समजावे.

सम्यक्त्वोपनीचीं कारणे.

आसन्नभव्यताकर्महानिसंज्ञित्वशुद्धिभाक् ॥

देशनायस्तमिथ्यात्वो जीवस्सम्यक्त्वमश्रुते ॥ १३ ॥

अर्थ— आसन्नभव्यता, कर्महानि आणि संज्ञित्वशुद्धि यांनी युक्त असलेला जीव उपदेशादि उपायांनी मिथ्यात्व टाकून देऊन सम्यक्त्वाला धारण करतो.

संमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय दहावा, पान १२०.

मिथ्याशास्त्रविपर्ययं अश्रद्धान.

मतेषु विपरीतेषु यदुक्तं दुष्टबुद्धिभिः ॥

अध्देयं न कदा तत्त्वं हिंसापातकदोषदम् ॥ १४ ॥

अर्थ-- विपरीत मतांत दुष्ट बुद्धीच्या लोकांनी जें सांगितलें आहे, त्या तत्त्वावर केव्हांही विश्वास ठेवू नये. कारण, त्यामुळे हिंसादिपातकांचा दोष उत्पन्न होतो.

देव कोणता ?

सर्वदर्शी च सर्वज्ञः सिद्ध आप्तो निरञ्जनः ॥

अष्टादशमहादोषै रहितो देव उच्यते ॥ १५ ॥

अर्थ-- सर्व पहाणारा, सर्व जाणणारा, सिद्ध, आप्त, अज्ञानरहित आणि अठराप्रकारचे महादोष ज्याच्यामध्ये नाहीत त्यालाच देव म्हणतात.

धुत्तद्रूपभयरागरोषमरणस्वेदाश्च खेदारति- ।

चिन्ताजन्मजराश्च विस्मयमदौ निद्रा विषादस्तथा ॥

मोहोऽष्टादशदोषदुष्टरहितः श्रीवीनरागो जिनः ।

पायात्सर्वजनान् दयालुरघनो जन्तोः परं दैवतम् ॥ १६ ॥

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५२१.

अर्थ—क्षुधा, तृषा, रोग, भय, विषयप्रीति, रोष, मरण, खेद (घाम), खेद, अरति (असंतोष) चिंता, जन्म, वृद्धपणा, आश्रय, मद, निद्रा, विषाद (दुःख) आणि मोह हे अठरा दोष ज्याच्यामध्ये नाहीत असा परमकारुणिक असलेला श्रीजिनेंद्र सर्व लोकांचे पातकापासून रक्षण करो. कारण, हाच सर्वजीवांचे मुख्य दैवत (मुख्य देव) आहे.

अध्ययन करण्यास योग्य असे शास्त्र.

पूर्वापराविरुद्धं यदासोद्दिष्टं सुबुद्धिमत ॥

यथार्थवाचकं शास्त्रं तदध्येयं शिवासये ॥ १७ ॥

अर्थ—ज्यांत मार्गे सांगितलेल्यांत आणि पुढे सांगितलेल्यांत विरोध नाही, जे युक्तीने भरलेले आहे, जे आप्ताने (खरे बोलणाऱ्याने) सांगितले असल्याने सत्यवस्तूचे प्रतिपादन करते आहे असे शास्त्र कल्याणाची प्राप्ति होण्याकरितां अवश्य शिकावे.

तपस्याचें लक्षण.

विषयाशावशातीतो निरारम्भोऽपरिग्रहः ॥

ज्ञानध्यानतपोरक्तस्तपस्वी स प्रशस्यते ॥ १८ ॥

अर्थ— जो विषयेच्छेच्या ताव्यांत सांपडला नाही, जो कांहीं करीत नाही, ज्याने परिग्रह बाळग-

सोमसेनकृत वैदर्बिकाचार, अध्याय दहावा, पान १२२.

लेला नाही आणि जो ज्ञान, ध्यान आणि तपश्चर्या ह्यांत नेहमी गढून राहिला आहे तोच स्वतः तपस्वी होय.

सम्यग्दर्शने लक्षण.

एतेषां निश्चयो यस्य निःशङ्कत्वेन वर्तते ॥

सम्यग्दृष्टिः स विज्ञेयः शङ्काद्यष्टकवर्जितः ॥ १९ ॥

अर्थः— देव, शास्त्र आणि तपस्वी ह्यांच्याविषयी ज्याचा निःशंक असा निश्चय झाला आहे आणि ज्याला शंका वगैरे आठ दोष नाहीत तो सम्यग्दृष्टि समजावा. आतां सम्यक्त्वाचीं अंगें सांगतात.

निःशङ्कितांग.

देवे मन्त्रे गुरौ शास्त्रे कचिदतिशयो न चेत् ॥

फलगुदोषान्न कर्तव्यः संशयः शुद्धदृष्टिभिः ॥ २० ॥

अर्थः— आपला देव, आगमांत सांगितलेले मंत्र, आपला गुरु आणि आपलें शास्त्र ह्यांच्याविषयी तुच्छ दोष मनांत आणून सम्यग्दृष्टीनें संशय घेऊं नये. कारण, परमतांत सांगितलेले देव, मंत्र, गुरु आणि शास्त्र ह्यांत तरी दृष्टिगोचर होण्यासारखें अधिक माहात्म्य आहे कोठें? मुळीच नाही.

निष्काशितांग.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय दहावा पान १२३.

कर्मपरवशो सान्ते दुःखैरन्तरितोदये ॥

पापबीजे सुखेऽनास्था श्रद्धाऽनाकाङ्क्षणा स्मृता ॥ २१ ॥

अर्थ:— पूर्वकर्माच्या आधीन असलेले, नाश पावणारे, ज्याच्या प्राप्तीकरितां अनेक दुःखें भोगावीं लागतात असें आणि पातकाची उत्पत्ति करणारे असें जे विषयसुख त्याविषयीं इच्छा न करणें ह्याला 'निष्कांक्षा' झणतात. हे सम्यक्त्वाचें दुसरें अंग आहे.

निर्विचिकित्सांग.

स्वभावतोऽशुचौ काये रत्नत्रयपवित्रिते ॥

निर्जुगुप्सा गुणप्रीतिर्मता निर्विचिकित्सता ॥ २२ ॥

अर्थ— स्वभावतः अशुद्ध असून सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र ह्या रत्नत्रयामुळे शुद्ध झालेल्या शरीराची निंदा न करता त्याच्या गुणावर प्रेम करणें ह्यास निर्विचिकित्सांग झणतात.

अमूढदृष्टित्व.

कापथे पथि दुःखानां कापथस्थेऽप्यसम्मतिः ॥

असमृत्किरनुत्कीर्तिरमूढा दृष्टिरुच्यते ॥ २३ ॥

अर्थ— दुःखप्रद अशा मिथ्यामार्गाविषयीं आणि त्या दुर्मार्गांनीं वागणाऱ्या मनुष्याविषयीं आपली

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान १२४.

असंमति दाखविणें, त्याची स्तुति न करणें ह्याला अमूढदृष्टि नांवाचें सम्यक्त्वांग ह्मणतात.

उपगूहन.

स्वयंशुद्धस्य मार्गस्य बालाशक्तजनाश्रयान् ॥

वाच्यतां यत्प्रमार्जन्ति तद्वदन्त्युपगूहनम् ॥ २४ ॥

अर्थ— स्वभावतः शुद्ध असलेल्या अशा धर्ममार्गाची (जैनधर्माची) लहान मुलें किंवा मूर्खलोक व अशक्त लोक ह्यांच्या वर्तनामुलें जी निंदा होते, ती घालविणें ह्याला उपगूहन नांवाचें अंग ह्मणतात.

स्थितीकरण.

दर्शनाचरणादपि चलतां धर्मवत्सलैः ॥

प्रत्युपस्थापनं प्राज्ञैः स्थितीकरणमुच्यते ॥ २५ ॥

अर्थ— सम्यग्दर्शन आणि सम्यक्चारित्र ह्यापामून भ्रष्ट होत असलेल्या लोकांना धर्माविषयी प्रेम करणाऱ्या शहाण्या लोकांनी ताळ्यावर आणणें ह्याला उपगूहन नांवाचें अंग ह्मणतात.

वासव्य.

जैनधर्मयुतान् भव्यान् रोगचिन्तादिपीडितान् ॥

वैयावृत्यं सदा कुर्यात्तद्वात्सल्यं निगद्यते ॥ २६ ॥

सामेसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अध्याय दहावा. पान १२९.

अर्थ— जैनधर्मातील भव्यजीव जर रोग किंवा चिंता ह्यांनी पीडित झाले असतील तर त्यांची सेवा करणे त्यांना मदत करणे ह्याला वात्सल्य नांवाचे सम्यक्त्वाचे अंग म्हणतात.

प्रभावना.

अज्ञाननिमिरव्यासिमपाकृत्य यथायथम् ॥

जिनशासनमाहात्म्यप्रकाशः स्यात्प्रभावनः ॥ २७ ॥

अर्थ— जीवांचा अज्ञानरूपी अंधकार (गैरसमजूत) होईल तितकी घालवून जिनांनी सांगितलेल्या शास्त्राचे महत्व प्रकट करणे ह्याला प्रभावना नांवाचे सम्यक्त्वांग म्हणतात.

ह्या सम्यक्त्वांगांची आवश्यकता.

अष्टाङ्गैः पालितं शुद्धं सम्यक्त्वं शिष्यदायकम् ॥

न हि मन्त्रोऽक्षरन्यूनो निहन्ति विषवेदनाम् ॥ २८ ॥

अर्थ— वर जीं हीं सम्यक्त्वाचीं आठ अंगे सांगितलीं त्या आठही अंगांनी युक्त असे सम्यक्त्व पाळिले असता ते मोक्षपद होते. त्यांतील एखादे अंग नसणे बरे नाही. कारण, सर्पाचे विष दूर करणाऱ्या मंत्रांतील जर एखादे अक्षर कमी असले तर त्या तसल्या मंत्राने विषापासून होत असलेली पीडा कमी होत नाही.

सम्यक्त्वाचे पंचवीस दोष.

सोमसेनवृत्त त्रैविणिकाचार, अध्याय दहावा. पान ६२६.

मूढत्रयं मदाश्चाष्टौ तथाऽनायतनानि षट् ॥

अष्टौ शंकादयो दोषाः सम्यक्त्वे पञ्चविंशतिः ॥ २९ ॥

अर्थ— तीन मूढ, आठ प्रकारचे मद्, सहा अनायतने आणि शंका वगैरे आठ दोष हे सम्यक्त्वाचे पंचवीस दोष आहेत. ह्या दोषांचे विवेचन पुढे करताने करतात.

लोकमूढता.

गोयोनि गोमयं मूत्रं चन्द्रसूर्यादिपूजनम् ॥

अग्नौ गिरेः प्रपातश्च विज्ञेया लोकमूढता ॥ ३० ॥

अर्थ— गायीचे जननेद्रिय, गायीचे शेण, गायीचे मूत्र ह्यांना पवित्र मानणे, चंद्रसूर्य वगैरेचे पूजन करणे, अग्नीत देहत्याग करणे, डोंगराच्या कड्यावरून उडी मारणे ह्याला लोकमूढ नांवाचा दोष झणतात.

देवतामूढ.

वरोपलिप्सयाऽऽशावान् रागद्वेषमलीमत्ताः ॥

देवता यदुपासीत देवतामूढमुच्यते ॥ ३१ ॥

अर्थ— रागद्वेषांनी ज्यांचे अंतःकरण वाईट झाले आहे अशांची (अशा देवांची), आपल्याला बराच फायदा होईल अशा इच्छेने आशाबद्द झालेला मनुष्य देवाप्रमाणे जे पूजन करतो त्याला देवतामूढ झणतात.

सामसंस्कृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा, पान १२७.

पाखंडमृदता.

समन्थारम्भहिंसानां संसारावर्तवर्तिनाम् ॥

पाण्डण्डिनां पुरस्कारो ज्ञेया पाखण्डमृदता ॥ ३२ ॥

अर्थ— पुष्कळ परिग्रह वाळगणारे, अनेक दुरुयोग करणारे आणि हिंसा करणारे असे असल्यामुळे संसाराच्या भोंवऱ्यांत फिरत असलेले जे पाखंडी लोक त्यांना पुढाकार देणे (त्यांचे अनुसरण करणे) ह्याला पाखंडमृदता म्हणतात.

आठ मंद.

ज्ञानं पूजां कुलं जातिं बलमृद्धिं तपो तपुः ॥

अष्टावाश्रित्य मानित्वं श्रीयते तन्मदाष्टकम् ॥ ३३ ॥

अर्थ— ज्ञान, गौरव, कुल, जाति, बल, संपत्ति, तप आणि शरीर ह्या वस्तूंद्वारे जे अभिमान वाळगणे त्याला अष्टमंद म्हणतात.

सहा अनायतने.

कुदेवस्तस्य भक्तश्च कुशास्त्रं तस्य पाठकः ॥

कुगुरुस्तस्य शिष्यश्च षण्णां सङ्गं परित्यजेत् ॥ ३४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दहावां. पान १२८.

अर्थ—कुदेव आणि त्याचे भक्त, कुशास्त्र आणि त्याचे अध्ययन करणारे, कुगुरु आणि त्याचे शिष्य ह्या सहांची संगती सोडून द्यावी.

शंकादि आठ दोष.

शङ्काऽऽकांक्षा जुगुप्सा च मौढ्यमनुपगूहनम् ॥

अस्थितीकरणं चाप्यवात्सल्यं चाप्रभावना ॥ ३५ ॥

एतेऽष्टौ मिलिता दोषास्त्याज्याः सम्यक्त्वधारिभिः ॥

सदैव गुरुशास्त्राणां भक्तिः कार्या निरन्तरम् ॥ ३६ ॥

अर्थ — शंका (जिनशास्त्राविषयी संशय), आकांक्षा (विषयसुखाची इच्छा) जुगुप्सा (शरीराची निंदा), मौढ्य (तीन प्रकारची मूढता), अनुपगूहन (स्वजातीयाचे दोष उघड करणे), अवात्सल्य (जिनमताने वागणाऱ्यावढल कळकळ न बाळगणे) आणि अप्रभावना (जैनशास्त्राची मतिष्ठा न करणे) हे आठ दोष सम्यक्त्वी मनुष्याने टाकून घ्यावेत. आणि गुरु व शास्त्र ह्यांचे ठिकाणी सर्वदा भक्ति ठेवावी.

तीन प्रकारचे सम्यक्त्व.

सम्यक्त्वं त्रिविधं ज्ञेयं क्षायिकं चापशमिकम् ॥

क्षायोपशमिकं चेति उत्तमाधममध्यमम् ॥ ३७ ॥

सोमसेनकृत तैयर्णिक्काचार, अध्याय दहावा. पान ५२९.

अर्थ— क्षायिकसम्यक्त्व (सम्यक्त्वाला प्रतिबंध करणाऱ्या कर्माचा नाश झाल्यामुळे उत्पन्न होणारे सम्यक्त्व) औपशमिकसम्यक्त्व [प्रतिबंधक कर्माच्या उपशमांमुळे झालेलें सम्यक्त्व] आणि क्षायोपशमिकसम्यक्त्व [सम्यक्त्वप्रतिबंधककर्माचा यत्किंचित् अनुदय आणि यत्किंचित् उदय हांपासून उत्पन्न होणारे सम्यक्त्व] असें सम्यक्त्व तीन प्रकारचे आहे. त्यांत पहिलें उत्तम, दुसरें मध्यम आणि तिसरें कनिष्ठ समजावें.

तीन प्रकारचे सम्यक्त्व.

मिथ्यासमयमिथ्यात्वसम्यक्प्रकृतयस्त्रयः ॥

आद्यं कषायतुर्यं च चतुःप्रकृतयः पुनः ॥ ३८ ॥

क्षायिकं च क्षयात्तासां शमनाच्चौपशमिकम् ॥

मिश्रात्तन्मिश्रसम्यक्त्वमिति मोक्षप्रदायकम् ॥ ३९ ॥

अर्थः— मिथ्यात्व, समयमिथ्यात्व, सम्यक्प्रकृति आणि अनंतानुबंधी असे क्रोध, मान, माया, लोभ ह्या सात प्रकृति आहेत. त्यांच्या क्षयापासून क्षायिकसम्यक्त्व उत्पन्न होतें. उपशमापासून औपशमिक सम्यक्त्व उत्पन्न होतें. आणि क्षय व उपशम ह्या दोहोंपासून क्षायोपशमिक किंवा मिश्र सम्यक्त्व होतें. असें हे सम्यक्त्व मुक्तीला कारण आहे.

सम्यक्त्वाचे आठ गुण.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा, पान ५३०

उक्तं च- संवेर्षं णिन्वेर्षं णिंदा गरिहा च उवसमो भस्सी ॥

वच्छल्लं अणुकंपा अट्टगुणा हुंति सम्मत्ते ॥ ४० ॥

अर्थः— संवेग (धर्म व धर्मफल ह्याविषयी प्रीति), निर्वेग (वैराग्य), आपली निंदा आपण करणे, गर्हा (स्वतःस तुच्छ मानणे) उपशम (रागद्वेषरहित होणे), पंच गुरुंविषयी भक्ति, वात्सल्य आणि दया हे आठ गुण सम्यक्त्वाच्या ठिकाणी असतात.

चत्तारि वि खेत्ताहं आउगबंधे ण होह सम्मत्तं ॥

अणुव्वयमहव्वयाहं ण हवह देवाउगं मोत्तुं ॥ ४१ ॥

छसु हिट्ठमासु पुढवीसु जोहसवणभवणसव्वइत्थीसु ॥

वारसमिच्छोवाये सम्माहट्ठे ण होदि उववादो ॥ ४२ ॥

पंचसु थावरवियळे असण्णिणिगोयम्मि छकुभोगेसु ॥

सम्मादिट्ठी जीवो उववज्जदि ण णियमेण ॥ ४३ ॥

अर्थ— चारही गतीपैकी कोणत्याही गतीच्या आयुष्याचा बंध झाल्यानंतरही जीवाला सम्यक्त्व होऊ शकते. देवगतीच्या आयुष्याचा बंध झाल्यानंतरही अणुव्रतें आणि महाव्रतें होऊ शकतात. बाकीच्या तीन गतींचा बंध झाल्यानंतर अणुव्रतें व महाव्रतें होऊ शकत नाहीत. ४१. प्रथम नरक सोडून बाकीच्या सहा

सामसेनकृत त्रैविंशिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५३१.

नरकभूमीत ज्योतिष्क, व्यंतर, भवनवासी आणि तीन प्रकाच्या स्त्रिया; अर्थात् देवांगना, मानुषी आणि तिर्येची इतक्या ठिकाणी सम्यग्दृष्टी जीवाची उत्पत्ति होत नाही. ४२. पांच स्थावर, विकलत्रय, असंज्ञि-पंचेंद्रिय आणि सहा कुभोगभूमी इतक्या ठिकाणी सम्यग्दृष्टिजीव निश्चयाने उत्पन्न होत नाही.

दंसणमोहोदयदो उप्पज्जह जं पयत्थसद्दहणं ॥

चलमल्लिणमगाढं तं वेदगसम्मत्तमिदि जाणे ॥ ४४ ॥

अर्थ— दर्शनमोहनीयकर्माच्या उदयाने [सम्यक्त्वाचा एकदेश घात करणाऱ्या कर्माच्या उदयाने] जे पदार्थ-श्रद्धान उत्पन्न होते ते वेदकसम्यक्त्व असे समजावे. ते चल, मल्लिन आणि अगाढ असे तीन प्रकारचे आहे.

दंसणमोहुवसमदो उप्पज्जह जं पयत्थसद्दहणं ॥

उवसमसम्मत्तमिदं पसणमळपंकजोपसमं ॥ ४५ ॥

अर्थ— दर्शनमोहनीयकर्माचा उपशम झाला असतांना जे पदार्थश्रद्धान होते, ते उपशमसम्यक्त्व होय. हे सम्यक्त्व ज्यांतील गाळ तळाला बसला आहे अशा पाण्याप्रमाणे असते.

खीणे दंसणमोहे जं सद्दहणं सुणिम्मळं होइ ॥

तं स्वाइयसम्मत्तं णिचं कम्मक्खवणहेदुं ॥ ४६ ॥

अर्थ— दर्शनमोहनीयकर्माचा पूर्ण नाश झाला असतांना जे निर्मळ असे पदार्थश्रद्धान होते, ते क्षायिक-

सीमसेनकृत विवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५३२.

सम्यक्त्व समजावें. हें क्षायिकसम्यक्त्व नित्य ह्मणजे नाश न पावणारें व कर्मक्षयाला कारण असें असतें.

वयणेहि वि हेदृहिं वि इंदियभयआणयेहि रूवेहिं ॥

वीमच्छजुगुंछाहि वि तेलोयेण वि ण चालेज्ज ॥ ४७ ॥

अर्थ— दुर्भाषणानें, भलतींच कारणें दाखविल्यानें, नेत्रादि इंद्रियांना भय वाटेला अशा प्रकारचीं रूपें (भयंकर रूपें) दाखविल्यानें, पहाण्याबरोबर चिळस येईल अशा वस्तु दाखविल्यानें, निंदा केल्यानेंही आणि त्रैलोक्य जरी उलटून पडलें तरीही क्षायिकसम्यक्त्व मुळींच चळत नाहीं.

दंसणमोहकस्ववणा पट्टवगो कम्मभूमिजादो जो ॥

मणुजो केवळिसूळ्ळे णिट्टवगो होइ सच्चत्थ ॥ ४८ ॥

अर्थ— कर्मभूमींत जन्मलेला मनुष्य, केवलीच्या पायांजवळ जाऊन दर्शनमोहनीयकर्माचा नाश करण्यास आरंभ करितो; आणि त्याची समाप्ति चार गतीपैकी कोणत्याही गतींत असतांना त्यास करता येते.

दंसणमोहकस्वविदे सिज्झदि एक्केव विदियतिदिद्यभवे ॥

णो विच्छदि तुरियभयं ण विणस्सादि सेससम्मं व ॥ ४९ ॥

अर्थ— दर्शनमोहाचा पूर्णनाश झाला ह्मणजे जीव एकाच भवांत मुक्त होतो. फारतर दुसऱ्या किंवा तिसऱ्या भवांत सिद्धीस पोचतो. चवथ्या भवाची अपेक्षा त्यास रहात नाहीं. कारण, क्षायिकसम्यक्त्व

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याय दहावा. पान १३३.

हैं औपशमिक आणि मिश्र सम्यक्त्वाप्रमाणें नाश पावणारें नाहीं.

सम्यक्त्वाची योग्यता.

व्रताद्भ्रष्टस्य सम्यक्त्वं वर्तते यदि चेत्तसि ॥

आर्द्रः सिध्यति भव्यः स चारित्रधरणक्षणे ॥ ५० ॥

अर्थ— व्रतापासून भ्रष्ट झालेल्या मनुष्याच्या मर्नात जर सम्यक्त्व असेल तर कांहीं आर्द्रता (ओलावा) असल्याने त्याने चारित्र धारण केल्याबरोबर तो भव्य मोक्षयोग्य होतो.

सम्यक्त्वाची प्रशंसा.

विद्यावृक्षस्य सम्मूर्तिस्थितिवृद्धिफलोदयाः ॥

न सन्त्यसति सम्यक्त्वे बीजाभावे तरोरिव ॥ ५१ ॥

अर्थ— ज्याप्रमाणें बीज नसल्यास वृक्षाची उत्पत्ति, स्थिति, वृद्धि आणि फलोद्गम ह्या गोष्टी होत नाहीत, त्याप्रमाणें, सम्यक्त्व जर नसेल तर ज्ञान आणि चारित्र ह्यांची उत्पत्ति, त्यांची स्थिति, त्यांची वृद्धि आणि त्यांच्यापासून फलाची (मोक्षाची) उत्पत्ति ह्या गोष्टीही होत नाही.

न सम्यक्त्वसमं किञ्चिन्नैकाल्ये त्रिजगत्पि ॥

श्रेयोऽश्रेयश्च मिथ्यात्वसमं नान्यत्तनूभूताम् ॥ ५२ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा पान ५३४.

अर्थ— तीनही कालांत आणि ह्या त्रिभुवनांत सम्यक्त्वासारखें जीवांचें कल्याण करणारें दुसरें काहीं नाही, आणि अकल्याण करणारें मिथ्यात्वासारखें दुसरें नाही.

दुर्गतावायुषो यन्धात्सम्यक्त्वं यस्य जायते ॥

गतिच्छेदो न तस्यास्ति तथाऽप्यल्पतरा स्थितिः ॥ ५३ ॥

अर्थ— आयुष्याचा बंध झाल्यामुळे जीवाला दुर्गति प्राप्त झाली असता ज्याला सम्यक्त्व उत्पन्न झाले आहे, त्याच्या त्या दुर्गतीचा जरी नाश होत नाही, तथापि त्या दुर्गतीत त्याची फारच थोडी स्थिति होते.

सम्यग्दर्शनाचा महिमा.

सम्यग्दर्शनशुद्धा नारकतिर्यङ्मनपुंसकस्त्रीत्वानि ॥

दुष्कुलविकृताल्पायुर्दरिद्रतां च व्रजन्ति नाप्यव्रतिकाः ॥ ५४ ॥

अर्थ— सम्यग्दर्शनाने शुद्ध झालेले जीव जरी अव्रतिक असले, तथापि ते नरकगतीत आणि तिर्यग्गतीत जन्म पावत नाहीत. ते नपुंसक किंवा स्त्री होत नाहीत. ते दुष्कुलांत जन्म पावत नाहीत. ते अंमविकल होऊन जन्माला येत नाहीत, आणि ते अल्पायु किंवा दरिद्री होत नाहीत.

ओजस्तेजोविद्यावीर्ययशोवृद्धिविजयविभवसनाथाः ॥

उत्तमकुला महार्था मानवतिलका भवन्ति दर्शनपूताः ॥ ५५ ॥

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार, अध्याय द्वादश. पान ५३५.

अर्थ— सम्यग्दर्शनाने पवित्र झालेले जीव बल, कांति, विद्या, अतिशय उत्साह, कीर्ति, वृद्धि (शरीराची वाढ), विजय आणि ऐश्वर्य ह्यांनी युक्त होतात. ते उत्तम कुलांत जन्म पावतात. त्यांची संपत्ति मोठी असते, आणि ते सर्वांत श्रेष्ठ होतात.

अष्टगुणपुष्टितुष्टा दृष्टिविशिष्टाः प्रकृष्टसन्तुष्टाः ॥

अप्सरसां परिषदि चिरं रमन्ते जिनेन्द्रभक्ताः स्वर्गे ॥ ५६ ॥

अणिमा महिमा लघिमा गरिमाऽन्तर्धानकामरूपित्वम् ॥

प्राप्तिः प्राकाम्यवशित्वेशित्वाप्रतिहतत्वमिति वैक्रियकाः ॥ ५७ ॥

अर्थ— आठ गुणांच्या वृद्धीमुळे संतुष्ट झालेले सम्यग्दर्शनयुक्त जीव अत्यंत संतुष्ट होऊन जिनेन्द्राची भक्ती करणारे असे होतात ते स्वर्गात अप्सरांच्या सभेत चिरकाल रममाण होतात. अणिमा (लहान होणे) महिमा (मोठे होणे) लघिमा (हलके होणे) गरिमा (जड होणे) अंतर्धान (गुप्त होणे) कामरूपित्व (पाहिजे तसले स्वरूप घेणे) गाम्नि (पाहिजे ती वस्तु मिळविणे) प्राकाम्य (इच्छेचा भंग न होणे) वशित्व (स्वतंत्रपणा असणे) ईशित्व (सर्व स्थावरजंगमावर हुकूम चालणे) अप्रतिहतत्व (कोठेही प्रतिबंध न होणे) ह्या अकरा वैक्रियकसिद्धि आहेत.

नवनिधिससद्वयरत्नाधीशाः सर्वभूमिपतयश्चक्रम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पार १३६.

वर्णयितुं प्रभवन्ति स्पष्टदृशः क्षत्रमौलिशेखरचरणाः ॥ ५८ ॥

अर्थ— जे सम्यग्दृष्टि असतात ते जीव, नऊ निधि आणि चतुर्दश रत्नें ह्यांचे स्वामी होऊन संपूर्ण क्षत्रिय ज्यांच्या चरणावर आपली मस्तकें नम्र करीत आहेत असे होत्याते संपूर्ण पृथ्वीचे पति (सार्वभौम राजे) होऊन चक्ररत्नाची प्रवृत्ति करण्यास समर्थ होतात. हे सम्यग्दर्शनाचें वर्णन केलें. आतां सम्यग्ज्ञानाचें स्वरूप सांगतात.

सम्यग्ज्ञानाचें लक्षण.

अन्यूनमनतिरिक्तं याथातथ्यं विना च विपरीतात् ॥

निःसन्देहं चेत्ति यदाहुस्तज्ज्ञानमागमिनः ॥ ५९ ॥

अर्थ— कोणत्याही वस्तूच्या स्वरूपांत कमीजास्ती न होतां व भलतेंच न भासतां वस्तूचें स्वरूप जसें असेल तसेंच जें निःसंशय जाणणें त्याला आगमज्ञ मुनि सम्यग्ज्ञान असें झणतात.

सम्यग्ज्ञानाचें कार्य.

प्रथमानुयोगमर्थारूपाय चरितं पुराणमपि पुण्यम् ॥

बोधिसमाधिनिधानं बोधति बोधः समीचीनः ॥ ६० ॥

अर्थ— तें सम्यग्ज्ञान- चतुर्विध पुरुषार्थाचें व्याख्यान, महापुरुषांचीं चरित्रें, पुण्यकारक पुराणें

सोमसैनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याय दहावा. पान ५३७.

ह्या रूपाचा, आणि ज्ञान व समाधि ह्यांचे भांडारच कीं काय! असा जो प्रथमानुयोग [त्या नांवाचें शास्त्र] त्याला जाणतें.

लोकालोकविभक्त्येयुगपरिवृत्तेश्चतुर्गतीनां च ॥

आदर्शमिव तथा मतिरवैति करणानुयोगं च ॥ ६१ ॥

अर्थ— तें सम्यग्ज्ञान—लोकाकाश आणि अलोकाकाश ह्यांचा विभाग, युगांचे फेरे, आणि जीवाच्या चार गति ह्यांचा आरसाच कीं काय असें जें करणानुयोग नांवाचें शास्त्र त्याला जाणतें.

गृहमेध्यनगाराणां चारिघ्रोत्पत्तिवृद्धिरक्षाज्ञम् ॥

चरणानुयोगसमयं सम्यग्ज्ञानं विजानाति ॥ ६२ ॥

अर्थ— गृहस्थ आणि यति ह्यांच्या चारित्र्याची उत्पत्ति, वृद्धि आणि रक्षण ह्यांचें साधनीभूत असलेलें जें चरणानुयोग नांवाचें शास्त्र, त्यालाही सम्यग्ज्ञान जाणतें.

द्रव्यानुयोगांतील विषय.

जीवाजीवस्तुतत्त्वे पुण्यापुण्ये च बन्धमोक्षौ च ॥

द्रव्यानुयोगदीपः श्रुतविद्यालोकज्ञाननुते ॥ ६३ ॥

अर्थ— जीव, अजीव, पुण्य, पाप, बंध मोक्ष इत्यादि वस्तूवर द्रव्यानुयोगरूपी दीप (द्रव्यानुयोग

मोक्षमार्गदर्शक विवर्णिकाचार, अध्याय इहाना. पान १३८.

नांवाचें जें शास्त्र तोच कोणीएक दीप) श्रुतज्ञानरूप प्रकाश पसरतो. (सम्यग्ज्ञान असलें ह्मणजे, द्रव्या-
नुयोज्ञास्त्रांत प्रतिपादन केलेलीं जीवादितत्वे समजतात). तात्पर्य, सम्यग्ज्ञानानें प्रथमानुयोग, करणानुयोग,
चरणानुयोग णाणि द्रव्यानुयोग ह्या चारही प्रकारच्या शास्त्रांचें ज्ञान होतें. आणि जर सम्यग्ज्ञान नसेल
तर तें शास्त्रज्ञान होत नाही. हें सम्यग्ज्ञानाचें वर्णन झालें. आतां सम्यक्चारित्र्याचें वर्णन करितात—

सम्यक्चारित्र.

अथ चारित्रम्— हिंसादुतचौर्येभ्यो मैथुनसेवापरिग्रहाभ्यां च ॥

पापप्रणालिकाभ्यो विरतिः सञ्ज्ञस्य चारित्रम् ॥ ६४ ॥

अर्थ— हिंसा, खोटें भाषण, चोरी, स्त्रीसेवन आणि परिग्रह हीं जीं पातकाला जीवप्रदेशांत सहज
प्रवेश करतां येण्याचीं साधनें त्यांपासून निवृत्त होणें हें सम्यग्ज्ञानी मनुष्याचें चारित्र होत.

चारित्र्याचे दोन विभाग.

सकलं विकलं चरणं तत्सकलं सर्वसङ्गविरतानाम् ॥

अनगाराणां विकलं सागाराणां ससङ्गानाम् ॥ ६५ ॥

अर्थ— तें चारित्र सकल [संपूर्ण] आणि विकल [असंपूर्ण] असें दोन प्रकारचें आहे. त्यांत

सोमसेनकृत त्रैविंशिकाचार, अध्याय दहावा. पान ९३९.

सर्वसंग परित्याग करून जे मुनि झाले त्यांचे चारित्र सकल होय, आणि जे गृहस्थ असतात त्यांचे जे चारित्र ते विकल होय.

सागाराचे लक्षण.

अनाद्यविद्यादोषोत्थचतुःसंज्ञाज्वरातुराः ॥

शश्वत्संज्ञानविमुखाः सागारा विषयोन्मुखाः ॥ ६६ ॥

अर्थ— सागार [गृहस्थ] हे अनादिकालापासून प्राप्त झालेल्या अज्ञानापासून उत्पन्न झालेला जो चतुःसंज्ञारूपी ज्वर [आहार, भय, मैथुन आणि परिग्रह ह्या चार संज्ञा होत] त्याने पीडित झालेले असतात. सम्यग्ज्ञान प्राप्त करून घेण्याविषयी नेहमी विमुख असतात, आणि विषयसेवनाविषयी अत्यंत उत्सुक असतात, स्मरण असे जे असतात त्यांनाच सागार म्हणतात.

गृहस्थो मोक्षमार्गस्थो निर्मोहो नैव मोहवान् ॥

अनगारो गृही श्रेयान् निर्मोहो मोहिनो मुनेः ॥ ६७ ॥

अर्थ— कोणी गृहस्थ मोक्षमार्गप्रवृत्त असून मोहरहित असा जर असेल तर तो देखील अनगारच होय, आणि ज्याने घर सोडले आहे परंतु मोह सुटला नाही, तो अनगार नव्हे. स्मरण मोहयुक्त असलेल्या मुनीपेक्षा मोहरहित असलेला गृहस्थ फार चांगला.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा पान ५४०.

सम्पद्दृष्टिजीवाचे लक्षण.

अष्टमूलगुणाधारो सप्तव्यसनदूरगः ॥

सर्वगुरुवचनासक्तः सम्पद्दृष्टिः स उच्यते ॥ ६८ ॥

अर्थ— श्रावकाचे आठ मूलगुण धारण करणारा, सप्तव्यसनांपासून दूर असलेला, आणि गुरुच्या भाषणावर विश्वास ठेवणारा जो श्रावक, त्याला सम्पद्दृष्टि ह्मणतात.

गृहस्थाचे मूलगुणाष्टक.

तत्रादौ श्रद्धधज्जैनीमाज्ञां हिंसाभपासितुम् ॥

मद्यमांसमधून्युज्ज्मेत्पञ्चक्षीरफलानि च ॥ ६९ ॥

अर्थ— श्रावकाने सम्यक्त्वी व्हावयाचे असल्यास श्रीजिनेंद्रांनी सांगितलेल्या शास्त्रावर विश्वास ठेवून हिंसात्याग करण्याकरितां मद्य, मांस, मधु आणि पंचोदुंबर ह्यांचा त्याग अवश्य करावा. हेच श्रावकाचे आठ मूलगुण होत.

दुसरी मने.

अष्टैतान् गृहिणां मूलगुणान् स्थूलवधादि वा ॥

फलस्थाने स्मरेत् धूतं मधुस्थान इहैव च ॥ ७० ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अव्याय दहावा, पान ९४१.

अर्थ— किंवा स्थूलहिसाविरति, स्थूलासत्याविरति, स्थूलचौर्यविरति, स्थूलावस्त्रचर्पविरति आणि स्थूलपरिग्रहविरति हे पांच; मद्यत्याग, मांसत्याग आणि द्यूतत्याग हे तीन, मिळून आठ होतात. हेही आठ मूलगुण समजावेत.

मद्यपलमधुनिशाशनपञ्चफलीविरतिपञ्चकासनुती ॥

जीवदया जलगालनमिति च क्वचिदष्टमूलगुणाः ॥ ७१ ॥

अर्थ— मद्यत्याग, मधुत्याग, मांसत्याग, रात्रिभोजनत्याग, पंचोदुंबरत्याग, पंचरुपमेष्टिनमस्कार, जीवदया आणि जलगालन हे श्रावकाचे आठ मूल गुण होत; असे कित्येकांचे मत आहे.

गृहस्थान्या चारित्र्याचे तीन भेद.

गृहिणां त्रेधा तिष्ठत्यणुगुणशिक्षाव्रतात्मकं चरणम् ॥

पञ्चत्रिचतुर्भेदं त्रयं यथासंख्यमाख्यातम् ॥ ७२ ॥

अर्थ— गृहस्थांचे चारित्र अणुव्रत, गुणव्रत आणि शिक्षाव्रत असे तीन प्रकारचे आहे. त्यांत अणुव्रताचे पांच भेद आहेत, गुणव्रताचे तीन आणि शिक्षाव्रताचे चार असे भेद आहेत.

अणुव्रताचे लक्षण.

प्राणातिपातवितथव्याहारस्तेयकाममूर्च्छाभ्यः ॥

समिसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान १४२.

स्थूलेभ्यः पापेभ्यो व्युपरमणमणुव्रतं भवति ॥ ७३ ॥

अर्थ— स्थूलहिंसा, स्थूलानृत, स्थूलचौर्य, स्थूलव्रह्मचर्य आणि स्थूलपरिग्रह ह्यांपासून निवृत्त होणे ह्यास अणुव्रत म्हणतात.

हिंसात्यागाचें प्रयोजन.

स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं हिनस्त्यात्मा कषायवान् ॥

पूर्वं प्राप्यन्तराणां न पश्चात्स्वादा न वा वधः ॥ ७४ ॥

अर्थ— रागद्वेषादि कषायांनीं युक्त झालेला आत्मा हा कषायवान् झाल्यामुळे प्रथम आपण आपल्याला मास्तो. मग दुसऱ्या प्राण्याचा वध होवो किंवा न होवो.

स्थूलहिंसात्यागाचें स्वरूप.

सङ्कल्पात्कृतकारितमननाद्योगत्रयस्य चरसत्त्वान् ॥

न हिनस्ति यत्तदाहुः स्थूलवध्नाद्विरमणं निपुणाः ॥ ७५ ॥

अर्थ— मन, वाणी आणि शरीर ह्या तिहींच्या योगानें तसजीवाची हिंसा स्वतः न करणें, दुसऱ्याकडून न करविणें आणि करित अगलेल्या किंवा करणाऱ्या अशा कोणाला आपली संमति न दाखविणें ह्यांस 'स्थूलहिंसाविरति किंवा अहिंसाणुव्रत' असें शास्त्रज्ञ म्हणतात.

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय द्वादश. पान १४३.

अहिंसाशुभ्रताचे अतीचार,

छेदनबन्धनपीडनमतिभारारोपणं व्यतीचाराः ॥

आहारवारणाऽपि च स्थूलबन्धाद्व्युपरतेः पञ्च ॥ ७६ ॥

अर्थ— कोणाला तरी कांपणें, बांधून घालणें, पीडा देणें, अतिशय ओझे घालणें आणि आहार न देणें हे अहिंसाशुभ्रताचे पांच अतीचार आहेत. ते अहिंसाशुभ्रत करणाऱ्यानें करूं नयेत.

सत्याशुभ्रताचें स्वरूप.

स्थूलमलीकं न वदति न परान्वादयति सत्यमपि विषदे ॥

यत्तद्वदन्ति सन्तः स्थूलमृषावादवैरमणम् ॥ ७७ ॥

अर्थ— मोठें खोटें न बोलणें (लोकांस हें बोलणें खोटें असें जें सहज समजण्यासारखें आहे, तसलें भाषण आपण स्वतः न बोलणें) दुसऱ्याकडून न बोलविणें आणि दुसऱ्याला ज्यामुळें त्रास भोगावा लागेल असें खरें भाषणही स्वतः न करणें, व दुसऱ्याकडून न करविणें, हास स्थूलासत्याविराति किंवा सत्याशुभ्रत असें विद्वान् लोक ह्मणतात.

सत्याशुभ्रताचे अतीचार,

परिवादरहोभ्याख्यापैशुन्यं कूटलेखकरणं च ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान १४४.

न्यासापहारिताऽपि च व्यतिक्रमाः पञ्च सत्यस्य ॥ ७८ ॥

अर्थ— दुसऱ्याची निंदा करणे, गुप्त गोष्ट सांगणे, चहाडी करणे, खोटा लेख लिहिणे आणि दुसऱ्याची ठेव घेणे हे पांच सत्याणुव्रताचे अतीचार आहेत. ते करूं नयेत.

अचौर्याणुव्रताचे स्वरूप.

निहितं वा पतितं वा सुविस्मृतं वा परस्वमविसृष्टम् ॥

न हरति यन्न च दत्ते तदकृशचौर्यादुपारमणम् ॥ ७९ ॥

अर्थ— ठेवलेली, पडलेली, किंवा विसरलेली अशी दुसऱ्याची वस्तु त्याने दिल्यावांचून आपण न घेणे, व दुसऱ्यास न देणे हास स्थूलचौर्यविरति किंवा अचौर्याणुव्रत म्हणतात.

अचौर्याणुव्रताचे अतीचार.

चौरप्रयोगचौरार्थादानविलोपसदृशसम्मिश्राः ॥

हीनाधिकविनिमानं पश्चास्ते ये व्यतीपाताः ॥ ८० ॥

अर्थ— चोरीचा उपाय सांगणे, दुसऱ्याने चोरलेले पदार्थ घेणे, राजाची आज्ञा मोडणे, अधिक किमतीच्या पदार्थात कमी किमतीचा पदार्थ मिसळणे आणि माप कमीजास्ती करणे हे अचौर्यव्रताचे पांच अतीचार आहेत.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान १४९.

परदारनिवृत्ति अणुव्रताचें स्वरूप.

न च परदारान् गच्छति न परान् गमयति च पापभीतेर्यत् ॥

सा परदारनिवृत्तिः स्वदारसन्तोषनामापि ॥ ८१ ॥

अर्थ — पापाच्या भीतीमुळे परस्त्रीशी आपण समागम न करणें आणि दुसऱ्याकडून न कराविणें, आणि स्वस्त्रीविषयी संतुष्ट असणें, ह्याला परदारविरति नांवाचें अणुव्रत ह्मणतात.

परदारनिवृत्त्याणुव्रताचे अतीचार.

अन्यचिवाहकरणानङ्गक्रीडाघटित्वविपुलतृषः ॥

इत्वारिकागमनं चास्मरस्य पञ्च व्यतीचाराः ॥ ८२ ॥

अर्थ— दुसऱ्याचें लग्न जुळविणें किंवा करणें, भलत्याच इंद्रियाचे ठिकाणीं कामलाला करणें, कामोत्पादक भाषण बोलणें, स्वस्त्रीविषयी अत्यंत आसक्ति करणें आणि वेश्येकडे कामसेवनाकरितां जाणें हे पांच परदारविरतिव्रताचे अतीचार आहेत, ते करूं नयेत.

परिग्रहपरिमाणानुव्रताचें स्वरूप.

धनधान्यादिग्रन्थं परिमाय ततोऽधिकेषु निस्पृहता ॥

परिमितपरिग्रहः स्यादिच्छापरिमाणनामाऽपि ॥ ८३ ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय दहावा. पान १४६.

अर्थ— धन, धान्य वगैरे जो परिग्रह, त्याचें परिमाण करून (अमुक इतकें द्रव्य मी सांठवीन ; अमुक इतकें धान्य सांठवीन असें परिमाण ठरवून) त्यापेक्षां अधिकाची इच्छा न करणें ; ह्याला परिग्रहपरिमिति किंवा इच्छापरिमाण असें ह्मणतात.

परिग्रहपरिमाणव्रताचे अर्तीचार.

अतिवाहनातिसंग्रहविस्मयलोभातिभारवहनानि ॥

परिमितपरिग्रहस्य च विज्ञेयाः पञ्च लक्ष्यन्ते ॥ ८४ ॥

अर्थ— घोडे, गाढ्या वगैरे वाहनें अधिक वाळगणें, गरज नसलेल्या वस्तूचा पुष्कळ संग्रह करणें, दुसऱ्याची संपत्ति पाहून आश्चर्य मानणें, लोभ असणें आणि आपल्याला न जाईल असें ओझे घेणें हे पांच परिग्रहपरिमाणाचे अर्तीचार आहेत.

सहा अणुव्रतें.

वधादसत्याचौर्याच्च कामाद्यन्थाभिवर्तनम् ॥

पञ्चकाणुव्रतं रात्रिभुक्तिः षष्ठमणुव्रतम् ॥ ८५ ॥

अर्थ— हिंसा, असत्य, चौर्य, स्त्रीसंग आणि परिग्रह ह्या प्रत्येकापासून निवृत्त होणें हीं पांच अणुव्रतें आहेत. आणि रात्रिभोजनाचा त्याग करणें हें सहावें अणुव्रत आहे.

सोमसेनकृत तैवणिकाचार, अध्याय दहावा. पान १४७.

रात्रिभोजनत्याग करणाऱ्याचा भोजनकाल.

अन्हो मुखेऽवसाने च यो द्वे द्वे घटिके त्यजेत् ॥

निशाभोजनदोषज्ञोऽश्नात्यसौ पुण्यभोजनम् ॥ ८६ ॥

अर्थ— प्रातःकालीच्या आरंभीच्या दोन घटिका टाकून, आणि सायंकालच्या शेवटच्या दोन घटिका टाकून जो भोजन करतो, तो श्रावक रात्रिभोजनाचा दोष जाणणारा असल्याने पुण्यकारक भोजन करतो, असे समजारे.

अणुव्रतें पाळल्याचें फल.

पञ्चाणुव्रतनिधयो निरतिक्रमणाः फलन्ति सुरलोकम् ॥

यन्नावधिरष्टगुणा विद्यन्ते कामदा नित्यम् ॥ ८७ ॥

अर्थ— पांच अणुव्रतें पाळणारे आणि अतीचार न होऊं देणारे असे जे जीव असतात ते-ज्या ठिकाणीं इच्छित फल देणारे अवधिदर्शन आणि आठ मूल गुण नेहमीं असतात- अशा स्वर्गाची प्राप्ति करून घेतात. गुणव्रतें.

दिग्व्रतमनर्थदण्डव्रतं च भोगोपभोगपरिमाणम् ॥

अनुब्रह्मणादगुणानामाल्यन्ते गुणव्रतान्यार्याः ॥ ८८ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ६४८.

अर्थ— दिग्घृत, अनर्थदंडव्रत आणि भोगोपभोगपरिमाण ही तीन व्रते गुणांना वादविणारी असल्याने ह्यांना गुणव्रते असे म्हणतात.

दिग्घृताचे स्वरूप.

दिग्घृतं परिगणितं कृत्वाऽतोऽहं बहिर्न यास्यामि ॥

इति सङ्कल्पो दिग्घृतमाप्त्यनुपापनिवृत्तये ॥ ८९ ॥

अर्थ— दहाही दिशांच्या बाजूस मोजून मर्यादा करून, ह्या मर्यादेच्या बाहेर मी जाणार नाही, असा मरणापर्यंतचा संकल्प पापनिवृत्तीकरिता करणे; ह्याला दिग्घृत म्हणतात.

मकराकरसरिदटवोगिरिजनपदयोजनानि मर्यादाम् ॥

प्राह्मर्दिशां दशानां प्रतिसेहारे प्रसिद्धानि ॥ ९० ॥

अर्थ— समुद्र, नद्या, अरण्य, पर्वत आणि देश (गावे) ह्यांच्या दहा दिशांच्या बाजूस मर्यादा कराव्यात. किंवा 'अमुक योजने पर्यंत' अशी मर्यादा करावी; आणि त्याच्या बाहेर जाऊ नये.

दिग्घृताचे अतीचार.

ऊर्ध्वाधस्तिर्यग्व्यतिपाताः क्षेत्रवृद्धिरवधनाम् ॥

विस्मरणं दिग्विस्मरणं तस्याशाः पञ्च मन्यन्ते ॥ ९१ ॥

सीमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय दहावा पान १४९.

अर्थ— ऊर्ध्वभागांत पूर्वी केलेल्या मर्यादेचे उलंघन करणे, खालच्या भागांत मर्यादेचे उलंघन करणे, वाजूच्या मर्यादेचे उलंघन करणे, पूर्वी ठरविलेल्या क्षेत्रापेक्षा अधिक क्षेत्र वाढविणे आणि पूर्वी केलेली मर्यादा विसरणे हे पांच दिग्विरतिव्रताचे अतीचार आहेत.

अनर्थदंडव्रताचे स्वरूप.

अभ्यन्तरं दिग्वचेरपार्थकेभ्यः सपापयोगेभ्यः ॥

विरमणमनर्थदण्डव्रतं विदुर्व्रतधराग्रण्यः ॥ ९२ ॥

अर्थ— आपण जी देशमर्यादा केली असेल त्या मर्यादेत कारणावांचून घडणारी जी पातके, त्यांपासून निवृत्त होणे, ह्यांस व्रती पुरुष अनर्थदंडविरतिव्रत समजतात.

अनर्थदंडव्रताचे अतीचार.

पापोपदेशहिंसादानापध्यानदुःश्रुतीः पञ्च ॥

प्राहुः प्रमादचर्यामनर्थदण्डानदण्डधराः ९३ ॥

अर्थ— दंडाला (अशुभमन, अशुभवचन अशुभकाय ह्यांना) न धारण करणारे जे गणधर ते पापोपदेश हिंसादान, अपध्यान, दुःश्रुति आणि प्रमादचर्या असे पांच प्रकारचे अनर्थदंड आहेत असे म्हणतात. किंवा ह्या पांचांसही अनर्थदंड असे म्हणतात.

सोमसेनकृता वैवर्णिकाचार, अध्याय द्वावा. पान ११०.

पापेऽपदेश.

निर्यक्छेदशवणिज्याहिसारम्मप्रलम्भनादीनाम् ॥

कथाप्रसङ्गप्रसवः स्मर्तव्यः पाप उपदेशः ॥ ९४ ॥

अर्थ— पशुपक्षी इत्यादि निर्यक् जीवांना पीडा करणे, व्यापार करणे, हिंसा करणे, शेतकी, लोकांना फसविणे, वगैरेच्या संबंधाने गोष्टी बोलण्याचा प्रसंग आणणे, हा पापेऽपदेश समजावा.

हिंसादान.

परशुकृपाणखनित्रज्वलनायुधशृङ्खलादीनाम् ॥

वधहेतूनां दानं हिंसादानं ऋचन्ति बुधाः ॥ ९५ ॥

अर्थ— हिंसेला साधनीभूत असलेल्या ज्या-कुऱ्हाड, तरवार, कुदळ अग्नि, शस्त्र, शिंग, साखळी वगैरे-वस्तू, त्या देणे, हास हिंसादान झणतात.

अपध्यान.

वधबन्धच्छेदादेर्द्वेषाद्रागाच्च परकलत्रादेः ॥

आध्यानमपध्यानं शासति जिनशासने विशदाः ॥ ९६ ॥

अर्थ— एखाद्याच्या द्वेषामुळे त्याचा वध कराना, त्याला बांधून घालावे, त्याचा एखादा अवयव

सामसेनेकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५६१.

कांपावा असा विचार करणे, आणि प्रेमाने परस्त्रीचे चिंतन करणे, ह्याला जैनशास्त्रांत प्रवीण असलेले पंडित अपभ्यास असें ह्मणतात.

दुःश्रुति.

आरम्भसङ्गसाहसमिथ्यात्वद्वेषरागमदमदनैः ॥

चेतः कलुषयतां श्रुतिरपथियां दुःश्रुतिर्भवति ॥ ९७ ॥

अर्थ— हिंसा घडविणारा उद्योग, परिग्रह, धाडस, मिथ्यात्व, द्वेष, राग, गर्व आणि कामेच्छा ह्यांच्या योगाने अंतःकरण विघडविणारी जीं दुष्टांची भाषणे, त्यांचे श्रवण करणे, ह्याला दुःश्रुति असें ह्मणतात.

प्रमादचर्या.

क्षितिसलिलदहनपवनारम्भं विफलं वनस्पतिच्छेदम् ॥

सरणं सारणमपि च प्रमादचर्या प्रभाषन्ते ॥ ९८ ॥

अर्थ— कारणावांचून व्यर्थ जमीन खणणे, पाण्यावर कांटीने मारणे, कारणावांचून अग्नि पेटविणे, वायूवर आघात करणे, विनाकारण झाडे तोडणे, उगीच हिंडणे आणि दुसऱ्यास हिंदावयास लावणे ह्याला प्रमादचर्या असें ह्मणतात.

अनर्थदंडविरतीचे अतीचार.

सीमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय दहावा: पान ११२.

कन्दर्पे कौत्कुच्यं मौख्यमतिसाधनं पञ्च ॥

असमीक्ष्य चाधिकरणं व्यतीतयोऽनर्थदण्डकृद्भिरनेः ॥ १९ ॥

अर्थ— स्त्रीसंभोगाची इच्छा व्यक्त होईल अशी थट्टेने भाषणे करणे, त्या प्रकारच्याच अंगचेष्टा करणे, व्यर्थ बडबड करणे, भोगोपभोगाची सामग्री बिनाकारण वाढविणे, आणि विचार केल्यावांचून कारणापेक्षा अधिक कांहीतरी करणे, हे पांच अनर्थदंडविरतिव्रताचे अतीचार आहेत.

भोगोपभोगपरिमाणव्रत.

अक्षार्थानां परिसंख्यानं भोगोपभोगपरिमाणम् ॥

अर्थवतामप्यवधौ रागरतीनां तनूकृतये ॥ १०० ॥

अर्थ— ज्यांचे अवश्य कारण आहे अशा-इंद्रियसेव्य-विषयांची मर्यादा ठरविणे, ह्याला भोगोपभोगपरिमाणव्रत क्षणतात. हे व्रत रागादि मनोविकार कमी करण्याकरितां अवश्य करावे.

भोग आणि उपभोग ह्यांचे लक्षण.

भुक्त्वा परिहानव्यो भोगो भुक्त्वा पुनश्च भोक्तव्यः ॥

उपभोगोऽशनवसनप्रभृतिः पाञ्चेन्द्रियो विषयः ॥ १०१ ॥

अर्थ— एकवार अनुभवल्याने त्याज्य होणारा 'क्षणजे दुसऱ्या वेळीं अनुभव करतां न येणारा' असा

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ९९३.

जो पंचेद्रियांचा विषय असलेला पदार्थ त्यास भोग ह्मणतात. जसे खाण्याचे पदार्थ. आणि ज्याचा पुनः पुनः अनुभव करता येतो असा जो पंचेद्रियांचा विषय त्यास उपभोग ह्मणतात. जसे वस्त्र जेव्हे पदार्थ. हा भोग आणि उपभोग ह्या शब्दांचा अर्थ सांगितला आहे.

मधुमांसमद्यवर्जन.

असहतिपरिहारार्थं क्षौद्रं पिशितं प्रमादपरिहृतये ॥

मद्यं च वर्जनीयं जिनचरणौ शरणमुपयानैः ॥ १०२ ॥

अर्थ— जिनचरणांची भक्ति करणाऱ्या श्रावकानें तस जीवांची हिंसा होऊ नये ह्मणून, मद्य आणि मांस वर्ज्य करावें. आणि आपल्या हातून प्रमाद होऊ नये ह्मणून मद्य वर्ज्य करावें.

व्रतिकांनीं त्याच पदार्थ.

अल्पफलबहुविघातान्मूलकमाद्राणि शुद्धयेराणि ॥

नवनीतनिम्बकुसुमं कैतकमित्येवमवहेयम् ॥ १०३ ॥

अर्थ— ज्यापासून फल थोडें, परंतु पुष्कळ तस जीवांचा नाश मात्र होतो असे असल्यामुळे, मुळा, आले, लोणी, निंबाचे फूल, केवडा ह्या पदार्थांचा त्याग करावा.

उद्धृत्यागार्थे कारण.

सोमसंस्कृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा, पान ११४.

सूक्ष्माः स्थूलास्तथा जीवाः सन्त्युदुम्बरमध्यगाः ॥

तन्निमित्तं जिनोद्दिष्टं पञ्चोदुम्बरवर्जनम् ॥ १०४ ॥

अर्थ— सूक्ष्म आणि स्थूल असे दोनी प्रकारचे जीव उदुंबरांत असतात. ह्यापून श्रीजिनांनीं पंचोदुंबरांचा त्याग करण्यास सांगितले आहे.

फलभक्षणत्याग,

रससम्पृक्तफलं यो दशतित्रसतनुरसैश्च सम्मिश्रम् ॥

तस्य च मांसनिवृत्तिर्विफला खलु भवति पुरुषस्य ॥ १०५ ॥

अर्थ— त्रसजीवांच्या शरीररसानें युक्त असलेले असे रसभरित फल जो भक्षण करतो, त्या पुरुषाणें मांसत्याग केलेला व्यर्थ आहे; असे समजावें.

गालितजल वगैरेंत जंतु होण्याचा काल.

गालितं शुद्धमप्यम्बु सम्मूर्च्छति सुहर्ततः ॥

अहोरात्रासदुष्णं स्यात्काञ्जिकं दूरवन्दिहम् ॥ १०६ ॥

अर्थ— गाळलेले असे शुद्ध पाणीही दोन घटिकांनीं जीवयुक्त होतें. तेंच (गाळलेले) पाणी तापविलें असतां एक दिवसानें त्यांत जीव उत्पन्न होतात, आणि कांजींत ती थंड झाल्याबरोबर जीव उत्पन्न होतात.

सोमसेनश्रुत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा पान ५१५.

तिलतण्डुलतोयं च प्रासुकं भ्रामरीगृहे ॥

न पानीयं मतं तस्मान्मुखशुद्धिर्न जायते ॥ १०७ ॥

अर्थ— भिक्षेकरितां गेलेल्या घरांतील तीळ तांदुळ ह्यांनीं मिश्र केलेले पाणी शुद्ध समजावें. परंतु तें वास्तविक पाणी नसल्यानें, तें तोंड धुण्याच्या वर्गेरे उपयोगीं नाही.

जल निर्जेतुक होण्यास उपाय.

एलालवक्कतिलतण्डुलचन्दनाद्यैः । कर्पूरकुंकुमनमालसुपल्लवैश्च ॥

सुप्रासुकं भवति स्वादिरभस्मचूर्णैः । पानीयमग्निपचितं त्रिफलाकषायैः ॥ १०८ ॥

अर्थ— वेलदोडे, लवंगा, तीळ, तांदुळ, चंदन, कापूर, केशर, ताडाचीं कोवळीं पानें, खैराचीं राख, अग्नि आणि त्रिफलेचा (हिरडा, बेहेडा, आवळकाठी ह्यांचा) काढा ह्यांतील कशानाही योग पाण्यास केला असतां पाणी निर्जेतुक होतें.

चम्मगदे जलगेहे उपज्जह विघलतिथं पंचिदियं ॥

संधाने पुण भुत्ते सीइजुए मंसवए अइचारी ॥ १०९ ॥

अर्थ— चामड्याच्या बुदल्यांतील पाणी किंवा तेल ह्यांत विकलेंद्रिय आणि पंचेंद्रिय (?) जीव उत्पन्न होतात, ह्मणून तें त्याज्य आहे. आंघलेला पदार्थ भक्षण केल्यानें मांसत्यागव्रताचा अतीचार होतो.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा, पान ११९.

[चामड्याच्या बुदल्यांतील पाणी वगैरेंत पंचेंद्रिय जीव कसे उत्पन्न होतात ? ही शंका आहे.]

शिक्षाव्रताचे भेद.

देशावकाशिकं वा सामयिकं प्रोषधोपवासो वा ॥

वैयावृत्यं शिक्षाव्रतानि चत्वारि शिष्टानि ॥ ११० ॥

अर्थ— देशावकाशिक, सामयिक, प्रोषधोपवास आणि वैयावृत्य हीं चार शिक्षाव्रते आहेत.

देशावकाशिकाची मर्यादा.

गृहदारग्रामाणां क्षेत्रनदीदावयोजनानां च ॥

देशावकाशिकस्य स्मरन्ति स्मिन्नां नपोगृह्णाः ॥ १११ ॥

अर्थ— घर, दार, गांव, शेत, नदी, अरण्य किंवा योजन ह्या देशावकाशिकव्रताच्या मर्यादा होत. असें मुनि मानतात.

सामयिकव्रत.

आममयमुक्ति मुक्तं पञ्चायानामशेषभावेन ॥

सर्वत्र च सामयिकाः सामयिकं नाम शंसन्ति ॥ ११२ ॥

अर्थ— काहीं एका विषयित कालापर्यंत हिंसादि पांच प्रकारच्या पातकांचा सर्वप्रकारें त्याग करणे

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५५७.

ह्याला सामायिक शिक्षाव्रत ह्मणतात.

प्रोषधोपवास.

पर्वण्यष्टम्यां च ज्ञातव्यः प्रोषधोपवासस्तु ॥

चतुरम्यवहार्याणां प्रत्याख्यानं सदेच्छाभिः ॥ ११३ ॥

अर्थ - चतुर्दशी आणि अष्टमी ह्या दिवशीं व्रत करण्याच्या इच्छेनें चारही प्रकारच्या आहाराचा दिवसभर त्याग करणें, ह्याला प्रोषधोपवासव्रत ह्मणतात.

वैयावृत्य.

दानं वैयावृत्यं धर्माय तपोधनाय गुणनिधये ॥

अनपेक्षितोपचारोपक्रियमगृहाय बिभवेन ॥ ११४ ॥

अर्थ - सम्यक्त्वादि गुणांचा समुद्र अशा अनगार तपस्व्याला (यतीला) धर्माच्या बुद्धीनें-त्यानें आपली स्तुति करावी, किंवा कांहीं तरी प्रत्युपकार करावा अशी इच्छा न करता-दान करणें; ह्याला वैयावृत्य नांवाचें शिक्षाव्रत ह्मणतात.

व्यापसेर्न्यपनोदः पदयोः संवाहनं च गुणरागात् ॥

वैयावृत्यं यावानुपगृह्योऽपि संयमिनाम् ॥ ११५ ॥

संमलेनवृत्तं त्र्यवर्णिक्काचार, अध्याय दहावा, पान ९९८.

अर्थ— संयमी मुनीचे-सद्गुणाविपर्यया प्रेमाशुद्धे-लेश बालविणे, त्याचे पाय रंगडणे, आणि दुस-
राही शक्य तितका त्याचा उपयोग करणे, ह्याला देखील वैवाहृत्य शिक्षाव्रतच स्मणतात.

दानविधि.

नवपुण्यैः प्रतिपत्तिः सप्तगुणसमाहितेन शुद्धेन ॥

अपसूनारम्भाणामार्याणामिष्यते दानम् ॥ ११६ ॥

अर्थ— सप्तगुणांनी युक्त असलेल्या शुद्धभावाच्या योगे करून नऊ प्रकारच्या पुण्यकर्मांनी यतीचा
सत्कार करून पापनिवृत्त झालेल्या श्रावकांनी त्यांना दान करणे योग्य आहे.

नऊ पुण्यकर्मे.

स्थापनमूचैःस्थानं पादोदकमर्चनं प्राणामश्च ॥

वाक्कायहृदयैषणशुद्धय इति नवविधं पुण्यम् ॥ ११७ ॥

अर्थ— यतीला आदरपूर्वक वसविणे, उच्चस्थान देणे, पाय धुण्यास पाणी देणे, पूजा करणे, नमस्कार,
वाणीची शुद्धि, शरीराची शुद्धि, आणि एषणाशुद्धि, (पाहून अन्न देणे) ही नऊ पुण्यकर्मे समजावीत.

दाल्याचे सात गुण.

अहं भक्तिस्तुष्टिर्विज्ञानमलुब्धता क्षमा सत्त्वम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ११९.

यत्नैते सप्तगुणास्तं दातारं प्रशंसन्ति ॥ ११८ ॥

अर्थ— श्रद्धा, भक्ति, संतोष, ज्ञान, निर्लोभपणा, क्षमा आणि धैर्य हे सात गुण ज्याच्या ठिकाणी असतील त्या दात्याची सर्व लोक स्तुति करतात.

श्रावकाच्या एकादश प्रतिमा.

अथैकादश प्रतिमाः ॥ दंसण चय सामाहय पोसह सच्चित्त राहभत्तेय ॥

बंधारंभपरिग्गह अणुमणुमुद्दिह देशविरदेदे ॥ ११९ ॥

अर्थ— आतां श्रावकाच्या अकरा प्रतिमा सांगतात—दर्शन, व्रत, सामायिक, प्रोषध, सच्चित्तविरति, रात्रिभोजनत्याग, ब्रह्मचर्य, आरंभत्याग, परिग्रहत्याग, अनुमत्तित्याग आणि जडिष्ट्याग ह्या श्रावकाच्या अकरा प्रतिमा आहेत. ह्या प्रतिमा धारण करणारे श्रावक पांचव्या गुणस्थानांतील होत.

सच्चित्तविरतिव्रत.

दर्शनव्रतसामायिकप्रोषधोपवासकाः ॥

प्रोक्ताःशामेव प्रोचेऽथ सचित्तव्रतलक्षणम् ॥ १२० ॥

मूलफलशाकशाखाकरीरकन्दप्रसूनबीजानि ॥

नामानि योऽस्ति सोऽयं सचित्तविरतौ दयामूर्तिः ॥ १२१ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५६०.

अर्थ— दर्शन, व्रत, सामायिक आणि प्रोषधोपवास ह्या चार प्रतिभा पूर्वी सांगितल्या आहेत. झणून सचित्तविरति नांवाच्या प्रतिभेचे लक्षण सांगतो. मूळें, फळें, पालाभाज्या, कोंब, गड्डे, फुलें आणि बीजे हे पदार्थ ओले असतांना जो खात नाही, तो दयालु श्रावक सचित्तविरत समजावा.

सचित्तविरतिव्रतीकांचा प्रशंसा.

येन साचित्तं त्यक्तं दुर्जयजिह्वाऽपि निर्जिता तेन ॥

जीवदया तेन कृता जिनवचनं पालितं तेन ॥ १२२ ॥

अर्थ— ज्याने सचित्त (सजीव) पदार्थांचा त्याग केला, त्याने अजिंक्य अशी आपली रसना जिकली, त्याने जीवांवर दया केली, आणि श्रीजिनेंद्राचे वचनही त्याने पाळिले!!!

प्रासुकांचें लक्षण.

तत्तं सुक्कं पक्कं अंबिललवणेन मीसियं दब्बं ॥

जंतेनापरिच्छिन्नं तं सब्बं पाशुयं भणियं ॥ १२३ ॥

अर्थ— अर्घावर तापविलेले, सुकविलेले, मीठ घतलेली अंबील आणि ज्यांत जंतु झालेले नाहीत अशा सर्व द्रव्यांना (भक्ष्य पदार्थांना) प्रासुक असें झणतात.

रतिभुक्तविरति.

सौमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान १६१.

अन्नं पानं खाद्यं लेह्यं नाश्नाति यो विभावर्षीम् ॥

स च रात्रिभुक्तविरतः सत्त्वेष्ट्वनुकम्पमानमनाः ॥ १२४ ॥

अर्थ— अन्न, पान, खाद्य आणि लेह्य असा चार प्रकारचा आहार ज्या दयालु श्रावकांनै रात्री वर्ज्य केला, तो रात्रिभुक्तविरत समजावा.

रात्रिभुक्तविरताची प्रशंसा.

यो निशि भुक्तिं मुञ्चति तेनानशनं कृतं च षण्मासम् ॥

संवत्सरस्य मध्ये निर्दिष्टं मुनिवरेणेति ॥ १२५ ॥

अर्थ— ज्याने रात्रिभोजनाचा त्याग केला त्याने एका संवत्सरांत सहा महिने उपवास केल्यासारखे होते, असे मुनिवराने सांगितले आहे.

रात्रिभुक्तव्रताचे दुसरे स्वरूप.

मणवयणकायकदिकारिदाणुमोदेहि मेहुणम् ॥

णवधा दिवसस्मिजो विषज्जादिगुणस्मि सावओ छट्ठो ॥ १२६ ॥

अर्थ— मन, वचन आणि काय ह्यांतील प्रत्येकाचे करणे, करविणे आणि अनुमोदन देणे अशा नऊ प्रकारांनी दिवसा येथुनाचा त्याग करणे ह्यालाही रात्रिभुक्तव्रतच झणतात.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा पान १६२.

ब्रह्मचर्याचें स्वरूप.

पुनर्वत्त णवविहाणं पि मेव्हणं सव्वदा विवज्जन्तो ॥

इच्छकहादिणिवत्ती सत्तमं वंछचारी सो ॥ १२७ ॥

अर्थ— पूर्वी नऊ प्रकारांनी ज्या मैथुनाचा दिवसा त्याग केला आहे त्याचा पुढें सर्वदा त्याग करणें, आणि स्त्रियाविषयी गोष्टी बगैरे न बोलणें, झाला ब्रह्मचर्यव्रत संप्रतात.

ब्रह्मचान्याचे भेद.

उपनयावलम्बौ आदीक्षिता गृह्नैष्ठिकाः ॥

आवकाध्ययने प्रोक्ताः पंचधा ब्रह्मचारिणः ॥ १२८ ॥

अर्थ— उपनयब्रह्मचारी, अवलम्बब्रह्मचारी, अदीक्षितब्रह्मचारी, गृहब्रह्मचारी आणि नैष्ठिकब्रह्मचारी असें ब्रह्मचान्याचे पांच भेद आवकाध्ययनसूत्रांत सांगितले आहेत.

उपनयब्रह्मचान्याचें लक्षण.

ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो मिक्षुश्च सप्तमे ॥

चत्वारो ये क्रियाभेदादुक्ता वर्णवदाश्रमाः ॥ १२९ ॥

आवकाचारसूत्राणां विचाराभ्यासतत्परः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५६३.

गृहस्थधर्मशक्तश्चोपनयब्रह्मचारिकः ॥ १३० ॥

अर्थ— ब्रह्मचारी, गृहस्थ वानप्रस्थ आणि भिक्षु असे चार आश्रम—ज्याप्रमाणे क्रियाभेदांमुळे ब्राह्मणादि चार वर्ण भिन्न आहेत, त्याप्रमाणे क्रियाभेदांमुळे भिन्न असलेले असे—सातव्या अध्यायांत सांगितले आहेत. त्यांत श्रावकाध्ययनसूत्राचा विचार करून गृहस्थधर्म आचरण्यास समर्थ असा जो श्रावक, त्यास उपनय ब्रह्मचारी होणावे.

अवलंबब्रह्मचान्याचे लक्षण.

स्थित्वा क्षुल्लकरूपेण कृत्वाऽऽभ्यासं सदाऽऽगमे ॥

कुर्याद्विवाहं सोऽब्राचलम्बब्रह्मचारिकः ॥ १३१ ॥

अर्थ—गरीबीने वागून व सर्वदा अगमाचा अभ्यास करून, जो विवाह करतो तो अवलंबब्रह्मचारी श्रावक समजावा.

अदीक्षब्रह्मचान्याचे लक्षण.

विना दीक्षां व्रतासक्तः शास्त्राध्ययनतत्परः ॥

पठित्वोद्वाहं यः कुर्यात्सोऽदीक्षब्रह्मचारिकः ॥ १३२ ॥

अर्थ— दीक्षा ग्रहण केल्यावांचून व्रत करण्याविषयी तत्पर असलेला आणि शास्त्राध्ययन करण्यांत

सोमसेनवृत्त त्रवर्णिकाचार, अध्याय द्वाविंश, पान १६४.

गदून गेलेला, व शास्त्राध्ययन समाप्त करून विवाह करणारा असा जो श्रावक तो अदीक्षाब्रह्मचारी समजावा.

गूढब्रह्मचर्याचें लक्षण.

आ बाल्याच्छास्त्रसत्प्रीतः पित्रादीनां हठात्पुनः ॥

पठित्वोद्वाहं यः कुर्यात्स गूढब्रह्मचारिकः ॥ १३३ ॥

अर्थ— लहानपणापासून शास्त्राभ्यास करण्यांत रत झालेला व शास्त्राभ्यास संपल्यावर पिता वगैरे वडील मनुष्यांच्या बलात्कारामुळे ज्याने विवाह केला आहे असा जो श्रावक तो गूढब्रह्मचारी समजावा.

नैष्ठिकब्रह्मचर्याचें लक्षण.

यावज्जीवं तु सर्वस्त्रीसङ्गं करोति नो कदा ॥

नैष्ठिको ब्रह्मचारी स एकवस्त्रपरिग्रहः ॥ १३४ ॥

अर्थ— जो यावज्जीव कोणत्याही स्त्रीचा समागम न करील व ज्याने एका वस्त्राचाचून अन्य परिग्रह घाळलेला नाही तो नैष्ठिकब्रह्मचारी समजावा.

गृहस्थाचें लक्षण.

सन्ध्याध्ययनपूजादिकर्मसु तत्परो महान् ॥

त्यागी भोगी दयालुश्च सद्गृहस्थः प्रकीर्तितः ॥ १३५ ॥

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५६५.

अर्थ:— संध्या, अध्ययन (स्वाध्याय) पूजा वर्गेरे कर्मे करण्याविषयी तत्पर असून, दान करणारा उपभोग घेणारा व जीवदया करणारा असा जो असेल तो उत्तम गृहस्थ समजावा.

वानप्रस्थलक्षण.

प्रतिमैकादशधारी ध्यानाध्ययनतत्परः ॥

प्राक्कषायाद्विदूरस्थो वानप्रस्थः प्रज्ञास्यते ॥ १३६ ॥

अर्थ— अकराही प्रतिमा धारण करणारा, ध्यान आणि अध्ययन ह्यांविषयी तत्पर असलेला व सर्व कषायांचा ज्याने त्याग केला आहे असा जो असेल तो वानप्रस्थ समजावा.

भिक्षुलक्षण.

सर्वसङ्गपरित्यक्तो धर्मध्यानपरायणः ।

ध्यानी मौनी तपोनिष्ठः स ज्ञानी भिक्षुरुच्यते ॥ १३७ ॥

अर्थ— ज्याने सर्वसंगपरित्याग केला आहे, व जो धर्मध्यानांत आसक्त असून मौन धारण करून तपधर्या करीत असेल तो भिक्षु समजावा. पुढे आठवी प्रतिमा सांगतात.

आरंभनिवृत्ति.

सेवाकृषिवाणिज्यप्रमुखारम्भतो व्युपरतिः ॥

संमनेनहुरा दैवर्णिकाचार, अध्याय दशवा. पान ५६६.

प्राणानिपानहेतोर्याऽसावारम्भविनिवृत्तिः ॥ १३८ ॥

अर्थ— ज्यापासून प्राणनाश होईल अशा सेवा, कृषि अथवा वाणिज्य वगैरे कर्मांचा त्याग करणे ह्याला आरंभनिवृत्तिप्रतिमा म्हणतात.

नववी प्रतिमा.

मोत्तूण वत्थमेत्तं परिगृहं जो विवज्जदे सेस ॥

तत्थ वि सुच्छं ण करेदि विघाण सो साववो णवमो ॥ १३९ ॥

अर्थ— एक वस्त्र सोडून (एका वस्त्रावांचून) बाकीच्या सर्वपरिग्रहाचा जो त्याग करतो, आणि असलेल्या वस्त्राविषयीही जो ममता ठेवीत नाही, तो नववी प्रतिमा धारण करणारा श्रावक समजावा.

बाह्यपरिग्रहाचे प्रकार.

क्षेत्रं वास्तु धनं धान्यं दासी दासश्चतुष्पदम् ॥

यानं शय्यासनं कुप्यं भाण्डं चेति बहिर्दश ॥ १४० ॥

अर्थ— जेत, घर, द्रव्य, धान्य, दास, दासी, जनावरे, वाहने, शय्या, आसन, तांबे, पितळ वगैरे धातु आणि भांडी हे दहा बाह्यपरिग्रह समजावेत.

अंतर्गपरिग्रहाचे प्रकार.

सीमसेनवृत्त त्रैवर्गिकाचार, अध्याय दहावा. पान १६७.

मिथ्यात्ववेदहास्यादिषट्कपायचतुष्टयम् ॥

रागद्वेषौ च सद्भाः स्युरन्तरङ्गाश्चतुर्दश ॥ १४१ ॥

अर्थ— मिथ्यात्व, तीन वेद (स्त्रीवेद, पुंवेद आणि नपुंसकवेद), हास्य वगैरे सह, चार कपाय हे चवदा अंतरंगपरिग्रह समजावेत.

बाह्यग्रन्थविहीना दरिद्रमनुजास्तु पापतः सन्ति ॥

पुनरभ्यन्तरसङ्गत्यागी लोकेऽतिदुर्लभो जीवः ॥ १४२ ॥

अर्थ— पूर्वीच्या पापकर्मांमुळे दरिद्री झालेले असे पुष्कळ लोक बाह्यग्रंथ रहित असतात. परंतु अंतरंग-ग्रंथांचा त्याग करणारा जीव हा लोकांत अत्यंत दुर्लभ आहे.

दहावी प्रतिमा.

पुढो वा पुढो वा णियगेहपरोहि सगिहकज्जे ॥

अणुमणणं जो ण कुणदि वियाण सो साववो दसमो ॥ १४३ ॥

अर्थ— मपंचाच्या कोणत्याही कार्याबद्दल घरांतील मनुष्यांनी कांहीं विचारिले असता किंवा नसता आपण अनुमति जो देत नाही तो दहावी प्रतिमा वारण करणारा श्रावक समजावा.

अकराव्या प्रतिमेचे दोन प्रकार.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान १६८.

एकादशके स्थाने सुत्कृष्टः श्रावको भवेत् द्विविधः ॥

बस्त्रैकधरः प्रथमः कौपीनपरिग्रहोऽन्यस्तु ॥ १४४ ॥

अर्थ— उद्दिष्टविरति नांवाची जी अकरावी प्रतिमा त्यांतील उत्कृष्ट श्रावक दोन प्रकारचा असतो. त्यांत पहिला एकवस्त्र धारण करणारा आणि दुसरा फक्त कौपीन धारण करणारा होय.

गृह्णो मुनिर्वनमित्वा गुरूपकण्ठे व्रतानि परिगृह्य ॥

भिक्षाशनस्तपस्यन्नुत्कृष्टश्चेलखण्डधरः ॥ १४५ ॥

अर्थ— तो अकराव्या प्रतिमेतील श्रावक गृह वगैरे परिग्रहाचा त्याग करून वनांत जाऊन गुरूजवळ व्रत घेऊन भिक्षा मागून निर्वाह करणारा व बस्त्राचा एक तुकडा अंगावर धारण करणारा असा असतो.

अकरावी प्रतिमा धारण करणाऱ्याचा आचार.

अथाशाधरः- स्वयं समुपविष्टोऽद्यात्पाणिपात्रेऽथ भाजने ॥

स श्रावकगृहं गत्वा पाणिपात्रस्तदङ्गणे ॥ १४६ ॥

स्थित्वा भिक्षां धर्मलाभं भणित्वा प्रार्थयेत् वा ॥

मौनेन दर्शयित्वाऽङ्गं लाभालाभे समोऽचिरात् ॥ १४७ ॥

निर्गत्यान्यगृहं गच्छेद्भिक्षोद्युक्तश्च केनचित् ॥

सौमसेनकृत वैवर्णिक्काचार, अध्याय दहावा. पान १६९.

भोजनायार्थितोऽद्यात्तदभुक्त्वा यद्विक्षितं मनाक् ॥ १४८ ॥

प्रार्थयेत्तान्यथा भिक्षां यावत्स्वोदरपूरणीम् ॥

लभेत प्राप्नुपात्रान्तस्तत्र संशोध्य तां चरेत् ॥ १४९ ॥

अर्थ— आतां अकराव्या प्रतिमेला धारण करणाऱ्या श्रावकाचा आचार आशावर पंडितांनीं सांगितलेला येथें सांगतात. अकराव्या प्रतिमेला धारण करणाऱ्यानें आपण खालीं वसून हातांत किंवा भांड्यांत अन्न घेऊन भोजन करावें. त्यानें भिक्षेकरितां श्रावकांच्या घरीं जाऊन अंगणांत उभें राहून ' धर्मलाभ होवो, ' असें ह्मणून आपल्या हातांतच भिक्षेविषयीं याचना करावी. किंवा मौन धारण करून हातानें भिक्षेची स्तूण करावी. भिक्षा घातल्यास आनंद मानूं नये; व न घातल्यास खेदही मानूं नये. तेथें फार वेळ उभे राहूं नये. थोडा वेळ भिक्षेची वाट पाहून लागलीच दुसऱ्या घरीं जावें. कोणी ' आपण आज येथेंच भोजन करा ' अशी प्रार्थना केल्यास त्या घरीं आपण भिक्षा मागून आणलेले अन्न भक्षण करावें. तें थोडें असल्यास आपले पोट भरेपर्यंत लागेल तितकें अन्न मागून घ्यावें. अन्न प्राप्त झाले अशा पात्रांत ठेवून नीट पाहून भक्षण करावें.

कौपीनोऽसौ राष्ट्रप्रतिमायोगं करोति नियमेन ॥

लोचं पिच्छं धृत्वा भुङ्क्ते हुपविदय पाणिपुटे ॥ १५० ॥

सोमसेनकृत दैवर्गिकाचार, अध्याय दहावा. पान १७०.

अर्थ— कौपीन धारण करणाऱ्याने रात्री नियमाने प्रतिमायोग करावा. केशलुंचन करावे, पिच्छधारण करावे. आणि बसून पाणिपात्रांत भोजन करावे.

देशविरतांनी न करण्याची कर्मे

वीरचर्या च सूर्यप्रतिमा त्रैकाल्ययोगनियमश्च ॥

सिद्धान्तरहस्यादावध्ययनं नास्ति देशविरतानाम् ॥ १५१ ॥

अर्थ— वीरचर्या, सूर्यप्रतिमा, तिन्ही काळीं योग करण्याचा नियम आणि सिद्धान्तरहस्यादिकांचे अध्ययन ही कर्मे देशविरतांनी करू नयेत.

अकरा प्रतिमांतिले उत्तम, मध्यम, अधम विभाग.

आद्याः स्युः षट् जघन्याः स्युर्मध्यमास्तदनु त्रयः ॥

शेषा द्वावुत्तमावुक्तौ जैनेषु जिनशासने ॥ १५२ ॥

अर्थ— ह्या वर सांगितलेल्या अकरा प्रतिमांपैकी पहिल्या सहा प्रतिमा धारण करणारे जैन कनिष्ठ, त्या पुढच्या तीन प्रतिमा धारण करणारे मध्यम आणि शेवटच्या दोन प्रतिमा धारण करणारे उत्तम होत, असे जैनशास्त्रांत सांगितले आहे.

गुरुपदेशश्रवणानंतरचें कृत्य.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय दहावा. पान ५७१.

सद्व्रतानि गुरुक्तानि चेति श्रुत्वोपनीतवान् ॥

गृहीत्याच यथाशक्ति अमुग्रात्र सुखावहम् ॥ १५३ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे गुरुंनी सांगितलेली सद्व्रते श्रवण करून शिष्याने आपल्या शक्तीप्रमाणे सुखकर होतील अशीं व्रते ग्रहण करावीत.

वाद्यादिविभवैर्युक्तो गृहं गत्वा स धर्मधीः ॥

ताम्बूलैः स्वजनान् सर्वान्मानयेद्धर्महेतवे ॥ १५४ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे व्रतग्रहण झाल्यानंतर त्याने मंगलवाद्ये वाजत असतां समारंभाने आपल्या घरी येऊन, आपल्या सजातीयांचा तांबूलादि देऊन धर्मवृद्धीकरितां सत्कार करावा.

यज्ञोपवीतं कथितं मुनीन्द्रैः । रत्नत्रयं वा व्यवहाररूपम् ॥

त्रिवर्गपुम्भिर्रिपते मनोज्ञं । धर्मार्थकामाभिसुखैः सुखाय ॥ १५५ ॥

अर्थ— यज्ञोपवीत हे वाद्य रत्नत्रय आहे असे मुनींद्रांनी सांगितले आहे. ह्यापून धर्म, अर्थ आणि काम हे तीन पुरुषार्थ प्राप्त करून घेण्याची इच्छा करणाऱ्या त्रैवर्णिकश्रावकांनी ते सुंदर असे यज्ञोपवीत सुखप्राप्तीकरितां धारण केलें जातें.

विद्याभ्यासः सदा कार्यः सतां मध्ये सुश्रूषणम् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णीकाचार, अध्याय दहावा. पान १७२.

सत्पूरुषैस्त्विदं प्रोक्तं सोमसेनैः शिवासये ॥ १५६ ॥

अर्थ— चांगल्या लोकांत भूषण प्राप्त होण्याकरितां विद्याभ्यास सर्वदा करावा; असें सत्पुरुष जे सोमसेन मुनी त्यांनीं सर्वांच्या कल्याणाकरितां सांगितलें आहे.

इत्थेवं काथितानि जैनसमये सारव्रतानि क्षिती ।

ये कुर्वन्ति सुधर्मसञ्चिन्तयिष्यो धन्यास्तु ते मानवाः ॥

संसाराम्बुधिपारगाः शिवमुखं प्राप्ता इव प्रस्तुता ।

देवेन्द्रादिसुरैर्नराधिपगणैः श्रीसोमदेवैः पुनः ॥ १५७ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें जैनशास्त्रांत सांगितलेलीं जीं हीं मुख्य व्रते, तीं जे धार्मिक लोक करितात, ते धन्य समजावेत. ते ह्या संसारसमुद्रांतून पार होऊन, मुक्त झालेले असेच कीं काय ! इंद्रादि देवांनीं स्तुति केले जातात. तसेंच त्यांची नृपति स्तुति करतात. आणि सोमसेनमुनीही त्यांची स्तुति करीत आहेत.

इतिश्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारनिरूपणे भट्टारक-

श्रीसोमसेनविरचिते व्रतस्वरूपकथनियो

नाम दशमोऽध्यायः समाप्तः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा पान १७३.

॥ श्रीवीतरागाय नमः ॥

॥ एकादशोऽध्यायः ॥

वन्दे त्वा जिनवर्द्धमानमनघं धर्मद्रुसद्बीजकं ।

कर्मारतितमोदिवाकरसमं नानागुणालंकृतम् ॥

स्याद्वादोदयपर्वताश्रिततरं सामन्तभद्रं वज्रः ।

पायान्नः शिवकोटिराजमहिनं न्यायैकपात्रं सदा ॥ १ ॥

अर्थ— हे श्रीवर्द्धमानजिना ! धर्मरूपी वृक्षाचें सद्बीज, कर्मरूपी जे शत्रु, तोच जो अंधकार, त्याचा नाश करण्यास सूर्यासारखा आणि अनेक सद्गुणांनीं सुशोभित असा जो तूं, त्या तुजप्रत मी नमस्कार करतो !! स्याद्वादरूपी पर्वताच्या शिखरावर चढलेलें, शिवकोटी नांवाच्या राजानें ज्याची फारच प्रतिष्ठा केली आहे असें, आणि न्यायानें (युक्तींनीं) भरलेलें पात्रच कीं काय असें, जें श्रीसमंतभद्राचार्याचें शास्त्ररूपी वचन तें आमचें सर्वांचें सर्वदा रक्षण करो !!

जिनसेनमुनिं नत्वा वैवाहविधिमुत्सवम् ॥

वक्ष्ये पुराणमार्गेण लौकिकाचारसिद्धये ॥ २ ॥

अर्थ— श्रीजिनसेनमुनीला नमस्कार करून लौकिक आचार चालण्याकरितां प्राचीनपद्धतीनें विवाहवि-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ९७४.

धिरूपी महोत्सवाचें निरूपण करतो.

विवाह करण्याला योग्य कन्या,

अन्यगोत्रभवां कन्यामनातङ्गां सुलक्षणाम् ॥

आयुष्मतीं गुणाढ्यां च पितृदत्तां वरोद्वरः ॥ ३ ॥

अर्थ— दुसऱ्या गोत्रांत उत्पन्न झालेली, रोगरहित, सुलक्षणांनी युक्त, दीर्घायु, गुणवती अशी कन्या; तिच्या पित्याने दिली असता तिच्याशी विवाह करावा.

वराचे लक्षण,

वरोऽपि गुणवान् श्रेष्ठो दीर्घायुर्व्याधिवर्जितः ॥

सुकुली तु सदाचारो वृद्धतेऽसौ सुरूपकः ॥ ४ ॥

अर्थ— वर देखील गुणवान्, मुलीपेक्षा मोठा, दीर्घायु, निरोगी, कुलीन, सदाचारसंपन्न आणि सुरूप असा असावा.

वराचे गुण.

सत्यं शौचं क्षमा त्यागः प्रज्ञौजः करुणा दमः ॥

प्रशमो विनयश्चेति गुणाः सत्त्वानुषङ्गिनः ॥ ५ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६७६.

अर्थ— सत्य, शुद्धता, क्षमा, औदार्य, बुद्धि, बल, करुणा, इंद्रियनिग्रह, शान्ति आणि विनय हे गुण जीवद्वन्धाचे आहेत. हे वराचे ठिकाणी असावेत.

वपुः कान्तिश्च दीप्तिश्च लावण्यं प्रियवाक्यता ॥

कलाकुशलता चेति शरीरान्वयिनो गुणाः ॥ ६ ॥

कुलजातिवयोविद्याकुटुम्बरूपसम्पदः ॥

चारित्र्यं पौरुषं चेति शरीरान्वयिनो गुणाः ॥ ७ ॥

अर्थ— बलकट शरीर, कान्ति, तेज, सौंदर्य, गोड बोलणे, कल्लेत कुशलपणा हे शरीरासंबंधी गुण समजावेत. किंवा उत्तम कुल, जाति, वय, विद्या, परिवार, मुरूपणा, संपत्ति, सदाचार, पराक्रम हे गुण शरीरासंबंधी असे समजावे. हे गुण वराचे ठिकाणी असावेत.

पूर्वमायुः परीक्षेत पश्चादलक्षणमेव च ॥

आयुर्हर्नजनानां च लक्षणैः किं प्रयोजनम् ॥ ८ ॥

अर्थ— प्रथम वराच्या आयुष्याची परीक्षा करावी. कारण, ज्यांना आयुष्य कमी आहे त्यांच्यामध्ये पुष्कळ गुण असून काय उपयोग आहे?

तथा विज्ञाय यत्नेन शुभाशुभमिति स्थितम् ॥

सोमसेनवृत्त त्रिवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ५७६.

लक्षणं शुभकन्यायां शुभकन्यां वरेद्वरः ॥ ९ ॥

अर्थ— त्याचप्रमाणे सुंदर अशा कन्येच्या ठायीही शुभाशुभ लक्षणें पहावीत. आणि नंतर वरानें त्या कन्येशीं विवाह करावा.

दुर्लक्षणकन्येचे प.ल.

मातरं पितरं चापि भ्रातरं देवरं तथा ॥

पतिं विनाशयेन्नारी लक्षणैः परिवर्जिता ॥ १० ॥

अर्थ— शुभलक्षणांनीं रहित असलेली कन्या, आई, बाप, भाऊ, दीर, पति ह्यांचा नाश करते. कन्यापरीक्षेचे अवयव.

हस्तौ पादौ परीक्षेत अङ्गुलीश्च नखांस्तथा ॥

पाणिरेखाश्च जङ्घे च कटिं नाभिं तथैव च ॥ ११ ॥

ऊरुश्चोदरमध्यं च स्तनौ कर्णौ भुजावुभौ ॥

वक्षःस्थलं ललाटं च शिरः केशांस्तथैव च ॥ १२ ॥

रोमराजिं स्वरं घर्णं ग्रीवां नासादयस्तथा ॥

एतत्सर्वं परीक्षेत सामुद्रिकविदार्यकः ॥ १३ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयब्राह्मण, अध्याय अकरावा पान १७७.

अर्थ— हात, पाय, बोटे, नखें, हातावरील रेखा, पायाच्या पोटन्या, कंबर, नाभि, मांड्या, पोटाचा भाग, स्तन, कान, दोनी भुजा, वक्षस्थल, कपाळ, मस्तक, केश, अंगावरील केश, स्वर, वर्ण, कंठदेश, नाक, वगैरे सर्व अवयवांची सामुद्रिक शास्त्रज्ञाकडून नीट परीक्षा करवावी.

कन्येची शुभाशुभलक्षणे.

पादौ समाद्गुली स्निग्धौ भूम्यां यदि प्रतिष्ठितौ ॥

कोमलौ चैव रक्तौ च सा कन्या गृहमण्डनी ॥ १४ ॥

अर्थ— पाय सरळ बोटे असलेले असून तुळतुळीत, व भूमीवर साफ रहाणारे, मृदु आणि रक्तवर्ण जर असतील तर ती कन्या घराला शोभा आणणारी होईल.

अद्गुष्ठेनातिरक्तेन भर्तारं चैव मन्यते ॥

अल्पवृत्तः पतिं हन्याद्बहुवृत्तः पतिव्रता ॥ १५ ॥

अर्थ— पायाचा अंगठा जर अतिशय रक्तवर्ण असेल तर ती पतीला मान्य होते. थोड्या वर्तुळाकृती (लांबट वर्तुळाकृति) असल्यास ती पतीचा नाश करणारी होते. आणि चांगल्या वर्तुळाकृती असल्यास ती कन्या पतिव्रता होते.

उन्नतैश्चन्द्रवत्सौख्यं सुसलैश्च तथैव च ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ९७८.

सूचितैः पद्मपत्रैश्च पुत्रवत्यः स्त्रियो मताः ॥ १६ ॥

अर्थ— पायांचीं बोटे चंद्राकार असून उंच असतील तर सुख होईल. मुसलाप्रमाणे सरळ सुंदर आणि कमलाच्या पानाप्रमाणे रक्तवर्ण असतील तर ती स्त्री पुत्रवती होईल.

चक्रं पद्मं ध्वजच्छत्रं स्वस्तिकं वर्द्धमानकम् ॥

यासां पादेषु दृश्यन्ते ज्ञेयास्ता राजयोषितः ॥ १७ ॥

अर्थ— चक्र, पद्म, ध्वज, छत्र, स्वस्तिक आणि वर्द्धमानक ही चिन्हे ज्यांच्या पायांवर असतील त्या मुली राजस्त्रिया होणार असे समजावे.

यस्याः प्रदेशिनी चापि अङ्गुष्ठादधिका भवेत् ॥

दुष्करं कुरुते नित्यं विधवा वा भविष्यति ॥ १८ ॥

अर्थ— जिच्या पायाच्या अंगठ्याजवळचे बोटे अंगठ्यापेक्षा लांब असेल ती स्त्री नेहमी दुष्कृत्य करणारी होईल. किंवा विधवा होईल.

यस्याः पादतले रेखा तर्जनीसुप्रकाशिनी ॥

भर्तारं लभते शीघ्रं भर्तुः प्राणप्रिया भवेत् ॥ १९ ॥

अर्थ— जिच्या पायाच्या तळव्यावर अंगठ्याजवळच्या बोटापाशी स्पष्ट दिसणारी रेखा असेल तिचा

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १७९.

विवाह लवकर होईल. आणि ती पतीला प्राणभिय होईल.

पादेऽपि मध्यमा यस्याःक्षिति न स्पृशति यदि ॥

द्वौ पुरुषावतिक्रम्य सा तृतीये न गच्छति ॥ २० ॥

अर्थ— जिच्या पायांच्या बोटांतील मधलें बोट जमिनीवर ठेकत नाही ती स्त्री दोन पुरुष सोडून तिसऱ्याशीं समागम करणार नाही. (पति आणि जार हे दोन पुरुष)

अङ्गुल्यश्चाप्यतिक्रम्य यस्याः पादप्रदेशिनी ॥

कुमारी रमते जारैर्यौवने चैव का कथा ॥ २१ ॥

अर्थ— जिच्या पायांतील अंगठ्यानवळचें बोट बाकीच्या सर्व बोटांपेक्षा अधिक लांब असेल ती कुमारी असतानांच जाराशीं रममाण होते. मग तरुणो झाल्यावर तिची गोष्ट काय सांगावयाची आहे?

पादे मध्यमिका चैव उन्नता चाधिगच्छति ॥

ब्रामह्मस्ते धरेज्जारं दक्षिणे तु पतिं पुनः ॥ २२ ॥

अर्थ— जिच्या पायांतील मधलें बोट उंच असेल ती डाव्या हातांत जार आणि उजव्या हातांत पति धारण करील. ह्मणजे स्पष्टपणें व्यभिचार करील.

पादेऽप्यनामिका यस्या महीं न स्पृशति यदि ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ९८०.

दुःशीला दुर्भर्गा चैव तां लज्ज्यां परिवर्जयेत् ॥ २३ ॥

अर्थ— जिच्या पायाच्या बोटांपैकी अनामिका नांवाचे बोट (चवथे बोट) जमिनीवर ठेकत नाही, ती स्त्री दुस्स्वभावाची आणि दुर्दैवी होईल. ती वर्ज्य करावी.

यस्यास्त्वनामिका ऋस्वा तां विदुः कलहप्रियाम् ॥

भूमिं न स्पृशते यस्याः खादते सा पतिव्रतम् ॥ २४ ॥

अर्थ— जिची पायाची अनामिका आंखूड असेल ती नेहमी भांडण करणारी होईल. आणि ती अनामिका आंखूड असून जर जमिनीवर ठेकत नसेल तर ती स्त्री दोन पतींना मारणारी होईल.

पादे कनिष्ठिका यस्या भूमिं न स्पृशते यदि ॥

कुमारी रमते जारे यौवने का विचारणा ॥ २५ ॥

अर्थ— जिच्या पायाचे शेवटचे बोट जमिनीवर ठेकत नाही ती मुलगी असतानाच जाराशी रमण होईल. मग तिची तारुण्यांतील गोष्ट काय सांगावी?

उन्नता पार्श्विर्दुःशीला महापाणिर्दरिद्रता ॥

दीर्घपार्श्विरनिष्क्रिष्टा समपार्श्विः सुशोभना ॥ २६ ॥

अर्थ— पायाची टाच उंच असल्यास ती स्त्री दुःशीला निघते. मोठी असल्यास दरिद्री होते. लांबट

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १८१.

असल्यास केश भोगणारी होते, आणि सारखी असल्यास स्त्री चांगली निघते.

अङ्गुष्ठैर्महिषाकारैर्बन्धनं कलहप्रिया ॥

निर्गुहगुल्फैर्या नारी सा नारी सुखमेधते ॥ २७ ॥

अर्थ— जिचे आंगठे रेळ्याच्या आकाराचे असतात ती स्त्री नेहमी कलहप्रिय असते, आणि ती पतीला बंधनाप्रमाणे जखडून टाकिते. जिच्या पायाचे घोटे बाहेर आलेले अगदी दिसत नाहीत ती फार सुखी होते.

कूर्मपृष्ठं भगं यस्याः कृष्णं स्निग्धं सुशोभनम् ॥

धनधान्यवती चैव पुत्रान् सृते न संशयः ॥ २८ ॥

अर्थ— जिचे गुह्येन्द्रिय कासवाच्या पाठीसारखे असून, तुळतुळीत, कृष्णवर्ण आणि सुशोभित असते ती स्त्री धनधान्यसमृद्धीने युक्त होते. व पुत्र प्रसवणारी होते.

गम्भीरनाभिर्या नारी सा नारी सुखमेधते ॥

रोमभिः स्वर्णवर्णैश्च निर्वृत्ता त्रिवलीयुता ॥ २९ ॥

अर्थ— जिची नाभी खोल असते, आणि जिच्या अंगावरील केश सोन्याच्या रंगाचे असतात व जिच्या उदरावर तीन वळ्या असतात ती स्त्री फार सुखी होते.

रक्तजिह्वा सुखा नारी सुखला च धनक्षया ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १८२.

श्वेता च जनयेन्मृत्युं कृष्णा च कलहप्रिया ॥ ३० ॥

अर्थ— जिची जिह्वा रक्तवर्ण असते ती स्त्री सुख देणारी होते. मसलासारखी जिह्वा असल्यास धनाचा नाश होतो. पांढरी असल्यास पतीला मृत्यु येतो, आणि काळी असल्यास स्त्री कलह करणारी होते.

श्वेतेन तालुना दासी दुःशीला कृष्णतालुना ॥

हरितेन महापीडा रक्ततालुः शुशोभना ॥ ३१ ॥

अर्थ— जिच्या टाळूचा रंग पांढरा असतो ती स्त्री दासी होते, काळा असल्यास दुःशील होते. हिरवा असल्यास फार पीडा देणारी होते, आणि तांबडा असल्यास ती स्त्री सुलक्षणा नियते.

ललाटं त्र्यङ्गलं यस्याः शिरोरोमविवर्जितम् ॥

निर्मलं च समं दीर्घमायुर्लक्ष्मीसुखप्रदम् ॥ ३२ ॥

अर्थ— जिचे कपाल तीन घोंटे रुंद असून केशरहित, स्वच्छ, सरळ आणि दीर्घ असते ती स्त्री दीर्घायु, संपत्तिशुक्त आणि सुखी असते.

अनिप्रचण्डा प्रथला कपालिनी । विवादकर्त्री स्वयमर्थचोरिणी ॥

आक्रान्दिनी ससगृहप्रवेशिनी । त्यजच्च भार्या दशपुत्रपुत्रिणीम् ॥ ३३ ॥

अर्थ— शरीराने ओवडधोवड असलेली, जिच्यामध्ये शक्ति फार आढे अशी, कपाल फारच मोठे अस-

सोमसेनकृत-वैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १८३.

लली, पतीशीं वाद करणारी, स्वतः घरांतील द्रव्य चोरणारी, मोठ्याने ओरडणारी आणि रोज सात घरांत हिंडणारी अशी भार्या-तिला दहा पुत्र होणारे असले तथापि- सोडून द्यावी.

पिङ्गाक्षी कूपगला परपुरुषरता इयामले चोष्टजिन्हे ।

लम्बोष्ठी लम्बदन्ता प्रविरलदशना स्थूलजङ्घोर्ध्वकेशी ॥

गृध्राक्षी वृत्तपृष्ठिर्गुरुशुजठरा रोमशा सर्वगात्रे ।

सा कन्या वर्जनीया सुखधनरहिता निन्द्यशीला प्रदिष्टा ॥ ३४ ॥

अर्थ— डोळे पिंगट असणें, गालावर खळगे असणें, परकीय पुरुषावर प्रेम करणें, ओठ आणि जीभ काळी असणें, ओठ लांब असणें, दात लांब अथवा विरल असणें, पायाच्या पिंडच्या मोठ्या असणें डोकीचे केश वर उभारलेले असणें, गिधाडाप्रमाणें डोळे असणें, पाठीला कुवड असणें, पोटा मोठें आणि विस्तृत (लांब) असणें, सर्वांगावर केश असणें हीं स्त्रियांचीं दुर्लक्षणे आहेत. ह्यांपैकी कोणत्याही लक्षणानें युक्त असली कन्या वर्ज करावी. कारण, तशा प्रकारची कन्या सुख आणि संपत्ति ह्यांनीं रहित असते; आणि दुःशीला होते; असें आचार्यांनीं सांगितलें आहे.

विवाह करण्यास योग्य कन्या.

इत्थं लक्षणसंयुक्तां षडष्टराशिर्वर्जिताम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. : पान ९८४.

वर्णविरुद्धसन्त्यक्तां सुभगां कन्यकां वरेत् ॥ ३५ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणें वर जीं सुलक्षणें सांगितलीं आहेत त्यांनीं युक्त, पतीच्या जन्मराशीपासून जिची जन्म राश सहावी किंवा आठवी पडत नाही, जिचा वर्ण पतीच्या वर्णाशीं विरुद्ध नाही अशा कन्येशीं विवाह करावा.

रूपवती स्वजातीया स्वतो लघ्वन्यगोत्रजा ॥

भोज्यं भोजयितुं योग्या कन्या बहुकुटुम्बिनी ॥ ३६ ॥

अर्थ— रूपवती अर्थात आपल्या जातीत उत्पन्न झालेली, आपल्यापेक्षां वयानें व शरीरानें लहान, भिन्नगोत्रांत जन्म झालेली आणि जिचा परिवार पुष्कळ आहे अशी कन्या विवाह करण्यास योग्य होय असे समजावें.

सुतां पितृष्वसुश्चैव निजमातुलकन्यकाम् ॥

स्वसारं निजभार्यायाः परिणेतान पापभाक् ॥ ३७ ॥

अर्थ— बापाच्या बहिणीची मुलगी, आपल्या मावळ्याची मुलगी, आणि आपल्या बायकोची वहीण ह्या मुलींशीं विवाह करणारा पातकी होत नाही. (ह्या कन्या विवाहाला योग्य होत)

अविवाहकन्या.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय अकरावा. पान ९८५.

पुत्री मातृभगिन्याश्च स्वगोलजनिताऽपि वा ॥

श्वश्रुस्वसा तथैतासां वरीता पातकी स्मृतः ॥ ३८ ॥

अर्थ— आपल्या आईच्या बहिणीची मुलगी, आपल्या मोत्रांत उत्पन्न झालेली मुलगी, आणि आपल्या सासूची बहीण ह्या मुलींशीं विवाह करणारा वर पातकी समजावा.

यस्यास्तु न भवेद्दाता न विज्ञायेत वा पिता ॥

नोपयच्छेत तां प्राज्ञः पुत्रिकां धर्मशङ्कया ॥ ३९ ॥

अर्थ— जिला बंधु नाही, जिचा पिता कोण? हे माहिती नाही त्या मुलींशीं धर्महानी होईल म्हणून— विवाह करूं नये.

स्वययसोऽधिकां वर्षैरुन्नतां वा शरीरतः ॥

गुरुपुत्रीं वरेन्नैव मातृवत्परिकीर्तिता ॥ ४० ॥

अर्थ— आपल्या पेशां वयानें अधिक, किंवा शरीरानें उंच अशी कन्या, आणि आपल्या गुरूची कन्या ह्यांच्याशीं विवाह करूं नये. कारण, त्या मातृसम आहेत.

विवाहकर्मातील पांच भगें.

वाग्दानं च प्रदानं च वरणं पाणिपट्टनम् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय अकरावा. पान १८६.

सप्तपदीति पञ्चाङ्गो विवाहः परिकीर्तितः ॥ ४१ ॥

अर्थ-- वाग्दान, प्रदान, (मुलीला वस्त्रालंकार देणे) वरण (लग्नास सर्वांनी संमति देणे) पाणिपीडन (वराने वधूचे पाणिग्रहण करणे) आणि सप्तपदी ही विवाहाची पांच अंगे आहेत.

वाग्दान.

वाग्दानम्—विवाहमासतः पूर्वं वाग्दानं क्रियते बुधैः ॥

कलशेन समायुक्तं सम्पूज्य गणनायकम् ॥ ४२ ॥

“सन्निधौ द्विजदेवानां कन्या माम सुताय ते ॥

त्वयाऽद्य क्रियतामद्य सुरूपा दीयते मया ॥ ४३ ॥

पुत्रमित्रसुहृद्वर्गैः समवेतेन निश्चितम् ॥

कायेन मनसा वाचा सम्प्रीत्या धर्मवृद्धये ॥ ४४ ॥”

अर्थ— विवाह ज्या महिन्यात करावयाचा असेल त्या महिन्याच्या पूर्वी कन्येच्या पित्याने वाग्दान करावे. वाग्दान करावयाच्या वेळी कलश आणि गणधर ह्यांची पूजा करावी. नंतर मुलीच्या पित्याने वरपित्यास उद्देशून “सन्निधौ द्विजदेवानां” इत्यादि दोन श्लोक हाणून त्याची प्रार्थना करावी. त्या श्लोकांचे तात्पर्य असे—पुत्र, मित्र आणि माझ्यावर प्रेम करणारी इतर मंडळी ह्यांच्याशी सहवर्तमान असलेला मी

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ९८७.

आज देव आणि द्विज हांच्या सांक्षिध रूपवती असलेली अशी माझी कन्या सद्धर्माची वृद्धि होण्याकरितां कायावाचामनें करून तुझ्या पुत्राला संतोषानें देत आहे. हा माझा निश्चय झालेला आहे. तूं आपल्या पुत्राकरितां माझ्या मुलीचा स्वीकार कर !

कन्या ते मम पुत्राय स्वीकृतेयं मयाऽद्य वै ॥

एतेषां सन्निधावेव मम वंशाभिवृद्धये ॥ ४५ ॥

अर्थ— मग वराच्या पित्यानें “कन्या ते” इत्यादि श्लोक झणावा. त्यांचें तात्पर्य—तुझी ही कन्या माझ्या पुत्राकरितां माझ्या वंशाची वृद्धि होण्याच्या हेतूनें ह्या सर्वासमक्ष मी स्वीकारिली आहे.

सम्बन्धगोत्रमुच्चार्य दद्यात् कन्यकां पिता ॥

हस्ते पितुर्वरस्याथ ताम्बूलं साक्षतं फलम् ॥ ४६ ॥

दास्येऽहं तेऽद्य पुत्राय सुरूपां मम कन्यकाम् ॥

आसादय विवाहार्थं द्रव्यमाङ्गलिकानि च ॥ ४७ ॥

स्वीकृता मम पुत्राय मयाऽद्य तव पुत्रिका ॥

सफलं साक्षतं दद्याद्यथाचारं परस्परम् ॥ ४८ ॥

अर्थ— नंतर कन्येच्या पित्यानें संबंध आणि गोत्र हांचा उच्चार करून अक्षता तांबूल व फल हांच्याशीं

सौमसेनकृतं वैवाहिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १८८.

सहवर्तमान ती कन्या वरपित्याच्या हातीं द्यावी. आणि “दास्येऽहं” इत्यादि श्लोक क्षणावा. (माझी ही रूपावती कन्या आज तुझ्या पुत्राला मी देतो. विवाहाकरितां तूं मंगलद्रव्यें संपादन कर!) मग वरपित्यानें “स्वीकृता मम (तुझी कन्या आज मी माझ्या पुत्राकरितां स्वीकारिली.)” असें क्षणावें. नंतर जसा आचार असेल त्याप्रमाणें फल, अक्षता, तांबूल वगैरे एकमेकांनीं एकमेकांस द्यावें. हा वाग्दानविधि सांगितला.

प्रदानविधि.

अथ प्रदानम् ॥ कन्याया वरणात्पूर्वं प्रदानं चैव कारयेत् ॥

सम्पूज्य कन्यकां दद्यादभ्रातृभारभूषिताम् ॥ ४९ ॥

प्रदानं पट्टकुलादि कर्णकण्ठादिभूषणम् ॥

लब्ध्वाऽऽशिषोऽथ विप्रेभ्यस्नेभ्यो दद्यात्फलानि च ॥ ५० ॥

अर्थ— कन्यावरणविधि होण्याच्या पूर्वी प्रदानविधि करावा. हा विधि वरपित्यानें करावा. त्यानें वस्त्रालंकारानें भूषित असलेल्या कन्येचें पूजन करून तिला पट्टवस्त्र (पैठणी वगैरे उंची वस्त्र), गळ्यांत कानांत वगैरे घालण्याचे अलंकार द्यावेत. नंतर ब्राह्मणांपासून आशीर्वाद ग्रहण करून, त्यांना तांबूल फल वगैरे द्यावें.

वरणविधि.

सोमसेनद्वय त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा पान ५८९.

अथ वरणम्— प्रार्थयेद्गुणसम्पूर्णान् मधुपर्केण पूजितः ॥

मदर्थं वृणीध्वं कन्यामिति दत्त्वा च दक्षिणाम् ॥ ५१ ॥

गोत्रोद्भवस्य गोत्रस्य सम्बन्धस्यामुक्तस्य च ॥

नष्ट्रे पौत्राय पुत्राय ह्यमुकाय वराय वै ॥ ५२ ॥

कन्याया अपि गोत्रस्य यथापूर्ववदुचरेत् ॥

नष्ट्रमिथ च पौत्राच्च पुत्री कन्यां यथाविधि ॥ ५३ ॥

कन्यासमीपमागत्य ब्राह्मणैः सह वै पिता ॥

इत्युक्त्वा भो द्विजा यूयं वृणीध्वं कन्यकामिमाम् ॥ ५४ ॥

प्रत्यूषुः सज्जनाः सर्वे वयं चैनां व्रणीमहे ॥

सुप्रयुक्तेति सूक्तं वै जपेयुः सज्जनास्ततः ॥ ५५ ॥

अर्थ— मग कन्यावरणविधि करावा. मधुपर्काने ज्याची पूजा केली आहे अशा वराने सदाचार संपन्न असलेल्या ब्राह्मणांना दक्षिणा देऊन “मदर्थं कन्यां वृणीध्वं,” ह्मणजे माझ्याकरितां ह्या कन्येला तुम्ही कबूल करा अशी प्रार्थना करावी. मग कन्येच्या पित्याने कन्येजवळ येऊन “अमुकगोत्रांत उत्पन्न झालेला, अमुक नांवाच्या मनुष्याचा पणतु अमुक नांवाच्याचा नातु, अमुक नांवाच्याचा पुत्र,

सोमसेनकृत तैत्तिरीयसंहिता, अध्याय अंकरावा. पीन १२७.

अमुक्या नांवाचा हा जो वर त्याच्या करिता; अमुक्या गोळात उत्पन्न झालेली, अमुक्याची पणती अमुक्याची नात, अमुक्याची मुलगी, अमुक नांवाची जी ही कन्या तिला, हे ब्राह्मण हो! तुझी कबूल करा!!” असे ह्मणावे. नंतर सर्वांनी “वृणीमहे ह्मणजे आझी कबूल करतो” असे ह्मणावे. मग त्यांनी ‘सुप्रयुक्त’ हे सूक्त पठण करावे. हा कन्यादाणाविधि सांगिला. (हात ‘अमुक’ शब्दाचे ठिकाणी त्यांची त्यांची नावे घ्यावीत.)

पाणिपीडनविधि.

धर्मे चार्थे च कामे च युक्तेति वरिना त्वया ॥

इयं गृण्हाति पाणिभ्यां पाणीनि पाणिपीडनम् ॥ ५६ ॥

अर्थ—धर्म, अर्थ आणि काम ह्या तिन्ही पुरुषार्थांच्या ठिकाणी ही योजली आहे असे समजून तू वरलेली ही तुझी पत्नी, आपल्या हातांनी तुझे हात धरित आहे, असे बरास सांगावे. हा पाणिपीडनविधि सांगितला.

सप्तपदीविधि.

अभ्युक्तामयतीशान्यां वधूं सप्तपदानि तु ॥

साऽभ्युक्ता समयेत्पूर्वं दक्षिणं पादमात्मनः ॥ ५७ ॥

इति सप्तपदापञ्चांगविवाहः सम्पदर्शितः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचारं, अथवा अकरावा, पान १९१.

अर्थ— भोजन न केल्या वधूला पतीने ईशान्यदिशेकडे सात पावलें नेणें आणि तिने आपला उजवा पाय प्रथम पुढें टाकून सात पावलें जाणें ह्यास सप्तपदीविधि ह्मणतात. ह्याप्रमाणें प्रसंगानें पंचांगयुक्तविवाह कसा होतो तें संक्षेपानें सांगितलें. आतां पुढें विस्तारानें सांगतां.

विशेषविधि अंकुरारोपण

विवाहस्याथ पूर्वैयराचार्यो बन्धुसंयुतः ॥ संस्नातो धौतवस्त्राङ्को ग्रहयज्ञं प्रकल्प-
येत् ॥ ५८ ॥ विवाहाहस्तु पूर्वाह्णे वरं संस्नाप्य भूषणैः ॥ वस्त्रैश्च भूषयेद्रस्वैर्निशा-
चूर्णाद्यलङ्कृतम् ॥ ५९ ॥ सौभाग्यवनिताभिश्च सह माता वरस्य वा ॥ घटद्वयं स्वयं
धृत्वा वाय्वेर्गच्छेज्जलाशयम् ॥ ६० ॥ फलमन्धाक्षतैः पुष्पैः सम्पूज्य जलदेवताः ॥
घटान् भृत्वा जलैर्धृत्वा मूर्ध्नि गच्छेज्जिनालयम् ॥ ६१ ॥ तथाऽऽनीतमृत्तिकायां
वपेहीजानि मङ्गलैः ॥ घटं संस्थाप्य वेद्यग्रे शुभद्रव्यैः समर्चयेत् ॥ ६२ ॥ वेद्यां
गृहाधिदेवं संस्थाप्य दीपं प्रज्वालयेत् ॥ सादृशानं दृषदं न्यस्येत्तत्पुरस्तन्तुभि-
र्वृताम् ॥ ६३ ॥ गुडजीरकसामुद्रहरिद्राक्षतपुञ्जकान् ॥ पृथक्पृथक् तथा कन्या गृहेऽ-
प्येष विधिर्भवेत् ॥ ६४ ॥ इत्यङ्कुराविधानम् ॥

अर्थ— विवाह करण्याचा मुहूर्त ज्या दिवशीं निश्चित झाला असेल त्याच्या पूर्वदिवशीं गृहस्थाचार्याने

सोमसेनकृत त्रैदर्शिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १९२.

स्नान करून शुद्ध वस्त्रें धारण करून, ब्राह्मणांशीं सह ग्रहयज्ञ करावा. त्या दिवशीं मातःकालीं बराला हळद लावून मंगल स्नान घालून बसालंकारांनीं सुभोभित करावें. वराच्या मातेनें सुवासिनी स्त्रिया आपल्या बरोबर घेऊन, स्वतः दोन कलश घेऊन वाजतगाजत एका जलाशयावर जावें. आणि त्या ठिकाणीं फल, गंध, अक्षता, फुलें ह्यांच्या योगानें जलदेवतांचें पूजन करून ते दोनी कलश पाण्यानें भरून आपल्या मस्तकावर घेऊन जिनालयांत गमन करावें. येतानां बरोबर थोडी शुद्ध मृत्तिका आणलेली असावी. त्या मृत्तिकेंत धान्याचें बीज पेरावें. आणि एका कलशांतील पाणी त्या मृत्तिकेवर घालून दुसरा कलश वेदीच्या आग्रभागीं ठेवून त्याचें मंगलद्रव्यांनीं पूजन करावें. वेदीवर आपल्या कुलदेवतेची स्थापना करून तिच्यापुढें दीप लावून ठेवावा. दगडाचा पाटा आणि वरवंडा ह्या दोनीला सुतानें गुंडाळून ते वेदीच्या आग्रभागीं ठेवावेत. आणि त्यांच्यावर गूळ, जिरे, मीठ, हळद आणि तांदूळ ह्यांचे पांच निरनिराळे पुंज घालावेत. ह्या सर्व विधीस अंकुरविधान ह्मणतात. हा विधि कन्येच्या घरीही करावा.

त्या दिवशींचें वराचे कृत्य.

वरः स्नानादियुक् पश्चात्स्वास्तिवाचनपूर्वकम् ॥

होमं विधाय भुञ्जीत पित्राचार्यादिसंयुतः ॥ ६५ ॥

अर्थ— नंतर स्नान वगैरे करून बसलेल्या वरानें त्याच दिवशीं पुण्याहवाचन करून ग्रहयज्ञ करावा.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा पान १९३.

आणि आपला पिता, आचार्य वगैरे मंडळींशीं भोजन करावें.

वरार्चे वधूगृही गमन.

अपरेद्युः कृतस्नानो घौतवस्त्रधरो वरः ॥

स्वलङ्कृतः सितच्छत्रपदातिजातिबान्धवैः ॥ ६६ ॥

वृत्तो वधूगृहं गच्छेद्वाद्यवैभवगर्जितः ॥

नीयमानो नरैः प्रीत्या तत्रस्थैः कन्यकाभितैः ॥ ६७ ॥

तण्डुलादिभिराकीर्णं चन्द्रोपकादिभूषिते ॥

पवित्रे श्वशुरावासे सज्जनैर्निवसेद्धरः ॥ ६८ ॥

गमागमाक्रिया सर्वा विधेया वनितादिभिः

देशकुलानुसारेण वृद्धस्त्रीभिर्निरूपिता ॥ ६९ ॥

अर्थ— दुसऱ्या दिवशीं (विवाहाच्या दिवशीं) वरानें स्नान करून शुद्धवस्त्रें व अलंकार धारण करून, शुभ्रवर्ण छत्र धारण करून आपल्या जातिवांधवांसहवर्तमान मंगलवाद्यांचा घोष पुढें सुरू करून वधूच्या घरी जावें. त्यावेळीं वधूच्या घरच्या मंडळींनीं त्याला सामोरे येऊन घेऊन जावें. तण्डुलादि मंगलद्रव्यें ज्यांत पसरलीं आहेत व जें शुभ्रवर्ण छत्र देऊन सुशोभित केलें आहे आशा आपल्या श्वशुराच्या

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १९४.

घरांत वरानें प्रतिष्ठित लोकांशीं सह प्रवेश करून बसावें. त्या जाण्यायेण्याच्या कामांत स्त्रियाही असल्यात. आणि तो व्यवहार वृद्धस्त्रिया सांगतील त्याप्रमाणें देशाचार आणि कुलाचार ह्याला अनुसरून करावा.

विवाहाचे आठ प्रकार.

विवाहभेदाः— ब्राह्मो दैवस्तथा आर्षः प्राजापत्यस्तथाऽऽसुरः ॥

गान्धर्वो राक्षसश्चैव पैशाचश्चाष्टमोऽधमः ॥ ७० ॥

अर्थ— ब्राह्म, दैव, आर्ष, प्राजापत्य, आसुर, गान्धर्व, राक्षस आणि पैशाच असे विवाहाचे आठ भेद आहेत. त्यांचे स्पष्टीकरण पुढीलप्रमाणे जाणावें.

ब्राम्हविवाह.

आच्छाद्य चार्हयित्वा च व्रतशीलवते स्वयम् ॥

आहूय दानं कन्याया ब्राह्मो धर्मः प्रकीर्तितः ॥ ७१ ॥

अर्थ— व्रतें आणि शील ह्यांनी युक्त असलेल्या बराला आपण आपल्या घरीं बोलावून आणून त्याला वस्त्रें देऊन व त्याची पूजा करून जें कन्यादान केलें जातें त्यास ब्राह्मविवाह म्हणतात.

दैवविवाह.

यज्ञे तु चितते सम्यक् जिनार्चाकर्म कुर्वते ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय अकरावा. पान ५९५.

अलंकृत्य सुतादानं दैवो धर्मः प्रचक्ष्यते ॥ ७२ ॥

अर्थ— मोठ्या यज्ञांत यथाविधि जिनपूजा करणाऱ्याला अलंकार घालून कन्यादान करणे ह्याला दैवविवाह ह्मणतात.

आर्पणविवाह

एकं वस्त्रयुगं द्वे वा वरादादाय धर्मतः ॥

कन्याप्रदानं विधिवदार्षो धर्मः स उच्यते ॥ ७३ ॥

अर्थ— वरापामून एक किंवा दोन वस्त्रयुग्मे (धोतरजाडे) घेऊन त्याला धर्माप्रमाणे यथाविधि कन्यादान करणे ह्याला आर्पणविवाह ह्मणतात.

प्राजापत्यविवाह.

सहोभौ चारतां धर्ममिति तं चानुभाष्य तु ॥

कन्याप्रदानमभ्यर्च्य प्रजापत्यो विधिः स्मृतः ॥ ७४ ॥

अर्थ— ‘तुम्ही दोघे एकमेकांबरोबर धर्माचरण करा!’ असे वराला सांगून त्याची पूजा करून जे कन्यादान केले जाते, त्याला प्राजापत्यविवाह ह्मणतात.

आसुरविवाह.

सोमसनेकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ५९६.

ज्ञातिभ्यो द्रविणं दत्त्वा कन्यायै चैव शक्तितः ॥

कन्यादानं यत्क्रियते चासुरो धर्म उच्यते ॥ ७५ ॥

अर्थ— मुलीच्या आत्मांना व मुलीला द्रव्य देऊन जें मुलीशीं विवाह करणें त्याला आसुरविवाह म्हणतात.
गांधर्वविवाह.

स्वेच्छयाऽन्योन्यसंयोगः कन्यायाश्च वरस्यच ॥

गान्धर्वः स तु विज्ञेयो मैथुन्याः कामसम्भवः ॥ ७६ ॥

अर्थ— वर आणि वधू हांचा एकमेकांच्या इच्छेनें जो समागम होतो त्याला गांधर्वविवाह म्हणतात. हा विवाह कन्येच्या इच्छेनें होत असतो.

राक्षसविवाह.

हत्वा भित्त्वा च छित्वा च क्रोशन्तीं रुदतीं गृहात् ॥

प्रसह्य कन्याहरणं राक्षसो विधिरुच्यते ॥ ७७ ॥

अर्थ— मारामारी करून, एकमेकांचीं डोक्यां फोडून, हातपाय तोडून, रडत ओरडत असलेल्या कन्येला बलात्कारानें ओडून नेऊन विवाह करणें त्याला राक्षसविवाह म्हणतात.

पैशाचविवाह.

सोमसेनकृत वैवाहिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ५९७.

सुप्तां मत्तां प्रमत्तां वा रहो यत्रोपगच्छति ॥

स पापिष्ठो विवाहानां पैशाचः कथितोऽष्टमः ॥ ७८ ॥ इत्यष्टौ विवाहाः ॥

अर्थ— निजलेली, किंवा कैफानें धुंद झालेली अथवा वेडी झालेली अशा कन्येशीं कोणी नसतानां एकांतीं समागमकरणें ह्याला पैशाच विवाह म्हणतात. हा विवाह अत्यंत निंद्य असल्यानें पातकी आहे. असें आठ विवाह सांगितले.

पहिल्या चार प्रकारच्या विवाहांतील विशेषविधि.

कन्यादानं निशीथे चेद्वरापोषिताय च ॥

उपोषितः सुतां दद्यात् ब्राह्मादिषु चतुर्वर्षि ॥ ७९ ॥

अर्थ— कन्यादान जर रात्रीं करावयाचें असेल तर वरानें व कन्येच्या पित्यानें उपोषित असावें. कारण ब्राह्म, दैव, आर्ष, आणि प्राजापत्य ह्या चार प्रकारच्या विवाहांत कन्यादान करणाऱ्यानें उपोषित राहून उपोषित असलेल्या वरालाच कन्यादान करावें असें शास्त्रानें सांगितलें आहे.

दुसरे मत.

अन्यमतम्— कन्यादानं निशीथे चेद्दिवा भोजनमाचरेत् ॥

पुनः स्नात्वा जपेन्मन्त्रं पिता कन्यां प्रयच्छतु ॥ ८० ॥

सोमसेनकृत वैदर्णीकाचार, अध्याय अकरवा, - पान १९८.

अर्थ— आतां ह्यावद्दल दुसरें मत असें आहे कीं, कन्यादान जर रात्रीं व्हावयाचें असेल, तर कन्येच्या पित्यानें दिवसां भोजन करून कन्यादानान्या वेळीं स्नान करून मंत्रजप करावा. आणि कन्यादान करावें.

भुक्त्वा समुद्रहेत्कन्यां सावित्रीग्रहणं तथा ॥

गान्धर्वासुरयोरेव विधिरेष उदाहृतः ॥ ८१ ॥

अर्थ— वरानें भोजन करून वधूशीं विवाह करावा; असें जें मत आहे, तो विधि गान्धर्वविवाह आणि आसुरविवाह ह्यासंबंधाचा आहे असें समजावें.

कन्येचे बांधव.

पिता पितामहो भ्राता पितृन्यो गोत्रिणो गुरुः ॥

मातामहो मातुलो वा कन्याया बान्धवाः क्रमात् ॥ ८२ ॥

अर्थ— पिता, पितामह, भ्राता, चुलता, गोत्रजपुरुष, गुरु, मातामह, आणि मातुल हे कन्येचे बांधव क्रमानें समजावेत. हे कन्येचें दान करण्यास अधिकारी आहेत.

कन्यादान करणारा कोणी नसल्यास.

पित्रादिदात्रभावे तु कन्या कुर्यात्स्वयंवरम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १२९.

इत्येवं केचिदाचार्याः प्राहुर्महति सङ्कटे ॥ ८३ ॥

अर्थ— पिता वगैरे वर सांगितलेले जे कन्यादानाचे अधिकारी त्यांपैकी कोणीही नसल्यास कन्येने आपला विवाह आपणच करावा असे कित्येक आचार्यांचे मत आहे. परंतु ते अतिसंकटसमयीं ब्राह्म समजावे.
विवाहविधि.

अथ विवाहकर्म— कन्यायाः सदनं गच्छेत् सण्डपे तोरणान्विते ॥

कन्याया जननी वेगादागत्य पूजयेद्भरम् ॥ ८४ ॥

अर्थ— वराने वधूच्या घरीं गमन करावे. नंतर तोरणांनी युक्त असलेल्या मंडपांत वधूच्या मातेने येऊन वराची पूजा करावी.

कन्यापित्रादिभिर्दत्ते चोदुम्बरादिवृक्षकैः ॥

निर्मिते चासने सम्यक् सुवृष्टयोपविशेद्धरः ॥ ८५ ॥

अर्थ— औदुंबर वगैरे वृक्षांच्या लांकडाचे केलेले आणि वधूच्या पित्याने दिलेले जे आसन त्यावर वराने नीट निरसून पाहून बसावे.

वरपूजन.

ततः प्रक्षालयेत्पादौ वरस्यार्घ्यं विधाय च ॥

सोमसेनकृत हैवर्णिकाचार, धन्याय अकरावा. पान ६००.

यज्ञोपवीतं मुद्रादिभूषा एवार्पयेद्धरे ॥ ८६ ॥

अर्थ— नंतर वधूच्या पित्याने वराचे पाय धुवावेत. त्याला अर्घ्य, यज्ञोपवीत, मुद्रा (अंगठ्या) वगैरे अलंकार द्यावेत.

वधूपूजन.

ततः पाद्यं समादाय कन्यकां सेचयेच्छनैः ॥

अर्घ्यदानं ततो दत्त्वा कन्यकामपि पूजयेत् ॥ ८७ ॥

अर्थ— नंतर पाद्य घेऊन (पाय धुण्याचे पाणी घेऊन) वधूच्या पायावर घालावे आणि तिला अर्घ्य द्यावे. ह्याप्रमाणे वधूचीही पूजा करावी.

अर्घ्यदान.

तद्धरोऽपि प्रदत्तार्घ्यमञ्जल्या (?)ऽऽदाय सादरम् ॥

निरीक्ष्याद्गुलिरन्ध्रैस्तस्त्रावयेद्भाजने शनैः ॥ ८८ ॥

अर्थ— ते वधूच्या पित्याने दिलेले अर्घ्य वराने आपल्या ओंजळीत आदराने घेऊन, अवलोकन करून बोटांच्या संधीतून हळूहळू खाली भांड्यांत सोडावे.

आचमन.

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६०१.

सन्नालपात्रसम्पूर्णपूतशीतलवारिणा ॥

तद्वन्निवेद्य दत्तेन कुर्यादाचमनं ततः ॥ ८९ ॥

अर्थ— नंतर वधूच्या पित्याने— स्वच्छ अशा नालपात्रांत (गिंडी नांवाच्या भांड्यांत) भरून ठेवलेले शुद्ध असे शीतोदक-त्यांत जीव आहेत की काय, हे नीट पाहून वराच्या हातावर आचमनाकरिता घावे, आणि वराने त्या उदकाने आचमन करावे.

मधुपर्क.

कांस्यतालास्थितं त्यक्तकांस्यपात्रपिधानकम् ॥

प्राशयेन्मधुपर्कार्घं दधि तद्वत्समभ्रकम् ॥ ९० ॥

अर्थ— नंतर काशाच्या पात्रांत असलेले व ज्यावरील काशाचे आच्छादनपात्र काढून टाकिले आहे असे मधुपर्कार्घे दही वराने समंत्रक प्राशन करावे.

ॐ ह्रीं भगवतो महापुरुषस्य पुरुषवरपुण्डरीकस्य परमेण तेजसा व्यास-
लोकस्य लोकोत्तरमङ्गलस्य मङ्गलस्वरूपस्य संस्कृत्य पादावर्धेनाभिजनेनानु-
कृत्याय उदयसितचत्वरंऽभ्यागतायाभियोगवयोमधुपर्काय समदत्तिसमन्वि-
तायार्घ्यस्य पादस्य विधिमाप्ताय दध्यमृतं विश्राण्यते जामात्रे अनुष्मै

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६०२.

ॐ ॥ इति मन्त्रयेत् ॥

अर्थ— “ ॐ ह्रीं भगवतो ” इत्यादि मंत्रानें मधुपर्काचें अभिमंत्रण करावें.

ॐ नमोऽर्हते भगवते मुख्यमङ्गलाय प्राप्तामृताय कुमारं दध्यधृतं प्राशयामि

सं वं हः पः हः अ सि आ उ सा स्वाहा ॥ इति मधुपर्कमन्त्रः । त्रिः प्राशयेत् ॥

अर्थ— “ ॐ नमोऽर्हते ” इत्यादि मंत्रानें तीन वेळ मधुपर्काचें प्राशन करावें.

वराला वल्लालंकारदान.

मालाभरणवस्त्राद्यैरलङ्कृत्य वरं नतः ॥

कन्याध्यात्रे प्रदद्यात्तद्वस्त्रं तेन धृतं पुरा ॥ ९१ ॥

अर्थ— नंतर वधूच्या पित्यानें माला, अलंकार वस्त्रें वगैरेनीं वराला अलंकृत करावें. आणि त्या वरानें पूर्वी धारण केलेलें वस्त्र वधूच्या भावाला द्यावें.

वधूच्या वल्लालंकारदान.

वरानीतैस्तु सद्यस्त्रैर्भूषणैश्च सगादिभिः ॥

स्नातामभोजनां कन्यां पिताऽलङ्कारयेत्ततः ॥ ९२ ॥

अर्थ— तसेंच वरानें आणलेल्या वस्त्रें, भूषणें, माला वगैरे पदार्थांनीं स्नान केलेल्या आणि भोजन

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६०३.

न केलेल्या वधूस तिच्या पित्यानें अलंकृत करावी.

यज्ञोपवीतग्रहण

पुनराचमनं कृत्वा ताम्बूलाक्षतचन्दनैः ॥

यज्ञोपवीतवस्त्राणि स्वीकुर्याच्च यरोत्तमः ॥ ॥ ९३ ॥

अर्थ— वराने नंतर आचमन करून वधूच्या पित्यानें दिलेल्या तांबूळ, अक्षता, चंदन, यज्ञोपवीत वस्त्र ह्या वस्तूंचा स्वीकार करावा.

वस्त्रदानाचा मंत्र.

भूयात्सुपन्ननिधिसम्भवसारवस्त्रं । भूयाच्च कल्पकुजकल्पितदिव्यवस्त्रम् ॥

भूयात्सुरेश्वरसमर्पितसारवस्त्रं । भूयान्मयाऽर्पितमिदं च सुखाय वस्त्रम् ॥९४॥ वस्त्रप्रदानमन्त्रः

अर्थ— ‘ भूयात्सुपन्ननिधि ’ इत्यादि मंत्र वरास वस्त्र देणेचा आहे.

कन्याया मातुलस्तस्माद्धरं धृत्वा करेण वै ॥

गृहस्याभ्यन्तरं प्राप्य (!) कन्यामप्यानयेत्ततः ॥ ९५ ॥

अर्थ— नंतर वधूच्या मामाने वराच्या हाताला धरून वेदिकेच्या [बहुल्याच्या] जवळ न्यावे. नंतर कन्येलाही त्या ठिकाणी त्यानेच आणावी.

सौमसेनकृत तैद्वर्णिकाचार, अध्याय अकरावा पान ६०४.

वेदिकाग्रे ततः कुर्यात्स्वस्तिकं स्थण्डिलान्वितम् ॥

पूर्वापरदिशो रम्यं तण्डुलपुञ्जकद्वयम् ॥ ९६ ॥

अर्थ— मग त्या वेदिकेच्या पुढल्या बाजूस स्थंडिलानें युक्त असें स्वस्तिक करावें, आणि त्यावर पूर्वेकडे एक आणि पश्चिमेकडे एक अशा दोन तांदुळांच्या राशि कराव्यात.

वहुल्याचें लक्षण.

वेदीलक्षणम्— विस्तारितां हस्तचतुष्टयेन । हस्तोच्छिन्नां मन्दिरवामभागे ॥

स्तम्भैश्चतुर्भिः कृतनिर्मितांगां । वेदीं विवाहे प्रवदन्ति सन्तः ॥ ९७ ॥

अर्थ— आतां प्रसंगानें वेदीचें प्रमाण वगैरे सांगतात— विवाहांतील वेदी चार हात लांब, चार हात रुंद आणि एक हात उंच असावी. ती घराच्या डाव्या बाजूस असावी, आणि तिच्या चारी कोपऱ्यांवर चार खांब उभे केलेले असावेत.

अन्यमतं— कन्याहस्तैः पञ्चभिः सप्तभिर्वा । वेदीं कुर्यात्कूर्मपृष्ठोभताङ्गाम् ॥

रम्ये हर्म्ये कारयेद्द्वामभागे । जायापत्योराशिषो वाचयित्वा ॥ ९८ ॥

अर्थ— कन्येच्या हातानें पांच हात किंवा सात हात वेदी करावी. ती कांसवाच्या पाठीप्रमाणें मध्यभागीं उंच असावी, आणि घराच्या डाव्या हाताला असावी. असें दुसऱ्या आचार्याचें मत आहे.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय अकरावला, पान ६०५.

उपनयनांतील वेदीचे लक्षण.

व्रतबन्धवेदी- प्राक्पश्चिमोर्ध्वपदषट्कयुक्त- । मुदीच्ययाम्यानि पदानि पञ्च ॥

एवंविधा ज्योतिषरत्ननिर्मिता । बटोः शतायुर्भवतीह वेदिका ॥ ९९ ॥

अर्थ— आतां उपनयनाच्या वेदीचे प्रमाण सांगतात. उपनयनाची वेदी पूर्वपश्चिम सहा पावलें लांब असावी, आणि दक्षिणोत्तर पांच पावलें रुंद असावी. अशा प्रकारची ज्योतिषशास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणें वेदी केली असतां बटू शतायु होतो.

अन्यमतं- आचार्यस्य पदैः षड्भिः पंचभिर्वाऽथ सप्तभिः ॥

विस्तृता चतुरस्रा च बटोर्वेदी करोन्नता ॥ १०० ॥

अर्थ— उपनयनाच्या वेदीबद्दल दुसऱ्या आचार्याचें मत असें आहे कीं, वेदी आचार्याच्या पावलानें सहा पांच किंवा सात पावलें लांबरुंद आणि बटूच्या हातानें एक हात उंच अशी चतुष्कोणी असावी.

लम्बा भित्तिर्द्विहस्ता च गुह्यता त्रिंशदङ्गुला ॥

प्रत्यक् वेद्या विवाहे च विस्तृता द्वादशाङ्गुलम् ॥ १०१ ॥

अष्टावष्टौ प्रकुर्वीत सोपानान्यथ पाश्चर्योः ॥

तदग्रे कलशाकारमिति पूजाविद्वां मतम् ॥ १०२ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय-अकरावा. पान ६०६.

अर्थ: — त्या वेदीच्या पश्चिमेच्या अंगास एक भित दोन हात लांब, तीस बोटे उंच आणि वारा अंगुले रुंद अशी घालावी. त्या भितीच्या दोही बाजूस आठ आठ पायच्या कराव्यात, आणि त्या भितीच्या शेवटास एक कलशाकार कळस करावा. असे पूजाशास्त्र जाणणान्यांचें मत आहे.

पीठाचें (पाटाचें) प्रमाण.

अथ पीठं— अष्टत्रिंशांगुलं दीर्घमुन्नतं स्याच्छङ्गुलम् ॥

अष्टांगुलं च विस्तारं कुर्यादौदुम्बरादिना ॥ १०३ ॥

अर्थ— आतां पीठाचें (पाटाचें) प्रमाण सांगतात. पीठ अठतीस अंगुले लांब, सहा अंगुले उंच आणि आठ अंगुले रुंद असे उंबराच्या वगैरे काष्टाचें करावें.

विवाहः स्याद्दिने यस्मिन्दिवा वा यदि वा निशि ॥

होमस्तत्रैव कर्तव्यो यथानुक्रमणेन तु ॥ १०४ ॥

अर्थ— विवाह दिवसा किंवा राती ज्या दिवशीं असेल त्याच दिवशीं अनुक्रमानें जशा प्राप्त होतील, त्याप्रमाणें किया करून, होम त्याच दिवशीं करावा.

विवाहांत सप्तपदीची आवश्यकता.

तावद्विवाहो नैव स्याद्यावत्सप्तपदी भवेत् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६०७.

तस्मात्सप्तपदी कार्या विवाहे मुनिभिः स्मृता ॥ १०५ ॥

अर्थ— सप्तपदी होईपर्यंत विवाह झाला असे होत नाही. झणून विवाहांत सप्तपदीचा विधि अवश्य केला पाहिजे; असे मुनींचे मत आहे.

विवाहहोमाच्या वेळी कन्या ऋतुमती झाली असतां.

विवाहहोमे प्रक्रान्ते कन्या यदि रजस्वला ॥

त्रिरात्रं दम्पती स्यातां पृथक्शय्यासनाशनौ ॥ १०६ ॥

अर्थ— विवाहहोम सुरू झाल्यावर जर कन्या रजस्वला होईल, तर त्या वधूवराने तीन दिवस शयन, आसन, भोजन हे व्यापार पृथक् पृथक् करावेत.

चतुर्थेऽहनि संस्नाता तस्मिन्नग्नौ यथाविधि ॥

विवाहहोमं कुर्यात् कन्यादानादिकं तथा ॥ १०७ ॥

अर्थ— चवथ्या दिवशी तिने स्नान केल्यावर पूर्वीच्या त्या अग्नीवर विवाहहोम यथाविधि करावा. आणि कन्यादान वगैरे जे विधि राहिले असतील तेही करावेत.

विवाहदिवसापासून चार दिवसांत कन्या ऋतुमती झाली असतां.

चतुर्थी मध्ये कन्या चेद्वेद्यादि रजस्वला ॥

सोमसेनकृत लैवर्गिकाचार, अन्याय अकरावा, पान ६०८.

त्रिरात्रमशुचिस्त्वेषा चतुर्थेऽहनि शुध्यति ॥ १०८ ॥

पूजां न होमं कुर्वीत प्रायश्चित्तं विधीयते ॥

जिनं सम्पूजयेद्भक्त्या पुनर्होमो विधीयते ॥ १०९ ॥ इति प्रसंगाद्वेदिकादिलक्षणम् ॥

अर्थ— विवाह दिवसापामून चार दिवसांत जर बधू रजस्वला होईल, तर ती तीन दिवस अशुद्ध असते, व चवथ्या दिवशीं शुद्ध होते, ह्मणून पूजा होमादिक विधि करूं नये. ती कन्या शुद्ध झाल्यावर प्रायश्चित्त केलें पाहिजे. त्याकरितां भक्तीने जिनपूजा प्रथम करून मग विवाहहोम पुनः करावा असें दुसरें एक मत आहे.

उभयोः पाद्वयोः काण्डसंयुक्तं पुञ्जपञ्चकम् ॥

शाल्यादिपञ्चधान्यानां याचारकस्य सन्निधौ ॥ ११० ॥

अर्थ -- बहुल्याच्या दोनी बाजूस कांडाशीं सहवर्तमान भात वगैरे पांच धान्यांचे पाच ढीग घालावेत.

पूर्वोक्तराशयोर्मध्ये च तथोपरि सुबस्त्रुकम् ॥

पटं प्रसार्य ते तत्र चानयेद्वरकन्यके ॥ १११ ॥

अर्थ— नंतर पूर्वी सांगितलेल्या ज्या तांदळांच्या दोन राशि, त्यांच्या मध्यभागी चांगलें बख उभें पसरून (अंतःपट धरून) त्या ठिकाणी त्या बधूवरांना आणावें.

अंतःपट धरल्यावर बधूवरांनी उभें रहाणें वगैरे.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६०९.

पूर्वादिकताण्डुलिराशौ प्रत्यङ्मुखः हि कन्यका ॥

प्राङ्मुखः पश्चिमे राशाववतिष्ठति सद्गरः ॥ ११२ ॥

गुर्वादिसञ्जनैः स्तोत्रं पठनीयं जिनस्य वै ॥

मङ्गलाष्टकमित्यादि कल्याणसुखदायकम् ॥ ११३ ॥

कन्याया षडनं पद्मेद्वरो वरं च कन्यका ॥

शुभे लग्ने सतां मध्ये सुखप्रीतिप्रवृद्धये ॥ ११४ ॥

सगुहान् जीरकानास्ये ललाटे चन्दनाक्षतान् ॥

कण्ठे मालां क्षिपेत्तस्याः साऽपि तस्य तदा तथा ॥ ११५ ॥

अर्थ— मग पूर्वेकडील तांदळाच्या राशीवर पश्चिमेकडे तोंड करून वधूस व पश्चिमेकडील तांदळाच्या राशीवर पूर्वेकडे तोंड करून वरास उभे करावे. नंतर गुरु वगैरे सद्गृहस्थानीं जिनस्तोत्र मंगलाष्टक वगैरे पठण करावे. ही स्तोत्रे व मंगलाष्टके वधूवरांता कल्याण आणि सुख ह्यांची प्राप्ति करून देणारी असतात. हे झाल्यावर शुभ मुहूर्तावर अंतःपट काढून वधूवरांनीं परस्परांचे सुख आणि प्रीति ह्यांच्या वृद्धीकरितां एकमेकांचे सुखावलोकन करावे. मग वरांनीं वधूच्या सुखांत गूळ आणि जिरे घालावेत. तिच्या कपाळाला मंध आणि अक्षता लावल्यात. आणि तिच्या गळ्यांत फुलांची माळ घालावी. वधूनेही वरास त्याप्रमाणेंच सर्व करावे.

सीमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६१०.

कन्यावरण व कन्यादानविधि,

एतद्गोत्रे प्रजातस्यैवैतन्नाम्नः प्रपौत्रकः ॥ अस्य पौत्रोऽस्य पुत्रश्चाप्येतदाख्योऽहमि-
त्यथ ॥ ११६ ॥ एतद्गोत्रे प्रजातस्यैवैतन्नाम्नः प्रपौत्रिकाम् ॥ पौत्रीमस्यास्य पुत्रीमप्ये-
तदाख्यामिमां वृणे ॥ ११७ ॥ इति ब्रूयाच्चतुर्थी च प्रपौत्रादिपदे स्वके ॥ प्रयोज्य
प्रददेत्कन्यां वरणे समये वरः ॥ ११८ ॥ स्वपक्षं पूर्वमुक्तवैवमपरं च वदन्वदेत् ॥
त्वं वृणीष्वेति वा तुभ्यं प्रयच्छामीति मातुलम् ॥ ११९ ॥ दक्षिणं पाणिमेतस्याः
ससुवर्णाक्षतोदकम् ॥ पित्रा समन्त्रकं दत्तं गृहीयात्स प्रयत्नतः ॥ १२० ॥ धर्मेण
पालयेत्यादि कन्यापितरि वक्तारि ॥ धर्मेणार्थेन कामेन पालयामीत्यसौ वदेत् ॥ १२१

अर्थ— आतां कन्यावरणाचा व कन्यादानाचा विधि सांगतात. कन्यावरणाच्या वेळीं वरानें प्रथम—

“अमक्या गोत्रांत उत्पन्न झालेल्या अमक्याचा पणतु, आमक्याचा नातु अमक्याचा पुत्र, अमुक नांवाचा
मी; अमक्या गोत्रांत उत्पन्न झालेल्या अमक्याची पणती, आमक्याची नात, अमक्याची कन्या, अशा
अमुक नांवाच्या ह्या कन्येस वरतीं—असें ह्मणावें. मग वधूच्या पित्यानें “त्वं वृणीष्व” ह्मणजे तूं वर, किंवा
“तुभ्यं प्रयच्छामि ह्मणजे तुला देतो” असें ह्मणावें. नंतर वरपक्षाकडील मातुल वगैरे मंडळींनीं—अमक्या
गोत्रांत उत्पन्न झालेल्या अमुक पुरुषाचा पणतु, आमक्याचा नातु, अमक्याचा पुत्र, अमुक नांवाचा हा

सोमसेनवृत्त वैदर्भिकाचार, अध्याय अकरावा पान ६११.

जो वर त्याच्याकरिता; अमक्या गोत्रांत उत्पन्न झालेल्या अमक्याची पणती, अमक्याची नात, अमक्याची कन्या, अमुक नांवाची जी ही वधू तिला आम्ही वरतो—असें झणावें. त्यास वधूपक्षाच्या मंडळींनीं “वरा” असें उत्तर द्यावें. ह्याप्रमाणें तीन वेळ करावें. नंतर वधूपक्षाकडील मंडळींनीं पुढें सांगितल्याप्रमाणें अमक्या गोत्रांत उत्पन्न झालेल्या अमक्याची पणती, अमक्याची नात, अमक्याची कन्या, अमुक नांवाची जी ही वधू तिला तुम्हीं वरा असें झणावें. त्याला वराकडील मंडळींनीं ‘वरतो’ असें उत्तर द्यावें. ह्याप्रमाणें तीन वेळ करावें. मग, वधूच्या पित्यानें सुवर्ण अक्षता आणि उदक झांसद वधूचा उजवा हात वराच्या हातात देऊन कन्यादान करावें. नंतर त्यानें वरास “ह्या वधूचें धर्मानें, अर्थाच्या योगानें आणि कामाच्या योगानें (इच्छित पूर्ण करण्यानें) तूं पालन कर ” अशी प्रार्थना करावी. वरानें “ मी धर्मानें, अर्थानें व कामानें हिचें रक्षण करतो ” असें प्रतिवचन द्यावें.

कन्यावरण मंत्र.

ॐ एकेन प्रकाश्येन पूर्वोण पुरुषेण श्रीवत्सेन ऋषिणा प्रतीते श्रीवत्स-
गोत्रे प्रजाताय तस्य प्रपौत्राय तस्य पौत्राय तस्य पुत्राय देवदत्तनाम-
धेयाय अस्मै कुमाराय भवतः कन्यां वृणीमहे इति वरसम्बन्धिभिन्निः
प्रार्थनीयम् ॥ तदा कन्यासम्बन्धिभिर्बृणीध्वमिति त्रिः प्रतिवक्तव्यम् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय अकरावा, पान ६१२.

ततः एकेन प्रकाशेन पूर्वेण पुरुषेण काश्यपेन ऋषिणा प्रतीते काश्यप-
गोत्रे प्रजातां तस्य प्रपौत्रां तस्य पौत्रां तस्य पुत्रां देवदत्तानामश्वेयां
इमां कन्यां वृणीध्वं इति कन्यासम्बन्धिभिस्त्रिर्वक्तव्यम् ॥ तदा वरस-
म्बन्धिभिर्वृणीमहे इति प्रतिवक्तव्यम् ॥ इति कन्याचरणमन्त्रः ॥

अर्थ— “ॐ एकेन” इत्यादि कन्याचरणाचे मंत्र आहेत. त्यांत प्रथम वरपक्षाच्या मंडळीनीं “ॐ
एकेन” येथपासून “वृणीमहे” येथपर्यंत झणावें. त्याला वधूपक्षाच्या मंडळीनीं नुसतें “वृणीध्वं”
असे उत्तर द्यावें. ह्याप्रमाणें तीन वेळ करावें. नंतर वधूपक्षाच्या मंडळीनीं “ॐ एकेन” येथपासून
“वृणीध्वं” येथपर्यंत झणावें. नंतर वरपक्षाच्या मंडळीनीं नुसतें “वृणीमहे” असे उत्तर द्यावें. ह्यास
कन्याचरणविधि झणतात.

कन्यादानमंत्र.

ततश्च कन्यापिता— ॐ नमोऽर्हते भगवते श्रीमते वर्द्धमानाय श्रीबला-
शुरारोग्यसन्तानाभिवर्धनं भवतु । इमां कन्यामस्मै कुमाराय ददामि
इर्षी इर्षी इर्षी हं सः स्वाहा ॥ इत्यनेन गन्धोदकधारापूर्वकं कन्या-
प्रदानं कुर्यात् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अवरावा. पान ६१३.

अर्थ— नंतर वयूच्या पित्याने “ॐ नमोऽर्हते” इत्यादि मंत्र ह्मणून पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे सुवर्ण, अक्षता आणि उदक ह्यांसह वर्तमान कन्येचा उजवा हात वराच्या उजव्या हातांत देऊन वराच्या हातावर गंधोदकाची धार सोडून कन्यादान करावे. कन्यादान विधि.

वर्धापनविधि.

ततश्च कुलवनिता दम्पतीपरस्परहस्तपूर्णाक्षतपुञ्जं मस्तके त्रिवारं क्षेप-
येत् । मन्त्राः । ॐ ह्रीं सम्यग्दर्शनाय स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं सम्यग्ज्ञानाय
स्वाहा ॥ ॐ ह्रीं सम्यक्चारित्र्याय स्वाहा ॥ इति वर्धापयेत् ॥

अर्थ— नंतर कोणीतरी कुलीन सुवासिनीने त्या दंपत्याच्या एकमेकांच्या हातांतील अक्षता परस्परांच्या मस्तकावर तीन तीन वेळ टाकवाव्यात. त्याचे मंत्र वर सांगितले आहेत. ह्यास वर्धापन ह्मणतात. ह्याचा विधि पुढे लिहिल्याप्रमाणे करावा.

वर्धापनविधीतील कर्म.

साज्यदुग्धार्द्रपाणिभ्यां वरस्तत्कन्यकाञ्जलिम् ॥
द्विरुन्मृज्य ततस्तत्र द्विः क्षिप्वा धवलाक्षतान् ॥ १२२ ॥
साक्षतं स्वाञ्जलिं तत्र कन्यापित्रा निषेचितम् ॥

संमेलनकृत वैशेषिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६१४.

शान्त्याद्याशीर्भिरैवं तु क्षिपेत्तन्मूर्ध्नि चाथवा ॥ १२३ ॥

मूर्ध्नि तण्डुलनिक्षेपः स्याद्रत्नत्रयमन्त्रतः ॥

कन्याऽप्येवं द्विस्मृत्यय मूर्ध्नि क्षेपान्तमाचरेत् ॥ १२४ ॥

अर्थ- प्रथम वराने आपल्या दांनी हातांस तूप व दूध लावून ते हात दोन वेळा वधूच्या ओंजळीस पुसावेत. नंतर त्या ओंजळीत स्वच्छ पांढऱ्या अक्षता घालाव्यात. नंतर वधूच्या पित्याने वराच्या ओंजळीस तूप, दूध लावून त्यांत दोन वेळां अक्षता घालाव्यात. ह्याप्रमाणे शाल्यावर शांतिमंत्राने किंवा आशीर्वादमंत्राने वराने वधूच्या मस्तकावर आपल्या ओंजळीतील अक्षता टाकाव्यात. नंतर वधूने आपल्या ओंजळीतील अक्षता वराच्या मस्तकावर टाकाव्यात. ह्याप्रमाणे तीन वेळ वराने केल्यावर वधूने प्रथम वराच्या ओंजळीस दूध तूप लावून त्यांत अक्षता घालाव्यात. नंतर वधूच्या पित्याने वधूच्या ओंजळीस दूध तूप लावून त्यांत अक्षता घालाव्यात. मग वधूने शांतिमंत्राने किंवा आशीर्वादमंत्राने प्रथम वराच्या मस्तकावर अक्षता टाकाव्यात. नंतर वराने वधूच्या मस्तकावर अक्षता टाकाव्यात. ह्याप्रमाणे तीन वेळ करावे. ह्या क्रियेत शांतिमंत्र किंवा आशीर्वादमंत्र ह्यांची योजना करणेस वर सांगितलेच आहे; तसे करावे. किंवा रत्नत्रयमंत्रांची योजना करावी. ते मंत्र वर दिलेलेच आहेत. हा वर्षापनविधि सांगितला.

सोमसेनकृत वैदर्भिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ११६.

कंकणबंध.

अथ कंकणम्— तिष्ठिरावेष्टितं सुखं नाभिदग्नेऽनयोः पृथक् ॥

ऊर्ध्वं चाधः समादाय कृत्वा पञ्चगुणं ततः ॥ १२५ ॥

हरिद्राकल्कमालिप्य चलित्वा तत्करेऽर्पयेत् ॥

मदनफलमन्यं वा मणिं सर्वेण योजयेत् ॥ १२६ ॥

वाय्वर्मन्तैः समायुक्तं सौवर्णं राजतं पिप्पला ॥

ताभ्यां तौ कंकणं हस्ते बध्नीयानां मिथः क्रमात् ॥ १२७ ॥

अर्थ— आतां कंकणाचा विधि सांगतात— बधूवरांच्या नाभिप्रदेशाजवळ त्यांच्या दोघांच्या भोवतीं सुताचे तीन तीन वेळ्याचे दोन फेर करावेत. त्यांत वरील फेर खाली आणि खालचा फेर वरती घेऊन, खाली घेतलेला फेर पायांवाळून काढून घ्यावा, व वर घेतलेला फेर त्यांच्या मस्तकावरून काढून घ्यावा. नंतर तो प्रत्येक फेर पंचगुण (पांच पदरी) करावा. (छातीला एकेक पदरांत सुताचे दोरे सहा सहा घेतात. ह्मणून त्या एकंदर पंचगुण केलेल्या दोन्यांत सुताचे पदर तीस येतात. ही गोष्ट लक्षांत आणावी) नंतर त्या सुताला पाण्यांत कालविलेली हळद लाऊन तें वळून त्या बधूवरांच्या हातांत घावें, आणि त्यांच्याकडून त्या सुतांत गेल्लफळ किंवा एखादा सोन्याचा अथवा रुप्याचा मणि बांधवून तें एकमेकांकडून

सौमसेनकृत तैर्वर्णिकाचारः, अध्याय अकरावा. पान ११६.

एकमेकांच्या हातांत बांधावें. त्यांत प्रथम वधूने वराच्या हातांत कंकण बांधावें, आणि नंतर वरानें वधूच्या हातांत बांधावें.

कंकणबंधन मंत्र.

अथ मन्त्रः । ॐ जायापत्योरेतयोर्गृहीतपाण्योरेतस्मात्परमा चतुर्थादिवसादा-
होस्विदा सप्तमादिज्यापरमस्य पुरुषस्य गुरूणामुपास्तिर्देवतानामर्थेनाग्नि-
होत्रं सत्कारोऽभ्यागतानां विश्राणनं वनीपकानामित्येवं विधातुं प्रतिज्ञायाः
सूत्रकंकणं सूत्रव्यपदेशभाक् रजनीसूत्रं मिथो मणिबन्धे प्रणक्षते॥ कंकणसूत्रबन्धनमन्त्रः

अर्थ— “ ॐ जायापत्योरेतयोः ” ह्या मंत्रानें वधूवरांनीं एकमेकांच्या मणगटांत कंकण सूत्र बांधावें.
[वर्धापनाविधि आणि कंकणबंधविधि ह्यासंबंधानें कित्येक पुस्तकांत प्रथम कंकणबंध करून नंतर वर्धापन करावें असाही पाठ आहे. तथापि ज्या देशांत जशी रूढी असेल त्याप्रमाणें त्यांनीं करावें.]

विवाहहोमविधि.

बद्धवस्त्रान्वितौ तौ च वीक्ष्य पूर्णं घटद्वयम् ॥ कुण्डात्प्रत्यग्दिश्यागतयो-
पविशेतां समासने ॥ १२८ ॥ नूतनीदुग्धरे पीठे धौतवस्त्रप्रसारिते ॥
वामदक्षिणयोः प्रत्यक् प्राङ्मुखौ तौ सुदम्पती ॥ १२९ ॥ उपाध्याय-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, ऋष्याय स्मकरावा. पान ६१७.

स्ततः कुर्याद्धोमं सन्मन्त्रपूर्वकम् ॥ महाबाधनिनादेन मङ्गलाष्टकपा-
ठतः ॥ १३० ॥ कन्याया दक्षिणं पाणिं सांगुष्ठं सव्यपाणिना ॥ गृहीत्वा
चाथ वामस्थां कृत्वा आहुतीर्हृनेत् ॥ १३१ ॥ पुरस्ताद्वरवध्वोश्च स्थापनां
कुरु पत्रिकी (?) ॥ ततश्च होमकुण्डाग्रे संकल्पः सूरिणोच्यते ॥ १३२ ॥

अर्थ— नंतर ज्यांच्या एकमेकांच्या वस्त्रांना मांठीं मारल्या आहेत अशा त्या दंपत्याने पूर्वी स्थापन केलेल्या दोन पूर्णकलशांचे दर्शन करून अग्निकुंडाच्या पश्चिमेकडे येऊन पीठावर बसावे. हे पीठ उंबराच्या लांकडाचे नवे केलेले असावे, व त्याच्यावर धुतलेले वस्त्र पसरलेले असावे. त्या पीठावर बधूच्या डाव्या अंगास वराने व वराच्या उजव्या अंगास बधूने पूर्वेकडे तोंड करून बसावे. मग उपाध्यायाने होमविधीस मंत्रपूर्वक आरंभ करावा. मग मंगलवाद्यांचा घोष होत असता व मंगलाष्टकांचे पठन चालले असता वराने बधूचा उजवा हात अंगठा न सोडता धरून तिला आपल्या डाव्या बाजूस बसवून अग्नीत चरुच्या आहुती द्याव्यात. मग उपाध्यायाने होमकुण्डाजवळ वसून पुण्याहवाचनाचा संकल्प करावा.

पुढील विधीचा क्रम.

पुण्याहवाचनां पश्चात्पञ्चमण्डलपूजनम् ॥ नद्यानां देवतानां च पूजनं च
यथाविधि ॥ १३३ ॥ तथैवाधोरमन्त्रेण होमश्च समिधाहुतिम् ॥ लाजा-

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार्य; अध्याय अकरावा. पान ६१८.

हुतिं वधूहस्तदयेन च वरेण च ॥ १३४ ॥ वरस्य वामपाद्वे तु कन्या-
या उपवेशनम् ॥ शिला स्थाप्या तयोरे मण्डले लोष्टसंयुता ॥ १३५ ॥
शिलाग्रे स्थापिताः सप्त पुञ्जा अक्षतसम्भवाः ॥ एतेषां पुरतोऽत्यर्थं
दम्पत्योः स्थापनं मतम् ॥ १३६ ॥ ततो दक्षिणपादस्य योऽशुष्ठो यावर-
ज्जितः ॥ गृहीतव्यो वरेणैव सप्तकृत्वो मुहुर्मुदा ॥ १३७ ॥ स्थानानां
परमाणानां च सप्तानां गुणवत्तया ॥ सङ्कल्पेन क्रमेणैव स्पष्टव्याः सप्त-
पुञ्जकाः ॥ १३८ ॥ शिलायाः स्पर्शनं पञ्चात्कर्तव्यं तेन यत्नतः ॥ अग्नेः
प्रदक्षिणं कर्म स्पर्शनं तृणजं पुनः ॥ १३९ ॥ पूर्णाहुतिस्ततः कार्या सम-
न्तादुपवेशनम् ॥ नीराजनावलोके च तथाऽऽकर्णनमाशिषः ॥ १४० ॥

अर्थ— मग पुण्याहवाचन, पंचमंडलपूजन, नवग्रहपूजन, अघोरमंत्रानें होम आणि समिधाहोम हीं
कर्म करावीत. नंतर वधूवरांच्या उभयतांच्या हातानें लाजाहोम करावा. धावेळीं वधू वरांच्या डाव्या
बाजूस असावी. मग अग्निकुंडाच्या पुढल्या बाजूस (किंवा अग्निकुंडाच्या उचरेच्या बाजूस) मंडलावर
लहान दगडांनें युक्त अशी मोठी शिला (पाटा वरवंदा) ठेवावी. त्या शिलेवर तांदळाच्या सात राशी
घालाव्यात; आणि त्याच्या (शिलेच्या) पलीकडे दंपत्याला नेऊन उभें करावें. मग अबलित्यानें रंगवितेल्ह

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६१९.

बधूचा उजवा पाय वरानें आपल्या हातानें धरून सात परमस्थानांचें मनांत स्मरण करून, प्रत्येक परमस्थानाच्या संकल्पानें एकेका राशीला तिच्या पायाचा स्पर्श करवावा. मग अग्नीला प्रदक्षिणा करून पूर्णाहुति द्यावी. नंतर जवळच कोठें तरी बसून आरती ओवाळून घेऊन बधूवरानें आशीर्वाद मंत्रांचें श्रवण करावें. हा विवाहविधीतील मुख्यक्रियांचा क्रम सांगितला आहे. येथून पुढें पुण्याहवाचनाचा संकल्प वगैरे सांगतात.

पुण्याहवाचनाचा संकल्प.

अथ वेदिकादिग्भागे दम्पती उपवेश्य भूमिशुद्धिं विधाय पुण्याहवाचनां पठेत् ॥ ॐ अद्य भगवतो महापुरुषस्य पुरुषवरपुण्डरीकस्य परमेण तेजसा व्यासलोकालोकोत्तममङ्गलस्य मङ्गलस्वरूपस्य गर्भाधानानुपनयनपर्यन्तः क्रियासंस्कृतस्यास्य देवदत्तनाम्नः कुमारस्योपनीतिव्रतसमाप्तौ शास्त्रसमभ्यसनसमाप्तौ समावर्तनान्ते ब्रह्मचर्याश्रमेनेतरे गृहस्थाश्रमस्वीकारार्थं अग्निसाक्षिकं देवतासाक्षिकं बन्धुसाक्षिकं ब्राह्मणसाक्षिकं पाणिग्रहणपुरःसरं कलत्रे गृहीते सति अनयोर्दम्पत्योः सर्वपुष्टिसम्पादनार्थं विधीयमानस्य होमकर्मणो नान्दीमुखे पुण्याहवाचनां करिष्ये ॥ इति मंत्रेण पुण्याहवाचनां कृत्वा साज्यसमिधो होमयेत् ॥ ततो व्रीहिलाजाग्रहोमं कुर्यात् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अष्टम्य अकरावा. पान ६२०.

अर्थ— वेदिकेच्या जवळ त्या दंपत्याला बसवून उपाध्यायानें भूमिशुद्धि करून पुण्याहवाचनाचें पठण करावें. त्यांत प्रथम “ ॐ अद्य भगवतो ” येथपासून “ पुण्याहवाचनां करिष्ये ” येथपर्यंत पुण्याहवाचनाचा संकल्प करून पुण्याहवाचन करावें. मग धृतयुक्त समिधाचें हवन करावें. नंतर व्रीहि, लाजा आणि चरु ह्यांचा होम करावा.

सप्तपदीमंत्र.

ततः शिलाग्रस्थापितसप्ताक्षतपुञ्जाग्रे करेण कन्यांगुष्ठस्पर्शनम् । ॐ सज्जा-
तये स्वाहा ॥ ॐ सद्गार्हस्थ्याय स्वाहा ॥ ॐ परमसाम्राज्याय स्वाहा ॥ ॐ
परमपारिव्राज्याय स्वाहा ॥ ॐ परमसुरेन्द्राय स्वाहा ॥ ॐ परमार्हन्त्याय
स्वाहा ॥ ॐ परमनिर्वाणाय स्वाहा ॥ इति कन्यांगुष्ठेन सप्तपरमस्थानस्पर्शनमन्त्रः ॥

अर्थ— नंतर शिलेवर घातलेल्या तांदळाच्या सात राशीस वरानें बधूचा उजवा पाय हातानें धरून पायाच्या अंगठ्यानें स्पर्श करवावा. “ ॐ सज्जातये स्वाहा ” वगैरे सात मंत्र झणावेत. ह्यालाच सप्तपदीविधि झणतात.

ततः पश्चात्पूर्णाहुतिं अन्ते पुण्याहं निगद्य प्रदक्षिणां कारयेत् । शान्तिधारा पु-
ष्पाञ्जलिप्रणामौ भक्त्या क्षमापना आशिषो भस्मप्रदानम् ॥ तद्यथा—

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६२१.

भस्मग्रहण मंत्र.

ॐ भगवतां महापुरुषाणां तीर्थंकराणां तद्देशानां गणधराणां शेषकेवलिनां पाश्चात्यकेवलिनां भवनवासिनामिद्रा व्यन्तरज्योतिष्का इन्द्राः कल्पाधिपा इन्द्राः सम्भूय सर्वेऽप्यागता अग्निकुण्डके चतुरस्रत्रिकोणवर्तुलके वा अग्नीन्द्रस्य मौलेरुद्धतं दिव्यमग्निं तत्र प्रणीतेन्द्रादीनां तेषां गार्हपत्याहवनीयौ दक्षिणाग्निरिति नामानि त्रिधा विकल्प्य हि श्रीखण्डदेवदार्वार्यैस्तरां प्रज्वाल्य तानर्हदादिमूर्तीन् रत्नत्रयरूपान्विचित्योत्सवेन महता सम्पूज्य प्रदक्षिणीकृत्य ततो दिव्यं भस्मादाय ललाटे दोःकण्ठे हृदये समालम्ब्य प्रमोदेरन् तद्वदिदानीं तानग्नीन् हुत्वा दिव्यैर्द्रव्यैस्तस्मात्पुण्यं भस्म समाहृतमनयोर्दम्पत्योश्च (एताभ्यां दम्पतीभ्यां) भव्येभ्यः सर्वेभ्यो दीयते ततः श्रेयो विधेयात् । कल्याणं क्रियात् । सर्वाण्यपि भद्राणि प्रदेयात् । सद्धर्मश्रीबलायुरारोग्यैश्वर्याभिवृद्धिरस्तु ॥ भस्मप्रदानमन्त्रोऽयम् ॥

अर्थ-- नंतर उपाध्यायाने पूर्णाहुति, अंती पुण्याहवाचन, प्रदक्षिणा, शान्तिधारा, पुष्पांजलि, प्रणाम,

सोमसेनहृत वैवर्णिकाचार, बध्यय्य अकाराया पान ६२२.

भक्तीने क्षमापना, आशीर्वाद वगैरे सर्व विधि करावावा. अग्रींतील भस्म घेऊन “ॐ भगवतां” ह्या मंत्राने सर्वांस द्यावे.

आशीर्वाद मंत्र.

मनोरथाः सन्तु मनोज्ञसम्पदः । सत्कीर्तयः सम्पन्ति सम्भवन्तु वः ॥
 व्रजन्तु विघ्ना निघ्नं बलिष्ठा । जिनेश्वरश्रीपदपूजनाद् ॥ १४१ ॥
 शान्तिः शिरोधृतजिनेश्वरशासनानां । शान्तिर्निरन्तरतपोभरभावितानाम् ॥
 शान्तिः कषायजयजृम्भितवैभवानां । शान्तिः स्वभावमहिमानमुपागतानाम् ॥ १४२ ॥
 जीवन्तु संयमसुधारसपानतृप्ता । नन्दन्तु शुद्धसहजोदयसुप्रसन्नाः ॥
 सिध्यन्तु सिध्दमुखसद्भक्ताभियोगा- । स्तीव्रास्तपन्तु जगतां त्रितये जिनाज्ञाः ॥ १४३ ॥
 श्रीशान्तिरस्तु शिवमस्तु जयोऽस्तु नित्य- । मारोग्यमस्तु तव पुष्टिसमृद्धिरस्तु ॥
 कल्याणमस्त्वभिसुखस्य च वृद्धिरस्तु । दीर्घायुरस्तु कुलगोत्रधनं सदास्तु ॥ १४४ ॥
 इत्याशीर्दानमाचार्येण कार्यम् ॥

अर्थ — नंतर गृहस्थाचार्याने “मनोरथाः सन्तु” इत्यादि मंत्रांनी आशीर्वाद द्यावेत.

पुढील चार दिवसांचे कृप.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयसंहिता, अध्याय अकरावा. पान ६२३.

शिरस्यक्षतपुञ्जस्य धारणं शुद्धमानसम् ॥
 नमस्कारोऽग्निदेवस्य मूर्ध्नो प्रणमनं परम् ॥ १४५ ॥
 सभायाः पूजनं बलैस्ताम्बूलाद्यैर्विशेषतः ॥
 सदा गुणवता चापि ध्रुवतारानिरीक्षणम् ॥ १४६ ॥
 गृहस्थाभ्यन्तरे घण्टाद्वयस्याप्यवलोकनम् ॥
 तथा बन्धुजनैः सार्धं पयः प्रभृतिभोजनम् ॥ १४७ ॥

अर्थ— वरील आशीर्वाद मंत्र झाल्यावर उपाध्यायांनी दिलेल्या अक्षता बधूवरांनी मस्तकावर धारण कराव्यात; व त्यांना नमस्कार करावा. अंतःकरण शुद्ध ठेवावे. अग्निदेवतेला मस्तक नम्र करून प्रणाम करावा. समेतील लोकांचे वस्त्र, तांबूल इत्यादिकांनी पूजन करावे. नंतर बधूवरांनी आकाशातील ध्रुवाची चांदणी अवलोकन करावी. घरांत बांधलेल्या दोन घाटी पहाव्यात. नंतर आपल्या आप्पइष्टांसह दूध वगैरे सात्विक पदार्थांनी भोजन करावे.

ततः प्रभृति नित्यं च प्रभाते पौष्टिकं मतम् ॥
 निशीथे शान्तिहोमेऽन्हि चतुर्थे नागतर्पणम् ॥ १४८ ॥
 तदग्रे च प्रभाते च गृहमण्डपयोः पृथक् ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६२४.

सम्मार्जनं च कर्तव्यं मृत्सना गोमयलेपनम् ॥ १४९ ॥

पौष्टिकहोमान्तरके सकलैः सह बन्धुभिश्च्युतोष्णीषैः ॥

कार्यं हि पंक्तिभोजनमप्यत एवात्र ताम्बूलम् ॥ १५० ॥

अर्थ— वधूवरानें त्या दिवसप्रसून प्रतिदिवशीं प्रातःकालीं पौष्टिककर्म करावें, आणि रात्रीं शांतिहोम करावा. चवथ्या दिवशीं नागतर्पण करावें. त्याच्या दुसऱ्या दिवशीं प्रातःकालीं घर आणि मंडप झाडून काढून माती आणि शेण ह्यांनीं दोन्हीं सारवावीत. प्रतिदिवशीं पौष्टिकहोम झाल्यानंतर आपल्या आप्त शृष्टांसह वधूवरानीं भोजन करावें. त्यावेळीं ढोक्याला पागोटें वगैरे कोणीं घालूं नये. नंतर सर्वांना विडे द्यावेत.

विशाले मनोज्ञे समे भूमिभागे । विवाहस्य सन्मण्डपे शोभमाने ॥

बृहत्कर्णिकं चाष्टपत्रं सुपथं । सरःसंयुतं वा चतुर्द्वारमुक्तम् ॥ १५१ ॥

चतुर्भिस्तथाऽस्त्रैरुपेतं विशेषा- । द्वरैः पञ्चचूर्णैर्विरच्यैव साधु ॥

दधन्मण्डप्यन्पञ्च वा कर्णिकान्तः । स्थितः पालिकासूर्ध्नि तस्या विचित्रम् ॥ १५२ ॥

नवीनं घटं पंचभिश्चाकृतनै- । स्तथा सप्तभिर्धान्यकैः पूर्वमाणम् ॥

सदर्भं सदूर्ध्वं विधानेन युक्तं । विचित्रेण संस्थापयेच्चाह पत्नी ॥ १५३ ॥

अर्थ— विस्तृत अशा सुंदर आणि समपृष्ठ असलेल्या मंडपांतीळ भूमीवर ज्याची कर्णिका मोठी आहे

सोमसेनकृत त्रैत्रिकाचार, अभ्यास अकरावा. पान ६२९.

असें अष्टदलांचें कमल काढावें. त्याच्या पलीकडे चार दारांचा चतुष्कोण काढावा. ह्या कमलाच्या दलांत आणि त्याच्या बाहेरच्या चतुष्कोणांत पांच प्रकारचे उत्तम रंग भरावेत. कमलाच्या कर्णिकेच्या आंत पांच मंडलें काढावीत; आणि त्यांतील मधल्या मंडलावर चित्रविचित्र रंगविलेला असा नवीन कलश पंचरत्न आणि सप्तधान्ये ह्यांनी भरून व त्यांत दर्भ आणि दूर्वा घालून व वस्तीं झांकण ठेवून वधूने ठेवावा.

दलेष्वष्टसु प्राक्प्रभृत्याह्वयेषु । लिखेदष्टनागान् स्वमन्त्रैः प्रसिद्धान् ॥

अलंकृत्य साक्षाद्दहिर्मण्डलेभ्यः । सदीशानकोणादिषु प्रायेशोऽमी ॥ १५४ ॥

घटाः स्थापनीयाश्चतुःसंख्ययाऽतो । मुखेऽवप्पमीषां नवाः पल्लवाश्च ॥

प्रसूनैस्तथा भालया चारुवस्त्रैः । सह्यदर्शकैः शोभमानान् विशेषात् ॥ १५५ ॥

अर्थ— त्या कमलाच्या पूर्वेकडील दलापासून आठ नागांचीं नांवे व ते आठ नाग रंगाने काढावेत. कमलाच्या बाहेर जो चतुष्कोण काढलेला असतो, त्या चतुष्कोणाच्या ईशान्येच्या कोपऱ्यापासून चारी कोपऱ्यास चार कलश ठेवावेत. त्या कलशांच्या तोंडावर नवीन कोमल पल्लव, फुलें, माला वस्त्र आणि आरसा ह्या वस्तु ठेवून कलशांस सुशोभित करावें.

बहिः प्राक्सुपूर्वेभ्य एतेभ्य एव । स्वयं द्वारकेभ्यो गजो लेखनीयः ॥

सुचूर्णैर्हयो वा गजस्तद्दुशा । सपुच्छः सशृङ्गः सलिङ्गः सकर्णः ॥ १५६ ॥

सोमसेनकृत तैवार्णिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ६२६.

अर्थ— त्या चतुष्कोणाचीं जीं चार द्वारे त्यांच्या बाहेर पूर्वेकडे गज, दक्षिणेकडील द्वाराच्या बाहेर अश्व, पश्चिमेकडील द्वाराच्या बाहेर पुनः गज आणि उत्तरेकडील द्वाराच्या बाहेर वृषभ अशीं चार चित्रें रंगानें काढावीत. वृषभाचें पुच्छ, शिंगें, लिंग, कर्ण वगैरे अवयव स्पष्ट काढावेत.

तथा नैर्ऋते कन्यकापित्रभीष्ट- । प्रतापादि गोत्रं तथाऽग्नेर्दिशिह ॥

ककुभ्याशुगस्यैव गोत्रं वरस्य । प्रतापादि लेख्यं तथेशानकोणे ॥ १५७ ॥

सदित्येवमेतन्महामण्डलं वे- । शपूजार्चनायोगसद्रूपपूर्णम् ॥

अमत्रैस्तथैवांकुराणां शुभाना- । मलंकृत्य चाचार्यसाधूपदेशात् ॥ १५८ ॥

सरामेऽपि सन्ध्याभिधाने ह्यशीह । वरस्यापि वध्वाः शुभे स्नानके वा ॥

दृढं चासनं युज्यते चादरेण । सुमाङ्गल्यवादित्रगीतादिपूर्वम् ॥ १५९ ॥

क्रिया नापितस्यैव तैलावमर्दो । जलस्थानमेतद्धि पश्चाद्विधेयम् ॥

अलंकारशोभा सुवस्त्रैः सुमाल्यै-स्ततः स्थापनं पीठयुग्मं पृथक् चै ॥ १६० ॥

अर्थ— त्या चतुष्कोणांत नैर्ऋत्यदिशेला कन्येच्या पित्याचें गोत्र, हुद्दा, नांव वगैरे लिहावें. त्याच प्रमाणें वायव्य आणि ईशान्य दिशेला वराच्या पित्याचें गोत्र, हुद्दा, नांव वगैरे लिहावें. त्या मंडलाच्या आंत जिनेंद्राच्या पूजेचे पदार्थ ठेवावेत, आणि अंकुरांचीं पात्रे सभोवतीं ठेवून त्या मंडलाला सुशोभित

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६२७.

करावें. मग सन्ध्याकालचा रक्तवर्ण दिसू लागला ह्मणजे, वधूवरांच्या मंगलस्नानाकरितां चांगले दोन पाट मंडपांत मांडावेत. स्नानाच्या वेळीं मंगलावायें वाजवावीत. ह्यावेळीं नापिताकडून वराच्या अंगाला तेल लाववावें. तें स्नान घालण्याच्या ठिकाणींच लाववें. त्या ठिकाणीं वधूवरांना स्नानास वसण्याकरितां दोन पाट निरनिराळे घालावेत. स्नानानंतर त्यांना वस्त्रभूषणें, माला वगैरेंच्या योगानें सुशोभित करावें.

गंधाक्षत देण्याचा मंत्र.

अथ मन्त्रः । ॐ सहिष्यगात्रस्य गन्धधारादिक्चक्रं सुगन्धं बोधवीति
सुगन्धोऽपि निजेन गन्धेन सुरादयः सर्वे भृशं जायन्ते गन्धिलाः यस्य
पुनस्तंतन्यते ह्यनन्तं ज्ञानं दर्शनं धीर्यं सुखं च सोऽयं जिनेन्द्रो भगवान्
सर्वज्ञो वीतरागः परा देवता तत्पदोरर्चितप्रार्चितप्रतिलब्धा अमी
गन्धा भाले भुजयोः कण्ठे हृत्प्रेदेशे त्रिपुण्ड्रादिरूपेण भाक्तिकैः
प्रभ्रयेण सन्धार्यन्ते ते भवन्तु सर्वस्मा अपि श्रेयसे लाभे (भाले)
सन्धारिता अक्षता अन्येवं भवन्तु ॥ इति गन्धाक्षतप्रदानमन्त्रः ॥

अर्थ— हा मंत्र गंधाक्षता देण्याचा आहे ह्या मंत्रानें वराला व इतरांना गंधाक्षता द्याव्यात.

ताली बंध विधि.

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अग्न्याग्न्यकरावा. पान ६२८.

रात्री ध्रुवतारादर्शनानन्तरे विद्वाद्दिशिष्टबन्धुजनैश्च सभापूजा ॥ चतु-
र्थीदिने बधूवरयोरपि महास्नानानि च स्नपनार्चनाहोमादिकं कृत्वा
तालीबन्धनं कुर्यात् ॥

अर्थ— रात्री ध्रुवाची चांदणी बधूवरानीं अवलोकन केल्यानंतर विद्वान्, शिष्ट आणि आप्त इष्ट ह्या
मंडळीचा सत्कार करावा. विवाह झालेल्या दिवसापामून चवथ्या दिवशीं बधूवराला महास्नान (चौक
न्हाण) घालावें. मग जिनेद्राचें स्नपन, अर्चन, होम वगैरें कमें संपल्यावर तालीबंधन (मंगलमूत्रबंधन) करावें.

तद्यथा— वरेण दत्ता सौवर्णी हरिद्रासूत्रग्रन्थिता ॥

ताली करोतु जायाया अवतंसत्रियं सदा ॥ १६१ ॥

ॐ एतस्याः पाणिगृहीत्यास्तालीं बभ्राभि इयं नित्यमवतंसलक्ष्मीं विदध्यात् ॥

इति कन्याकण्ठे तालीबन्धनमन्त्रः ॥

अर्थ— तें असं— वरानें दिलेली, पिचळ्या सुतांत गांठविलेली ही सोन्याची ताली ह्या बधूचा
मुठ्यालंकार होवो. “ ॐ एतस्याः ” इत्यादि मंत्रानें वरानें बधूच्या कंठांत ताली बांधावी. हें तालीबंधन
विवाह झाल्या दिवसापामून चवथ्या दिवशीं करावें.

आशीर्वादमंत्र.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा पान ६२९.

ततः— ॐ इन्द्रस्य शच्या सम्बन्धो यथा रत्या वरस्य च ॥

सम्बन्धमाला सम्बन्धं दम्पत्योस्तनुतात्तया ॥ १६२ ॥

ॐ पुलोमजापत्या सार्धं यथा पाकशासनस्य रोहिण्या देव्या जैवा-
तृकस्यैव यथा कन्दर्पदेवस्य साकं रत्या देव्या सम्बन्धस्तथा कल्याणस-
म्प्रासयोर्वधूवरयोरेतयोः करोतु सम्बन्धं बन्धमाला तनोतु भाग्यं
सौभाग्यं च शान्तिं कान्तिं दीर्घमायुष्यमपत्यानां बहूनां लब्धिं चापि दद्यात् ॥

अर्थ— “ इन्द्रस्य शच्या संबंधो ” इत्यादि मंत्राने—तालीबंधन केल्यावर उपाध्याने—वधूवराला
आशीर्वाद करावा.

मालाबंधनमंत्र.

ॐ भार्यापत्योरेतयोः परिणतिं प्रासघोस्तुरीये घस्त्रे नक्तं वेलायां त्रैता-
सपर्यायाश्च तौ सम्बध्येते सम्बन्धमाला अतो लब्धिर्वह्णपत्यानां द्राघीय
आयुश्चापि भूयात् ॥ अनेन कन्यावरयोः कण्ठे मालारोपणम् ॥ इति मालामन्त्रः ॥

अर्थ— “ ॐ भार्यापत्योरेतयोः ” ह्या मंत्राने चवथ्या दिवशीं रात्रीं वधूवरांनीं एकमेकांच्या कंठांत
माला घालाव्यात.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ६३०.

सुहोमावलोकः पुनर्मङ्गलीयं । ससूत्रं क्रमाद्वन्धयेत्कण्ठदेशे ॥

स्वसम्बन्धमालापरीवेष्टनं च । सुकंपूरगोशीर्षयोर्लेपनं च ॥ १६३ ॥

अर्थ— ह्या ठिकाणीं प्रथम होम करून नंतर तालीबंध करून मग माला घालाव्यात. नंतर वधूवरांच्या अंगाला कापूर आणि गोरोचना ह्यांची उटी लावावी.

वधूभिर्हृत्पात्तार्धपात्राभिराभिः । प्रवेशो वरस्यैव तद्वच्च वध्वाः ॥

शुभे मण्डपे दक्षिणीकृत्य तं वै । प्रदायाशु नागस्य साक्षाद्दलिं च ॥ १६४ ॥

अर्थ— मग हातात आरत्या घेतलेल्या सुवासिनी स्त्रियांसह वधूवरांनीं (ज्या ठिकाणीं वर सांगितलेले नागमंडल काढले असेल तेथे) प्रवेश करावा, आणि त्या मंडपाला प्रदक्षिणा करून नागांना बलिदान करावे.

स्वपितृगोत्रसुचिन्हितमण्डले वृषसमीपे वधूमपि दर्शयेत् ॥ स्वपितृ-

गोत्रसुचिन्हितमण्डले वृषसमीपे वरस्य मता स्थितिः ॥

अर्थ— नागबलीच्या वेळीं वधूला तिच्या पित्याचे गोत्र वगैरे जिकडे लिहीले असेल तिकडे उभी करावी आणि वराला त्याच्या पित्याचे गोत्र जिकडे लिहीले असेल तिकडे उभा करावा.

उपाध्यायवाग्भिः समीपे समेत्य । स्वके मंचके चोपाविश्यैव साधु ॥

सताम्बूलसत्तण्डूलैः प्रीत एव । च्युतं कंकणं स्थापयेत्सूत्रकं च ॥ १६५ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६३१.

समित्समारोपणपूर्वकं तथा । हुताशपूजावसरार्चनं सुदा ॥

गृहीतवीटी च वरो वधूयुतो । विलोकनार्हं स्वपुरं व्रजेत्प्रभोः ॥ १६६ ॥

ततः शेषहोमं कृत्वा पूर्णाहुतिं कुर्यात् ॥

ॐ रत्नत्रयार्चनमयोत्तमहोमभूति- । र्युष्माकमावहतु पावनदिव्यभूतिम् ॥

षट्खण्डभूमिविजयप्रभवां विभूतिं । त्रैलोक्यराज्यविषयां परमां विभूतिम् १६७

इति भस्मप्रदानमन्त्रः ॥

अर्थ— मग उपाध्यायानें सांगितल्यावर वधूवरांनीं एकमेकांच्या जवळ यावें; आणि एका मंच-
कावर बसावें, आणि पुढील सर्व क्रिया झाल्यावर सोडलेलें कंकण आणि सूत्र हीं दोनीं तांबूल आणि
तांबूल ह्यांसह ठेवावीत. मग समिधेच्या ठिकाणीं अग्नीचा समारोप करून अग्नीची पूजा करावी. नंतर
सर्व मंडळींचा सत्कार करून वरानें विडा घेऊन आपल्या पत्नीसह आपल्या नगरीस गमन करावें.
असा विधि करावयाचा आहे. त्यांत प्रथम राहिलेला होम समाप्त करून अग्नीत पूर्णाहुति घालून
“ ॐ रत्नत्रयार्चनमयोत्तम ” इत्यादि मंत्रानें अग्नीतील भस्म ग्रहण करावें.

सुवर्णप्रदानमंत्र.

हिरण्यगर्भस्य हिरण्यतेजसो । हिरण्यवत्सर्वमुखावहस्य ॥

सोमसेनकृत त्रैविर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६३२.

प्रसादनस्तेऽस्तु हिरण्यगर्भता । हिरण्यदानेन सुखी भव त्वम् ॥ १६८ ॥

सुवर्णविश्राणनमेव चाद्य । सुवर्णलाभं च हिरण्यकान्तिम् ॥

स्वर्णार्थसौख्यं परिणायमेत- । दधूवराभ्यां नियतं ददातु ॥ १६९ ॥

हिरण्यविश्राणनमेव चाद्य । हिरण्यलाभं च हिरण्यकान्तिम् ॥

हिरण्यगर्भोपमपुत्रजातं । दधूवराभ्यां नियतं ददातु ॥ १७० ॥

इतिस्वर्णदानमन्त्रः ॥

अर्थ— वरील मंत्र वधूच्या पित्याने वधूवराला सुवर्णदान केल्यावर अशीर्वाद देण्याचा आहे. ह्या मंत्राने उपाध्यायाने अशीर्वाद द्यावा.

तदनन्तरं कंकणमोचनं कृत्वा महाशोभया ग्रामं प्रदक्षिणीकृत्य

पयःपाननिधुवनादिकं सुभवेन कुर्यात् ॥ स्वग्रामं गच्छेत् ॥

अर्थ— सुवर्णदान केल्यानंतर वधूवरांचे कंकण सोडावे. मग मोठ्या समारंभाने नगराला प्रदक्षिणा करावी. त्या रात्री वधूवरांनी दुध प्यावे. व प्रिय वाटल्यास वराने स्त्रीसमागमही करावा. नंतर वराने आपल्या ग्रामाला गमन करावे.

सौमसेनकृत वैवाहिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ६३३.

॥ अथ विशेषः ॥

विवाहे दम्पती स्यातां त्रिरात्रं ब्रह्मचारिणौ ॥

अलंकृता वधूश्चैव सहशय्यासनाशनौ ॥ १७१ ॥

वध्वा सहैव कुर्वीत निवासं श्वशुरालये ॥

चतुर्थेदिनमत्रैव केचिदेवं वदन्ति हि ॥ १७२ ॥

अर्थ— त्या वधूवरांनीं विवाह झाल्यापासून तीन रात्रि होईपर्यंत ब्रह्मचर्यानें असावे. वधूच्या अंगावर अलंकार असावेत. त्यांनीं एका शय्येवर शयन करावे, एका आसनावर बसावे; आणि एकाच पात्रांत भोजन करावे. तसेंच वधूसह वराने आपल्या श्वशुराच्याच घरांत रहावे. कित्येक ग्रंथकार “वधूया दिवशीं श्वशुराच्या घरांचे वराने रहावे” असें ह्मणतात.

चतुर्थीमध्ये जायन्ते दोषा यदि वरस्य चेत् ॥

दस्तामपि पुनर्दद्यात्पिताऽन्यस्मै विदुर्बुधाः ॥ १७३ ॥

प्रवरैक्यादिदोषाः स्युः पतिसङ्गाद्धो यदि ॥

दस्तामपि हरेद्व्यादन्यस्मा इति केचन ॥ १७४ ॥

अर्थः— विवाह झाल्यापासून वधूया दिवशींचे कृत्य हाण्याच्या पूर्वीच जर वराचे दोष समजतील

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६३४.

तर त्या बधूचें दान जरी झालें आहे, तथापि तिला पित्यानें पुनः दुसऱ्या बराला द्यावी; असें धर्मज्ञ मुनि मानतात. कित्येक धर्मज्ञांचें असें मत आहे, कीं, तिला पतिसमागम होण्याच्या पूर्वी जर तिच्या पित्याला जामाताचें आणि आपलें प्रवर किंवा गोत्र एक असल्याचें ज्ञान होईल, तर त्यानें दान केलेली अशीही कन्या परत घेऊन दुसऱ्या बराला द्यावी.

कलौ तु पुनरुद्वाहं वर्जयेदिति गालवः ॥

कस्मिँश्चिद्देशे इच्छन्ति न तु सर्वत्र केचन ॥ १७५ ॥

अर्थः— कलियुगांत पुनर्विवाह करूं नये असें गालवमुनीचें मत आहे. परंतु, कित्येक देशांतील कितीएक लोक पुनर्विवाह करावा असें धन्यतात. तथापि सर्वत्र असें मत नाही.

वरे देशान्तरं प्राप्ते वर्षत्नीन् सम्प्रतीक्षते ॥

कन्याऽन्यस्मै प्रदातव्या वाग्दाने च कृते सति ॥ १७६ ॥

अर्थः— कन्येचें वाग्दान झाल्यानंतर जर वर देशांतरीं गेला तर त्याची तीन वर्षे वाट पहावी. नंतर वाग्दान जरी झालें आहे तथापि ती कन्या दुसऱ्या बराला द्यावी.

विवाहानन्तरं गच्छेत्सभार्यः स्वस्य मन्दिरम् ॥

यदि ग्रामान्तरे तत्स्यात्तत्र यानेन गम्यते ॥ १७७ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अच्युत अकरावा पान ६३५.

अर्थ:— विवाहकर्म समाप्त झाल्यावर वराने आपल्या पत्नीसह आपल्या घरी गमन करावे. जर जर दुसऱ्या गांवी असेल, तर कांहीं तरी वाहनावरून तेथे जावे.

गृहप्रवेश.

विवाहमारभ्य वधूप्रवेशो ॥ युग्मे दिने षोडशवासरावधि ॥

न चासमाने यदि पञ्चमेऽह्नि । शस्तस्तदूर्ध्वं न दिवा प्रशस्तः ॥ १७ ॥

अर्थ— वराच्या घरांत वधूचा प्रवेश विवाह झाल्यापासून सोळा दिवसांच्या आत कोणत्याही दिवशी करावा. विषमदिनी करूं नये. विषमदिवशीच जर करण्याचा प्रसंग आला तर पांचव्या दिवशी करावा. त्याच्या पुढे कोणत्याही विषमदिवशी करूं नये. तसे दिवसां वधूप्रवेश करूं नये.

वधूप्रवेशनं कार्यं पञ्चमे सप्तमेऽपि वा ॥

नवमे वा शुभे वर्षे सुलग्ने शशिनो वले ॥ १७८ ॥

अर्थ— वधूप्रवेश पांचव्या, सातव्या किंवा नवव्या वर्षी शुभ लग्नावर चंद्रबल असतांना करावा.

उद्वाहे चतुरष्टषट्दशदिने शस्तं वधूप्रवेशनं ।

मस्ये तु द्वित्रितुःषडष्टदशसु श्रीपञ्चमायुःप्रदम् ॥

वर्षे तु द्वित्रितुःषडष्टमशुभं पञ्चाष्टसुखा परैः (?) ।

सोमसेनकृत तैत्तिरीयब्राह्मण, अध्याय अकरावा. पान ६३६.

पूर्णः पुण्यमनोरथो विभवदो वध्वाः प्रवेशो भवेत् ॥ १७९ ॥

अर्थ— विवाहांत चार, आठ, सहा आणि दहा ह्या दिवशीं वधूप्रवेश होणे फार चांगले आहे. ह्या कालांत न शाल्यास दुसरा, चवथा, सहावा, आठवा किंवा दहावा ह्या महिन्यांत करावा. पांचव्या महिन्यांत केला असता तो संपत्ति आणि आयुष्य देणारा होतो. दोन, चार, सहा आणि आठ ह्या वर्षांत वधूचा गृहप्रवेश अशुभ समजावा.

अथ देवोत्थापनम्.

समे च दिवसे कुर्याद्देवतोत्थापनं बुधः ॥

षष्ठे च विषमे नेष्टं त्यक्त्वा पञ्चमसप्तमौ ॥ १८० ॥

अर्थ— समदिवशीं देवोत्थापन करावे. त्यांत सहावा दिवस वर्ज्य समजावा. आणि पांच व सात हे दोन दिवस सोडून बाकीचे विषम दिवस वर्ज्य समजावेत.

प्रतिष्ठादिनमारभ्य शोडशाह्वाष्ट मध्यतः ॥

मण्डपोद्घासनं कुर्याद्दुद्वाहे चैव त्रतेदशम् (?) ॥ १८१ ॥

अर्थ— विवाहकार्यांत मंडपप्रतिष्ठा ज्या दिवशीं केली असेल त्या दिवसापासून सोळा दिवसांचे आंत मंडपाचे उद्घासन (काढून टाकणे) करावे.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ६३७.

विवाहात्प्रथमे पौषे त्वाषाढे आधिमासके ॥

न च भर्तुर्गृहे वासश्चैवे तातगृहे तथा ॥ १८२ ॥

अर्थ— विवाह झाल्यानंतर पहिल्याने येणारा पौष, आपाढ आणि अधिकमास ह्या महिन्यांत वधूने पतिगृही राहू नये, आणि चैत्र महिन्यांत पित्वाच्या घरी राहू नये.

विवाहान्या अटचर्गा.

लग्नप्रतिघातः ॥ कृते वाग्भिश्च सम्बन्धे पश्चान्मृत्युश्च गोलिणाम् ॥

यदा न मङ्गलं कार्यं नारीर्विधव्यदं भुवम् ॥ १८३ ॥

अर्थ— कन्येचे वाग्दान केल्यानंतर जर आपला एखादा गोत्रज मृत्यु पावला तर विवाह करू नये. कारण, तसा विवाह केला असता कन्येला खचित वैधव्य प्राप्त होतं.

वरवध्वोः पिता माता पितृव्यश्च सहोदरः ॥

एतेषां मरणे मध्ये विवाहः क्रियते न हि ॥ १८४ ॥

अर्थ— विवाहनिश्चय झाल्यावर वर अथवा वधू ह्यांपैकी कोणाचेही पिता, माता, चुलता आणि भ्राता ह्यांपैकी कोणी मृत झाले असता विवाह करू नये.

पितुर्मातुश्च पत्न्याश्च वर्षमर्धं तदर्धकम् ॥

लोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय अक्षराया. पान १३८.

सूनोभ्रातृश्च मासार्धमन्येषां माससम्मितम् ॥ १८५ ॥

तदन्ते शान्तिकं कृत्वा यथोक्तविधिना ततः ॥

पुनश्चोद्वाहेऽथ वाग्दानं कृत्वा लग्नं विधीयते ॥ १८६ ॥

अर्थ— पिता मृत झाला असतां एक वर्ष टाकावें. मातेला सहा महिने, पत्नीला तीन महिने, पुत्र आणि बंधु ह्यांना अर्धा महिना असा काल टाकून नंतर यथोक्त विधीने शान्तिकर्म करून पुनः वाग्दान वर्गरे विधि करून विवाह करावा.

विवाहानंतर पर्यंत कृत्ये.

स्नानं सनैलं निलमिश्रकर्म । प्रेतानुयानं करकप्रदानम् ॥

अपूर्वतीर्थाभरदर्शनं च । विवर्जयेन्मङ्गलतोऽद्भमेकम् ॥ १८७ ॥

अर्थ— तेल लावून स्नान करणें, ज्या कर्मांत तिलांचा उपयोग होतो तें कर्म करणें, प्रेताच्या मागून जाणें, मातीची घागर दान करणें, पूर्वी न पाहिलेलें तीर्थ अथवा देव ह्यांचें दर्शन घेणें हीं कृत्ये विवाह झाल्यानंतर एक वर्ष वर्ज्य करावीत.

ऊर्ध्वं विवाहात्तनयस्य नैव । कार्यो विवाहो दुहितुः समार्धम् ॥

अप्राप्य कन्यां श्वशुरालयं च । बध्नुप्रवेशश्च गृहे न चादौ ॥ १८८ ॥

सोमसेनकृत तैयर्गिकाचार, अध्याय अकरावा. पान ६३९.

अर्थ— पुत्राच्या विवाहानंतर सहा महिन्यांच्या आत कन्येचा विवाह करू नये. आणि कन्येला भ्रशुर-गृही पाठविल्यावाचून स्तुबेला आपल्या घरी आणू नये. म्हणजे कन्येचा विवाह केल्यावाचून सहा महिन्यांच्या आत पुत्राचा विवाह करू नये.

एकोदरप्रसूतानामेकस्मिन्नेव वत्सरे ॥

न कुर्याच्चौलकर्माणि विवाहं चोपनायनम् ॥ १८९ ॥

अर्थ— एका मातेच्या उदरांतून उत्पन्न झालेल्या दोघां बंधूंचीं चौलादि कर्मे व विवाह आणि उपनयन ही कर्मे एकाच वर्षात करू नयेत.

न पुंविवाहोर्ध्वमृतुत्रयेऽपि । विवाहकार्ये दुहितुश्च कुर्यात् ॥

न मण्डनाद्यापि हि मुण्डनं च । गोत्रैकतायां यदि नाब्दमेकम् ॥ १९० ॥

अर्थ— पुरुषविवाहानंतर सहा महिन्यांच्या आत कन्याविवाह करू नये. तसेच विवाह केल्यावर चौल, उपनयन वर्गरे मुंडनकर्मे एक वर्षाच्या आत करू नये.

वरील निषेधाचा अपवाद

फाल्गुने चेद्विवाहः स्याच्चैत्रे चोपनायनम् ॥

अब्दभेदाच्च कुर्वीत नर्तुत्रयविलम्बनम् ॥ १९१ ॥

सोमसेनकृत वैवाहिकाचार, प्रथम अक्षरा, पान ६४०.

अर्थ— जर फाल्गुन महिन्यांत विवाह झाला असेल तर त्या पुढे येणाऱ्या चैत्रांत संवत्सर बदलेल असेल्याने उपनयन करावे. अशा प्रसंगी सहा महिने घालविण्याचे कारण नाही.

एकमातृप्रसूतानां पुत्रीणां परिवेदने ॥

दोषः स्यात्सर्ववर्णेषु न दोषो भिन्नमातृषु ॥ १९२ ॥

अर्थ— एकमातेपामून उत्पन्न झालेल्या कन्यांमध्ये जर बहील मुलीचा विवाह करण्याच्या अगादर कनिष्ठ मुलीचा विवाह केल्या तर दोष होतो. हा दोष कोणत्याही वर्णात होतो. परंतु या कन्या जर भिन्नोदर (दोघो मातांपामून उत्पन्न झालेल्या) असतील तर मात्र दोष नाही.

॥ अथ कन्यारजोदोषः ॥

विवाहाद्या पूर्वा कन्या ऋतुमती ज्ञात्री असता.

असंस्कृता तु या कन्या रजसा चेत्परिप्लुता ॥

आंतरः पितरस्तस्याः पतिना नरकालये ॥ १९३ ॥

अर्थ— विवाह संस्कार होण्याच्या पूर्वी जी कन्या रजस्वला होईल तिचे मातापितर आणि वंधु नरकांत जातील.

पितुर्गृहे तु या कन्या रजः पश्येदसंस्कृता ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय अकरावा, पान ६४१

सा कन्या वृषली ज्ञेया तत्पनिर्वृषलीपतिः ॥ १९४ ॥

अर्थ— विवाहसंस्कार न झालेली कन्या जर पित्याच्या घरांत ऋतुमती होईल तर शूद्री होते, आणि तिच्याशी जो कोणी विवाह करील तोही शूद्रीचा पति होतो. सणजे शूद्रासारखा होतो.

अथ द्वितीयविवाहः ॥

दुसऱ्या विवाहान्नदल.

अप्रजां दशमे वर्षे सप्रजां द्वादशे त्यजेत् ॥

मृतप्रजां पञ्चदशे सव्यस्त्वग्निग्वादिनीम् ॥ १९५ ॥

अर्थ— जिला मुळीच संतति होत नाही ती ऋतुमती झाल्यापासून दहाव्या वर्षाच तिचा त्याग करावा. कन्यासंततीच होते तिचा बाराव्या वर्षी त्याग करावा. जिची संतति उत्पन्न होऊन मरते तिचा पंधराव्या वर्षी त्याग करावा, आणि अग्निग्वादिनी करणाऱ्या स्त्रीचा तत्काल त्याग करावा.

दुसरे मत.

व्याधिता स्त्रीप्रजा बन्ध्या सुसमा विगतार्तवा ॥

अदुष्टा लभते त्यागं तीर्थनो न तु धर्मतः ॥ १९६ ॥

अर्थ— अनिवार्य अशा व्याधीने युक्त झालेली, जिला कन्यासंततीच होत आहे अशी, आपल्यापेक्षा

सीमसेनकृत त्रैलोक्यकाचार, अध्याय अकरावा पान ६४२.

उत्तम कुलांत उत्पन्न झालेली, जिचा विटाळ बंद झाला आहे अशी आणि जिच्यामध्ये कोणताही दोष—
अर्थात् पुत्रसंतति न होणे ह्याबाबून कोणताही दोष— नाही अशी स्त्री फक्त शास्त्राने त्याज्य होते. धर्मकृत्यांत
तिचा त्याग केला पाहिजे असे नाही.

सुरूपां सुप्रजां चैव सुभगामात्मनः प्रियाम् ॥

धर्मानुचारिणीं भार्यां न त्यजेद्गृहसद्ब्रती ॥ १९७ ॥

अर्थ— सुरूप, जिला प्रजा चांगली होते आहे अशी, भाग्यशालिनी, आपल्याला प्रिय असलेली आणि
धर्माचरण करणारी अशी जी स्त्री तिचा सद्गृहस्थाने केव्हांच त्याग करू नये.

भार्या मृत झाल्यास विवाहाचा काल.

प्रमदामृतवत्सरादितः । पुनरुद्वाहविधिर्यदा भवेत् ॥

विषमे परिवत्सरे शुभः । समवर्षे तु मृतिप्रदो भवेत् ॥ १९८ ॥

अर्थ— पत्नी मृत झाल्यापासून दुसरा विवाह ज्यावेळी होईल, त्यावेळी तो विषम संवत्सरांत झाला
असतां शुभ समजावा. आणि सम संवत्सरांत झाला असतां मृत्युदायक होतो.

दुसरे मत.

मतान्तरम्— पत्नीवियोगे प्रथमे च वर्षे । नो चेद्विवर्षे पुनरुद्वाहेत्सः ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय अकरावा. पान १४३.

अयुग्ममासे तु शुभप्रदं स्यात् । श्रीगौतमाद्या मुनयो वदन्ति ॥ १९९ ॥

अर्थ— पत्नी मृत झाली असतां पहिल्या वर्षी किंवा दुसऱ्या वर्षी त्याने पुनः विवाह करावा. तो विवाह विषय महिन्यांत केला असतां शुभकारक होतो; असें गौतमादि मुनिवर्यांचे मत आहे.

अपुत्रिणी मृता भार्या तस्य भर्तुर्विवाहकम् ॥

युग्माब्दे युग्ममासे वा विवाहाहः शुभो मतः ॥ २०० ॥

अर्थः— ज्याची पत्नी पुत्रवती नसून मृत झाली असेल त्याने सम वर्षांत व सप्तमासांत जरी विवाह केला तरी त्याला तो विवाह शुभकर होतो.

प्रजावत्यां तु भार्यायां मृतायां वैश्यविप्रयोः ॥

प्रथमेऽब्दे न कर्तव्यो विवाहोऽशुभदो भवेत् ॥ २०१ ॥

अर्थः— पत्नी पुत्रवती असून जर मृत झाली असेल तर वैश्य आणि ब्राह्मण ह्यांनी पहिल्या संवत्सरांत विवाह करू नये. कारण तो विवाह त्याला कल्याणप्रद होत नाही.

तृतीयविवाह.

अथ तृतीयभार्या—अकृत्वाऽर्कविवाहं तु तृतीयां यदि षोडशेत् ॥

विधवा सा भवेत्कन्या तस्मात्कार्या विचक्षणा ॥ २०२ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय अकरावा. पान ६४४.

अर्थ:—अर्कविवाह (रुईच्या झाडाशी विवाह) केल्यावांचून जर कोणी मनुष्य तिसऱ्या भायेशी विवाह करील, तर ती कन्या विधवा होईल. म्हणून तिसऱ्या विवाहासंबंधाने फार विचार करावा.

अर्कविवाहविधी

अर्कसान्निध्यभागत्य कुर्यात्स्वस्त्यादिवाचनाम् ॥

अर्कस्याराधनां कृत्वा सूर्यं सम्प्रार्थ्य चोदहेत् ॥ २०३ ॥

अर्थ:—रुईच्या झाडाजवळ येऊन स्वस्तिवाचन वगैरे विधि करून त्या अर्कवृक्षाची पूजा करावी. नंतर सूर्याची प्रार्थना करून त्या अर्कवृक्षाशी विवाह करावा.

विवाहयुक्तिः कथिता समस्ता । संक्षेपतः श्रावकधर्ममार्गात् ॥

श्रीब्रह्मसूत्रप्रथितं पुराण- । मालोक्य भट्टारकसोमसेनैः २०४ ॥

अर्थ:— भट्टारक सोमसेनमुनींनी ब्रह्मसूत्र नावाने प्रसिद्ध असलेले पुराण अवलोकन करून श्रावकांच्या धर्ममार्गाला अनुसरून सर्व विवाहपद्धति संक्षेपाने सांगितली आहे.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे लिखणाचारनिरूपणे भट्टारकसोमसेनविरचिते

विवाहविधिवर्णनो नाम एकादशोऽध्यायः ॥ समाप्तः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६४९.

॥ श्रीचित्रागाय नमः ॥

द्वादशोऽध्यायः ॥

अथ नत्वा क्रियावन्तं कर्मातीतं जिनेश्वरम् ॥

क्रियाविशेष एतर्हि वच्म्यहं शास्त्रतोऽर्थतः ॥ १ ॥

अर्थ-- आतां क्रियावान् असूनही कर्मापासून मुक्त झालेल्या श्रीजिनेश्वराला नमस्कार करून
श्रावकाची वर्णलाभ वर्गरे क्रिया शास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणे मी सांगतो.

यस्य वर्णः सुवर्णभो वर्णा येन विवर्णिताः ॥

स कुण्डुनाथनामा च सार्वभौमस्थितोऽर्च्यते ॥ २ ॥

अर्थ- सुवर्णप्रमाणे ज्याच्या शरीराचा वर्ण आहे व ज्याने ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य आणि शूद्र हे चार वर्ण
(जाति) सांगितले आहेत. अशा आणि सार्वभौम ह्या पदवीवर असलेल्या श्रीकुण्डुनाथाची मी पूजा करतो.

वर्णलाभ.

इत्थं विधाहमुचितं समुपाश्रितस्य । गार्हस्थ्यमेकमनुतिष्ठत एव पुंसः ॥

स्वीयस्य धर्मगुणसङ्गविष्टद्वयेऽहं । वक्ष्ये विधानत इतो भुवि वर्णलाभम् ॥ ३ ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकार, अध्याय बारावा, पान ६४६.

अर्थ— पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे योग्य प्रकारे विवाहविधि करून गृहस्थधर्माचे आचरण करणाऱ्या जैनश्रावकच्या धर्मे, सद्गुण आणि संघ ह्यांची वृद्धी होण्याकरितां मी येथून पुढे त्याची वर्णलाभ नांवाची क्रिया यथाविधि सांगतो.

स ऊढभार्योऽप्यकथीह नाव- । त्पुमान् पितुः सन्ननि चाश्वतन्त्रः ॥

गार्हस्थ्यसिद्ध्यर्थमतो ह्यमुष्य । विधीयते सम्प्रति वर्णलाभः ॥ ४ ॥

अर्थ— पुरुषानें भार्याग्रहण केल्यावरही आपल्या पित्याच्या घरी त्याच्या परतंत्रतेनेच असावे असे शास्त्रांत सांगितलें आहे. परंतु अशानें त्याच्या गृहस्थधर्माची सिद्धि होत नाही; ती व्हावी ह्मणून शास्त्रानेंच त्याची वर्णलाभ नांवाची क्रिया सांगितली आहे.

वर्णलाभाचें स्वरूप.

अमुजया द्रव्यभृतः पितुः प्रभोः । सुखं परिप्राप्तधनान्नसम्पदः ॥

पृथक्कृतस्यात्र गृहस्थ वर्तनं । स्वशक्तिभाजोऽकथि वर्णलाभकः ॥ ५ ॥

अर्थ— घरांतील सर्वसंपत्ति ज्याच्या ताब्यांत आहे अशा पित्याच्या आज्ञेनें धन, धान्य वगैरे संपत्ति ज्याला मिळाली आहे, व पित्यानें ज्याला विभक्त केलें आहे अशा स्वतः समर्थ झालेल्या पुरुषाचा जो गृहस्थधर्माचा आचार त्याला वर्णलाभ असें झणतात.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६४७.

विधाय सिद्धप्रतिमार्चनं च । क्रमेण कृत्वा परमानुपासकान् ॥

पिताऽस्य पुत्रस्य धनं समर्पये- । अथर्द्धि साक्षीकृतमुख्यसज्जनः ॥ ६ ॥

अर्थ— पित्याने सिद्धप्रतिमेचें पूजन करून उपासकांचा यथायोग्य सत्कार करून गांवातील संभावित गृहस्थांच्या साक्षीने आपली संपत्ति ज्या मानानें असेल त्या मानानें विभाग करून त्या पुत्राच्या हिशाला येणारें द्रव्य त्याच्या (पुत्राच्या) स्वाधीन करावें.

धनं सुवादाय समस्तमेत- । त्स्थित्वा गृहे स्वस्य पृथग्यथास्वम् ॥

कार्यस्त्वया दानपुरस्सरोऽङ्ग । सुखाय साक्षात् गृहिधर्म एव ॥ ७ ॥

यथाऽस्मकाभिः सहधर्ममर्जितं । यशोऽमलं स्वस्य धनेन यत्नतः ॥

श्रियेऽथवाऽस्मत्पितृदत्तकेन वै । तथा यशो धर्ममुपार्जय त्वकम् ॥ ८ ॥

इत्येवमेतर्हानुशिष्य चैनं । नियोजयेदुत्तमवर्णलाभे ॥

स चाप्यनुष्ठातुमिहार्हति स्वं । धर्मं सदाचारतयेति पूर्णम् ॥९॥ इति वर्णलाभः ॥

अर्थ— तें द्रव्य पुत्राच्या स्वाधीन करावयाच्या वेळीं पित्याने पुत्राला पुढीलप्रमाणें उपदेश करावा.
“बावारे! हें द्रव्य घेऊन तूं आपल्या घरांत निराळें स्वतंत्रपणें राहून पारलौकिक सुखाच्या माप्तीकरितां दान करून, गृहस्थाचा धर्मच चालवावा; आणि ज्याप्रमाणें आम्ही आमच्या पित्याने दिलेल्या द्रव्याच्या

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. . पान ६४८.

योगानें धर्म आणि निर्दोष कीर्ति संपादन केली, त्याप्रमाणें तूही ह्या द्रव्याच्या योगानें धर्म आणि कीर्ति संपादन कर!! ” ह्याप्रमाणें मुलाला उपदेश करून तें द्रव्य त्याच्या स्वाधीन करून वर्णलाभक्रियेकडे त्याची योजना करावी, आणि त्याने आपला गृहस्थधर्म सदाचारानें पाळावा. ही वर्णलाभक्रिया सांगितली.

कुलचर्या.

पूजा श्रीजिननायकस्य च गुरोः सेवाऽथवा पाठके(?)।

द्वेधा संयम एव सत्तप इतो दानं चतुर्धा परम् ॥

कर्माण्येव षडत्र तस्य विधिवत्सङ्घर्णलाभं शुभं ।

प्राप्तस्यैवमुशान्ति साधुकुलचर्या साधवः सर्वतः ॥ १० ॥

अर्थ— आतां वर सांगितल्याप्रमाणें ज्याची वर्णलाभक्रिया झालेली आहे त्याची कुलचर्या नांवाची क्रिया सांगतात. विधीप्रमाणें ज्याला वर्णलाभ झाला आहे त्या श्रावकानें श्रीजिनपूजा, गुरुची सेवा, स्वाध्याय, दोन प्रकारचा संयम, तप आणि चार प्रकारचें दान हीं षट्कर्म यथाविधि करणें, ह्याला कुलचर्या असें म्हणतात.

गृहशिक्षा.

धर्मे दार्ढ्यमथोद्वहन् स्वकुलचर्या प्राप्तवानञ्जसा ।

सौमसेनं कृतं तैत्तिरीकाचारं, अध्यायं वारावा. पान १२९.

शास्त्रेण क्रियया विवाहविधिना वृत्त्या च मन्त्रैः शुभैः ॥

स्वोक्तुर्यादि गृहेशितां स्वमनसं शौचत्यमेकं नयन् ।

नानाकाव्यकृतेन शुद्धयशसा लिप्सुर्यशः सुन्दरम् ॥११॥

अर्थ— आपल्या कुलांत चाललेले आचार चालविणारा व धर्माचे ठिकाणी स्थिर बुद्धि ठेवून उत्तम कीर्ति होण्याची इच्छा करणारा असा जो हा श्रावक त्याने शास्त्राभ्यास, विहितक्रिया, सदाचार आणि मंत्रपाठ इत्यादिकांच्या योगाने आपल्या घरांतील मंडळीमध्ये आपली निर्दोष अशी उन्नति संपादन करावी; त्याने अनेक काव्यग्रंथ रचून शुद्ध यश संपादन करावे. ह्यालाच गृहेशिता स्मरतात.

प्रशान्ति.

अथ प्रशान्तिः । लब्ध्वा सुनुमतोऽनुरूपमुचितं सोऽयं गुणानां गृहं ।

साक्षादात्मभरक्षमं शुभतया देदीप्यमानं सदा ॥

तन्नारोपितसर्वगृहस्थपदवीभारः प्रशान्तिप्रियः ।

संसाराद्भुभोगनिःस्पृहमतिः स्वाध्यायदीपात्तपः ॥ १२ ॥

अर्थ— आता प्रशान्ति नांवाची क्रिया सांगतात. श्रावकाने गृहेशितेचा लाभ करून घेतल्यावर आपल्याला शोभेल असा गुणवान् व शुभलक्षणांनी सुशोभित असा पुत्र आपले संसाराचे ओझे घेण्यास

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा पान ६९०.

समर्थ झाला झणजे त्याला आपली गार्हस्थ्यपदवी देऊन (संसाराचें कृत्य त्याजकडे सोंपवून) शास्त्राच्या विचारानें अंतःकरणास शांतीचें प्रेम उत्पन्न करून, संसारसुखाविषयी निरिच्छ होणें झाला प्रज्ञांति झणतात.

गृहत्याग.

अथ गृहत्यागः । गृहाश्रमे स्वं बहुमन्यमानः । कृतार्थमेवोद्यतबुद्धिरास्ते ॥
 त्यागे गृहस्यैष विधिः क्रियायाः । सिद्धार्थकानां पुरतो विधेयः ॥ १३ ॥
 आहूय सर्वानपि सम्मतांश्च । तत्साक्षि पुत्राय निवेद्य सर्वम् ॥
 गृहे न्यसेद्यापि कुलकर्मोऽयं । पाल्यस्त्वयाऽस्मत्कपरोक्षलोऽङ्ग ॥ १४ ॥
 त्रिधा कृतं द्रव्यमिहेत्यमेत- । दस्माकमत्यर्थमतो निषोड्यम् ॥
 धर्मस्य कार्याय तथांश एको । देवो द्वितीयः स्वगृह्ययाय ॥ १५ ॥
 परस्मृतीयः सहजन्मनां वा । समं विभागाय विचारणीयः ॥
 पुनः समस्तस्य च संविभागे । पुत्रैः समस्त्वं सहसैवमुक्त्वा ॥ १६ ॥
 ज्येष्ठः स्वयं सन्ततिमेकरूपा- । मस्माकमप्याददतूपनीय ॥
 धृतस्य वृत्तेरथवा क्रियाया । मन्त्रस्य न्यासाद्विधिवित्यतन्द्रः ॥ १७ ॥
 कुलस्य चाम्नाय इहानुपाल्यो । गुरुश्च देवोऽपि सदाऽर्चनीयः ॥

सोमसेनकृतं त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बायना. पान ६९१.

इत्थेवमग्रं ह्यनुशिष्य पुत्रं । ज्येष्ठं त्यजेन्मोहकृतं विकारम् ॥ १८ ॥

दीक्षासुपादातुमतो जनोऽसौ । गृहं स्वकीयं स्वयमुत्सृजेच्च ॥

कामार्थचित्तं परिहाय धर्म- । ध्यानेन तिष्ठेत्कतिचिदिनानि ॥ १९ ॥

अर्थ— गृहस्थाश्रमांत आपण कृतार्थ झालों आहोंत अग्नी आपली प्रौढी ज्याला वास्तविक भासत असेल त्या श्रावकानें गृहाच्या त्यागाचा पुढील विधि सिद्धप्रतिमेच्या अग्रभागी करावा. आपल्याला मान्य असलेल्या गांवांतील शिष्टमंडळींना बोलावून आणून त्यांच्या समक्ष आपल्या पुत्राला आपल्या घरांतील सर्व संपत्ति दाखवून घरांतच ठेवावी. आणि त्याला सांगावें की, बाबारे ! ही आमची कुलपरंपरेची वडिवाट आमच्या मार्गे देसील तूं चालवावी. ह्या सर्व द्रव्यांचे तीन विभाग केलेले आहेत. त्यांतील एका विभागाची योजना धर्मकृत्याकडे कर; एक विभाग संसाराकडे खर्च कर झणजे त्या विभागांतून तुझ्या बंधुभगिनींचें पोषण व त्यांचीं उपनयन विवाह वगैरे कर्तव्य कर. आणि एक विभाग हा तुझ्या बंधूशी सह तूं सांखा वादून घे. तूं माझा ज्येष्ठपुत्र आहेस; झणून तुझ्याशीं एकोप्यानें असलेल्या ह्या माझ्या संततीचें तूं रक्षण कर. तुला शास्त्र, उपजीविकेचें साधन, धर्मकिया आणि मंत्र हे सर्व मीं शिकविले असल्यानें तूं विधि समजणारा व उद्योगी आहेस; झणून आमचा हा कुलाचार असाच पुढें चालीव. गृह आणि देव ह्यांची पूजा कर! ह्याप्रमाणें ज्येष्ठपुत्राला उपदेश करून श्रावकानें आपल्या अंतःकरणातील मोह

सौमसेनकृत वैराग्यकाव्य, अध्याय नाराय, पान ६६२.

सोडून यावा. आणि दीक्षा घेण्याकरितां स्थाने आपले घर सोडून अर्थ काय हाचें वित्त न करतां यथे-
ध्यानांत कांहीं दिवस घालवावेत. हा गृहत्यागाचा विधि सांगितला.

दीक्षाविधि.

अथ दीक्षा । किञ्चित्समालोक्य सुन्दारणं त- । दैराग्यभावेन गृहाभिसृत्य ॥

गुरोः समीपं भवतास्कस्य । व्रजेच्छिवाशाकृतचित्त एकः ॥ २० ॥

नत्वा गुरुं भावविशुद्धबुद्ध्या । प्रयाय दीक्षां जिनमार्गगां सः ॥

पूजां विधायात्र गुरोर्मुखाच्च । कुर्याद्व्रतानि प्रथितानि यानि ॥ २१ ॥

अर्थ— वैराग्याला कांहींतरी कारण दिसल्याबरोबर विरक्त होऊन गृहत्याग केलेल्या श्रावकानें
एकत्र्यानेच पोसावहल इच्छा धरून संसारांतून तारून नेणाऱ्या गुरूकडे गमन करावें. नंतर त्या गुरूकडे
शुद्धभावनेने नमस्कार करून त्याच्याकडून श्रीजिनांनीं सांगितलेली दीक्षा घ्यावी. यम गुरूची पूजा
करून त्याच्या मुखांतून व्रते श्रवण करून तीं करावीत.

दीक्षा घेतल्यानंतरचीं कर्तव्ये.

महाव्रतानि पञ्चैव तथा सभितयः शुभाः ॥

गुह्ययस्त्रिंश इत्येवं चारित्रं तु त्रयोदश ॥ २२ ॥

सोमसेनकृत तैर्वाणिकाचार, अष्टादश वारावा. पान ६५३.

हिंसासत्याङ्गनासङ्गस्तेयपरिग्रहाच्युतः ॥

व्रतानि पञ्चसंख्यानानि साक्षान्मोक्षसुखासये ॥ २३ ॥

ईर्ष्याभाषैषणादाननिक्षेपमलमोचनाः ॥

पञ्च समितयः प्रोक्ता व्रतानां मलशोधिकाः ॥ २४ ॥

अर्थः— पांच महा व्रतें, पांच समिति आणि तीन गुप्ति अशा प्रकारें चारित्र तेरा प्रकारचें आहे. त्यांत अहिंसा, सत्य, ब्रह्मचर्य, अचौर्य आणि परिग्रहत्याग हीं पांच महाव्रतें होत. हीं व्रतें साक्षात् मोक्षसुख देणारी असल्यानें अवश्य केलीं पाहिजेत. तसेंच ईर्ष्यासमिति, भाषासमिति, एषणासमिति, आदान-निक्षेपसमिति आणि उत्सर्गसमिति अशा पांच समिति आहेत.

गुणान्तरदृष्टितोऽग्रे गच्छेदीर्यापथे प्रभुः ॥

भाषा विचार्य वक्तव्या वस्तु ग्राह्यं निरीक्ष्य च ॥ २५ ॥

प्राप्तुका भुज्यते भुक्तिर्निर्जन्तौ मुच्यते मलः ॥

समितयश्च पञ्चैता यतीनां व्रतशुद्धये ॥ २६ ॥

अर्थ— चालतांना पुढें चार हातापर्यंतच नजर देऊन चालणें ह्याला ईर्ष्यासमिति म्हणतात. विचार करून बोलणें ह्याला भाषासमिति म्हणतात. कोणतीही वस्तु नीट पाहून घेणें व ठेवणें ह्याला आदाननिक्षेप-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६५४.

समिति ह्मणतात. मासुक भोजन करणे ह्याला एषणासमिति ह्मणतात. आणि जंतु नसलेल्या प्रदेशांत मलोत्सर्ग करणे ह्याला उत्सर्गसमिति ह्मणतात. ह्या पांचही समिति यतीच्या व्रताच्या शुद्धीला साधनीभूत आहेत. ह्मणून यतीने समितींचे रक्षण अवश्य केलेंच पाहिजे.

गुप्ति आणि तप ह्यांचे प्रकार.

यत्नेन परिरक्षेत मनोवाकायगुप्तयः ॥

द्वादशधा तपः प्रोक्तं कर्मशुविनाशकम् ॥ २७ ॥

अनशनावमोदर्यं तृतीयं वस्तुसंख्यकम् ॥

रसत्यागं पृथक्शय्याऽऽसनं भवति पञ्चमम् ॥ २८ ॥

कायक्लेशं भवेच्छष्ठं षोढा बाह्यतपः स्मृतम् ॥

विनयः प्रायश्चित्ताख्यं वैयावृत्यं तृतीयकम् ॥ २९ ॥

कायोत्सर्गं तथा ध्यानं षष्ठं स्वाध्यायनामकम् ॥

अभ्यन्तरमिति ज्ञेयमेवं द्वादशधा तपः ॥ ३० ॥

अर्थः— मनोगुप्ति, कायगुप्ति आणि वचनगुप्ति अशी गुप्ति तीन प्रकारची आहे. तिचे रक्षणही यतीने फार प्रयत्नाने करावे. तप बारा प्रकारचे आहे. त्यांत अनशन, अवमोदर्य, वस्तुसंख्या, रसत्याग, पृथ-

सोमसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अध्याय नारायण. पान ६९९.

कश्यासन आणि कायकेश हे सहा प्रकारचे बाह्यतप आहे. आणि विनय, प्रायश्चित्त, वैयावृत्य, कायोत्सर्ग, ध्यान आणि स्वाध्याय असे सहा प्रकारचे आंतरतप आहे. हे तप कर्मसूत्राचा नाश करणारे आहे.

बृध्यर्थे तपसां साध्याः क्षुधादिकपरीषदाः ॥

क्षुतृदशीतोष्णदंशाश्च रत्यरती च नम्रता ॥ ३१ ॥

नारी चर्या निषद्या च शय्याक्रोशवधास्तथा ॥

याच्ञालाभतृणस्पर्शा मलरोगाविति द्यम् ॥ ३२ ॥

सत्कारश्च पुरस्कारः प्रज्ञा ज्ञानमदर्शनम् ॥

एते द्वाविंशतिर्ज्ञेयाः परीषदा अधच्छिदः ॥ ३ ॥

अर्थ— तपाच्या कृद्धीकरितां परीषद जिंकले पाहिजेत. ते परीषद क्षुधा, तृषा, शीत, उष्ण, दंश, अरति, नम्रता, स्त्री, चर्या, निषद्या, शय्या, आक्रोश, वध, याचना, अलाभ, तृणस्पर्श, मल, रोग, सत्कार-पुरस्कार, प्रज्ञा, अज्ञान आणि अदर्शन असे बावीस आहेत. त्यांचा जय केल्याने पातकाचा नाश होतो.

यतीचे मूलगुण.

अष्टाविंशतिसंख्याता मूलगुणाश्च योगिनः ॥

व्रतसमितोन्निद्रयनिरोधाः पृथक् ते पञ्चपञ्चधा ॥ ३४ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६९६.

षडावश्यकका लोचोऽदन्तवर्णमचेलता ॥

स्थितिभोजनं भूशय्या अस्नानमेकभोजनम् ॥ ३५ ॥

अर्थ— यतीचे मूलगुण अष्टावीस आहेत. ते असे— व्रतें पांच, समिति पांच, इंद्रियनिग्रह पांच, आवश्यक सहा, लोच, अदंतधावन, अचेलता (वस्त्र नसणें), स्थितिभोजन उभे राहून जेवणें, भूमीवर निजणें, अस्नान आणि एकभोजन.

षडावश्यकें.

सामयिकं तनूत्सर्गः स्तवनं वन्दनास्तुतिः ॥

प्रतिक्रमश्च स्वाध्यायः षडावश्यकमुच्यते ॥ ३६ ॥

अर्थ— सामयिक, कायोत्सर्ग, स्तवन, वंदनास्तुति, प्रतिक्रमण आणि स्वाध्याय हीं सहा आवश्यकें (अवश्य करण्याचीं कर्मे) होत.

यतीचा व्यवहार.

सर्वैः सह क्षमा कार्या दुर्जनैः सज्जनैरपि ॥

मृदुत्वं सर्वजीवेषु मार्दवं कृपयान्वितम् ॥ ३७ ॥

कपटो न हि कर्तव्यः शत्रुमित्रजनादिषु ॥

सौमसेनकृत त्रैवर्णिकचार, अध्याय त्रारात्रा. पान ६५७.

दयाहेतुवचो वाच्यं सत्यरूपं यथार्थकम् ॥ ३८ ॥

अर्थः— यतीनें सज्जन किंवा दुर्जन खांच्यावर सर्वदा क्षमा करावी. सर्व जीवांशीं दयेनें मृदु वर्तन देवावें. शत्रु आणि मित्र ह्या दोघांबद्दलही कपट करूं नये. कोणाशीं बोलावयाचें झाल्यास दयेनें जें खरें असेल तेंच बोलावें.

यतीचा दहा प्रकारचा धर्म.

देवपूजादिकार्यार्थं विधेयं शौचमुत्तमम् ॥

पञ्चेन्द्रियनिरोधो यो दयाधर्मस्तु संयमः ॥ ३९ ॥

द्वादशभेदभिन्नं हि शरीरशोषकं तपः

विद्यादिदानं पात्रेभ्यो दत्तं चेत्पाम उच्यते ॥ ४० ॥

ब्राह्म्यान्तर्भेदसंयुक्तं परिग्रहं परित्यजेत् ॥

सर्वस्त्री जननीतुल्या ब्रह्मचर्यं भवेदिति ॥ ४१ ॥

दशलक्षणधर्मोऽयं मुनीनां मुक्तिदायकः ॥

निश्चयव्यवहाराभ्यां द्विविधोऽपि जिनाममे ॥ ४२ ॥

अर्थः— देवपूजादि कर्माकरिता उत्कृष्ट शुद्धता ठेवणें, पांचही इंद्रियांचा निग्रह करणें, सर्वांवर दया

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६९८.

करणे, संयम पाळणे, शरीराला शुष्क करणारे असे वारा प्रकारचे तप करणे, विद्या शिकविणे, सत्पात्राला दान करणे, अंतःपरिग्रहाचा त्याग करणे, बाह्यपरिग्रहाचा त्याग करणे, आणि सर्व स्त्रियांना मातेप्रमाणे समजणे ह्याणजे ब्रह्मचर्य पाळणे ह्या दहा लक्षणांनी युक्त असलेला आणि जिनागमांत निश्चयनय व व्यवहारनय ह्या दोन नयांच्या अपेक्षेने सांगितलेला जो धर्म, तो यतीनां मोक्षप्राप्ति करून देणारा आहे.

पांच आचार आणि आचार्यांचे छत्तीस गुण.

सम्यक्त्वं निर्मलं यत्र दर्शनाचार उच्यते ॥

द्वादशाङ्गुताभ्यासो ज्ञानाचारः प्रकीर्तितः ॥ ४३ ॥

सुनिर्मलं तपो यत्र तपआचार एव सः ॥

तपस्तु क्रियते शक्तिर्वीर्याचार इति स्मृतः ॥ ४४ ॥

चारित्र्यं निर्मलं यत्र चारित्राचार उक्तमः ॥

पञ्चाचार इति प्रोक्तो मुनीनां नायकैः परः ॥ ४५ ॥

द्वादशधा तपोभेदा आवश्यकाः परे हि षट् ॥

पञ्चाचारा दश धर्मास्त्रिः शुद्धाश्च गुप्तयः ॥ ४६ ॥

आचार्याणां गुणाः प्रोक्ताः षट्त्रिंशच्छिष्यदायकाः ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय आरावा. पान ६९९.

आत्रिंशदन्तरायाः स्युर्मुनीनां भोजने मताः ॥ ४७ ॥

अर्थ— दर्शनाचार, ज्ञानाचार, तपआचार, वीर्याचार आणि चारित्राचार असा पांच प्रकारचा आचार आहे. निर्दोष अशा सम्पक्त्वास दर्शनाचार ह्मणतात. द्वादशांग श्रुताच्या अभ्यासाला ज्ञानाचार ह्मणतात. निर्मल तपाला तपाचार ह्मणतात. तप करण्याविषयी जी शक्ति तिला वीर्याचार ह्मणतात. आणि निर्दोष अशा चारित्राला चारित्राचार ह्मणतात. बारा तपश्चर्या, सहा आवश्यक, पांच आचार, दहा धर्म, आणि तीन शुद्ध अशा गुप्ति हे छत्तीस आचार्यांचे गुण समजवेत. पुढे मुनींच्या भोजनाचे बत्तीस अंतराय सांगतात.

यतींचे भोजनांतराय.

मौनत्यागे शिरस्ताडे मार्गे हि पतिने स्वयम् ॥ मांसामेध्यास्थिरक्ता-
दिसंस्पृष्टे शवदर्शने ॥ ४८ ॥ ग्रामदाहे महायुद्धे शुना दष्टे त्विदं पथि
॥ सन्धितोदे करे क्षिप्ते शङ्कायां मलमूत्रयोः ॥ ४९ ॥ शोणितमांसच-
र्मास्थिरोमविट्पूयमूत्रके ॥ दलनं कुट्टनं छर्दिर्दीपप्रध्वंसदर्शने ॥ ५० ॥
ओतौ स्पृष्टे च नमस्त्रिदर्शने मृतजन्तुके ॥ अस्पृश्यस्य ध्वनौ मृत्युवाणे
दुष्टविरोदने ॥ ५१ ॥ कर्कशाक्रन्दकुःशाडे शुनकस्य ध्वनौ धुने ॥ हस्त-

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६९०.

मुक्ते व्रते भग्ने भाजने पत्तिनेऽथवा ॥ ५२ ॥ पादयोश्च गते मध्ये मार्ज-
रमूषकादिके ॥ अस्थ्यादिमलमिश्रास्ते सचित्तवस्तुभोजने ॥ ५३ ॥
आर्तैरौद्रादिदुर्ध्याने कामचेष्टोद्भवेऽपिच ॥ उपविष्टे पदगलानात्पतने
स्वस्य मूर्च्छया ॥ ५४ ॥ हस्ताच्च्युते तथा ग्रासेऽव्रतिनःस्पर्शने सति ॥
इदं मांसेति सङ्कल्पेऽन्तरायाश्च मुनेः परे ॥ ५५ ॥

अर्थ— मस्तकावर कसलाही प्रहार झाल्यामुळे मौन सोडणें, आपण रस्त्यांत अडखळून पडणें; मांस, अपवित्र वस्तु, हाड किंवा रक्त ह्यांचा स्पर्श होणें; नेत दिसणें, गांवांत आग लागणें, भयंकर युद्ध होणें, मार्गांत कुतऱ्याने आपल्याला दंश करणें, न गाळलेल्या पाण्याचा स्पर्श होणें, भोजनकालीं आपल्याला मलमूत्राचा संशय उत्पन्न होणें; रक्त, मांस, चर्म, अस्थि, केश, विष्टा, पू, मूत्र ह्या पदार्थांचा स्पर्श होणें; ज्या घरांत भोजन करावयाचें त्या घरांत भोजनाच्या वेळीं कोणी दळें लागणें किंवा कांडें लागणें, आपल्यास ओकारी येणें किंवा दुसरे कोणी ओकत असलेलें दिसणें, भोजन करतांना दिवा विझणें, मांजराचा स्पर्श होणें, नमस्ती दिसणें, कोणी जीवजंतु मरणें, अस्पृश्य मनुष्याचा शस्त्र कानावर पडणें, मृत्युवाद्याचा शब्द ऐकणें, कोणी रडलेलें ऐकूं येणें, कर्कश ओरडणें किंवा दुष्ट शब्द ऐकूं येणें, कुतऱ्याचा शब्द ऐकणें, हात सुटणें, व्रतभंग होणें, भांडें पडणें, मांजर उंदीर बगैरे जीव पायांमधून जाणें, अन्नांत अस्थि किंवा केर असणें, सचित्तवस्तु

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय द्वाविंश. पान ६६१

(न बाळलेले भाजी वगैरे पदार्थ) भोजनांत असणें, आत किंवा रौद्र अशा प्रकारचें चिंतन होणें, कामचेष्टा उत्पन्न होणें, एकाएकी अशक्तपणा आल्यामुळें खाली वसणें किंवा मूर्च्छा येऊन पडणें, हातांतून घास गळणें, अत्रती मनुष्याचा स्पर्श होणें, हें मांस असावें असें आपल्यास वाटणें, हे बत्तीस-मुनींच्या भोजनाचे-अंतराय आहेत. हांपैकीं कोणताही अंतराय झाला असतां मुनींनीं भोजनाचा त्याग करावा.

ह्याविषयीं दुसरें मत.

मतान्तरम् ॥ चिण्मूलाजिनरक्तमांसमदिराण्यास्थिवान्तीक्षणा-

दस्पृश्यान्त्यजभाषणश्रवणतास्वग्रामदाहेक्षणात् ॥

प्रत्याख्यानानिषेवणात्परिहरेद्भूयो व्रती भोजनेऽ ।

प्याहारं मृतजन्तुकेशकलितं जैनागमोक्तक्रमम् ॥ ५६ ॥

अर्थ— आतां ह्या भोजनांतरायाविषयीं दुसरें मत सांगतात. विष्टा, मूत्र, चर्म, रक्त, मांस, मद्य, पू, अस्थि आणि वांति हांपैकीं कोणताही निशस भोजनाच्या जागीं दिसणें, अंत्यजादिकांचा शब्द ऐकूं येणें, आपण ज्या गांवांत रहातो त्या गांवाला आग लागणें, ज्या पदार्थाचा त्याग केला आहे ते पदार्थ भोजनांत असणें, आणि अन्नान्त मेलेला जीव किंवा केश सांपडणें हे यतींच्या भोजनाचे अंतराय समजावेत. हांपैकीं कोणतीही गोष्ट घडली असतां यतींनीं भोजनाचा त्याग करावा.

सामसेनकृत त्रैयणिकाचार, अध्याय बारावा, पान ६६२.

तिसरे मत.

अन्यत्— कागा मेज्जा छद्दी रोहण रुहिरं च अंसुपादं च ॥

जण्हू हेठा परिसं जण्हूवरिचदिक्कमो चैव ॥ ५७ ॥

अर्थ— दुसऱ्यांचें मत सांगतात. यति भोजनाच्या निमित्तानें निघाला असता त्याच्या मस्तकावर कावळा वर्गरे पक्ष्यानें हगणें हा काकांतराय होय. यतीच्या पायाला असुद्ध पदार्थाचा स्पर्श होणें हा अमेध्यांतराय होय. यतीला ओकारी येणें हा छद्दि नांवाचा अंतराय होय. यतीला मार्गांत कोणी अडविणें हा रोधनांतराय होय. आपल्या अंगांतून अथवा दुसऱ्याच्या अंगांतून रक्त आलेलें दृष्टी पडणें हा रुधिरांतराय होय. आपल्या नेत्रांतून अथु येणें किंवा दुसऱ्याच्या नेत्रांतून आलेले पाहणें हा अश्रुपातांतराय होय. यतीच्या गुडघ्याच्या खाली स्पर्श होणें हा जान्वधःपरामर्श नांवाचा अंतराय होय. गुडघ्यांच्या वर स्पर्श होणें हा जानूपरिव्यतिक्रम नांवाचा अंतराय होय.

णाहिअहोणिग्गमणं पच्चस्सिन्दसेवणा य जंतुवहो ॥

कागादिपिंडहरणं पाणीदो पिंडयडणं च ॥ ५८ ॥

अर्थ— यतीनें श्रावकाच्या घरांत प्रवेश करतांना दार लहान असल्यामुळें नाभीच्या खालीं डोकें जाईल इतकें बाकून प्रवेश करणें हा नाभ्यधोनिर्गमन नांवाचा अंतराय होय. ज्या वस्तूचा

सोमसेनकृत तैयर्णिकाचार, अध्याय चारवा. पान ६६३.

त्याग केला असेल ती वस्तु खाण्यांत येणें हा स्वप्नत्याख्यातसेवन नांवाचा अंतराय होय. आपल्या समक्ष एखाद्या जीवाचा वध होणें हा जीववध नांवाचा अंतराय होय. कावळा वगैरे पक्ष्यानें हातांतून घास घेऊन जाणें हा काकादिपिंडहरण नामक अंतराय होय. भोजन करीत असतां यतीच्या हातांतून घास मळून पडणें हा पिंडपतन नांवाचा अंतराय होय.

पाणीये जंतुवहे मंसादिदंसणे य उचस्सग्गे ॥

पादंतरपंचिदिय संपादो आयणाणं पि ॥ ५९ ॥

अर्थ— भोजन करीत असतां यतीच्या हातांत एखाद्या जंतूचा वध होणें, हा पाणिजंतुवध नांवाचा अंतराय होय. मांस वगैरे पदार्थ दिसणें हा मांसादिदर्शनांतराय होय. यतीला देवमनुष्यादिकांपासून पीडा होणें हा उपसर्गनामक अंतराय होय. यतीच्या दोनी पायांच्या मधून एखादा पंचेंद्रियजीव (उंदिर मांजर वगैरे) जाणें हा पंचेंद्रियगमन नांवाचा अंतराय होय. भोजन देत असलेल्या श्रावकाच्या हातांतून भोजनपात्र पडणें हा भाजनसंपातांतराय होय.

उच्चारं पस्सवणं अभोजजगिहपवेसणं तथा पडणं ॥

उचवेसणं च दंसो भूमीसंपासु णिहिवणं ॥ ६० ॥

अर्थ— भोजन चाललें असतां रोगादिकांमुळे यतीला शौचास होणें हा उच्चार नांवाचा अंतराय होय.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय वारावा पान ६९४.

लघ्वी होणें हा प्रसन्नघांतराय होय. ज्याच्या घरांत भोजन करावयाचें नाहीं त्याच्या घरांत न समजून यतीनें जाणें हा अभोज्यगेहप्रवेश नामक अंतराय होय. यतीनें मूर्छा येऊन पडणें हा पतनांतराय होय. यतीनें भोजन करतांना बसणें हा उपवेशन नामक अंतराय होय. त्याला श्वानादिकांचा दंश होणें हा दंश नामक अंतराय होय. सिद्धभक्ति झाल्यानंतर यतीचा हात भूमीला लागणें हा भूमिस्पर्श नामक अंतराय होय. यतीनें कफ, किंवा थुंकी भोजन करतांना थंकाणें हा निष्ठोवनांतराय होय.

उदरकिमिणिग्रहणं अदत्तग्रहणं पहार गामदाहो य ॥

पादेण किंचिग्रहणं करेण किंचि वा भूमीदो ॥ ६१ ॥

अर्थ— भोजन करतांना यतीच्या उदरांतून एखादा कृमि निघणें हा कृमिनिर्गमन नांवाचा अंतराय होय. न दिलेला पदार्थ यतीनें खावयास घेणें हा अदत्तग्रहण नांवाचा अंतराय होय. यतीला शस्त्रादेकांचा प्रहार होणें हा शस्त्रप्रहार नांवाचा अंतराय होय. गांवांत आग लागणें हा ग्रामदाह नांवाचा अंतराय होय. यतीनें पांयांनै भूमीवरील एखाद्या वस्तूचें ग्रहण करणें हा पादग्रहण नांवाचा अंतराय होय. हातानें भूमीवरील एखाद्या वस्तूचें ग्रहण करणें हा हस्तग्रहण नांवाचा अंतराय होय. असे हे बत्तीस अंतराय सांगितले.

चवदा भल.

णहरोमजंतुअस्थिकणकुंडपूपरुहिरमंसचम्माणि ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा, पान ६६९.

फूलकंदमूलबीया छिण्णमला चोदसा होंति ॥ ६२ ॥

अर्थ— आतां अन्नांतील चवदा मूल सांगतात. नखें, केश, जंतु, हाडे, कोंडा, मोड, पू, रक्त, मांस, चर्म, फूल, कंद, मूल आणि बीया हे चवदा मूल आहेत.

इत्येवं मिलित्वा सर्वे षट्चत्वारिंशदात्मकाः ॥

अन्तराया मुने रम्याः सर्वजीवदयावहाः ॥ ६३ ॥

अर्थ— हे सर्व मिळून शेचालीस अंतराय होतात. हे अंतराय यतीने सर्वजीवांवर दया उत्पन्न करणारे असल्याने अवश्य पाळावेत.

भोजनांतरायाची उपेक्षा करणाऱ्यांची निंदा.

अन्तराया मता येषां न सन्ति ते तपस्विनः ॥

ज्ञेया भ्रष्टा दयातीनाः श्वभ्रावासनिवासिनः ॥ ६४ ॥

येषां न सन्ति मूढानामन्तराया दुरात्मनाम् ॥

क धर्मः क दया तेषां क पावित्र्यं क शुद्धता ॥ ६५ ॥

अर्थ— ज्यांना अंतराय मान्य नाहीत ते तपस्वी भ्रष्ट निर्दय आणि नरकांत पडणारे समजावेत. ज्या दुष्ट आणि मूर्ख यतींना अंतराया पाळावयाचे नाहीत, त्यांना धर्म, दया, पावित्र्य आणि शुद्धता कोटून असणार?

सौमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय वारावा. पान ६६६.

शौचमूलो भवेद्धर्मः सर्वजीवदयाप्रदः ॥

पवित्रत्वदयाभ्यां तु मोक्षमार्गः प्रवर्तते ॥ ६६ ॥

अर्थ— शुद्धता हे ज्याचे मूल आहे असा धर्म, सर्वजीवांविषयी दया उत्पन्न करणारा होतो. झणून शुद्धता आणि दया ह्या दोहोंच्या योगाने मोक्षमार्ग प्रवृत्त झाला आहे.

यतीचे भोजन.

यथालब्धं तु मध्याह्ने प्रासुकं निर्मलं परम् ॥

भोक्तव्यं भोजनं देहधारणाय न भुक्तये ॥ ६७ ॥

अर्थ— मध्याह्नाच्या वेळी निर्जंतुक आणि अतिशय निर्मल असे अन्न जसले मिळेल तसले यतीने देहधारण होण्याकरिता भक्षण करावे. भोजन करावयाचे झणून नव्हे. तात्पर्य, यतीने अन्नाची सचि पहात बसू नये.

मनोवचनकायैश्च कृतकारितसम्मतैः ॥

नबध्ना दोषसंयुक्तं भोक्तुं योग्यं न सन्मुनेः ॥ ६८ ॥

अर्थ— मन, वचन आणि शरीर व त्या मलेकाचे कृत, कारित, अनुमोदन ह्या नऊ प्रकारच्या दोषांनी युक्त असलेले अन्न चांगल्या यतीने भक्षण करू नये.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६६७.

शिक्षावृत्ति.

मध्याह्नसमये योगे कृत्वा सामयिकं मुदा ॥
 पूर्वस्यां तु जिनं नत्वा आहारार्थं व्रजेच्छनैः ॥ ६९ ॥
 पिच्छं कमण्डलुं वामहस्ते स्कन्धे तु दक्षिणम् ॥
 हस्तं निधाय सन्दृष्ट्वा स व्रजेच्छ्रावकालयम् ॥ ७० ॥
 गत्वा गृहाङ्गणे तस्य तिष्ठेच्च मुनिरुत्तमः ॥
 नमस्कारपदान्पञ्च नववारं जपेच्छुचिः ॥ ७१ ॥

अर्थ— मध्याह्नाचा समय प्राप्त झाला असतां संतोषानें सामयिक करून, पूर्व दिशेकडे श्रीजिनाला नमस्कार करून यतीनें आहाराकरितां हळू हळू निघावें. त्यानें पिछि आणि कमंडलु डाव्या हातांत घेऊन उजवा हात स्वाद्यावर ठेवावा; आणि रस्त्यानें नीट पाहात श्रावकाच्या घरीं जावें. तेथें अंगणांत उभा राहून पंचनमस्कारपदांचा नऊ वेळा जप करावा. अंगणे नऊ वेळा जप होईपर्यंत उभें रहावें.

शिक्षादानविधि.

तं दृष्ट्वा शीघ्रतो भक्त्या प्रतिगृह्णाति भाक्तिकः ॥
 प्रासुकेन जलेनाद्धी प्रक्षाल्य परिपूजयेत् ॥ ७२ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय द्वादश पान ६६८.

अर्थ— त्या मुनीला पाहून भक्तिमान् श्रावकानें त्वरेने येऊन निर्जेतुक अशा उदकानें यतीचे पाय धुवून त्याची पूजा करावी.

षट्चत्वारिंशदोषैश्च रहितं प्रासुकं वरम् ॥

गृहीयाद्भोजनं गात्रधारणं तपसेऽपि च ॥ ७३ ॥

दोषान् संक्षेपतो वक्ष्ये यथाम्नायं गुरोर्मुखात् ॥

दाता स्वर्गं व्रजेद्भोक्ता शिवसौख्याभिलाषुकः ॥ ७४ ॥

अर्थ— मग यतीनें शेचालीस दोष ज्यांत नाहीत असें देहधारण करणारें अन्न तपश्चर्या होण्याकरितां भक्षण करावें. हे शेचालीस दोष शास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणें व गुरूच्या मुखांतून ऐकिल्याप्रमाणें मी सांगतों. कारण, हे दोष समजल्यानें अन्नदान करणाऱ्याच्या हातून ते घडणार नाहीत. आणि त्यामुळे त्याला स्वर्गप्राप्ति होईल.

अन्नाचे दोष.

उद्देशं साभ्रिकं पूनि मिश्रं प्राभृतिकं बलिम् ॥

न्यस्तं प्रादुष्कृतं क्रीतं प्रामित्यं परिवर्तनम् ॥ ७५ ॥

निषिद्धाभिहितोद्भिन्ना आच्छाद्यं मालरोहणम् ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान १६९.

घात्रीभृत्यनिमित्तं च वन्याजीवतिकं (१) तथा ॥ ७६ ॥

क्रोधो लोभः स्तुतिपूर्वं स्तुतिपश्चाच्च वैद्यकम् ॥

मानं माया तथा विद्या मन्त्रचूर्णं वशीकरम् ॥ ७७ ॥

शङ्कापिहितसंक्षिप्ता निक्षिप्तस्त्राविकौ तथा ॥

परिणतसाधारणदायकालिसमिश्रकाः ॥ ७८ ॥

अङ्गारधूमसंयोज्या अप्रमाणास्तथा त्विमे ॥

षट्चत्वारिंशदोषास्तु श्लेषणाशुद्धिघातकाः ॥ ७९ ॥

अर्थ— १ उद्देश, २ साधिक, ३ पूति, ४ मिश्र, ५ प्राभृतिक, ६ बलि, ७ न्यस्त, ८ मादुष्कृत, ९ कीर्त, १० प्रामित्य, ११ परिवर्तन, १२ निषिद्ध, १३ अभिहित, १४ उद्भिन्न, १५ आच्छाद्य, १६ मालारोहण, १७ घात्री, १८ भृत्य, १९ निमित्त २० वनीपक, २१ जीवनक २२ क्रोधपूर्व २३ लोभपूर्व, २४ स्तुतिपूर्व २५ स्तुतिपश्चात्, २६ वैद्यक, २७ मान, २८ माया, २९ विद्या, ३० मंत्र ३१ चूर्ण, ३२ वशीकरण, ३३ शंका, ३४ पिहित, ३५ संक्षिप्त, ३६ निक्षिप्त, ३७ स्त्राविक, ३८ अपरिणत, ३९ साधारण, ४० दायक, ४१ लिप्त, ४२ मिश्रक, ४३ अंगार, ४४ धूम, ४५ संयोज्य आणि ४६ अप्रमाण हे श्लेषणाशुद्धीचा नाश करणारे आहेत. ह्या दोषांचें विवेचन क्रमानें करतात—

सोमसेनकृत त्रैवर्णिक/चार, अध्याय बारावा. पान ६७०.

उद्देशदोष व साविक दोष.

नागादिदेवपाखण्डिदानार्थं च यत्कृतम् ॥

अन्नं तदेव न ग्राह्यं यत उद्देशदोषभाक् ॥ ८० ॥

संयतांश्च बहून् दृष्ट्वा भोज्यं यदधिकं खलु ॥

क्रियते सोऽधिको नाम दोषो धीमद्भिरुच्यते ॥ ८१ ॥

अर्थ— नागादिक देव आणि पाखंडी साधु ह्यांना देण्याकरितां जें अन्न केलेलें असतें तें अन्न यतीनें घेऊं नये. कारण त्यांत उद्देशदोष असतो. पुष्कळ यती पाहून जें पुष्कळ अन्न केलेलें असतें तें अधिक ह्या दोषानें युक्त समजावें. तें अन्नही यतीला अग्राह्य आहे.

पूतिदोष.

रन्ध्रन्यां प्रवराहारं पूतित्वं साधुहेतुकम् ॥

मार्जनं लेपनं चेति पञ्चधा पूतिदोषकः ॥ ८२ ॥

अर्थ— ज्या भांड्यांत अन्न शिजविलें असेल तें अन्नानें भरलेलें भांडें तसेंच आणून यतीला त्यांतूनच अन्न देणें ह्यास पूतिदोष ह्मणतात. हा दोष प्रवराहार, पूतित्व, साधुहेतुक, मार्जन, लेपन असा पांच प्रकारचा आहे.

सोमसेनकृत त्रिवर्णिकाचार, अध्याय बारावा, पान ६७१.

मिश्रदोष.

मुनीनां दानमुद्दिश्य पाखण्डिभिरमार्जनैः ॥

सागारैरशनं यद्धि स मिश्रो दोष उच्यते ॥ ८३ ॥

अर्थ— मुनीनां देण्याकरितां केलेलें अन्न अशुचि अशा पाखंडी लोकांनीं किंवा सागरांनीं (गृहस्थांनीं) खाणें झाला मिश्र नांवाचा दोष झणतात.

प्राभृतिकदोष.

कालहीनं हि यद्दानं दीयते सानुरागतः ॥

कालातिक्रमतः सोऽयं दोषः प्राभृतिको यतः ॥ ८४ ॥

अर्थ— अन्नदानाचा काल निघून गेल्यावर जें प्रेमानें अन्नदान करणें त्याला कालाचा अतिक्रम झाल्यामुळे प्राभृतिक दोष झणतात.

बलिदोष.

संयतानां प्रभूतानां गमनार्थं विशेषतः ॥

कृत्वा पूजादिकं चान्नं दीयते बलिदोषभाक् ॥ ८५ ॥

अर्थ— पुष्कळ यतींना-त्यांनीं आपल्या घरांतून जावें अशा बुद्धीनें-देवांची पूजा बगैरे करून-शेष

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय बारावा. पान ६७२.

राहिलेलें अन्न देणें हा बलिदोष समजावा.

न्यस्तदोष.

सत्पात्रभाजनादन्नं स्थापितं श्वान्यभाजने ॥

न्यस्तदोषोऽयमुद्दिष्टः सद्भिरागमपारगैः ॥ ८६ ॥

अर्थ— ज्या भांड्यांतील अन्न सत्पात्राला (यतीला) देण्याला योग्य असतें अशा शुद्ध भांड्यांतून तें अन्न काढून दुसऱ्या भांड्यांत ठेवणें, हा न्यस्तदोष होय; असें आगमज्ञांनीं सांगितलें आहे.

प्रादुष्मिकदोष.

आहारभाजनादीनामन्यस्माच्च प्रदेशतः ॥

अन्यत्र नयनं दीपप्रज्वालनमतोऽपि च ॥ ८७ ॥

प्रादुष्मिको मतो दोषो वर्जनीयः शुभार्थीभिः ॥

अर्थ— भोजनाचीं पात्रें ज्या जागीं मांडलीं असतील त्या जाग्यांतून तीं पात्रें दुसऱ्या जाग्यांत उचलून नेणें आणि चांगलें दिसण्याकरितां दिवा लावणें झाला पादुष्मिक दोष झणतात. कल्याणाची इच्छा करणाऱ्या दात्यानें हा दोष करूं नये.

क्रीतदोष.

सोमसेनकृत तैश्वर्णिकाचार, अध्याय वाराधा. पान ६७३.

स्वान्यद्रव्येण यद्भोज्यं सङ्गृहीतं यदा भवेत् ॥ ८८ ॥

विद्यामन्त्रेण वा दत्तं तत्क्रीतं दोष इत्यसौ ॥

अर्थ— दुसऱ्याच्या द्रव्याने (दुसऱ्याकडून पैसे घेऊन खानावली प्रमाणे) जें अन्न तयार केलेलें असतें, किंवा विद्येच्या प्रभावानें अथवा मंत्रप्रभावानें जें अन्न तयार केलेलें असतें तें अन्न क्रीत दोषानें युक्त असें समजावें.

प्रामित्यदोष.

स्वकीयं परकीयं चेद्द्रव्यं यच्चेतनेतरत् ॥ ८९ ॥

दत्त्वाऽन्नानयनं पात्रे प्रामित्यं दोष एव सः ॥

अर्थ— आपला किंवा दुसऱ्याचा कोणताही अचेतन पदार्थ तो देऊन अन्न आणणें आणि यतीला देणें हा प्रामित्यदोष समजावा.

परिवर्तनदोष.

स्वान्नं दत्त्वाऽन्यगेहाद्या यदानीयोत्तमं शुभम् ॥ ९० ॥

अन्नं ह्यादीयतेऽत्यर्थं परिवर्तनमुच्यते ॥

अर्थ— आपल्या घरांत तयार केलेलें अन्न देऊन दुसऱ्याच्या घरांतील चांगलें आणि पवित्र अन्न

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा, पान ६७४.

आणणें ह्याला परिवर्तन दोष ह्मणतात.

निषिद्धदोष.

मध्ये केनापि गृहिणा निषिद्धे भोजनादिकम् ॥ ९१ ॥

दातव्यं न मुनिभ्यश्च तथापि खलु गृह्यते ॥

स निषिद्धो महादोषः परिपाठ्या प्रकीर्तितः ॥ ९२ ॥

अर्थ— मुनीला अन्नदान करण्याची इच्छा झाली असतां मध्येच कोणीतरी गृहस्थानें “ हें अन्न मुनीला देऊं नका ” असा निषेध केल्यावरही तेंच अन्न मुनीला देण्याकरितां ठेवणें हा निषिद्ध नांवाचा महादोष आहे; असें परंपरेनें सांगत आले आहेत.

अभिहितदोष.

यस्मात्कस्माद्विनाऽपंकत्या गृहादष्टमतः परम् ॥

आनीतं गृह्यते चात्रं तदेवाभिहितं मतम् ॥ ९३ ॥

अर्थ— यतीनें ह्या घरांतून त्या घरांत अन्ना कपानें, नियमित घरें भिक्षा मागावयाची असतां मध्येच कम सोडून नियमित घरांच्या पलीकडच्या घरीं (आठ घरांच्या पुढच्या घरीं) जाऊन भिक्षा आणणें आणि तें अन्न भक्षण करणें, हा अभिहित नांवाचा दोष समजावा.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा पान ६७५.

उद्भिन्नदोष.

घृतादिभोजनं सारं मुद्रितं कर्दमादिना ॥

उद्भिद्य दीयते दोष उद्भिद्यः परिपक्ष्यते ॥ ९४ ॥

अर्थ— तूप वगैरे भोजनांतील मुख्य पदार्थ, केरकचऱ्याने मिश्रित झाले असता त्यांतील केरकचरा काढून ते अन्न देणे, हा उद्भिन्न दोष होय.

आच्छाद्यदोष.

संयतान्परमान्दष्ट्वा राजचोरादिभीतितः ॥

दानं ददाति स प्रोक्तो दोष आच्छाद्यनामकः ॥ ९५ ॥

अर्थ— उत्तम संयमी मुनीला पाहून राजा, चोर वगैरेच्या भीतीने दान देणे, कोणाला न समजेल अशा प्रकारे दान देणे हा आच्छाद्य नामक दोष होय.

मालारोहणदोष.

निःश्रेण्यादिकमारुह्य द्वितीयगृहभूमितः ॥

आदाय दीयते ह्यन्नं तन्मालारोहणं मतम् ॥ ९६ ॥

अर्थ—सिंही वगैरेवर उभा राहून दुसऱ्या मजल्यांतून अन्न घेऊन येतील देणे हा मालारोहण नांवाचा दोष होय.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय नारायण. पान ६७६.

भात्रीदोष.

गृहिणीमेव चोद्दिश्य यदुत्पादितमन्नकम् ॥

तद्भात्रीदोष इत्येषः कीर्तनीयो मनीषिभिः ॥ ९७ ॥

अर्थ— घरच्या मालकाच्या वायकोकरितां ह्मणून जें अन्न तयार केलेलें आहे, तें यतीला देण्यास घेतलें असतां भात्रीदोष होतो.

भृत्यदोष.

स्वपरग्रामदेशादेरादेशं च निवेद्य च ॥

गृह्णाति किञ्चिदाहारं दोषस्तद्भृत्यसंज्ञकः ॥ ९८ ॥

अर्थ— यतीनें आपल्या गांवांतील किंवा दुसऱ्या गांवांतील निरोप सांगून अन्न घेणें हा भृत्यदोष समजावा.

निमित्तदोष.

व्यञ्जनाङ्गस्वरच्छिन्नभौमान्तरिक्षलक्षणम् ॥

स्वप्नं चेत्यष्टनिमित्तं करोति तन्निमित्तकम् ॥ ९९ ॥

अर्थ— यतीनें व्यंजन, अंग, स्वर, छिन्न, भौम, अंतरिक्ष आणि स्वप्न हीं आठ निमित्ते पाहून त्यांचीं फले सांगून अन्न मिळविणें ह्यास निमित्तदोष झणतात.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा, पान ६७७.

वनीपकदोष.

पाखण्डिकृपणादीनामतिथीनां तु दानतः ॥

पुण्यं भवेदिति प्रोच्य अद्याद्वरवनीपकम् ॥ १०० ॥

अर्थ— पाखंडी आणि कृपण अशा अतिथींना दान करण्याने पुण्य होतें असें सांगून अन्न मिळविणें हा वनीपक दोष असें स्मणतात.

जीवनक्रदोष.

जातिः कुलं तपः शिल्पकर्म निर्दिश्य चात्मनः ॥

जीवनं कुरुतेऽत्यर्थं दोषो जीवनसञ्ज्ञकः ॥ १०१ ॥

अर्थ— यतीनें आपली जाति, कुल, तपश्चर्या आणि कसव लोकांना सांगून त्या महत्वावर अन्न मिळविणें ह्याला जीवनदोष स्मणतात.

क्रोधदोष व लोभदोष.

क्रोधं कृत्वाऽशनं ग्राह्यं क्रोधदोषस्ततो मतः ॥

कायिल्लोभं प्रदर्शयामि लोभदोषः स कथ्यते ॥ १०२ ॥

अर्थ— आपल्याला कोप आला आहे असें यतीनें लोकांना दाखवून त्यांच्याकडून अन्न घेणें ह्याला

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६७८.

क्रोधदोष क्षणतात. आणि लोकांना 'अमुक काम करून देतो' असा लोभ दाखवून भोजन मिळविणे ह्याला लोभ दोष क्षणतात.

स्तुतिपूर्वदोष व स्तुतिपश्चादोष.

त्वमिन्द्र चन्द्र इत्युक्त्वा भुंक्तेऽसं स्तुतिदोषभाक् ॥

पूर्वं भुंक्ते स्तुत्यात्पश्चात्स्तुतिपश्चान्मलो मतः ॥ १०३ ॥

अर्थ-- अन्नदान करणाऱ्याची 'तू इंद्र चंद्र आदीस' वगैरे स्तुति करून भोजन करणे ह्याला स्तुतिपूर्वदोष क्षणतात. आणि भोजन झाल्यावर दान करणाराची स्तुति करणे ह्याला स्तुतिपश्चात् दोष क्षणतात.

वैद्यदोष, मानदोष व मायादोष.

कृत्वा भेषजमत्यन्नं वैद्यदोषः स उच्यते ॥

आत्मपूजादिकं लोकान् प्रतिपाद्यातिघत्नतः ॥ १०४ ॥

उदरं पूरयत्येव मानदोषो विधीयते ॥

मायां कृत्वाऽन्नमादत्ते मायादोषः प्रकीर्तितः ॥ १०५ ॥

अर्थ-- औषध देऊन भोजन करणे ह्याला वैद्यदोष क्षणतात. आपली पूजा केली पाहिजे असे लोकांना सांगून त्यांच्याकडून तसे करवून पोट भरणे ह्याला मानदोष क्षणतात. कांहीं जावू वगैरे

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय वाराणा. पान ६७९.

करून यतीनें लोकांना भुलवून अन्न मिळविणें हा मायादोष होय.

विद्यादोष व मंत्रदोष.

कृत्वा विद्याचमत्कारं योऽस्ति विद्याख्यदोषकः ॥

मंत्रयन्त्रादिकं कृत्वा योऽस्ति वै मन्त्रदोषकः ॥ १०६ ॥

अर्थ— कांहीं विद्येचा चमत्कार दाखवून (बालग्रहावर तोडगा करून देणें वगैरे) भोजन करणें ह्याला विद्यादोष ह्मणतात. आणि मंत्र, यंत्र वगैरे करून भोजन मिळविणें ह्याला मंत्रदोष असें ह्मणतात.

चूर्णदोष व वशीकरणदोष.

दत्त्वा चूर्णादिकं योऽस्ति चूर्णदोषः स इष्यते ॥

वशीकरणकं कृत्वा वशीकरणदोषकः ॥ १०७ ॥

अर्थ— लोकांना चूर्ण वगैरे (अंगारा वगैरे) देऊन भोजन करणें ह्याला चूर्णदोष ह्मणतात. वशीकरण करून देऊन भोजन करणें हा वशीकरण दोष होय.

शंकादोष व पिहितदोष.

अस्मदर्थं कृतं चाश्रं न वा शङ्काख्यदोषकः ॥

साचित्तेनावृतं योऽस्ति पिहितो दोष उच्यते ॥ १०८ ॥

सीमसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अध्याय बारावा, पान ६८०.

अर्थ— हे अन्न माझ्याकरितां केलें आहे किंवा नाही? अशा शंकेनें भोजन करणें हा शंकादोष होय.
सचित्तवस्तूनें युक्त असलेलें अन्न भक्षण करणें हा पिहितदोष होय.

संक्षिप्तदोष.

स्निग्धेन वा स्वहस्तेन देयं वा भाजनेन वा ॥

संक्षिप्तदोषो निर्दिष्टो वर्जनीयो मनीषिभिः ॥ १०९ ॥

अर्थ— तैलादिकानें चिकट झालेल्या हातानें अथवा पात्रानें यतीला आहार देणें हा संक्षिप्त दोष होय.
बुद्धिमान् लोकांनीं ह्या दोषाचा त्याग करावा.

निक्षिप्तदोष.

सचित्तवारीभिर्यद्वि प्रसिच्यान्नं तु दीयते ॥

निक्षिप्तदोष इत्युक्तः सर्वथाऽऽगमवर्जितः ॥ ११० ॥

अर्थ— न गाळलेलें पाणी अन्नावर सिंपडून अन्न देणें हा निक्षिप्तदोष होय. हा दोष आगमांत त्याज्य झणून सांगितला आहे.

स्मृतिदोष.

घृततक्रादिकं चैव सवत्येवान्नकं बहु ॥

सोमसेनकृत दैर्घ्यनिष्ठाचार, अध्याय वारावा. पान १८१.

तदन्नं गृह्यतेऽत्यर्थं साचितो दोष उच्यते ॥ १११ ॥

अर्थ— ज्या अन्नांतून तूप, ताक वगैरे पुष्कळ गळत आहे तसले अन्न फार भक्षण करणे हा साचित नांवाचा दोष होय.

अपरिणतदोष.

त्रिफलादिरजोभिश्च रसैश्चैव रसायनैः ॥

गृह्णात्यपरिणतं चै दोषोऽपरिणतः स्मृतः ॥ ११२ ॥

अर्थ— त्रिफला वगैरेच्या चूर्णांनी किंवा रसांनी अथवा रसायनांनी युक्त असलेले अन्न भक्षण करणे हा अपरिणत नांवाचा दोष होय. कारण, खांतील त्रिफलाचूर्ण वगैरे पदार्थ शिजलेले नसतात.

साधारणदोष.

गीतनृत्यादिकं मार्गे कुर्वन्नानीय चान्नकम् ॥

गृहे यदीयते दोषः स साधारणसञ्ज्ञकः ॥ ११३ ॥

अर्थ— मार्गात गायन, नृत्य इत्यादिक व्यापार करून अन्न मिळवून घरी आणून ते अन्न यतीला देणे हा साधारण नांवाचा दोष होय.

दायकदोष.

सोमसेनवृत्त त्रैवर्णिकाचारः, अध्याय वारावा. पान ६८२.

रोगी नपुंसकः कुष्टी उच्चार मूत्रलिसकः ॥

गर्भिणी ऋतुमत्येष स्त्री ददात्यन्नमुत्तमम् ॥ ११४ ॥

आशौचाचारसंलीनः स दोषो दायकस्य वै ॥

अर्थ— रोगी, नपुंसक, कोड भरलेला, शौचास किंवा लव्हीस जाऊन शुद्ध न होता तसाच आलेला पुरुष, अथवा वरील लक्षणाची व गर्भिणी, रजस्वला अशी स्त्री, ह्यांनी यतीला अन्न देणें, ह्यांत अशुचित्व गुप्त असल्यानें हा दायक नांवाचा अन्नदान करणाऱ्याचा दोष आहे.

लिसदोष.

अप्राप्तुकेन लिसेन हस्तेनैव विशेषतः ॥ ११५ ॥

भाजनेन ददात्यन्नं लिसदोषः स कीर्तितः ॥

अर्थ— निर्जंतुक नव्हे अशा पदार्थांनें लिप्त असलेल्या हातानें किंवा भांड्यानें अन्न देणें हा लिप्त दोष होय.

मिश्रदोष.

आमपात्रादिके पात्रे सचित्तेनार्द्रं मिश्रितम् ॥ ११६ ॥

ददात्याहारकं भक्त्या मिश्रदोषः प्रकीर्तितः ॥

अर्थ— मातीच्या कच्च्या (न भाजलेल्या) पात्रांतून सचित्त आणि आर्द्र (सजीव आणि ओल्या)

सोमसेनवृत्त क्षेत्रीणिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६८१.

अशा पदार्थांनी मिसळलेले अन्न यतीला देणें हा मिश्र दोष होय.

अंगारदोष.

गृध्या यो मूर्च्छितं ह्यन्नं मुह्यते चाङ्गारदोषकः ॥ ११७ ॥

अर्थ— फार क्षुधा लागल्यामुळे जीवजंतूंनी मिश्र झालेले किंवा आवलेले असे अन्न भक्षण करणें हा अंगारदोष (उदरांतील अग्नीचा दोष) होय.

धूमदोष व संयोज्यदोष.

भोज्याद्यलाभे दातारं निन्दन्नस्ति स धूमकः ॥

शीतमुष्णेन संयुक्तं दोषः संयोजनः स्मृतः ॥ ११८ ॥

अर्थ—आपणास आवडणारें अन्न न मिळाल्यामुळे दान करणाऱ्यांची निंदा करित भोजन करणें हा धूमक नांवाचा दोष होय, शीत व उष्ण असे अन्न मिसळून खाणें हा संयोजन नांवाचा दोष होय.

अप्रमाणकदोष.

प्रमाणतोऽन्नमत्यस्ति दोषश्चैवोऽप्रमाणकः ॥

इत्येवं कथिता दोषाः षट्चत्वारिंशदुक्तितः ॥ ११९ ॥

इत्येवं कथितो भर्मा मुनीनां मुक्तिसाधकः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय वारावा. पान ६८४.

संक्षेपतो मया ग्रन्थे वर्णाचारप्रसङ्गतः ॥ १२० ॥

अर्थ— प्रमाणपेक्षा अधिक अन्न भक्षण करणे हा अप्रमाणक नांवाचा दोष होय. ह्याप्रमाणे हे त्रैवर्णिक दोष सांगितले. अशाप्रकारे मुक्तिसाधक असा मुनींचा धर्म, त्रैवर्णिकाच्या आचारांत संक्षेपाने सांगितला.

आदौ श्रीवर्णलाभः सुखकरकुलचर्या गृहाधीशता च ।

सर्वेभ्यश्च प्रशान्तिर्मनसि कृतगृहत्यागता वा सुदीक्षा ॥

अध्यायेऽस्मिन्नारिष्टाः शिवसुखफलदा वर्णिता धर्मभेदा ।

ये कुर्वन्तीह भव्याः सुरनरपतिभिस्ते लभन्ते सुपूजाम् ॥ १२१ ॥

अर्थ— ह्या अध्यायांत प्रथम गृही श्रावकाची वर्णलाभ क्रिया सांगून नंतर कुलचर्या, गृहीशिता, सर्व-परिग्रहापासून अंतःकरणांत प्रशान्ति, गृहत्याग आणि दीक्षा ह्या भुक्तिमुक्ति देणाऱ्या श्रेष्ठ क्रिया सांगितल्या आहेत. ह्या क्रिया जे भव्यजीव करतात, ते स्वर्गातील इंद्र आणि पृथ्वीवरील सार्वभौम राजे ह्यांनी देखील पूजा करण्याला योग्य असे होतात.

धर्मोपदेशं प्रवदन्ति सन्तो । धन्यास्तु ते ये सुचरन्ति भव्याः ॥

पूज्याः सुरैर्भूतपतिभिश्च भित्त्यं । तेषां गुणान्वाञ्छति सोमसेनः ॥ १२२ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय बारावा. पान ६८५.

अर्थ— साधु लोक धर्माचा उपदेश करतात. जे भव्यजीव त्या धर्माचे आचरण करतात ते देव आणि नृपति खांनीं निरंतर पूज्य असे होतात. अणून श्रीसोमसेनमुनि त्या भव्यजीवांचे सद्गुण आपल्याला प्राप्त व्हावेत अशी इच्छा करीत आहे.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारनिरूपणे भट्टारकश्रीसोमसेन
विरचिते वर्णलाभादिपञ्चक्रियावर्णनो नाम
द्वादशोऽध्यायः समाप्तः

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरांश. पान ६८६.

॥ श्रीवीतरागाय नमः ॥

॥ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

बन्दे तं शान्तिनाथं शिवसुखविधिदं सेवितं भव्यलोक- ।
 रादौ चक्रेण राज्यं सकलभरतजं साधितं येन पुण्यात् ॥
 पश्चाद्दीक्षां समादाय तु कलिलमलं छिन्नकं ध्यानचक्रैः ।
 शुद्धज्ञानेन भव्याः सुसमवसरणे बोधिता मोक्षहेतोः ॥ १ ॥

अर्थ— पूर्वार्जित पुण्यकर्मापुल्ले ज्ञाने चक्ररत्नाच्या सहाय्याने प्रथम सर्व भरतखंडाचे राज्य मिळविले. नंतर दीक्षा घेऊन शुद्धध्यानरूपी चक्राने ज्ञाने संपूर्ण पातकांचा नाश केला, नंतर समवसरणसभेत मोक्षप्राप्तीकरितां सर्व भव्यजीवांना ज्याने शुद्धज्ञानाच्या योगाने उपदेश केला, तो भुक्तिमुक्ति आणि सदाचार देणारा व भव्यजीवांनी सेविलेला जो शान्तिनाथ तीर्थंकर, त्याला मी नमस्कार करतो.

कर्मकलंकविमुक्तं मुक्तिश्रीविलुप्तं गुणैर्युक्तम् ॥
 सिद्धं नत्वा बक्ष्ये द्विधा स्फुटं सूतकाध्यायम् ॥ २ ॥

सोमसेनद्वृत त्रैवर्णिकाचार, अव्याय तेरावा पान ६८७.

अर्थ— कर्मकलंकापासून मुक्त झालेल्या व मुक्तिलक्ष्मीचा प्रियपति आणि सद्गुणांनी युक्त असलेल्या श्रीसिद्धाला नमस्कार करून, मी सूतकाध्याय सांगतो.

क्षत्रियवैश्यविप्राणां सूतकाचरणं विना ॥

देवपूजादिकं कार्यं न स्यान्मोक्षप्रदायकम् ॥ ३ ॥

अर्थ— क्षत्रिय, वैश्य आणि ब्राह्मण ह्या त्रैवर्णिकांनी आशीच पाळल्यावाचून त्यांची देवपूजादि धर्मकृत्ये त्यांना मोक्षप्रद होत नाहीत.

आशीचाचे प्रकार.

सूतकं स्थाञ्चतुर्भेदमार्तवं सौतिकं तथा ॥

मार्तं तत्संगजं चेति तत्रार्तवं निगद्यते ॥ ४ ॥

अर्थ— आशीच हे ऋतुसंबंधी, प्रसूतिसंबंधी, मृत्युसंबंधी आणि अशुचि असलेल्या मनुष्याच्या संसर्गासंबंधी असे चार प्रकारचे आहे. त्यांत ऋतुसंबंधी आशीच प्रथम सांगतो.

ऋतुचे प्रकार.

रजः पुष्पं ऋतुश्चेति नामान्यस्यैव लोकतः ॥

द्विविधं तत्तु नारीणां प्राकृतं विकृतं भवेत् ॥ ५ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान १८८.

प्राकृतं जायते स्त्रियां मासे मासे स्वभावतः ॥

अकाले द्रव्यरोगाद्युद्रेकास्तु विकृतं मतम् ॥ ६ ॥

अर्थ— रज, पुष्प आणि ऋतु हीं तीन स्त्रियांच्या विद्याळाचीं नांवे लोकप्रसिद्ध आहेत. हा स्त्रियांचा ऋतु स्वाभाविक आणि विकृत (शरीरप्रकृतीत विघाट झाल्यामुळे उत्पन्न होणारा) असा दोन प्रकारचा आहे. त्यांत महिन्यामहिन्यास स्वाभाविकपणे उत्पन्न होणारा ऋतु प्राकृत किंवा स्वाभाविक समजावा, आणि ऋतुकाली स्त्रियांच्या शरीरांतून जाणारे द्रव्य किंवा रोग ह्यांच्या आधिक्यामुळे उत्पन्न जो ऋतु तो विकृत समजावा.

अकाली ऋतुसाव.

अकाले यदि चेत् स्त्रीणां तद्रजो नैव दुष्यति ॥

पञ्चाशद्वर्षादूर्ध्वं तु अकाल इति भाषितः ॥ ७ ॥

अर्थ— अकाली जर स्त्रीला रजोदर्शन होईल तर त्यांत काही दोष (आशौच) नाही. पन्नास वर्षांच्या पुढे स्त्रियांचा अकाल समजावा; असें मुनींनी सांगितलें आहे.

आशौच धरण्याचा प्रकार.

रजसो दर्शनात्स्त्रीणामाशौचं दिवसत्रयम् ॥

सोमसेनकृत त्रैयर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६८९.

कालजे चार्धरात्राचेत्पूर्वं तत्कस्यचिन्मनम् ॥ ८ ॥

रात्रावेष समुत्पन्ने मृत्यो रजसि सूतके ॥

पूर्वमेव दिनं ग्राह्यं यावन्नोदेति वै रविः ॥ ९ ॥

रात्रेः कुर्यान्निभागं तु द्वौ भागौ पूर्ववासरे ॥

ऋतौ सूते मृते चैव ज्ञेयोऽन्त्यांशः परेऽहनि ॥ १० ॥

अर्थ— स्त्रियांना रजोदर्शन झाल्या दिवसापासून तीन दिवस अशुद्धपणा असतो. हें योग्य कालें उत्पन्न होणाऱ्या ऋतुसंबंधानें समजावें. रजोदर्शन जर मध्यरात्रीच्या पूर्वी होईल तर पूर्वीचा दिवस धरावा असें एक मत आहे. मृत्यु, ऋतु आणि प्रसूति ह्या गोष्टी रात्री सूर्योदय होईपर्यंत केव्हांही झाल्यास पूर्वीचाच दिवस धरावा असें दुसरें एक मत आहे. आणि रात्रीचे तीन भाग करून पहिले दोन भाग पूर्व दिवसांत धरावेत आणि तिसरा भाग पुढच्या दिवसांत धरावा असेंही एक मत आहे. ह्यांत ज्या देशांत जशी रूढी असेल तसें त्यांनीं ग्रहण करावें. तीनही प्रकार शास्त्रोक्त असल्यानें कोणताही स्वीकारल्यास दोष नाही.

योग्यकालावांचून मय्येच स्त्री ऋतुमती झाल्यास.

ऋतुकाले व्यतीते तु यदि नारी रजस्वला ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९०.

तत्र स्नानेन शुद्धिः स्यादष्टादशदिनात्पुरा ॥ ११ ॥

अर्थ— योग्यकाली स्त्री ऋतुमती होऊन तो काल गेल्यावर पुढे अठरा दिवसांच्या आंत पुनः ऋतुमती झाल्यास ती नुसत्या स्नानाने शुद्ध होते. तीन दिवस अशुद्ध रहाण्याचे कारण नाही.

दिनाच्चेत् षोडशादर्चाह्नारी या चातियौवना ॥

पुनः रजस्वलाऽपि स्याच्छुद्धिः स्नानेन केचन ॥ १२ ॥

अर्थ— तारुण्य उत्कट असल्यामुळे जर स्त्री सोळा दिवसांच्या आंत पुनः ऋतुमती झाली तर ती फक्त स्नान करून शुद्ध होते. असे कित्येकांचे हाणणे आहे.

रजस्वलायाः पुनरेव चेद्व्रजः । प्राग्दृश्यतेऽष्टादशवासराच्छुचिः

अष्टादशाहे यदि चेद्दिनद्वया- । देकोनविंशे त्रिदिनास्ततः परम् ॥ १३ ॥

अर्थ— रजस्वला झालेली स्त्री पुनः जर अठराव्या दिवसाच्या पूर्वी रजस्वला होईल तर ती शुद्धच समजावी. अठराव्या दिवशी झाल्यास दोन दिवस अशुद्ध समजावी, आणि एकोणिसाव्या दिवशी झाल्यास तीन दिवस अशुद्ध समजावी. असे एक मत आहे.

रजोयुताऽष्टादशवासरे पुनः । प्रायेण या यौवनशालिनी बधूः ॥

अथेहेण सा शुष्यति दैवपिप्पयो । रजोनिमुक्ताशुचिमातृवे सति ॥ १४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९१.

अर्थ— रजस्वला झालेली स्त्री तारुण्य अधिक असल्यामुळे अठरा दिवसांत पुनः रजस्वला होईल तर ती तीन दिवसांनीच दैविक व पैतृककर्माळा योग्य होते. कारण, तिच्या ठिकाणी ऋतुस्राव होत असल्यामुळे अशुद्धता असते. असे एक मत आहे.

रजस्वला यदि स्नाता पुनरेव रजस्वला ॥

अष्टादशादिनादर्वाक् शुचित्वं न निगद्यते ॥ १५ ॥

अर्थ— रजस्वला स्त्री चवथ्या दिवशी स्नान केल्यानंतर ऋतुमती झाल्यापासून अठरा दिवसांच्या आंत जर पुनः ऋतुमती होईल तर ती शुद्ध झणवीत नाही असे एक मत आहे.

ऋतुमती स्त्रीचा आचार.

काले ऋतुमती नारी कुशासने स्वपेट्सती ॥

एकांतस्थानके स्वस्था जनस्पर्शनवर्जिता ॥ १६ ॥

मौनयुक्ताऽथवा देवधर्मवार्ताविबर्जिता ॥

मालतीमाधवीवल्लीकुन्दादिलतिकाकरा ॥ १७ ॥

रक्षेच्छीलं दिनलयं चैकभक्तं विगोरसम् ॥

अञ्जनाभ्यङ्गस्नग्मन्धलेपनमण्डनोज्झिता ॥ १८ ॥

सोमसेनकृत वैदर्भीकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९२.

देवं गुरुं नृपं स्वस्य रूपं च दर्पणेऽपि वा ॥

न च पश्येत्कुलदेवं च नैव भाषेत तैः समम् ॥ १९ ॥

वृक्षमूले स्वपेक्षैव खट्वाशय्यासने दिने ॥

मञ्चपञ्चनमस्कारं जिनस्मृतिं स्मरेद्धृदि ॥ २० ॥

अञ्जलावश्रीयात्पर्णपात्रे ताम्रे च पैस्तले ॥

भुक्तं चेत्कांस्पजे पात्रे तत्तु शुष्यति बन्हिना ॥ २१ ॥

अर्थ— योग्यकालीं ऋतुमती झालेल्या खीनें दर्भ अंथरून त्यांवर शयन करावें. स्वस्थमनानें एकांती वसावें. कोणास स्पर्श करूं नये. तिनें तीन दिवस मौन धारण करावें. किंवा देवाधर्मीच्या गोष्टी बोलूं नयेत. मालतीची वेल, मोगरीची वेल किंवा कुंदाची वेल तिनें तीन दिवस हातांत धरावी. आपलें शील रक्षण करावें. तीन दिवस दही, दूध वगैरे गोरसावांचून एक वेळ भोजन करावें. तिनें डोळ्यांत अंजन घालूं नये. अंगाला तेल लावूं नये. माळा व अलंकार घालूं नयेत. तिनें देव, गुरु, राजा आणि कुलदेवता ह्यांचें दर्शन करूं नये. गुरु वगैरे ह्यांच्याशीं भाषण करूं नये. दर्पणांत आपलें मुख पाहूं नये. झाडाखालीं व माचा किंवा बाजलें ह्यांच्यावर; व अंधरुणावर निजूं नये. दिवसां निजूं नये. पंचनमस्कार मंत्र आणि जिनदेव ह्यांचें मनांत स्मरण करावें. तिनें तीन दिवस आपल्या ओंजळींत किंवा पानावर,

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९३.

अथवा तांब्याच्या पितळेच्या भांड्यांत अन्न घेऊन भोजन करावे. काश्याच्या पात्रांत भोजन केलें असतां तें अर्धीतून भाजून काढिलें ह्मणजे शुद्ध होतें.

रजस्यलेची शुद्धि.

चतुर्थे दिवसे स्नायात्प्रातर्गोसर्गतः पुरा ॥
 पूर्वाह्णे घटिकाषट्कं गोसर्गं हनि भाषितः ॥ २२ ॥
 शुद्धा भर्तुश्चतुर्थेऽह्नि भोजने रन्धनेऽपि वा ॥
 देवपूजागुरुपास्तिहोमसेवासु पञ्चमे ॥ २३ ॥

अर्थ---- मग चवथ्या दिवशीं प्रातःकालीं तिनें गाई रानांत सोडण्याचा काल होण्याच्या पूर्वी स्नान करावें. प्रातःकालच्या सहा घटिका नंतर गाई सोडण्याचा काल समजावा. ती स्त्री चवथ्या दिवशीं फक्त आपल्या पतीला अन्न शिजवून घालण्याला शुद्ध समजावी. बाकी देवपूजा, गुरुसेवा, होम वगैरे कृत्याला पांचव्या दिवशीं शुद्ध समजावी.

दोघीं कतुमतींनीं एकमेकींशीं भाषण वगैरे केल्यास प्रायश्चित्त.

अस्नाते यदि संलापं कुरुतश्चोभयोस्तयोः ॥
 अतिमात्रमघं तस्माद्वर्ज्यं सम्भाषणादिकम् ॥ २४ ॥

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, ०१ काय तेरात्रा, पान ६९४.

अर्थ— ऋतुमती स्त्रिया स्नान केल्यावांचून जर एकमेकीं भाषण करतील तर त्या दोघींसही मोठे पातक लागते. ह्मणून ऋतुमतीशीं बोलणें वगैरे त्याज्य समजावें.

संलापे तु तयोः शुद्धिं कुर्यान्कोपवासतः ॥

तद्व्यात्सहसंवासं तद्व्यात्पंक्तिभोजने ॥ २५ ॥

अर्थ— ऋतुमतींनीं एकमेकींशीं फक्त भाषणच केलें तर त्या दोघींकडून एकदिवस उपवास करवून त्यांना शुद्ध करून द्यावें. त्यांनीं सहवास (एका जाग्यांत रहाणें) केला असतां दोन उपवास करवावेत. त्या दोघींनीं एकमेकींच्या पंक्तीला भोजन केलें असतां दोघींकडूनही तीन उपवास करवावेत.

विजातीय ऋतुमतींच्या दरील व्यवहाराने प्रायश्चित्त.

ऋतुमत्योर्विजात्योस्तु संलापादि भवेशदि ॥

तदाधिकायाः शुद्धिः प्रागुक्त देवाधिकाद्भवेत् ॥ २६ ॥

अर्थ— निरनिराळ्या जातींच्या दोन ऋतुमती स्त्रिया जर एकमेकींशीं भाषण करतील तर त्यांत उच्च जातीची जी स्त्री असेल तिची शुद्धता पूर्वी सांगितल्यापेक्षा अधिक प्रायश्चित्त केल्यानें ह्मणजे द्विगुणप्रायश्चित्त केल्यानें होते.

अन्यस्यास्तु विशुद्धिः स्यात्पूर्वोक्तदानतोऽपि वा ॥

सोमसनकृत त्रेवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान १९९.

यदि समं तद्योगोत्रं तदा शुद्धिस्तु पूर्ववत् ॥ २७ ॥

अर्थ— नोच जातीची जी स्त्री असेल तिची शुद्धता पूर्वी सांगितलेल्या प्रकाराने होते, आणि जर दोषाऋतुमतीचे एकच कुल असेल तर त्या दोषांचाही शुद्धि पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे प्रायश्चित्त केल्याने होते.

सूतकं प्रेतकं वाऽघमन्त्यस्पर्शनमेव वा ॥

मध्ये रजसि जातं चेत्स्नात्वा भुञ्जीत पुष्पिणी ॥ २८ ॥

अर्थ— स्त्री रजस्वला असतांना मध्ये जननाशीच किंवा मृताशीच प्राप्त झाले असता किंवा अंत्यजादे-कांचा स्पर्श झाला असता रजस्वलेने तत्काल स्नान करून भोजन करावे.

आर्तवं भुक्तिकाले चेदन्नं त्यक्त्वाऽऽस्यगं च तत् ॥

स्नात्वा भुञ्जीत शङ्का चेत्परं स्नानेन शुद्ध्यति ॥ २९ ॥

मध्ये स्नानं तु कार्यं चेत्तद्भवेदुद्धृतं जलैः ॥

नावगाहनमेतस्यास्तडागादी जले तदा ॥ ३० ॥

अर्थ— भोजन करीत असतां जर स्त्री रजस्वला होईल तर तिने तोंडातील घास टाकून स्नान करून भोजन करावे, आणि उगीच शंका आली असे असल्यासही स्नानानेच शुद्ध होते. तात्पर्य, भोजन करीत आसतां ऋतूची शंका आली असताही स्नान केलेंच पाहिजे. हें जें स्त्रियांनीं मध्येच स्नान करावयाचें असतें,

सोमसेनकृत दैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९६.

तें जलाशयांतून पाणी वर काढून घेऊन त्यानें करावें. जलाशयांत शिरून त्यांत बुडी मारूं नये,

आशौचांत प्रथमऋतुदर्शन झाल्यास,

सूनके प्रेतकाशौचे पुष्पं श्वेत् सिञ्चयेज्जलम् ॥

शिरस्यमृतमश्रेण पूनं द्विजकरच्युतम् ॥ ३१ ॥

अर्थ— जननाशौच आणि मृताशौच असतांना जर स्त्री ऋतुमती (प्रथमऋतुमती) होईल तर अमृतमंथानें ब्राह्मणाकडून तिच्या मस्तकावर उदक सेंचन करावें. कारण ब्राह्मणाच्या हातून पडलेलें उदक शुद्ध असल्यानें ती शुद्ध होते. ह्याचें तात्पर्य— ती स्त्री त्या आशौचांतून मुक्त होते असें नमून फक्त आशौचामध्ये प्रथम ऋतुमती झाल्याचा जो तिचा दोष असतो तेवढा जातो. बाकीचें पूर्वी प्राप्त झालेलें आशौच तिला आहेच.

कुर्यादानं च पात्राय मध्यमाय यथोचितम् ॥

कुर्यादेकत्र भुवत्पादि पुष्पिणी तत्र तत्र च ॥ ३२ ॥

अर्थ— वरील विधि करून मध्यमपात्राला योग्य असें दान करावें; आणि त्या ऋतुमतीनें आपला भोजनादि व्यवहार एकाच ठिकाणीं करावा. ह्मणजे ऋतुमतीनें जसें वागण्यास पूर्वी सांगितलें आहे त्याप्रमाणें वागावें.

ऋतुमतीनें अज्ञानानें कोठें स्पर्श केल्यास.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९७.

अज्ञानाद्दुर्लभे पुष्पे स्पृष्टं यद्यस्तया तदा ॥

हस्तादर्वाक् स्थितं चापि तत्सर्वं दूषितं भवेत् ॥ ३३ ॥

अर्थ— ज्या स्त्रीला ऋतु ह्मणजे काय? ह्याचें ज्ञान नाही, ती स्त्री ऋतुमती होऊन जर स्पर्श करील, तर, तिनें स्पर्श केलेले पदार्थ, व तिच्यापासून एक हात लांबीच्या आंत असलेले पदार्थ अशुद्ध होतात.

ऋतुमतीनें स्पर्श केलेले अन्न अज्ञानानें भक्षित्यास,

अज्ञानाद्दुर्ज्ञानतो वाऽपि तत्पाणिदत्तमोदनम् ॥

अन्यद्वा योऽस्ति नाश्रियादसावेकम्विचासरम् ॥ ३४ ॥

अर्थ— न समजल्यामुळें किंवा भलतीच समजूत झाल्यामुळें जर कोणी ऋतुमतीच्या हातांतील अन्न भक्षण करील तर त्यानें एक दिवस किंवा दोन दिवस उपवास करावेत.

ऋतुमतीच्या सान्निध्याचा दोष

यामादर्वाक्तदभ्यर्णे पल्यङ्कासनवल्लके ॥

कुल्यादिसंयुते पंकत्यासने स्नायात्सचेलकम् ॥ ३५ ॥

अर्थ— ऋतुमती झालेल्या स्त्रीच्या नजीकच्या जाग्यांत माचा, जाजम, वस्त्रे ह्या वस्तु एक प्रहरापेक्षा कमी वेळ जरी असल्या तथापि त्या अशुद्ध होतात. तसेंच ती ज्या भिंतीला टेकून बसली असेल त्या

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान १९८.

भितीला टेकून तिच्याच ओलीला वसले असता अंगावरील वस्त्रांसह स्नान केले पाहिजे.

रजस्युपरते तस्य क्षालनं स्नानमेव वा ॥

रजः प्रवर्तते यावत्तावदाशौचमेव हि ॥ ३५ ॥

अर्थ— मग त्या स्त्रीला तीन दिवस झाल्यावर चवथ्या दिवशीं वर सांगितलेले तिच्या जवळ असलेले पदार्थ घुवून टाकावेत. आणि त्या वस्तु धुणाराने स्नान करावे. स्त्री ऋतुमती झाली झणजे तीन दिवस आशौच हे सामान्यतः प्राप्त होतें. पण पुढेही जर ऋतु अंगावर जात असेल तर ऋतु जाण्याचा बंद होईपर्यंत ती अशुद्धच समजावी.

ऋतुमती बसत असलेल्या स्थलाची शुद्धि.

ऋतुमत्या कृता यत्र भुक्तिः सुसिः स्थितिश्चिरम् ॥

निषद्या च तदुद्देशं मृज्याद्विर्गोमयैर्जलैः ॥ ३७ ॥

अर्थ— ऋतुमतीने ज्या ठिकाणी भोजन, शयन, उभे राहणे, बसणे हे व्यापार केले असतील त्या जागा क्षेत्रे आणि पाणी खांनी दोन वेळ सारवाष्पात.

तिला स्पर्श करणाऱ्या मुलाची शुद्धि.

तथा सह तद्बालस्तु यष्टः स्नानेन शुद्ध्यति ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ६९९.

तां स्पृशन्स्तनपायी चेत्प्रोक्षणेनैव शुद्ध्यति ॥ ३८ ॥

अर्थ— तिच्या जबळ असणारा तिचा मुलगा सोळा वर्षापर्यंतच्या वयाचा असल्यास तो स्नानाने शुद्ध होतो. आणि स्तनपान करणारा असा असल्यास (अगदीच लहान असल्यास) अभिमंलण केलेल्या उदकाने प्रोक्षण केले झणजे शुद्ध होतो.

तिने भोजन केलेल्या पात्रांत शुद्ध केल्यावांचून भोजन केल्यास.

तदुक्तपात्रे भुञ्जानोऽन्नमथाभादसंस्कृते ॥

उपवासद्वयं कुर्यात्सचेलस्नानपूर्वकम् ॥ ३९ ॥

अर्थ— त्या ऋतुमती स्त्रीने ज्या पात्रांत भोजन केले असेल ते पात्र शुद्ध केल्यावांचून त्यांत भोजन करणाऱ्याने सचेल स्नान करून दोन उपवास करावेत. झणजे शुद्ध होतो.

यदि स्पृशति तत्पात्रं तद्वस्त्रं तत्प्रदेशकम् ॥

तदा स्नात्वा जपेदष्टशतकृत्वोऽपराजितम् ॥ ४० ॥

अर्थ— ऋतुमतीचे भांडे, तिचे वस्त्र, तिची जागा ह्याला जर कोणी शुद्ध केल्यावांचून स्पर्श करील, तर त्याने स्नान करून अपराजित मंत्राचा एकशेहे आठ वेळां जप करावा.

अनुक्तं यद्यदत्रैव तद्भोज्यं लोकवर्तनात् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७००.

सूतकं प्रेतकाशौचं मिश्रं वाऽथ निरूप्यते ॥ ४१ ॥

अर्थ— ह्या टिकाणीं ऋतुमतीच्या संबंधानें जें जें सांगितलेलें नसेल तें सर्व लोकाचारावरून समजावें. आतां जननाशौच, मृताशौच आणि त्यांचें मिश्रण ह्या संबंधानें निरूपण करूं.

जननाशौच आणि मृताशौच ह्यांचा शास्त्रार्थ.

जातकं मृतकं चेति सूतकं द्विविधं स्मृतम् ॥

स्नावः पातः प्रसूतिश्च त्रिविधं जातकस्य च ॥ ४२ ॥

अर्थ— लौकिकांत मृताशौचाला मृतक क्षणण्याची वद्दिवाट पडली आहे. परंतु शास्त्रांत मृतक हा सामान्यशब्द मानिला आहे. त्याचे जातक (उत्पत्तिसंबंधी आशौच) आणि मृतक (मृत्युसंबंधी आशौच) असे दोन प्रकार आहेत. त्यांत जातकाचे स्नाव, पात आणि प्रसूति असे तीन प्रकार आहेत.

स्नाव, पात आणि प्रसव ह्यांचा काल.

मासत्रये चतुर्थे च गर्भस्य स्नाव उच्यते ॥

पातः स्यात्पञ्चमे षष्ठे प्रसूतिः सप्तमादिषु ॥ ४३ ॥

अर्थ— गर्भ धारण झाल्यापामून चार महिने संपेपर्यंत मध्येंच जर तो उदरांतून बाहेर आला तर त्याला स्नाव क्षणतात. पांचव्या किंवा सहाव्या महिन्यांत आला असतां पात क्षणतात. आणि सातव्या

सोमसेनकृत तैवर्गिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७०१.

महिर्न्यांत किंवा त्याच्या पुढें आला असतां प्रसूति झणतात.

गर्भस्त्रावाचें आशीच.

माससंख्यादिनं मातुः स्त्रावे सूतकमिष्यते ॥

स्नानेनैव तु शुध्यन्ति सपिण्डाश्चैव वै पिता ॥ ४४ ॥

अर्थ— स्त्राव झाला असतां ज्या महिर्न्यांत स्त्राव झाला असेल तितके दिवस आईला आशीच समजावें, आणि सपिंड (भाईवंद) व पिता हे स्नानानें शुद्ध होतात.

गर्भपाताचें आशीच.

पाते मातुर्यधामासं तावदेव दिनं भवेत् ॥

सूतकं तु सपिण्डानां पितुश्चैकदिनं भवेत् ॥ ४५ ॥

अर्थ— पात झाला असतां ज्या महिर्न्यांत पात झाला असेल तितके दिवस मातेला आशीच असतें, आणि सपिंड व पिता ह्यांना एक दिवस आशीच असतें.

जननाशीच.

प्रसूतौ चैव निर्दोषं दशाहं सूतकं भवेत् ॥

क्षत्रस्य द्वादशाहं सत्त्वद्रस्य पक्षमात्रकम् ॥ ४६ ॥

सोमसेनकृत वैद्यककाव्यार, अध्याय तेरावा, पान ७०९.

अर्थ— प्रसूति झाली असता आईवाप व सपिंड ह्या सर्वांस दहा दिवस जननाशौच असते, हे आशौच क्षत्रियांना वारा दिवस असते, आणि शूद्रांना पंधरा दिवस असते.

तिदिनं यत्र विप्राणां वैश्यानां स्याच्चतुर्दिनम् ॥

क्षत्रियाणां पञ्चदिनं शूद्राणां च दिनाष्टकम् ॥ ४७ ॥

अर्थ— जेव्हा ब्राह्मणांना तीन दिवस आशौच असते त्या ठिकाणी वैश्याला चार दिवस, क्षत्रियांना पांच दिवस, आणि शूद्रांना आठ दिवस आशौच समजावे.

नालच्छेदनाच्या पूर्वी मूळ मृत झाले असता.

नाभिच्छेदननः पूर्वं जीवन् यातो मृतो यदि ॥

मातुः पूर्णमतोऽन्येषां पितुश्च त्रिदिनं मतम् ॥ ४८ ॥

अर्थ— जीवत उपजलेले मूळ नालच्छेदनाच्या पूर्वीच जर मृत झाले, तर मातेला दहा दिवस आशौच असते, आणि सपिंडांना व पित्याला तीन दिवस जननाशौच असते.

उदरात मृत झालेले मूळ जन्मले असता.

मृतस्य प्रसवे चैव नाभिच्छेदनतः परम् ॥

मातुः पितुश्च सर्वेषां जातीनां पूर्णसूतकम् ॥ ४९ ॥

संमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७०३.

अर्थ— मेलेलें मूल उपजलें असतां किंवा उपजलेलें मूल नालच्छेदन केल्यानंतर मृत झालें असतां आईवाप वगैरे सर्वांस जननाशौच दहा दिवस परिपूर्ण समजावें.

दहा दिवसांच्या आंत मूल मेलें असतां.

अनतीतदशाहस्य बालस्य मरणे सति ॥

पित्रोर्दशाहमाशौचं तदपैति च सूतकात् ॥ ५० ॥

अर्थ— जगा मुलाला दहा दिवस झाले नाहीत असें मूल मेलें असतां आईवापाला दहा दिवस आशौच असतें. पण ते जननाशौचाची समाप्ति झाली ह्मणजे समाप्त होतें.

दहाव्या दिवशीं किंवा अकराव्या दिवशीं मूल मृत झालें असतां.

दशाहस्यान्तदिवसे मृतादूर्ध्वं दिनद्वयम् ॥

अथ ततः प्रभाते तु दिवसत्रितयं पुनः ॥ ५१ ॥

अर्थ— दहाव्या दिवशीं मूल मेलें असतां पुढें दोन दिवस मृताशौच असतें. आणि अकराव्या दिवशीं मेलें असतां पुढें तीन दिवस मृताशौच असतें.

नामकरणाच्या पूर्वी मूल मृत झालें असतां आशौचाविषि.

नाम्नः प्राक् प्रस्थिते बाले कर्तव्यं स्नानमेव च ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७०४.

तिलौदनं तदर्थं तु तत्पिण्डश्च त्रतात्परम् ॥ ५२ ॥

संस्कारः स्यान्निखननं नाम्नः प्राक् बालकस्य तु ॥

तदूर्ध्वमशनादवर्गभवेत्तदहनं च वा ॥ ५३ ॥

निखनने विधातव्ये संस्थितं बालकं तदा ॥

वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा निक्षिपेत्काष्ठवद्भुवि ॥ ५४ ॥

अर्थ— नामकरण संस्कार होण्याच्या पूर्वी मूल मृत झाले असतां सर्वांनी स्नान करावे. मृताच्या उद्देशाने तिलौदन व पिंडदान वगैरे क्रिया त्याचे उपनयन झाले असल्यास करावयाच्या असतात. ह्यणून ह्या मुलाच्या त्या क्रिया करावयाच्या नाहीत. नामकरणाच्या पूर्वी मृत झालेल्या मुलास निखनन [पुरणे] हा संस्कार करावा. नामकरणाच्या पुढे अन्नप्राशनक्रिया होण्याच्या आंत निखनन किंवा दाह करावा. त्यांत निखनन करावयाचे असतां मृत मुलाला वस्त्रादिकांनीं भूषित करून भूमीत काष्ठाप्रमाणे पुरावे.

दंतोत्पत्ति झाल्यावर मूल मृत झाले असता आशौच व विधि.

दन्तादुपरि बालस्य दहनं संस्कृतिर्भवेत् ॥

तयोरन्यतरं वाऽऽहुर्नाम्नोऽयमयनान्तरैः (?) ॥ ५५ ॥

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७०९.

अर्थ— मुलाला दंतोत्पाचि शाल्यानंतर तें मृत शाल्यास त्याचा दाहसंस्कार करावा; किंवा खनन केलें तरी हरकत नाही. आणि सहा महिन्याच्या पुढें नाभकरण करावयाचें असल्यास मात्र हाच ह्मणजे दाहसंस्कारच केला पाहिजे.

जातदन्तशिशोर्नाशे पित्रोर्भ्रातुर्वशाहकम् ॥

प्रत्यासन्नसपिण्डानाभेकरात्रमर्घं भवेत् ॥ ५३ ॥

अप्रत्यासन्नबन्धूनां स्नानमेव तदोदितम् ॥

आचतुर्थाः समासन्ना अनासन्नास्ततः परे ॥ ५७ ॥

स्थापने भूषणे वाहे दहने चापि संस्थितम् ॥

संस्पृशेयुः समासन्ना नत्वनानासन्नबान्धवः ॥ ५८ ॥

अर्थ— ज्याला दांत उत्पन्न झाले आहेत अशा मुलाचा मृत्यु झाला असतां आईबाप आणि त्या मुलाचे वंधु (सहोदर) ह्यांना दहा दिवस मृताशौच असतें, आणि जवळच्या भाऊवंदांना एक दिवस आशौच असतें. दूरच्या भाऊवंदांनी स्नान केलें ह्मणजे त्यांची शुद्धि होते. ह्या ठिकाणी चवथ्या पुरुषापर्यंतचे पुरुष जवळचे भाऊवंद आणि चवथ्या पुरुषाच्या पुढचे पुरुष दूरचे भाऊवंद समजावेत. मृताला स्नान घालणें, भूषणें घालणें, त्याला वाहून नेणें, दहन करणें वगैरे संबंधानें मृताला स्पर्श करण्याचा प्रसंग

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७०६.

असल्यास जवळच्या भाऊवंदांनीच स्पर्श करावा. दूरच्या भाऊवंदांनी करू नये.

चौलसीस्कार झालेल्या मुलाचें आशौच.

कृतचौलस्य शालस्य पितुर्भ्रातुश्च पूर्ववत् ॥

आसन्नेतरवन्धूनां पञ्चाहैकाहमिष्यते ॥ ५९ ॥

अर्थ— ज्याचें चौलकर्म केलें आहे अशा मुलाचें मरण झालें असतां आईबाप व बंधु ह्यांना दहा दिवस आशौच असतें आणि जवळच्या व दूरच्या भाऊवंदांस क्रमानें पांच दिवस आणि एक दिवस आशौच असतें.

उपनयन झाल्यावर कुमार मृत झाला असतां.

मरणे चोपनीतस्य पित्रादीनां तु पूर्ववत् ॥

आसन्नानां तु सर्वेषां पूर्ववत्सूतकं मतम् ॥ ६० ॥

पञ्चमानां तु षड्मासं षष्ठानां तु चतुर्दिनम् ॥

सप्तमानां त्रिरात्रं स्यात्तदूर्ध्वं न श्रवं मतम् ॥ ६१ ॥

अर्थ— उपनयन झालेला मुलगा मरण पावला असतां आईबाप, बंधु व जवळचे भाऊवंद ह्यांना दहा दिवस आशौच असतें, आणि दूरच्या भाऊवंदांपैकीं पांचव्या पुरुषास सहा दिवस, सहाव्यास चार दिवस

सीमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७०७.

आणि सातव्यास तीन दिवस आशौच असतें. सातव्या पुरुषाच्या पुढील पुरुषांस आशौच नाही. त्यांनीं फक्त स्नानमात्र केलें पाहिजे.

जननाशौचांत प्रियार्थे दान करण्याचा विधि.

जननेऽप्येवमेवाद्यं मात्रादीनां तु सूतकम् ॥

तदा नाद्यं पितुर्भ्रातुर्नाभिकर्तनतः परम् ॥ ६२ ॥

पित्ता दद्यात्सदा स्वर्णाम्बूलवसनादिकम् ॥

अशुचिनस्तु नैव स्युर्जनास्तत्र परिग्रहे ॥ ६३ ॥

तदात्वं एव दानस्थानुपपत्तिर्भवेद्यदि ॥

तदहः सर्वमप्यत्र दानयोग्यमिति स्मृतम् ॥ ६४ ॥

अर्थ— जननाशौचही वरील प्रमाणेंच समजावें. त्यांत एवढा मात्र विशेष आहे. तो हा कीं, मुलाचें नालच्छेदन केल्यानंतर त्या मुलाच्या बापास व बंधूस आशौच नसतें. झणून त्यांनीं नालच्छेदन केल्यानंतर सुवर्ण, तांबूल, वस्त्र, वगैरे दान करावें. तें दान घेणारे लोकही अशुद्ध होत नाहींत. नालच्छेदन केल्याबरोबर दान करण्यास सवड नसल्यास तो सर्व दिवस संपेपर्यंत दान करावें. तेवढा एक दिवस त्यांना जननाशौच नसतें. तें दुसऱ्या दिवसापासून पुनः सुरू होतें.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७०८.

मातेला जननाशौच.

तदा पुम्प्रसवे मातुर्दशाहमनिरीक्षणम् ॥

अघं विंशतिरात्रं स्यादनधिकारलक्षणम् ॥ ६५ ॥

स्त्रीसुतौ तु तदेव स्यादनिरीक्षणलक्षणम् ॥

पश्चादनधिकाराघं स्याद्विंशदिवसं भवेत् ॥ ६६ ॥

अर्थ— पुत्र जाला असतां त्याच्या आईला दहा दिवस अनिरीक्षणस्वरूप आशौच (तिचे मुखावळोकन दहा दिवस कोणी न करणे हे आशौच) असते. आणि पुढे वीस दिवस कर्मानधिकारलक्षण आशौच (कर्म करण्यास अधिकार नसणे हे आशौच) असते. आणि कन्या झाली असतां मातेला दहा दिवस अनिरीक्षण आशौच असते. व पुढे तीस दिवसपर्यंत तिला कर्मानधिकाररूपी आशौच असते.

बाळंतिणीशीं सहवासार्थे आशौच..

तस्याः सहैकवासादिसंसर्गे पितुरप्यघम् ॥

अनिरीक्षाद्यसंसर्गे त्वस्पृश्याद्यशनाद्भवेत् (?) ॥ ६७ ॥

अर्थ— बाळंतिणीच्या जवळ तिला स्पर्श करून वसणे वगैरे व्यवहार मुलाच्या पित्याने केला असतां त्याला देखील दहा दिवस अनिरीक्षणरूप आशौच असते.

सोमसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७०९.

कोणतें अशौच कोणत्या आशौचांत जातें त्याविषयी.

मृतकं मृतकेनैव सूतकं सूतकेन च ॥

शावेन शुद्ध्यते सूतिः शावं सूत्या न शुद्ध्यति ॥ ६८ ॥

अर्थ— एक मृताशौच प्राप्त झाल्यानंतर जर दुसरें मृताशौच प्राप्त झालें, तर पहिलें आशौच समाप्त झाल्यानें दुसरें आशौच समाप्त होतें. तसेंच एक जननाशौच प्राप्त झाल्यानंतर जर दुसरें जननाशौच प्राप्त झालें तर पहिल्याच्या समाप्तीनें दुसऱ्याची समाप्ति होतें, आणि मृताशौच प्राप्त झाल्यावर जर जननाशौच प्राप्त झालें तर मृताशौची समाप्ति झाल्यानें जननाशौचाची समाप्ति होते, परंतु जननाशौच प्राप्त झाल्यानंतर जर मृताशौच प्राप्त झालें, तर जननाशौचाच्या समाप्तीनें मृताशौचाची समाप्ति होत नाही असें समजावें.

देशान्तराचें लक्षण.

महानद्यन्तरे यत्र गिरिर्वा व्यवधायकः ॥

वाचो यत्र विभियन्ते तद्देशान्तरमुच्यते ॥ ६९ ॥

त्रिंशद्योजनदूरं वा प्रत्येकं देशभेदनः ॥

प्रोक्तं मुनिभिराशौचं सपिण्डानामिदं भवेत् ॥ ७० ॥

अर्थ— आतां देशांतराचें लक्षण सांगतात. मधून महानदी (स्वतः समुद्राला मिळणारी नदी)

सीमसंनद्धत तैवर्णिकाचारं, अध्याय तेरावा. पान ७१०.

गेली असल्यास त्या नदीच्या दोन्ही तीरांवरील देान निरनिराळे देश समजावेत. मधून एखादा पर्वत गेला असल्यास त्या पर्वताच्या दोहोंकडील बाजूंच्या देशांना देशांतर (निराळे देश) समजावे, आणि भाषाभेद असल्या स्थाने त्याला देशांतर समजावे. किंवा तीस योजनाच्या पलीकडच्या देशाला देशांतर समजावे. पूर्वी जे अशौचाचे प्रकार सांगितले आहेत ते जवळच्या भाऊवंदाला देशांतरी देखील प्राप्त होतात असें घुर्नीनीं सांगितले आहे.

देशांतरी असलेल्या पुत्राला देशांतरी मृत झालेल्या मातापितराचें आशौच.

पितरौ चेन्मृतौ स्यातां दूरस्थोऽपि हि पुत्रकः ॥

धुत्वा तद्दिनमारभ्य पुत्राणां दशरात्रकम् ॥ ७१ ॥

अर्थ— आतां पुत्राविषयीं विशेष सांगतात. दूरदेशीं असलेल्या पुत्राचे आई किंवा बाप हे मेले असतां ज्या दिवशीं ते मेल्याचें समजेल त्या दिवसापासून पुढें दहा दिवस त्यानें आशौच धरावे.

पत्नी व पति ह्यांच्याविषयीं विशेष.

पत्न्या अपि तथाऽऽशौचं भवेदेव विनिश्चितम् ॥

पत्न्याशौचं भवेद्भर्तुरित्येवं मुनिरब्रवीत् ॥ ७२ ॥

दूरस्था निधनं भर्तुर्दशाहात् श्रूयते बाहिः ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७११.

भार्या कुर्यादद्यं पूर्णं पत्न्या अपि पतिस्तथा ॥ ७३ ॥

अर्थ— पत्नी मृत झाल्यानं पतीला प्राप्त होणारं आशौच आणि पति मृत झाल्यानं पतीला प्राप्त होणारं आशौच हीं दोन्ही वरीलप्रमाणेच समजावीत. दूर देशीं असलेल्या पत्नीने जर पतीचें मरण दहा दिवसांचे पुढें ऐकिलें तर तिने ऐकिल्या दिवसापासून दहा दिवस आशौच धरावें. पत्नीचें आशौचही पतीने ह्याप्रमाणेच धरावें. असें मुनींनीं सांगितलें आहे.

मातापित्रोर्ग्रथाऽऽशौचं दशाहं कृपते सुतैः ॥

अनेकेऽब्देऽपि दम्पत्योस्तथैव स्यात्परस्परम् ॥ ७४ ॥

अर्थ— पुत्र मातापित्यांचें आशौच वत्सरांतरींदी जसें दहा दिवस धरतात, त्याप्रमाणेच पति आणि पत्नी ह्यांनींही एकमेकांचें आशौच केव्हांही दहा दिवस धरलें पाहिजे.

पित्याच्या दशाहासौचांत माता मृत झाल्यास.

पितुर्दशाहमध्ये चेन्माता यदि मृता तदा ॥

दहेन्मन्त्राग्निना प्रेतं न कुर्यादुदकक्रियाम् ॥ ७५ ॥

अर्थ— पित्याच्या दशाह आशौचामध्ये जर माता मृत झाली तर तिच्या प्रेताच्या मंत्राग्नीने दाह करावा. आणि पुढील क्रिया करूं नये.

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७१२.

पैतृकादूर्ध्वमेव स्यान्मात्राशौचं तु पक्षिणी ॥

विधायोदकधारादि कुर्यान्मातुः क्रियां ततः ॥ ७६ ॥

अर्थ— पित्याचे दहा दिवस झाल्यावर मातेचे आशौच पक्षिणी [दीड दिवस] धरून नंतर तिची उदकदानादि क्रिया करावी.

मातेच्या दशाहासांत पिता मृत झाल्यास.

मातुर्दशाहमध्ये तु मृतः स्याद्यदि वै पिता ॥

पितुर्मरणमारभ्य दशाहं शावकं भवेत् ॥ ७७ ॥

एकमेव पितु आद्यं कुर्याद्देशे दशाहनि ॥

ततो वै मातृकं आद्यं कुर्यादाद्यादि षोडश ॥ ७८ ॥

अर्थ— मातेच्या दहा दिवसांच्या आशांत जर पिता मृत होईल तर पुत्राने पित्याच्या मरणदिवसापासून पुढे दहा दिवस आशौच धरावे. नंतर प्रथम पित्याचे एकच आद्य दहावे दिवशी करून मग मातेची पहिल्या आद्यापासून सर्व षोडश आद्ये करावीत. नंतर पित्याची सर्व आद्ये करावीत.

देविही एकाच दिवशी मृत झाल्यास.

एकस्मिन्नेव काले चेन्मरणं श्रूयते तयोः ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७१३.

दूरगोऽप्याचरेत्पुत्रो ह्याशौचमुभयोः समम् ॥ ७९ ॥

अर्थ— आणि माता व पिता हे दोघे जर एका दिवशींच मृत झाले, किंवा दोघांच्या मरणांची वार्ता पुत्राला एकदमच कळली तर त्याने दोघांचेही आशौच एकदमच घरावे.

दूरदेशी गेलेल्या मनुष्याचे वर्तमान न कळल्यास व तो पुनः आल्यास.

दूरदेशं गते वार्ता दूरतः श्रूयते न चेत् ॥

यदि पूर्ववयस्कस्य यावत्स्यादष्टविंशतिः ॥ ८० ॥

तथा मध्यवयस्कस्य ह्यब्दाः पञ्चदशैव ततः ॥

तथाऽपूर्ववयस्कस्य स्यात् खादशवत्सरम् ॥ ८१ ॥

अत ऊर्ध्वं प्रेतकर्म कार्यं तस्य विधानतः ॥

आर्धदं कृत्वा षडब्दं तु प्रायश्चित्तं स्वशक्तितः ॥ ८२ ॥

प्रेतकार्ये कृते तस्य यदि चेत्पुनरागतः ॥

घृतकुम्भेन संस्नाप्य सर्वौषधिभिरप्यथ ॥ ८३ ॥

संस्कारान्सकलान्कृत्वा मौञ्जीवन्धनमाचरेत् ॥

पूर्वपत्न्या सहैवास्य विवाहः कार्य एव हि ॥ ८४ ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७१४.

अर्थ— एखादा मनुष्य दूर देशीं गेला असून त्याचे वर्तमान जर समजत नसेल, तर तो पूर्वघयाचा असल्यास अष्टावीस वर्षे, मध्यमघयाचा असल्यास पंधरा वर्षे आणि पश्चास वर्षांच्या पुढेला असल्यास चार वर्षे त्याची वाढ पहावी. आणि नंतर तो गेला असे समजून त्याची प्रेतक्रिया करावी. प्रेतक्रिया करावयाच्या वेळीं षडब्दध्यायश्चित्त किंवा आपल्या शक्तीप्रमाणें प्रायश्चित्त करावे. ह्याप्रमाणें प्रेतकर्म झाल्यानंतर जर तो येईल तर त्याला घृतकलशानें स्नान घालून सर्व औषधांचें स्नान घालावे. त्याचे जात-कर्मादि संस्कार पुनः करावेत. त्याचे उपनयन करावे, आणि देशांतरीं जाण्याच्या पूर्वीं जर त्याचा विवाह झाला असेल तर त्याच पत्नीशीं पुनः त्याचा विवाहही करावा.

आतुरस्तानविधि.

आतुरे तु समुत्पन्ने दशवारमनातुरः ॥

स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेनमातुरः शुद्धिमाप्नुयात् ॥ ८५ ॥

अर्थ— आतां रोगी मनुष्याची शुद्धि करणारें स्नान सांगतात. एखाद्या मनुष्यास ज्वर वगैरे रोग उत्पन्न झाला असल्यानें तो आशौचाच्या समाप्तिदेवशीं स्नान करण्यास असमर्थ असेल तर, कोणीतरी निरोगी मनुष्यानें त्याला दहा वेळां स्पर्श करून प्रत्येक स्पर्शाला एक वेळ अशीं दहा स्नानें करावीत ह्म० रोगी शुद्ध होतो.

उपरित असलेल्या ऋतुमतीची शुद्धि.

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय तैरात्रा. पान ७१५.

ज्वराभिभूता या नारी रजसा चेत्परिप्लुता ॥

कथं तस्या भवेच्छौचं शुद्धिः स्यात्केन कर्मणा ॥ ८६ ॥

चतुर्थेऽहनि सम्प्राप्ते स्पृशेदन्या तु तां स्त्रियम् ॥

स्नात्वा चैव पुनस्तां वै स्पृशेत् स्नात्वा पुनः पुनः ॥ ८७ ॥

दशद्व्यदशकृत्वो वा ह्याचमेव पुनः पुनः ॥

अन्त्ये च वाससां त्यागं स्नाता शुद्धा भवेत्तु सा ॥ ८८ ॥

अर्थ— एखादी ज्वरानें युक्त असलेली स्त्री जर ऋतुमती झाली तर तिची शुद्धता कशी करावी? कोणत्या कर्मानें ती शुद्ध होईल? ह्याचें उत्तर सांगतात. चवथ्या दिवशीं दुसऱ्या एका स्त्रीनें स्पर्श करून स्नान करावें. पुनः स्पर्श करून स्नान करावें. आप्तामाणें दहा वेळां किंवा बारा वेळां करावें, प्रत्येक स्नानानंतर आचमनही करावें, आणि शेवटीं आपल्या व ऋतुमतीच्या अंगावरील सर्व वस्त्रे टाकून स्नान केलें ह्याणजे ती (स्नान करणारी स्त्री) शुद्ध होते; व रजस्यलाही शुद्ध होते.

ऋतुमती स्त्री मरण पावली असतां.

पंचभिः स्नापयित्वा तु गन्धैः प्रेता रजस्वला ॥

वस्त्रान्तरकृतां कृत्वा तां दहेद्विधिपूर्वकम् ॥ ८९ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७१६.

अर्थ—रजस्वला स्त्री मृत शाली असतां तिला पंचगव्यानें स्नान घालून दुसरें वस्त्र नेसवून विधिपूर्वक दहन करावें.

वाळंतीण मृत शाली असतां.

सूतिकायां मृतायां तु कथं कुर्वन्ति याज्ञिकाः ॥

कुम्भे सलिलमादाय पंचगव्यं तथैव च ॥ ९० ॥

पुण्याह्वाचनैर्मन्त्रैः सिक्त्वा शुद्धिं लभेत्तु सा ॥

तेनापि स्नापयित्वा तु दाहं कुर्याद्यथाविधि ॥ ९१ ॥

अर्थ—मृत शालेली स्त्री दहा दिवसांच्या आंत मृत शाली असतां कसें करतात? याचें उत्तर असें कीं, अभिमंत्रण केलेल्या कलशांतील उदक आणि पंचगव्य ह्यांच्या योगानें पुण्याह्वाचनाच्या मंत्रांनीं तिला सेंचन करून, कलशोदकानें स्नान घालवें, ह्मणजे ती शुध्द होते. मग तिचा यथाविधि दाह करावा.

दुसरें मत.

दशाहान्यन्तरे चैव म्रियते चेत्प्रसूतिका ॥

कथं तस्या भवेच्छुद्धिर्दाहकर्म कथं भवेत् ॥ ९२ ॥

शूर्पेण स्नापयेद्देही दशवारं ततो जलैः ॥

पञ्चपल्लवसंकल्पैः पञ्चगव्यैः कुशोदकैः ॥ ९३ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेराव^१. पान ७१७.

कारयित्वा ततः स्नानमभिषिञ्चेत्कुशोदकैः ॥

दाहयित्वा विधानेन मन्त्रवत्पैतृमेधिकम् ॥ ९४ ॥

अर्थ— प्रसूत झालेली स्त्री दहा दिवसांच्या आत मरण पावली असता तिची शुद्धता कशी करावी? आणि तिचे दहन कसे करावे? ह्या प्रश्नाचे उत्तर असे की, तिच्या अंगावर दहा वेळां सुपाने पाणी घालावे. मग नुसत्या जलाने तिला स्नान घालावे. नंतर पंचपल्लवमिश्रित उदक, पंचगव्य, कुशोदक ह्यांनीं क्रमाने स्नान घालावे. ह्याप्रमाणे केल्यावर तिचे विधिपूर्वक दहन करून तिची उत्तरक्रिया करावी.

गर्भिणी स्त्री मृत झाल्यास.

प्रवक्ष्यामि क्रमेणैव शौचं हि गृहमेधिनाम् ॥ गर्भिण्यां तु मृतायां तु
कथं कुर्वन्ति मानवाः ॥ ९५ ॥ गर्भिण्या मरणे प्राप्ते षणमासाभ्यन्तरे
यदि ॥ सहैव दहनं कुर्याद्गर्भच्छेदं न कारयेत् ॥ ९६ ॥ प्रेतां स्मशानं
नीत्वाऽथ भर्ता पुत्रः पिताऽपि वा ॥ छेदयेद्गर्भं षणमासाज्ज्येष्ठमा-
नाऽपि वोदरम् ॥ ९७ ॥ नाभेरधो वामभागे गर्भच्छेदो विधीयते ॥
ततः पुण्याहमन्त्रेण सेचयेद्दालकान्विताम् ॥ ९८ ॥ जीवन्तं बालकं
नीत्वा पोषणाय प्रदापयेत् ॥ उदरं चाव्रणं कृत्वा पृषदाज्येन पूरयेत् ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयकाचार, अध्याय तेगवा, पान ७१८.

॥ ९९ ॥ सृङ्गस्रकुशगन्धोदैः पंचगव्यैः सुमन्त्रितैः ॥ स्नापयित्वा पिधा-
यान्यदस्त्रं तच्चाथ तं दहेत् ॥ १०० ॥

अर्थ— आतां गृहस्थांची आशीर्वापामून शुद्धि करानें सांगतो. त्यांत गर्भिणी स्त्री मृत झाली असतां लोक कसें करतात? हें सांगतो. गर्भिणी स्त्री जर सहा महिने होण्याच्या पूर्वी मरण पावली तर तिला स्मशानांत नेऊन त्या गर्भाचीं सहवर्तमान तिचे दहन करावें. गर्भच्छेद करूं नये. आणि सहा महिन्यापेक्षा अधिक दिवस झाले असतील तर तिला स्मशानांत नेऊन तिचा पात, पुत्र, किंवा ज्येष्ठभ्राता ह्यांपैकी कोणीही तिचे उदर नाभीच्या खालीं हाव्या वाजूला कापावें आणि आंतील मूल बाहेर काढावें मग पुण्याद-
वाचनाच्या मंत्रांनी त्या वालकासह तिला सेंचन करावें. वालक जीवत असल्यास तो पोषणाकरितां कोणाच्यातरी स्वाधीन करावा. उदराच्या छेदांत दही आणि तूप भरून तो छेद बुजवून टाकावा. मग अभिमंत्रण केलेल्या मृत्तिका, भस्म, दर्भ, चंदन ह्यांनी मिश्रित अशा उदकानें व पंचगव्यानें तिला स्नान वाढून, दुसऱ्या वस्त्रानें तिला आच्छादन करून तिचे यथाविधि दहन करावें.

पतीच्या दशाहारीचांत पत्नी प्रसूत झाल्यास.

मृते पत्यौ दशाहे स्त्री सृयते च रजस्वला ॥

भूत्वा शुद्धा यथाकालं स्नात्वा चाभरणं त्यजेत् ॥ १०१ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पानं ७१९.

अर्थ— पति मृत झाल्यावर त्याला दहा दिवस होण्याच्या आंतच जर त्याची स्त्री असून झाली तर ती पुढे ऋतुमती होऊन तिने योग्यकाली [चवथ्या दिवशी] स्नान केलें झणजे शुद्ध होते. पण तिने अलंकार वगैरे सौभाग्यवस्तूंचा त्याग करावा.

कोईट मृत्यु.

विद्युत्तोयाग्निचाण्डालसर्पपाशडिजादपि ॥

वृक्षव्याघ्रपशुभ्यश्च मरणं पापकर्मणाम् ॥ १०२ ॥

अर्थ— आतां दुर्मरण सांगतात— वीज, पाणी, अग्नि, चांडाल, सर्प, फास, पक्षी, वृक्ष, वाघ आणि अन्यपशु ह्यांच्यापामून पातकी मनुष्याला मरण प्राप्त होतें.

आत्मघात केल्यास.

आत्मानं घातयेद्यस्तु विषशस्त्राग्निना यदि ॥

स्वेच्छया मृत्युमाप्नोति स याति नरकं ध्रुवम् ॥ १०३ ॥

देशकालभयाद्वाऽपि संस्कर्तुं नैव शक्यते ॥

नृपाद्याज्ञां समादाय कर्तव्या प्रेतसत्क्रिया ॥ १०४ ॥

वर्षादूर्ध्वं भवेत्तस्य प्रायश्चित्सं विधानतः ॥

सोमसेनकृत वैवाहिकाचार, अध्याय तरावा. पान ७२०.

शान्तिकादिविधिं कृत्वा प्रोषधादिकसत्तपः ॥ १०५ ॥

मृतस्यानिच्छया सद्यः कर्तव्या प्रेतसत्क्रिया ॥

प्रायश्चित्तविधिं कृत्वा नैव कुर्यान्मृतस्य तु ॥ १०६ ॥

शस्त्रादिना हते सप्तदिनादर्चाक् मृतो यदि ॥

भवेद्दुर्मरणं प्राप्सुरित्येवं पूर्वसूरयः ॥ १०७ ॥

अर्थ—विष, शस्त्र किंवा अग्नि ह्यांच्या योगाने जो मनुष्य आपला घात करून घेईल तो स्वेच्छेने मृत्यु पावल्यामुळे नरकाला प्राप्त होतो. असा मृत्यु झाला असता देवकालादिकांच्या भीतीमुळे त्यांची दहनादिक्रिया करणे शक्य नसते. म्हणून राजाची आज्ञा घेऊन त्याच्या प्रेताचे दहन करावे. नंतर एक वर्ष पूर्ण झाल्यावर प्रायश्चित्त, शान्तिविधि, प्रोषधोपवास वगैरे करावेत. आणि आपली इच्छा नसतां वरील मकाराने जो मरण पावला असेल त्याचा प्रेतसंस्कार तत्काल करावा. प्रायश्चित्तविधि करण्याची गरज नाही. ज्याला शस्त्रादिकांचा महार झाला आहे असा मनुष्य सात दिवसांच्या आत जर मृत होईल तर ते दुर्मरण समजावे. असे प्राचीन विद्वानांचे म्हणणे आहे.

कन्येचे आशीच.

अथ पुत्रीप्रसङ्गः । कन्यानां मरणे चोत्तात्प्राग्बन्धोः स्नानाभिष्यते ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७२१.

व्रतार्वागघमेकाहं विवाहात्प्राग्दिनत्रयम् ॥ १०८ ॥

ऊढानां मरणे पिश्रोराशौचं पक्षिणी मतम् ॥

ज्ञातीनां वाःश्रुवो भर्तुः पूर्णं पक्षस्य शोदितम् ॥ १०९ ॥

अर्थ— आतां कन्येविषयीं सांगतात— चौलसंस्कार करण्याच्या पूर्वी जर कन्या मृत झाली तर तिच्या आईबाप वगैरे बंधुगणाने फक्त स्नान करावे. चौलानंतर व्रतबंध होण्याच्या पूर्वी मृत झाली असतां एक दिवस आशौच धरावे. व्रतबंधानंतर विवाह होण्याच्या पूर्वी मृत झाल्यास तीन दिवस आशौच धरावे. कन्येचा विवाह झाल्यावर जर ती मृत होईल तर तिच्या गातापितरांनीं पक्षिणी आशौच धरावे. बंधु वगैरेंनीं स्नान करावे. आणि पति व त्याचे भाऊवंद ह्यांनीं दहा दिवस पूर्ण आशौच धरावे.

पक्षिणी वगैरेचें लक्षण.

पक्षिणीलक्षणं— द्विदिवा रात्रिरेका च पक्षिणीत्यभिधीयते ॥

अहोरात्रमिति प्रोक्तं नैशिकीत्यभिधीयते ॥ ११० ॥

आसायमहरेव स्यात्सद्यस्तत्काल उच्यते ॥

एवं विचार्य निर्णीतमाशौचे तु मनीषिभिः ॥ १११ ॥

अर्थ— आतां पक्षिणीचें लक्षण सांगतात— सूर्योदयापासून सूर्यास्तापर्यंत असे दोन दिवस, आणि

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७२२.

त्या दोन दिवसांच्या मधली रात्र, ह्या कालाला पक्षिणी असे म्हणतात. एका अहोरात्राला नैशिकी म्हणतात. (?) अहोरात्राला एकाह अशी संज्ञा असावी. सूर्योदयापासून सूर्यास्तापर्यंतच्या कालाला एकाह (एक दिवस) म्हणतात. आणि 'सद्यः' ह्याचा अर्थ 'तत्काल' म्हणजे त्याच वेळी, असा आहे. असे अर्थ आशौचाच्या प्रकारांत पंडित लोकांनी ठरविलेले आहेत. ह्यावरून पक्षिणी वगैरे शब्दांचे अर्थ जाणावेत.

प्रसूतास्वथवा तासु मृतासु पितृसन्नानि ॥

मात्रादीनां त्रिरात्रं स्यात्सत्पक्षस्थैकवासरम् ॥ १२ ॥

अर्थ:— आपल्या बापाच्या घरांत कन्या प्रसूत झाली असतां अथवा मृत झाली असतां तिच्या मातापितरांना जननाशौच आणि मृताशौच हीं दोन्ही अशौचे तीन तीन दिवस समजावीत. आणि त्या मुलीचे वंधु वगैरे मंडळींना एक दिवस आशौच समजावें.

कन्येला मातापितरांचे आशौच.

पुत्रीगृहेऽथवाऽन्यत्र प्रमृतां पितरौ यदि ॥

दशाहाभ्यन्तरे पुत्र्यास्त्रिरात्रं श्रावस्तकम् ॥ १३ ॥

अर्थ— कन्येचे आईबाप कन्येच्या घरांत अथवा दुसऱ्या कोठेही मृत झाले असतां दहा दिवसांच्या आंत केव्हांही कन्येला समजल्यास तिने तीन दिवस आशौच घरावें.

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७२१.

आध्याला भगिनीचें व भगिनीला आध्याचें अशौच.

स्वसुर्गृहे मृतो भ्राता भ्रातुर्नाऽथ गृहे स्वसा ॥

अशौचं त्रिदिनं तत्र पक्षिण्यौ वा परत्र तु ॥ ११४ ॥

अर्थ— बहिणीच्या घरांत भाऊ आणि भावाच्या घरांत बहीण मृत झाली असतां एकमेकांनीं एकमेकांचें आशौच तीन दिवस धरावें. ते जर दुसऱ्या ठिकाणीं मृत झाले तर परस्परांनीं परस्परांचें पक्षिणी आशौच धरावें.

भगिनीसूतकं चैव भ्रातुश्चैवाऽथ सूतकम् ॥

नैव स्याद्भ्रातृपत्न्याश्च तथा च भगिनीपतेः ॥ ११५ ॥

अर्थ— भगिनीचें सूतक भावाच्या बाककोला असत नाही. आणि भावाचें सूतक बहिणीच्या नवऱ्याला असत नाही.

परस्परं धुते मृत्यौ स्वस्वभ्रात्रोस्तदा तयोः ॥

पत्न्याः पत्युर्भवेत्स्नानं कुटुम्बिनामपि स्मृतम् ॥ ११६ ॥

अर्थ— बहिणीच्या नवऱ्याने आपल्या बायकोचा बंधु मृत झालेल्याचें ऐकलें झणजे फक्त स्नान करावें. तसेंच भावाच्या बायकोने आपल्या नवऱ्याची बहीण मेल्याचें ऐकलें झणजे स्नान करावें.

संमिसेनकृत तैत्तिरीकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७२४.

मातामहादिकांचे आशौच.

मातामहो मातुलश्च त्रियते वाऽथ तत्स्त्रियः ॥

दौहित्रो भागिनेयश्च पित्रोश्चै त्रियते स्वसा ॥ ११७ ॥

स्वगृहे ऽथहमाशौचं परत्र स्यात्तु पक्षिणी ॥

श्रुतं बहिर्दशाहाश्चेत्स्नानेनैव च शुद्ध्यति ॥ ११९ ॥

अर्थ— आईचा बाप, मावळा, आईची आई, मामाची बायको, मुलीचा मुलगा, बहिणीचा मुलगा, वापाची बहीण, आईची बहीण ह्यांपैकी कोणीही आपल्या घरांत आशौच ज्याला धरावयाचें आहे त्याच्या घरांत मृत झाले असतां त्यानें तीन दिवस आशौच धरावें. बाहेर दुसरीकडे मृत झाले असतां पक्षिणी; आणि दहा दिवस होऊन गेल्यावर समजल्यास फक्त स्नान केल्यानें शुद्धि होते.

ज्यांचे आशौच धरण्याचे कारण नाही ते.

व्याधितस्य कर्दर्यस्य ऋणग्रस्तस्य सर्वदा ॥

क्रियाहीनस्य मूर्खस्य स्त्रीजितस्य विशेषतः ॥ ११९ ॥

व्यसनासक्तचित्तस्य पराधीनस्य नित्यशः ॥

श्राद्धत्यागविहीनस्य पण्डपाखण्डपापिनाम् ॥ १२० ॥

सोमसेनकृत लैवर्णिकाचार, अध्याय तेरवा. पान ७२६.

पतितस्य च दुष्टस्य भस्मान्तं सूतकं भवेत् ॥

यदि दग्धं शरीरं चेत्सूतकं तु दिनत्रयम् ॥ १२१ ॥

अर्थ— महाव्याधीनं ग्रासलेला, कृष्ण, कृष्णानं गांजलेला, क्रियाहीन, मूर्ख, स्त्रीच्या इच्छेप्रमाणे वागणारा, व्यसनांत गढलेला, नेहमीं दुसऱ्याच्या ताब्यांत वागणारा, मातापितरांचीं श्राद्धे न करणारा, यत्तीला अन्नदान न करणारा, नपुंसक, पाखंडी, भ्रष्ट झालेला आणि दुष्ट असलेला अशा लोकांचे आशौच त्यांच्या शरीराची रक्षा होईपर्यंतच समजावे. जर कदाचित् आपल्याला समजण्याच्या पूर्वीच त्याच्या देहाचे दहन झालेले असेल तर तीन दिवस आशौच धरावे.

व्रत करणारे वगैरेनीं आशौच न धरण्याविषयी.

व्रतिनां दीक्षितानां च याज्ञिकब्रह्मचारिणाम् ॥

नैवाशौचं भवेत्तेषां पितुश्च मरणं विना ॥ १२२ ॥

अर्थ— व्रत करणारे, दीक्षा घेतलेले, यज्ञ करणारे आणि ब्रह्मचारी ह्यांना कोणाचे आशौच धरावे लागत नाही. फक्त पिता मृत झाला असतां मात्र ह्यांनीं आशौच धरले पाहिजे.

श्रोत्रियादिकंचि आशौच.

श्रोत्रियाचार्यशिष्यर्षिशाल्वाध्यायाश्च वै गुरुः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७२६.

मित्रं धर्मी सहाध्यायी मरणे स्नानमादिशेत् ॥ १२३ ॥

अर्थ— श्रोत्रिय, आचार्य, शिष्य, ऋषि, शास्त्राध्यापक, गुरु, मित्र, धार्मिक मनुष्य आणि सहाध्यायी
झांचा मृत्यु झाला असता स्नान करावे.

यज्ञादिकर्म आरंभ केलें असतां.

समारब्धेषु वा यज्ञमहान्यासादिकर्मसु ॥

बहुद्रव्यविनाशे तु सद्यः शौचं विधीयते ॥ १२३ ॥

अर्थ— यज्ञ, महान्यास वगैरे कर्म आरंभिलीं असतां मध्येच आर्शोश प्राप्त झाल्यास तत्काल
शुद्धि होते असें समजावे. तसेंच आपला मोठा द्रव्यनाश होण्याचा प्रसंग आला असतांही तत्काल शुद्धि
होते. असें शास्त्रानें ठरविलें आहे.

प्रेतान्या संस्काराचा अग्नि.

सन्न्यासविधिना धीमान् मृतश्चेद्दार्मिकस्तदा ॥

ब्रह्मचारी गृहस्थश्च देहसंस्कार इष्यते ॥ १२४ ॥

कायमाने गृहाढ्याले शव प्रक्षाल्य नूतनैः ॥

वसनैर्गन्धपुष्पाद्यैरलंकुर्याद्यथोचितम् ॥ १२५ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७२७.

अथ संस्कृतये तस्य लौकिकाग्निं यथाविधि ॥

आदाय प्रयत्ने देशे कुर्यादौपासनानलम् ॥ १२६ ॥

विद्वद्विशिष्टपुरुषशवसंस्करणाय वै ॥

एष औपासनोऽग्निः स्यादन्येषां लौकिको भवेत् ॥ १२७ ॥

अर्थ— कोणी धार्मिक मनुष्य गृहस्थ अथवा ब्रह्मचारी संन्यासविधीनें मरण पावला अससां त्याच्या देहाला संस्कार करणें इष्ट आहे. ह्मणून तो मृत झाल्यावर त्याचा देह घरांतून बाहेर आणून तें भेत बुवावें. नंतर नवीन वस्त्रें आणि गंध, फुलें इत्यादिक वस्तूनीं त्या भेताला सुशोभित करावें, मग त्या भेताच्या संस्काराकरितां शुद्ध स्थलीं लौकिक अग्नि (चुलीतील अग्नि) आणून त्याचा यथाविधि औपासनाग्नि तयार करावा. हा औपासनाग्नि ज्ञानवान् आणि धार्मिक अशा मनुष्याच्या भेताचा दहनविधि करावयाचा असेल, तरच तयार करावा. बाकीच्या लोकांच्या भेतांचा लौकिकाग्नीनेंच दाह करावा.

संतापाग्नि वगैरे अग्नीच्या ग्रहणाचे प्रसंग.

कन्याया विधवायाश्च सन्तापाग्निरिहेष्यते ॥

अन्यासां वनितानां स्यादन्वाग्निरिह कर्मणि ॥ १२८ ॥

अर्थ— - विवाह न झालेली मुलगी किंवा विधवा स्त्री ह्यांच्या दहनाला संतापाग्नि असणें योग्य आहे.

संमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय देशावा. पान ७२८.

आणि इतर स्त्रियांच्या दहनाला अन्वधि असावा.

लौकिकाग्रीचे ग्रहण व लौकिकाग्रीचे लक्षण.

द्विजातिव्यतिरिक्तानां सर्वेषां लौकिको भवेत् ॥

गृहे पाकादिकार्यार्थं प्रयुक्तो लौकिकोऽनलः ॥ १२९ ॥

अर्थ— त्रैवर्णिकावांचून बाकीच्या सर्व जातींतील मनुष्यांच्या भेतक्रियेस लौकिका अग्रेसरावा. घरांत स्वयंपाक वगैरे करण्याकरितां तयार केलेला जो अग्नि तो लौकिकाग्नि होय.

औपालनाग्रीचे लक्षण.

योग्यप्रदेशे संस्थाप्य द्रव्यैस्तैः शास्त्रचोदितैः ॥

लुत्वा संस्कृत्य बाह्याग्निरोपासन इति स्मृतः ॥ १३० ॥

अर्थ— योग्यप्रदेशी (स्थंडिल किंवा कुंड हात) लौकिकाग्रीची स्थापना करून शास्त्रांत सांगितलेल्या द्रव्यांनीं हवन करून संस्कार करून तयार केलेला जो अग्नि तो औपासनाग्नि होय.

संतापाग्रीचे लक्षण.

दर्भैर्दर्भैरिति पञ्चकृत्वः सन्तापयेत्ततः ॥

काष्ठैर्घैर्बोधितो बन्धिः सन्तापाग्निरिति रितः ॥ १३१ ॥

सोमसेनकृत त्रैविमिकाचार, अज्याय तेरावा. पान ७२९.

अर्थ— पांच वेळ दर्भ पेटवून उत्पन्न केलेल्या अग्नीस लांकडांच्या योगाने प्रज्वलित केला झणजे त्याला संतापाग्नि झणतात.

अन्वग्नीचे लक्षण.

चुल्यामग्निं समुज्ज्वालय न्यस्य स्थालीं तदूर्ध्वतः ॥

तत्र स्थितैः करीपाद्यैर्बोधितोऽन्वग्निरिष्यते ॥ १३२ ॥

अर्थ— चुलीत अग्नि पेटवून त्याच्यावर पात्र ठेवून त्यांत बाळलेल्या शेणी वगैरे इंधन टाकून प्रज्वलित केलेल्या अग्नीस अन्वग्नि झणतात.

तत्तच्छरीरसंस्कारे यस्तु योग्य इतीष्यते ॥

अग्निं तमेव काष्ठाद्यैरुखायां प्रतिबोधयेत् ॥ १३३ ॥

अर्थ— त्या त्या शरीराच्या दाहक्रियेला जो योग्य अग्नि असेल तो अग्नि काष्ठादिकांच्या योगाने शेंगडीत किंवा गाढग्यांत प्रज्वलित करावा.

प्रेतवहनादिकाविषयी.

बोद्धारम्भाथ चत्वारः कल्पनीयाः सजातयः ॥

त एव योज्या भूषायां बाहे दाहे शवस्य हि ॥ १३४ ॥

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७३०.

अर्थ—मेत वाहणारे चार असामी आपल्या जातीचेच असावेत. आणि त्यांनीं मेताला भूषित करणें, वाहणें, दाह करणें ह्या क्रिया कराव्यात.

शोभमाने विमाने च शाययित्वा शवं बृहम् ॥

मुखाग्रं समच्छाद्य वस्त्रैः सग्भिस्तदूर्ध्वतः ॥ १३५ ॥

तद्विमानं समावृत्य शनैर्ग्रामाभिमस्तकः ॥

बोद्धारस्ते नयेयुस्तं नयेदेक उखानलम् ॥ १३६ ॥

अर्थ--- सुशोभित विमान करून त्यांत तें मेत न हालेल अशा प्रकारें निजवावें. मग वस्त्रां त्यांचें मुख वगैरे सर्व शरीर झांकावें; आणि त्यांच्यावर फुलांच्या माळा घालाव्यात. मग तें विमान उचलून चार असामींनीं त्या मेताचें मस्तक गांवाकडे होईल अशा रीतीनें खांच्यावर घेऊन हळू हळू न्यावें. आणि एका मनुष्यानें तो अभि बरोबर न्यावा.

अधर्मागांतील क्रिया.

विमानमवरोह्याथ मार्गस्यार्धे निवेद्य च ॥

विधृत्य तन्मुखं स्वीयो मुहुस्तोयैस्तु सिञ्चयेत् ॥ १३७ ॥

विमानस्य पुरोदेशे गच्छेयुर्जातयस्ततः ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिक्काचार, अध्याय तेरावा, पान ७३१.

शवानुगमनं कुर्युः शेषा मार्गे स्त्रियोऽपि च ॥ १३८ ॥

अर्थ— स्मशानाच्या अर्ध्या वाटेवर गेल्यानंतर ते विमान खाली ठेवावे. मग त्या मृताच्या जवळच्या मनुष्याने (पुत्र वर्गेने) त्याच्या तोंडावरील आच्छादन काढून त्याच्या तोंडात थोडेसे पाणी वरचेवर घालावे. विमानाच्या पुढे त्या मृत शालेल्या मनुष्याच्या नातलग्नीं गमन करावे आणि बाकीच्या मंडळीनीं व स्त्रियांनीं मागून गमन करावे.

चितेवरील प्रेतसंस्कार.

प्रमादपरिहारार्थं परीक्षैवं प्रयत्नतः ॥

स्मशानाभिमुखं पश्चाद्भीत्वा तत्रावरोप्य च ॥ १३९ ॥

ततः संस्थितमुद्धृत्य चितायां पूर्वदिङ्मुखम् ॥

उपवेश्योत्तरास्थं वा मुखरन्ध्रेषु सप्तसु ॥ १४० ॥

सुवर्णेनोद्धृतं सर्पिर्दधि च स्पर्शयेत्ततः ॥

अक्षतांश्च तिलांश्चापि मस्तके प्रक्षिपेदनु ॥ १४१ ॥

अर्थ— चुकी न व्हावी ह्मणून अशा तऱ्हेने परीक्षा करून मग ते प्रेत स्मशानाकडे नेऊन तेथे ठेवावे. मग पूर्वेकडे अथवा उत्तरेकडे मस्तक करून त्या प्रेताला चितेवर ठेवावे. नंतर तूप आणि

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अप्याय तेरावा, पान ७३२.

दही सोन्याच्या तुकड्याने घेऊन त्या प्रेताचे तोंड, नाकाची दोन छिद्रे, दोन डोळे आणि दोन कान
ह्या सात ठिकाणी घालावे. अक्षता आणि तीळ त्याच्या मस्तकावर टाकावेत.

एकवारं जलं सव्यधारया पातयेत्ततः ॥

द्विवारमपसव्येन शवनालकसेचकः ॥ १४२ ॥

ततोऽपि सर्वबन्धूनां पर्ययास्तु त्रयो मताः ॥

पूर्वान्त्यौ सव्यवृत्त्यैव मध्यमस्त्वपसव्यतः ॥ १४३ ॥

मुक्तकेशाः कनिष्ठा ये प्रलम्बितकरद्वयाः ॥

पर्ययद्वितयं कुर्युस्तृतीयं वृद्धपूर्वकम् ॥ १४४ ॥

अर्थ— त्या प्रेताच्या मुखांत प्रथम ज्याने पाणी घातलें असेल त्याने चितेवरील प्रेताच्या मुखांत
एकवार सरळ पाणी द्यावे. आणि नंतर दोन वेळा अंगठ्याकडून पाणी द्यावे. मग बाकीच्या सर्व
मंडळींनी तीन पर्यय (क्रम) करावेत. त्यांत पहिल्या आणि तिसऱ्या पर्ययांत प्रेताच्या मुखांत पाणी सव्याने
घालावे. आणि मधल्या दुसऱ्या पर्ययांत अपसव्याने घालावे. त्यांत पहिला आणि तिसरा पर्यय
मृत झालेल्या मनुष्यापेक्षां जे लहान असतील त्यांनी केश मोकळे सोडून सरळ हाताने पाणी देऊन

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७३३.

प्रारंभ करावा. आणि मधला पर्यय मृत झालेल्या मनुष्यापेक्षां वृद्ध असलेल्या आप्तस्वकीयांनीं अपसव्यानें प्रारंभ करावा.

ततः प्रदक्षिणीकुर्याच्चिचतापाहर्षे परिस्तरम् ॥

खादिरैरिन्धनैरन्यैरथवा हस्तविस्तृतम् ॥ १४५ ॥

अर्थ— नंतर त्या चितेला प्रदक्षिणा करावी. मग चितेवर एका बाजूस खैराच्या किंवा दुसऱ्या लांकडांचें एकहात विस्ताराचें परिस्तर (? स्थंडिल असा अर्थ असावा) करावें.

उत्पावहिं समुद्दीप्य सकृदाज्यं प्रयोज्य च ॥

पर्युक्ष्य निक्षिपेत्पश्चाच्छनंस्तत्र परिस्तरे ॥ १४६ ॥

ततः समन्तात्सयोर्ध्वं निदध्यात्काष्ठसञ्चयम् ॥

सर्वतोऽग्निं समुज्वालय सम्प्लुष्यात्तत्कलेवरम् ॥ १४७ ॥

अर्थ— मग त्या शेगडींतील किंवा गाढग्यांतील पूर्वी आणलेला अग्नि प्रज्वलित करून त्यावर एक तुपाची आहुति घालून त्या अग्नीच्या भोवत्यानें उदकानें सेंचन करून, तो अग्नि त्या परिस्तरावर टाकावा. नंतर त्या परिस्तरावर चोहीकडून लांकडांचा ढीग घालून, त्या चितेवर तो अग्नि चोहीकडून पेटवावा, आणि तें मृताचें शरीर दहन करावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७३४.

चिता रचणें वर्गरेचे मंत्र व विधि.

ॐ न्हीं न्हः काष्ठसञ्चयं करोमि स्वाहा ॥ १ ॥ ॐ न्हीं न्हीं झौं अ सि
आ उ सा काष्ठे शवं स्थापयामि स्वाहा ॥ २ ॥ इति मंत्रेण पञ्चामृतैर-
भिषिञ्च्य तत्पुत्रादयो वा त्रिःप्रदक्षिणां कृत्वा काष्ठे शवं स्थापयेयुः ॥

अर्थ— 'ॐ न्हीं न्हः' इत्यादि मंत्रानें लांकडे गोळा करावोंत, नंतर 'ॐ न्हीं न्हीं' इत्यादि मंत्रानें
त्या काष्ठांवर तें प्रेत ठेवावें. तें मृताच्या पुत्रां किंवा दुसऱ्या कोणीतरी पंचामृतानें अभिषेक करून
त्याला तीन प्रदक्षिणा घालून ठेवावें.

ॐ ॐ ॐ ॐ रं रं रं रं अग्निसन्धुक्षणं करोमि स्वाहा ॥ अनेनाग्निं सन्धुक्ष्य

सर्पैरादिना प्रसिञ्च्य प्रज्वालय जलाशयं गत्वा स्नानं कुर्यात् ॥

अर्थ— नंतर 'ॐ ॐ' इत्यादि मंत्रानें अग्नि वाढवून त्यावर तूप वर्गरे घालून प्रज्वलित करून मग
जलाशयांत जाऊन स्नान करावें.

अथोदकान्तमायान्तु सर्वे ते ज्ञातिभिः सह ॥

बोढारस्तत्र कर्ता च यान्तु कृत्वा प्रदक्षिणम् ॥ १४८ ॥

अर्थ— मग वाढक, कर्ता वर्गरे सर्व मंडळींनीं त्या चितेला प्रदक्षिणा करून पाण्याच्या सन्निध प्राप्त जावें.

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. धान ७३९.

दुर्योगावर मरण झाले असतां प्रेतसंस्कार करणाऱ्याला प्रायश्चित्त.

तिथिवारक्षयोगेषु दुष्टेषु मरणं यदि ॥ मृतस्योत्थापनं चैव दोषकाला-
दभूद्यदि ॥ १४९ ॥ तद्दोषपरिहारार्थं कर्ता कृत्वा प्रदक्षिणम् ॥ प्रांजलिः
प्रार्थ्य गृण्हीयात्प्रायाश्चित्तं विपश्चितः ॥ १५० ॥ यथाशक्ति जिनेज्या
च महायज्ञस्य पूजनम् ॥ शान्तिहोमयुतो जाप्यो महामन्त्रस्य तस्य
वै ॥ १५१ ॥ आहारस्य प्रदानं च धार्मिकाणां शतस्य वा ॥ तदर्ध-
स्याथ वा पंचविंशतेः प्रविधीयते ॥ १५२ ॥ तीर्थस्नानानि वन्यानि
नव वा सप्त पंच वा ॥ दुष्टतिथ्यादिमरणे प्रायश्चित्तमिदं भवेत् ॥ १५३ ॥

अर्थ--- तिथि, वार, नक्षत्र आणि योग हे मरणकालां वाईट असले तर अथवा मृत मनुष्य पुष्कळ वेळाने (स्मशानांत नेल्यावर) उठून बसल्यास त्या दोषाच्या निवारणाकरितां कर्त्याने (प्रेतसंस्कार करणाऱ्याने] प्रायश्चित्त करावे. त्याने पंडितांना प्रदक्षिणा करून ह्या दोषाला प्रायश्चित्त सांगण्याबद्दल त्यांची प्रार्थना करावी, आणि प्रायश्चित्त करावे. ते असे-आपल्या शक्तीप्रमाणे जिनपूजा करावी. महायज्ञाचे पूजन करावे. शंभर, पंजास किंवा पंचवोस धार्मिकांना आहारदान करावे. शान्तिहोमयुक्त असा मूलमंत्राचा

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७३६.

जप करावा. नऊ, सात किंवा पांच तीर्थस्नान करावीत. ह्याप्रमाणे दुष्टतिथ्यादिकांचे ठिकाणी मरण झाले असता प्रायश्चित्त करावे.

दुष्काळ वेगरेसंवेष्टाने मरण झाले असता.

अतिदुर्भिक्षशस्त्राग्निजलयात्रादिना मृते ॥
 प्रायश्चित्तं तु पुत्रादेस्तदानीमिदमिष्यते ॥ १५४ ॥
 महायन्त्रं समाराध्य शान्तिहोमौ विधाय च ॥
 अष्टोत्तरसहस्रेण घटैरष्टशतेन वा ॥ १५५ ॥
 जिनस्य स्नपनं कार्यं पूजा च महती तदा ॥
 दश तीर्थानि चन्द्यानि नव वा सप्त पञ्च वा ॥ १५६ ॥
 गोदानं क्षेत्रदानं च तीर्थस्य विदुषामपि ॥
 पञ्चानां मिथुनानां तु अन्नदानं सुधर्मिणाम् ॥ १५७ ॥
 अन्दादर्वाग्विधायैवं पूजनीयो जिनोत्तमः ॥
 एवं कृते तु बन्धूनां स दोष उपशाम्यति ॥ १५८ ॥

अर्थः—अतिशय दुष्काळ, शस्त्र, अग्नि, जलपर्यटन ह्या योगाने जर कोणी मृत झाला, तर त्या वेळी

सोमसेनकृत वैवाणिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७३७.

त्याच्या पुतादिकांनीं प्रायश्चित्त करावें. महायंत्राचें पूजन करून शांतिपाठ आणि होम करावा. अष्टोत्तरसहस्र किंवा अष्टोत्तरशत कलशांनीं श्रीजिनाला अभिषेक करून महापूजा करावी. दहा, सऊ, सात किंवा पांच तीर्थस्नानें करावींत. तीर्थक्षेत्रांतील विद्वान् ब्राह्मणांना गोप्रदान भूमिदान करावें. धार्मिक अशा पांच दंपत्यांना भोजन घालावें. हा प्रायश्चित्तविधि मृताला एक वर्ष पूर्ण होण्याच्या आंत करावा. नंतर श्रीजिनाचें पूजन करावें. ह्याप्रमाणें प्रायश्चित्त केलें ह्मणजे मृत झालेल्याच्या वंधुवर्गाचा तो दोष शांत होतो,

प्रायश्चित्त कोणी सांगारें?

विद्वद्विशिष्टपुरुषैः प्रायश्चित्तमिदं तदा ॥

वक्तव्यं प्रकटं कृत्वा ग्राह्यं कर्त्तव्यं यथाश्रमम् ॥ १५९ ॥

अर्थ— विद्वान् लोकांनीं प्रायश्चित्त हें सांगारें, आणि कर्त्यांनीं तें प्रायश्चित्त आपल्या शक्तीप्रमाणें करावें.

क्षौरविधि.

ततः कपालदहने जाते कर्ता च दाहकः ॥

ज्ञातयश्च यथायोग्यं विदध्युर्वपनं तदा ॥ १६० ॥

मातुः पितुः पितृव्यस्य मातुलस्याग्रजस्य च ॥

सौमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७३८.

श्वशुराचार्ययोरेषां पत्नीनां च पितृष्वसुः ॥ १६१ ॥

मातृष्वसुर्भगिन्याश्च ज्येष्ठायां मरणे सति ॥

दृष्टे तदानीं वपनं श्रुते प्राज्ञासतो भवेत् ॥ १६२ ॥

मातरं पितरं ज्येष्ठमाचार्यं श्वशुरं विना ॥

न कार्यं वपनं कन्यामृतौ गर्भवतीं तदा (?) ॥ १६३ ॥

अर्थ—नंतर त्या मेताचें मस्तक दहन झाल्यावर कर्ता (पुत्र वगैरे मृताच्या अंत्यकर्माचा अधिकारी) किंवा दहन करणारा आणि मृताचा वंधुवर्म खांपैकी ज्यांना अधिकार असेल त्यांनी यथाशास्त्र वपन (क्षौर) करावें. आईबाप मृत झाले असतां पुत्रानें वपन करावें. मातुल, ज्येष्ठभ्राता, श्वशुर, आचार्य आणि शांच्या स्त्रिया, आईची बहीण, बापाची बहीण आणि आपली वडील बहीण खांपैकी कोणीही मृत्यु पावले असतां वपन करावें. आईबाप किंवा आपल्यापेक्षां वडील असे कोणी मृत झाल्यास व आचार्य, श्वशुर हे मृत झाल्यास वपन करावें. हा वपनविधि मृताच्या मरणकालीं पुत्रादिक तेथें असल्यास त्यांनीं तत्काल करावा. आणि ते जर देशांतरीं असतील तर त्यांनीं मृताला एक महिना होण्याच्या आंत मरण कळल्यास करावा. नाहीतर करूं नये. कन्या मृत झाली असतां वपन करूं नये.

वपनानंतर ज्ञानविधि.

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय तीराशः पान - ७६९.

ततोऽवगाह्य सलिले कटिदग्धे सचेतकम् ॥

निमज्ज्योत्थाय वाराँस्त्रीन् स्नानं कुर्यात्तथाविधि ॥ १६४ ॥

जलाभिर्गल्य तर्क्षारे वस्त्रं निष्पीड्य तत्पुनः ॥

धृत्वाऽऽचम्य ततः प्राणायामं कुर्यात्समन्तकम् ॥ १६५ ॥

अर्थ— वपन झाल्यावर कंबरेइतक्या पाण्यांत जाऊन, तीन वेळ नेसलेल्या आणि पांघरलेल्या वस्त्रासह बुल्या मारून यथाविधि स्नान करावें. नंतर पाण्यांतून तीरावर येऊन अंगावरचे वस्त्र पिडून नेसावें. आणि आचमन प्राणायाम मंत्रपूर्वक करावेत.

शिलास्थापन व ग्रामप्रवेशविधि.

ततो मृतस्य तस्यास्य रत्नत्रयसमाश्रयम् ॥

देहं विनष्टं सन्धाससमाधिमुतिसाधनम् ॥ १६६ ॥

उत्कृष्टपरलोकस्य सम्प्राप्तेरपि कारणम् ॥

मत्वेति धर्मवात्सल्याद्बन्धुवात्सल्यतोऽपि च ॥ १६७ ॥

तदेहप्रतिथिम्बार्थं भण्डपे तद्विनाऽपि वा ॥

स्थापयेदेकमश्मानं तीरे पिण्डादिदत्तये ॥ १६८ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाचार, अध्याय तेरावा, पान ७४०.

पिण्डं तिलोदकं चापि कर्ता दद्याच्छिलाग्रतः ॥

सर्वे पि बन्धवो दधुः स्नात्वा तत्र तिलोदकम् ॥ १६९ ॥

ततोऽपि स्नानमाचार्यो निमज्जनसमन्वितम् ॥

ततः कनिष्ठं कृत्वाऽग्रे सर्वे ग्रामं प्रयान्तु वै ॥ १७० ॥

अर्थः— नंतर-स्तनत्रयाला आश्रय, संन्यास किंवा समाधि ह्यांच्या योगानें मृत्यु येण्याचें साधन, उत्कृष्ट अशा परलोकांच्या प्राप्तीचें बीज असा जो मृत झालेल्या त्या जीवाचा देह तो नष्ट झाला! असें मानून-धर्मप्रेमानें व मृत झालेल्या जीवाविषयींच्या प्रेमानें त्याच्या शरीराची प्रतिकृति (प्रतिमा) असें समजून एक पाषाण, जलाशयाच्या तीरावर मंडप करून त्यांत किंवा मंडप न घालतां स्थापन करावी. नंतर मृताची उत्तरक्रिया करणाऱ्यानें त्या शिलेपुढें पिंडदान करावें, व तिलोदकदान करावें. मग बाकीच्या बंधुवर्गानेंही स्नान करून त्या शिलेच्या अग्रभागीं तिलोदक द्यावें. नंतर क्रिया सांगणाऱ्या आचार्यानें स्नान केल्यावर त्या ठिकाणीं आलेल्या मंडळींत जो सर्वांत लहान असेल त्याला पुढें करून त्याच्यापेक्षां मोठ्याला त्याच्या पाठीमागे ह्या क्रमानें सर्वांनीं गांवांत जावें.

दुसऱ्या दिवसापासून करण्याची क्रिया.

परेशुरपि पूर्वाह्ने योषितो ज्ञातयोऽपि वा ॥

सोमसेनकृत वैयर्थिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७४१.

गत्वा स्मशानं तत्राग्नौ विद्धुः क्षीरसेचनम् ॥ १७१ ॥

तृतीये दिवसे कुर्यादग्निनिर्वापनं प्रगे ॥

अस्थिसञ्चयनं तुर्ये पञ्चमे वेदिनिर्भितिम् ॥ १७२ ॥

तत्र पुष्पाजलिं षष्ठे सप्तमे बलिकर्म च ॥

वृक्षस्थ स्थापनं पश्चाच्चवमे भस्मसंस्कृतम् ॥ १७३ ॥

दशमे तु गृहामग्नवासःशुद्धिं विधाय च ॥

स्नात्वा च स्नापयित्वा च दाहकं भोजयेद्बृहत् ॥ १७४ ॥

एवं दशाहपर्यन्तमेतत्कर्म विधीयते ॥

पिण्डं तिलोदकं चापि कर्ता दद्यात्तदाऽन्वहम् ॥ १७५ ॥

अर्थ दुसऱ्या दिवशीं प्रातःकालीं स्त्रिया किंवा मृताच्या बंधुगणांपैकी कोणी तरी स्मशानांत चिते-
वरील अग्नीवर दूध शिंपडावें. तिसऱ्या दिवशीं सकाळीं अग्नि शांत करावा. चवथ्या दिवशीं सकाळीं
मृताच्या अस्थि गोळा कराव्यात. पांचव्या दिवशीं वेदिनिर्माण (मृत दहन केल्या जागीं वेदि स्थापने,
कट्टा) करावें. सहाव्या दिवशीं त्यावर पुष्पांजलि द्यावी. सातव्या दिवशीं बलिदान करावें. आठव्या
दिवशीं वृक्षस्थापना करावी. नवव्या दिवशीं भस्मसंस्कार करावा, आणि दहाव्या दिवशीं घर, भांडी

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७४२.

वस्त्रे वगैरे वस्तु शुद्ध करून सर्वांनी स्नान करून व प्रेत दहन करणाऱ्यास स्नान घालून त्याला आपल्या घरी भोजन घालावे. ह्याप्रमाणे दहा दिवसपर्यंत बरील सर्व क्रिया करावी. ह्या दहा दिवसांत उत्तरकर्म करणाऱ्याने प्रतिदिवशी पिंड आणि तिलोदक ह्यांचे दान मृताच्या उद्देशाने करावे.

पिण्डप्रदानतः पूर्वमन्ते च स्नानमिष्यते ॥

पिण्डः कापित्थमात्रश्च स च शात्पयन्धसा कृतः ॥ १७६ ॥

तत्पाकश्च बहिः कार्यस्तत्पात्रं च शिलाऽपि च ॥

कर्तुः संव्यानकं चापि बहिः स्थाप्यानि गोपिते ॥ १७७ ॥

अर्थ— पिंडदान करण्याच्या पूर्वी आणि पिंडदान केल्यानंतर असे दोन वेळ कर्त्याने स्नान करावे. पिंड तांदुळ शिजवून त्याच्या भाताचा कवठा एवढा मोठा करावा. पिंडाकरिता जे तांदुळ शिजवावयाचे ते घरांत शिजवू नयेत, बाहेर शिजवावेत, आणि भाताचे भांडे, शिला आणि पिंडदान करतांना असलेली नेसावयाचे व पांघरावयाचे अशीं दोन वस्त्रे बाहेरच कोठेतरी गुप्त ठिकाणी ठेवावीत; घरांत आणू नयेत.

पिंडदानादि कार्याचे वर्ज्य आचार किंवा प्रेतदीक्षा.

कर्तुः प्रेतादिपर्यन्तं न देवादिगृहाश्रमः ॥

नाधोत्पथ्यापनादीनि न ताम्बूलं न चन्दनम् ॥ १७८ ॥

सोमसेनकृत त्रैयर्णिकाचार, अध्याय, तेरावा. पान ७४३.

न खट्वाशयनं चापि न सदस्युपवेशनम् ॥

न क्षौरं न द्विभुक्तिश्च न क्षीरघृतसेवनम् ॥ १७९ ॥

न देशान्तरयानं च नोत्सवागारभोजनम् ॥

न घोषासेवनं चापि नाभ्यङ्गस्नानमेव च ॥ १८० ॥

न मृष्टभक्ष्यसेवा च नाक्षादिक्रीडनं तथा ॥

नोष्णीषधारणं चैषां प्रेतदीक्षा भवेदिह ॥ १८१ ॥

अर्थ— मृताची उत्तरक्रिया करणाऱ्याने ती क्रिया समाप्त होईपर्यंत देवपूजा वगैरे गृहस्थाश्रमाच्या क्रिया करू नयेत. अध्ययन अध्यापन करू नये. तांबूल भक्षण, चंदन धारण करू नये. पलंगावर शयन करू नये. सभेत बसू नये. क्षौर करू नये. दोन वेळ भोजन, दूध, तूप ह्यांचे सेवन करू नये. स्त्रीसमागम करू नये. तेल लाऊन स्नान करू नये. देशांतरीं गमन करू नये. उद्याच्या घरांत उत्सव असेल तेथे भोजन करू नये. गोड अन्न भक्षण करू नये. फासे सोंगल्या वगैरेनीं खेळू नये. डोकीला पागोटें वगैरे घालू नये. स्नापमाणें ही प्रेतदीक्षा समजावी.

यावन्न क्रियते शेषक्रिया तावदिदं व्रतम् ॥

आचार्यकर्तुरेकस्य ज्ञातीनां द्वादशाहृतः ॥ १८२ ॥ (?)

समसेनकृत वैवाहिकाचार, अध्याय, तैत्तिरीय, पात . ७४४.

अर्थ— आचार्य आणि कर्ता ह्या दोघांनीं हें बरील व्रत सर्वक्रिया समाप्त होईपर्यंत (चवदा दिवस) करावें. आणि इतर भाऊवंदांनीं हें व्रत बारा दिवस करावें.

कर्तृनिर्णय व इतर शास्त्रार्थ.

कर्ता पुत्रश्च पौत्रश्च प्रपौत्रः सहजोऽथवा ॥

तत्सन्तानः सपिण्डानां सन्तानो वा भवेदिह ॥ १८३ ॥

सर्वेषामप्यभावे तु भर्ता भार्या परस्परम् ॥

तत्राप्यन्यतराभावे भवेदेकः सजातिकः ॥ १८४ ॥

उपनीतिविहीनोऽपि भवेत्कर्ता कथञ्चन ॥

स चाचार्योक्तमश्रान्ते स्वाहाकारं प्रयोजयेत् ॥ १८५ ॥

प्रेतकार्यस्य पाश्चात्यक्रिया शेषक्रिया भवेत् ॥

तस्याप्यवस्य संशुद्धिर्दशमे दिवसे भवेत् ॥ १८६ ॥

तदैव पिण्डं पाषाणमुद्धृत्य सलिले क्षिपेत् ॥

तदूर्ध्वं द्वादशाहं तु भवेच्छेषक्रियाक्रमः ॥ १८७ ॥

अर्थ— मृताची क्रिया करणाचा अधिकार पुत्र, नातु, पुणतु, वंधु त्यांचे मुलगे आणि दहा दिवस

सोमसेनकृत तैवार्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७४६.

आशौच धरणारे भाऊबंद इतक्यांना आहे. त्यांत पुत्र नसल्यास क्रमानें पुढच्यापैकीं जो असेल त्याला अधिकार समजावा. हे वर सांगितलेले जे पुरुष त्यांपैकीं जर कोणीच नसेल तर पत्नीला अधिकार आहे. आणि पत्नीचें प्रेतकर्म करण्यास पतीला अधिकार आहे. वर जे अधिकारी सांगितले आहेत त्यांतिले जो प्रेत-कर्म करणाला योग्य असेल त्याचें उपनयन झालें नसलें तरी कांहीं हरकत नाही. त्यानें आचार्यानें मंत्र झटल्यावर फक्त स्वाहाकार झणावा. प्रेतदहन केल्यानंतरची जी क्रिया तिला शेषक्रिया झणतात. ती सर्व क्रिया संपेपर्यंत (दहा दिवसपर्यंत) कर्ता अशुचि समजावा. दहा दिवसांनंतर तो शुद्ध होतो. कर्त्यानें दहावे दिवशीं पिंड आणि पाषाण पाण्यांत टाकून द्यावेत. मग पुढें बाराव्या दिवसापर्यंत शेषक्रिया क्रमानें करावयाची असते ती करावी.

अस्थिसंचय.

तदाऽस्थिसञ्चयश्चापि कुजवारे निषिध्यते ॥

तथैव मन्दवारे च भार्गवादित्ययोरपि ॥ १८८ ॥

अरुधीनि तानि स्थाप्यानि पर्वतादिशिलाबिले ॥

प्रकृत्यवधिस्र्वातोर्व्यामथवा पौरुषावटे ॥ १८९ ॥

अर्थ— मृताच्या अस्थि गोळा करणें तें मगळवार, शनिवार, शुक्रवार आणि रविवार ह्या वारीं करूं

सोमसेनकृत तैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७४६.

नये. अस्थि काढून पर्वताच्या गुहेत ठेवाव्यात. किंवा जमिनीत पुरुषभर (पांच हात) किंवा साडेतीन हात खड्डा काढून त्यांत पुरून ठेवाव्यात.

एकादशाहकृत्य.

एकादशेऽह्नि दहनभूषावहनकारकान् ॥

इति षट्पुरुषान् स्नानभोजनैः परितर्पयेत् ॥ १९० ॥

अर्थ— अकराव्या दिवशीं—प्रेताचें दहन करणारा एक, प्रेताला सुशोभित करणारा एक आणि चार वाहक ह्या सहा असामींना--स्नान व भोजन घालून संतुष्ट करावें.

द्वादशाहकृत्य.

द्वादशे दिवसे श्रीमज्जिनपूजापुरस्सरम् ॥

मुनीनां बान्धवानां च श्राद्धं कुर्यात्समाहितः ॥ १९१ ॥

अद्याऽन्नप्रदानं तु सद्भ्यः श्राद्धमितीष्यते ॥

मासे मासे भवेच्छ्राद्धं तद्दिने वत्सरावधि ॥ १९२ ॥

अत ऊर्ध्वं भवेद्वत्सराद्धं तु प्रतिवत्सरम् ॥

आद्वादशाब्दमेवैतत्क्रियते प्रेतगोचरम् ॥ १९३ ॥

सोमसेनकृतं त्रैवर्णिकाचार, जप्याय तैरावा. पान ७४७.

अर्थ— वाराव्या दिवशीं श्रीजिनाची पूजा करून मुनी आणि बांधव ह्यांना श्राद्ध घालावें. भक्तीनें सज्जनांना अन्न देणें ह्याला श्राद्ध असें समजतात. हे श्राद्ध एक वर्षपर्यंत प्रत्येक महिन्यांतील मृततिथीला करावें. एक वर्षाच्या पुढें प्रतिवर्षीं वर्षश्राद्ध शारा वर्षपर्यंत मृताच्या उद्देशानें करावें.

मृताची विवस्थापना.

सुप्रसिध्दे मृते पुंसि संन्यासध्यानयोगतः ॥

तद्विम्बं स्थापयेत् पुण्यप्रदेशे मण्डपादिके ॥ १९४ ॥

अर्थ— एखादा सुप्रसिद्ध पुरुष जर संन्यासविधी करून किंवा ध्यानसमाधीनें मृत्यु पावला असेल तर त्याचें विंब-शुद्ध भूमीवर मंडप वगैरे करून-करावें.

वैधव्यदीक्षा.

मृते भर्तरि तज्जाया द्वादशाहि जलाशये ॥

स्नात्वा बधूंभ्यः पञ्चभ्यस्तत्र दद्यादुपायनम् ॥ १९५ ॥

अक्ष्यभोज्यफलैर्गन्धवस्त्रपुष्पपणैस्तथा ॥

ताम्बूलैरवतंसैश्च तदा कल्प्यमुपायनम् ॥ १९६ ॥

विधवायास्ततो नार्या जिनदीक्षासमाश्रयः ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७४८.

श्रेयानुतस्विद्वैधव्यदीक्षा वा गृह्यते तदा ॥ १९७ ॥

अर्थ— पति मृत्यु पावला असतां त्याच्या स्त्रीने बाराव्या दिवशीं जलाशयांत स्नान करून पांच सुवासिनी स्त्रियांना वायनें द्यावीत. त्या वायनांत भक्ष्यभोज्य पदार्थ, फळे, गंध, वस्त्र, पुष्पे, द्रव्य, तांबूल आणि फुलांचे तुरे हे पदार्थ असावेत. हे वायन दिल्यावर त्या विधवा स्त्रीने जिनदीक्षा घ्यावी हें फार उत्तम; नाहीपेक्षां वैधव्यदीक्षा घ्यावी.

तत्र वैधव्यदीक्षायां देशव्रतपरिग्रहः ॥

कण्ठसूत्रपरित्यागः कर्णभूषणवर्जनम् ॥ १९८ ॥

शेषभूषानिवृत्तिश्च बस्त्रखण्डान्तरीयकम् ॥

उत्तरीयेण बस्त्रेण मस्तकाच्छादनं तथा ॥ १९९ ॥

खट्वाशय्याञ्जनालेपहारिद्रव्यवर्जनम् ॥

शोकाक्रन्दनिवृत्तिश्च विकथानां विवर्जनम् ॥ २०० ॥

प्रातःस्नानं तथा नित्यं जोषमाचमनं तथा ॥

प्राणायामस्तर्पणार्घ्यप्रदानं च यथोचितम् ॥ २०१ ॥

त्रिसन्ध्यं देवतास्तौलं जपः शास्त्रधृतिः स्मृतिः ॥

सोमसेनकृत त्रैविणिकाचार, अध्याय तेरावा, पान ७४९.

भावना चानुप्रेक्षाणां तथात्मप्रतिभावना ॥ २०२ ॥

पात्रदानं यथाशक्ति वैकभक्तमगृहितः ॥

ताम्बूलवर्जनं चैव सर्वमेतद्विधीयते ॥ २०३ ॥

यद्दिने वर्तते भ्रातृं तद्दिने तर्पणं जपः ॥

पूर्वोक्तविधिना सर्वं कार्यं मन्त्रादिसंयुतम् ॥ २०४ ॥

अर्थ— जर वैधव्यदीक्षा ग्रहण केली तर त्या स्त्रीने पुढीलप्रमाणे बागावें. तिने देशविरतिव्रत ग्रहण करावें. मंगलसूत्र, कानांतील अलंकार, आणि बाकीचे दागिने ह्यांचा त्याग करावा. एक वस्त्राचा तुकडा नेसावा. अंगावर ध्यावयाच्या दुसऱ्या वस्त्राने मस्तकावर आच्छादन करावें. पलंगावर शयन करणे, डोळ्यांत काजळ घालणे, अंगाला हळद लावून स्नान करणे ह्यांचा त्याग करावा. पतीबद्दल शोक करून रडू नये. वाईट गोष्टी बोलू नयेत. प्रत्येक दिवशीं प्रातःकालीं स्नान करून नुसतें (मंत्र न झणतां) आचमन करून प्राणायाम, तर्पण, अर्घ्यप्रदान ह्या क्रिया कराव्यात. त्रिकाल जिनस्तोत्र झणावें, शास्त्र श्रवण आणि त्याचें चिंतन करावें. द्वादशानुप्रेक्षांची भावना करावी, व आत्मभावना करावी. आपल्या शक्तीप्रमाणें सत्पात्राला दान करावें, एकवेळ भोजन करावें, तेंही फार खाऊं नये, तांबूल मसण करूं नये.

सोमसेनद्वय त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तैत्तिरीय, पान ७२०.

ह्याप्रमाणे तिने वागावे, आणि पतीच्या श्राद्धाच्या दिवशी तर्पण, जप वगैरे क्रिया पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे मंत्रपूर्वक कराव्यात.

इत्येवं कथितं चतुर्विधियुतं सागारिणां स्मृतं ।

पातः स्नाव इतः प्रसूतिमरणे शौचाय मुख्यार्थिनाम् ॥

श्राद्धापूर्वकमन्नदानकरणं श्राद्धं तथा निर्मलं ।

ये कुर्वन्ति नरास्त एव गुणिनः श्रीसोमसेनैः स्तुताः ॥ २०५ ॥

अर्थ— ह्याप्रमाणे स्नाव, पात, प्रसूति आणि मरण ह्या चार निमित्तांनी उत्पन्न होणारे चार प्रकारचे आशौच मोक्षप्राप्तीची इच्छा करणाऱ्या भव्यजीवांच्या शुद्धीकरिता ह्या अध्यायांत सांगितले. तसेच भक्तीने अन्नदान करणे हा श्राद्धाचा निर्दोष विधीही सांगितला. ह्या क्रिया जे करितात, तेच सद्गुणी झणून श्रीसोमसेनमुनि त्यांची स्तुति करीत आहेत.

धर्मः सूर्यसमो दयादिनकरो मिथ्यातमोनाशको ।

नानाजन्मसमूहदुःखनिचयस्यापाभिधेः शोषकः ॥

सद्भव्याब्जविकासकः कुगतिकध्वाक्षादिविध्वंसकः ।

पायात्सर्वजनांस्त्रिलोकमहितः श्रीवीतरागास्यगः ॥ २०६ ॥

सोमसेनकृत तैत्तिरीयाकाचर, अध्याय तेरावा. पान .७५१.

अर्थ— वीतराग अशा श्रीजिनांच्या मुखांतून निघालेला हा धर्म जीवदयारूपी दिवसाला उत्पन्न करणारा, मिथ्यात्वरूपी अंधकाराचा नाश करणारा, अनंत जन्मांतील अनंतदुःखसमूहरूपी समुद्राचे शोषण करणारा, भव्यजीवरूपी कमलांना आनंदित करणारा आणि कुगातिरूपी दिवाभीतांचा नाश करणारा असा असल्यामुळे सूर्याप्रमाणे आहे. झणून तो त्रैलोक्यांत पूज्य असलेला धर्म सर्व जनांचे रक्षण करो !

देवेन्द्रवृन्दसुमुखैः परिसेव्यपादो ।

मोक्षस्य सौख्यकथकः परमात्मरूपः ॥

संसारवारिधितटोद्धृतसौख्यभारो ।

दद्यात्स वो जिनपतिः शिष्यसौख्यधाम ॥ २०७ ॥

अर्थ— देवेंद्रांचे संपूढ ज्यांत मुख्य आहेत अशा भव्यजीवसमूहाने ज्याच्या चरणांची सेवा केली जात आहे, जो स्वतः परमात्मस्वरूप असून मोक्षाचे स्वरूप लोकांना कथन करीत आहे असा आणि संसारसमुद्रांतून सौख्यांचा भार तीरावर उचलून आणणारा (संसारसमुद्रांत सुख नसून त्याच्या पलोकडे सुख आहे असे सांगणारा) भगवान् जिनपति तुझाला कल्याण आणि सुख ह्यांचे स्थान देवो.

धर्मप्रभावेण भवन्ति सम्पदो । मोक्षस्य सौख्यपति भवन्ति धर्मतः ॥

जीवन्ति धर्माद्रणमूर्ध्नि मानवा- । स्तस्मात्सदा साधय धर्मसाधनम् ॥ २०८ ॥

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७१२.

अर्थ— वा भव्यजीवा! धर्माच्या प्रभावाने संपत्ति प्राप्त होतात. धर्माच्या योगाने मोक्षाची सुखे प्राप्त होतात. धर्मामुळेच युद्धांत मनुष्ये जगतात; म्हणून तू सर्वदा धर्मरूपा साधनाची प्राप्ति करून घे!!

विमलधर्मपलेन सुवस्तुकं । सकलजीवाहितं सुखदायकम् ॥

परममोक्षपदं भवनाशनं । भवति राज्यपदं सुरसेवितम् ॥ २०९ ॥

अर्थ— शुद्ध अशा धर्माच्या सामर्थ्याने संपूर्ण जीवांचे कल्याण करणारे व सुख देणारे असे आणि सद्वस्तूनीं भरलेले व संसाराचा नाश करणारे असे मोक्षपद प्राप्त होतें; आणि देव देखील सेवा करीत आहेत असे राज्यपदही प्राप्त होतें. तात्पर्य, धर्माने भोग आणि मोक्ष हे दोनीही प्राप्त होतात.

धर्मः प्राणिहितं करोति सततं धर्मो जनैर्गृह्यतां ।

धर्मेण प्रभवन्ति राज्याविभवा धर्माय तस्मै नमः ॥

धर्माब्रूयति पापसन्तातिकुलं धर्मस्य सौख्यं फलं ।

धर्मे देहि मनः प्रभौ वृषकरे भो धर्म मां रक्षय ॥ २१० ॥

अर्थ— धर्म हा जीवांचे सर्वदा हित करणारा आहे; म्हणून सर्वलोकांनी तो अवश्य स्वीकारावा. धर्माने राज्यवैभव प्राप्त होतें, धर्मापासून पातकांच्या समूहाचा नाश होतो; धर्माचे सुख हेच फल आहे, म्हणून त्या धर्माला माझा नमस्कार असो! वा भव्यजीवा! असा समर्थ असलेला आणि पुण्य संपादन

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा. पान ७५३.

करून देणारा जो धर्म त्याचे ठिकाणीं तूं आसक्ति ठेव आणि त्याला 'हे धर्मा तूं माझे रक्षण कर' अशी प्रार्थना कर!!!

संसारार्णवतारणाय सततं धर्मो जिनैर्भाषिनो ।

धर्मो जीवसमूहरक्षणतया जायेत भव्यात्मनाम् ॥

धर्माद्राज्यपदं परत्र लभते स्वर्गोऽपि धर्माद्भवे- ।

द्धर्मो भो भज जीव मोक्षपददं जैनं सदा निर्मलम् ॥ २११ ॥

अर्थ— धर्म हा संसारसमुद्रांतून तरण्याकरितां श्रीजिनांनीं सांगितला आहे. ह्याणून तो संपूर्णजीव-समूहाचें रक्षण करतो. भव्यजीवांना धर्मापासून ह्या लोकांत राज्यपद आणि परलोकां स्वर्ग प्राप्त होतो. ह्याणून हे जीवा ! श्रीजिनांनीं सांगितलेल्या निर्दोष आणि मोक्षप्राप्ति करून देणाऱ्या धर्माचें तूं सेवन कर!!!

ग्रंथकाराची प्रार्थना.

श्रीमूलसङ्गे वरपुष्कारारुधे । गच्छे सुजातो गुणभद्रसूरिः ॥

तस्यात्र पदे मुनिसोमसेनो । भट्टारकोऽभूद्विदुषां वरेण्यः ॥ २१२ ॥

अर्थ— श्रीमूलसंघातील पुष्कर नांवाच्या गच्छांत श्रीगुणभद्र नांवाचे महापंडित होऊन गेले त्यांच्या पटावर विद्वच्छ्रेष्ठ असा श्रीसोमसेनमुनि भट्टारक असता झाला.

धर्मार्थकामाय कृतं सुशास्त्रं । श्रीसोमसेनेन शिवार्थिनाऽपि ॥

सोमसेनकृत वैवर्णिकाचार, अध्याय तेरावा, पत्र ७५४.

गृहस्थधर्मेणु सदा रता ये । कुर्वन्तु तेऽभ्यासमहो सुभव्याः ॥ २१३ ॥

अर्थ— स्वतः मोक्षाची इच्छा करणारा असा अमूनही त्या श्रीसोमसेनमुनीने सर्वलोकांना धर्म, अर्थ, काम ह्या तीन पुरुषार्थांची प्राप्ति होण्याकरितां हे शास्त्र केले आहे. जे भव्यजीव गृहस्थाश्रमांत गढलेले असतील, त्यांनीं ह्या शास्त्राचा अभ्यास करावा.

छन्दांसि जानामि न काव्यचातुरीं । शब्दार्थशास्त्राणि न नाटकादिकम् ॥

तथापि शास्त्रं रचितं मया हि य- । दास्यं न कुर्याद्विबुधोत्तमोऽत्र मे ॥ २१४ ॥

अर्थ— मला छंद समजत नाहीत; काव्य करण्याचें चातुर्य माझ्यामध्ये नाही, व्याकरणशास्त्र, न्याय-शास्त्र आणि साहित्यशास्त्र हीं शास्त्रे मला येत नाहीत. तथापि हे शास्त्र मीं अल्प बुद्धीनें रचले आहे, ह्याबद्दल विद्वान् लोकांनीं मला हंसू नये.

यद्यस्ति शास्त्रे मम शब्ददूषणं । भव्योत्तमाः शोधनतां सुबुद्धिकाः ॥

कुर्वन्तु धर्माय कृता महीतले । धात्रा सुबुद्ध्याऽत्र परोपकारिणः ॥ २१५ ॥

अर्थ— ह्या माझ्या शास्त्रांत जर शब्ददोष असले तर सुबुद्धि अशा श्रेष्ठ भव्यपुरुषांनीं धर्माकरितां शुद्ध करावा. कारण, ब्रह्मचारी परोपकारी जीव सद्बुद्धीनें उत्पन्न केले आहेत. तात्पर्य, परोपकारी जीव दुसऱ्यावर उपकार करण्याच्या हेतूनेंच उत्पन्न केले असल्यानें उपकार करणें हे त्यांचें कर्तव्य आहे.

सोमसेनकृत तैवर्णिमाचार; अध्याय तेरावा. पान ७६६.

अब्दे तत्त्वरसर्तुचन्द्रकलिते श्रीविक्रमादित्यजे ।

मासे कार्तिकनामनीह धवले पक्षे शरत्सम्भवे ॥

वारे भास्वति सिध्दनामनि तथा योगे सुपूर्णातिथौ ।

नक्षत्रेऽश्विनिनाम्नि धर्मरसिको ग्रन्थश्च पूर्णकृतः ॥ २१६ ॥

अर्थ— श्रीविक्रमादित्याच्या सोळाशेहे सदुसष्टाव्या १६६७ वर्षांतील शरदृतुंतील कार्तिक महिन्याच्या शुक्लपक्षातील रविवारी पौर्णिमातिथि असतांना, सिध्दनामयोग व अश्विनी नक्षत्र असतांना त्या दिवशीं हा धर्मरसिकनामक ग्रंथ पूर्ण केला.

श्लोका येऽत्र पुरातना विलिखिता अस्माभिरन्वर्थतः ।

स्ते दीपा इव सत्सु काव्यरचनामुद्दीपयन्ते परम् ॥

नानाशास्त्रमतान्तरं यदि नवं प्रायोऽकरिष्यं त्वहं ।

काशाऽमाश्रय महो तदेति सुधियः केष्विप्रयोगंचदाः ॥ २१७ ॥

अर्थ— ह्या ग्रंथांत आम्हीं जे प्राचीन (अन्यग्रंथांतले) श्लोक प्रकृत अर्थाला अनुसरून लिहिले आहेत ते सज्जनांच्या पुढे केवळ दीपाप्रमाणे आमच्या काव्यरचनेला प्रकाशित करणारे आहेत ह्याजमेली आमच्या काव्याचा अर्थ विशेष स्पष्ट करणारे आहेत. जर मी अन्यशास्त्रांतील नवीन भिन्न मते घेऊन विस्तृत शास्त्र

सोमसेनकृत त्रैवर्णिकाचार, अप्याय तेरावा. पान ७५६.

रचलें असतें, तर पूर्वीच्या शास्त्रापुढें माझ्या नव्या शास्त्राचें तेज पडेल अशी आशा बाळगण्यास जागा कशी मिळती? कोणी ह्मणतील कीं, प्राचीन श्लोकांचा उतारा कां घेतला? या प्रश्नास उत्तर देण्याकरितां ग्रंथकार ह्मणतात कीं प्राचीन प्रयोग उदाहरणार्थ घेऊन प्रकृत अर्थाची पुष्टि करणें हे कित्येकांना मिय असतें. श्लोकानां यत्र संख्याऽस्ति । शतानि सप्तविंशतिः ॥

तद्धर्मरसिकं शास्त्रं । वक्तुः श्रोतुः सुखप्रदम् ॥ २१८ ॥

अर्थ— ज्यांत दोन हजार सातशे २७०० श्लोक आहेत असें हें धर्मरसिक नांवाचें शास्त्र वक्ता आणि श्रोता या उभयतांना सुख देणारें आहे.

इति श्रीधर्मरसिकशास्त्रे त्रिवर्णाचारप्ररूपणे भट्टारकश्रीसोमसेनविरचिते
सूतकशुद्धिकथनीयो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥

त्रैवर्णिकाचारग्रन्थः

समाप्तः

हा ग्रंथ व आणखीं जैनधर्माचीं पुस्तकें सोलापूर येथें चाट्टी गल्लीत
जैनबुकडिपोमध्ये मिळतील. विशेष माहितीकरितां खालील पत्त्यावर
पत्रव्यवहार करावा.

आपला,
दोसी रावजी सखाराम.
सोलापूर.

